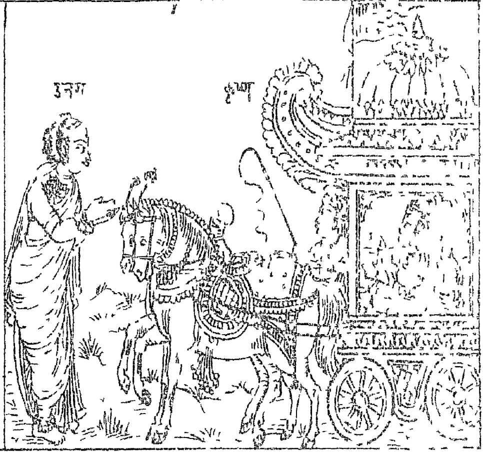
प्रथमस्कन्धः

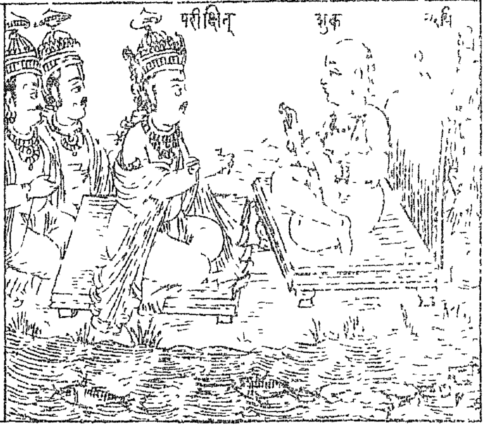

दीनमुखः कुतश्चिन्तापरो भवान् ॥ त्वरितं गम्यते कुत्र कुतश्चागमनं तव ॥ २५ ॥ इदानीं शून्यचित्तोऽसि गतवित्तो यथा जनः ॥ तवेदं
मुक्तसङ्गस्य नोचितं वद कारणम् ॥२६॥ ॥ नारद उवाच ॥ अहं तु पृथिवीं यातो ज्ञात्वा सर्वोत्तमामिति ॥ पुष्करं च प्रयागं च काशीं गोदा-
वरीं तथा ॥ २७ ॥ हरिक्षेत्रं कुरुक्षेत्रं श्रीरङ्गं सेतुबन्धनम् ॥ एवमादिषु तीर्थेषु भ्रममाण इतस्ततः ॥ २८ ॥ नापश्यं कुत्रचिच्छर्म मनःसन्तोषका-
रकम् ॥ कलिनाऽधर्ममित्रेण धरेयं बाधिताऽधुना ॥ २९ ॥ सत्यं नास्ति तपः शौचं दया दानं न विद्यते ॥ उदरम्भरयो जीवा वराकाः कूट-
भाषिणः ॥ ३० ॥ मन्दाः सुमन्दमतयो मन्दभाग्या ह्युपद्रुताः ॥ पाखण्डनिरताः सन्तो विरक्ताः सपरिग्रहाः ॥ ३१ ॥ तरुणीप्रभुता गेहे
शालको बुद्धिदायकः ॥ कन्याया विक्रयो लोभाद्दम्पतीनां च कल्कनम् ॥ ३२ ॥ आश्रमा यवनै रुद्धास्तीर्थानि सरितस्तथा ॥ देवतायतना-
न्यत्र दुष्टैर्नष्टानि भूरिशः ॥ ३३ ॥ न योगी नैव सिद्धो वा न ज्ञानी सत्क्रियो नरः ॥ कलिदावानलेनाद्य साधनं भस्मतां गतम् ॥ ३४ ॥
अट्टशूला जनपदाः शिवशूला द्विजातयः ॥ कामिन्यः केशशूलिन्यः संभवन्ति कलाविह ॥ ३५ ॥ एवं पश्यन्कलेर्दोषान्पर्यटन्नवनीमहम् ॥
यामुनं तटमापन्नो यत्र लीला हरेरभूत् ॥ ३६ ॥ तत्राश्चर्यं मया दृष्टं श्रूयतां तन्मुनीश्वराः ॥ एका तु तरुणी तत्र निषण्णा खिन्नमानसा ॥ ३७ ॥
द्वौ वृद्धौ पतितौ पार्श्वे निःश्वसन्तावचेतनौ ॥ शुश्रूषन्ती प्रबोधन्ती रुदन्ती च तयोः पुरः ॥ ३८ ॥ दशदिक्षु निरीक्षन्ती रक्षितारं निजं वपुः ॥
वीज्यमाना शतस्त्रीभिर्बोध्यमाना मुहुर्मुहुः ॥ ३९ ॥ दृष्ट्वा दूराद्गतः सोऽहं कौतुकेन तदन्तिकम् ॥ मां दृष्ट्वा चोत्थिता बाला विह्वला चाब्रवीद्वचः
॥ ४० ॥ ॥ बालोवाच ॥ भो भोः साधो क्षणं तिष्ठ मच्चिन्तामपि नाशय ॥ दर्शनं तव लोकस्य सर्वथाऽघहरं परम् ॥ ४१ ॥ बहुधा तव
वाक्येन दुःखशान्तिर्भविष्यति ॥ यदा भाग्यं भवेद्भूरि भवतो दर्शनं तदा ॥ ४२ ॥ ॥ नारद उवाच ॥ काऽसि त्वं काविमौ चेमा नार्यः काः
पद्मलोचनाः ॥ वद देवि सविस्तारं स्वस्य दुःखस्य कारणम् ॥४३॥ ॥बालोवाच ॥ अहं भक्तिरिति ख्याता इमौ मे तनयौ मतौ ॥ ज्ञानवैराग्य-
नामानौ कालयोगेन जर्जरौ ॥ ४४ ॥ गङ्गाद्याः सरितश्चेमा मत्सेवार्थं समागताः ॥ तथापि न च मे श्रेयः सेवितायाः सुरैरपि ॥ ४५ ॥ इदानीं
शृणु मद्वार्तां सचिन्तस्त्वं तपोधन ॥ वार्ता मे वितताऽप्यस्ति तां श्रुत्वा सुखमावह ॥ ४६ ॥ उत्पन्ना द्रविडे साऽहं वृद्धिं कर्णाटके गता ॥
क्वचित्क्वचिन्महाराष्ट्रे गुर्जरे जीर्णतां गता ॥ ४७ ॥ तत्र घोरकलेर्योगात्पाखण्डैः खण्डिताङ्गका ॥ दुर्बलाहं चिरं जाता पुत्राभ्यां सह मन्दताम्

१ अट्टमन्नं शिवो वेदः शूलो विक्रय उच्यते । केशो भगमिति प्रोक्तमृषिभिस्तत्त्वदर्शिभिः ॥ १ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीसरस्वत्यै नमः ॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥ यं प्रव्रजन्तमनुपेतमपेतकृत्यं द्वैपायनो विरहकातर आजुहाव ॥ पुत्रेति तन्मयतया तरवोऽभिनेदुस्तं सर्वभूतहृदयं मुनिमानतोऽस्मि ॥ १ ॥ नैमिशे सूतमासीनमभिवाद्य महामतिम् ॥ कथामृतरसास्वादकुशलः शौनकोऽब्रवीत् ॥ २ ॥ ॥ शौनक उवाच ॥ अज्ञानध्वान्तविध्वंस कोटिसूर्यसमप्रभ ॥ सूताऽऽख्याहि कथासारं मम कर्णरसायनम् ॥ ३ ॥ भक्तिज्ञानविरागाप्तविवेको वर्धते कथम् ॥ मायामोहनिरासश्च वैष्णवैः क्रियते कथम् ॥ ४ ॥ इह घोरे कलौ प्राप्ते जीवश्चासुरतां गतः ॥ क्लेशाक्रान्तस्य तस्यैव शोधने किं परायणम् ॥ ५ ॥ श्रेयसां यद्भवेच्छ्रेयः पावनानां च पावनम् ॥ कृष्णप्राप्तिकरं शश्वत्साधनं तद्वदाधुना ॥ ६ ॥ चिन्तामणिर्लोकसुखं सुरेन्द्रः स्वर्गसम्पदम् ॥ प्रयच्छति गुरुः प्रीतो वैकुण्ठं योगिदुर्लभम् ॥ ७ ॥ ॥ सूत उवाच ॥ प्रीतिः शौनक चित्ते ते यतो वच्मि विचार्य च ॥ सर्वसिद्धान्तनिष्पन्नं संसारभयनाशनम् ॥ ८ ॥ भक्त्योघवर्धनं यच्च कृष्णसन्तोषहेतुकम् ॥ तदहं तेऽभिधास्यामि सावधानतया शृणु ॥ ९ ॥ कालव्यालमुखग्रासत्रासनिर्णाशहेतवे ॥ श्रीमद्भागवतं शास्त्रं कलौ कीरेण भाषितम् ॥ १० ॥ एतस्मादपरं किञ्चिन्मनःशुद्ध्यै न विद्यते ॥ जन्मान्तरे भवेत्पुण्यं तदा भागवतं लभेत् ॥ ११ ॥ परीक्षिते कथां वक्तुं सभायां संस्थिते शुके ॥ सुधाकुम्भं गृहीत्वैव देवास्तत्र समागमन् ॥ १२ ॥ शुकं नत्वाऽवदन् सर्वे स्वकार्यकुशलाः सुराः ॥ कथासुधां प्रयच्छस्व गृहीत्वैव सुधामिमाम् ॥ १३ ॥ एवं विनिमये जाते सुधा राज्ञा प्रपीयताम् ॥ प्रपास्यामो वयं सर्वे श्रीमद्भागवतामृतम् ॥ १४ ॥ क्व सुधा क्व कथा लोके क्व काचः क्व मणिर्महान् ॥ ब्रह्मरातो विचार्यैति तदा देवाञ्जहास ह ॥ १५ ॥ अभक्तांस्तांश्च विज्ञाय न ददौ स कथामृतम् ॥ श्रीमद्भागवती वार्ता सुराणामपि दुर्लभा ॥ १६ ॥ राज्ञो मोक्षं तथा वीक्ष्य पुरा धाताऽपि विस्मितः ॥ सत्यलोके तुलां बद्ध्वाऽतोलयत्साधनान्यदः ॥ १७ ॥ लघून्यन्यानि जातानि गौरवेण इदं महत् ॥ तदा ऋषिगणाः सर्वे विस्मयं परमं ययुः ॥ १८ ॥ मेनिरे भगवद्रूपं शास्त्रं भागवतं क्षितौ ॥ पठनाच्छ्रवणात्सद्यो वैकुण्ठफलदायकम् ॥ १९ ॥ सप्ताहश्रवणेनैव सर्वथा मुक्तिदायकम् ॥ सनकाद्यैः पुरा प्रोक्तं नारदाय दयापरैः ॥ २० ॥ यद्यपि ब्रह्मसंबन्धाच्छ्रुतमेतत्सुरर्षिणा ॥ सप्ताहश्रवणविधिः कुमारैस्तस्य भाषितः ॥ २१ ॥ ॥ शौनक उवाच ॥ लोकविग्रहयुक्तस्य नारदस्यास्थिरस्य च ॥ विधिश्रवे कुतः प्रीतिः संयोगः कुत्र तैः सह ॥ २२ ॥ ॥ सूत उवाच ॥ अत्र ते कीर्तयिष्यामि भक्तिपुष्टं कथानकम् ॥ शुकेन मम यत्प्रोक्तं रहः शिष्यं विचार्य च ॥ २३ ॥ एकदा तु विशालायां चत्वार ऋषयोऽमलाः ॥ सत्सङ्गार्थं समायाता ददृशुस्तत्र नारदम् ॥ २४ ॥ ॥ कुमारा ऊचुः ॥ कथं ब्रह्मन्

॥ अथ श्रीमद्भागवतमाहात्म्यं प्रारभ्यते ॥

॥ ४८ ॥ वृन्दावनं पुनः प्राप्य नवीनेव सुरूपिणी ॥ जाताऽहं युवती सम्यक्प्रेष्ठरूपा तु साम्प्रतम् ॥४९॥ इमौ तु शयितावत्र सुतौ मे क्लिश्यतः श्रमात् ॥ इदं स्थानं परित्यज्य विदेशं गम्यते मया ॥ ५० ॥ जरठत्वं समायातौ तेन दुःखेन दुःखिता ॥ साऽहं तु तरुणी कस्मात्सुतौ वृद्धाविमौ कुतः ॥ ५१ ॥ त्रयाणां सहचारित्वाद्वैपरीत्यं कुतः स्थितम् ॥ घटते जरठा माता तरुणौ तनयाविति ॥ ५२ ॥ अतः शोचामि चात्मानं विस्मयाविष्टमानसा ॥ वद योगनिधे धीमन् कारणं चात्र किं भवेत् ॥ ५३ ॥ ॥ नारद उवाच ॥ ज्ञानेनात्मनि पश्यामि सर्वमेतत्तवानघे ॥ न विषादस्त्वया कार्यो हरिः शं ते करिष्यति ॥ ५४ ॥ ॥ सूत उवाच ॥ क्षणमात्रेण तज्ज्ञात्वा वाक्यमूचे मुनीश्वरः ॥ ॥ नारद उवाच ॥ शृणुष्वाऽवहिता बाले युगोऽयं दारुणः कलिः ॥ ५५ ॥ तेन लुप्तः सदाचारो योगमार्गस्तपांसि च ॥ जना अघासुरायन्ते शाठ्यदुष्कर्मकारिणः ॥५६॥ इह सन्तो विषीदन्ति प्रहृष्यन्ति ह्यसाधवः ॥ धत्ते धैर्यं तु यो धीमान् स धीरः पण्डितोऽथ वा ॥ ५७ ॥ अस्पृश्याऽनवलोक्येयं शेषभारकरी धरा ॥ वर्षे वर्षे क्रमाज्जाता मङ्गलं नापि दृश्यते ॥ ५८ ॥ न त्वामपि सुतैः साकं कोऽपि पश्यति साम्प्रतम् ॥ उपेक्षिताऽनुरागान्धैर्जर्जरत्वेन संस्थिता ॥ ५९ ॥ वृन्दावनस्य संयोगात्पुनस्त्वं तरुणी नवा ॥ धन्यं वृन्दावनं तेन भक्तिर्नृत्यति यत्र च ॥ ६० ॥ अत्रेमौ ग्राहकाभावान्न जरामपि मुञ्चतः ॥ किंचिदात्मसुखेनेह प्रसुप्तिर्मन्यतेऽनयोः ॥ ६१ ॥ ॥ श्रीभक्तिरुवाच ॥ कथं परीक्षिता राज्ञा स्थापितो ह्यशुचिः कलिः ॥ प्रवृत्ते तु कलौ सर्वसारः कुत्र गतो महान् ॥ ६२ ॥ करुणापरेण हरिणाप्यधर्मः कथमीक्ष्यते ॥ इमं मे संशयं छिन्धि त्वद्वाचा सुखिताऽस्म्यहम् ॥६३॥ ॥ नारद उवाच ॥ यदि पृष्टस्त्वया बाले प्रेमतः श्रवणं कुरु ॥ सर्वं वक्ष्यामि ते भद्रे कश्मलं ते गमिष्यति ॥ ६४ ॥ यदा मुकुन्दो भगवान् क्ष्मां त्यक्त्वा स्वपदं गतः॥ तद्दिनात्कलिरायातः सर्वसाधनबाधकः ॥ ६५ ॥ दृष्टो दिग्विजये राज्ञा दीनवच्छरणं गतः ॥ न मया मारणीयोऽयं सारङ्ग इव सारभुक् ॥ ६६ ॥ यत्फलं नास्ति तपसा न योगेन समाधिना ॥ तत्फलं लभते सम्यक्कलौ केशवकीर्तनात् ॥ ६७ ॥ एकाकारं कलिं दृष्ट्वा सारवत्सारनीरसम् ॥ विष्णुरातः स्थापितवान् कलिजानां सुखाय च ॥ ६८ ॥ कुकर्माचरणात्सारः सर्वतो निर्गतोऽधुना ॥ पदार्थाः संस्थिता भूमौ बीजहीनास्तुषा यथा ॥ ६९ ॥ विप्रैर्भागवती वार्ता गेहे गेहे जने जने ॥ कारिता कणलोभेन कथासारस्ततो गतः ॥ ७० ॥ अत्युग्रभूरिकर्माणो नास्तिका रौरवा जनाः ॥ तेऽपि तिष्ठन्ति तीर्थेषु तीर्थसारस्ततो गतः ॥ ७१ ॥ कामक्रोधमहालोभतृष्णाव्याकुलचेतसः ॥ तेऽपि तिष्ठन्ति तपसि तपःसारस्ततो गतः ॥ ७२ ॥ मनसश्चाजयाल्लोभाद्दम्भात्पाखण्डसंश्रयात् ॥ शास्त्रानभ्यसनाच्चैव ध्यानयोगफलं गतम्

॥७३॥ पण्डितास्तु कलत्रेण रमन्ते महिषा इव ॥ पुत्रस्योत्पादने दक्षा अदक्षा मुक्तिसाधने ॥७४॥ न हि वैष्णवता कुत्र सम्प्रदायपुरःसरा ॥ एवं
प्रलयतां प्राप्तो वस्तुसारः स्थले स्थले ॥७५॥ अयं तु युगधर्मो हि वर्तते कस्य दूषणम् ॥ अतस्तु पुण्डरीकाक्षः सहते निकटे स्थितः ॥ ७६ ॥
॥ सूत उवाच ॥ इति तद्वचनं श्रुत्वा विस्मयं परमं गता ॥ भक्तिरूचे वचो भूयः श्रूयतां तच्च शौनक ॥७७॥ ॥ श्रीभक्तिरुवाच ॥ सुरर्षे त्वं च
धन्योऽसि मद्भाग्येन समागतः ॥ साधूनां दर्शनं लोके सर्वसिद्धिकरं परम् ॥७८॥ जयति जयति मायां यस्य कायाधवस्ते वचनरचनमेकं केवलं
चाकलय्य॥ध्रुवपदमपि यातो यत्कृपातो ध्रुवोऽयं सकलकुशलपात्रं ब्रह्मपुत्रं नताऽस्मि ॥७९॥इति श्रीपद्मपुराणे उत्तरखण्डे श्रीभागवतमाहात्म्ये
भक्तिनारदसमागमो नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥ छ ॥ नारद उवाच ॥ वृथा खेदायसे बाले अहो चिन्तातुरा कथम् ॥ श्रीकृष्णचरणाम्भोजं
स्मर दुःखं गमिष्यति ॥ १ ॥ द्रौपदी च परित्राता येन कौरवकश्मलात् ॥ पालिता गोपसुन्दर्यः स कृष्णः क्वापि नो गतः ॥ २ ॥ त्वं तु
भक्ते प्रिया तस्य सततं प्राणतोऽधिका ॥ त्वयाहूतस्तु भगवान् याति नीचगृहेष्वपि ॥ ३ ॥ सत्यादित्रियुगे बोधवैराग्यौ मुक्तिसाधकौ ॥ कलौ
तु केवलं भक्तिर्ब्रह्मसायुज्यकारिणी ॥ ४ ॥ इति निश्चित्य चिद्रूपः सद्रूपां त्वां ससर्ज ह ॥ परमानन्दचिन्मूर्तिः सुन्दरीं कृष्णवल्लभाम् ॥ ५ ॥
बद्धाञ्जलिं त्वया पृष्टं किं करोमीति चैकदा ॥ त्वां तदाज्ञापयत्कृष्णो मद्भक्तान् पोषयेति च ॥ ६ ॥ अङ्गीकृतं त्वया तद्वै प्रसन्नोऽभूद्धरिस्तदा ॥
मुक्तिं दासीं ददौ तुभ्यं ज्ञानवैराग्यकाविमौ ॥ ७ ॥ पोषणं स्वेन रूपेण वैकुण्ठे त्वं करोषि च ॥ भूमौ भक्तिविपोषाय छायारूपं त्वया कृतम् ॥
॥ ८ ॥ मुक्तिं ज्ञानं विरक्तिं च सह कृत्वा गता भुवि ॥ कृतादिद्वापरस्यान्तं महानन्देन संस्थिता ॥ ९ ॥ कलौ मुक्तिः क्षयं प्राप्ता पाखण्डामय-
पीडिता ॥ त्वदाज्ञया गता शीघ्रं वैकुण्ठं पुनरेव सा ॥१०॥ स्मृता त्वयापि चात्रैव मुक्तिरायाति याति च ॥ पुत्रीकृत्य त्वयेमौ च पार्श्वे स्वस्यैव
रक्षितौ ॥ ११ ॥ उपेक्षातः कलौ मन्दौ वृद्धौ जातौ सुतौ तव ॥ तथापि चिन्तां मुञ्च त्वमुपायं चिन्तयाम्यहम् ॥ १२ ॥ कलिना सदृशः
कोऽपि युगो नास्ति वरानने ॥ तस्मिंस्त्वां स्थापयिष्यामि गेहे गेहे जने जने ॥ १३ ॥ अन्यधर्मांस्तिरस्कृत्य पुरस्कृत्य महोत्सवान् ॥ तदा
नाहं हरेर्दासो लोके त्वां न प्रवर्तये ॥१४॥ तदन्विताश्च ये जीवा भविष्यन्ति कलाविह ॥ पापिनोऽपि गमिष्यन्ति निर्भयाः कृष्णमन्दिरम्॥१५॥
येषां चित्ते वसेद्भक्तिः सर्वदा प्रेमरूपिणी ॥ न ते पश्यन्ति कीनाशं स्वप्नेऽप्यमलमूर्तयः ॥ १६ ॥ न प्रेतो न पिशाचो वा राक्षसो वाऽसुरोऽपि
वा ॥ भक्तियुक्तमनस्कानां स्पर्शनेन प्रभुर्भवेत् ॥ १७ ॥ न तपोभिर्न वेदैश्च न ज्ञानेनापि कर्मणा ॥ हरिर्हि साध्यते भक्त्या प्रमाणं तत्र गोपि-

॥ ३ ॥

काः ॥ १८ ॥ नृणां जन्मसहस्रेण भक्तौ प्रीतिर्हि जायते ॥ कलौ भक्तिः कलौ भक्तिर्भक्त्या कृष्णः पुरः स्थितः ॥ १९ ॥ भक्तिद्रोहकरा ये च ते सीदन्ति जगत्त्रये ॥ दुर्वासा दुःखमापन्नः पुरा भक्तिविनिन्दकः ॥ २० ॥ अलं व्रतैरलं तीर्थैरलं योगैरलं मखैः ॥ अलं ज्ञानकथालापैर्भक्तिरेवैव मुक्तिदा ॥ २१ ॥ ॥ सूत उवाच ॥ इति नारदनिर्णीतं स्वमाहात्म्यं निशम्य सा ॥ सर्वाङ्गपुष्टिसंयुक्ता नारदं वाक्यमब्रवीत् ॥ २२ ॥ ॥ श्रीभक्तिरुवाच ॥ अहो नारद धन्योऽसि प्रीतिस्ते मयि निश्चला ॥ न कदाचिद्विमुञ्चामि चित्ते स्थास्यामि सर्वदा ॥ २३ ॥ कृपालुना त्वया साधो मद्बाधा ध्वंसिता क्षणात् ॥ पुत्रयोश्चेतना नास्ति ततो बोधय बोधय ॥ २४ ॥ ॥ सूत उवाच ॥ तस्या वचः समाकर्ण्य कारुण्यं नारदो गतः ॥ तयोर्बोधनमारेभे कराग्रेण विमर्दयन् ॥ २५ ॥ मुखं संयोज्य कर्णान्ते शब्दमुच्चैः समुच्चरन् ॥ ज्ञान प्रबुध्यतां शीघ्रं रे वैराग्य प्रबुध्यताम् ॥ २६ ॥ वेदवेदान्तघोषैश्च गीतापाठैर्मुहुर्मुहुः ॥ बोध्यमानौ तदा तेन कथंचिच्चोत्थितौ बलात् ॥ २७ ॥ नेत्रैरनवलोकन्तौ जृम्भन्तौ सालसावुभौ ॥ बकवत्पलितौ प्रायः शुष्ककाष्ठसमाङ्गकौ ॥ २८ ॥ क्षुत्क्षामौ तौ निरीक्ष्यैव पुनः स्वापपरायणौ ॥ ऋषिश्चिन्तापरो जातः किं विधेयं मयेति च ॥ २९ ॥ अहो निद्रा कथं याति वृद्धत्वं च महत्तरम् ॥ चिन्तयन्निति गोविन्दं स्मारयामास भार्गव ॥ ३० ॥ व्योमवाणी तदैवाभूत्मा ऋषे खिद्यतामिति ॥ उद्यमः सफलस्ते तु भविष्यति न संशयः ॥ ३१ ॥ एतदर्थं तु सत्कर्म सुरर्षे त्वं समाचर ॥ तत्ते कर्माभिधास्यन्ति साधवः साधुभूषणाः ॥ ३२ ॥ सत्कर्मणि कृते तस्मिन् सनिद्रा वृद्धताऽनयोः ॥ गमिष्यति क्षणाद्भक्तिः सर्वतः प्रसरिष्यति ॥ ३३ ॥ इत्याकाशवचः स्पष्टं तत्सर्वैरपि विश्रुतम् ॥ नारदो विस्मयं लेभे नेदं ज्ञानमिति ब्रुवन् ॥ ३४ ॥ ॥ नारद उवाच ॥ अनयाऽऽकाशवाण्याऽपि गोप्यत्वेन निरूपितम् ॥ किं वा तत्साधनं कार्यं येन कार्यं भवेत्तयोः ॥ ३५ ॥ क्व भविष्यन्ति सन्तस्ते कथं दास्यन्ति साधनम् ॥ मयात्र किं प्रकर्तव्यं यदुक्तं व्योमभाषया ॥ ३६ ॥ ॥ सूत उवाच ॥ तत्र तावपि संस्थाप्य निर्गतो नारदो मुनिः ॥ तीर्थं तीर्थं विनिष्क्रम्य पृच्छन्मार्गे मुनीश्वरान् ॥ ३७ ॥ वृत्तान्तः श्रूयते सर्वैः किंचिन्निश्चित्य नोच्यते ॥ असाध्यं केचन प्रोचुर्दुर्ज्ञेयमिति चापरे ॥ ३८ ॥ मूकीभूतास्तथाऽन्ये तु कियन्तस्तु पलायिताः ॥ हाहाकारो महानासीत्त्रैलोक्ये विस्मयावहः ॥ ३९ ॥ वेदवेदान्तघोषैश्च गीतापाठैर्विबोधितम् ॥ भक्तिज्ञानविरागाणां नोदतिष्ठत्त्रिकं यदा ॥ ४० ॥ उपायो नापरोऽस्तीति कर्णे कर्णेऽजपञ्जनाः ॥ योगिना नारदेनापि स्वयं न ज्ञायते तु यत् ॥ ४१ ॥ तत्कथं शक्यते वक्तुमितरैरिह मानुषैः ॥ एवं ऋषिगणैः पृष्टं निर्णीयोक्तं दुरासदम् ॥ ४२ ॥ ततश्चिन्तातुरः सोऽथ बदरीवनमागतः ॥ तपश्चरामि चात्रेति तदर्थं

कृतनिश्चयः ॥ ४३ ॥ तावद्ददर्श पुरतः सनकादीन् मुनीश्वरान् ॥ कोटिसूर्यसमाभासानुवाच मुनिसत्तमः ॥ ४४ ॥ ॥ नारद उवाच ॥ इदानीं
भूरिभाग्येन भवद्भिः सङ्गमः स्थितः ॥ कुमारा उच्यतां शीघ्रं कृपां कृत्वा ममोपरि ॥४५॥ भवन्तो योगिनः सर्वे बुद्धिमन्तो बहुश्रुताः ॥ पञ्च-
हायनसंयुक्ताः पूर्वेषामपि पूर्वजाः ॥ ४६ ॥ सदा वैकुण्ठनिलया हरिकीर्तनतत्पराः ॥ लीलामृतरसोन्मत्ताः कथामात्रैकजीविनः ॥ ४७ ॥ हरिः
शरणमेवं हि नित्यं येषां मुखे वचः ॥ अतः कालसमादिष्टा जरा युष्मान्न बाधते ॥ ४८ ॥ येषां भ्रूभङ्गमात्रेण द्वारपालौ हरेः पुरा ॥ भूमौ निप-
तितौ सद्यो यत्कृपातः परं गतौ ॥ ४९ ॥ अहो भाग्यस्य योगेन दर्शनं भवतामिह ॥ अनुग्रहस्तु कर्तव्यो मयि दीने दयापरैः ॥ ५० ॥ अश-
रीरगिरोक्तं यत्तत्किं साधनमुच्यताम् ॥ अनुष्ठेयं कथं तावत्प्रब्रुवन्तु सविस्तरम् ॥ ५१ ॥ भक्तिज्ञानविरागाणां सुखमुत्पद्यते कथम् ॥ स्थापनं
सर्ववर्णेषु प्रेमपूर्वं प्रयत्नतः ॥ ५२ ॥ ॥ कुमारा ऊचुः ॥ मा चिन्तां कुरु देवर्षे हर्षं चित्ते समावह ॥ उपायः सुखसाध्योऽत्र वर्तते पूर्व एव
हि ॥ ५३ ॥ अहो नारद धन्योऽसि विरक्तानां शिरोमणिः ॥ सदा श्रीकृष्णदासानामग्रणीर्योगभास्करः ॥ ५४ ॥ त्वयि चित्रं न मन्तव्यं भक्त्य-
र्थमनुवर्तिनि ॥ घटते कृष्णदासस्य भक्तेः स्थापकता सदा ॥ ५५ ॥ ऋषिभिर्बहवो लोके पन्थानः प्रकटीकृताः ॥ श्रमसाध्याश्च ते सर्वे प्रायः
स्वर्गफलप्रदाः ॥ ५६ ॥ वैकुण्ठसाधकः पन्थाः स तु गोप्यो हि वर्तते ॥ तस्योपदेष्टा पुरुषः प्रायो भाग्येन लभ्यते ॥ ५७ ॥ सत्कर्म तव निर्दिष्टं
व्योमवाचा तु यत्पुरा ॥ तदुच्यते शृणुष्वाद्य स्थिरचित्तः प्रसन्नधीः ॥ ५८ ॥ द्रव्ययज्ञास्तपोयज्ञा योगयज्ञास्तथाऽपरे ॥ स्वाध्यायज्ञानयज्ञाश्च
ते तु कर्मविसूचकाः ॥ ५९ ॥ सत्कर्मसूचको नूनं ज्ञानयज्ञः स्मृतो बुधैः ॥ श्रीमद्भागवतालापः स तु गीतः शुकादिभिः ॥ ६० ॥ भक्ति-
ज्ञानविरागाणां तद्घोषेण बलं महत् ॥ व्रजिष्यति द्वयोः कष्टं सुखं भक्तेर्भविष्यति ॥ ६१ ॥ प्रलयं हि गमिष्यन्ति श्रीमद्भागवतध्वनेः ॥ कलि-
दोषा इमे सर्वे सिंहशब्दाद्वृका इव ॥ ६२ ॥ ज्ञानवैराग्यसंयुक्ता भक्तिः प्रेमरसावहा ॥ प्रतिगेहं प्रतिजनं ततः क्रीडां करिष्यति ॥ ६३ ॥
॥ नारद उवाच ॥ वेदवेदान्तघोषैश्च गीतापाठैः प्रबोधितम् ॥ भक्तिज्ञानविरागाणां नोदतिष्ठत्त्रिकं यदा ॥ ६४ ॥ श्रीमद्भागवतालापात्तत्कथं
बोधमेष्यति ॥ तत्कथासु तु वेदार्थः श्लोके श्लोके पदे पदे ॥ ६५ ॥ छिन्दन्तु संशयं ह्येनं भवन्तोऽमोघदर्शनाः ॥ विलम्बो नात्र कर्तव्यः शर-
णागतवत्सलाः ॥ ६६ ॥ ॥ कुमारा ऊचुः ॥ वेदोपनिषदां साराज्जाता भागवती कथा ॥ अत्युत्तमा ततो भाति पृथग्भूता फलोन्नतिः ॥६७॥
आमूलाग्रं रसस्तिष्ठन्नास्ते न स्वदते यथा ॥ संभूय स पृथग्भूतः फले विश्वमनोहरः ॥ ६८ ॥ यथा दुग्धे स्थितं सर्पिर्न स्वादायोपकल्पते ॥

पृथग्भूतं हि तद्दिव्यं देवानां रसवर्धनम् ॥ ६९ ॥ इक्षूणामपि मध्यान्तं शर्करा व्याप्य तिष्ठति ॥ पृथग्भूता च सा मिष्टा तथा भागवती कथा ॥ ७० ॥ इदं भागवतं नाम पुराणं ब्रह्मसंमितम् ॥ भक्तिज्ञानविरागाणां स्थापनाय प्रकाशितम् ॥ ७१ ॥ वेदान्तवेदसुस्नाते गीताया अपि कर्तरि ॥ परितापवति व्यासे मुह्यत्यज्ञानसागरे ॥ ७२ ॥ तदा त्वया पुरा प्रोक्तं चतुःश्लोकसमन्वितम् ॥ तदीयश्रवणात्सद्यो निर्बाधो बादरायणः ॥ ७३ ॥ तत्र ते विस्मयः केन यतः प्रश्नकरो भवान् ॥ श्रीमद्भागवतश्रावे शोकदुःखविनाशनम् ॥ ७४ ॥ ॥ नारद उवाच ॥ यद्दर्शनं च विनिहन्त्यशुभानि सद्यः श्रेयस्तनोति भवदुःखदवार्दितानाम् ॥ निःशेषशेषमुखगीतकथैकपानाः प्रेमप्रकाशकृतये शरणं गतोऽस्मि ॥ ७५ ॥ भाग्योदयेन बहुजन्मसमार्जितेन सत्सङ्गमं च लभते पुरुषो यदा वै ॥ अज्ञानहेतुकृतमोहमदान्धकारनाशं विधाय हि तदोदयते विवेकः ॥ ७६ ॥ इति श्रीपद्मपुराणे उत्तरखण्डे श्रीभागवतमा० कुमारनारदसंवादो नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥ छ ॥ नारद उवाच ॥ ज्ञानयज्ञं करिष्यामि शुकशास्त्रकथोज्ज्वलम् ॥ भक्तिज्ञानविरागाणां स्थापनार्थं प्रयत्नतः ॥ १ ॥ यत्र कार्यो मखयज्ञः स्थलं तद्वाच्यतामिह ॥ महिमा शुकशास्त्रस्य वक्तव्यो वेदपारगैः ॥२॥ कियद्भिर्दिवसैः श्राव्या श्रीमद्भागवती कथा ॥ को विधिस्तत्र कर्तव्यो ममेदं कथ्यतामितः ॥३॥ ॥ कुमारा ऊचुः ॥ शृणु नारद वक्ष्यामो विनम्राय विवेकिने ॥ गङ्गाद्वारसमीपे तु तटमानन्दनामकम् ॥ ४ ॥ नानाऋषिगणैर्जुष्टं देवसिद्धनिषेवितम् ॥ नानातरुलताकीर्णं नवकोमलवालुकम् ॥५॥ रम्यमेकान्तदेशस्थं हैमपद्मसुशोभितम् ॥ यत्समीपस्थजीवानां वैरं चेतसि न स्थितम् ॥६॥ ज्ञानयज्ञस्त्वया तत्र कर्तव्यो ह्यप्रयत्नतः ॥ अपूर्वा रसरूपा च कथा तत्र भविष्यति ॥ ७ ॥ पुरःस्थं निर्बलं चैव जराजीर्णकलेवरम् ॥ तद्द्वयं च पुरस्कृत्य भक्तिस्तत्र गमिष्यति ॥ ८ ॥ यत्र भागवती वार्ता तत्र भक्त्यादिकं व्रजेत् ॥ कथाशब्दं समाकर्ण्य तत्त्रिकं करुणायते ॥ ९ ॥ ॥ सूत उवाच ॥ एवमुक्त्वा कुमारास्ते नारदेन समन्ततः ॥ गङ्गातटं समाजग्मुः कथापानाय सत्वराः ॥ १० ॥ यदा यातास्तटं ते तु तदा कोलाहलोऽप्यभूत् ॥ भूर्लोके देवलोके च ब्रह्मलोके तथैव च ॥ ११ ॥ श्रीभागवतपीयूषपानाय रसलम्पटाः ॥ धावन्तोऽप्याययुः सर्वे प्रथमं ये च वैष्णवाः ॥ १२ ॥ भृगुर्वसिष्ठश्च्यवनश्च गौतमो मेधातिथिर्देवलदेवरातौ ॥ रामस्तथा गाधिसुतश्च शाकलो मृकण्डपुत्रोऽत्रिजपिप्पलादाः ॥ १३ ॥ योगेश्वरौ व्यासपराशरौ च छायाशुको जाजलिजह्नुमुख्याः ॥ सर्वेऽप्यमी मुनिगणाः सहपुत्रशिष्याः स्वस्त्रीभिराययुरतिप्रणयेन युक्ताः ॥ १४ ॥ वेदान्तानि च वेदाश्च मन्त्रास्तन्त्राः समूर्तयः ॥ दश सप्त पुराणानि षट् शास्त्राणि तथाऽऽययुः ॥ १५ ॥ गङ्गाद्याः सरितस्तत्र पुष्करादिसरां-

सि च ॥ क्षेत्राणि च दिशः सर्वा दण्डकादिवनानि च ॥१६॥ नगादयो ययुस्तत्र देवगन्धर्वकिन्नराः ॥ गुरुत्वात्तत्र नायातान् भृगुः संबोध्य चान-
यत् ॥ १७ ॥ दीक्षिता नारदेनाथ दत्तमासनमुत्तमम् ॥ कुमारा वन्दिताः सर्वैर्निषेदुः कृष्णतत्पराः ॥ १८ ॥ वैष्णवाश्च विरक्ताश्च न्यासिनो ब्रह्म-
चारिणः ॥ मुख्यभागे स्थितास्ते च तदग्रे नारदः स्थितः ॥ १९ ॥ एकभागे ऋषिगणास्तदन्यत्र दिवौकसः ॥ वेदोपनिषदोऽन्यत्र तीर्थान्यत्र
स्त्रियोऽन्यतः ॥ २० ॥ जयशब्दो नमःशब्दः शङ्खशब्दस्तथैव च ॥ चूर्णलाजाप्रसूनानां निक्षेपः सुमहानभूत् ॥२१॥ विमानानि समारुह्य किय-
न्तो देवनायकाः ॥ कल्पवृक्षप्रसूनानि सर्वांस्तत्र समाकिरन् ॥२२॥ ॥ सूत उवाच ॥ एवं तेष्वेकचित्तेषु श्रीमद्भागवतस्य च ॥ माहात्म्यमूचिरे
स्पष्टं नारदाय महात्मने ॥२३॥ ॥कुमारा ऊचुः॥अथ ते संप्रवक्ष्यामो महिमा शुकशास्त्रजः ॥ यस्य श्रवणमात्रेण मुक्तिः करतले स्थिता॥२४॥
सदा सेव्या सदा सेव्या श्रीमद्भागवती कथा ॥ यस्याः श्रवणमात्रेण हरिश्चित्तं समाश्रयेत् ॥ २५ ॥ ग्रन्थोऽष्टादशसाहस्रो द्वादशस्कन्धसंमितः ॥
परीक्षिच्छुकसंवादः शृणु भागवतं च तत् ॥२६॥ तावत्संसारचक्रेऽस्मिन् भ्रमतेऽज्ञानतः पुमान् ॥ यावत्कर्णगता नास्ति शुकशास्त्रकथा क्षणम्
॥ २७ ॥ किं श्रुतैर्बहुभिः शास्त्रैः पुराणैश्च भ्रमावहैः ॥ एकं भागवतं शास्त्रं मुक्तिदानेन गर्जति ॥ २८ ॥ कथा भागवतस्यापि नित्यं भवति
यद्गृहे ॥ तद्गृहं तीर्थरूपं हि वसतां पापनाशनम् ॥ २९ ॥ अश्वमेधसहस्राणि वाजपेयशतानि च ॥ शुकशास्त्रकथायाश्च कलां नार्हन्ति षोड-
शीम् ॥ ३० ॥ तावत्पापानि देहेऽस्मिन्निवसन्ति तपोधनाः ॥ यावन्न श्रूयते सम्यक् श्रीमद्भागवतं नरैः ॥ ३१ ॥ न गङ्गा न गया काशी पुष्करं
न प्रयागकम् ॥ शुकशास्त्रकथायाश्च फलेन समतां नयेत् ॥ ३२ ॥ श्लोकार्धं श्लोकपादं वा नित्यं भागवतोद्भवम् ॥ पठस्व स्वमुखेनैव यदीच्छसि
परां गतिम् ॥ ३३ ॥ वेदादिर्वेदमाता च पौरुषं सूक्तमेव च ॥ त्रयी भागवतं चैव द्वादशाक्षर एव च ॥ ३४ ॥ द्वादशात्मा प्रयागश्च कालः संव-
त्सरात्मकः ॥ ब्राह्मणाश्चाग्निहोत्रं च सुरभिर्द्वादशी तथा ॥ ३५ ॥ तुलसी च वसन्तश्च पुरुषोत्तम एव च ॥ एतेषां तत्त्वतः प्राज्ञैर्न पृथग्भाव
इष्यते ॥३६॥ यश्च भागवतं शास्त्रं वाचयेदर्थतोऽनिशम् ॥ जन्मकोटिकृतं पापं नश्यते नात्र संशयः ॥३७॥ श्लोकार्धं श्लोकपादं वा पठेद्भागवतं
च यः ॥ नित्यं पुण्यमवाप्नोति राजसूयाश्वमेधयोः ॥ ३८ ॥ उक्तं भागवतं नित्यं कृतं च हरिचिन्तनम् ॥ तुलसीपोषणं चैव धेनूनां सेवनं समम्
॥ ३९ ॥ अन्तकाले तु येनैव श्रूयते शुकशास्त्रवाक् ॥ प्रीत्या तस्यैव वैकुण्ठं गोविन्दोऽपि प्रयच्छति ॥ ४० ॥ हेमसिंहयुतं चैतद्वैष्णवाय ददाति
च ॥ कृष्णेन सह सायुज्यं स पुमाँल्लभते ध्रुवम् ॥ ४१ ॥ आजन्ममात्रमपि येन शठेन किंचिच्चित्तं विधाय शुकशास्त्रकथा न पीता ॥ चाण्डाल-

वच्च खरवद्वत तेन नीतं मिथ्या स्वजन्म जननीजनिदुःखभाजा ॥ ४२ ॥ जीवच्छवो निगदितः स तु पापकर्मा येन श्रुतं शुककथावचनं न किंचित् ॥ धिक्तं नरं पशुसमं भुवि भाररूपमेवं वदन्ति दिवि देवसरोजमुख्यः ॥ ४३ ॥ दुर्लभैव कथा लोके श्रीमद्भागवतोद्भवा ॥ कोटिजन्मसमुत्थेन पुण्येनैव तु लभ्यते ॥ ४४ ॥ तेन योगनिधे धीमञ्छ्रोतव्या सा प्रयत्नतः ॥ दिनानां नियमो नास्ति सर्वदा श्रवणं मतम् ॥ ४५ ॥ सत्येन ब्रह्मचर्येण सर्वदा श्रवणं मतम् ॥ अशक्यत्वात्कलौ बोध्यो विशेषोऽत्र शुकाज्ञया ॥ ४६ ॥ मनोवृत्तिजयश्चैव नियमाचरणं तथा ॥ दीक्षां कर्तुमशक्यत्वात्सप्ताहश्रवणं मतम् ॥ ४७ ॥ श्रद्धातः श्रवणे नित्यं माघे तावद्धि यत्फलम् ॥ तत्फलं शुकदेवेन सप्ताहश्रवणे कृतम् ॥ ४८ ॥ मनसश्चाऽजयाद्रोगात्पुंसां चैवायुषः क्षयात् ॥ कलेर्दोषबहुत्वाच्च सप्ताहश्रवणं मतम् ॥ ४९ ॥ यत्फलं नास्ति तपसा न योगेन समाधिना ॥ अनायासेन तत्सर्वं सप्ताहश्रवणाल्लभेत् ॥ ५० ॥ यज्ञाद्गर्जति सप्ताहः सप्ताहो गर्जति व्रतात् ॥ तपसो गर्जति प्रोच्चैस्तीर्थान्नित्यं हि गर्जति ॥ ५१ ॥ योगाद्गर्जति सप्ताहो ध्यानाज्ज्ञानाच्च गर्जति॥ किं ब्रूमो गर्जनं तस्य रे रे गर्जति गर्जति ॥५२॥ ॥ शौनक उवाच ॥ साश्चर्यमेतत्कथितं कथानकं ज्ञानादिधर्मान्विगणय्य सांप्रतम् ॥ निःश्रेयसे भागवतं पुराणं जातं कुतो योगविदादिसूचकम् ॥ ५३ ॥ सूत उवाच ॥ यदा कृष्णो धरां त्यक्त्वा स्वपदं गन्तुमुद्यतः ॥ एकादशं परिश्रुत्वाऽप्युद्धवो वाक्यमब्रवीत् ॥ ५४ ॥ ॥ उद्धव उवाच ॥ त्वं तु यास्यसि गोविन्द भक्तकार्यं विधाय च ॥ मच्चित्ते महती चिन्ता तां श्रुत्वा सुखमावह ॥ ५५ ॥ आगतोऽयं कलिर्घोरो भविष्यन्ति पुनः खलाः ॥ तत्सङ्गेनैव सन्तोऽपि गमिष्यन्त्युग्रतां यदा ॥ ५६ ॥ तदा भारवती भूमिर्गोरूपेयं कमाश्रयेत् ॥ अन्यो न दृश्यते त्राता त्वत्तः कमललोचन ॥ ५७ ॥ अतः सत्सु दयां कृत्वा भक्तवत्सल मा व्रज ॥ भक्तार्थं सगुणो जातो निराकारोऽपि चिन्मयः ॥ ५८ ॥ त्वद्वियोगेन ते भक्ताः कथं स्थास्यन्ति भूतले ॥ निर्गुणोपासने कष्टं मतः किंचिद्विचारय ॥ ५९ ॥ इत्युद्धववचः श्रुत्वा प्रभासेऽचिन्तयद्धरिः ॥ भक्तावलम्बनार्थाय किं विधेयं मयेति च ॥ ६० ॥ स्वकीयं यद्भवेत्तेजस्तच्च भागवतेऽदधात् ॥ तिरोधाय प्रविष्टोऽयं श्रीमद्भागवतार्णवम् ॥ ६१ ॥ तेनेयं वाङ्मयी मूर्तिः प्रत्यक्षा वर्तते हरेः ॥ सेवनाच्छ्रवणात्पाठाद्दर्शनात्पापनाशिनी ॥ ६२ ॥ सप्ताहश्रवणं तेन सर्वेभ्योऽप्यधिकं कृतम् ॥ साधनानि तिरस्कृत्य कलौ धर्मोऽयमीरितः ॥ ६३ ॥ दुःखदारिद्र्यदौर्भाग्यपापप्रक्षालनाय च ॥ कामक्रोधजयार्थं हि कलौ धर्मोऽयमीरितः ॥६४॥ अन्यथा वैष्णवी माया देवैरपि सुदुस्त्यजा ॥ कथं त्याज्या भवेत्पुंभिः सप्ताहोऽतः प्रकीर्तितः ॥६५॥ ॥ सूत उवाच ॥ एवं नगाहश्रवणोरुधर्मे प्रकाश्यमाने ऋषिभिः सभायाम्॥आश्चर्यमेकं समभूत्तदानीं

तदुच्यते संशृणु शौनक त्वम् ॥ ६६ ॥ भक्तिः सुतौ तौ तरुणौ गृहीत्वा प्रेमैकरूपा सहसाऽऽविरासीत् ॥ श्रीकृष्ण गोविन्द हरे मुरारे नाथेति नामानि मुहुर्वदन्ती ॥ ६७ ॥ तां चागतां भागवतार्थभूषां सुचारुवेषां ददृशुः सदस्याः ॥ कथं प्रविष्टा कथमागतेयं मध्यं मुनीनामिति तर्कयन्तः ॥ ६८ ॥ ऊचुः कुमारा वचनं तदानीं कथार्थतो निष्पतिताऽधुनेयम् ॥ एवं गिरः सा ससुता निशम्य सनत्कुमारं निजगाद नम्रा ॥ ६९ ॥ भक्तिरुवाच ॥ भवद्भिरद्यैव कृताऽस्मि पुष्टा कलिप्रनष्टाऽपि कथारसेन ॥ क्वाहं तु तिष्ठाम्यधुना ब्रुवन्तु ब्राह्मा इदं तां गिरमूचिरे ते ॥ ७० ॥ भक्तेषु गोविन्दसुरूपधर्त्रीं प्रेमैककर्त्रीं भवरोगहन्त्री ॥ सा त्वं च तिष्ठस्व सुधैर्यसंश्रया निरन्तरं वैष्णवमानसानि ॥७१॥ ततोऽपि दोषाः कलिजा इमे त्वां द्रष्टुं न शक्ताः प्रभवोऽपि लोके ॥ एवं तदाज्ञाऽवसरेऽपि भक्तिस्तदा निषण्णा हरिदासचित्ते ॥ ७२ ॥ सकलभुवनमध्ये निर्धनास्तेऽपि धन्या निवसति हृदि येषां श्रीहरेर्भक्तिरेका ॥ हरिरपि निजलोकं सर्वथाऽतो विहाय प्रविशति हृदि तेषां भक्तिसूत्रोपनद्धः ॥ ७३ ॥ ब्रूमोऽद्य ते किमधिकं महिमानमेवं ब्रह्मात्मकस्य भुवि भागवताभिधस्य ॥ यत्संश्रयान्निगदिते लभते सुवक्ता श्रोताऽपि कृष्णसमतामलमन्यधर्मैः ॥७४॥ इति श्रीपद्मपुराणे उत्तरखण्डे श्रीभागवतमा० भक्तिकष्टनिवर्तनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥ छ ॥ सूत उवाच ॥ अथ वैष्णवचित्तेषु दृष्ट्वा भक्तिमलौकिकीम् ॥ निजलोकं परित्यज्य भगवान् भक्तवत्सलः ॥१॥ वनमाली घनश्यामः पीतवासा मनोहरः ॥ काञ्चीकलापरुचिरो लसन्मुकुटकुण्डलः ॥ २ ॥ त्रिभङ्गललितश्चारुकौस्तुभेन विराजितः ॥ कोटिमन्मथलावण्यो हरिचन्दनचर्चितः ॥ ३ ॥ परमानन्दचिन्मूर्तिर्मधुरो मुरलीधरः ॥ आविवेश स्वभक्तानां हृदयान्यमलानि च ॥ ४ ॥ वैकुण्ठवासिनो ये च वैष्णवा उद्धवादयः ॥ तत्कथाश्रवणार्थं ते गूढरूपेण संस्थिताः ॥ ५ ॥ तदा जयजयारावो रसपुष्टिरलौकिकी ॥ चूर्णप्रसूनवृष्टिश्च मुहुः शङ्खरवोऽप्यभूत् ॥ ६ ॥ तत्सभासंस्थितानां च देहगेहात्मविस्मृतिः ॥ दृष्ट्वा च तन्मयावस्थां नारदो वाक्यमब्रवीत् ॥ ७ ॥ अलौकिकोऽयं महिमा मुनीश्वराः सप्ताहजन्योऽद्य विलोकितो मया ॥ मूढाः शठा ये पशुपक्षिणोऽत्र सर्वेऽपि निष्पापतमा भवन्ति ॥ ८ ॥ अतो नृलोके ननु नास्ति किंचिच्चित्तस्य शोधाय कलौ पवित्रम् ॥ अघौघविध्वंसकरं तथैव कथासमानं भुवि नास्ति चान्यत् ॥९॥ के के विशुध्यन्ति वदन्तु मह्यं सप्ताहयज्ञेन कथामयेन ॥ कृपालुभिर्लोकहितं विचार्य प्रकाशितः कोऽपि नवीनमार्गः ॥१०॥ ॥ कुमारा ऊचुः॥ ये मानवाः पापकृतस्तु सर्वदा सदा दुराचाररता विमार्गगाः ॥ क्रोधाग्निदग्धाः कुटिलाश्च कामिनः सप्ताहयज्ञेन कलौ पुनन्ति ते ॥ ११ ॥ सत्येन हीनाः पितृमातृदूषकास्तृष्णाकुलाश्चाश्रमधर्मवर्जिताः ॥ ये दाम्भिका मत्सरिणोऽपि हिंसकाः सप्ताह-

यज्ञेन कलौ पुनन्ति ते ॥ १२ ॥ पश्चोग्रपापाश्छलछद्मकारिणः क्रूराः पिशाचा इव निर्दयाश्च ये ॥ ब्रह्मस्वपुष्टा व्यभिचारकारिणः सप्ताहयज्ञेन कलौ पुनन्ति ते ॥ १३ ॥ कायेन वाचा मनसाऽपि पातकं नित्यं प्रकुर्वन्ति शठा हठेन ये ॥ परस्वपुष्टा मलिना दुराशयाः सप्ताहयज्ञेन कलौ पुनन्ति ते ॥ १४ ॥ अत्र ते कीर्तयिष्याम इतिहासं पुरातनम् ॥ यस्य श्रवणमात्रेण पापहानिः प्रजायते ॥ १५ ॥ तुङ्गभद्रातटे पूर्वमभूत्पत्तनमुत्तमम् ॥ यत्र वर्णाः स्वधर्मेण सत्यसत्कर्मतत्पराः ॥१६॥ आत्मदेवः पुरे तस्मिन् सर्ववेदविशारदः ॥ श्रौतस्मार्तेषु निष्णातो द्वितीय इव भास्करः ॥ १७ ॥ भिक्षुको वित्तवाँल्लोके तत्प्रिया धुन्धुली स्मृता ॥ स्ववाक्यस्थापिका नित्यं सुन्दरी सुकुलोद्भवा ॥ १८ ॥ लोकवार्तारता क्रूरा प्रायशो बहुजल्पिका ॥ शूरा च गृहकृत्येषु कृपणा कलहप्रिया ॥ १९ ॥ एवं निवसतोः प्रेम्णा दम्पत्यो रममाणयोः ॥ अर्थाः कामास्तयोरासन्न सुखाय गृहादिकम् ॥ २० ॥ पश्चाद्धर्माः समारब्धास्ताभ्यां सन्तानहेतवे ॥ गोभूहिरण्यवासांसि दीनेभ्यो यच्छतः सदा ॥ २१ ॥ धनार्धं धर्ममार्गेण ताभ्यां नीतं तथाऽपि च ॥ न पुत्रो नापि वा पुत्री ततश्चिन्तातुरो भृशम् ॥ २२ ॥ एकदा स द्विजो दुःखाद्गृहं त्यक्त्वा वनं गतः ॥ मध्याह्ने तृषितो जातस्तडागं समुपेयिवान् ॥ २३ ॥ पीत्वा जलं विषण्णस्तु प्रजादुःखेन कर्शितः ॥ मुहूर्तादपि तत्रैव संन्यासी कश्चिदागतः ॥ २४ ॥ दृष्ट्वा पीतजलं तं तु विप्रो यातस्तदन्तिकम् ॥ नत्वा च पादयोस्तस्य निःश्वसन् संस्थितः पुरः ॥२५॥ ॥ यतिरुवाच ॥ कथं रोदिषि विप्र त्वं का ते चिन्ता बलीयसी ॥ वद त्वं सत्वरं मह्यं स्वस्य दुःखस्य कारणम् ॥ २६ ॥ ॥ ब्राह्मण उवाच ॥ किं ब्रवीमि ऋषे दुःखं पूर्वपापेन सञ्चितम् ॥ मदीयाः पूर्वजास्तोयं कवोष्णमुपभुञ्जते ॥ २७ ॥ मद्दत्तं नैव गृह्णन्ति प्रीत्या देवा द्विजातयः ॥ प्रजादुःखेन शून्योऽहं प्राणांस्त्यक्तुमिहागतः ॥ २८ ॥ धिग्जीवितं प्रजाहीनं धिग्गृहं च प्रजां विना ॥ धिक् धनं चानपत्यस्य धिक्कुलं सन्ततिं विना ॥ २९ ॥ पाल्यते या मया धेनुः सा वन्ध्या सर्वथा भवेत् ॥ यो मया रोपितो वृक्षः सोऽपि वन्ध्यत्वमाश्रयेत् ॥३०॥ यत्फलं मद्गृहायातं शीघ्रं तच्च विशुष्यति॥ निर्भाग्यस्यानपत्यस्य किमतो जीवितेन मे ॥ ३१ ॥ इत्युक्त्वा स रुरोदोच्चैस्तत्पार्श्वे दुःखपीडितः ॥ तदा तस्य यतेश्चित्ते करुणाऽभूद्गरीयसी ॥ ३२ ॥ तद्भालाक्षरमालां च वाचयामास योगवान् ॥ सर्वं ज्ञात्वा यतिः पश्चाद्विप्रमूचे सविस्तरम् ॥३३॥ ॥ यतिरुवाच ॥ मुञ्चाज्ञानं प्रजारूपं बलिष्ठा कर्मणो गतिः ॥ विवेकं तु समासाद्य त्यज संसारवासनाम् ॥ ३४ ॥ शृणु विप्र मया तेऽद्य प्रारब्धं तु विलोकितम् ॥ सप्तजन्मावधि तव पुत्रो नैव च नैव च ॥ ३५ ॥ सन्ततेः सगरो दुःखमवापाङ्गः पुरा तथा ॥ रे मुञ्चाद्य कुटुम्बाशां संन्यासे सर्वथा सुखम् ॥३६॥ ॥ब्राह्मण उवाच॥

विवेकेन भवेत्किं मे पुत्रं देहि बलादपि ॥ नो चेत्त्यजाम्यहं प्राणांस्त्वदग्रे शोकमूर्छितः ॥ ३७ ॥ पुत्रादिसुखहीनोऽयं संन्यासः शुष्क एव
हि ॥ गृहस्थः सरसो लोके पुत्रपौत्रसमन्वितः ॥ ३८ ॥ इति विप्राग्रहं दृष्ट्वा प्राब्रवीत्स तपोधनः ॥ चित्रकेतुर्गतः कष्टं विधिलेखाविमार्जनात्
॥ ३९ ॥ न यास्यसि सुखं पुत्राद्यथा दैवहतोद्यमः ॥ अतो हठेन युक्तोऽसि ह्यर्थिनं किं वदाम्यहम् ॥ ४० ॥ तस्याग्रहं समालोक्य फलमेकं स
दत्तवान् ॥ इदं भक्षय पत्न्या त्वं ततः पुत्रो भविष्यति ॥ ४१ ॥ सत्यं शौचं दया दानमेकभक्तं तु भोजनम् ॥ वर्षावधि स्त्रिया कार्यं तेन पुत्रोऽ-
तिनिर्मलः ॥ ४२ ॥ एवमुक्त्वा ययौ योगी विप्रस्तु गृहमागतः ॥ पत्न्याः पाणौ फलं दत्त्वा स्वयं यातस्तु कुत्रचित् ॥ ४३ ॥ तरुणी कुटिला
तस्य सख्यग्रे च रुरोद ह ॥ अहो चिन्ता ममोत्पन्ना फलं चाहं न भक्षये ॥ ४४ ॥ फलभक्षेण गर्भः स्याद्गर्भेणोदरवृद्धिता ॥ स्वल्पं भक्ष्यं ततोऽ-
शक्तिर्गृहकार्यं कथं भवेत् ॥ ४५ ॥ दैवाद्धाटी व्रजेद् ग्रामे पलायेद्गर्भिणी कथम् ॥ शुकवन्निवसेद्गर्भस्तं कुक्षेः कथमुत्सृजेत् ॥४६॥ तिर्यक् चेदा-
गतो गर्भस्तदा मे मरणं भवेत् ॥ प्रसूतौ दारुणं दुःखं सुकुमारी कथं सहे ॥ ४७ ॥ मन्दायां मयि सर्वस्वं ननान्दा संहरेत्तदा ॥ सत्यशौचादिनि-
यमो दुराराध्यः स दृश्यते ॥४८॥ लालने पालने दुःखं प्रसूतायाश्च वर्तते ॥ वन्ध्या वा विधवा नारी सुखिनी चेति मे मतिः ॥४९॥ एवं कुतर्क-
योगेन तत्फलं नैव भक्षितम् ॥ पत्या पृष्टं फलं भुक्तं भुक्तं चेति तयेरितम् ॥५०॥ एकदा भगिनी तस्यास्तद्गृहे स्वेच्छयाऽऽगता ॥ तदग्रे कथितं
सर्वं चिन्तेयं महती हि मे ॥ ५१ ॥ दुर्बला तेन दुःखेन ह्यनुजे करवाणि किम् ॥ साऽब्रवीन्मम गर्भोऽस्ति तं दास्यामि प्रसूतितः ॥ ५२ ॥
तावत्कालं सगर्भेव गुप्ता तिष्ठ गृहे सुखम् ॥ वित्तं त्वं मत्पतेर्यच्छ स ते दास्यति बालकम् ॥ ५३ ॥ षाण्मासिको मृतो बाल इति लोको वदि-
ष्यति ॥ तं बालं पोषयिष्यामि नित्यमागत्य ते गृहे ॥ ५४ ॥ फलमर्पय धेन्वै त्वं परीक्षार्थं तु साम्प्रतम् ॥ तत्तदाचरितं सर्वं तथैव स्त्रीस्वभावतः
॥ ५५ ॥ अथ कालेन सा नारी प्रसूता बालकं तदा ॥ आनीय जनको बालं रहस्ये धुन्धुल्यै ददौ ॥ ५६ ॥ तया च कथितं भर्त्रे प्रसूतः सुख-
मर्भकः ॥ लोकस्य सुखमुत्पन्नमात्मदेवप्रजोदयात् ॥ ५७ ॥ ददौ दानं द्विजातिभ्यो जातकर्म विधाय च ॥ गीतवादित्रघोषोऽभूत्तद्द्वारे मङ्गलं
बहु ॥ ५८ ॥ भर्तुरग्रेऽब्रवीद्वाक्यं स्तन्यं नास्ति कुचे मम ॥ अन्यस्तन्येन निर्दुग्धा कथं पुष्णामि बालकम् ॥ ५९ ॥ मत्स्वसुश्च प्रसूतायां
मृतो बालस्तु वर्तते ॥ तामाकार्य गृहे रक्ष सा तेऽर्भं पोषयिष्यति ॥ ६० ॥ पतिना तत्कृतं सर्वं पुत्ररक्षणहेतवे ॥ पुत्रस्य धुन्धुकारीति नाम
मात्रा प्रतिष्ठितम् ॥ ६१ ॥ त्रिमासे निर्गते चाथ सा धेनुः सुषुवेऽर्भकम् ॥ सर्वाङ्गसुन्दरं दिव्यं निर्मलं कनकप्रभम् ॥ ६२ ॥ दृष्ट्वा प्रसन्नो विप्र-

भाग्योदयोऽधुना जात आत्मदेवस्य पश्यत ॥ धेन्वा बालः
स्तु संस्कारान् स्वयमादधे ॥ मत्त्वाश्चर्यं जनाः सर्वे दिदृक्षार्थं समागताः ॥ ६३ ॥ गोकर्णं च सुतं दृष्ट्वा गोकर्णं नाम चाकरोत् ॥ ६५ ॥
प्रसूतस्तु देवरूपीति कौतुकम् ॥ ६४ ॥ न ज्ञातं तद्रहस्यं तु केनापि विधियोगतः ॥ स्नानशौचक्रियाहीनो दुर्भक्षी क्रोधसंयुतः ॥
कियत्कालेन तौ जातौ तरुणौ तनयावुभौ ॥ गोकर्णः पण्डितो ज्ञानी धुन्धुकारी महाखलः ॥६६॥ लालनायार्भकान् धृत्वा सद्यः कूपे न्यपातयत् ॥ ६८ ॥
दुष्परिग्रहकर्त्ता च शवहस्तेन भोजनः ॥ ६७ ॥ चौरः सर्वजनद्वेषी परवेश्मप्रदीपकः ॥ तेन वेश्या कुसङ्गेन पित्र्यं वित्तं तु नाशि-
हिंसकः शस्त्रधारी च दीनान्धानां प्रपीडकः ॥ चाण्डालाभिरतो नित्यं पाशहस्तश्च सङ्गतः ॥ ६९ ॥ वन्ध्यत्वं तु समीचीनं कुपुत्रो दुःखदायकः
तम् ॥ एकदा पितरौ ताड्य पात्राणि स्वयमाहरत् ॥७०॥ तत्पिता कृपणः प्रोच्चैर्धनहीनो रुरोद ह ॥ तदानीं तु समागत्य
॥ ७१ ॥ क्व तिष्ठामि क्व गच्छामि को मे दुःखं व्यपोहयेत् ॥ प्राणांस्त्यजामि दुःखेन हा कष्टं मम संस्थितम् ॥ ७२ ॥ सुतः कस्य धनं कस्य
गोकर्णो ज्ञानसंयुतः ॥ बोधयामास जनकं वैराग्यं परिदर्शयन् ॥ ७३ ॥ असारः खलु संसारो दुःखरूपी विमोहकः ॥ मुञ्चाज्ञानं प्रजा-
स्नेहवाञ्ज्वलतेऽनिशम् ॥७४॥ न चेन्द्रस्य सुखं किंचिन्न सुखं चक्रवर्तिनः ॥ सुखमस्ति विरक्तस्य मुनेरेकान्तजीविनः ॥७५॥ किं कर्तव्यं
रूपं मोहतो नरके गतिः ॥ निपतिष्यति देहोऽयं सर्वं त्यक्त्वा वनं व्रज ॥ ७६ ॥ तद्वाक्यं तु समाकर्ण्य गन्तुकामः पिताऽब्रवीत् ॥ गोकर्ण उवाच॥
वने तात तत्त्वं वद सविस्तरम् ॥७७॥ अन्धकूपे स्नेहपाशैर्बद्धः पङ्गुरहं शठः ॥ कर्मणा पतितो नूनं मामुद्धर दयानिधे ॥७८॥ भव भक्ति-
देहेऽस्थिमांसरुधिरेऽभिमतिं त्यज त्वं जायासुतादिषु सदा ममतां विमुञ्च ॥ पश्याऽनिशं जगदिदं क्षणभङ्गनिष्ठं वैराग्यरागरसिको सेवाकथारस-
निष्ठः ॥ ७९॥ धर्मं भजस्व सततं त्यज लोकधर्मान् सेवस्व साधुपुरुषाञ्जहि कामतृष्णाम् ॥ अन्यस्य दोषगुणचिन्तनमाशु मुक्त्वा परिचर्ययाऽसौ।
महो नितरां पिब त्वम् ॥ ८० ॥ एवं सुतोक्तिवशतोऽपि गृहं विहाय यातो वनं स्थिरमतिर्गतषष्टिवर्षः ॥ युक्तो हरेरनुदिनं ॥ ४ ॥ छ॥
श्रीकृष्णमाप नियतं दशमस्य पाठात् ॥ ८१ ॥ इति श्रीपद्मपुराणे उत्तरखण्डे श्रीभागवतमाहात्म्ये विप्रमोक्षो नाम चतुर्थोऽध्यायः इति तद्वाक्यसन्त्रासाज्जनन्या
॥ सूत उवाच ॥ पितर्युपरते तेन जननी ताडिता भृशम् ॥ क्व वित्तं तिष्ठते ब्रूहि हनिष्ये लत्तया न चेत् ॥ १ ॥ न दुःखं न सुखं तस्य न वैरी
पुत्रदुःखतः ॥ कूपे पातः कृतो रात्रौ तेन सा निधनं गता ॥ २ ॥ गोकर्णस्तीर्थयात्रार्थं निर्गतो योगसंस्थितः ॥ एकदा कुलटास्तास्तु भूषणान्य-
नापि बान्धवः ॥३॥ धुन्धुकारी गृहेऽतिष्ठत्पञ्चपण्यवधूवृतः ॥ अत्युग्रकर्मकर्ता च तत्पोषणविमूढधीः ॥ ४ ॥

भिलिप्सवः ॥ तदर्थं निर्गतो गेहात्कामान्धो मृत्युमस्मरन् ॥ ५ ॥ यतस्ततश्च संहृत्य वित्तं वेश्म पुनर्गतः ॥ ताभ्योऽयच्छत्सुवस्त्राणि भूषणानि कियन्ति च ॥ ६ ॥ बहुवित्तचयं दृष्ट्वा रात्रौ नार्योऽविचारयन् ॥ चौर्यं करोत्यसौ नित्यमतो राजा ग्रहीष्यति ॥ ७ ॥ वित्तं हृत्वा पुनश्चैनं मारयिष्यति निश्चितम् ॥ अतोऽर्थगुप्तये गूढमस्माभिः किं न हन्यते ॥ ८॥ निहत्यैनं गृहीत्वाऽर्थं यास्यामो यत्र कुत्रचित् ॥ इति ता निश्चयं कृत्वा सुप्तं संबध्य रश्मिभिः ॥ ९ ॥ पाशं कण्ठे निधायास्य तन्मृत्युमुपचक्रमुः ॥ त्वरितं न ममारासौ चिन्तायुक्तास्तदाऽभवन् ॥ १० ॥ तप्ताङ्गारसमूहांश्च तन्मुखे हि विचिक्षिपुः ॥ अग्निज्वालातिदुःखेन व्याकुलो निधनं गतः ॥ ११ ॥ तं देहं मुमुचुर्गर्ते प्रायः साहसिकाः स्त्रियः ॥ न ज्ञातं तद्रहस्यं तु केनापीदं तथैव च ॥१२ ॥ लोकैः पृष्टा वदन्ति स्म दूरं यातः प्रियो हि नः ॥ आगमिष्यति वर्षेऽस्मिन् वित्तलोभविकर्षितः॥१३॥ स्त्रीणां नैव तु विश्वासं दुष्टानां कारयेद्बुधः ॥ विश्वासे यः स्थितो मूढः स दुःखैः परिभूयते ॥ १४ ॥ सुधामयं वचो यासां कामिनां रसवर्धनम्॥ हृदयं क्षुरधाराभं प्रियः को नाम योषिताम् ॥ १५ ॥ संहृत्य वित्तं ता याताः कुलटा बहुभर्तृकाः ॥ धुन्धुकारी बभूवाऽथ महान् प्रेतः कुकर्मतः ॥ १६ ॥ वात्यारूपधरो नित्यं धावन् दश दिशोऽन्तरम् ॥ शीतातपपरिक्लिष्टो निराहारः पिपासितः ॥१७॥ न लेभे शरणं कुत्र हा दैवेति मुहुर्वदन् ॥ कियत्कालेन गोकर्णो मृतं लोकादबुध्यत ॥ १८॥ अनाथं तं विदित्वैव गयाश्राद्धमचीकरत् ॥ यस्मिंस्तीर्थे तु संयाति तत्र श्राद्धं प्रवर्तयन् ॥ १९ ॥ एवं भ्रमन् स गोकर्णः स्वपुरं समुपेयिवान् ॥ रात्रौ गृहाङ्गणे स्वप्तुमागतोऽलक्षितः परैः ॥ २० ॥ तत्र सुप्तं स विज्ञाय धुन्धुकारी स्वबान्धवम् ॥ निशीथे दर्शयामास महारौद्रतरं वपुः ॥ २१ ॥ सकृन्मेषः सकृद्धस्ती सकृच्च महिषोऽभवत् ॥ सकृदिन्द्रः सकृच्चाग्निः पुनश्च पुरुषोऽभवत् ॥२२॥ वैपरीत्यमिदं दृष्ट्वा गोकर्णो धैर्यसंयुतः॥अयं दुर्गतिकः कोऽपि निश्चित्याथ तमब्रवीत् ॥२३॥ ॥गोकर्ण उवाच ॥ कस्त्वमुग्रतरो रात्रौ कुतो यातो दशामिमाम् ॥ किं वा प्रेतः पिशाचो वा राक्षसोऽसीति शंस नः ॥२४॥ ॥सूत उवाच ॥ एवं पृष्टस्तदा तेन रुरोदोच्चैः पुनः पुनः ॥ अशक्तो वचनोच्चारे संज्ञामात्रं चकार ह ॥ २५ ॥ ततोऽञ्जलौ जलं कृत्वा गोकर्णस्तमुदीरयन् ॥ तत्सेकाद्गतपापोऽसौ प्रवक्तुमुपचक्रमे ॥ २६॥ ॥प्रेत उवाच ॥ अहं भ्राता त्वदीयोऽस्मि धुन्धुकारीति नामतः ॥ स्वकीयेनैव दोषेण ब्रह्मत्वं नाशितं मया ॥२७॥ कर्मणो नास्ति सङ्ख्या मे महाऽज्ञाने विवर्तिनः ॥ लोकानां हिंसकः सोऽहं स्त्रीभिर्दुःखेन मारितः ॥ २८ ॥ अतः प्रेतत्वमापन्नो दुर्दशां च वहाम्यहम् ॥ वाताहारेण जीवामि दैवाधीनफलोदयात् ॥२९॥ अहो बन्धो कृपासिन्धो भ्रातर्मामाशु मोचय ॥ गोकर्णो वचनं श्रुत्वा तस्मै वाक्यमथाऽब्रवीत्॥३०॥

॥ गोकर्ण उवाच ॥ त्वदर्थं तु गयापिण्डो मया दत्तो विधानतः ॥ तत्कथं नैव मुक्तोऽसि ममाश्चर्यमिदं महत् ॥ ३१ ॥ गयाश्राद्धान्न मुक्तिश्चेदु-पायो नापरस्त्विह ॥ किं विधेयं मया प्रेत तत्त्वं वद सविस्तरम् ॥३२॥ ॥ प्रेत उवाच ॥ गयाश्राद्धशतेनापि मुक्तिर्मे न भविष्यति ॥ उपायमपरं किंचित्तद्विचारय सांप्रतम् ॥ ३३ ॥ इति तद्वाक्यमाकर्ण्य गोकर्णो विस्मयं गतः ॥ शतश्राद्धैर्न मुक्तिश्चेदसाध्यं मोचनं तव ॥ ३४ ॥ इदानीं तु निजस्थानमातिष्ठ प्रेत निर्भयः ॥ त्वन्मुक्तिसाधकं किंचिदाचरिष्ये विचार्य च ॥ ३५ ॥ धुन्धुकारी निजस्थानं तेनादिष्टस्ततो गतः ॥ गोकर्णश्चिन्तयामास तां रात्रिं न तदध्यगात् ॥ ३६ ॥ प्रातस्तमागतं दृष्ट्वा लोकाः प्रीत्या समागताः ॥ तत्सर्वं कथितं तेन यज्जातं च यथा निशि ॥ ३७ ॥ विद्वांसो योगनिष्ठाश्च ज्ञानिनो ब्रह्मवादिनः ॥ तन्मुक्तिं नैव पश्यन्ति पश्यन्तः शास्त्रसञ्चयान् ॥ ३८ ॥ ततः सर्वैः सूर्यवाक्यं तन्मुक्तौ स्थापितं परम् ॥ गोकर्णः स्तम्भनं चक्रे सूर्यवेगस्य वै तदा ॥ ३९ ॥ तुभ्यं नमो जगत्साक्षिन् ब्रूहि मे मुक्तिहेतुकम् ॥ ४० ॥ तच्छ्रुत्वा दूरतः सूर्यः स्फुटमित्यभ्यभाषत ॥ श्रीमद्भागवतान्मुक्तिः सप्ताहं वाचनं कुरु ॥ ४१ ॥ इति सूर्यवचः सर्वैर्धर्मरूपं तु विश्रुतम् ॥ सर्वेऽब्रुवन् प्रयत्नेन कर्तव्यं सुकरं त्विदम् ॥ ४२॥ गोकर्णो निश्चयं कृत्वा वाचनार्थं प्रवर्तितः ॥ तत्र संश्रवणार्थाय देशग्रामाज्जना ययुः ॥४३॥ पङ्ग्वन्धवृद्धमन्दाश्च तेऽपि पापक्षयाय वै ॥ समाजस्तु महाञ्जातो देवविस्मयकारकः ॥ ४४॥ यदैवासनमास्थाय गोकर्णोऽकथयत्कथाम् ॥ स प्रेतोऽपि तदाऽऽयातः स्थानं पश्यन्नितस्ततः ॥ ४५ ॥ सप्तग्रन्थियुतं तत्रापश्यत्कीचकमुच्छ्रितम् ॥ तन्मूलच्छिद्रमाविश्य श्रवणार्थं स्थितो ह्यसौ ॥ ४६ ॥ वातरूपी स्थितिं कर्तुमशक्तो वंशमाविशत् ॥ वैष्णवं ब्राह्मणं मुख्यं श्रोतारं परिकल्प्य सः ॥ ४७ ॥ प्रथमस्कन्धतः स्पष्टमाऽऽख्यानं धेनुजोऽकरोत् ॥ दिनान्ते रक्षिता गाथा तदा चित्रं बभूव ह ॥ ४८ ॥ वंशैकग्रन्थिभेदोऽभूत्सशब्दं पश्यतां सताम् ॥ द्वितीयेऽह्नि तथा सायं द्वितीयग्रन्थिभेदनम् ॥ ४९ ॥ तृतीयेऽह्नि तथा सायं तृतीयग्रन्थिभेदनम् ॥ एवं सप्तदिनैर्वंशसप्तग्रन्थिविभेदनम् ॥ ५० ॥ कृत्वाऽपि द्वादशस्कन्धश्रवणात्प्रेततां जहौ ॥ दिव्यरूपधरो जातस्तुलसीदाममण्डितः ॥ ५१ ॥ पीतवासा घनश्यामो मुकुटी कुण्डलान्वितः ॥ ननाम भ्रातरं सद्यो गोकर्णमिति चाब्रवीत् ॥ ५२ ॥ त्वयाऽहं मोचितो बन्धात्कृपया प्रेतकश्मलात् ॥ धन्या भागवती वार्ता प्रेतपीडाविनाशिनी ॥ ५३ ॥ सप्ताहोऽपि तथा धन्यः कृष्णलोकफलप्रदः ॥ कम्पन्ते सर्वपापानि सप्ताहश्रवणे स्थिते ॥ ५४ ॥ अस्माकं प्रलयं सद्यः कथा चेयं करिष्यति ॥ आर्द्रं शुष्कं लघु स्थूलं वाङ्मनःकर्मभिः कृतम् ॥ ५५ ॥ श्रवणं विदहेत्पापं पावकः समिधो यथा ॥ अस्मिन्वै भारते वर्षे सूरिभिर्देवसंसदि ॥ ५६ ॥ अकथाश्र-

विणां पुंसां निष्फलं जन्म कीर्तितम् ॥ किं मोहतो रक्षितेन सुपुष्टेन बलीयसा ॥ ५७ ॥ अश्रवेण शरीरेण शुकशास्त्रकथां विना ॥ अस्थिस्तम्भं
स्नायुबद्धं मांसशोणितलेपितम् ॥ ५८ ॥ चर्मावनद्धं दुर्गन्धं पात्रं मूत्रपुरीषयोः ॥ जराशोकविपाकार्तं रोगमन्दिरमातुरम् ॥ ५९ ॥ दुष्पूरं दुर्धरं
दुष्टं सदोषं क्षणभङ्गुरम् ॥ कृमिविड्भस्मसंज्ञान्तं शरीरमिति वर्णितम् ॥ ६० ॥ अस्थिरेण स्थिरं कर्म कुतोऽयं साधयेन्नहि ॥ यत्प्रातः संस्कृतं
चान्नं सायं तच्च विनश्यति ॥६१॥ तदीयरससंपुष्टे काये का नाम नित्यता ॥ सप्ताहश्रवणाल्लोके प्राप्यते निकटे हरिः॥६२॥ अतो दोषनिवृत्त्यर्थ-
मेतदेव हि साधनम् ॥ बुद्बुदा इव तोयेषु मशका इव जन्तुषु ॥ जायन्ते मरणायैव कथाश्रवणवर्जिताः ॥ ६३ ॥ जडस्य शुष्कवंशस्य यत्र ग्रन्थि-
विभेदनम् ॥ चित्रं किमु तदा चित्तग्रन्थिभेदः कथाश्रवात् ॥ ६४ ॥ भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ॥ क्षीयन्ते चास्य कर्माणि सप्ता-
हश्रवणे कृते ॥ ६५ ॥ संसारकर्दमालेपप्रक्षालनपटीयसी ॥ कथातीर्थे स्थिते चित्ते मुक्तिरेव बुधैः स्मृता ॥६६॥ एवं ब्रुवति वै तस्मिन् विमान-
मगमत्तदा ॥ वैकुण्ठवासिभिर्युक्तं प्रस्फुरद्दीप्तिमण्डलम् ॥६७॥ सर्वेषां पश्यतां भेजे विमानं धुन्धुलीसुतः ॥ विमाने वैष्णवान्वीक्ष्य गोकर्णो वा-
क्यमब्रवीत् ॥६८॥ ॥ गोकर्ण उवाच ॥ अत्रैव बहवः सन्ति श्रोतारो मम निर्मलाः ॥ आनीतानि विमानानि न तेषां युगपत्कुतः ॥६९॥ श्रवणं
समभागेन सर्वेषामिह दृश्यते ॥ फलभेदः कुतो जातः प्रब्रुवन्तु हरिप्रियाः॥७०॥ ॥हरिदासा ऊचुः॥ श्रवणस्य विभेदेन फलभेदोऽपि संस्थितः॥
श्रवणं तु कृतं सर्वैर्न तथा मननं कृतम् ॥७१ ॥ फलभेदस्ततो जातो भजनादपि मानद ॥ सप्तरात्रमुपोष्यैव प्रेतेन श्रवणं कृतम् ॥७२॥ मननादि
तथा तेन स्थिरचित्ते कृतं भृशम् ॥ अदृढं च हतं ज्ञानं प्रमादेन हतं श्रुतम् ॥ ७३ ॥ संदिग्धो हि हतो मन्त्रो व्यग्रचित्तो हतो जपः ॥ अवैष्णवो
हतो देशो हतं श्राद्धमपात्रकम् ॥७४॥ हतमश्रोत्रिये दानमनाचारहतं कुलम् ॥ विश्वासो गुरुवाक्येषु स्वस्मिन्दीनत्वभावना ॥७५॥ मनोदोषज-
यश्चैव कथायां निश्चला मतिः ॥ एवमादि कृतं चेत्स्यात्तदा वै श्रवणे फलम् ॥ ७६ ॥ पुनः श्रवान्ते सर्वेषां वैकुण्ठे वसतिर्ध्रुवम् ॥ गोकर्ण तव
गोविन्दो गोलोकं दास्यति स्वयम् ॥ ७७ ॥ एवमुक्त्वा ययुः सर्वे वैकुण्ठं हरिकीर्तनाः ॥ श्रावणे मासि गोकर्णः कथामूचे तथा पुनः ॥ ७८ ॥
सप्तरात्रवतीं भूयः श्रवणं तैः कृतं पुनः ॥ कथासमाप्तौ यज्जातं श्रूयतां तच्च नारद ॥ ७९ ॥ विमानैः सह भक्तैश्च हरिराविर्बभूव ह ॥ जयशब्दा
नमःशब्दास्तत्रासन् बहवस्तदा ॥८०॥ पाञ्चजन्यध्वनिं चक्रे हर्षात्तत्र स्वयं हरिः॥ गोकर्णं तु समालिङ्ग्याकरोत्स्वसदृशं हरिः॥८१॥ श्रोतॄनन्या-
न् घनश्यामान् पीतकौशेयवाससः ॥ किरीटिनः कुण्डलिनस्तथा चक्रे हरिः क्षणात् ॥८२ ॥ तद्ग्रामे ये स्थिता जीवा आश्वचाण्डालजातयः ॥

विमाने स्थापितास्तेऽपि गोकर्णकृपया तदा ॥ ८३ ॥ प्रेषिता हरिलोके ते यत्र गच्छन्ति योगिनः ॥ गोकर्णेन स गोपालो गोलोकं गोपवल्लभम् ॥८४॥ कथाश्रवणतः प्रीतो निर्ययौ भक्तवत्सलः ॥ अयोध्यावासिनः पूर्वं यथा रामेण सङ्गताः ॥ ८५ ॥ तथा कृष्णेन ते नीता गोलोकं योगिदुर्लभम् ॥ यत्र सूर्यस्य सोमस्य सिद्धानां न गतिः कदा ॥ तं लोकं हि गतास्ते तु श्रीमद्भागतश्रवात् ॥ ८६ ॥ ब्रूमोऽत्र ते किं फलवृन्दमुज्ज्वलं सप्ताहयज्ञेन कथासु संचितम् ॥ कर्णेन गोकर्णकथाक्षरं यैः पीतं च ते गर्भगता न भूयः ॥ ८७ ॥ तथाम्बुपर्णाशनदेहशोषणैस्तपोभिरुग्रैश्चिरकालसंचितैः ॥ योगैश्च संयान्ति न तां गतिं वै सप्ताहगाथाश्रवणेन यान्ति याम् ॥ ८८ ॥ इतिहासमिमं पुण्यं शाण्डिल्योऽपि मुनीश्वरः ॥ पठते चित्रकूटस्थो ब्रह्मानन्दपरिप्लुतः ॥ ८९ ॥ आख्यानमेतत्परमं पवित्रं श्रुतं सकृद्वै विदहेदघौघम् ॥ श्राद्धे प्रयुक्तं पितृतृप्तिमावहेन्नित्यं सुपाठादपुनर्भवं च ॥ ९० ॥ इति श्रीपद्मपुराणे उत्तरखण्डे श्रीभागवतमाहात्म्ये गोकर्णवर्णनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥ ॥ छ ॥ कुमारा ऊचुः ॥ अथ ते संप्रवक्ष्यामः सप्ताहश्रवणे विधिम् ॥ सहायैर्वसुभिश्चैव प्रायः साध्यो विधिः स्मृतः ॥ १ ॥ दैवज्ञं तु समाहूय मुहूर्तं पृच्छ्य यत्नतः ॥ विवाहे यादृशं वित्तं तादृशं परिकल्पयेत् ॥ २ ॥ नभस्य आश्विनोर्जौ च मार्गशीर्षः शुचिर्नभाः ॥ एते मासाः कथारम्भे श्रोतॄणां मोक्षसूचकाः ॥३॥ मासानां विग्रहे यानि तानि त्याज्यानि सर्वथा ॥ सहायाश्चेतरे चात्र कर्तव्याः सोद्यमाश्च ये ॥४॥ देशे देशे तथा सेयं वार्ता प्रेष्या प्रयत्नतः ॥ भविष्यति कथा चात्र आगन्तव्यं कुटुम्बिभिः ॥५॥ दूरे हरिकथाः केचिद्दूरे चाच्युतकीर्तनाः ॥ स्त्रियः शूद्रादयो ये च तेषां बोधो यतो भवेत् ॥ ६ ॥ देशे देशे विरक्ता ये वैष्णवा कीर्तनोत्सुकाः ॥ तेष्वेव पत्रं प्रेष्यं च तल्लेखनमितीरितम् ॥ ७ ॥ सतां समाजो भविता सप्तरात्रं सुदुर्लभः ॥ अपूर्वरसरूपैव कथा चात्र भविष्यति ॥ ८ ॥ श्रीभागवतपीयूषपानाय रसलम्पटाः ॥ भवन्तश्च तथा शीघ्रमायान्तु प्रेमतत्पराः ॥ ९ ॥ नावकाशः कदाचिच्चेद्दिनमात्रं तथापि तु ॥ सर्वथागमनं कार्यं क्षणोऽत्रैव सुदुर्लभः ॥ १० ॥ एवमाकारणं तेषां कर्तव्यं विनयेन च ॥ आगन्तुकानां सर्वेषां वासस्थानानि कल्पयेत् ॥ ११ ॥ तीर्थे वाऽपि वने वाऽपि गृहे वा श्रवणं मतम् ॥ विशाला वसुधा यत्र कर्तव्यं तत्कथास्थलम् ॥ १२ ॥ शोधनं मार्जनं भूमेर्लेपनं धातुमण्डनम् ॥ गृहोपस्करमुद्धृत्य गृहकोणे निवेशयेत् ॥ १३ ॥ अर्वाक्पञ्चाहतो यत्नादास्तीर्णानि प्रमेलयेत् ॥ कर्तव्यो मण्डपः प्रोच्चैः कदलीखण्डमण्डितः ॥ १४ ॥ फलपुष्पदलैर्विष्वग्वितानेन विराजितः ॥ चतुर्दिक्षु ध्वजारोपो बहुसंपद्विराजितः ॥ १५ ॥ ऊर्ध्वं सप्तैव लोकाश्च कल्पनीयाः सविस्तरम् ॥ तेषु विप्रा विरक्ताश्च स्थापनीयाः प्रबोध्य च

॥ १६ ॥ पूर्वं तेषामातस्मानि कर्तव्यानि यथोत्तरम् ॥ वक्तुश्चापि तदा दिव्यमासनं परिकल्पयेत् ॥ १७ ॥ उदङ्मुखो भवेद्वक्ता श्रोता वै प्राङ्मु-
खस्तदा ॥ प्राङ्मुखश्चेद्भवेद्वक्ता श्रोता चोदङ्मुखस्तदा ॥ १८ ॥ अथवा पूर्वदिग्ज्ञेया पूज्यपूजकमध्यतः ॥ श्रोतृणामागमे प्रोक्ता देशकालादि-
कोविदैः ॥ १९ ॥ विरक्तो वैष्णवो विप्रो वेदशास्त्रविशुद्धिकृत् ॥ दृष्टान्तकुशलो धीरो वक्ता कार्योऽतिनिःस्पृहः ॥ २० ॥ अनेकधर्मविभ्रान्ता
स्त्रैणाः पाखण्डवादिनः ॥ शुभशास्त्रकथोच्चारे त्याज्यास्ते यदि पण्डिताः ॥ २१ ॥ वक्तुः पार्श्वे सहायार्थमन्यः स्थाप्यस्तथाविधः ॥ पण्डितः सं-
शयच्छेत्ता लोकबोधनतत्परः ॥ २२ ॥ वक्त्रा क्षौरं प्रकर्तव्यं दिनादर्वाग्व्रताप्तये ॥ अरुणोदयेऽसौ निर्वर्त्य शौचं स्नानं समाचरेत् ॥२३॥ नित्यं
सङ्क्षेपतः कृत्वा सन्ध्याद्यं संप्रयत्नतः ॥ कथाविघ्नविघाताय गणनाथं प्रपूजयेत् ॥ २४ ॥ पितॄन्संतर्प्य शुद्ध्यर्थं प्रायश्चित्तं समाचरेत् ॥ मण्डलं
च प्रकर्तव्यं तत्र स्थाप्यो हरिस्तथा ॥ २५ ॥ कृष्णमुद्दिश्य मन्त्रेण चरेत्पूजाविधिं क्रमात् ॥ प्रदक्षिणानमस्कारान् पूजान्ते स्तुतिमाचरेत्
॥ २६ ॥ संसारसागरे मग्नं दीनं मां करुणानिधे ॥ कर्ममोहगृहीताङ्गं मामुद्धर भवार्णवात् ॥ २७ ॥ श्रीमद्भागवतस्यापि ततः पूजा प्रयत्नतः ॥
कर्तव्या विधिना प्रीत्या धूपदीपसमन्विता ॥ २८ ॥ ततस्तु श्रीफलं धृत्वा नमस्कारं समाचरेत् ॥ स्तुतिः प्रसन्नचित्तेन कर्तव्या केवलं तदा
॥ २९ ॥ श्रीमद्भागवताख्योऽयं प्रत्यक्षः कृष्ण एव हि ॥ स्वीकृतोऽसि मया नाथ मुक्त्यर्थं भवसागरे ॥ ३० ॥ मनोरथो मदीयोऽयं सफलः
सर्वथा त्वया ॥ निर्विघ्नेनैव कर्तव्यो दासोऽहं तव केशव ॥ ३१ ॥ एवं दीनवचः प्रोक्त्वा वक्तारं चाथ पूजयेत् ॥ संभूष्य वस्त्रभूषाभिः पूजान्ते तं
च संस्तवेत् ॥ ३२ ॥ शुकरूप प्रबोधज्ञ सर्वशास्त्रविशारद ॥ एतत्कथाप्रकाशेन मदज्ञानं विनाशय ॥ ३३ ॥ तदग्रे नियमः पश्चात्कर्तव्यः
श्रेयसे मुदा ॥ सप्तरात्रं यथाशक्त्या धारणीयः स एव हि ॥ ३४ ॥ वरणं पञ्चविप्राणां कथाभङ्गनिवृत्तये ॥ कर्तव्यं तैर्हरेर्जाप्यं द्वादशाक्षरविद्यया
॥ ३५ ॥ ब्राह्मणान् वैष्णवांश्चान्यांस्तथा कीर्तनकारिणः ॥ नत्वा संपूज्य दत्ताज्ञः स्वयमासनमाविशेत् ॥ ३६ ॥ लोकवित्तधनागारपुत्रचिन्तां
व्युदस्य च ॥ कथाचित्तः शुद्धमतिः स लभेत्फलमुत्तमम् ॥ ३७ ॥ आसूर्योदयमारभ्य सार्धत्रिप्रहरान्तिकम् ॥ वाचनीया कथा सम्यग्धीरकण्ठं
सुधीमता ॥ ३८ ॥ कथाविरामः कर्तव्यो मध्याह्ने घटिकाद्वयम् ॥ तत्कथामनु कार्यं वै कीर्तनं वैष्णवैस्तदा ॥ ३९ ॥ मलमूत्रजयार्थं हि लघ्वा-
हारः सुखावहः ॥ हविष्यान्नेन कर्तव्यो ह्येकवारं कथार्थिना ॥ ४० ॥ उपोष्य सप्तरात्रं वै शक्तिश्चेच्छृणुयात्तदा ॥ घृतपानं पयःपानं कृत्वा वै
शृणुयात्सुखम् ॥ ४१ ॥ फलाहारेण वा श्राव्यमेकभक्तेन वा पुनः ॥ सुखसाध्यं भवेद्यत्तु कर्तव्यं श्रवणाय तत् ॥ ४२ ॥ भोजनं तु वरं मन्ये

कथाश्रवणकारणम् ॥ नोपवासो वरः प्रोक्तः कथाविघ्नकरो यदि ॥ ४३ ॥ सप्ताहव्रतिना पुंसां नियमाञ्छृणु नारद ॥ विष्णुदीक्षाविहीनानां नाधिकारः कथाश्रवे ॥ ४४ ॥ ब्रह्मचर्यमधः सुप्तिः पत्रावल्यां च भोजनम् ॥ कथासमाप्तौ भुक्तिं च कुर्यान्नित्यं कथाव्रती ॥ ४५ ॥ द्विदलं मधु तैलं च गरिष्ठान्नं तथैव च ॥ भावदुष्टं पर्युषितं जह्यान्नित्यं कथाव्रती ॥ ४६ ॥ कामं क्रोधं मदं मानं मत्सरं लोभमेव च ॥ दम्भं मोहं तथा द्वेषं दूरयेच्च कथाव्रती ॥ ४७ ॥ वेदवैष्णवविप्राणां गुरुगोव्रतिनां तथा ॥ स्त्रीराजमहतां निन्दां वर्जयेद्यः कथाव्रती ॥ ४८ ॥ रजस्वलान्त्यजम्लेच्छपतितव्रात्यकैस्तथा ॥ द्विजद्विड्वेदबाह्यैश्च न वदेद्यः कथाव्रती ॥४९॥ सत्यं शौचं दया मौनमार्जवं विनयं तथा ॥ उदारमानसं तद्वदेवं कुर्यात्कथाव्रती ॥ ५० ॥ दरिद्रश्च क्षयी रोगी निर्भाग्यः पापकर्मवान् ॥ अनपत्यो मोक्षकामः शृणुयाच्च कथामिमाम् ॥ ५१ ॥ अपुष्पा काकवन्ध्या च वन्ध्या या च मृतार्भका ॥ स्रवद्गर्भा च या नारी तया श्राव्यः प्रयत्नतः ॥ ५२ ॥ एतेषु विधिना श्रावे तदक्षय्यतरं भवेत् ॥ अत्युत्तमा कथा दिव्या कोटियज्ञफलप्रदा ॥ ५३ ॥ एवं कृत्वा व्रतविधिमुद्यापनमथाचरेत् ॥ जन्माष्टमीव्रतमिव कर्तव्यं फलकाङ्क्षिभिः ॥ ५४ ॥ अकिञ्चनेषु भक्तेषु प्रायो नोद्यापनाग्रहः ॥ श्रवणेनैव पूतास्ते निष्कामा वैष्णवा यतः ॥ ५५ ॥ एवं नगाहयज्ञेऽस्मिन् समाप्ते श्रोतृभिस्तदा ॥ पुस्तकस्य च वक्तुश्च पूजा कार्यातिभक्तितः ॥ ५६ ॥ प्रसादतुलसीमालाः श्रोतृभ्यश्चाथ दीयताम् ॥ मृदङ्गतालललितं कर्तव्यं कीर्तनं ततः ॥ ५७ ॥ जयशब्दं नमःशब्दं शङ्खशब्दं च कारयेत् ॥ विप्रेभ्यो याचकेभ्यश्च वित्तमन्नं च दीयताम् ॥ ५८ ॥ विरक्तश्चेद्भवेच्छ्रोता गीता वाच्या परेऽहनि ॥ गृहस्थश्चेत्तदा होमः कर्तव्यः कर्मशान्तये ॥ ५९ ॥ प्रतिश्लोकं च जुहुयाद्विधिना दशमस्य च ॥ पायसं मधु सर्पिश्च तिलान्नादिकसंयुतम्॥६०॥ अथवा हवनं कुर्याद्गायत्र्या सुसमाहितः ॥ तन्मयत्वात्पुराणस्य परमस्य च तत्त्वतः ॥ ६१ ॥ होमाशक्तौ बुधो हौम्यं दद्यात्तत्फलसिद्धये ॥ नानाच्छिद्रनिरोधार्थं न्यूनताधिकताख्ययोः ॥ ६२ ॥ दोषयोः प्रशमार्थं च पठेन्नामसहस्रकम् ॥ तेन स्यात्सफलं सर्वं नास्त्यस्मादधिकं यतः ॥ ६३ ॥ द्वादश ब्राह्मणान् पश्चाद्भोजयेन्मधुपायसैः ॥ दद्यात्सुवर्णं धेनुं च व्रतपूर्णत्वहेतवे ॥ ६४ ॥ शक्तौ पलत्रयमितं स्वर्णसिंहं विधाय च ॥ तत्रास्य पुस्तकं स्थाप्यं लिखितं ललिताक्षरम् ॥६५॥ संपूज्य वाहनाद्यैस्तदुपचारैः सदक्षिणम् ॥ वस्त्रभूषणगन्धाद्यैः पूजिताय यतात्मने ॥६६॥ आचार्याय सुधीर्दत्त्वा मुक्तः स्याद्भवबन्धनैः ॥ एवं कृते विधाने च सर्वपापनिवारणे ॥ ६७ ॥ फलदं स्यात्पुराणं तु श्रीमद्भागवतं शुभम् ॥ धर्मकामार्थमोक्षाणां साधनं स्यान्न संशयः ॥ ६८ ॥ ॥ कुमारा ऊचुः ॥ इति ते कथितं सर्वं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ श्रीमद्भागवतेनैव भुक्तिमुक्ती

करे स्थिते ॥६९॥ ॥ सूत उवाच ॥ इत्युक्त्वा ते महात्मनः प्रोचुर्भागवतीं कथाम् ॥ सर्वपापहरां पुण्यां भुक्तिमुक्तिप्रदायिनीम् ॥७०॥ शृण्वतां
सर्वभूतानां सतांहं नियतात्मनाम् ॥ यथाविधि ततो देवं तुष्टुवुः पुरुषोत्तमम् ॥ ७१ ॥ तदन्ते ज्ञानवैराग्यभक्तीनां पुष्टता परा ॥ तारुण्यं परमं
चाभूत्सर्वभूतमनोहरम् ॥ ७२॥ नारदश्च कृतार्थोऽभूत्सिद्धे स्वीये मनोरथे ॥ पुलकीकृतसर्वाङ्गः परमानन्दसंभृतः ॥ ७३ ॥ एवं कथां समाकर्ण्य
नारदो भगवत्प्रियः ॥ प्रेमगद्गदया वाचा तानुवाच कृताञ्जलिः ॥ ७४ ॥ ॥ नारद उवाच ॥ धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि भवद्भिः करुणापरैः ॥
अद्य मे भगवाँल्लँब्धः सर्वपापहरो हरिः ॥ ७५ ॥ श्रवणं सर्वधर्मेभ्यो वरं मन्ये तपोधनाः ॥ वैकुण्ठस्थो यतः कृष्णः श्रवणाद्यस्य लभ्यते ॥ ७६॥
॥ सूत उवाच ॥ एवं ब्रुवति वै तत्र नारदे वैष्णवोत्तमे ॥ परिभ्रमन् समायात शुको योगेश्वरस्तदा ॥७७॥ तत्रायया षोडशवार्षिकस्तदा व्यासा-
त्मजो ज्ञानमहाब्धिचन्द्रमाः ॥ कथावसाने निजलाभपूर्णः प्रेम्णा पठन्भागवतं शनैः शनैः ॥ ७८ ॥ दृष्ट्वा सदस्याः परमोरुतेजसं सद्यः समुत्थाय
ददुर्महासनम् ॥ प्रीत्या सुरर्षिस्तमपूजयत्सुखं स्थितोऽवदत्संशृणुतामलां गिरम् ॥७९॥ ॥ श्रीशुक उवाच ॥ निगमकल्पतरोर्गलितं फलं शुकमु-
खादमृतद्रवसंयुतम् ॥ पिबत भागवतं रसमालयं मुहुरहो रसिका भुवि भावुकाः ॥ ८० ॥ धर्मः प्रोज्झितकैतवोऽत्र परमो निर्मत्सराणां सतां वेद्यं
वास्तवमत्र वस्तु शिवदं तापत्रयोन्मूलनम् ॥ श्रीमद्भागवते महामुनिकृते किं वा परैरीश्वरः सद्यो हृद्यवरुध्यतेऽत्र कृतिभिः शुश्रूषुभिस्त-
त्क्षणात् ॥ ८१ ॥ श्रीमद्भागवतं पुराणतिलकं यद्वैष्णवानां धनं यस्मिन्पारमहंस्यमेकममलज्ञानं परं गीयते ॥ यत्र ज्ञानविरागभक्तिसहितं
नैष्कर्म्यमाविष्कृतं तच्छृण्वन्प्रपठन्विचारणपरो भक्त्या विमुच्येन्नरः ॥ ८२ ॥ स्वर्गे सत्ये च कैलासे वैकुण्ठे नास्त्ययं रसः ॥ अतः पिबन्तु
सद्भाग्या मा मा मुञ्चत कर्हिचित् ॥ ८३ ॥ ॥ सूत उवाच ॥ एवं ब्रुवाणे सति बादरायणे मध्ये सभायां हरिराविरासीत् ॥ प्रह्लादबल्युद्धव-
फाल्गुनादिभिर्वृतः सुरर्षिस्तमपूजयच्च तान् ॥ ८४ ॥ दृष्ट्वा प्रसन्नं महदासने हरिं ते चक्रिरे कीर्तनमग्रतस्तदा ॥ भवो भवान्या कमलासनस्तु
तत्रागमत्कीर्तनदर्शनाय ॥ ८५ ॥ प्रह्लादस्तालधारी तरलगतितया चोद्धवः कांस्यधारी वीणाधारी सुरर्षिः स्वरकुशलतया रागकर्ताऽर्जुनोऽ-
भूत् ॥ इन्द्रोऽवादीन्मृदङ्गं जयजयसुकराः कीर्तने ते कुमारा यत्राग्रे भाववक्ता रसविरचनया व्यासपुत्रो बभूव ॥ ८६ ॥ ननर्त मध्ये त्रिकमेव
तत्र भक्त्यादिकानां नटवत्सुतेजसाम् ॥ अलौकिकं कीर्तनमेतदीक्ष्य हरिः प्रसन्नोऽपि वचोऽब्रवीत्तत् ॥ ८७ ॥ मत्तो वरं भागवता वृणुध्वं प्रीतः
कथाकीर्तनतोऽस्मि सांप्रतम् ॥ श्रुत्वेति तद्वाक्यमतिप्रसन्नाः प्रेमार्द्रचित्ता हरिमूचिरे ते ॥ ८८ ॥ नगाहगाथासु च सर्वभक्तैरेभिस्त्वया भाव्यम-

तिप्रयत्नात् ॥ मनोरथोऽयं परिपूरणीयस्तथेति चोक्त्वान्तरधीयताच्युतः ॥ ८९ ॥ ततोऽनमत्तच्चरणेषु नारदस्तथा शुकादीनपि तापसांश्च ॥
अथ प्रहृष्टाः परिनष्टमोहाः सर्वे ययुः पीतकथामृतास्ते ॥ ९० ॥ भक्तिः सुताभ्यां सह रक्षिता सा शास्त्रे स्वकीयेऽपि तदा शुकेन ॥ अतो
हरिर्भागवतस्य सेवनाच्चित्तं समायाति हि वैष्णवानाम् ॥ ९१ ॥ दारिद्र्यदुःखज्वरदाहितानां मायापिशाचीपरिमर्दितानाम् ॥ संसारसिन्धौ
परिपातितानां क्षेमाय वै भागवतं प्रगर्जति ॥ ९२ ॥ ॥ शौनक उवाच ॥ शुकेनोक्तं कदा राज्ञे गोकर्णेन कदा पुनः ॥ सुरर्षये कदा ब्राह्मैश्छिन्धि
मे संशयं त्विमम् ॥ ९३ ॥ ॥ सूत उवाच ॥ आकृष्णनिर्गमात्त्रिंशद्वर्षाधिकगते कलौ ॥ नवमीतो नभस्ये च कथारंभं शुकोऽकरोत् ॥ ९४ ॥
परीक्षिच्छ्रवणान्ते च कलौ वर्षशतद्वये ॥ शुद्धे शुचौ नवम्यां च धेनुजोऽकथयत्कथाम् ॥ ९५ ॥ तस्मादपि कलौ प्राप्ते त्रिंशद्वर्षगते सति ॥
ऊचुरूर्जे सिते पक्षे नवम्यां ब्रह्मणः सुताः ॥ ९६ ॥ इत्येतत्ते समाख्यातं यत्पृष्टोऽहं त्वयाऽनघ ॥ कलौ भागवती वार्ता भवरोगविनाशिनी
॥९७॥ कृष्णप्रियं सकलकश्मलनाशनं च मुक्त्येकहेतुमिह भक्तिविलासकारि ॥ सन्तः कथानकमिदं पिबतादरेण लोके हितार्थपरिशीलनसेवया
किम् ॥ ९८ ॥ स्वपुरुषमभिवीक्ष्य पाशहस्तं वदति यमः किल तस्य कर्णमूले ॥ परिहर भगवत्कथासु मत्तान्प्रभुरहमन्यनृणां न वैष्णवानाम्
॥ ९९ ॥ असारे संसारे विषयविषसङ्गाकुलधियः क्षणार्धं क्षेमार्थं पिबत शुकगाथाऽतुलसुधाम् ॥ किमर्थं व्यर्थं भो व्रजत कुपथे कुत्सितकथे
परीक्षित्साक्षी यच्छ्रवणगतमुक्त्युक्तिकथने ॥१००॥ रहः प्रवाहसंस्थेन श्रीशुकेनेरिता कथा ॥ कण्ठे संबध्यते येन स वैकुण्ठप्रभुर्भवेत् ॥१०१॥
इति च परमगुह्यं सर्वसिद्धान्तसिद्धं सपदि निगदितं ते शास्त्रपुञ्जं विलोक्य ॥ जगति शुककथातो निर्मलं नास्ति किंचित्पिब परसुखहेतोर्द्वा-
दशस्कन्धसारम् ॥ १०२ ॥ एतां यो नियततया शृणोति भक्त्या यश्चैनां कथयति शुद्धवैष्णवाग्रे ॥ तौ सम्यग्विधिकरणात्फलं लभेते याथा-
र्थ्यान्नहि भुवने किमप्यसाध्यम् ॥ १०३ ॥ ॥ इति श्रीपद्मपुराणे उत्तरखण्डे श्रीमद्भागवतमाहात्म्ये श्रवणविधिकथनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥६॥

॥ श्रीकृष्णार्पणमस्तु ॥

इदं पुस्तकं कल्याणनगर्यां श्रीकृष्णदासात्मजेन गंगाविष्णुना स्वकीये
"लक्ष्मीवेङ्कटेश्वर" यन्त्रालयेऽङ्कित्वा प्रकाशितम् ।

॥ इति श्रीमद्भागवतमाहात्म्यं समाप्तम् ॥

श्रीमद्भागवतकथासूचीपत्रम् ।

पञ्चमः स्कन्धः ।

अध्यायाः विषयाः

अध्यायाः	विषयाः
२१	पूर्वोक्तयोगत्रयानधिकारिणां कामिनां द्रव्यदेशादीनां गुणदोषा दर्शिताः।
२२	तत्त्वानां मतान्तरेणाविरोधः पुंप्रकृत्योर्विवेको जन्ममृत्युविधा चोच्यते।
२३	कदर्याख्यानेन तिरस्कारसहनं भिक्षुगीतेन धिया मनसः संयम उदीर्यते।
२४	आत्मनः भावानामागमापायाचिन्तया सांख्ययोगेन मोहो निवार्यते ।
२५	आत्मनैर्गुण्यज्ञानलाभाय चित्तसत्त्वादिवृत्तीरनेकधाऽकथयत् ।
२६	दुष्टसङ्गेन योगनिष्ठाविघातः साधुसङ्गेन तत्प्राप्तिरित्यैलगीतेन वर्ण्यते ।
२७	सद्यश्चित्तप्रसादकः सर्वकामाप्तिहेतुश्च क्रियायोगः साङ्गः प्रोक्तः ।
२८	पूर्वं विस्तरेणोक्तो ज्ञानयोग एव सौकर्यार्थं पुनः संक्षेपेण निगद्यते ।
२९	पूर्वं विस्तरेण प्रोक्तं भक्तियोगं संक्षेपेण स्वभक्ताय हरिरकथयत् ।
३०	स्वधाम गन्तुमिच्छन् हरिर्मौसलापदेशेन स्वकुलं संजहार ।
३१	स्वधाम्नि प्रविष्टे हरौ तमनु वसुदेवादयो देहान् जहुरिति वर्णितम् ।

द्वादशः स्कन्धः।

अध्यायाः	विषयाः
१	मागधान्वये कलिना मलीमसान्तःकरणा भाविनो राजानो निर्दिष्टाः ।
२	कलिदोषवृद्धौ भगवता कल्क्यवतारेणाधार्मिकाणां नाशे पुनः कृतयुगागमः । [निर्दिश्यते ।
३	राज्ञां मोहादिवर्णनं तथा दोषभूयिष्ठे कलौ दोषहन्त्री हरेः स्तुति-
४	नैमित्तिकः प्राकृत आत्यन्तिको नित्य इति चतुरः प्रलयान् प्रदर्श्य तन्निस्तारे भगवत्कथेति सिद्धान्तितम् ।
५	परीक्षितः परब्रह्मोपदेशेन तक्षकसन्दंशाद्भयनिवारणम् ।
६	परीक्षितो मोक्षस्तत्पुत्रस्य सर्पसत्रं तथा व्यासेन वेदविभागश्च तथा गुर्ववज्ञया याज्ञवल्क्यः सूर्यमाराध्य वेदं लेभे ।
७	अथर्ववेदविस्तारस्तथा पुराणलक्षणादि भागवतश्रवणफलं च निगद्यते ।
८	तपसि तिष्ठतो मार्कण्डेयस्य कामादिभिरसंमोहः । तथा तत्समाद्यर्थमागतयोर्नरनारायणयोः स्तुतिः ।
९	भगवन्मायादिदृक्षोर्मुनेर्मिथ्याप्रलयदर्शनेन प्रलयाब्धौ वटपत्रस्थस्य शिशुभूतस्य भगवतो मुखे प्रवेशनिर्गमौ च कथितौ ।
१०	शिव आगत्य मार्कण्डेयाय वरमददात् तेन सह प्रीतिमकरोत् ।
११	उपासनासिद्ध्यै महापुरुषवर्णनं तथा रवेः प्रतिमासं व्यूहकथनम् ।
१२	भागवतोक्तार्थानां यथाक्रमं संक्षेपेण कथनम् ।
१३	पुराणप्रतिपाद्यं देवं नमस्यन्नष्टादशपुराणग्रंथसंख्यां चाकथयत् ।

इति श्रीमहाभागवतसूचीपत्रं समाप्तम् ।

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ आनन्दधामनि चिदेकरसेऽद्वितीये तस्मिन्पदेऽस्तु मम चित्तमगोचरेऽपि ॥ यत्सद्व्रजस्थितिजुषां[1] सुहृदां कुमारादीनामधीनमिव गोचरतामुपैति ॥ १ ॥ नानाविधान्यपि मतानि परःशतानि यत्रैकभावमुपयान्ति विहाय वादम् ॥ तच्चिन्मयं परतरं सकलावलम्बं वन्दे महः किमपि भागवतैकवेद्यम् ॥ २ ॥ यावन्निरञ्जनमजं पुरुषं जरन्तं संचिन्तयामि सकले जगति स्फुरन्तम् ॥ तावद्बलात्स्फुरति हन्त हृदन्तरे मे गोपस्य कोऽपि शिशुरञ्जनपुञ्जमञ्जुः ॥ ३ ॥ सद्वद्यपद्यमघहारिपदं[3] मनोज्ञस्कन्धं[4] सुदर्शनकरं[5] निजनन्दकं[6] च ॥ श्रुत्यादिभिर्बुधजनैरवबोध्यतत्त्वं[8] नारायणं भजत भागवताभिधानम् ॥ ४ ॥ नोत्पादिता[9] न च मनागपि पालिताः स्मः क्षान्तन्न नः किमपि नाम भवद्भिरागः ॥ तद्वोऽहह श्रमशतेन मुधैव देवाः सेवामहे प्रणमनानि च कुर्महे वा ॥५॥ लोका वृथा भ्रमथ पङ्ककलङ्कितेषु[10] तीर्थभ्रमाद्बहुविधेषु जलेष्वभीक्ष्णम्[11] ॥ निःशेषतापदुरितापनयाय मातापित्रोः सुखेन चरणं शरणं व्रजेत ॥ ६ ॥ श्रीरामसिंह इति बुन्दिनृपेषु रत्नमासीदसौ जयति संप्रति कीर्तिमूर्तिः ॥ यं स्वर्गभाजमतिसादरमीक्षमाणा देवाः पुरेव न सुरेश्वरमाद्रियन्ते ॥ ७ ॥ देवोत्तमोऽस्य[12] तनयो रघुवीरसिंहो यं मेघवाहन[13] उदश्चितधीरुपास्ते ॥ कोऽनेन साम्यमुपयास्यति लोकपालो[14] यो मेघवाहनपदे प्रणतिं विधत्ते ॥ ८ ॥ कारुण्यवारिनिधिबुन्द्यधिनाथदत्ताभ्युत्थानसत्कृतियुतस्थिरजीविकोऽस्मि ॥ धन्योऽस्मि को नु सदृशोऽस्ति मयेति जानन् हा निर्गतं न गणयामि वयो मदान्धः ॥ ९ ॥ षष्टिः समाः कुचरितैर्गमिता वृथैव नाद्यापि कापि हतचेतसि हन्त चिन्ता ॥ आसीदति प्रतिदिनं ननु वैतरण्यास्तीरं महाभयमवारमदृश्यपारम् ॥ १० ॥ गङ्गासहायजरठोऽहमपास्तधर्माचारोऽवशेषवयसि व्यथितो रुजाभिः ॥ ऋज्वीभिरन्वितपदाभिरनायताभिर्वाग्भिः परं शरणयामि[15] पुराणराजम् ॥ ११ ॥ व्याख्याय भागवतमन्वयवर्त्मनादौ वक्ष्ये पुनः स्फुटतदाशयबोधनाय ॥ नानामतानि विषयानपि तद्व्यवस्थां पर्यङ्कनाम्नि विवृतेरवशेषभागे ॥ १२ ॥ ये गूढतामुपगता बत नैव सूर्यालोकेऽप्यभासिषत[16] भागवतस्य भावाः ॥

---

१ निराकारपक्षे सतां ज्ञानिनां व्रजस्य समूहस्य स्थितिं ब्रह्मचिन्तनादिकां जुषन्ते तेषां सुष्ठुहृदयानां सनत्कुमारादीनां गोचरतां चित्तवृत्तिविषयतामुपैति । श्रीकृष्णपक्षे सद्रूपं यत्कृष्णाख्यं व्रजस्थितिजुषां व्रजवासिनां मित्राणां गोपकुमारादीनां दृग्गोचरतामुपैति । गोषु चरति तादृशतां वा सर्वमतानुकूलोऽयं श्लोकः । २ अत्राद्वैतपक्षे धामशब्दो देहवाची " गृहदेहत्विट्प्रभावा धामानि " इत्यमरः । तथा चानन्दस्वरूपे इति पर्यवसितोऽर्थः । ३ सद्भिर्गद्या कथनीया पद्या भक्तिमार्गो यस्य । सन्ति श्रेष्ठानि गद्यानि पद्यानि च यस्येति च । ४ पदं चरणं पदानि सुप्तिङन्तानि । ५ स्कन्धावंसौ स्कन्धा ग्रन्थावयवाश्च । ६ सुदर्शनचक्रहस्तं श्रेष्ठज्ञानकरं च । ७ निजः स्वीयो नन्दकः खड्गो यस्य तं निजानां श्रोतॄणां हर्षकं च । ८ बुधजनैः कर्तृभिः श्रुत्यादिभिर्वेदपुराणादिभिः श्रवणचिन्तनादिभिश्चावबोध्यं तत्त्वं स्वरूपमभिप्रायश्च यस्य । ९ नोत्पादिता इत्यत्र देवोपालम्भमुखेन मातापित्रोः स्तुतिः तथा च याभ्यामुत्पादिताः पालिता अपराधाश्च सोढास्तयोः सेवाप्रणामादि कार्यम् । १० पङ्कः कर्दमः पापं च । ११ नीरेषु जडेषु च । १२ देवेषु राजसु सुरेषु चोत्तम इति विष्णुत्वं व्यङ्ग्यम् । १३ मेघवाहनस्तन्नामाऽमात्य इन्द्रश्च अग्रेप्यवम् । १४ लोकपालो नृपः वरुणादिश्च । १५ शरणशब्दात्तत्करोतीति णिच् । १६ सूरीणामालोचने सूर्यप्रकाशे च ।

यैस्तेप्यदर्शिषत दीपिकयैव ते मे श्रीश्रीधरा जडमतेः परमोवलम्बः ॥१३॥ प्राचां सुवर्णरचनां परिगृह्य भिक्षां भक्त्या तयार्चितवतः परमेशितारम् ॥ क्षीणस्य विप्लुतमतेर्जरठस्य विज्ञाश्चौर्यं न कल्पयत काञ्चनमार्गणां मे ॥ १४ ॥ ये दोषमेव गणयन्ति गुणे परेषां ते प्रार्थिता अपि कुतो जहति स्वशीलम् ॥ दोषेपि ये गुणधियः करुणाप्रधानास्तेऽप्रार्थिता अपि कुतो जहति स्वशीलम् ॥ १५ ॥ ननु पूर्वैः कृतासु बह्वीषु श्रीमद्भागवतटीकासु सतीषु किं तव टीकया दीप्यमानासु तरणिश्रेणिषु खद्योतपोतिकयेवेति चेत्सत्यम् । मया हि अन्वयक्रमेण प्रायः सर्वश्लोकार्थप्रदर्शिका नातिविस्तरा भागवतोपयोगिबहुविषययुक्ता अतिसुगमा च टीका स्वबोधायैवापेक्षिता। तादृशीमन्यां टीकामलभमानेन प्रायः पूर्वटीकाभ्यः किंचित्किंचिद्भिक्षित्वा इयमन्वितार्थप्रकाशिका नाम्नी टीका निर्मिता श्रीहरेश्चरणयोरर्पिता चेति । सा च विद्वत्प्रसादनायाऽक्षमापि भगवन्निवेदितवस्तुसेविभिस्तद्भक्तैरवश्यमङ्गीकरिष्यत एवेति तावतैव संतुष्टोस्मीति भैक्षरूपत्वान्न चौर्यद्रव्यं प्रायः कल्पित्वाभावान्नाप्रामाण्यशङ्का । यत्तु क्वचन मयापि स्वचापलं प्रकटितं तदपि मणिश्रेणौ काचशकलमिव हास्यहेतुत्वेन सतां विनोदावहमेवेति सर्वमनवद्यम् । व्याख्यानं चात्र प्रायः सर्वेषां श्लोकानां लिखितम् । ननु टीकान्तरेष्विव बहवः श्लोकास्त्यक्ताः । येषु श्लोकेषु नामगणनामात्रं स्यात् ये वा बालैरपि सुगमाः त एवात्र केचित् त्यक्ताः । अन्वयश्चात्र एकान्वयदण्डान्वयाद्यपरपर्यायो मल्लिनाथादिभिर्बहुभिरादृतः पिण्डान्वय एव नतु खण्डान्वयः । तत्र व्याख्यायमानानां मूलपदानामर्थादि परित्यज्य टीकाधृतक्रमेण योजने पृथगप्यन्वयो भवेत् । सर्वत्र विशेषणानन्तरं विशेष्यम् उद्देश्यविधेयभावे विशेष्यं पूर्वम् अन्वयेर्थलभ्या यत्तत्तथादयोपि यथोचितमत्र लिखिता ग्राह्याः । उपमाविषये प्राय एकवाक्यमेव भवति । तत्र स्पष्टप्रतिपत्तये उपमानार्थः क्वचित्पृथक् क्वचिदेकत्र वाक्ये एव व्याख्यातः । क्वचित्कठिनश्लोकेन्वयः पृथगादौ लिखितः । अत्र प्रायः एकैकस्य श्लोकस्यैव पृथगन्वयः । तदन्यस्थले तु अर्द्धं सार्द्धं द्वयमित्यादिस्फुटं लेखः । अनेकेषां श्लोकानामेकान्वयस्थलेपि सति संभवे प्रायः पृथगन्वय एव सुगमतायै करिष्यते । पञ्चमस्कन्धगद्यानां प्रायोन्वितत्वात्तत्र क्वापि मूलपदानि त्यक्तानि । यद्यपि कस्यापि मतस्य पक्षपातो विरोधश्च नास्माकमभीष्टस्तथापि अत्रान्वयोर्थश्च सर्वत्र बहुप्रसिद्धत्वात् प्रायः श्रीधरस्वामिपादानुसारेणैव लिखितः। क्वचिदन्यथापि क्वापि मतान्तरेणार्थान्तरमपि लिखितम् । टीकान्तरेष्वन्वयक्रमे विशेषणादीनां हेतुहेतुमद्भावप्रदर्शनं शङ्कासमाधानरीत्या पदानां सार्थकतासमर्थनं तदनुरोधात्पाठक्रमानादरश्च बहुषु स्थलेषु क्रियते । अत्र तु विस्तरभयादनावश्यकत्वादनैयत्यात्प्रायःशब्दमर्यादया तदलाभाच्च न तथा नियम इति बोध्यम् । आहेत्यस्याग्रे भूतकालद्योतनाय स्मशब्दलेखः । वै इत्यादीनां पादपूरणार्थानामव्ययानां प्रायोन्वये त्यागः । यत्रैकत्रार्थेन्विता बहवः पदार्थाः समुच्चितास्तत्र तेषां प्रायः प्रथमशब्दादग्रे आदिशब्दस्य लेखः । अग्रे च तत्र ये व्याख्येयास्तेषामेव लेखो न सर्वेषाम् । यथा " ऋषयो मनवो देवा मनुपुत्रा महौजसः " इत्यत्र ऋष्यादय इत्येव लेखः । मनुदेवमनुपुत्राणां न लेखः ।

१ दीपिकाख्यटीकया ह्रस्वदीपेन च । २ सुष्ठु वर्णानां रचनां हाटकरचनां च । ३ कामपि भिक्षावृत्तिं सुवर्णयाचनं च ।

" चक्रशङ्खासिचर्मेषुधनुःशूलगदाधरः । " इत्यत्र चक्राद्यष्टायुधधर इत्येव लेख इत्याद्यन्यदपि ज्ञेयम् । अत्र पुराणानां वेदसधर्मतया श्रीभागवतेपि लौकिकेष्वप्रयुक्ताः आर्षपदाभिलाप्या वैदिका बहवः प्रयोगाः सन्ति तत्संस्कारे बहूपयोगि सामान्यरूपं किंचिल्लिख्यते । उदाहरणानि चात्र पाठान्तरव्याख्यान्तरस्थान्यपि । तत्र " षष्ठीयुक्तश्छन्दसि वा " इत्यत्र वा इति योगं विभज्य छन्दसीत्यनुवर्त्तनीयम् । तेन " सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्ते " इति परिभाषा संपद्यते तेन " स्वर्धुन्यापोनुसेवया " अत्र समासान्तविकल्पात्तदभावपक्षः । एवं दुर्मेधान् इत्यादौ सर्वत्र समासान्ताभावस्थले बोध्यम् । एवं रिरक्षुः विवित्सामीत्यादौ सेटामनिट्त्वे इडभावपक्षः । "व्रजतीर्विरेजुः" इत्यादौ नुमभावपक्षः विकल्पश्चायं बाहुलकरूप एव । अत एवाहुः " बहुलं छन्दसि " इत्यादिरस्या एव प्रपञ्च इति । तेन क्वचित् सूत्रोक्तनिमित्तेषु कस्यचिदभावेपि कार्यम् । यथा "ध्येयः पूज्यश्च नित्यदा" इत्यादौ दाप्रत्ययः, "वर्णाश्रमविभागशः" इत्यादौ बहुषु स्थलेषु शस् प्रत्ययः। "धान्वन्तरं द्वादशमम्" इत्यादौ संख्यादेरपि मट् । "अल्पमेधस" इत्यादौ नञ्दुःसुभ्यो विनापि असिच् । "दुहन्तीं निशि गाम्" इत्यादौ आत्परं विनापि नुम् इत्यादि बोध्यम्। "व्यत्ययो बहुलम्" विकरणानां बहुलं व्यत्ययः स्याच्छन्दसि। "स्तुन्वन्ति दिव्यैः स्तवैः" अत्रादादेः श्नुः भाष्येन्येषामपि व्यत्यय उक्तः । " सुप्तिङुपग्रहलिङ्गनराणां कालहलच्स्वरकर्तृयङां च । व्यत्ययमिच्छति शास्त्रकृदेषां सोपि च सिद्धयति बाहुलकेन ॥" अत्र श्रीभागवते प्रायः उपग्रहाख्यपरस्मैपदात्मनेपदव्यत्ययोस्ति । यथा "धीमहि" इत्यादौ परस्मैपदव्यत्ययः। "त्राह्यात्मयोनेऽजिततेजसो माम्, आक्रीड बालवद्देव" इत्यादौ आत्मनेपदव्यत्ययः। अन्येपि केपि व्यत्ययाः सन्ति तत्र लिङ्गव्यत्ययो यथा "त्रयी न श्रुतिगोचरा कीदृशी मम गोचरा" पुरुषस्य यथा "नाहं न यूयं यदृतां गतिं विदुः । " कालस्य यथा " स्वधामनि ब्रह्मणि रंस्यते " इति वर्त्तमानेपि लृट् । " तदैव ते परं ज्ञानं ददामि गृहमागतः" अत्र भूते लट् । अचो यथा "इत्यभिष्टूय पुरुषम्" अत्र ह्रस्वस्य दीर्घः ततस्तुगभावः सिद्धः । यङ्शब्देन यकारमारभ्य " लिङ्याशिष्यङ् " इति ङकारेण प्रत्याहारो गृह्यते तेन स्यतासिशबादयो विकरणाः च्लेरादेशाः। आम्-यङ्णिच्यक्कणिङ्आय्ईयङ्चेति तेन "मा मा शुचः स्वतनयम्" इत्यत्र च्लेरङ् । "ईडिरे रामकृष्णौ च" इत्यादौ नाऽऽम् अनयोर्विकल्पव्यत्यययोरेव प्रायः प्रपञ्चभूता वैदिकी प्रक्रिया। अथान्यान्यपि कानिचिद्विशेषसूत्राणि श्रीमद्भागवतोपयोगीनि लिख्यन्ते । " अयस्मयादीनि च्छन्दसि " एतानि छन्दसि साधूनि भपदसंज्ञाधिकाराद्यथायोग्यं संज्ञाद्वयं बोध्यम् । तथाच वार्तिकम् " उभयसंज्ञान्यपीति वक्तव्यम् " मुसलं खल्वयस्मयम् । "षष्ठीयुक्तश्छन्दसि वा" षष्ठ्यन्तेन युक्तः पतिशब्दो घिसंज्ञो वा । सात्वतां पतये नमः । " व्यवहिताश्च " प्रादयो धातुभ्यो व्यवहिता अपि स्युः । तव परि ये चरन्त्यखिलसत्त्वनिकेततया । " तृतीया च होश्छन्दसि " जुहोतेः कर्मणि तृतीया स्याद्द्वितीया च । समिद्भिरजुहोद्द्विजः, जुहावैतच्छिरः शत्रोः । " बहुलं छन्दसि, अदिप्रभृतिभ्यः शपः " बहुलं लुक् स्यात् । करस्थेनाहनत्प्रभुः । अत्र शपो न लुक् । " अदादिभिर्अ

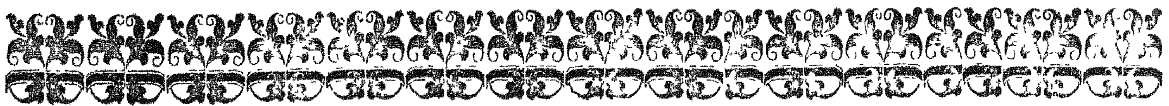
१ "लपिदाभिभ्यां च" इति ण्यत् ।

क्वचित् लुक् " त्राह्यात्मयोनेऽजिततेजसो माम्, त्रायते त्राति विश्वात्मा । " कमृद्रुहिभ्यश्छन्दसि ॥ " ३ । १ । ६९ ॥ च्लेरङ् वा । इत्युक्त्वाथारुहत्स्वर्गम । " हृग्रहोर्भश्छन्दसि " गृभीतगुणाम् । " मंत्रेघसह्वरणशवृदहाद्वृच्कृगमिजनिभ्यो लेः ॥ २ । ४ । ८० ॥ " लिरिति च्लेः प्राचां संज्ञा एभ्यो लेर्लुक् स्यान्मन्त्रे । भौमप्रयुक्ता निरगन् धृतायुधाः । अत्र तिङ्व्यत्ययेन झेस्तिपि च्लेर्लुकि इलोपे हल्ङ्याब्भ्यो इति तलोपे " मो नो धातोः, छन्दस्युभयथा " धात्वधिकार उक्तः प्रत्ययः सार्वधातुकार्द्धधातुकोभयसंज्ञः स्यात् तेन धीमहीत्यत्र सार्वधातुकत्वात्सीयुटः सलोपः आर्द्धधातुकत्वाच्छवभावः । " तुमर्थे सेसेनसेऽसेन्क्सेकसेनध्यैअध्यैन्कध्यैकध्यैन्शध्यैशध्यैन्तवैतवेङ्तवेनः " न शक्नुमस्तत्प्रतिहर्त्तवे ते । " छन्दसि च " दन्तस्य दत् स्यात् बहुव्रीहौ । मृगान् कृष्णान् शुक्लदतः । " ऋतश्छन्दसि " ऋदन्ताद्बहुव्रीहेर्न कप् । इत्येवमुत्तरामातः । " शीर्षंश्छन्दसि " शिरःशब्दस्य शीर्षन् स्यात् । न्यासः शीर्षणि संस्थितः । " वा छन्दसि " दीर्घाज्जसीचि च पूर्वसवर्णदीर्घो वा स्यात् । व्रजतीर्विरेजुः । "बहुलं छन्दसि" अमाङ्योगेपि अडाटौ न स्तः । दुग्धेमामोषधीर्विप्राः । "युष्मदस्मदोः सादृश्ये वतुब्वाच्यः " यदूनां त्वावतां प्रभो । " तन्वादीनां छन्दसि बहुलं यण् इयङुवङौ च " तत्याज व्रीडितस्तन्वम्, सत्वेन नो वरदया तनुवा निरस्य । " श्रुशृणुपृकृवृभ्यश्छन्दसि " हेर्धिः । शन्नः कृधीश भगवन्नसि दीननाथः । "मंत्रेष्वाङ्यादेरात्मनः" आत्मन्शब्दस्यादेर्लोपः स्यादाङि । सह चक्रेत्मनात्मने, शेषेत्मना निजसुखानुभवो निरीहः । "ऋत्व्यवास्त्व्यवास्त्वमाध्वीहिरण्ययानि च्छन्दसि" माध्वीर्लोकमलापहाः । "क्त्वापि च्छन्दसि" समासेऽनञ्पूर्वे । संरोहयित्वा भवभावनो हरिः, प्रेक्षयित्वा भुवो गोलम् । "सुपां सुलुक् पूर्वसवर्णाच्छेयाडाड्यायाजालः" आत्मन् भावयसे तानि कालगत्या दुरत्यया । "गतिशब्दात्सार्व्यादेशः, छन्दस्यपि दृश्यते, अस्थ्यादीनामनङ् " धियाक्षभिर्मनसा वीत यस्य । " अनो नुट् " अन्नन्तान्मतोर्नुट् । अक्षण्वतां फलमिदं न परं विदामः । " दाश्वान् साह्वान् मीढ्वांश्च " एते क्वस्वन्ता निपात्यन्ते । व्यवस्थितानामनुमृग्यदाशुषे, ततो मीढ्वांसमामन्त्र्य । " बहुलं छन्दसि " सिचोऽस्तेश्चापृक्तहलो बहुलम् ईट् अतोत्र नेट् । ब्रह्मात्मतत्वमवितुं प्रथमं त्वमस्राक्, मा भैरित्याययुर्द्रुतम् । अत्रेदं बोध्यम् । ये प्रयोगा अत्र टीकायां टीकान्तरेषु च आर्षत्वेन लिखितास्तेषु यद्यपि केचित् "समासान्तो विधिरनित्यः, आगमशास्त्रमनित्यम् " इत्यादिप्रकारेण समाधातुं शक्यन्ते तथापि सरलया रीत्या न सिद्ध्यन्ति । प्रसिद्धेषु मान्येषु च महाकाव्यादिषु च ये नोपलभ्यन्ते तान् प्रयोगकुशलाः साधुतया न मन्यन्तेऽतस्तानप्रयोज्यान् मत्वा इहार्षत्वेन व्यलिखमिति ॥ अथ छन्दसां विचारः ॥ तत्र श्रीभागवते प्रायोऽनुष्टुप् छन्दः । तदपेक्षया न्यूनानि इन्द्रवज्रोपेन्द्रवज्रावंशस्थेन्द्रवंशोपजातिवसंततिलकाख्यानि एतानि च लोकेतिप्रसिद्धानि अतः एतेषां नामानि प्रतिपद्यं न लेखिष्यन्ते । शेषाणां छन्दसां नामानि लेखिष्यन्ते। लक्षणादिकं तु बालबोधाय अत्रैव लिख्यते । तत्र छन्दसां बोधो गुरुलघुवर्णबोधाधीनः । तत्र दीर्घो गुरुः संयोगविसर्गानुस्वारेभ्यः पूर्वो ह्रस्वोपि गुरुः । संयोगादिरहितः केवलो ह्रस्वो लघुः । गुरुर्द्विमात्रो लघुरेकमात्रः । तत्र गुरुर्यथा । काशीकीरकूलकेलिकैरवकोपकौरवकल्ककिष्कुकुत्रकःकुःकंसकृष्णादिषु ककारोत्तर ईकारादिः । लघुर्यथा । करकिलकुलकृतादौ

ककारोत्तरोऽकारादिः । लघुर्ऋजूर्ध्वरेखारूपो लिख्यते । गुरुर्वक्ररेखारूपः गुरुर्गः लघुर्लः कथ्यते । गुरुलघुयोगात्त्रिवर्णात्मका गणा भवन्ति । तत्र त्रिगुरुर्मः SSS, त्रिलघुर्नः।।।, आदिगुरुर्भः S।।, आदिलघुर्यः।SS, मध्यगुरुर्जः।S।, मध्यलघू रः S।S, अन्त्यगुरुः सः ॥S, अन्त्यलघुस्तः SS।, छन्दांसि त्रिधा । वर्णच्छन्दांसि मात्राच्छन्दांसि उभयच्छन्दांसि चाएवं वर्णच्छन्दांसि समार्धसमविषमाणि । यस्य चतुर्षु चरणेषु समं लक्षणं तत्समम् । यत्र प्रथमतृतीययोर्द्वितीयचतुर्थयोश्च समं लक्षणं तदर्द्धसमम् । यस्य चतुर्षु पादेषु भिन्नं लक्षणं तद्विषमम् । अत्र श्रीभागवते विषमाणि छन्दांसि न सन्ति । छन्दसां जातयो भेदाश्च छन्दःशास्त्रे ज्ञेयाः । अत्र केवलं लक्षणानि उदाहरणानि च लिख्यन्ते । तत्रादौ भागवतेऽन्यत्र चातिप्रसिद्धानि अनुष्टुबादीनि सप्त छन्दांसि लिख्यन्ते । वक्त्राद्यान्नसौ स्यातामब्धेर्योऽनुष्टुभि ख्यातम् । युजोर्जेन सरिद्भर्तुः पथ्यावक्त्रं प्रकीर्तितम्। यथा नैमिषे निमिषक्षेत्रे इत्यध्यायसमाप्त्यन्तम् । " स्यादिन्द्रवज्रा यदि तौ जगौ गः " तन्नः परं पुण्यमसंवृतार्थमित्यादि । " उपेन्द्रवज्रा जतजास्ततो गौ " स वै भवान्वेद समस्त-गुह्यम् इत्यादि । " जतौ तु वंशस्थमुदीरितं जरौ " नमन्ति यत्पादनिकेतमात्मनः शिवाय हानीय धनानि शत्रव इत्यादि । " स्यादिन्द्रवंशा ततजैरसंयुतैः " नाभात्यनन्तस्य हतत्रपः पठन्नित्यादि । " अनन्तरोदीरितलक्ष्मभाजौ पादौ यदीयावुपजातयस्ताः । एवं किलान्यास्वपि मिश्रितासु स्मरन्ति जातिष्विदमेव नाम ॥" इन्द्रवज्रोपेन्द्रवज्रयोर्यथा । स वा इदं विश्वममोघलील इत्यादि । वंशस्थेन्द्रवंशयोर्यथा । शिवाय लोकस्य भवाय भूतये इत्यादि । इन्द्रवज्रावंशस्थयोर्यथा । त्वं पर्यटन्नर्क इव त्रिलोकीमित्यादि । इन्द्रव-ज्रोपेन्द्रवज्रेन्द्रवंशानां यथा । तदा शुचस्ते प्रमृजामि भद्रे इत्यादि । " उक्ता वसन्ततिलका तभजा जगौ गः " यं प्रव्रजन्तमनुपेतमपेतकृत्यमित्यादि । अथ शेषच्छन्दांसि " प्रमाणिका जरौ लगौ " हरे तवाङ्घ्रिपङ्कजमित्यादि । " शालिन्युक्ता म्तौ तगौ गोऽब्धिलोकैः " एवं राजा विदुरेणानुजेन इत्यादि । " वातोर्मीयं गदिता म्भौ तगौ गः " दृष्टः किन्नो दृग्भिरसद्ग्रहैस्त्वमिति । अत्र शालिनीपादोपि "राजहंसी नरौ रो ल्गौ यतिः स्याद्वसुसायकैः।" अन्यच्च। "नरला गुरू राजहंसिका" केचिदिमं ललितमाहुः। जयति तेऽधिकं जन्मना व्रज इत्यादि । " स्वागतेति रनभाद्गुरुयुग्मम् " वामबाहुकृतवामकपोल इत्यादि । " द्रुतविलम्बितमाह नभौ भरौ " निगमकल्पतरोर्गलितं फलमित्यादि । " भुजङ्ग-प्रयातं भवेद्यैश्चतुर्भिः " अयं त्वत्कथामृष्टपीयूषनद्यामित्यादि । " रैश्चतुर्भिर्युता स्रग्विणी सम्मता " स्वागतन्ते प्रसीदेश तुभ्यं नमः इत्यादि । " चतुर्ग्रहैरिह रुचिरा जभस-जगाः " पिबन्ति ये भगवत आत्मनः सतामित्यादि । " म्नौ ज्रौ गस्त्रिदश यतिः प्रहर्षिणीयम् " यज्ञोऽयं तव यजनाय केन सृष्ट इत्यादि । " सजसा जगौ भवति मञ्जुभा-षिणी " जगदुद्भवस्थितिलयेषु दैवतः इत्यादि । " वेदै रन्ध्रैर्म्तौ यसगा मत्तमयूरम् " अंशांशास्ते देवमरीच्यादय एते इत्यादि । " ननमयययुतेयं मालिनी भोगिलोकैः " तव वरद वराङ्घ्रावाशिषे हाखिलार्थ इत्यादि । " मन्दाक्रान्ता जलधिषडगैर्म्भौ नतौ ताद्गुरू चेत् " उत्पन्त्यध्वन्यशरणउरुक्लेशदुर्गान्तकोग्रेत्यादि । " रसै रुद्रैश्छिन्ना यमनसभला गः शिखरिणी " पुरा कल्पापाये स्वकृतमुदरीकृत्य विकृतमित्यादि । " यदि भवतो नजौ भजजला गुरु नर्कुटकम् " जय जय जह्यजामजित दोषगृभीतगुणामित्यादि ।

“ सूर्याश्वैर्मसजस्तताः सगुरवः शार्दूलविक्रीडितम् ” जन्माद्यस्य यतोऽन्वयादितरतश्चार्थेष्वभिज्ञः स्वराडित्यादि । “ म्रभ्नैर्यानां त्रयेण त्रिमुनियतियुता स्रग्धरा कीर्तितेयम् ” गुर्वर्थे त्यक्तराज्यो व्यचरदनुवनं पद्मपद्भ्यां प्रियायाः इत्यादि ॥ अथार्द्धसमच्छन्दः ॥ “ षड्विषमेऽष्टौ समे कलास्ताश्च समे स्युर्नो निरन्तराः । न समात्र पराश्रिता कला वैतालीयेऽन्ते रलौ गुरुः॥” प्रिय रावपदानि भाषसेमृतसञ्जीविकयानया गिरा इत्यादि ।“पर्यन्तेयौं तथैव शेषमौपच्छन्दसिकं सुधीभिरुक्तम्।”इदमप्यच्युत विश्वभावनं वपुरानन्दकरं मनोदृशामित्यादि । वस्तुतस्त्वयं त्रिष्टुब्भेद एव । “ अयुजि नयुगरेफतो यकारो युजि च नजौ जरगाश्च पुष्पिताग्रा । ” इति मतिरुपकल्पिता वितृष्णा भगवति सात्वतपुङ्गवे विभूम्नि इत्यादि ॥ अथ मात्राछन्दः ॥ “ यस्याः प्रथमे पादे द्वादश मात्रास्तथा तृतीयेऽपि । अष्टादश द्वितीये चतुर्थके पञ्चदश सार्या॥”इदं स्थूलं लक्षणमपि न घटते नितरां सूक्ष्मं तच्चार्षत्वात्सोढव्यम् । अजितजितः सममतिभिः इत्यादि । अन्यत्रापि बहुस्थलेषु छन्दोभङ्गः सोढव्यः ॥ अथ भागवतश्लोकसंख्याविचारः ॥ तत्र यद्यपि गद्यपद्यानां संख्यामात्रगणनया सर्वेषां द्वात्रिंशदक्षरमानगणनया वा तत्तत्पुराणोक्ता संख्या तत्र तत्र क्वापि न सम्यक् संगच्छते तथापि श्रीमद्भागवते उवाचान्तवाक्यानां संख्या तथा अन्येषां गद्यपद्यानामध्यायसमाप्तिवाक्यानां च द्वात्रिंशदक्षरात्मकानुष्टुम्मानगणनया या संख्या भवति सा च योजिता अष्टादशसहस्रसंख्या भवति । तथा चातिप्रसिद्धस्य सर्वसाधारणस्य एतट्टीकामूलतया स्वीकृतस्य पुस्तकस्य यथाशक्ति सावधानतया वारत्रयं गणना कृता तत्र अनुष्टुम्मितौ श्लोकेभ्योऽवशिष्टान्यक्षराणि अष्टाक्षरपादकल्पनया गणितानि कुत्रचिच्छ्लोकेष्वष्टाभ्य ऊनान्यवशिष्टाक्षराणि श्लोकान्तरावशिष्टेषु संयोज्य अध्यायावशिष्टानि चाध्यायान्तरावशिष्टेषु संयोज्य पादकल्पना कृता। पादप्रमाणादूनाधिकान्यक्षराणि न लिखितानि । एवं कृते गद्यपद्यसंख्या चतुःषष्ट्यधिका शतद्वयी चतुर्दशसहस्राणि च (१४२६४) तेषां द्वात्रिंशदक्षरानुष्टुम्मितिः । पादोनषष्ट्यधिका शतद्वयी षोडशसहस्राणि च (१६२५९।।।) अध्यायसमाप्तिवाक्यानां च पुस्तकभेदेनैकविध्याभावात् एकैकं वाक्यम् इति श्रीभागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां प्रथमस्कन्धे शौनकादिप्रश्नवर्णनं प्रथमोध्यायः इत्याद्यात्मकं साधारण्येन सपादानुष्टुम्मितं प्रकल्प्य सर्वे श्लोकाः पादोना एकोनविंशत्यधिकचतुःशतीमिताः(४१८।।।) कल्पिताः । उवाचान्तानि वाक्यानि च विंशत्यधिका शतत्रयी एकं सहस्रं चेति । तथा चानुष्टुम्मित्या सहाध्यायसमाप्तिवाक्यश्लोकसंख्या उवाचसंख्या च योजिता सती सार्द्धश्लोकोना अष्टादशसहस्रसंख्या (१७९९८॥) संपन्ना अत्र वारत्रयगणनेपि सार्द्धश्लोकन्यूनता पुस्तकपाठभेदात् । गणनायां क्वचिदेकद्व्यक्षरत्यागात्प्रमादाद्वा जाता पुनर्गणनेपि पाठभेदादिभिः किञ्चिदत्यल्पमन्तरं भवेदेवेति सन्तः क्षमन्ताम् । वस्तुतोऽल्पिष्ठं न किञ्चिदिदमन्तरं दोषायेति । विजयध्वजसंमतः पाठस्तु अधिकोपि बहुटीकाविरोधात् उपेक्षितः । काशीनाथोपाध्यायेन चण्डीसप्तशतीमन्त्रविभागरीत्यापि अष्टादशसहस्रसंख्या परिगणिता इति तद्व्याख्याने स्पष्टम् । अथ भागवतस्कन्धश्लोकादिसंख्या श्लोकैरुच्यते । त्रिभूमिनागा (८१३) रसनन्दरामाः (३९६) सार्द्धा नृपेन्द्राः (१४१६॥) भुजबाणशक्राः (१४५२) ॥ सार्द्धाङ्गरामाद्रि (७३६॥) मिता गजेषुनागो-

न्मिताः (८५८) सार्द्धखतर्कशैलाः (७६०॥) ॥ १ ॥ गजाग्निनन्दा (९३८) श्चतुरद्रिगाव (९७४) स्त्र्यब्धङ्करामा (३९७३) नगशैलविश्वे (१३७७) ॥ सार्द्धाङ्कषट् पञ्च च (५६९॥) गद्यपद्यसंख्या क्रमात्स्कन्धगताऽवगम्या ॥ २ ॥ समुद्रषड्दङ्मनवो (१४२६४) स्त्वैक्यमेषामनुष्टुम्मितयस्तु वेद्याः ॥ रामाभ्रनन्दा (९०३) अथ सार्द्धचक्षुःशैलाब्धयः (४७२॥) सार्द्धषडभ्रभूपाः (१६०६॥) ॥ ३ ॥ पादोनखद्वन्द्वनृपा (१६१९।।।) स्त्रिनागसूर्या (१२८३) विपादाभ्रशराङ्कसंख्या (९४९।।।) ॥ सार्द्धाद्रिवेदाष्ट (८४७॥) च साङ्घ्रिचन्द्रपञ्चाभ्रभूम्यो (१०५१।) मनुदिङ्मिताश्च (१०१४) ॥ ४ ॥ तत्वाब्धिवेदा (४४२५) अथ साङ्घ्रिवेदाब्धीन्द्राः (१४७४।) सपादा गुणचन्द्रतर्काः (६१३।) ॥ सर्वैक्यमङ्कव्यूनखषड्द्विभूपा (१६२५९।।।) उवाचवाचो गजषड् (६८) जिना (२४) श्च ॥ ५ ॥ खेन्द्राश्च (१४०) सप्ताङ्गभुवः (१६७) कुबाणाः (५१) भूताभ्रभूम्यो (१०५)ऽब्धिगजाः (८४) कुकाष्ठाः (१०१) ॥ नवेषव (५९) स्त्रीषुगुणा (३५३) नवेशा (११९) गोम्बूनि (४९) चैक्यं तु खदृग्गुणाक्ष्माः (१३२०) ॥ ६ ॥ प्रायेण पादान्वितपद्यमानमत्रैकमध्यायसमाप्तिगद्यम् ॥ पादोननन्देन्दुचतु (४१९।।।) र्मितानि पद्यानि तेषामिति कल्पितानि ॥ ७ ॥ जातानि सर्वस्य युतौ सहस्राण्यष्टादशाध्यर्द्धमिहोनमेकम् ॥ तत्पाठभेदान्मम वा प्रमादादत्यन्तमल्पं नहि दोषपात्रम् ॥ ८ ॥ अथ तत्तदध्यायादौ वक्ष्यमाणाप्यध्यायश्लोकसंख्या झटिति बोधाय चक्रेणात्रापि लिख्यते ॥

प्रथमस्कन्धः ।

अध्या०	पद्य-संख्या	अनु-ष्टुभः	उवाच संख्या
१	२३॥	२६॥।	१
२	३४	३६।	२
३	४५	४७	१
४	३३॥	३५।	३
५	४०	५१।	४
६	३९	४०	४
७	५८	६०॥	१०
८	५२	५६	५
९	४९	५६॥।	४
१०	३६	४२॥	२
११	३९॥	४५।	१
१२	३४॥	३४॥	४
१३	६०॥	६१॥	५
१४	४४॥	४५॥	३
१५	५१॥	६४॥	२
१६	३७	४४॥	४
१७	४५	४६॥	७
१८	५०॥	५६।	३
१९	४०	५२।	३

द्वितीयस्कन्धः ।

अध्या०	पद्य-संख्या	अनु-ष्टुभः	उवाच संख्या
१	३९॥	४४॥।	३
२	३७	५०॥।	१
३	२५	२८	२
४	२५॥	३१॥	४
५	४३	४३	२
६	४६	४९॥।	१
७	५३	८९॥।	१
८	२९॥	२९॥	२
९	४५॥	५३॥	५
१०	५२	५२	३

तृतीयस्कन्धः ।

अध्या०	पद्य-संख्या	अनु-ष्टुभः	उवाच संख्या
१	४५	६०	४
२	३४	३९	२
३	२८	३१।	१
४	३६	४१॥	८
५	५०॥	६१।	५
६	३९	३९॥	१
७	४२॥	४३।	६
८	३३	४५॥	१
९	४४	६२॥।	४
१०	२९॥	२९॥	५
११	४१॥	४२।	३
१२	५६॥	५६॥	४
१३	५०॥	६२	९
१४	५०	५३॥।	११
१५	५०	७५॥	६
१६	३७	४८।	६
१७	३१	३५॥	१
१८	२८	३४॥।	४
१९	३८	४४	४
२०	५३॥	५४॥।	४
२१	५६॥	६१	६
२२	३९॥	४१॥।	४
२३	५७	६३	५
२४	४७	४८	७
२५	४४	४८॥	९
२६	७३	७३	३
२७	३०	३०।	३
२८	४४	५७॥	१
२९	४५॥	४६	३
३०	३४	३४॥	१
३१	४८॥	५६॥	३
३२	४३	४४॥	१
३३	३७	४१।	५

चतुर्थस्कन्धः ।

अध्या०	पद्य-संख्या	अनु-ष्टुभः	उवाच संख्या
१	६६	६९	७
२	३५॥	३६।	४
३	२५	३४	४
४	३४	४९॥	३
५	२६	३२।	१
६	५३	५९।	२
७	६१॥	७९॥	२७
८	८२	८८।	१३
९	६८	८१	९
१०	३०	३२।	२
११	३५	४०।	२
१२	५२	६०॥।	७
१३	४९	५१	७
१४	४६॥	४७॥	४
१५	२६	२७	४
१६	२७	३१॥	१
१७	३६	४१	७
१८	३२	३२	१
१९	४२	४४।	२
२०	३८	४६	६
२१	५२	६०॥	६
२२	६३॥	७१	७
२३	४०	४३॥	३
२४	८०	८५॥।	६
२५	६२	६४॥	५
२६	२६॥	२९॥	४
२७	३०	३१	१
२८	६५	६५	२
२९	८६॥	९४॥	६
३०	५१	५६।	६
३१	३१	३५॥।	८

पञ्चमस्कन्धः ।

अध्या०	गद्यपद्य संख्या	अनु-ष्टुभः	उवाच संख्या
१	४०	७९॥	४
२	२३	४४	२
३	२१	३८॥	५
४	१९	३८।	१
५	३५	६३।	२
६	१९	३५॥।	२
७	१४	३०।	१
८	३२	५९॥।	१
९	२२	५२॥	१
१०	२६	४६॥।	३
११	१७॥	२४	१
१२	१६	२२	२
१३	२६	४०	४
१४	४६	८१	१
१५	१४	२७।	१
१६	३०	५१॥।	२
१७	२५	५०	२

पञ्चमस्कन्धः ।

अध्या०	गद्यपद्य-संख्या	अनु-ष्टुभः	उवाच संख्या
१८	३९	६५॥	२
१९	३१	५६॥	२
२०	६९	८४॥	२
२१	२२	३१॥	१
२२	१९	३६।	२
२३	९	२७॥	१
२४	५१	७३।	१
२५	१७	३२॥	१
२६	५४	९५	४

षष्ठस्कन्धः ।

अध्या०	पद्य-संख्या	अनु-ष्टुभः	उवाच संख्या
१	६८	६९॥	७
२	४९	५१	४
३	३५	४६	५
४	५४॥	५९॥	७
५	४४	४४	४
६	४५॥	४५॥	१
७	४१	४२।	८
८	४३	४८।	४
९	५५॥	८१॥।	६
१०	३३	३५॥	४
११	२७	३५	२
१२	३५॥	३९।	४
१३	२३	२५॥।	६
१४	६०॥	६७	७
१५	२८	२८॥।	५
१६	६५॥	७४॥	९
१७	४१	४३	९
१८	७८	७८॥	११
१९	३१	३४॥।	२

सप्तमस्कन्धः ।

अध्या०	पद्य-संख्या	अनु-ष्टुभः	उवाच संख्या
१	४८॥	४९॥।	८
२	६२॥	६८	५
३	३९	४१	४
४	४७॥	५०	४
५	५७॥	६१॥	१०
६	३०	३५।	२
७	५५	५८॥।	४
८	५७	७८।	२०
९	५५	८८।	४
१०	७१	७४॥	११
११	३६	३६॥	३
१२	३१॥	३१॥	१
१३	४६॥	४६॥।	४
१४	४२॥	४२॥	२
१५	८१	८५	२

अष्टमस्कन्धः ।

अध्या०	पद्य-संख्या	अनु-ष्टुभः	उवाच संख्या
१	३३	३४॥	६
२	३३	३९॥।	१
३	३३	४३॥	३
४	२६	२८॥	४
५	५०	५८॥।	६
६	३९॥	४३	५
७	४७	५८	५
८	४६॥	५१॥	१
९	२९	३२॥	३
१०	५७	६१॥।	१
११	४८॥	५१।	५
१२	४७	५६	८
१३	३६	३६	१
१४	११	११	२
१५	३७	४०॥	३
१६	६२॥	६३	५
१७	२८॥	३३॥।	६
१८	३२॥	३९	२
१९	४३॥	४५।	६
२०	३४	४१॥।	३
२१	३४॥	३७	२
२२	३६॥	४३॥	८
२३	३१	३४॥	८
२४	६१॥	६७	७

नवमस्कन्धः ।

अध्या०	पद्य-संख्या	अनु-ष्टुभः	उवाच संख्या
१	४२	४२	५
२	३६	३६॥	१
३	३६॥	३७॥	१
४	७१॥	७७॥	६
५	२७	३०।	५
६	५५॥	५८।	१
७	२७॥	२७॥	१
८	३१	३३॥	४
९	५०	५०॥	४
१०	५७	७२।	२
११	३६॥	३८॥	३
१२	१६	१६	१
१३	२७	२७	२
१४	५०	५०	४
१५	४१॥	४४॥	३
१६	३७॥	३७॥	१
१७	१८॥	१८॥	१
१८	५१॥	५१॥	६
१९	२९॥	२९॥।	१
२०	३९॥	३९॥	३
२१	३६॥	३७।	१
२२	४९॥	४९॥	१
२३	३०॥	३०॥	१
२४	६७	६९।	१

दशमस्कन्धः ।

अध्या०	पद्य-संख्या	अनु-ष्टुभः	उवाच संख्या
१	६९	७४।	८
२	४२॥	५२।	२
३	५३॥	६३।	६
४	४७	४७॥	४
५	३२	३२॥।	४
६	४४	५०	२
७	३८	४४	२
८	५२॥	६०॥।	७
९	२३	२७॥	१
१०	४३	४५।	७
११	५८॥	६१	२
१२	४४	५४॥।	४
१३	६४	७५।	१
१४	६१	८१	४
१५	५२	५८॥।	३
१६	६८	८५॥	७
१७	२५	२६	२

दशमस्कन्धः ।

अध्या०	पद्य-संख्या	अनुष्टुभः	उवाच संख्या
१८	३२	३५॥	१
१९	१६	१६॥।	२
२०	४९	४९	१
२१	२०	३१॥	२
२२	३८॥	४०	३
२३	५२	५५॥	५
२४	३८	३८	५
२५	३३	३४	२
२६	२५॥	२६॥।	२
२७	२८	३१॥	६
२८	१७॥	१७॥	३
२९	४८	६०॥	७
३०	४४	४८॥	१
३१	१९	२६॥	१
३२	२२	२४॥।	३
३३	४१	४८॥	३
३४	३२॥	३३	२

अध्या०	पद्य-संख्या	अनुष्टुभः	उवाच संख्या
३५	२६	३५	३
३६	४१	४२	३
३७	३३	३८	२
३८	४३	५२॥	२
३९	५७॥	६४॥	५
४०	३०	३३॥।	१
४१	५२	५६॥।	५
४२	३८	४०॥।	२
४३	४०॥	४३	२
४४	५१	५५॥	२
४५	५०॥	५१॥	५
४६	४९	५२	४
४७	६९॥	८४।	९
४८	३६॥	४३॥।	२
४९	३१	३१॥।	५
५०	५८॥	६३॥	३
५१	६५	७१॥।	८

अध्या०	पद्य-संख्या	अनुष्टुभः	उवाच संख्या
५२	४४	४९।	५
५३	५८	६२	३
५४	६०॥	६२	३
५५	४०॥	४१॥।	२
५६	४५॥	४६।	४
५७	४२॥	४३।	१
५८	५८	६०।	६
५९	४६॥	५६॥।	४
६०	५९	७५।	८
६१	४२	४५॥	३
६२	३६	३८॥	४
६३	५३	५७॥	५
६४	४४	४७	३
६५	३३	३३॥	१
६६	४३	४५।	२
६७	२८	२८	२
६८	५४	५६।	३

अध्या०	पद्य-संख्या	अनुष्टुभः	उवाच संख्या
६९	४५	५२।	४
७०	४७॥	५५	६
७१	४६॥	५५	३
७२	४९	५२॥।	६
७३	३५	३६॥	५
७४	५४॥	५५।	३
७५	४०॥	४५॥।	२
७६	३३	३३	२
७७	३८	४१॥	२
७८	४०	४०	५
७९	३४॥	३४॥	१
८०	४५॥	४६॥।	५
८१	४१॥	४४	२
८२	४९	५३॥।	७
८३	४३	५०।	१२
८४	७२	७६॥।	१०
८५	५९	६४	९

अध्या०	पद्य-संख्या	अनुष्टुभः	उवाच संख्या
८६	५९	६२	८
८७	५०॥	८३॥	८
८८	४०॥	४२	७
८९	६७	७२	७
९०	५०	६२॥	२

एकादशस्कन्धः ।

अध्या०	पद्य-संख्या	अनुष्टुभः	उवाच संख्या
१	२४	२७॥	३
२	५५	६१	८
३	५५॥	६०॥	८
४	२३	३४।	२
५	५२॥	५८	६
६	५१	६०।	१०
७	७४	७६॥	७
८	४४	४५॥	३
९	३३॥	३८	२

अध्या०	पद्य-संख्या	अनुष्टुभः	उवाच संख्या
१०	३७	३७॥	२
११	४९	५०	३
१२	२४	२८।	३
१३	४२	४६॥	७
१४	४७	४९	४
१५	३६	३६	३
१६	४४॥	४४॥।	२
१७	५८	५८॥	३
१८	४८॥	४८॥	१
१९	४५॥	४७।	५
२०	३७॥	३८	२
२१	४३॥	४३॥	१
२२	६१॥	६३।	७
२३	६२	६८॥।	५
२४	२९	२९	१
२५	३६॥	३६॥	१
२६	३५॥	३५॥।	३

अध्या०	पद्य-संख्या	अनुष्टुभः	उवाच संख्या
२७	५५	५५	२
२८	४४॥	५२।	३
२९	४९॥	५७॥।	७
३०	५०	५५	४
३१	२८॥	३१।	१

द्वादशस्कन्धः ।

अध्या०	पद्य-संख्या	अनुष्टुभः	उवाच संख्या
१	४३॥	४३॥	२
२	४४॥	४४॥	१
३	५२	५४।	३
४	४३	४६॥।	१
५	१३॥	१३॥	१
६	८०	८८॥।	८
७	२५॥	२५॥	१
८	४९	५७॥	३
९	३४	३९॥	३

द्वादशस्कन्धः ।

अध्या०	पद्य-संख्या	अनु-ष्टुभः	उवाच संख्या
१०	४२	४२॥	११
११	५०॥	५२।	४
१२	६९	७६।	१०
१३	२३	२८॥	१

स्कन्धश्लोकादियोगः ।

स्कन्धः	पद्यगद्य संख्या.	अनुष्टुभः	उवाच संख्या
१	८१३	९०३	६८
२	३९६	४७२॥	२४
३	१४१६॥	१६०६॥	१४०
४	१४५२	१६१९॥।	१६७
५	७३६॥	१२८३	५१
६	८५८	९४९॥।	१०५
७	७६०॥	८४७॥	८४
८	९३८	१०५१।	१०१
९	९७४	१०१४	५९
१०	३९७३	४४२५	३५३
११	१३७७	१४७४।	११९
१२	५६९॥	६१३।	४९
सर्वयोगः	१४२६४	१६२५९॥।	१३२०

अत्र प्रकरणार्थः स्कन्धार्थः वेदादिनानाप्रमाणसंग्रहः तत्प्रामाण्यतारतम्यव्यवस्था श्रीमद्भागवतदेवीभागवतविवादः श्रीभागवतोपयोगिनानामतवर्णनमित्यादिर्बहुविधो विषयष्टीकायाः शेषभागे श्रीमद्भागवतपर्यङ्काख्ये भविष्यतीति मङ्गलम् ॥

नीत्वा दुष्कृतपूरितैः स्वचरितैः षष्टिं समानां वृथालस्याद्धर्म्ममनाचरन्परिमृषन्नामुष्मिकीर्यातनाः ॥ हित्वान्यान् परमेश्वरं शरणयन्नल्पेन शेषायुषा श्रीमद्भागवतार्थलेखनविधौ व्यापारये लेखनीम् ॥ १ ॥ नो वैदुषी न बहुपुस्तकसंग्रहोपि नीरोगतापि न न कोपि सहायभूतः ॥ वारान्निधिं भुजयुगेन हठात्तितीर्षोः श्रीश्रीधरादिगिर एव ममावलम्बः ॥ २ ॥ अनन्यचेता जरठो जडोयं कृताञ्जलिः प्रार्थयते सदैन्यम् ॥ तुच्छामपीमां कृपयाऽन्वितार्थप्रकाशिकां स्वीकुरुतान्मुकुन्दः ॥ ३ ॥

इति संक्षिप्त उपोद्घातः ॥

॥ इति उपोद्घातः समाप्तः ॥

॥ श्रीपरमात्मने नमः ॥ आनन्दधामनि चिदेकरसेऽद्वितीये तस्मिन् पदेस्तु मम चित्तमगोचरेपि ॥ यत्सद्व्रजस्थितिजुषां सुहृदां कुमारादीनामधीनमिव गोचरतामुपैति ॥ १ ॥ यावन्निरञ्जनमजं पुरुषं जरन्तं संचिन्तयामि सकले जगति स्फुरन्तम् ॥ तावद्बलात्स्फुरति हन्त हृदन्तरे मे गोपस्य कोऽपि शिशुरञ्जनपुञ्जमञ्जुः ॥ २ ॥ प्रेम्णा मुकुन्दपदकञ्ज-युगं प्रणम्य मातुः पितुश्च चरणौ प्रणिपत्य भक्त्या ॥ गङ्गासहायजरठो हरितोषहेतोः स्कन्धेऽन्वयाय कुरुते प्रथमे प्रयत्नम् ॥ ३ ॥ प्रथमस्यादिमे सर्वशास्त्रसारादिबुद्धये ॥ षट् प्रश्नाः शौनकादीनां श्लोकाः सार्द्धत्रिबाहवः [२३॥] ॥ अनुष्टुभो व्यंग्रिकक्षाण्युवाचेत्येकमीरितम् [२६॥] ॥ १ ॥ इह खलु भगवति श्रीकृष्णाख्ये भास्वति यथासमयमात्मानं प्रकाश्यान्तर्हिते नानाशास्त्रपुराणेतिहासादीनां सर्वजननिकायत्रायकत्वरूपेष्वर्थेषु यामिकेष्विव कालेन दैवाद्वैगुण्योदयादालस्येनेव केषुचित्प्रसुप्तेषु तेष्वेव मध्ये कैश्चित्कैश्चित्प्रत्युत " जुगुप्सितं धर्मकृतेनुशासतः स्वभावरक्तस्य महान् व्यतिक्रमः । " इत्यादितोऽवगतैरर्थाकारैरनर्थैश्चौरैरिवोद्भूय तत्तत्क्षणेतृणपर्यन्तानां सर्वेषां चित्त-प्रसादरूपेषु महाधनेष्वपहृतेषु " यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत । अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम् ॥ " इति, " परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम् । " इति श्रीगीतोक्तनिमित्तलब्धलक्षणतया यादोमृगपक्षिमनुष्यदेवेषु मत्स्यवराहहंसरामवामनरूप इव " कृष्णे स्वधामोपगते धर्मज्ञानादिभिः सह । कलौ नष्ट-दृशामेष पुराणार्कोऽधुनोदितः ॥ " इति वचनव्यंजितश्रीकृष्णप्रतिमूर्तिताकत्वेन ममाहमेवाभिरूपः कैवल्यादिति निरस्ततद्भिनान्यसादृश्यतया श्रीशुकपरीक्षिद्भ्यां श्रीकृष्ण

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ जन्माद्यस्य यतोऽन्वयादितरतश्चार्थेष्वभिज्ञः स्वराट् तेने ब्रह्म हृदा य आदिकवये मुह्यन्ति यत्सूरयः ॥
तेजोवारिमृदां यथा विनिमयो यत्र त्रिसर्गोऽमृषा धाम्ना स्वेन सदा निरस्तकुहकं सत्यं परं धीमहि ॥ १ ॥

एव पुराणेषु श्रीमद्भागवताख्यशास्त्रचूडामणिरूपोऽवततार । तत्क्षणेना प्रथमत एवाचार्यचूडामणिः श्रीकृष्णद्वैपायनः स्वाभीष्टदेवतध्यानलक्षणं मङ्गलमाचरति—जन्माद्यस्येति ॥ अत्र सर्वमपि भागवतं बहुभिष्टीकाकारैः स्वस्वमतानुसारेण बहुधा व्याख्यातम् । तत्रापि प्रथमश्लोकस्तु चिन्तामणिरिवानंतार्थदः स्वस्वमतिकौशलेन प्रकृतानुपयुक्तबहुवि-षयपरत्वेनापि कैश्चिद्व्याख्यातः । तत्र भारतं कर्ममीमांसोपबृंहकं भागवतं तु ब्रह्ममीमांसोपबृंहकमिति मन्यमानैः अस्माभिस्तु श्रीभागवतप्रतिपाद्यौ मुख्यौ विषयौ निराका-रसाकारब्रह्मणी । तत्प्राप्त्युपायभूतौ भक्तियोगज्ञानयोगौ तदुपकारकः कर्मयोगश्चेति तत्परतया यथाशक्ति सर्वमताविरोधेन व्याख्यायते । अर्थेषु अन्वयात् अकार्येभ्यश्च इतरतो हेतोः यतः परमेश्वरात् अस्य जन्मादि भवति । यश्च अभिज्ञः स्वराट् च यश्च हृदा आदिकवये ब्रह्म तेने । यत् यत्र सूरयोपि मुह्यन्ति । यथा तेजोवारिमृदां विनिमयो भासते तथा यत्र त्रिसर्गः अमृषा भासते तं स्वेन धाम्ना सदा निरस्तकुहकं परं सत्यं धीमहीत्यन्वयः । अर्थेषु कार्येषु परमेश्वरस्य सद्रूपेणान्वयादकार्येभ्यश्च खपुष्पादिभ्य इतरतः

१ किंचित्त्यक्त्वा चक्रवर्त्तितो भिक्षितेयमतिरमणीयाऽन्वतरणिका ।

तद्व्यतिरेकाद्धेतोः यतः परमेश्वरात् अस्य विश्वस्य जन्मादि जन्मस्थितिभङ्गं भवति यद्वा अन्वयशब्देनानुवृत्तिरितरशब्देन व्यावृत्तिः । अनुवृत्तत्वात्सद्रूपं ब्रह्म कारणं मृत्सु-
वर्णादिवत् । व्यावृत्तत्वाद्विश्वं कार्यं घटकुण्डलादिवत् इत्यर्थः । यद्वा सावयवत्वादन्वयव्यतिरेकाभ्यां निर्णीतं यदस्य जन्मादि तद्यतो भवति इति संबन्धः । यद्वा अन्वया-
दुपादानकारणात् इतरश्च निमित्तकारणादुपादाननिमित्तोभयरूपाद्यतोऽस्य जन्मादि भवति । यश्च अभिज्ञः चैतन्यात्मा यद्वा अर्थेषु सृज्यवस्तुषु अभिज्ञः इत्यन्वयः । यः स्वराट्
स्वेनैव राजते स्वतः सिद्धज्ञान इत्यर्थः । यः हृदा मनसैव आदिकवये ब्रह्म वेदं स्वतत्त्वं वा तेने प्रकाशितवान् । यत् यस्मिन् ब्रह्मणि सूरयोपि मुह्यन्ति । मुह्यन्तीत्यादिपरमेश्वर-
विशेषणं वा । यथा तेजोवारिमृदां विनिमयः अन्यस्मिन्नन्यावभासः अधिष्ठानसत्तया सद्वत्प्रतीयते तथा यत्र यस्मिन् त्रिसर्गः त्रयाणां मायागुणानां तमोरजःसत्त्वानां
सर्गो भूतेन्द्रियदेवतारूपः मृषा सन् अमृषा सत्यः यत्सत्यतया मिथ्यासर्गोपि सत्यवत्प्रतीयते । तत्र तेजसि किरणे वारिबुद्धिर्मृगतृष्णायाम् । मृदि जलबुद्धिः काचादौ । मृदि
तेजोबुद्धी रत्नादौ । इत्याद्यन्यदपि ज्ञेयम् इत्यध्यारोपः । अथापवादः । स्वेन स्वस्वरूपेणैव धाम्ना तेजसा सदा निरस्तं कुहकं मायारूपं कपटं यस्मिन् तं परं प्रकृष्टं सत्यं
कालत्रयेप्यबाध्यं परमेश्वरं शिष्यसहिता वयं धीमहि ध्यायेम । ध्यायतेर्लिङि छान्दसम् । "व्यत्ययो बहुलम्" इति व्यत्ययादात्मनेपदम् । "छन्दस्युभयथा" इति उभयसंज्ञतया
आर्द्धधातुकत्वाच्छबभावः । सार्वधातुकत्वात्सीयुटः सलोपः । " ध्यायतेः संप्रसारणं च " इति क्विपि विहितमपि बाहुलकात् लिङ्यपि संप्रसारणम् । पूर्वरूपम् "हल" इति
दीर्घः । अत्र गायत्र्या च समारम्भ इति लक्षणोक्तेः । गायत्र्यर्थोपि दर्शितः । सर्वगायत्रीमन्त्राऽव्यभिचारि धीमहिपदं च प्रयुक्तम् । अत्यन्तगोप्यायाः गायत्र्याः प्रकाश-
रूपेण पठनानर्हतया गायत्र्यर्थेन प्रारम्भः । तत्र जन्माद्यस्य यत इत्यनेन सवितुरित्यस्यार्थ उक्तः । यतः सूते इति सविता अत्र स्थितिप्रलयावप्युपलक्षणीयौ । परमित्यनेन
वरेण्यपदस्यार्थ उक्तः । उभयोरपि श्रेष्ठवाचकत्वात् । सत्यमित्यनेन भर्गपदस्यार्थ उक्तः । यतो ब्रह्मैव सदन्यदसत्यं तत्पदार्थस्तु विशेषणतया न स्वतन्त्रः । यद्वा तत्प्रसिद्धं
स्वराडित्यनेन देवपदस्यार्थ उक्तः । यतो दीव्यति स्वतः प्रकाशते इति देवः । स्वेनात्मनैव राजते इति स्वराट् । प्रकाशोऽत्र ज्ञानं तस्य द्योतनात्मकत्वात् । यदुक्तं " ज्योति-
र्वज्ञानानि भवन्ति " इति । तेन स्वतः सिद्धज्ञानः स्वप्रकाशः । अन्येषां तु तदधीनप्रकाशतया न स्वप्रकाशता । तेने ब्रह्मेत्यादिपदपञ्चकेन धियो यो नः प्रचोदयात् इति
वाक्यस्यार्थ उक्तः । यो हि ब्रह्मणोऽपि वेदप्रदानेन प्रज्ञां प्रावर्तयत् स एव सर्वेषामस्माकं जीवानां बुद्धिवृत्तीः प्रवर्त्तयति न त्वन्य इति वाक्यार्थः । धीमहीति तुल्यमेव ।
अत्र श्लोके सर्गादीनि दशलक्षणान्यपि दर्शितानि । तथाहि जन्माद्यस्य यत इत्यनेन सर्गविसर्गस्थानानि तृतीयचतुर्थपञ्चमस्कन्धव्युत्पाद्यानि सूचितानि । तेने ब्रह्म हृदा य ॥ १ ॥
आदिकवय इत्यनेन भक्तानुग्रहलक्षणं पोषणं षष्ठस्कन्धव्युत्पाद्यं सूचितम् । मुह्यन्ति यत् सूरय इत्यनेन कर्मवासनारूपा ऊतिः सप्तमस्कन्धव्युत्पाद्या सूचिता । मन्वन्तरेशा-
नुकथे अष्टमनवमस्कन्धप्रमेये स्थानमध्ये एवान्तर्भूते तेजोवारिमृदां विनिमय इत्यनेन निरोधो दशमस्कन्धार्थो दर्शितः । धाम्ना स्वेन सदा निरस्तकुहकमित्यनेन मुक्तिरेका-

दशस्कन्धार्थो दर्शितः । सत्यं परमित्यनेनाश्रयो द्वादशस्कन्धार्थो दर्शितः । धीमहीत्यात्मनेपदोत्तमपुरुषप्रयोगादधिकारी प्रथमस्कन्धार्थः । तेनैव ध्यानोपलक्षितसाधनानुष्ठानरूपो द्वितीयस्कन्धस्यार्थः । इति कृत्स्नभागवतार्थसूचनम् । धीमहीति तत्पदार्थत्वंपदार्थतदैक्यकथनद्वारेण शास्त्रस्य विषयो दर्शितः । तत्र श्रवणं मननं च कृतवतस्तृतीयं निदिध्यासनमिह प्रतिपाद्यते । मननवतो विजातीयप्रत्ययनिवारणस्य मनोनिग्रहद्वारा व्युत्पाद्यमानत्वात् चतुर्लक्षणमीमांसारूपत्वं चास्य सूचितम् । तथाहि पूर्वार्द्धेन जन्माद्यस्य यत इति न्यायः साक्षादेव दर्शितः । अन्वयादित्यनेन तत्तु समन्वयादिति । अर्थेष्वभिज्ञ इत्यनेन ईक्षतेर्नाशब्दमिति । तेने ब्रह्म हृदेत्यादिना शास्त्रयोनित्वादिति । मुह्यन्ति यत् सूरय इत्यनेन एतेन सर्वे व्याख्याता इत्यन्तो न्यायकलापः सूचित इति समन्वयाध्यायो व्याख्यातः । तेजोवारिमृदामित्यादिना तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्य इत्यादिन्यायसूचनादविरोधाध्यायार्थः । धीमहीत्यनेन सहकार्यन्तरविधिः पक्षेण तृतीयं तद्वतो विध्यादिवदित्यादिन्यायसूचनात् साधनाध्यायार्थः । धाम्ना स्वेन सदा निरस्तकुहकं सत्यं परमिति फलाध्यायार्थः । अविद्या तत्कार्यनिवृत्त्युपलक्षितपरमानन्दरूपावशेषात् एवं सति पारमहंसी संहितेति समाख्योपपद्यते । परमहंसानां वेदान्तवाक्यार्थनिदिध्यासनपरत्वात् अत्रत्योपाख्यानानां तत्तात्पर्य्यकत्वात् । अत्र स्वरूपतटस्थलक्षणादिकं टीकावशेषभागे स्फुटयिष्यत इति प्रथमोऽर्थः। अत्र सात्वतास्तु वर्णयन्ति। पञ्चीकृतपञ्चमहाभूतोपहितं शुद्धचैतन्यं तदभिमानिचिदाभासविराड्जीवान्तर्य्यामिरूपम् ओत इत्यनिरुद्ध इति चाख्यायते । एवमपञ्चीकृतपञ्चमहाभूतोपहितं शुद्धचैतन्यं तदभिमानिचिदाभासहिरण्यगर्भान्तर्यामिरूपम् । अनुज्ञात इति प्रद्युम्न इति चाख्यायते । एवं स्थूलसूक्ष्मभूतकारणीभूतं यन्मायात्मकम् अव्याकृतं तदुपहितं शुद्धचैतन्यं तन्निष्ठचिदाभासोपलक्षितम् अनुज्ञात इति संकर्षण इति चाख्यायते । अनुपहितं तु चैतन्यं सर्वानुस्यूतसन्मात्रं सर्वसाक्षिपरमानन्दघनम् अविकल्प इति वासुदेव इति चाख्यायते । संकर्षणप्रद्युम्नानिरुद्धानामपि वासुदेवत्वं वर्तत एव । उपाधिकृतः केवलं नामविशेषः । अत्र वासुदेवः परमात्मा संकर्षणो जीवः प्रद्युम्नो मनः अनिरुद्धोहंकार

जन्माद्यस्येत्यादीनि ब्रह्ममीमांसासूत्राणि संक्षेपतो व्याख्यायन्ते । १ यतोऽस्य जन्मादि जन्मस्थितिभङ्गं भवति तद्ब्रह्म । २ तद्ब्रह्म वेदान्तशास्त्रादवगम्यते । कुतः समन्वयात् सम्यगन्वयात् उपक्रमादिषड्विधतात्पर्यलिङ्गात् । ३ साङ्ख्यकल्पितं प्रधानं जगत्कारणं न भवति यतस्तदशब्दं वेदाप्रतिपाद्यम् । अशब्दत्वं कुतः ईक्षतेः वेदे 'तदैक्षत बहुस्याम्' इति ईक्षितृत्वश्रवणात् । ४ शास्त्रस्य वेदस्य योनिः कारणं ब्रह्म तस्मात् सर्वज्ञं ब्रह्म । यद्वा शास्त्रं योनिः प्रमाणं यत्र तादृशत्वाज्जगत्कारणं ब्रह्म । ५ एतेन प्रधानकारणवादनिराकरणेन सर्वे परमाणुकारणवादादयः प्रतिषिद्धतया व्याख्याताः । ६ कार्यस्य तस्मात् कारणात् अनन्यत्वम् अभेदो ज्ञेयः । कुतः आरम्भणशब्दादिभ्यः वाचारम्भणं विकारो नामधेयम् 'ऐतदात्म्यमिदं सर्वम्' इत्यादिप्रामाण्यात् । ७ बृहदारण्यके पाण्डित्यशब्दवाच्यं श्रवणं बाल्यशब्दवाच्यं मननं च विधाय मौनाख्यं निदिध्यासनं श्रूयते । तत्र सूत्रम् । पाण्डित्यबाल्यापेक्षया तृतीयं यन्मौनं तस्य सहकार्यन्तरस्य मौनस्य विधिरेवाश्रवणीयः कुतः तद्वतः विद्यावतः संन्यासिनः मौनाधिकारात् । तच्च पक्षेण । यस्मिन् पक्षे भेददर्शनप्राबल्यान्न प्राप्नोति तस्मिन्नेष विधिः विध्यादिवत् । यथा 'दर्शपौर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत' इत्यादौ यथा अग्न्याधानादिकं विधीयते तद्वत् ।

इति प्रक्रिया तु नादरणीया तद्वचनविरोधात् श्रुतिविरोधाच्चेत्याद्युत्पत्त्यसंभवादित्यधिकरणे व्याख्यातम् । एवंस्थिते श्लोकयोजना । अन्वयात् कार्यमात्रेऽन्वितात् इतरतः पृथगपि स्थितात् । यतः अस्य ब्रह्माण्डस्य जन्मादि भवति यश्चार्थेष्वभिज्ञः सर्वज्ञः यश्च प्रोतसंज्ञः अनिरुद्धाख्यः स्वराट् ब्रह्माण्डावच्छिन्नचिदाभासो हि विराड् जीवः अयं तु तद्बिंबभूतस्तदन्तर्यामी स्वयमेव राजत इति स्वराट् बिम्बभूतत्वेन अन्यानपेक्षत्वात् । यश्च अनुज्ञातसंज्ञः प्रद्युम्नाख्यः । आदिकवये सूक्ष्मभूतावच्छिन्नचिदाभासाय हिरण्यगर्भसूत्रादिसंज्ञकाय जीवाय ब्रह्म वेदं तदन्तर्यामिरूपेण बिम्बभूतो यस्तन्मनसैव तेने इति हिरण्यगर्भवैलक्षण्यं स्पष्टमेवोक्तम् । यत् यत्र त्रिगुणात्मकमायाप्रतिबिम्बस्य जगत्कारणस्य बिम्बभूते सर्वान्तर्यामिणि संकर्षणाख्ये सूरयोऽपि मुह्यन्ति भ्राम्यन्ति । स्थूलसूक्ष्मप्रपञ्चद्वयं भ्रान्त्या कल्पयन्ति प्रधानपरमाण्वादिरूपेण वा भ्राम्यन्ति यत्र च वासुदेवाख्ये तेजोवारिमृदां यथा विनिमयः तथा । त्रिविधः सर्गः त्रिसर्गः आध्यात्मिक आधिभौतिक आधिदैविकश्चेति स यत्र मृषा सर्वथा असन्नेवेत्यर्थः । अपह्नववचनो मृषाशब्दः त्रयाणामनिरुद्धप्रद्युम्नसंकर्षणोपाधीनां सर्गः संसर्गो यत्र मृषेति वा तदेवमनुपहितत्वेन स्वेन धाम्ना सदा निरस्तं कुहकं निवृत्ता विद्या तत्कार्यं बिम्बभूतत्वेनोपाधितद्धर्मैः रसंस्पृष्टम् । अतएव परं सत्यं वासुदेवाख्यं ध्यायेमेति निर्गलितोर्थः । अत्रानिरुद्धपुरुषावतारो नारायणः प्रलयोदकशायी भुवनकमलमूलभूत इति । अथ सविशेषब्रह्मपक्षः तत्त्वं च अप्राकृतसत्वादिगुणवत्त्वं । अनन्तकल्याणगुणपूर्णत्वं च तत्र पूर्वार्द्धं समानमेव । उत्तरार्द्धे तु ननु ध्यानविषयत्वेन साकारताभिप्रेता आकाराणां च त्रिगुणसृष्टत्वेनानित्यत्वप्रसक्तिरित्यत आह तेज इति । यथा अज्ञानाम् तेजसि वारीदमिति वारिणि स्थलमिति मृदि काचादौ च वारीदमिति बुद्धिः तथैव यत्र पूर्णचिन्मयाकारे त्रिसर्गः त्रिगुणसर्गोयमिति बुद्धिर्मृषैवेत्यर्थः । सच्चिदानन्दविग्रहत्वेन साकारत्वेप्यनित्यत्वाभावात् । ननु तत्रापि केचिद्विवदन्ते इत्यत आह धाम्ना स्वरूपशक्त्या निरस्ताः कुहकाः कुतर्काः येन तम् । "अचिन्त्याः खलु ये भावा न तांस्तर्केण योजयेत् ।" इति वचनात् । अयमर्थः सर्वेषां वैष्णवानामनुकूलः । अथवा सविशेषं ब्रह्म श्रीकृष्णाख्यं श्रीभागवते तस्य मुख्यतया प्रतिपादनात् अतस्तत्परतयाऽपि व्याख्यायते । अस्य श्रीभगवतो यतो यत्र वसुदेवगृहे जन्मादि आदिशब्देन ऐश्वर्यप्रकटनपूर्ववृत्तकथनादिकं ततः इतरतश्च इतरत्र नन्दगृहे स एवायं भगवान् अनु अयात् अगच्छत् । यश्च भगवान् अर्थेषु कंसवधव्रजवात्सल्यादिषु अभिज्ञः । स्वराट् स्वतन्त्रः यश्च आदिकवये ब्रह्मणे हृदा संकल्पमात्रेणैव ब्रह्म ब्रह्मात्मकं वत्सबालकादि तेने प्रकाशयामास । यत् यत्र योगमायावैभवे सूरयोभवनारदादयोऽपि मुह्यन्ति । यथा लौकिकदेहेषु तेजोवारिमृदां तेजोजलभूमिरूपाणां तेजोबन्नाख्यानां दृश्यभूतानाम् उपलक्षणतया वाय्वाकाशयोरपि च विनिमयः परस्परमेलनम् । यथा यथावत् सत्यरूपोस्ति तथा यत्र भगवति त्रिसर्गः त्रिवृत्करणेन देहसर्गः त्रिभिर्गुणैः सर्गो वा अनभिज्ञैः मृषैवोच्यते । भगवद्विग्रहस्य चिदेकरूपस्य भूतसृष्टत्वाभावात् । भगवद्विग्रहस्य दृश्यत्वं तु भगवदिच्छयैव अतएव भागवतामृतधृतनारायणाध्यात्मवचनं "नित्याव्यक्तोपि भगवानीक्ष्यते निजशक्तितः । तामृते परमानन्दं

कः पश्येतामितं प्रभुम् ॥" इति तत्रत्या कारिका च ततः स्वयंप्रकाशत्वशक्त्या स्वेच्छाप्रकाशया सोऽभिव्यक्तो भवेन्नेत्रे न नेत्रविषयत्वतः इति । स्वेन धाम्ना श्रीमथुराख्येन सर्वत्र तदानीं कृपया दर्शितेन श्रीविग्रहेण च सदा निरस्तं कुहकं जीवानामविद्या येन तं परं सत्यं सद्भ्यो हितं श्रीकृष्णं धीमहीति । अथ भक्तियोगपक्षः । यतो भक्तियोगात् आद्यस्य भगवतो जन्म भक्तकर्तृकदर्शनार्थं प्रादुर्भावः तथा इतरतः इतरेष्वर्थेषु निष्कामकर्मयोगज्ञानयोगेष्वन्वयात् यत्साहित्याच्च आद्यस्य जन्म उपासकेषु परात्मत्वेन ब्रह्मत्वेन च साक्षात्कारो भवेत् इत्यन्वयः । यतोऽयं भक्तियोगः ज्ञानयोगादिषु अपि अभितः सर्वभावेन ज्ञायते इत्यभिज्ञः । " घञर्थे कविधानम् " इति स्थादिभिन्नेष्वपि दर्शनात् कर्मणि कः । अभितो ज्ञा ज्ञानं यस्य इति वा आर्षो वा प्रयोगः । ज्ञानयोगादेर्भक्तियोगं विना अकिञ्चित्करत्वात् " नैष्कर्म्यमप्यच्युतभाववर्जितम् " इत्याद्युक्तेः । भक्तियोगस्तु स्वराट् स्वतन्त्रः तत्र भगवत्कृपया स्वयमेवापरोक्षज्ञानोदयात् । " अकामः सर्वकामो वा मोक्षकाम उदारधीः । तीव्रेण भक्तियोगेन यजेत पुरुषं परम् ॥" इति विधिवाक्यात् । तथा " यत्कर्मभिर्यत्तपसा ज्ञानवैराग्यतश्च यत् । सर्वं मद्भक्तियोगेन मद्भक्तो लभतेऽञ्जसा ॥ " इत्यादिवाक्याच्च यश्च भक्तियोगः ब्रह्म हृदि यस्य ब्रह्मणि हृद्यस्येति वा । तेन ब्रह्महृदा नारदेन आदिकवये व्यासाय तेने कृपया प्रकाशितः । यत् यत्र सूरयो वसिष्ठादयोऽपि मुह्यन्ति । यत्र त्रिसर्गः सत्वादिगुणभेदात्त्रैविध्यं मृषा अवास्तवः । वस्तुतः भक्तेर्गुणातीतत्वात् यथा दुग्धादौ तेजोवारिमृदां विनिमयो मेलनं निस्तेजोपि निर्जलमपि निर्धूलिकमपि दुग्धं तप्तमिति जलवदिति मलिनमिति तत्तन्मेलनाद्भवति तथैव त्रिगुणातीतो भक्तियोगः पुरुषवर्तिसत्वादिगुणयोगात् सात्विको राजसस्तामसश्चोच्यते । न चात्र प्रमाणाभाव इति शंक्यम् । स्वेन धाम्ना स्वस्वरूपेणालौकिकमाधुर्य्यमयेन भक्तानामनुभवगोचरीभूतेनैव निरस्ताः कुहकाः कुतर्कवन्तो येन तं न ह्यनुभूयमानेऽर्थे प्रमाणापेक्षेति भावः । तं सत्यं सतां हितं परमुत्कृष्टं निर्गुणं भक्तियोगं धीमहि । अथ ज्ञानयोगपक्षः । तत्र वस्तुतो ज्ञानं परमात्मैव तत्परतया त्वादिपक्षो व्याख्यात एव । परंत्वत्र ज्ञानयोगः साधनरूपः साधनचतुष्टयसंपत्तेरारभ्य वेदान्तश्रवणमनननिदिध्यासनादिरात्मसाक्षात्कारपर्य्यन्तो व्यापारः यतो यत्र ज्ञानयोगे आदौ अन्वयात् अध्यारोपात् इतरतः अपवादाच्च हेतोः अस्य जगतो जन्मादि वर्ण्यते अध्यारोपापवादाभ्यां निष्प्रपञ्चं प्रपंच्यत इत्युक्तेः । अग्रे च यः सर्वेष्वर्थेष्वभिज्ञः कारणरूपपरब्रह्मज्ञानेन कार्यमात्रस्य वेदयिता । यथा सोम्यैकेन मृत्पिण्डेन ज्ञातेन सर्वं मृन्मयं विज्ञातं स्यादित्यादिश्रुतेस्तथाप्रतिपादकः । अन्तर्भावितण्यर्थोऽत्र जानाति यश्च स्वराट् कर्माद्यनपेक्षः मुख्यो वा यश्च ब्रह्महृदा ब्रह्मणा आदिकवये नारदाय तेने प्रकाशितः । यद्वा छान्दोग्यसप्तमप्रपाठके सनत्कुमारेण नारदाय प्रकाशितः । यद्वा कठवल्लीषु यमेन नचिकेतसे प्रकाशितः आत्मसाक्षात्कारे जाते तु यथा तेजोवारिमृदां तेजोजलभूमिरूपाणां भूतानां विनिमयो मेलनं त्रिवृत्करणं शास्त्रे वर्णितमपि वास्तवाभावान्मृषा तथा यत्र त्रयाणां श्रवणमनननिदिध्यासनानां सर्गः आत्मसाक्षात्कारे मुख्योपकारकोपि वस्तुतो मृषैव । स्वेन धाम्ना स्वरूपसाक्षात्कारेण सदा निरस्तं कुहकं माया तत्कार्यं च येन तम् सत्यं सद्भ्यो मुमुक्षुभ्यो हितं परं प्रकृष्टं साधनं ज्ञानयोगं

धीमहि । अथ निष्कामकर्मयोगपक्षः । यतो निष्कामकर्मणः अन्वयादितरतश्चान्वयव्यतिरेकाभ्याम् अर्थेषु चतुर्षु पुरुषार्थेषु आद्यस्य प्रथमपुरुषार्थस्य धर्माख्यस्य जन्म भवति यश्च अभिज्ञः अभिलाषिणो ज्ञा विद्वांसो यस्मिन् सः " मादिभ्यो धातुजस्येति " बहुव्रीहिः । तथा यः स्वराट् मुख्यपुरुषार्थमोक्षोपकारकत्वात् प्रथमत्वाच्चेति यश्च ब्रह्महृदा जैमिनिना आदिकवये मुख्यधीमते स्वशिष्याय तेने । यत् यत्र च सूरयोपि मुह्यन्ति यत्र च कर्मयोगे होमादिषु तेजोऽग्निः वारि जलं मृच्छब्देन पार्थिवं हविरादि तेषां यथा यथावत् मंत्रादिपूर्वकं विनिमयः उपयोगो भवति । यत्र च नित्यनैमित्तिकरूपे द्विविधे तृतीयस्य काम्यस्य सर्गः करणं त्रिसर्गः मृषैव अनुचित एव नित्यनैमित्तिकैरेव कुर्वाणो दुरितक्षयमिति मोक्षे द्विविधस्यैवोपयोगात् । संख्याशब्दानां वृत्तौ त्र्यंशादौ पूरणपरत्वम् । स्वेन धाम्ना धर्माख्यापूर्वेण निरस्तं कुहकं कामनारूपं येन तं परं सत्यं निष्कामकर्मयोगं धीमहीति । श्लोकद्वये शार्दूलविक्रीडितं छन्दः ॥ १ ॥ एवं परमेश्वरमनुस्मृत्याविर्बिभावयिषितस्य श्रीभागवतस्य सर्वशास्त्रेभ्यः श्रैष्ठ्यमनुबन्धचतुष्कदर्शनमुखेन दर्शयति–धर्म इति ॥ महामुनिः श्रीनारायणः तेन प्रथमं संक्षेपतः चतुःश्लोकीरूपेण ततो विस्तरेण च कृते प्रकाशिते अत्र अस्मिन् श्रीमति परमसुंदरे भागवते प्रोज्झितं प्रकर्षेण उज्झितं कैतवं कपटं फलाभिसंधिरूपं यस्मिन् सः प्रशब्देन मोक्षाभिसंधिरपि निरस्तः । निर्मत्सराणां परोत्कर्षासहनं मत्सरस्तद्रहितानां

धर्मः प्रोज्झितकैतवोऽत्र परमो निर्मत्सराणां सतां वेद्यं वास्तवमत्र वस्तु शिवदं तापत्रयोन्मूलनम् ॥
श्रीमद्भागवते महामुनिकृते किं वा परैरीश्वरः सद्यो हृद्यवरुध्यतेऽत्र कृतिभिः शुश्रूषुभिस्तत्क्षणात् ॥ २ ॥

द्रहितानां सतां शिष्टानां परमः ईश्वराराधनलक्षणः धर्मः निरूप्यते । अत्र शिष्टा अपि काम्ये कर्मणि प्रवर्त्तमानाः क्वचिन्मत्सरमवलम्बन्ते तद्व्यावृत्त्यर्थं निर्मत्सराणामिति । तथा अत्र शिवदं परमसुखप्रदं तापत्रयस्य आध्यात्मिकादिकस्य उन्मूलनं नाशकं वास्तवं परमार्थभूतं वस्तु वेद्यं यद्वा वास्तवशब्देन वस्तुनोंशो जीवो वस्तुनः शक्तिर्माया वस्तुनः कार्यं जगच्च तत्सर्वं वस्त्वेव न ततः पृथगिति वेद्यम् । त्रयस्तापाश्च आध्यात्मिक आधिभौतिक आधिदैविकश्च । तत्राध्यात्मिको द्वेधा शारीरो मानसश्च । आद्यो ज्वरादिजः द्वितीयः शोकादिजः । आधिभौतिको मानुषपश्वादिजः आधिदैविको यक्षभूतादिजः । परैः शास्त्रैः तदुक्तसाधनैर्वा ईश्वरो हृदि किंवा सद्य एवावरुद्ध्यते स्थिरीक्रियते । वाशब्दः कटाक्षे । किंतु विलम्बेन कथंचिदेव । अत्र तु कृतिभिः पुण्यशालिभिः शुश्रूषुभिः श्रोतुमिच्छद्भिरेव तत्क्षणादेवावरुद्ध्यते । यद्वा अत्र ईश्वरः कृतिभिः शुश्रूषुभिः सद्यस्तत्क्षणादेव हृद्यवरुध्यते अतः परैः शास्त्रैः किं वा साध्यमिति । अत्र महामुनिकृते इति कर्तृतः श्रैष्ठ्यम् । धर्मः प्रोज्झितकैतव इति कर्मकाण्डेभ्यः निर्मत्सराणामित्यधिकारितः वेद्यं वास्तवमित्यादिना ज्ञानकाण्डशास्त्रेभ्यः चतुर्थपादेन देवकाण्डशास्त्रेभ्यः श्रैष्ठ्यं दर्शितम् । अत्र परमात्मरूपं वस्तु विषयः । तापत्रयोन्मूलनं प्रयोजनं सन्तोधिकारिणः विषयप्रयोजनयोः प्रतिपाद्यपादकभावः सम्बन्धः । इत्यनुबन्धा दर्शिताः । अन्यत्र शास्त्रे ईश्वरे मनो निरुध्यत इत्येव पुरुषार्थः ।

अत्र तु ईश्वरो हृद्यवरुद्ध्यते अतो निर्गन्तुं न शक्नोति तच्चावरोधनं सद्य एव विनापि श्रद्धयेति कापि श्रीकृष्णाकर्षिणीयं महाविद्येति सूच्यते । अत्रेतिपदस्य त्रिरुक्तिरवधारणार्था । अत्रैवेश्वरोवरुद्ध्यते अत्रैव वास्तवं वस्तु वेद्यम् अत्रैव प्रोज्झितकैतवो धर्मो निरूप्यत इति ॥ २ ॥ निगमेति ॥ हे रसिकाः हे भावुकाः रसविशेषभावनाचतुराः अहो आश्चर्यं शुको मुनिः पक्षिविशेषश्च तस्य मुखात् भुवि गलितं नारायणब्रह्म नारदव्यासाख्यशाखापरम्परया शुकेन प्राप्तं नतच्चपातात्स्फुटितं शुकमुखस्पृष्टं फलममृतस्वादु भवति इति प्रसिद्धेः । अमृतं परमानन्दः स एव द्रवो रसः तेन संयुतं रसं रसस्वरूपमेव त्वगस्थ्यादिहेयांशरहितमित्यर्थः । अत्र रसतादात्म्यविवक्षणात् रसं फलमिति सामानाधिकरण्यम् । अतो मत्वर्थस्याविवक्षणान्न मतुप् । निगमो वेद एव कल्पतरुः तस्य फलम् इदं भागवतम् आलयं लयो मोक्षस्तमभिव्याप्य मुहुः पिबत अतो मोक्षेपीदं न त्याज्यम् । अत्र रसमात्रोक्तौ गलितस्य रसस्य पातुमशक्यत्वम् । फलमात्रोक्तौ पानासंभवो हेयांशप्रसक्तिश्चेत्युभयमुक्तम् । द्रुतविलम्बितं छन्दः ॥ ३ ॥ नैमिष इति ॥ अस्य श्लोकस्यादौ ओमिति पठ्यते स मङ्गलार्थः । अनिमिषो विष्णुरलुप्तदृष्टित्वात् तस्य क्षेत्रे नैमिषे नैमिषाख्ये । अयं शब्दः तालव्योपधो मूर्द्ध-

निगमकल्पतरोर्गलितं फलं शुकमुखादमृतद्रवसंयुतम् ॥ पिबत भागवतं रसमालयं मुहुरहो रसिका भुवि भावुकाः ॥ ३ ॥ नैमिषेऽनिमिषक्षेत्रे ऋषयः शौनकादयः ॥ सत्त्रं स्वर्गाय लोकाय सहस्रसममासत ॥ ४ ॥ त एकदा तु मुनयः प्रातर्हुतहुताग्नयः ॥ सत्कृतं सूतमासीनं पप्रच्छुरिदमादरात् ॥ ५ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ त्वया खलु पुराणानि सेतिहासानि चानघ ॥ आख्यातान्यप्यधीतानि धर्मशास्त्राणि यान्युत ॥ ॥ ६ ॥ यानि वेद विदां श्रेष्ठो भगवान्बादरायणः ॥ अन्ये च मुनयः सूत परावरविदो विदुः ॥ ७ ॥

न्योपधो वा तन्नामकारणं टीकान्तरे द्रष्टव्यम् । शौनकादयः ऋषयः स्वः स्वर्गे गीयत इति स्वर्गायो हरिः । कर्मणि यञ् । स एव लोकः भक्तानां निवासस्थानं तस्मै तत्प्राप्तय इत्यर्थः । सहस्रं समाः संवत्सराः अनुष्ठानकालो यस्य तत् सत्रं सत्रसंज्ञकं कर्मोद्दिश्य आसत उपविविशुः । यद्वा आसत अकुर्वतेत्यर्थः । अत्र यथा पशोरालभनमालभते पाणिग्रहणमुपयन्तीत्यादिषु धात्वर्थस्य कर्मणैवोक्तत्वादविवक्षया कृञर्थमात्रविवक्षा एवमत्र धात्वर्थस्योपवेशनस्यानुपयुक्तस्याविवक्षणेन प्रत्ययोच्चारणमात्रार्थतया सामान्यकृञर्थ एवाऽऽसधातुः ॥ ४ ॥ त इति ॥ तुः पादपूर्तौ प्रातःकाले नित्यकर्मणि हुता एव पुनर्नैमित्तिककर्मणि हुता अग्नयो यैः ते मुनयः एकदा आसीनं सत्कृतं सूतम् आदरात् इदं वक्ष्यमाणं पप्रच्छुः ॥ ५ ॥ त्वयेति ॥ हे अनघ सूत त्वया सेतिहासानि इतिहासो भारतादिस्तत्सहितानि पुराणानि उत समुच्चये यानि धर्मशास्त्राणि तान्यपि त्वया खलु निश्चितम् अधीतानि आख्यातानि व्याख्यातान्यपि ॥ ६ ॥ किंच—यानीति ॥ हे सूत यानि पुराणादीनि विदां विदुषां श्रेष्ठो भगवान् बादरायणः व्यासः वेद जानाति तथा परावरे निर्गुणसगुणे ब्रह्मणी परं ब्रह्म अवरं प्रकृत्यादि इति वा विदन्तीति ते अन्ये मुनयश्च यानि विदुः ॥ ७ ॥

वेत्थेति ॥ हे सौम्य साधो तेषां व्यासादीनामनुग्रहात् त्वं तत्सर्वं पुराणादिकं तत्वतः वेत्थ जानासि । यतः गुरवः स्निग्धस्य शिष्यस्य गुह्यं रहस्यमपि ब्रूयुः उत ब्रूयुरेव अतस्तैः तुभ्यं रहस्यमपि कथितमित्यर्थः ॥ ८ ॥ तत्रेति ॥ हे आयुष्मन् तत्र पुराणादिषु यत्पुंसाम् अञ्जसा शीघ्रं ग्रन्थार्जवेन वा एकान्ततः श्रेयः अव्यभिचारि श्रेयः साधनं भवता विनिश्चितं तत् नः अस्मान् शंसितुमर्हसि ॥ ९ ॥ ननु बहुशास्त्रश्रवणेन ते निश्चिन्वन्तु इत्याशङ्क्याहुः—प्रायेणेति ॥ हे सभ्य साधो अस्मिन्कलौ युगे जनाः प्रायेण अल्पायुषः केपि दीर्घायुषश्चेत् मन्दा अलसाः केपि अमन्दाश्चेन्मन्दमतयः केपि सुमतयश्चेन्मन्दभाग्याः केपि सभाग्याश्चेदुपद्रुताः रोगादिभिः पीडिताः । यद्वा अल्पायुषस्तत्रापि मन्दा इत्यादि ॥ १० ॥ भूरीणीति सार्द्धम् ॥ भूरीणि कर्माणि अनुष्ठेयानि येषु तानि श्रोतव्यानि शास्त्राणि तदुक्तसाधनानि वा विभागशः अनुष्ठानप्रकारभेदैः शस् आर्षः । भूरीणि बहूनि सन्ति । अतः हे साधो अत्र एतेषु श्रोतव्येषु यत्सारं येन च आत्मा बुद्धिः संप्रसीदति सम्यगुपशाम्यति तत् श्रद्दधानानां नोऽस्माकं ब्रूहि । तच्च श्रवणकी-

वेत्थ त्वं सौम्य तत्सर्वं तत्त्वतस्तदनुग्रहात् ॥ ब्रूयुः स्निग्धस्य शिष्यस्य गुरवो गुह्यमप्युत ॥ ८ ॥ तत्र तत्राञ्जसाऽऽयुष्मन्भवता यद्वि-
निश्चितम् ॥ पुंसामेकान्ततः श्रेयस्तन्नः शंसितुमर्हसि ॥ ९ ॥ प्रायेणाल्पायुषः सभ्य कलावस्मिन्युगे जनाः ॥ मन्दाः सुमन्दमतयो
मन्दभाग्या ह्युपद्रुताः ॥ १० ॥ भूरीणि भूरिकर्माणि श्रोतव्यानि विभागशः ॥ अतः साधोऽत्र यत्सारं समुद्धृत्य मनीषया ॥ ब्रूहि नः
श्रद्दधानानां येनाऽऽत्मा संप्रसीदति ॥ ११ ॥ सूत जानासि भद्रं ते भगवान्सात्वतांपतिः ॥ देवक्यां वसुदेवस्य जातो यस्य चिकी-
र्षया ॥ तन्नः शुश्रूषमाणानामर्हस्यङ्गाऽनुवर्णितुम् ॥ १२ ॥ यस्याऽवतारो भूतानां क्षेमाय च भवाय च ॥ १३ ॥

र्तनादिकमित्यग्रे ज्ञास्यते ॥ ११ ॥ सूतेति सार्द्धम् ॥ हे सूत ते तव भद्रमस्तु इत्यौत्सुक्येन आशीर्वादः । वस्तुतस्तु भद्रं ते भद्रं व इतीदृशं वाक्यालङ्कार इव बहुस्थलेषूपलभ्यते । तस्य प्रकृतार्थे त्वल्प एवोपयोग इति शैलीविशेष एवायं वात्सल्यादिद्योतकः । सच्छब्दवाच्यो भगवानस्त्येषां ते सत्वन्तो भक्ताः । त एव सात्वन्तः स्वार्थेण् तस्याश्रवणमार्षं तेषां सात्वताम् । यद्वा सत्वन्तो भक्ताः सन्त्यस्य सत्वान् विष्णुः स भजनीयो येषां ते सात्वताः । भक्तिरिति सूत्रेणाण् तेषां सात्वतां नुडभाव आर्षः । यद्वा सातिः सुखार्थः सौत्रो धातुः । ततः क्विपि सात् विष्णुः सोस्ति येषां ते सात्वन्तः तेषां सात्वतां भक्तानां पतिः भगवान् वसुदेवस्य भार्यायां देवक्यां यस्य कार्यस्य चिकीर्षया जातः तत् कार्यं त्वं जानासि । अतः अङ्ग हे सूत तत् कार्यं शुश्रूषमाणानां नोऽस्माकम् अनुवर्णितुं वर्णयितुम् अर्हसि । वर्णयतेरदन्तपाठसामर्थ्याण्णिज्विकल्पे तदभावपक्ष इदम् ॥ १२ ॥ यस्येति अर्द्धम् ॥ यस्य हरेः अवतारोपि भूतानां क्षेमाय पालनाय भवाय समृद्धये च भवति किं पुनः साक्षात्स एव ॥ १३ ॥

आपन्न इति ॥ घोरां संसृतिं संसरणम् आपन्नः । विवशो मरणकाले मृत्युवशगोपि यस्य नाम गृणन् जनः अजामिलतुल्योपि ततः संसृतेः सद्यो विमुच्येत यत् यतो भगवन्नाम्नोभयमपि अविद्यालक्षणं तमः भयमूलं महाकालो वा स्वयमेव बिभेति ॥ १४ ॥ यदिति ॥ हे सूत यस्य पादः संश्रयो येषाम् अत एव प्रशमोऽयनं वर्त्मा-श्रयो वा येषां ते मुनयः उपस्पृष्टाः सन्निधिमात्रेण सेविताः सद्यः पुनन्ति । स्वर्धुनी गंगा तस्या आपस्तु तत्पादान्निःसृताः नतु तत्रैव तिष्ठन्ति । अतस्तत्सम्बन्धेनैव पुन-न्त्योपि अनुसेवया पुनन्ति नतु सद्यः इति मुनीनामुत्कर्षः । स्वर्धुन्याप इत्यत्र पदद्वयं चेत्सन्धिरार्षः । ऐकपद्ये समासान्ताभाव आर्षः ॥ १५ ॥ को वेति ॥ शुद्धिः आत्मप्र-सादः तत्कामः को वा जनः पुण्यः श्लोको यशो येषां तैः मनुव्यासादिभिरीड्यानि स्तुत्यानि कर्माणि यस्य तस्य भगवतः कलिमलापहं यशः न शृणुयात् । अपि तु सर्व एव ॥ १६ ॥ तस्येति ॥ लीलया कलाः ब्रह्मरुद्रादिमूर्तीः दधतस्तस्य भगवतः उदाराणि महान्ति विश्वसृष्ट्यादीनि सूरिभिः नारदादिभिः परिगीतानि कर्माणि श्रद्दधानानां

आपन्नः संसृतिं घोरां यन्नाम विवशो गृणन् ॥ ततः सद्यो विमुच्येत यद्बिभेति स्वयं भयम् ॥ १४ ॥ यत्पादसंश्रयाः सूत मुनयः प्रशमायनाः ॥ सद्यः पुनन्त्युपस्पृष्टाः स्वर्धुन्यापोऽनुसेवया ॥ १५ ॥ को वा भगवतस्तस्य पुण्यश्लोकेड्यकर्मणः ॥ शुद्धिकामो न शृणु-याद्यशः कलिमलापहम् ॥ १६ ॥ तस्य कर्माण्युदाराणि परिगीतानि सूरिभिः ॥ ब्रूहि नः श्रद्दधानानां लीलया दधतः कलाः ॥ १७ ॥ अथाऽऽख्याहि हरेर्धीमन्नवतारकथाः शुभाः ॥ लीला विदधतः स्वैरमीश्वरस्याऽऽत्ममायया ॥१८॥ वयं तु न वितृप्याम उत्तमश्लोकविक्रमे ॥ यच्छृण्वतां रसज्ञानां स्वादु स्वादु पदे पदे ॥१९॥ कृतवान्किल वीर्याणि सह रामेण केशवः ॥ अतिमर्त्यानि भगवान्गूढः कपटमानुषः॥२०॥

नोऽस्माकं ब्रूहि ॥ १७ ॥ अथेति ॥ अथ हे धीमन् स्वैरं यथेच्छम् आत्ममायया लीलाः असुरवधाद्याः विदधतः कुर्वतः ईश्वरस्य हरेः शुभाः अवताराणां मत्स्या-दीनां कथाः आख्याहि पूर्वत्रात्र च दधतः इति विदधत इति च । वर्तमानकालप्रयोगादवताराणां लीलानां च नित्यत्वमुक्तम् । श्रीकृष्णावतारप्रश्नेन तच्चरितप्रश्नोपि जात एवेति ज्ञेयम् ॥ १८ ॥ वयमिति ॥ यदित्यादि सामान्ये नपुंसकं यो विक्रमः शृण्वतां रसज्ञानं पदे पदे प्रतिक्षणं स्वादुतोपि स्वादु भवति तस्मिन्नुत्तमश्लोकस्य भगवतो विक्रमे अन्ये तृप्यन्तु नाम वयं तु न वितृप्यामः अलमिति न मन्यामहे अयमर्थः । त्रेधा ह्यलं बुद्धिर्भवति उदरादिभरणेन वा रसाज्ञानेन वा स्वादुविशेषाभावाद्वा तत्र शृण्वतामित्यनेन श्रोत्रस्याकाशत्वाद्विक्रमस्य चामूर्तत्वादभरणम् । रसज्ञानामित्यनेन चाज्ञानतः पशुवत्तृप्तिर्निराकृता । पदे पदे स्वादु इत्यनेन इक्षुभक्षणवदसान्तरत्वात् तृप्तिर्निराकृता । तेन यागादिषु तु तृप्ताः स्म इति सूच्यते ॥ १९ ॥ कृतवानिति ॥ किलेति ऐतिह्ये गूढः कपटमानुषः मायामनुष्यः भगवान् केशवः रामेण सह

अतिमर्त्यानि मर्त्यानतिक्रान्तानि गोवर्द्धनोद्धरणादीनि वीर्याणि कृतवान् तान्वदेति शेषः। पूर्वप्रश्नेषु गतार्थोऽपि उत्कण्ठावशात् पुनः प्रश्नः ॥ २० ॥ कलिमिति ॥ कलिम् आगतम् आज्ञाय ज्ञात्वा तद्भिया विष्णुपदं गन्तुकामाः दीर्घसत्रेण निमित्तेन हरेः कथायां सक्षणाः प्राप्तावसरा वयम् अस्मिन्वैष्णवे क्षेत्रे नैमिषे आसीनाः स्मः ॥ २१ ॥ त्वमिति ॥ पुंसां सत्वहरं दुस्तरं कलिं निस्तितीर्षतान्नोऽस्माकम् अर्णवं निस्तितीर्षतां कर्णधारो नाविक इव धात्रा त्वं दर्शितः ॥ २२ ॥ ब्रूहीति ॥ योगेश्वरे ब्रह्मण्ये धर्मस्य वर्मणि कवचवद्रक्षके कृष्णे स्वां काष्ठां मर्यादां स्वरूपं प्रापञ्चिकजनदृष्ट्यविषयतां वा उपेते सति अधुना धर्मः कं शरणं गत इति ब्रूहि। अत्र पुंसामेकान्ततः श्रेय इति प्रथमः प्रश्नः। अतः साधोऽत्रेति सर्वशास्त्रसारविषयः द्वितीयः। सूत जानासीति देवक्यां भगवान् किमर्थं जात इति तृतीयः। तस्य कर्माण्युदाराणीति लीलाविषयस्तुर्यः। अथाख्याहि हरेरिति अवतारविषयः पञ्चमः। ब्रूहि योगेश्वरे कृष्ण इति षष्ठः। तत्प्रत्युत्तराण्येव सप्रसङ्गानि सर्वं श्रीमद्भागवतमिति ज्ञेयम्। संक्षेपतस्तु स वै पुंसामित्यादिक-

कलिमागतमाज्ञाय क्षेत्रेऽस्मिन्वैष्णवे वयम् ॥ आसीना दीर्घसत्रेण कथायां सक्षणा हरेः ॥ २१ ॥ त्वं नः संदर्शितो धात्रा दुस्तरं निस्ति-
तीर्षताम् ॥ कलिं सत्त्वहरं पुंसां कर्णधार इवार्णवम् ॥ २२ ॥ ब्रूहि योगेश्वरे कृष्णे ब्रह्मण्ये धर्मवर्मणि ॥ स्वां काष्ठामधुनोपेते धर्मः कं
शरणं गतः ॥ २३ ॥ इति श्रीभागवते प्रथमस्कन्धे प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥ व्यास उवाच ॥ इति संप्रश्नसंहृष्टो विप्राणां रौमहर्षणिः ॥
प्रतिपूज्य वचस्तेषां प्रवक्तुमुपचक्रमे ॥ १ ॥ सूत उवाच ॥ यं प्रव्रजन्तमनुपेतमपेतकृत्यं द्वैपायनो विरहकातर आजुहाव ॥ पुत्रेति
तन्मयतया तरवोऽभिनेदुस्तं सर्वभूतहृदयं मुनिमानतोऽस्मि ॥ २ ॥

माद्यद्वितीययोरुत्तरम्। तृतीयस्य सामान्यतः भावयत्येष सत्त्वेनेति। तुर्यस्य स एवेदं ससर्जाग्रे इत्यादि। पञ्चमस्य प्रश्नस्य तृतीयोऽध्यायः। षष्ठप्रश्नस्य चोत्तरं कृष्णे स्वधामोपगते इत्यादिः श्लोको भविष्यति ॥ २३ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिका। प्रथमस्यादिमेऽध्याये निर्मिता कृपया सताम् ॥ १ ॥ द्वितीयेऽध्याये तु सूतः प्रश्नानामुत्तराणि च ॥ केषांचिदुक्तवांस्तत्र श्लोकास्तु श्रुतिवह्नयः[३४]॥ उवाचयुग्मं[२] षट्त्रिंशत्[३६]पादयुक्ता अनुष्टुभः ॥ २ ॥ इतीति ॥ विप्राणामिति एवंभूतैः संप्रश्नैः सम्यक् हृष्टो रोमहर्षणस्य पुत्र उग्रश्रवास्तेषां वचः प्रतिपूज्य सत्कृत्य प्रवक्तुमुपचक्रमे प्रारम्भं कृतवान् ॥ १ ॥ अत्र मुनिभिः प्रथमं सर्वशास्त्रसाररूपः आत्मप्रसादकश्च विषयः पृष्टस्तत्रैतदुत्तराय शुकं शरणं व्रजामि स एव सर्वशास्त्रसारज्ञ एषामात्मप्रसादं कर्तुं शक्तश्चेति विचार्य सूतः श्रीशुकं शरणीकरोति—यमिति ॥ प्रव्रजन्तं संन्यस्य गच्छन्तम् अनुपेतम् उपनयनार्थमनुपसन्नम् एकाकिनं वा निकटमप्राप्तं वा अपेतकृत्यं कृत्यशून्यं नैष्ठिकत्वात् कर्ममार्गे अप्रवर्त्तमानं यं विरहात्कातरो भीरुः द्वैपायनो व्यासः हे पुत्र आगच्छ इति आजुहाव आहूतवान्। अत्र ह्रस्वदीर्घान्तर्भूतलघुगुरुमात्रन्यासयोग्ये पद्ये प्लुतासंभवात् न प्लुतः। पुत्रशब्दस्य वाक्यान्तवर्तित्वाभावस्यापि सुवचत्वात् सर्व-

प्लुतविकल्पाच्च । तदा तन्मयतया शुकरूपतया तरवः अभिनेदुः प्रतिध्वनिमिषेण हे पुत्रेति प्रत्युत्तरं ददुः । यदि तवाहं पुत्रस्तदा क्वचित्त्वमपि मे पुत्रः अतः पितापुत्रभावो मिथ्येति व्यञ्जयामासुः । पितुः स्नेहानुबन्धपरिहाराय यो वृक्षरूपेणोत्तरं दत्तवान् इत्यर्थः । तं सर्वभूतानां हृन्मनः अयते योगबलेन प्रविशति तं मुनिं श्रीशुकं प्रति आनतः प्रणतोस्मि । सर्वभूतहृत्प्रामत्वात्स एव ममाप्यन्तः प्रविश्य मन्मुखेन भागवतं वदतु अन्योपि कथाकरणे एवं ध्यायेदिति विधिश्च सूचितः ॥ २ ॥ य इति ॥ यः श्रीशुकः अन्धं गाढं तमः संसाराख्यम् अतिशयेन सुखेनैव तितीर्षतां तरितुमिच्छतां संसारिणां करुणया एतेन परीक्षिदादयः सर्वे संसारिणोनेन तारणीया न केवलः परीक्षित् इत्युक्तम् । स्वः निजः असाधारणः अनुभावः प्रभावो यस्य तत् । अखिलानां श्रुतीनां सारम् एकम् अनुपमम् आत्मानं कार्यकारणसंघातमधिकृत्य प्रवर्त्तमानम् अध्यात्ममात्मतत्त्वं तस्य दीपं प्रकाशकं पुराणेषु गुह्यं रहस्यं श्रीभागवतम् आह स्म । तं मुनीनां गुरुं व्याससूनुं श्रीशुकमुपयामि शरणं व्रजामि ॥ ३ ॥ नारायणमिति ॥ नारायणादीन्नमस्कृत्य ततः जयत्यनेन संसारमिति जयं शास्त्रमुदीरयेत् । "अष्टादश पुराणानि रामस्य चरितं तथा । जयेति नाम चैतेषां प्रवदन्ति मनीषिणः ॥" इत्युक्तेः । यद्वा अत्र नरनारायणौ अधिष्ठा-

यः स्वानुभावमखिलश्रुतिसारमेकमध्यात्मदीपमतितितीर्षतां तमोऽन्धम् ॥ संसारिणां करुणयाऽऽह पुराणगुह्यं तं व्याससूनुमुपयामि गुरुं मुनीनाम् ॥ ३ ॥ नारायणं नमस्कृत्य नरं चैव नरोत्तमम् ॥ देवीं सरस्वतीं व्यासं ततो जयमुदीरयेत् ॥ ४ ॥ मुनयः साधु पृष्टोहं भवद्भिर्लोकमङ्गलम् ॥ यत्कृतः कृष्णसंप्रश्नो येनाऽऽत्मा संप्रसीदति ॥ ५ ॥ स वै पुंसां परो धर्मो यतो भक्तिरधोक्षजे ॥ अहैतुक्यप्रतिहता ययाऽऽत्मा संप्रसीदति ॥ ६ ॥

तृदेवते नरोत्तममिति पुरुषोत्तमः श्रीकृष्णो देवता सरस्वती देवी शक्तिः चकाराद्व्यासऋषिः । व्यासमिति पाठे स्पष्टमेव । बीजं तु प्रणवो ज्ञेयः छन्दो गायत्री तान्नमस्कृत्य ततो जयं जयेति लोडन्तं क्रियापदम् उदीरयेत् । अत्र हे श्रीकृष्णेति संबोधनमाक्षेपलभ्यम् । उदीरयेदिति स्वयं तथोदीरयन्नन्यान्पौराणिकानुपशिक्षयति ॥ ४ ॥ मुनय इति ॥ हे मुनयः लोकानां मङ्गलं यथा स्यात्तथा भवद्भिः अहं साधु सम्यक् पृष्टः पृष्टोस्मि यत् यतो हेतोः येन संप्रश्न प्रश्नमात्रेण आत्मा सुष्ठु प्रसीदति स कृष्णविषयः संप्रश्नः कृतः सर्वशास्त्रसारोद्धारप्रश्नस्यापि कृष्णे पर्यवसानात् ॥ ५ ॥ आदौ प्रथम प्रश्नमुत्तरयति—स इति ॥ यया भक्त्या आत्मा सम्यक् प्रसीदति सा अहैतुकी । हेतुः फलाभिसंधानं तद्रहिता हेतुं विनैवोत्पद्यमाना वा अप्रतिहता विघ्नैरनभिभूता च अधोक्षजे भक्तिः यतो धर्मात् भवति स वै स एव निष्कामकर्मरूपः पुंसां पर उत्कृष्टो धर्मः स एवैकान्तिकं श्रेयः । अन्यस्तु प्रवृत्तिलक्षणो धर्मः । अपर इति । अत्र पुंसां पुंमात्राणामेव धर्मः परः परमः श्रीहरिश्रवणकीर्तनादिरूपः यतः अहैतुकी निर्गुणा प्रेमलक्षणा भक्तिर्भवेत् । अतो हरिकीर्त्तनादिरूपा साधनभक्तिः प्रेमलक्षणा तु साध्या भक्त्या संजातया भक्त्या बिभ्रत्युत्पुलकां तनुमित्यादिवचनादिति भागवताः ॥ ६ ॥

यत्तु शास्त्रे धर्मस्य ज्ञानाङ्गत्वं प्रसिद्धं तदपि भक्तिद्वारेत्याह—वासुदेव इति ॥ भगवति वासुदेवे प्रकर्षेण योजितः भक्तियोगः आशु शीघ्रं वैराग्यं जनयति तथा यत् अहैतुकं शुष्कतर्काविगोचरं तत् ज्ञानमपि जनयति । अत्र भागवताः ज्ञानशब्देन भगवद्रूपगुणमाधुर्यानुभवमेव गृह्णन्ति ॥ ७ ॥ धर्म इति ॥ यो धर्म इति प्रसिद्धः स यदि पुंसां विष्वक्सेनस्य कथासु रतिं नोत्पादयेत् तर्हि स्वनुष्ठितोपि सन्नयं हि केवलं श्रम एव ज्ञेयः । क्षयिष्णुस्वर्गादितुच्छफलदत्वेन निष्फलप्रायत्वात् ॥ ८ ॥ हरिभक्तिद्वारा तदितरवैराग्यादात्मज्ञानपर्यन्तः परो धर्म इत्युक्तं तत्र धर्मादर्थश्च कामश्चेत्यादिमतं निराकरोति—धर्मस्येति ॥ अपवर्गो मोक्ष एव आपवर्गः स्वार्थेण । स प्रयोजनमस्य सः आपवर्ग्यः । " स्वर्गादिभ्यो यत् " इति यत् तस्य मोक्षप्रयोजनकस्य धर्मस्य अर्थाय फलत्वाय अर्थः धनं नोपकल्पते योग्यो न भवति । धर्मस्य मोक्षं फलं नत्वर्थ इत्यर्थः । धर्म एव एकान्तं नियतं फलं यस्य तस्य अर्थस्य कामो लाभाय न हि स्मृतः । धनस्य कामो न फलं किन्तु धर्म इत्यर्थः ॥ ९ ॥ कामस्येति ॥ कामस्य विषयभोगस्येन्द्रियप्रीतिर्लाभः फलं न भवति किंतु यावता जीवेत तदर्थः । तावानेव कामस्य लाभो जीवनपर्याप्त एव कामः सेव्य इत्यर्थः । जीवस्य जीवनस्य कर्मभिः कर्मानुष्ठानद्वारा य इह प्रसिद्धः स्वर्गादिः सोर्थो न भवति किंतु तत्वजिज्ञासैवेति ॥ १० ॥ तत्त्वजिज्ञासा जीवनस्य फलमुक्तं तच्च तत्वम् मतभेदान्नानाविधं तत्र परमार्थतत्वमाह—वदन्तीति ॥ यत् अद्वयं द्वैतरहितं ज्ञानं यच्च औपनिषदैर्ब्रह्मेति शब्द्यते कथ्यते, हैरण्यगर्भैः परमात्मेति शब्द्यते, सात्वतैर्भगवानिति शब्द्यते, तदेव कर्मभूतं तत्वविदः तत्वं वदन्ति ॥ ११ ॥ तत्तत्वमपि भक्त्यैवाप्यते इत्याह—तदिति ॥ श्रद्दधाना मुनयः ज्ञानवैराग्याभ्यां युक्तया श्रुतेन शास्त्रश्रवणेन गृहीतया भक्त्या आत्मनि आत्मानमात्मभूतं तत् तत्वं पश्यन्ति तत्र औपनिषदाः क्षेत्रज्ञो परमेश्वरं पश्यन्ति हैरण्यगर्भाः हृदये अन्तर्यामिणं पश्यन्ति सात्वताः मनसि स्फुरन्तं भगवन्तं पश्यन्ति ॥ १२ ॥ अत इति ॥ हे द्विजश्रेष्ठाः अतः उक्तहेतोः पुंभिः वर्णाश्रमविभागशः वर्णाश्रमविभागानुसारेण । शस आर्षः । स्वनुष्ठितस्य सम्यक्कृतस्य धर्मस्य हरितोषणमेव संसिद्धिः फलं नान्यत् ॥ १३ ॥

वासुदेवे भगवति भक्तियोगः प्रयोजितः ॥ जनयत्याशु वैराग्यं ज्ञानं यत्तदहैतुकम् ॥ ७ ॥ धर्मः स्वनुष्ठितः पुंसां विष्वक्सेनकथासु यः ॥
नोत्पादयेद्यदि रतिं श्रम एव हि केवलम् ॥ ८ ॥ धर्मस्य ह्यापवर्ग्यस्य नार्थोऽर्थायोपकल्पते ॥ नार्थस्य धर्मैकान्तस्य कामो लाभाय हि
स्मृतः ॥ ९ ॥ कामस्य नेन्द्रियप्रीतिर्लाभो जीवेत यावता ॥ जीवस्य तत्वजिज्ञासा नार्थो यश्चेह कर्मभिः ॥ १० ॥ वदन्ति तत्तत्त्ववि-
दस्तत्त्वं यज्ज्ञानमद्वयम् ॥ ब्रह्मेति परमात्मेति भगवानिति शब्द्यते ॥ ११ ॥ तच्छ्रद्दधाना मुनयो ज्ञानवैराग्ययुक्तया ॥ पश्यन्त्यात्मनि
चात्मानं भक्त्या श्रुतगृहीतया ॥ १२ ॥ अतः पुम्भिर्द्विजश्रेष्ठा वर्णाश्रमविभागशः ॥ स्वनुष्ठितस्य धर्मस्य संसिद्धिर्हरितोषणम् ॥ १३ ॥

तस्मादिति॥ तस्मादेकेन एकाग्रेण मनसा सात्वतां पतिर्भगवान् नित्यदा श्रोतव्यः कीर्तितव्यश्च ध्येयः पूज्यश्च नित्यशब्दाद्वा आर्षः॥ १४ ॥ यदिति ॥ यस्य भगवतोऽनुध्या अनुध्यानं
सैव असिः खड्गः तेन युक्ता विवेकिनः ग्रन्थिमहङ्कारं स्वहेतुत्वेन निबध्नाति यत् कर्म तच्छिन्दन्ति भगवत्कृपयाहङ्कारनाशेन तन्मूलककर्मणो नाशात् तस्य कथायां रतिं को न
कुर्यात् । अत्र कर्म त्रिविधं प्रारब्धं संचितमागामि च । तत्र प्रारब्धस्य भोगादेव नाश आगामिसंचितयोरत्र नाशः । यद्वा यथा स्वसंचितधनेभ्यः पृथक्कृत्य कश्चिदेकदिनभोग्यं
धनं ग्रन्थौ निबध्नन्ति जनास्तथैव ग्रन्थिनिबन्धनं वर्त्तमानजन्मभोग्यं प्रारब्धं कर्मापि छिन्दन्तीति प्रारब्धस्याप्यत्र भर्जनेन कार्याक्षमता ॥ १५ ॥ शुश्रूषोरिति ॥ हे विप्राः
महतां सेवया श्रद्दधानस्य जातश्रद्धस्य पुंसः पुण्यतीर्थं सद्गुरुस्तस्य निषेवणं स्यात्तस्माच्च शुश्रूषोर्जातश्रवणेच्छस्य तस्य वासुदेवकथासु रुचिः स्यादित्यन्वयः । " निपानागमयो-
स्तीर्थमृषिजुष्टे जले गुरौ ।" इत्यमरः । पुण्यतीर्थनिषेवणादिभिर्निष्पापस्य महत्सेवा तया च तद्धर्मश्रद्धा ततः श्रवणेच्छा ततो रुचिरिति स्वामिपादाः ॥ १६ ॥ शृण्वतामि-

तस्मादेकेन मनसा भगवान्सात्वतां पतिः ॥ श्रोतव्यः कीर्तितव्यश्च ध्येयः पूज्यश्च नित्यदा ॥ १४ ॥ यदनुध्याऽसिना युक्ताः कर्मग्रन्थि-
निबन्धनम् ॥ छिन्दन्ति कोविदास्तस्य को न कुर्यात्कथारतिम् ॥ १५ ॥ शुश्रूषोः श्रद्दधानस्य वासुदेवकथारुचिः ॥ स्यान्महत्सेवया विप्राः
पुण्यतीर्थनिषेवणात् ॥ १६ ॥ शृण्वतां स्वकथां कृष्णः पुण्यश्रवणकीर्तनः ॥ हृद्यन्तस्थो ह्यभद्राणि विधुनोति सुहृत्सताम् ॥ १७ ॥
नष्टप्रायेष्वभद्रेषु नित्यं भागवतसेवया ॥ भगवत्युत्तमश्लोके भक्तिर्भवति नैष्ठिकी ॥ १८ ॥ तदा रजस्तमोभावाः कामलोभादयश्च ये ॥
चेत एतैरनाविद्धं स्थितं सत्त्वे प्रसीदति ॥ १९ ॥ एवं प्रसन्नमनसो भगवद्भक्तियोगतः ॥ भगवत्तत्त्वविज्ञानं मुक्तसङ्गस्य जायते ॥ २० ॥
भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ॥ क्षीयन्ते चास्य कर्माणि दृष्ट एवात्मनीश्वरे ॥ २१ ॥

ति ॥ पुण्ये श्रवणकीर्त्तने यस्य सः सतां सुहृत् हितकारी कृष्णः स्वकथां शृण्वताम् अन्तःस्थः हृदयस्थः सन् हृदि यानि अभद्राणि कामादिवासनाः ताः विधुनोति नाश-
यति ॥ १७ ॥ नष्टेति ॥ नित्यं भागवतानां भागवतशास्त्रस्य वा सेवया अभद्रेषु पापेषु नष्टप्रायेषु सत्सु उत्तमश्लोके भगवति नैष्ठिकी निश्चला भक्तिर्भवति । सर्वाभद्रनाशस्य
ज्ञानोत्तरकालत्वात्प्रायग्रहणम् ॥ १८ ॥ तदेति ॥ तदा भक्तिप्रादुर्भावे रजस्तमश्च तथा ये कामलोभादयो भावाश्च आदिना क्रोधादयः एतैः रजआदिभिः अनाविद्धम् अन-
भिभूतं सत्वे सत्वगुणे सत्वमूर्त्तौ भगवति वा स्थितं चेतः प्रसीदति उपशाम्यति रजस्तमोभ्यां भावो येषामिति कामादिविशेषणं वा ॥ १९ ॥ एवमिति ॥ एवं भगवद्भक्तियो-
गतः प्रसन्नमनसः अत एव मुक्तसङ्गस्य अन्यत्र विरक्तस्य पुंसः भगवत्तत्वविज्ञानमात्मसाक्षात्कारः भगवद्रूपगुणमाधुर्याद्यनुभवो वा जायते ॥ २० ॥ भिद्यत इति ॥ आत्मनि
स्वरूपभूत ईश्वरे दृष्टे साक्षात्कृत एव तदनन्तरमेवेत्यर्थः । हृदयमेव ग्रन्थिः चिज्जडग्रथनरूपोहङ्कारः भिद्यते । ततः सर्वे संशयाः असंभावनाद्याः छिद्यन्ते ततश्च अस्य पुंसः

कर्माणि अनारब्धफलानि क्षीयन्ते । सर्वत्र कर्मकर्तरि लट् । भक्तास्त्वाहुः आत्मन्येव मनस्येवेश्वरे दृष्टे किं पुनः साक्षाद्दृष्टे इति स्फूर्तिसाक्षात्कारावुक्तौ । तथा च "सतां कृपा महत्सेवा श्रद्धा गुरुपदाश्रयः। भजनेषु स्पृहा भक्तिरनर्थापगमस्ततः॥निष्ठा रुचिरथासक्ती रतिः प्रेमार्थदर्शनम्। हरेर्माधुर्यानुभव इत्यर्थाः स्युश्चतुर्दश॥"इति॥२१॥अत इति ॥ अत एव कवयः नित्यं परमया मुदा अनेन साधनदशायामपि कष्टाभाव उक्तः। आत्मप्रसादिनीं मनःशोधिनीं वासुदेवे भगवति भक्तिं कुर्वन्ति ॥ २२ ॥ तदेवोपपादयितुं ब्रह्मादीनां त्रयाणामेकात्मकत्वेपि वासुदेवस्याधिक्यमाह—सत्त्वमिति ॥ इह यद्यपि सत्त्वं रजस्तम इति प्रकृतेर्गुणाः इह तैस्तैर्युक्तः एक एव परः पुरुषः अस्य विश्वस्य स्थित्यादये स्थितिसृष्टिप्रलयार्थं हरिविरिञ्चिहरा इति संज्ञाः। सुबिति योगविभागात्समासः। कले नलेति नामेति नैषधीये दर्शनात्। धत्ते तत्र तेषां मध्ये नृणां श्रेयांसि शुभफलानि सत्त्वतनोर्वासुदेवादेव स्युः। अत्र भगवतोवतारा द्विधा। चिच्छक्त्या मायाशक्त्या च। चिच्छक्त्या मत्स्यकूर्माद्या भजनीया एव। मायाशक्त्या च रजआदिभिर्ब्रह्मविष्णुरुद्रास्तेषु

अतो वै कवयो नित्यं भक्तिं परमया मुदा ॥ वासुदेवे भगवति कुर्वन्त्याऽऽत्मप्रसादिनीम् ॥ २२ ॥ सत्त्वं रजस्तम इति प्रकृतेर्गुणास्तैर्युक्तः परः पुरुष एक इहाऽस्य धत्ते ॥ स्थित्यादये हरिविरिञ्चिहरेति संज्ञाः श्रेयांसि तत्र खलु सत्त्वतनोर्नृणां स्युः ॥ २३ ॥ पार्थिवाद्दारुणो धूमस्तस्मादग्निस्त्रयीमयः ॥ तमसस्तु रजस्तस्मात्सत्त्वं यद्ब्रह्मदर्शनम् ॥ २४ ॥ भेजिरे मुनयोऽथाग्रे भगवन्तमधोक्षजम् ॥ सत्त्वं विशुद्धं क्षेमाय कल्पन्ते येऽनु तानिह ॥ २५ ॥ मुमुक्षवो घोररूपान् हित्वा भूतपतीनथ ॥ नारायणकलाः शान्ता भजन्ति ह्यनसूयवः ॥ २६ ॥ रजस्तमःप्रकृतयः समशीला भजन्ति वै ॥ पितृभूतप्रजेशादीञ्छ्रियैश्वर्यप्रजेप्सवः ॥ २७ ॥

विष्णुरेव सेव्यः। विष्णोरपि मायासत्वारब्धशरीरकत्वं नास्ति इत्याहुः ॥ २३ ॥ पार्थिवादिति ॥ यथा पार्थिवात् पृथिवीविकारात् स्वतःप्रवृत्तिप्रकाशरहितात् दारुणः काष्ठाद्धूमः प्रवृत्तिस्वभावः श्रेष्ठः तस्माच्च त्रयीमयः वेदोक्तकर्मप्रचुरः अग्निः प्रकाशस्वभावः श्रेष्ठः तथा तमसः लयात्मकात् रजः विक्षेपकं श्रेष्ठं तस्माच्च सत्त्वं श्रेष्ठं यत् यतस्तत् साक्षाद्ब्रह्मदर्शनं ब्रह्मणः प्रकाशकम् अतस्तद्गुणोपाधीनां ब्रह्मादीनां यथोत्तरं वैशिष्ट्यम् ॥ २४ ॥ भेजिर इति ॥ अथ अतो हेतोः अग्रे पुरा मुनयः विशुद्धं सत्त्वं विशुद्धसत्त्वमूर्तिं भगवन्तमधोक्षजं हरिं भेजिरे अतो ये तान्मुनीन् अनु अनुवर्त्तन्ते ते इह संसारे क्षेमाय कल्पन्ते ॥ २५ ॥ मुमुक्षव इति ॥ अथ अतः मुमुक्षवो मोक्षमिच्छवस्तु घोररूपान् भूतपतीन् उपलक्षणतया पितृप्रजेशादीनपि हित्वा शान्ताः अनसूयवः देवतान्तरनिन्दारहिताश्च सन्तः नारायणस्य कलाः मूर्तीः भजन्ति ॥२६॥ रज इति ॥ रजस्तमसी प्रकृती स्वभावौ येषां ते अत एव पितृभूतादिभिः समं शीलं येषां ते तु श्रिया सह ऐश्वर्यं प्रजां चेप्सन्ति। तादृशाः सन्तः पितृभूतप्रजेशादीन् भजन्ति॥२७॥

वासुदेवेति ॥ अत्र वेदादीनि सर्वाणि वासुदेवपराणीति द्वयोः पिण्डार्थः । अन्वयः स्पष्ट एव । तत्र वेदाः वासुदेवः परस्तात्पर्यगोचरो येषां तादृशाः सन्ति नतु गन्धपराः । एवं मखा यज्ञा अपि वासुदेवाराधनार्थाः । योगाः योगशास्त्राणि अपि वासुदेवप्राप्त्युपायाः । न त्वासनप्राणायामादिपराः । एवमग्रेपि क्रियाः कर्माणि ॥ २८ ॥ वासुदेवेति ॥ ज्ञानं ज्ञानशास्त्रं तपः ज्ञानं धर्मः धर्मशास्त्रं दानं व्रतादिविषयं गतिः स्वर्गादिफलम् ॥ २९ ॥ स इति ॥ स एव विभुर्भगवान् अगुणः स्वतो निर्गुणोपि सन् अग्रे पुरा सदसद्रूपया कार्यकारणात्मिकया गुणमय्या आत्ममायया इदं विश्वं ससर्ज । एतदपि चतुर्भिः श्लोकैः तस्य कर्माण्युदाराणि इति तुर्यप्रश्नस्योत्तरम् ॥ ३० ॥ तयेति ॥ विज्ञानेन चिच्छक्त्या विजृम्भितः अत्यूर्जितोपि भगवान् तया मायया विलसितेषु उद्भूतेषु एषु गुणेषु आकाशादिषु अन्तःप्रविष्टः सन् गुणवानिव मदधीना एते इत्यभिमानवा-

वासुदेवपरा वेदा वासुदेवपरा मखाः ॥ वासुदेवपरा योगा वासुदेवपराः क्रियाः ॥ २८ ॥ वासुदेवपरं ज्ञानं वासुदेवपरं तपः ॥ वासुदेवपरो धर्मो वासुदेवपरा गतिः ॥ २९ ॥ स एवेदं ससर्जाग्रे भगवानात्ममायया ॥ सदसद्रूपया चासौ गुणमय्याऽगुणो विभुः ॥ ३० ॥ तया विलसितेष्वेषु गुणेषु गुणवानिव ॥ अन्तः प्रविष्ट आभाति विज्ञानेन विजृम्भितः ॥ ३१ ॥ यथा ह्यवहितो वह्निर्दारुष्वेकः स्वयोनिषु ॥ नानेव भाति विश्वात्मा भूतेषु च तथा पुमान् ॥ ३२ ॥ असौ गुणमयैर्भावैर्भूतसूक्ष्मेन्द्रियात्मभिः ॥ स्वनिर्मितेषु निर्विष्टो भुङ्क्ते भूतेषु तद्गुणान् ॥ ३३ ॥ भावयत्येष सत्त्वेन लोकान्वै लोकभावनः ॥ लीलावतारानुरतो देवतिर्यङ्नरादिषु ॥ ३४ ॥ इति श्रीभागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

निव आभाति नतु वस्तुतः ॥ ३१ ॥ यथेति ॥ यथा वह्नित्वेन एकोपि वह्निः स्वयोनिषु स्वाभिव्यञ्जकेषु दारुषु अवहितः स्थितः सन् नानेव भाति तथा विश्वात्मा पुमान् परमेश्वरः भूतेषु प्राणिषु स्थितो नानेव भाति । अन्तर्यामिणोपि प्रतियोनिभेदात् नानात्वमुच्यते क्षेत्रज्ञरूपेण वा ॥ ३२ ॥ असाविति ॥ असौ भगवान् भूतसूक्ष्माणि इन्द्रियाणि च आत्मा मनश्च तैर्गुणमयैर्भावैः स्वनिर्मितेषु भूतेषु देवनरतिर्यगादिषु निर्विष्टः प्रविष्टः सन् तद्गुणान् तत्तदनुरूपान् विषयान् अनुभवति । भोजयतीति अन्तर्भावितणिजर्थो वा ॥ ३३ ॥ सूत जानासीति प्रश्नस्य साधारणमुत्तरमाह—भावयतीति ॥ देवतिर्यङ्नरादिषु ये लीलावतारास्तेषु अनुरतः लोकभावनः लोकस्य कर्ता पालको वा एष हरिः सत्त्वेन लोकान् भावयति पालयति । कृष्णावतारस्य विशेषतः प्रयोजनं तु कुन्तीस्तुतौ वक्ष्यते ॥ ३४ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायो द्वितीयं प्रथमस्य व्यधादिमाम् ॥ २ ॥ ॥ छ ॥ ॥ छ ॥ ॥ छ ॥ ॥ छ ॥

वष्टेः शत्रन्तानमप् । सोयं भगवानृषिभिः याचितः प्रार्थितः सन् नवमं पार्थिवं वपुः पृथुरूपं राजदेहं पाठान्तरे पृथोरिदं पार्थवं भेजे तेनावतारेण इमां भूमिम् ओषधीः उपलक्षणतया सर्वाणि वस्तूनि दुग्ध अदुग्ध । "बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेपि" इति अडभावः । दुहिर्द्विकर्मकः । अत्र तेन पृथ्वीदोहनेन सोयमवतारः । उशत्तमः कमनीयतम इति भिन्नं वाक्यं स्वामिपादा व्याचख्युः । तत्र यद्यपि कर्मणि शता प्रतीयते तथापि प्रशस्तमात्रे तात्पर्यं नतु कर्मणि शतृप्रत्यये एवमग्रेप्युशत्तमशब्दे ॥ १४ ॥ रूपमिति ॥ स भगवान् मात्स्यं रूपं जगृहे तत्र च चाक्षुषमन्वन्तरे य उदधीनां संप्लवः संश्लेषस्तस्मिन्मही एव महीमयी चिन्मयं ब्रह्मेतिवत्स्वार्थे मयट् । तस्यां नावि नौकारूपायां मह्यामित्यर्थः । वैवस्वतं मनुम् अपात् लङ् । मन्वन्तरावसाने प्रलयासंभवात्सत्यव्रतायेयं माया दर्शितेति स्वामिपादाः । विष्णुधर्मोत्तरे मन्वन्तरावसानेपि प्रलय उक्तः । भागवतामृतेप्येवम् । केचित्तु मन्वन्तराणां क्रमनियमाभावात्तत्र कल्पे चाक्षुष एवान्ते मनुरभूदिति तत्र प्रलयो युक्त एवेत्याहुः । वैवस्वतमिति भाविनी संज्ञा ॥ १५ ॥ सुरेति ॥ विभुर्भगवान् अमृतोत्पादनाय उदधिं मथ्नतां सुरासुराणां कार्याय एकादशेऽवतारे कमठः कच्छपस्तद्रूपेण पृष्ठे मन्दराचलं दध्रे ॥ १६ ॥ धान्वन्तरमिति ॥ धान्वन्तरं

रूपं स जगृहे मात्स्यं चाक्षुषोदधिसंप्लवे ॥ नाव्याऽऽरोप्य महीमय्यामपाद्वैवस्वतं मनुम् ॥ १५ ॥ सुरासुराणामुदधिं मथ्नतां मन्दराचलम् ॥
दध्रे कमठरूपेण पृष्ठ एकादशे विभुः ॥ १६ ॥ धान्वन्तरं द्वादशमं त्रयोदशममेव च ॥ अपाययत् सुरानन्यान्मोहिन्या मोहयन्स्त्रिया ॥ १७ ॥
चतुर्दशं नारसिंहं बिभ्रद्दैत्येन्द्रमूर्जितम् ॥ ददार करजैर्वक्षस्येरकां कटकृद्यथा ॥ १८ ॥ पञ्चदशं वामनकं कृत्वाऽगादध्वरं बलेः ॥ पदत्रयं याचमानः प्रत्यादित्सुस्त्रिविष्टपम् ॥ १९ ॥ अवतारे षोडशमे पश्यन्ब्रह्मद्रुहो नृपान् ॥ त्रिःसप्तकृत्वः कुपितो निःक्षत्रामकरोन्महीम् ॥ २० ॥

धन्वन्तरिरूपं द्वादशमं द्वादशमभृत् मडार्षः । अमृतानयनमस्य कर्म ज्ञेयं एवमग्रेपि । मोहिन्या विमोहिनीरूपया स्त्रिया त्रयोदशमं त्रयोदशं रूपं मडार्षः । धृत्वा अन्यान् असुरान् मोहयन् सन् सुरान् अपाययत् । अमृतमिति शेषः ॥ १७ ॥ चतुर्दशमिति ॥ चतुर्दशं नारसिंहं रूपं बिभ्रत् सन् ऊर्जितं बलैश्वर्याद्यैः प्रवृद्धं दैत्येन्द्रं हिरण्यकशिपुं कटकृत् कटस्य निर्माता एरकां कटप्रकृतिभूतं निर्ग्रन्थितृणं यथा दृणाति तथा करजैर्नखैर्वक्षसि ददार ॥ १८ ॥ पञ्चदशमिति ॥ पञ्चदशं वामनकं रूपं कृत्वा ह्रस्वाऽर्थे कन् । पदत्रयं याचमानः हेतौ शानच् । पदत्रययाचनेन त्रिविष्टपं स्वर्गलोकं प्रत्यादित्सुः बलिसकाशाद् ग्रहीतुमिच्छुरित्यर्थः । बलेः अध्वरम् अगात् ॥ १९ ॥ अवतारे इति ॥ षोडशमे षोडशेऽवतारे मडार्षः । नृपान् ब्रह्मद्रुहः ब्राह्मणद्रोहिणः पश्यन् कुपितः महीं त्रिः त्रिगुणान् सप्तकृत्वः सप्तवारान् एकविंशतिवारान् इत्यर्थः । अत्र सप्तकृत्व इति कृत्वसुचाभिहिताया अभ्यावृत्तिक्रियायाः पुनरभ्यावृत्तिगणने त्रिरित्यत्र सुच् । निःक्षत्रां क्षत्रियरहिताम् अकरोत् ॥ २० ॥

तत इति ॥ ततः षोडशादग्रे सप्तदशेऽवतारे पराशरात् सत्यवत्यां जातः स भगवान् पुंसो जनान् अल्पमेधसः मन्दबुद्धीन् दृष्ट्वा "नित्यमसिच्" इत्यत्र नित्यग्रहणादन्यत्रापि असिच् इति काशिका । आर्षो वा प्रयोगः । वेदतरोः शाखाः चक्रे ॥२१॥ नरदेवत्वमिति ॥ अतः सप्तदशात् परमष्टादशे सुराणां कार्यस्य रावणवधादेः चिकीर्षया नरदेवत्वं राजत्वं श्रीरामरूपं प्राप्तः सन् समुद्रनिग्रहादीनि वीर्याणि चक्रे ॥ २२ ॥ एकोनेति ॥ एकोनविंशे विंशतिमे विंशतितमे चावतारे तलोपश्छन्दोनुरोधेन वृष्णिषु रामकृष्णौ इति नामभ्यां प्रसिद्धे जन्मनी प्रादुर्भावौ प्राप्य भगवान् भुवो भारम् अहरत् ॥ २३ ॥ तत इति ॥ ततः एकविंशेऽवतारे कलौ संप्रवृत्ते सति सुरद्विषां सम्मोहाय वेदमार्गच्यावनाय कीकटेषु गयाप्रदेशे अजनस्य सुतः जिनसुत इति पाठे जिनोऽपि अजन एव नाम्ना बुद्धो भविष्यति ॥ २४ ॥ अथेति ॥ अथ द्वाविंशे अंशे जगत्पतिः युगस्य कलेः सन्ध्यायां भविष्यत्सन्धौ कलेरन्ते राजसु दस्युप्रायेषु प्रसह्यहारकतुल्येषु सत्सु विष्णुयशसः तन्नामकब्राह्मणस्य सकाशात् नाम्ना कल्किरिति

ततः सप्तदशे जातः सत्यवत्यां पराशरात् ॥ चक्रे वेदतरोः शाखा दृष्ट्वा पुंसोऽल्पमेधसः ॥ २१ ॥ नरदेवत्वमापन्नः सुरकार्यचिकीर्षया ॥ समुद्रनिग्रहादीनि चक्रे वीर्याण्यतः परम् ॥ २२ ॥ एकोनविंशे विंशतिमे वृष्णिषु प्राप्य जन्मनी ॥ रामकृष्णाविति भुवो भगवानहरद्भरम् ॥ २३ ॥ ततः कलौ संप्रवृत्ते संमोहाय सुरद्विषाम् ॥ बुद्धो नाम्ना जिनसुतः कीकटेषु भविष्यति ॥ २४ ॥ अथासौ युगसन्ध्यायां दस्युप्रायेषु राजसु ॥ जनिता विष्णुयशसो नाम्ना कल्किर्जगत्पतिः ॥ २५ ॥ अवतारा ह्यसंख्येया हरेः सत्त्वनिधेर्द्विजाः ॥ यथाऽविदासिनः कुल्याः सरसः स्युः सहस्रशः ॥ २६ ॥ ऋषयो मनवो देवा मनुपुत्रा महौजसः ॥ कलाः सर्वे हरेरेव सप्रजापतयस्तथा ॥ २७ ॥ एते चांशकलाः पुंसः कृष्णस्तु भगवान्स्वयम् ॥ इन्द्रारिव्याकुलं लोकं मृडयन्ति युगे युगे ॥ २८ ॥

ख्यातः जनिता जनिष्यते ॥ २५ ॥ अवतारा इति ॥ हे द्विजाः यथा अविदासिनः उपक्षयशून्यात् "दसु, उपक्षये" इत्यस्मात् णिनिः । सरसः सहस्रशः कुल्याः सारणीति प्रसिद्धाः क्षुद्रप्रवाहाः स्युः । तथा अनन्तशुद्धसत्त्वनिधेः हरेः अवताराः असंख्येयाः संख्यातुमशक्याः । असंख्याता इति वा पाठः । हयग्रीवादेरनेन संग्रहः । अथ क्रममनादृत्योक्तानुक्तावतारसंग्रहपद्यम् । "मत्स्यः कूर्मो वराहो नृहरिवटुपरश्वायुधा रामकृष्णौ बुद्धः कल्की कुमारर्षभमनुपृथवो मोहिनी व्यासयज्ञौ । दत्तो देवर्षिनारायणकपिलहयग्रीववैद्येशहंसा विष्णोरंशा जयन्ति ध्रुववरदगजत्राणकद्वर्यां महेते ॥" इति ॥ २६ ॥ विभूतीराह—ऋषय इति ॥ सप्रजापतयः प्रजापतिभिः सहिता ऋष्यादयः तथा तद्वत् अन्येऽपि महौजसो महासामर्थ्या एते सर्वे हरेरेव कलाः विभूतयः ॥ २७ ॥ तत्र विशेषमाह—एत इति ॥ एते च प्रागुक्ताः चशब्दादनुक्ताश्च पुंसः प्रथमनिर्दिष्टस्य पुरुषस्य अंशकलाः केचिदंशाः मत्स्यकूर्मवराहाद्याः केचित्कलाः कुमारनारदादय आवेशाः तत्र कुमारनारदादिषु ज्ञानभक्तिशक्त्यंशावेशः पृथ्वादिषु क्रिया-

शक्त्यंशावेशः ते चावेशा महाशक्त्या अल्पशक्त्या चेति द्विविधाः। प्रथमाः कुमारनारदाद्या अवतारशब्देनोच्यन्ते। द्वितीया मरीचिमन्वाद्याः विभूतिशब्देनेति भेदो
ज्ञेयः। तत्र मत्स्यादीनामवतारत्वेन सर्वज्ञत्वसर्वशक्तित्वेपि यथोपयोगमेव ज्ञानक्रियाशक्त्याविष्करणम्। कुमारनारदादिष्वाधिकारिकेषु यथोपयोगमंशकलावेशः। तत्र नृसिं-
हपरशुरामकल्किपुरुषेष्वैश्वर्यस्य नारदव्यासवराहबुद्धेषु धर्मस्य रामधन्वन्तरियज्ञपृथुषु यशसः बलमोहिनीवामनेषु श्रियः दत्तात्रेयमत्स्यकुमारकपिलेषु ज्ञानस्य नरनारायण-
कूर्मर्षभेषु वैराग्यस्याविष्कारः। श्रीकृष्णे तु सर्वेषामेवेति। इह यो विंशतितमत्वेन गणितः श्रीकृष्णाख्यस्तु स्वयं भगवान् साक्षान्नारायण एवाविर्भूतः। एते सर्वेपि युगे
युगे तत्तत्समये इन्द्रारिभिर्दैत्यैः व्याकुलं लोकं मृडयन्ति सुखयन्ति। अत्र भागवताः। जगृहे इत्याद्यश्लोके योयं भगवान् पुरुषरूपं जगृहे स परव्योमाधिनाथः वासुदे-
वाख्यः स एव श्रीकृष्णः तेन गृहीतं यत्षोडशकलं रूपं स महाविष्णुः प्रकृतीक्षणकर्त्ता संकर्षणांशः कारणार्णवशायी महत्तत्त्वस्रष्टा प्रथमः पुरुषः तस्यैवांशा अवताराः
मत्स्याद्याः यस्याम्भसीत्युक्तः पद्मनाभः प्रद्युम्नांशो गर्भोदशायी द्वितीयः यस्तु पूर्वाध्याये हरिविरिञ्चिहरेतिसंज्ञा इत्यत्र हरिरिति पठितः स क्षीरोदशायी अनिरुद्धांशस्तृ-
तीयः पुरुषो ज्ञेय इति पुरुषत्रयम्। एते त्रयोपि वासुदेवांशाः। अत्र प्रथमः प्रकृतेरन्तर्यामी द्वितीयः समष्टिविराजः तृतीयो व्यष्टीनामिति त्रय एवांशेनान्तर्यामिणः। तदुक्तम्।
"एकं तु महतः स्रष्टृ द्वितीयं त्वण्डसंस्थितम्। तृतीयं सर्वभूतस्थं तानि ज्ञात्वा विमुच्यते॥" इति। कृष्णस्तु भगवान् नत्वंशः न चांशी पुरुषः किं तु यः पुरुषस्याव-
तारी परव्योमाधिनाथो वासुदेवो भगवान् स एवेत्यर्थः। ननु भागवते "तत्रांशेनावतीर्णस्य" इत्यादौ बहुषु स्थलेषु कृष्णस्यांशत्वमुक्तं ततोनेनैकेनैव वाक्येन कृष्णस्य
पूर्णत्वं कथं व्यवतिष्ठताम् अत्रोच्यते। श्रीभागवतशास्त्रारम्भे जन्मगुह्याध्यायोयं सर्वभगवदवतारवाक्यानां सूचकत्वात्। सूत्रं तत्र च "एते चांशकलाः पुंसः कृष्णस्तु
भगवान् स्वयम्।" इति परिभाषासूत्रम्। यत्र यत्रावताराः श्रूयन्ते तत्रान्यान् पुरुषांशत्वेन जानीयात्। कृष्णं तु स्वयं भगवत्त्वेनेति प्रतिज्ञारूपमिदं सर्वत्रोपतिष्ठते। परि-
भाषा ह्येकदेशस्था सकलं शास्त्रमभिप्रकाशयति यथा वेश्मप्रदीप इति प्राञ्चः। सा च शास्त्रे सकृदेव पठ्यते नत्वभ्यासेनेति अनेनैकेनापि सर्वाणि वाक्यानि व्यवस्थाप्यन्ते।
तेषां वाक्यानां प्राकरणिकत्वेन लैङ्गिकत्वेन वा दुर्बलत्वात्। अस्य च श्रुतिरूपत्वेन प्राबल्यात्। "[1]श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानां समवायेपारदौर्बल्यमर्थविप्र-

---

१ श्रुतिलिङ्गेत्यादिसूत्रं श्रुत्यादिषु पूर्वस्य बलवत्त्वं प्रतिपादयति तस्यार्थः। श्रुत्यादीनां समवाय एकत्रोपनिपाते तेषां मध्ये यदपेक्षया यत्परं तदपेक्षया तद्दुर्बलं कुतः अर्थवि-
प्रकर्षात्। पूर्वापेक्षया विलम्बेनार्थप्रत्यायकत्वात् तत्र निरपेक्षो रवः श्रुतिः शब्दसामर्थ्यं लिंगम् एकत्रार्थे पर्यवसितानि पदानि वाक्यम् उभयाकांक्षाप्रकरणम्। क्रमः स्थानं
समाख्या यौगिकः शब्दः। अत्र "कदाचनस्तरीरसिनेन्द्रदाशुषे" इत्यादिका इन्द्रप्रतिपादिका ऋक्। तत्र "ऐन्द्र्या गार्हपत्यमुपतिष्ठते" इति श्रुत्या गार्हपत्योपस्थानेऽस्या
विनियोगः स्फुटं विधीयते तथा इन्द्रप्रकाशनसामर्थ्यरूपाल्लिङ्गादिन्द्रोपस्थाने विनियोगः प्रतिभाति तदत्र श्रुतिलिङ्गयोर्विरोधः। तत्र लिङ्गेन इन्द्र ईदृगित्येव प्रतिपाद्यते न त्वनयर्चा

कर्षात् " इति न्यायात् । श्रीधरस्वामिपादैरपि तत्र तत्रैवमेव समाहितम् इति प्राहुः ॥२८॥ जन्मेति ॥ यः नरः प्रयतः शुचिः सन् एतत् गुह्यं रहस्यं भगवतो जन्म सायं प्रातश्च भक्त्या गृणन् कीर्त्तयन् भवेत् स दुःखग्रामात् संसारात् विमुच्यते ॥ २९ ॥ विमुच्यते इत्युक्तं तत्र श्रवणादिजनितविद्यया अविद्यानिवृत्तौ जीवस्य देहद्वयसंबन्धनिवृत्तौ मुक्तिर्भवति इत्याह—एतदिति पञ्चभिः ॥ अरूपस्य चिदात्मनः चिद्रूपस्य आत्मनो जीवस्य आत्मनि आत्मस्थाने एतत्स्थूलं रूपं शरीरं भगवतो या माया तस्या गुणैर्महदादिरूपैर्विरचितम् आत्मस्थाने शरीरं कृतम् ॥३०॥ यथेति ॥ यथा वाय्वाश्रितो मेघौघः अबुद्धिभिः अज्ञैर्नभसि आरोपितः यथा वा पार्थिवो रेणुस्तद्गतं धूसरत्वावनिले एवं द्रष्टरि आत्मनि दृश्यत्वं दृश्यत्वादिधर्मकं शरीरमारोपितमित्यर्थः ॥ ३१ ॥ अत इति ॥ अतः स्थूलशरीरात् परमन्यत् यत् अदृष्टं चाश्रुतं च यद्वस्तु

जन्म गुह्यं भगवतो य एतत्प्रयतो नरः ॥ सायं प्रातर्गृणन्भक्त्या दुःखग्रामाद्विमुच्यते ॥ २९ ॥ एतद्रूपं भगवतो ह्यरूपस्य चिदात्मनः ॥
मायागुणैर्विरचितं महदादिभिरात्मनि ॥ ३० ॥ यथा नभसि मेघौघो रेणुर्वा पार्थिवोऽनिले ॥ एवं द्रष्टरि दृश्यत्वमारोपितमबुद्धिभिः ॥३१॥
अतः परं यदव्यक्तमव्यूढगुणव्यूहितम् ॥ अदृष्टाश्रुतवस्तुत्वात्स जीवो यत्पुनर्भवः ॥ ३२ ॥ यत्रेमे सदसद्रूपे प्रतिषिद्धे स्वसंविदा ॥
अविद्ययाऽऽत्मनि कृते इति तद्ब्रह्मदर्शनम् ॥ ३३ ॥

तस्य भावात् अदृष्टत्वादश्रुतत्वाच्च हेतोरित्यर्थः । अव्यूढाः करचरणादिपरिणामरहिता ये गुणाः पृथिव्यादयः तैर्व्यूहितं रचितम् आकारविशेषरहितमित्यर्थः । बृंहितमित्यपि पाठः । यच्चाकारविशेषवद्वस्तु तदस्मदादिवत् दृश्यते श्रूयते वा इन्द्रादिवत् । इदं तु न तथा अत एवाव्यक्तं सूक्ष्मम् । यत् यतः सूक्ष्मात् पुनर्भवः पुनर्जन्म संभवति स च जीवः उत्क्रान्तिगत्या गतिभिर्हेतुभिर्जीवोपाधित्वेन कल्पितः अन्यथा उत्क्रान्त्यादीनां तेन विना असंभवः अतः कल्पितः जीवो जीवेन निर्मुक्त इत्यादौ लिङ्गदेहेपि जीवशब्दः प्रयुज्यते तदपि रूपमात्मन्यारोपितमित्यनुषङ्गः ॥ ३२ ॥ यत्रेति ॥ यत्र यदा इमे सदसद्रूपे स्थूलसूक्ष्मरूपे अविद्यया आत्मनि कृते कल्पिते इति रूपया

इन्द्र उपस्थातव्य इति तत्र यावल्लिङ्गम् अनयेन्द्र उपस्थातव्य इति श्रुतिकल्पनाय प्रक्रान्तव्यापारं तावत् " ऐन्द्र्या गार्हपत्यमुपतिष्ठत " इति श्रुत्या गार्हपत्योपस्थाने विनियोगः सिद्ध एवेति निराकांक्षे प्रकरणे श्रुतिर्न कल्पनीयेति लिङ्गाच्छ्रुतेर्बलवत्त्वम् । तथा च ऐश्वर्ययोगाद्गार्हपत्यपर एव इन्द्रशब्दो व्याख्येयः । प्रकृते च एते चांशकलाः पुंस इति कृष्णस्य पूर्णत्वमन्येषामपूर्णत्वं स्फुटं प्रतिपादयति । तत्रांशेनावतीर्णस्य इत्यादिकं तु प्रकरणबलात् भगवदवतारत्वमात्रं प्रतिपादयति । ननु तत्र लिङ्गेनांशत्वादिकमप्यधिकं विवक्षितं वाक्यभेदप्रसङ्गात् । अतएव क्वचिदंशत्वेन क्वचित् कलात्वेन कथनम् । विवक्षाकल्पनायामपि यावदंशादिवाक्यं लिङ्गवशात् कृष्णो भगवतोंशो ज्ञेयो न पूर्ण इति व्यवस्थाकल्पनायां प्रक्रान्तव्यापारं तावत् एते चांशकलाः पुंस इत्यनेन स्फुटतया व्यवस्थाया जातत्वादंशकलादिवाक्यं निराकांक्षतया न किमपि व्यवस्थापयितुमीष्टे । अतएव दुर्बलतया तत्रांशादिप्रतीत्यभिप्रायेण बलदेवाद्यभिप्रायेण वा योज्यमिति ॥

स्वसंविदा स्वरूपसम्यग्ज्ञानेन प्रतिषिद्धे भवतः तत् दर्शनं ज्ञानैकरूपं ब्रह्म तदा जीवो ब्रह्मैव भवतीत्यर्थः ॥ ३३ ॥ ननु संसृतिकारणरूपमायाया विद्यमानत्वात् कथं ब्रह्मता तत्राह—यदीति ॥ यदि यदा वैशारदी विशारदः सर्वज्ञ ईश्वरस्तदीया एषा देवी अविद्यारूपेण आवरणविक्षेपौ कुर्वत्येव संसारचक्रेण क्रीडन्ती माया उपरता निवृत्ता सती मतिः विद्यारूपेण परिणता भवति तदा सदसद्रूपं जीवोपाधिं दग्ध्वा निरिन्धनाग्निवत्स्वयमेवोपरमेत् तदा पुरुषः सम्पन्नः ब्रह्मस्वरूपं प्राप्त एवेति तत्त्वज्ञाः विदुः । तदा स्वे महिम्नि परमानन्दरूपे महीयते पूज्यते विराजत इति ॥ ३४॥ यथा जीवस्य जन्मादिमाया तथेश्वरस्य जन्मादिमायेत्याह—एवमिति ॥ यथा जीवस्य जन्मादि एवं वेदगुह्यानि वेदे रहस्यभूतानि हृत्पतेरन्तर्यामिणो भगवतोपि अजनस्य जन्मरहितस्यापि सतः जन्मानि अकर्तुरपि सतः कर्माणि कवयो वर्णयन्ति । सारार्थसंदर्शिन्यां तु एतद्रूपं भगवत इत्यादिषट्श्लोकी एवं व्याख्याता । ननु पातालादिविग्रहो विराडप्युपास्यत्वेनोक्तः स कथमवतारेषु न गण्यते इत्यत आह । एतत्समष्टिव्यष्टिविराडात्मकं जगत् चिदात्मनः प्राकृतरूपरहितस्य भगवतो रूपं स्थूलं शरीरं मायाया गुणैर्महत्तत्त्वादिभिः पृथिव्यन्तैस्तत्त्वैर्विरचितम् आत्मनि स्वस्मिन्नेतदन्तर्यामिण्यधिष्ठाने स्थितमित्यर्थः । अतो विशुद्धसत्त्वरूपमत्स्यकूर्माद्यवतारमध्ये मायिकरूपी विराडेष न पठित इति भावः। कस्मिन् किमिवेत्यत आह। यथा नभसि आकाशे मेघसमूहः अनिले च पृथ्वीविकारो रेणुस्तथैव

यद्येषोपरता देवी माया वैशारदी मतिः ॥ संपन्न एवेति विदुर्महिम्नि स्वे महीयते ॥ ३४ ॥
एवं जन्मानि कर्माणि ह्यकर्तुरजनस्य च ॥ वर्णयन्ति स्म कवयो वेदगुह्यानि हृत्पतेः ॥ ३५ ॥

आत्मनि एतद्विराड्रूपमिति पूर्वेणैवान्वयः । तेन मञ्चस्थः पुरुषो यथा मञ्च उच्यते तथा भगवति स्थितो विराडपि भगवानुच्यत इत्यर्थः । एवमेवाधिष्ठितधर्मो दृश्यत्वमपि द्रष्टरि भगवत्यदृश्येपि आरोपितमित्यर्थः । अबुद्धिभिरल्पबुद्धिभिः ततश्च भगवानयं विराट् दृश्यः प्रथमदशास्थैर्योगिभिराराध्य इत्युपपन्नम् । एवं सूक्ष्मं रूपं योगिभिरुपास्यत्वेनोक्तमपि मायिकमेवेत्याह अत इति । व्याख्यानं प्राग्वत् । तेन च समष्टिव्यष्टिविराजां जीवत्वात्तत् स्थूलसूक्ष्मयो रूपयोर्मायिकत्वात् तत्र चेश्वरत्वमारोपितमेव नतु स्वाभाविकमिति भावः । यदुक्तं "विराट् हिरण्यगर्भश्च कारणं चेत्युपाधयः । ईशस्य यत्त्रिभिर्हीनं तुरीयं तत् प्रचक्षते॥" इति अत्रापि वक्ष्यते । "अमुनी भगवद्रूपे मया ते अनुवर्णिते । उभे अपि न गृह्णन्ति मायासृष्टे विपश्चितः॥"इति । यत्रेति । यत्र भगवति इमे सदसद्रूपे उक्तलक्षणे मायिकस्थूलसूक्ष्मरूपे प्रतिषिद्धे भवतः तेनामायिकं तु रूपं तस्य न प्रतिषिद्धमिति भावः । केन स्वेषां भक्तानां संविदा अनुभवेन ते कथं भगवति न स्त इत्यत आह । अविद्यया आत्मनि जीवे एव कृते अध्यस्ते नत्वीश्वरे ततश्च तस्य ब्रह्मणो दर्शनं साक्षात्कारः स्यात् । यद्येषा माया देवी उपरता स्यात् तथा वैशारदी भगवद्विषयिणी मतिः पुरुषस्य स्यात् संपन्न एव तन्मतिमानेव पुरुषः संपन्नोऽन्यस्तु दरिद्र इत्यर्थः। विदुस्तत्त्वज्ञाः स्वे महिम्नि स्वीये माहात्म्ये वर्तमानः स महीयते पूज्यते । एवमिति । एवमुक्तशरीरद्वयप्रतिषेधेन अजनस्य जन्मानि अकर्तुः कर्माणि च भगवतः सन्ति ।

जीवस्य तु मायासम्बन्धेन जातान्यतो हेयानि । भगवतस्तु मायाप्रतिषेधेन उपादेयानीत्याह । वेदेषु वेदैर्वा गुह्यानि रहस्यत्वेन परमोपादेयत्वेन च संवृत्य स्थापितानि तात्त्विकानि अतो विराड्रूपस्यैवंभूतत्वाभावादवतारमध्ये तस्य न गणनेति प्रकरणार्थः॥३५॥जीवादीश्वरस्य स्वातन्त्र्यमेव विशेष इत्याह—स इति ॥ अमोघलीलः आत्मतन्त्रः षड्गुणेशः षडिन्द्रियनियन्ता स ईश्वरः इदं विश्वं सृजति अवति अत्ति संहरति भूतेषु च अन्तर्हितः सन् षाड्गिकमिन्द्रियषड्वर्गविषयं जिघ्रति दूरगवेव गन्धवद्गृह्णाति ननु अस्मिन् षाड्गिके सज्जत इत्यर्थः ॥ ३६ ॥ नेति ॥ कश्चिदपि कुमनीषः अल्पबुद्धिर्जन्तुः मनोवचोभिर्मनसा रूपाणि वचसा नामानि च संतन्वतः विस्तारयतः वचोभिरिति बहुत्वं श्रुत्यभिप्रायेण । मनोवचोभिः सहेति वा अस्य धातुर्भगवतः ऊतीर्लीलाः अज्ञो जनः नटस्य चर्यां कौशलतत्वमिव निपुणेन तर्कादिकौशलेनापि न अवैति न जानाति । भक्तिरसिकास्तु कुमनीषः जन्तुः केवलं ज्ञानी नामरूपे मिथ्येति ब्रुवाणो भगवतो लीलास्वादं नानुभवति । प्रेम भक्त एवानुभवति यथा नटस्य अभिनेतुः चर्यामभिनयास्वाद-

स वा इदं विश्वममोघलीलः सृजत्यवत्यत्ति न सज्जतेऽस्मिन् ॥ भूतेषु चान्तर्हित आत्मतन्त्रः षाड्गिकं जिघ्रति षड्गुणेशः ॥ ३६ ॥ न चास्य कश्चिन्निपुणेन धातुरवैति जन्तुः कुमनीष ऊतीः ॥ नामानि रूपाणि मनोवचोभिः संतन्वतो नटचर्यामिवाऽज्ञः ॥ ३७ ॥ स वेद धातुः पदवीं परस्य दुरन्तवीर्यस्य रथाङ्गपाणेः ॥ यो मायया संततयाऽनुवृत्त्या भजेत तत्पादसरोजगन्धम् ॥ ३८ ॥ अथेह धन्या भगवन्त इत्थं यद्वासुदेवेऽखिललोकनाथे ॥ कुर्वन्ति सर्वात्मकमात्मभावं न यत्र भूयः परिवर्त उग्रः ॥ ३९ ॥ इदं भागवतं नाम पुराणं ब्रह्मसंमितम् ॥ उत्तमश्लोकचरितं चकार भगवानृषिः ॥ निःश्रेयसाय लोकस्य धन्यं स्वस्त्ययनं महत् ॥ ४० ॥ तदिदं ग्राहयामास सुतमात्मवतां वरम् ॥ सर्ववेदेतिहासानां सारं सारं समुद्धृतम् ॥ ४१ ॥

मज्ञो रसवासनाहीनो नावैति सहृदय एवानुभवति तथेत्यभिप्रायेण व्याचक्षते ॥३७॥ स इति ॥ यः अमायया कौटिल्यराहित्येन सन्ततया निरन्तरया अनुवृत्त्या आनुकूल्येन तस्य भगवतः पादसरोजयोर्गन्धं भजेत स एव धातुः परस्य दुरन्तवीर्यस्य रथाङ्गपाणेर्हरेः पदवीं स्वरूपं लीलातत्वास्वादं वा वेद ॥३८॥ अथेति ॥ यतो भगवत्तत्त्वं सर्व एव न जानन्ति अथ अतः भगवन्तः सर्वज्ञाः भवन्तो धन्याः कृतार्थाः कुतः यद्यस्मादित्थं भवद्भिर्वा अखिललोकनाथे वासुदेवे सर्वात्मकमैकान्तिकम् आत्मभावं मनोवृत्तिं कुर्वन्ति । यत्र यस्मिन् भावे सति भूयः उग्रः परिवर्त्तो जन्ममरणाद्यावर्त्तो न भवति ॥३९॥ इदमिति सार्द्धम् ॥ भगवान् ऋषिर्व्यासः लोकस्य निःश्रेयसाय ब्रह्मसम्मितं सर्ववेदतुल्यम् उत्तमश्लोकस्य चरितं यस्मिन् तत् धन्यं प्रशस्यं स्वस्त्ययनं कल्याणकरं महत् इदं भागवतं तन्नाम पुराणं चकार ॥ ४० ॥ तदिदमिति ॥ व्यासेन दधिमथनादुद्धृतं नवनीत-

मिव यत् सर्ववेदेतिहासानां सारं सारं सम्यगुद्धृतं तदेवेदं भागवतं कर्मभूतं व्यास एव आत्मवतां वरं सूतं शुकं ग्राहयामास अध्यापयामास ॥४१॥ स इति ॥ स शुकस्तु गङ्गायां प्रायेण मृत्युपर्यन्ताऽनशनसंकल्पेन उपविष्टं परमर्षिभिः परीतं महाराजं परीक्षितं संश्रावयामास ॥४२॥ कृष्ण इति ॥ धर्मज्ञानादिभिः षड्भिरैश्वर्यैः सहैव श्रीकृष्णसूर्ये स्वधाम उपगते अन्तर्हिते सति परे तु स्वधाम्नो द्वारकातः उप समीपं प्रभासं गते इत्यर्थमाहुः । तथाच कृष्णः सूर्यः मथुरा उदयशैलः प्रभासोऽस्ताचलः शिष्टाः कोकाः दुष्टा नीहाराः पापानि तमांसीति एकदेशविवर्त्तिरूपकेण सूचितं प्रकाशकाभावात् नष्टदृशां नृणां प्रकाशोद्गमाय अधुना एष भागवताख्यः पुराणरूपोऽर्कः उदितः सूर्येऽस्तंगते सूर्य एवोदेति सूर्यस्य प्रतिमूर्तिः सूर्य एवेति धर्मः कं शरणं गत इत्यस्योत्तरमिदम् ॥४३॥ तत्रेति सार्द्धम् ॥ हे विप्राः तत्र सभायां भागवतं कीर्त्तयतः भूरितेजसः विप्रर्षेः श्रीशुकात् तस्य शुकस्यानुग्रहात् तत्र सभायां निविष्टः अहं तद्भागवतमध्यगमं ज्ञातवानस्मि । सोऽहं यथाधीतं यथामति च वो युष्मान् श्रावयिष्यामि । अन्वयभेदानत्र पदावृत्तिरदोषः ॥४४॥

स तु संश्रावयामास महाराजं परीक्षितम् ॥ प्रायोपविष्टं गङ्गायां परीतं परमर्षिभिः ॥ ४२ ॥ कृष्णे स्वधामोपगते धर्मज्ञानादिभिः सह ॥ कलौ नष्टदृशामेष पुराणाऽर्कोऽधुनोदितः ॥ ४३ ॥ तत्र कीर्तयतो विप्रा विप्रर्षेर्भूरितेजसः ॥ अहं चाध्यगमं तत्र निविष्टस्तदनुग्रहात् ॥ सोऽहं वः श्रावयिष्यामि यथाऽधीतं यथामति ॥ ४४ ॥ इति श्रीभागवते प्रथमस्कन्धे तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥ व्यास उवाच ॥ इति ब्रुवाणं संस्तूय मुनीनां दीर्घसत्रिणाम् ॥ वृद्धः कुलपतिः सूतं बह्वृचः शौनकोऽब्रवीत् ॥ १ ॥ शौनक उवाच ॥ सूत सूत महाभाग वद नो वदतां वर ॥ कथां भागवतीं पुण्यां यदाह भगवाञ्छुकः ॥ २ ॥ कस्मिन्युगे प्रवृत्तेयं स्थाने वा केन हेतुना ॥ कुतः संचोदितः कृष्णः कृतवान्संहितां मुनिः ॥ ३ ॥

इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायो निरमात् प्रथमस्य तृतीयके ॥३॥ चतुर्थे भारतादीनां शास्त्राणामपि गुम्फने ॥ व्यासस्यापरितोषोक्तिः श्लोकाः सार्द्धास्त्रि-[33] वह्नयः ॥ उवाचत्रयमङ्घ्र्याढ्याः[3] पञ्चत्रिंशदनुष्टुभः[35] ॥४॥ इतीति ॥ इति एवं प्रसन्नतया श्रावयिष्यामीति ब्रुवाणं सूतं संस्तूय स्तुत्वा दैर्घ्यमार्षम् । ततस्तुगभावः सिद्धः । दीर्घसत्रिणां मुनीनां मध्ये वृद्धः कुलपतिर्गणमुख्यः बह्वृच ऋग्वेदी अत एतद्गुणविशिष्टत्वात्तैः प्रष्टृत्वेन व्यवस्थापितः शौनकः अब्रवीत्॥१॥ सूतेति ॥ हे सूत सूत महाभाग वदतां वर यत् यां कथां भगवान् शुक आह स्म तां पुण्यां भागवतीं कथां नोऽस्मभ्यं वद ॥ २ ॥ कस्मिन्निति ॥ इयं कथा कस्मिन् युगे प्रवृत्ता कस्मिन् वा स्थाने प्रवृत्ता केन हेतुना वा प्रवृत्ता भारतादिकृतवतो व्यासस्यैतन्निर्माणप्रवृत्तौ किं कारणमित्यर्थः । कुत इति सार्वविभक्तिकस्तसिः । केन संचोदितः प्रेरितः कृष्णः मुनिर्व्यासः संहितां कृतवान् चक्रे ॥ ३ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

तस्येति ॥ तस्य व्यासस्य पुत्रः शुकस्तु महायोगी समदृक् समं ब्रह्म पश्यति अतो निर्विकल्पकः निरस्तभेदः किंच एकस्मिन्नेवान्तः समाधिर्यस्याः तथाभूता मतिर्यस्य सः यतः उन्निद्रः निद्रा अविद्या तत उद्गतः अविद्याशयनादुद्बुद्धः " या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी । " इत्युक्तेः । अतएव गूढः अप्रकटः मूढ इव ईयते प्रतीयते ॥ ४ ॥ दृष्ट्वेति ॥ आत्मजं शुकं प्रव्रजन्तम् अनुयान्तम् अनुगच्छन्तम् ऋषिं व्यासम् अनग्नमपि दृष्ट्वा जले क्रीडन्त्यो देव्यः अप्सरसः ह्रिया लज्जया स्ववस्त्राणि परिदधुः नग्नस्य सुतस्य शुकस्य दर्शने तु लज्जाभावात् न परिदधुः । तच्चित्रं वीक्ष्य मुनौ व्यासे पृच्छति सति देव्यः व्यासं जगदुः तव वृद्धस्यापि स्त्रीपुंभिदा अयं पुमानियं स्त्री इति भेदः अस्ति विविक्तदृष्टेः निर्विकारदृष्टेः सुतस्य शुकस्य तु यूनोपि स्त्रीपुंभिदा नास्ति । वयं कलाभिज्ञाः स्त्रीपुंसयोर्नयनदर्शनेनैव तदन्तस्तत्वं जानीम इति भावः ॥५॥ कथमिति ॥ कुरवो जाङ्गलाश्च देशविशेषाः तान् संप्राप्तः ततो गजसाह्वये गजेन सहितं आह्वयो नाम यस्य तस्मिन् हस्तिनापुरे हस्ती नाम राजा तेन निर्मितत्वात् उन्मत्तमूकजडवत्

तस्य पुत्रो महायोगी समदृङ् निर्विकल्पकः ॥ एकान्तमतिरुन्निद्रो गूढो मूढ इवेयते ॥ ४ ॥ दृष्ट्वाऽनुयान्तमृषिमात्मजमप्यनग्नं देव्यो ह्रिया परिदधुर्न सुतस्य चित्रम् ॥ तद्वीक्ष्य पृच्छति मुनौ जगदुस्तवास्ति स्त्रीपुंभिदा न तु सुतस्य विविक्तदृष्टेः ॥ ५ ॥ कथमालक्षितः पौरैः संप्राप्तः कुरुजाङ्गलान् ॥ उन्मत्तमूकजडवद्विचरन्गजसाह्वये ॥ ६ ॥ कथं वा पाण्डवेयस्य राजर्षेर्मुनिना सह ॥ संवादः समभूत्तात यत्रैषा सात्वती श्रुतिः ॥ ७ ॥ स गोदोहनमात्रं हि गृहेषु गृहमेधिनाम् ॥ अवेक्षते महाभागस्तीर्थीकुर्वंस्तदाश्रमम् ॥ ८ ॥ अभिमन्युसुतं सूत प्राहुर्भागवतोत्तमम् ॥ तस्य जन्म महाश्चर्यं कर्माणि च गृणीहि नः ॥ ९ ॥ स सम्राट् कस्य वा हेतोः पाण्डूनां मानवर्धनः ॥ प्रायोपविष्टो गङ्गायामनादृत्याऽधिराट्श्रियम् ॥ १० ॥

विचरन् स शुकः पौरैः शुकत्वेन कथमालक्षितः ज्ञातः ॥६॥ कथमिति ॥ हे तात यत्र संवादे एषा सात्वती भागवती श्रुतिः संहिता प्रवृत्ताऽभूत् स पाण्डवेयस्य राजर्षेः परीक्षित तादृशेन मुनिना सह संवादः कथं वा समभूत् ॥ ७ ॥ स इति ॥ हि यतः स महाभागः शुकः गृहमेधिनां गृहेषु तदाश्रमं तेषां गृहमेधिनामाश्रमं तीर्थीकुर्वन् पवित्रीकुर्वन् पवित्रीकरणायैव नतु भिक्षार्थमित्यर्थः । अर्जयन् वसतीतिवत् प्रयोजने शता गोदोहनमात्रं यावता गौर्दुह्यते तावन्मात्रं कालमवेक्षते प्रतीक्षते । भागवतव्याख्यानं तु बहुकालापेक्षम् ॥८॥ वक्तुरद्भुतत्वमुक्त्वा श्रोतुरप्याह—अभिमन्युसुतमिति ॥ हे सूत अभिमन्योः सुतं परीक्षितं भागवतेषु उत्तमं प्राहुः अतस्तस्य महाश्चर्यरूपं जन्म यत्र ब्रह्मास्त्रस्यापि प्रतिघातः तथा कर्माणि च कलिनिग्रहादीनि नोऽस्मभ्यं गृणीहि कथय ॥ ९ ॥ स इति ॥ पाण्डूनां पाण्डवानां मानवर्द्धनः सम्राट् चक्रवर्ती सः परीक्षित् कस्य वा हेतोः अधिराट्श्रियम् अधिराजां सम्पदम् अनादृत्य गङ्गायां प्रायेण मरणपर्यन्तमनशनसंकल्पेन उपविष्टोऽभूत् ॥ १० ॥

नमन्तीति ॥ अङ्ग हे सूत ह स्फुटं शत्रवोपि आत्मनः शिवाय धनानि आनीयार्पयित्वा यस्य पादनिकेतं चरणपीठं नमन्ति अहो स वीरः युवा एव सन् दुस्त्यजां श्रियं राज्यसम्पदम् असुभिः प्राणैः सहैव उत्स्रष्टुं कथम् ऐषत ऐच्छत् आर्षस्तङ् छत्वाभावश्च। "एषृ गतौ" इत्यस्य वा ॥११॥ शिवायेति ॥ ये जनाः उत्तमश्लोकपरायणा भवन्ति ते लोकस्य शिवाय सुखाय भवाय समृद्ध्यै यद्वा भवनिवृत्त्यै मशकार्थो धूम इतिवत् भवं संहर्तुं वा "क्रियार्थ०" इत्यादिना चतुर्थी । भूतये ऐश्वर्याय च जीवन्ति न त्वात्मार्थम् । एवं सत्यसौ राजा निर्विद्य विरज्यापि परेषामाश्रयं कलेवरं कुतो हेतोर्मुमोच नहि परोपजीवनं स्वयं त्यक्तुमुचितमित्यर्थः ॥ १२ ॥ तदिति ॥ इह यत्किंचन पृष्टोऽसि तत्सर्वं नोऽस्मभ्यं समाचक्ष्व । यद्यस्मात् त्वां वाचां विषये गिरां गोचरेऽर्थे छान्दसादन्यत्र अत्रैवर्णिकतया वैदिकव्यतिरेकेण स्नातं पारगं मन्ये । इदं तु वेदपुराणयोर्भेदव्यवस्थयोक्तं तत्वं तु टीकायाः शेषभागे ज्ञेयम् ॥ १३ ॥ द्वापरे इति ॥ युगानां वैवस्वतमन्वन्तरीयसत्यादीनां सप्तविंशतिसंख्यानां पर्ययोऽतिक्रमो यस्मिन् तस्मिन् द्वापरे

नमन्ति यत्पादनिकेतमात्मनः शिवाय ह्याऽऽनीय धनानि शत्रवः ॥ कथं स वीरः श्रियमङ्ग दुस्त्यजां युवैषतोत्स्रष्टुमहो सहासुभिः ॥ ११ ॥
शिवाय लोकस्य भवाय भूतये य उत्तमश्लोकपरायणा जनाः ॥ जीवन्ति नात्मार्थमसौ पराश्रयं मुमोच निर्विद्य कुतः कलेवरम् ॥ १२ ॥
तत्सर्वं नः समाचक्ष्व पृष्टो यदिह किंचन ॥ मन्ये त्वां विषये वाचां स्नातमन्यत्र छान्दसात् ॥ १३ ॥ सूत उवाच ॥ द्वापरे समनुप्राप्ते
तृतीये युगपर्यये ॥ जातः पराशराद्योगी वासव्यां कलया हरेः ॥ १४ ॥ स कदाचित्सरस्वत्या उपस्पृश्य जलं शुचिः ॥ विविक्तदेश
आसीन उदिते रविमण्डले ॥ १५ ॥ परावरज्ञः स ऋषिः कालेनाव्यक्तरंहसा ॥ युगधर्मव्यतिकरं प्राप्तं भुवि युगे युगे ॥ १६ ॥ भौति-
कानां च भावानां शक्तिह्रासं च तत्कृतम् ॥ अश्रद्दधानान्निःसत्त्वान्दुर्मेधान्ह्रसितायुषः ॥ १७ ॥ दुर्भगांश्च जनान्वीक्ष्य मुनिर्दिव्येन
चक्षुषा ॥ सर्ववर्णाश्रमाणां यद्दध्यौ हितममोघदृक् ॥ १८ ॥

सति "पर्ययोऽतिक्रमस्तस्मिन्" इत्यमरः । यः अष्टाविंशः द्वापरः श्रीकृष्णावतारसम्बन्ध्येव ज्ञेयः । तत्र तृतीये सन्ध्याख्ययुगाख्यसन्ध्यांशाख्येषु भागेषु तृतीये सन्ध्यांशाख्ये भागे द्वापरान्ते समनुप्राप्ते सति यद्वा कृतयुगापेक्षया तृतीये द्वापरे युगे युगस्य द्वापरस्य पर्ययेऽवसाने सति हरेः कलया पराशरात् वासव्याम् उपरिचरस्य वसोर्वीर्याज्जातायां सत्यवत्यां योगी ज्ञानी व्यासो जातः ॥ १४ ॥ स इति ॥ स व्यासः कदाचित्काले शुचि शुद्धं सरस्वत्या नद्या जलम् उपस्पृश्य आचम्य उपलक्षणतया स्नानसन्ध्यादि च कृत्वा ततः रविमण्डले उदिते सति विविक्तदेशे चित्तैकाग्र्यार्थम् एकान्ते स्थाने आसीनो बभूवेति शेषः । अनेनैव बदरिकाश्रमः सूचितः ॥ १५ ॥ परावरेति त्रिकम् ॥ मुनिर्मननशीलः अमोघदृक् अप्रतिहतज्ञानः परावरज्ञः भूतभविष्यज्ज्ञः स ऋषिः व्यासः अव्यक्तं रंहो वेगो यस्य तेन कालेन युगधर्माणां व्यतिकरं संकरं नाशं वा प्राप्तं दिव्येन

चक्षुषा वीक्ष्य तथा भुवि युगे युगे तत्कृतं कालकृतं भौतिकानां पञ्चभूतकार्याणां भावानां शरीरादीनां शक्तिह्रासं च वीक्ष्य तथा जनान् अश्रद्दधानान् निःसत्वान् धैर्यशून्यान् रजस्तमोमयान् वा दुर्मेधान् मन्दमतीन् असिजभाव आर्षः । ह्रसितायुषः अल्पायुषः दुर्भगान् दुर्भाग्यांश्च वीक्ष्य सर्वेषां वर्णानामाश्रमाणां च यत् हितं तत् दध्यौ दिव्येन चक्षुषेत्यस्य दध्यावित्यनेन वा सम्बन्धः ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ चातुर्होत्रमिति ॥ चत्वारो होतारो होत्रध्वर्यूद्गातृब्रह्माणस्तैर्निर्वृत्तं वैदिकं कर्म चातुर्होत्रं प्रजानां कर्माधिकृतानां शुद्धं शुद्धिकरं शुद्धशब्दात् " तत्करोति० " इति णिजन्तात् अच् । वीक्ष्य विचार्य यज्ञानां सन्तत्यै अविच्छेदाय एकमविभक्तं वेदम् ऋगादिभेदेन चतुर्विधं व्यदधात् ॥ १९ ॥ ऋगिति ॥ व्यासेन एकस्मादेव वेदात् ऋग्यजुःसामाथर्वाख्याश्चत्वारो वेदा उद्धृताः । इतिहासाः भारताद्याः पुराणानि ब्राह्मादीनि चेति समाहारद्वन्द्वः । तच्च वेदार्थस्य बृंहकत्वात् पञ्चमो वेदः उच्यते ॥ २० ॥ तत्रेति ॥ तत्र पैलऋषिः ऋग्वेदधरः अभूत् कविः क्रान्तदर्शी जैमिनिः सामगः अभूत् उत तथा एको वैशम्पायन एव यजुषां विषये निष्णातः कुशलोऽभूत् ॥ २१ ॥ अथर्वेति ॥ दारुणः अभिचारकर्मप्रवृत्त्या क्रूरः सुमन्तुर्मुनिः अथर्वाङ्गिरसामथर्वणां विषये निष्णातः

चातुर्होत्रं कर्म शुद्धं प्रजानां वीक्ष्य वैदिकम् ॥ व्यदधाद्यज्ञसंतत्यै वेदमेकं चतुर्विधम् ॥ १९ ॥ ऋग्यजुःसामाऽथर्वाख्या वेदाश्चत्वार उद्धृताः ॥ इतिहासपुराणं च पञ्चमो वेद उच्यते ॥ २० ॥ तत्रर्ग्वेदधरः पैलः सामगो जैमिनिः कविः ॥ वैशम्पायन एवैको निष्णातो यजुषामुत ॥ २१ ॥ अथर्वाङ्गिरसामासीत्सुमन्तुर्दारुणो मुनिः ॥ इतिहासपुराणानां पिता मे रोमहर्षणः ॥ २२ ॥ त एत ऋषयो वेदं स्वं स्वं व्यस्यन्ननेकधा ॥ शिष्यैः प्रशिष्यैस्तच्छिष्यैर्वेदास्ते शाखिनोऽभवन् ॥ २३ ॥ त एव वेदा दुर्मेधैर्धार्यन्ते पुरुषैर्यथा ॥ एवं चकार भगवान्व्यासः कृपणवत्सलः ॥ २४ ॥ स्त्रीशूद्रद्विजबन्धूनां त्रयी न श्रुतिगोचरा ॥ कर्मश्रेयसि मूढानां श्रेय एवं भवेदिह ॥ इति भारतमाख्यानं कृपया मुनिना कृतम् ॥ २५ ॥

आसीत् मे मम पिता रोमहर्षणः इतिहासपुराणानां विषये निष्णातः आसीत् ॥ २२ ॥ त इति ॥ ते पूर्वोक्ता एते ऋषयः पैलादयः स्वं स्वं वेदमनेकधा व्यस्यन् विभक्तवन्तः " बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेऽपि " इति आडभाव आर्षः । स्यतेर्वा रूपम् । ततश्च ते वेदाः शिष्यैः प्रशिष्यैः शिष्यशिष्यैः तच्छिष्यैः प्रशिष्यशिष्यैः शाखिनः तत्तन्नामपूर्वशाखावन्तोऽभवन् ॥ २३ ॥ त एवेति ॥ ये पूर्वमतिमेधाविभिर्धार्यन्ते स्म त एव वेदाः यथा दुर्मेधैः दुर्मेधोभिः पुरुषैर्धार्यन्ते असिजभाव आर्षः । एवंप्रकारेण कृपणवत्सलः दीनेषु स्निग्धः भगवान् व्यासः वेदविभागं चकार ॥ २४ ॥ स्त्रीति सार्द्धम् ॥ कर्मरूपे श्रेयसि श्रेयःसाधने मूढानामनधिकारिणां स्त्रीणां शूद्राणां द्विजबन्धूनां त्रैवर्णिकेषु हीनानां च त्रयी श्रुतिगोचरा अनधिकारित्वात् श्रवणविषयो नास्ति अतस्तेषाम् एवमनेन करिष्यमाणभारतप्रकारेण इह लोके श्रेयः भवेत् इति हेतोः मुनिना व्यासेन कृपया भारतं नामाख्यानं कृतम् । गोचरशब्दस्य नियतपुंस्त्वेन गोचर इति वा पाठः ॥ २५ ॥

एवमिति द्वयम् ॥ हे द्विजाः एवं सदा भूतानां श्रेयसि प्रवृत्तस्यापि व्यासस्य यदा सर्वात्मकेन अनेकोद्देशवतापि कर्मणा यद्वा स्वार्थे कः । सर्वात्मना सर्वप्रकारेणापि हृदयं नातुष्यत् कृतार्थमात्मानं नामन्यत । ततः न अतिप्रसीदत् हृदयं यस्य स धर्मवित् शुचौ सरस्वत्यास्तटे विविक्ते एकान्ते स्थितः चित्ताप्रसत्तिहेतुं वितर्कयन् स्वगतमिदं प्रोवाच ॥ २६ ॥ २७ ॥ धृतेति ॥ धृतव्रतेन मया हि निर्व्यलीकेन निष्कपटेन चेतसा छन्दांसि गुरवः अग्नयश्च मानिताः पूजिताः तेषामनुशासनं च गृहीतम् ॥ २८ ॥ भारतेति ॥ यत्र भारते स्त्रीशूद्रादिभिरपि उतशब्दात्त्रैवर्णिकैश्च धर्मादिः चतुर्वर्गः दृश्यते । तस्य भारतस्य व्यपदेशेन मिषेण आम्नायार्थो वेदार्थश्च दर्शितः ॥ २९ ॥ अथेति ॥ अथापि तथापि बताश्चर्ये मे दैह्यः देहे भव आत्मा जीवः आत्मना स्वरूपेण विभुस्तपोज्ञानादिभिः परिपूर्णोपि असम्पन्न इव अपूर्ण इव तादात्म्यमप्राप्त इवाभाति न केवलमसम्पन्न इव । किंतु ब्रह्मवर्चसं वेदश्रवणाध्ययनाध्यापनोत्कर्षजं तेजस्तद्वान् ब्रह्मवर्चसी अपि असत्तम इवाभाति । यद्वा ब्रह्मवर्चसे साधवो ब्रह्मवर्चस्याः तेषु सत्तमोपि

एवं प्रवृत्तस्य सदा भूतानां श्रेयसि द्विजाः ॥ सर्वात्मकेनापि यदा नाऽतुष्यद्धृदयं ततः ॥ २६ ॥ नातिप्रसीदद्धृदयः सरस्वत्यास्तटे शुचौ ॥
वितर्कयन्विविक्तस्थ इदं प्रोवाच धर्मवित् ॥ २७ ॥ धृतव्रतेन हि मया छन्दांसि गुरवोऽग्नयः ॥ मानिता निर्व्यलीकेन गृहीतं चानुशासनम्
॥ २८ ॥ भारतव्यपदेशेन ह्याम्नायार्थश्च दर्शितः ॥ दृश्यते यत्र धर्मादि स्त्रीशूद्रादिभिरप्युत ॥ २९ ॥ अथापि बत मे दैह्यो ह्यात्मा
चैवात्मनाविभुः ॥ असंपन्न इवाभाति ब्रह्मवर्चस्यसत्तमः ॥ ३० ॥ किं वा भागवता धर्मा न प्रायेण निरूपिताः ॥ प्रियाः परमहंसानां त
एव ह्यच्युतप्रियाः ॥ ३१ ॥ तस्यैवं खिलमात्मानं मन्यमानस्य खिद्यतः ॥ कृष्णस्य नारदोऽभ्यागादाश्रमं प्रागुदाहृतम् ॥ ३२ ॥

उशत्तम इति वा पाठः । समासान्ताभावे आर्षे विन्प्रत्ययान्तपाठे ब्रह्मवर्चस्वी अपीत्यर्थः ॥ ३० ॥ किं वेति ॥ किंवा अथवा परमहंसानां प्रियाः भागवता धर्माः प्रायेण भूयस्त्वेन न निरूपिताः । हि यतः ते एव भागवतधर्माः परमहंसा वा अच्युतस्य प्रियाः अत एवात्मा असम्पन्न इवाभाति । अत्र भक्तिरसिकाः प्राहुः । भागवतधर्म-शब्देनात्र भक्तिरेव व्याख्यातुं शक्या नतु ज्ञानम् । नारदेनाग्रे भगवद्यशोवर्णनस्यैवोपदेशात् । अतः परमहंसा अपि भक्ता एव अतः पारमहंसी संहितेयमिति ज्ञानिभिरत्र स्वत्वं नारोपणीयमिति ॥ ३१ ॥ तस्येति ॥ एवम् आत्मानं खिलं न्यूनं मन्यमानस्य खिद्यतः खेदं प्राप्नुवतः परस्मैपदमार्षम् । तस्य कृष्णस्य व्यासस्य प्रागुदाहृतं सरस्वतीतीरस्थमाश्रमं नारदः अभ्यागात् । अत्र भगवदवतारत्वादसंभावितावप्यसर्वज्ञताचित्ताप्रसादौ व्यासस्य श्रीकृष्णेनैव सर्वशास्त्रशिरोमणेर्भागवतस्य प्रादुर्भावार्थमेव बलादुपपादितौ । ततो नारदोपदेशात् भागवते प्रादुर्भूते सर्वज्ञताचित्तप्रसादावुद्भावितौ ॥ ३२ ॥

तमिति ॥ मुनिर्व्यासः सुरपूजितं तन्नारदमागतमभिज्ञाय सहसा प्रत्युत्थाय विधिवत्पूजयामास । विधिं ब्रह्माणमिव विधिवत् वच्छब्दः इवार्थस्तेन समास इत्यप्याहुः ॥ ३३ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायश्चतुर्थे प्रथमस्य व्यधादिमाम् ॥ ४ ॥ पञ्चमे सर्वधर्मेभ्यो हरिकीर्त्तनगौरवम् ॥ व्यासाय नारदः स्माह श्लोकास्तत्र स्ववीर्थयः ॥ चत्वारियुवाचेति साङ्घ्रिचन्द्रबाणा अनुष्टुभः ॥ ५ ॥ अथ तमिति ॥ अथ सुखम् आसीनः बृहच्छ्रवाः महायशाः वीणापाणिः मुखप्रसत्त्या स्मयन्निव यद्वा अहो महानपि मुह्यतीति विस्मयमानः इव शता आर्षः । देवर्षिः उप समीपे आसीनम् आतिथ्येऽर्घपाद्यादिभिरुपासनां कुर्वन्तमेवेति वा तं विप्रर्षिं व्यासं प्राह स्म ॥ १ ॥ पाराशर्येति ॥ हे पाराशर्य हे महाभाग भवतः शारीरः शरीराभिमानी आत्मा तेन आत्मना शरीरेण कच्चित्परितुष्यति तथा मानसः आत्मा मनोभिमानी तेन आत्मना मनसा कच्चित्परितुष्यति नो एव वा भङ्गिभेदेन व्याध्याधिराहित्यप्रश्नः ॥ २ ॥ जिज्ञासितमिति ॥ यः त्वं सर्वैरर्थैः धर्मादिभिः परिबृंहितं पूर्णं भारतं कृतवान् अतस्तस्य ते

तमभिज्ञाय सहसा प्रत्युत्थायागतं मुनिः ॥ पूजयामास विधिवन्नारदं सुरपूजितम् ॥ ३३ ॥ इति श्रीभागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥ ॥ छ ॥ ॥ छ ॥ सूत उवाच ॥ अथ तं सुखमासीन उपासीनं बृहच्छ्रवाः ॥ देवर्षिः प्राह विप्रर्षिं वीणापाणिः स्मयन्निव ॥ १ ॥ नारद उवाच ॥ ॥ पाराशर्य महाभाग भवतः कच्चिदात्मना ॥ परितुष्यति शारीर आत्मा मानस एव वा ॥ २ ॥ जिज्ञासितं सुसंपन्नमपि ते महदद्भुतम् ॥ कृतवान्भारतं यस्त्वं सर्वार्थपरिबृंहितम् ॥ ३ ॥ जिज्ञासितमधीतं च यत्तद्ब्रह्म सनातनम् ॥ अथापि शोचस्यात्मानमकृतार्थ इव प्रभो ॥ ४ ॥ व्यास उवाच ॥ अस्त्येव मे सर्वमिदं त्वयोक्तं तथापि नात्मा परितुष्यते मे ॥ तन्मूलमव्यक्तमगाधबोधं पृच्छामहे त्वाऽऽत्मभवात्मभूतम् ॥ ५ ॥

महत्सर्वोपकारकम् अद्भुतमपूर्वम् अपि जिज्ञासितं ज्ञातुमिष्टं धर्मादि यत्तत् सर्वं सुसम्पन्नम् एव । अपिशब्दादनुष्ठितं च । अयीति पाठे संबोधनम् । य इत्यत्र यदिति पाठे यत इत्यर्थः ॥ ३ ॥ जिज्ञासितमिति ॥ हे प्रभो यत्सनातनं नित्यं परं ब्रह्म तदपि त्वया जिज्ञासितं वेदान्तसूत्रकरणेन विचारितम् । अत्र इच्छार्थता न विवक्षिता । अन्यत्रापि क्वचित् अजिज्ञासितमद्धर्म इत्यादौ अधीतम् अधिगतमनुभवगोचरीकृतमित्यर्थः । अथापि त्वम् अकृतार्थ इव आत्मानं शोचसि तत्किमर्थमिति शेषः ॥ ४ ॥ अस्तीति ॥ त्वया उक्तम् इदं सर्वं भारतनिर्माणादि मे मम अस्ति एव तथापि मे आत्मा शारीरो मानसश्च न परितुष्यते तत्रार्थः । अतः वयम् अगाधो गम्भीरो बोधो यस्य तम् आत्मभवो ब्रह्मा तस्य आत्मनः देहात् भूतं जातं त्वा त्वाम् अव्यक्तमस्फुटं तस्य अपरितोषस्य मूलं पृच्छामहे तत्रार्थः । हे इति भिन्नं पदं वा ॥ ५ ॥

अगाधबोधतां प्रपञ्चयन्नाह—स वा इति ॥ यः गुणैः असङ्गः अनभिभूत एव सन् मनसा संकल्पमात्रेण एव विश्वं सृजति गुणैर्विश्वं सृजतीति वा अवति अत्ति च स परावरेशः कार्यकारणयोर्नियन्ता पुराणः पुरुषः भगवान् यत् यस्माद्धेतोर्भवता उपासितः अतो वै निश्चितं भवान् समस्तं गुह्यं वेद ॥ ६ ॥ त्वमिति ॥ त्वं त्रिलोकीं पर्यटन् अर्क इव सर्वदर्शी योगबलेन प्राणवायुरिव सर्वप्राणिनामन्तश्चरः सन्नात्मसाक्षी बुद्धिवृत्तिज्ञः अतः परावरे ब्रह्मणि धर्मतो व्रतैः स्नातस्य परे ब्रह्मणि धर्मतो योगेन निष्णातस्य "अयं तु परमो धर्मो यद्योगेनात्मदर्शनम्।" इति याज्ञवल्क्यः। अवरे च ब्रह्मणि वेदाख्ये व्रतैः स्वाध्यायनियमैर्निष्णातस्य मे अलमत्यर्थं यत् न्यूनं तद्विचक्ष्व वितर्कय ॥ ७ ॥ भवतेति ॥ भवता भगवतः अमलं यशः अनुदितप्रायं प्रायेणानुक्तमेवास्ति येनैव भगवद्यशोरहितेन केवलेन धर्मादिज्ञानेन शुष्कवेदान्तदर्शनेन वा असौ भगवान् न तुष्येत तद्भावार्षः। अहं तद्दर्शनं शास्त्रं ज्ञानं च खिलं न्यूनं मन्ये तद्दर्शनकर्तुस्तवापि चित्ताऽप्रसादश्चेदन्येषां का वार्त्ता ॥ ८ ॥ यथेति ॥ हे मुनिवर्य हि

स वै भवान्वेद समस्तगुह्यमुपासितो यत्पुरुषः पुराणः ॥ परावरेशो मनसैव विश्वं सृजत्यवत्यत्ति गुणैरसङ्गः ॥ ६ ॥ त्वं पर्यटन्नर्क इव त्रिलोकीमन्तश्चरो वायुरिवात्मसाक्षी ॥ परावरे ब्रह्मणि धर्मतो व्रतैः स्नातस्य मे न्यूनमलं विचक्ष्व ॥ ७ ॥ नारद उवाच ॥ भवतानुदितप्रायं यशो भगवतोऽमलम् ॥ येनैवासौ न तुष्येत मन्ये तद्दर्शनं खिलम् ॥ ८ ॥ यथा धर्मादयश्चार्था मुनिवर्यानुकीर्तिताः ॥ न तथा वासुदेवस्य महिमा ह्यनुवर्णितः ॥ ९ ॥ न यद्वचश्चित्रपदं हरेर्यशो जगत्पवित्रं प्रगृणीत कर्हिचित् ॥ तद्वायसं तीर्थमुशन्ति मानसा न यत्र हंसा निरमन्त्युशिक्क्षयाः ॥ १० ॥

यस्मात् यथा त्वया भगवन्महिमतो निकृष्टा अपि धर्मादयः अर्थाः प्राधान्येन अनुकीर्त्तिताः चकारात्तत्साधनानि च कीर्त्तितानि तथा प्राधान्येन वासुदेवस्य महिमा न अनुवर्णितः अतो भगवद्यशोऽनुदितप्रायम् ॥ ९ ॥ नेति ॥ चित्रपदं ललितपदयुक्तं विचित्रान्नादिस्थानं चापि यद्वचःकथाप्रसङ्गः कर्तृ जगदपि पवित्रयति तत् जगत्पवित्रं हरेर्यशः कर्म न प्रगृणीत अत एव यत्र उशिक् कमनीयं ब्रह्म पद्मखण्डं च क्षयो निवासो येषां ते मानसाः सत्वप्रधाने मनसि मानसाख्ये सरसि च वर्त्तमाना हंसा यतयः मङ्गलाख्यं कर्हिचित् अपि न निरमन्ति नितरां न रमन्ते तद्भाव आर्षः। बुधाः तद्वचः वायसं तीर्थम् उच्छिष्टान्नादिपूर्णं गर्तमिव काकतुल्यानां कामिनां रतिस्थानम् उशन्ति मन्यन्ते। अत्र वचःशब्देन अग्रपद्ये वाग्विसर्गशब्देन च कथाप्रसङ्ग एवोच्यते नतु वाक्यमात्रम्। तथा सति नाभागो नभगापत्यमित्यादीनां हरिगुणरहितानां वायसतीर्थत्वं स्यात्। एवं चात्रत्याः सर्वे कथाप्रसङ्गा हरियशोऽङ्किताः पुराणान्तरेषु च बहवो हरियशोरहिता एवेति ॥ १० ॥

तद्वागिति ॥ अबद्धवत्यपि अपशब्दादियुक्तेपि गाढादिबन्धरहितेऽपि वा यत्र सम्यग्बन्धोपि नास्ति कुतो रसालङ्कारादिरित्यर्थः । यस्मिन् वाग्विसर्गे प्रतिश्लोकम् अनन्तस्य यशोभिरङ्कितानि नामानि भवन्ति अतएव च यत् यं वा विसर्गं यानि नामानि वा साधवः शृण्वन्ति गायन्ति गृणन्ति च स चासौ वाग्विसर्गः कथाप्रसङ्गः जनानां समूहो जनता तस्या अघानां विप्लवो नाशको भवति विप्लवतेरन्तर्भावितण्यर्थादच् । अघानां विप्लवो यस्मादिति व्यधिकरणे बहुव्रीहिर्वा ॥ ११ ॥ नैष्कर्म्यमिति ॥ कर्मनिवृत्तिप्राप्यत्वान्निष्कर्मब्रह्म तदेकाकारत्वारूपत्वान्नैष्कर्म्यं निष्कर्मतारूपं निरञ्जनम् । अज्यतेऽनेन तदञ्जनमुपाधिस्तन्निवर्त्तकमपि ज्ञानमच्युते भावो भक्तिस्तद्वर्जितं चेत् अलमत्यर्थं न शोभते सम्यगपरोक्ष्याय न कल्पते तदा यत्पुनः शश्वदभद्रं साधनकाले फलकाले च दुःखरूपं काम्यं कर्म यदप्यकारणमकाम्यं तच्च तदपि कर्म ईश्वरे नार्पितं चेत् कुतः शोभेत बहिर्मुखतया सत्वशोधकत्वाभावात् । प्रेमभक्तास्तु अलमतिशयेन निरञ्जनमुपाधिरहितमपरोक्षमपि ज्ञानम् अच्युते यो भावश्चिदानन्दविग्रहत्वभावना तद्रहितं चेत् न शोभते मायाशबलतालक्षणापकर्षभावनया भक्तिसत्त्वेपि मोक्षसाधकं न भवतीत्यर्थः । भगवतोऽचिन्त्यशक्त्या नष्टस्याप्युपाधेः पुनः पुनः प्ररोहात् “जीवन्मुक्ताः प्रपद्यन्ते

तद्वाग्विसर्गो जनताऽघविप्लवो यस्मिन्प्रतिश्लोकमबद्धवत्यपि ॥ नामान्यनन्तस्य यशोऽङ्कितानि यच्छृण्वन्ति गायन्ति गृणन्ति साधवः
॥ ११ ॥ नैष्कर्म्यमप्यच्युतभाववर्जितं न शोभते ज्ञानमलं निरञ्जनम् ॥ कुतः पुनः शश्वदभद्रमीश्वरे न चार्पितं कर्म यदप्यकारणम्
॥ १२ ॥ अथो महाभाग भवानमोघदृक्छुचिश्रवाः सत्यरतो धृतव्रतः ॥ उरुक्रमस्याखिलबन्धमुक्तये समाधिनाऽनुस्मर तद्विचेष्टितम्
॥१३॥ ततोऽन्यथा किंचन यद्विवक्षतः पृथग्दृशस्तत्कृतरूपनामभिः ॥ न कुत्रचित्क्वापि च दुस्थिता मतिर्लभेत वाताहतनौरिवास्पदम्॥१४॥

क्वचित्संसारवासनाम् । ” इत्युक्तेरिति व्याचख्युः ॥ १२ ॥ अथो इति ॥ यतो भक्तिरहितानि ज्ञानवाक्चातुर्यकर्मकौशलानि व्यर्थान्येव । अथो अतः कारणात् हे महाभाग भवान् अमोघा यथार्था दृक् धीर्यस्य शुचि शुद्धं श्रवो यशो यस्य सत्ये रतः धृतानि व्रतानि येन तादृशश्चासि अतः त्वम् अखिलस्य लोकस्य बन्धमुक्त्यै तत् सर्वजनप्रियम् उरुक्रमस्य विचेष्टितं विविधां लीलां समाधिना चित्तैकाग्र्येण अनुस्मर स्मृत्वा वर्णयेत्यर्थः । वाक्यभेदान्मध्यमपुरुषो नानुपपन्नः ॥१३॥ तत इति ॥ तत उरुक्रमचेष्टितात् पृथक् वस्तुनि विषयादौ दृग् यस्य अत एव उरुक्रमचेष्टितात् अन्यथाऽन्यप्रकारेण यत् किंचन अर्थान्तरं विवक्षतः वक्तुमिच्छतो जनस्य तया विवक्षया कृतैः स्फुरितैर्वक्तव्यत्वेनोपस्थितैः रूपैर्नामभिश्च दुःस्थिताऽनवस्थिता सती मतिः कुत्रचित् कदाचित्क्वापि विषये वातेन आहता आघूर्णिता नौरिव आस्पदं स्थानं न लभेत तादृशवाक्यस्य विवक्षाप्यनर्थावहा किं पुनर्वचनं तदनुष्ठानं वेति भावः ॥ १४ ॥

हरियशो विना भारतादिषु कृतं धर्मवर्णनमपि प्रत्युत विरुद्धं जातमित्याह—जुगुप्सितमिति॥ धर्मकृते मुनिर्विवक्षुर्भगवद्गुणानामिति विदुरोक्तरीत्या हरिधर्मप्रवर्तनार्थमेव जुगुप्सितं निन्द्यं काम्यकर्मादिकम् अनुशासतः उपदिशतस्त्वत्तः सकाशादेव स्वभावरक्तस्य विषयेषु प्रवृत्तचित्त एव रागिणो लोकस्य महान् व्यतिक्रम उपप्लवो जातः यतः यस्य तव वेदव्यासस्य वाक्यतो "देवान् पितॄन् समभ्यर्च्य खादन् मांसं न दोषभाक्।" इत्यादिविधावेव धर्म इति स्थितः। आग्रहवान् इतरः प्राकृतो जनः तस्य धर्मस्य निवारणं "न कर्मणा न प्रजया" इत्यादि "सर्वधर्मान् परित्यज्य" इत्यादि वा न मन्यते गार्हस्थ्यानधिकारिविषयमेतदिति कल्पयति। तथा च तेषां वचः "तत्रैवं शक्यते वक्तुं येऽन्धपङ्ग्वादयो नराः। गृहस्थत्वं न शक्ष्यन्ति कर्तुं तेषामयं विधिः॥" इत्यादि ॥१५॥ विचक्षण इति॥ विचक्षणः निपुणः कश्चिदेव निवृत्तितः सर्वक्रियानिवृत्त्या अनन्तपारस्य न अन्तः कालतः पारं च देशतः यस्य तस्य अस्य विभोः सुखं निर्विकल्पसुखात्मकं स्वरूपं वेदितुं ज्ञातुमर्हति नतु अविचक्षणः अतो हेतोः ततो भवान् प्रशस्यः "इतरगत्योपि" इति प्रथमान्तात्तसिः। त्वमिति शेषः अतोमध्यमपुरुषः। भवन्निति पाठे संबोधनम्। अनात्मनो देहाद्यभिमानिनः अतएव गुणैः सत्त्वादिभिः प्रवर्तमानस्य जनस्य श्रेयसे विभोश्चेष्टितं दर्शय १६

जुगुप्सितं धर्मकृतेऽनुशासतः स्वभावरक्तस्य महान्व्यतिक्रमः ॥ यद्वाक्यतो धर्म इतीतरः स्थितो न मन्यते तस्य निवारणं जनः ॥ १५ ॥
विचक्षणोऽस्यार्हति वेदितुं विभोरनन्तपारस्य निवृत्तितः सुखम् ॥ प्रवर्तमानस्य गुणैरनात्मनस्ततो भवान्दर्शय चेष्टितं विभोः ॥ १६ ॥
त्यक्त्वा स्वधर्मं चरणाम्बुजं हरेर्भजन्नपक्वोऽथ पतेत्ततो यदि ॥ यत्र क्व वा भद्रमभूदमुष्य किं को वाऽर्थ आप्तोऽभजतां स्वधर्मतः ॥१७॥
तस्यैव हेतोः प्रयतेत कोविदो न लभ्यते यद्भ्रमतामुपर्यधः ॥ तल्लभ्यते दुःखवदन्यतः सुखं कालेन सर्वत्र गभीररंहसा ॥ १८ ॥ न वै
जनो जातु कथंचनाव्रजेन्मुकुन्दसेव्यन्यवदङ्ग संसृतिम् ॥ स्मरन्मुकुन्दाङ्घ्र्युपगूहनं पुनर्विहातुमिच्छेन्न रसग्रहो यतः ॥ १९ ॥

त्यक्त्वेति ॥ "सर्वधर्मान् परित्यज्य" इति वचनात् स्वधर्मं त्यक्त्वापि हरेश्चरणाम्बुजं भजन् जनः यदि अपक्व एव ततो भजनात्कथंचित्पतेत् भ्रश्येत् म्रियेत वा तदा यत्र क्व वा नीचयोनावपि अमुष्य भक्तिरसिकस्याभद्रमभूत्किं नाभूदेवेत्यर्थः। भक्तिवासनासद्भावादिति अभजताम् अभजद्भिस्तु संबन्धमात्रविवक्षया षष्ठी। केवलं स्वधर्मतः को वा अर्थः आप्तः प्राप्तः॥१७॥तस्यैवेति॥ यत् उपरि ब्रह्मपर्यन्तम् अधः स्थावरपर्यन्तं च भ्रमताम् भ्रमद्भिर्जीवैर्न लभ्यते षष्ठी तु पूर्ववत्। कोविदो विवेकी जनस्तस्यैव भगवद्भक्तियोगस्य हेतोः प्रयतेत तत् विषयजं सुखं तु गभीररंहसा कर्मोद्बोधनसमर्थेन कालेन उद्बोधितात् अन्यतः प्राचीनकर्मण एव सर्वत्र नरकादावपि दुःखवत् लभ्यत एव। यथा दुःखं प्रयत्नं विनापि लभ्यते तद्वत् अतो विषयसुखलाभाय यत्नमकृत्वा भक्त्यै यत्नः कार्यः॥१८॥ न वै इति॥ अङ्ग हे मुने मुकुन्दसेवी जनो जातु कदाचित्कथंचन कुयोनिगतोपि अन्यवत् केवलकर्मठो यथा संसृतिमाव्रजति तथा संसृतिं न वै आव्रजेत् नैवाविशेत्। यतः असौ जनः रसग्रहः भक्तिरसग्राही अतः मुकुन्दाङ्घ्रेरुपगूहनमालिङ्गनं पुनः पुनः स्मरन् विहातुं नेच्छेत् १९

इदमिति ॥ इदं विश्वं हि भगवानिव इव एवार्थे भगवानेवेत्यर्थः । यतो निर्विकाराद् भगवतो जगतः स्थाननिरोधसंभवाः स्थितिलयोत्पादा भवन्ति स भगवांस्तु तस्मादितरः अधिकदेशवृत्तित्वात् ईश्वरात्प्रपञ्चो न पृथक् ईश्वरस्तु प्रपञ्चात् पृथगित्यर्थः । यद्वा इदं विश्वं भगवान् इतर इव यः सजीवोपि भगवान् तद्व्यतिरिक्तश्चेतनाचेतनः प्रपञ्चो नास्ति भक्तास्तु इदं विश्वं भगवानिव सदिव चेतनमिवेति ननु भगवानेवेत्यर्थ इत्याहुः तद्धि भवान् स्वयमेव वेद तथापि वै निश्चितं भवतस्तव प्रादेशमात्रमेकदेशमात्रम् "आवान् पुरुषो वेदे इत्यादिश्रुत्यर्थसंपादनाय प्रदर्शितम् ॥ २० ॥ त्वमिति ॥ हे अमोघदृक् त्वम् आत्मानं परस्य पुंसः परमात्मनः कलामंशभूतम् अजमपि जगतः शिवाय प्रजातम् आत्मना स्वयमेवावेहि तत्तस्मात् महानुभावस्य हरेरभ्युदयः पराक्रमः अधि अधिकं गण्यतां निरूप्यताम् ॥ २१ ॥ इदं हीति ॥ यत् उत्तमश्लोकस्य हरेर्गुणानामनुवर्णनं तत् इदमेव हि पुंसः तपसः श्रुतस्य शास्त्रश्रवणस्य वा स्विष्टस्य सम्यक्यजनस्य सूक्तस्य सद्वचनस्य बुद्धिदत्तयोः ज्ञानदानयोः अविच्युतः नित्योर्थः फलं कविभिर्निरूपितः

इदं हि विश्वं भगवानिवेतरो यतो जगत्स्थाननिरोधसंभवाः ॥ तद्धि स्वयं वेद भवांस्तथाऽपि वै प्रादेशमात्रं भवतः प्रदर्शितम् ॥ २० ॥ त्वमात्मनात्मानमवेह्यमोघदृक्परस्य पुंसः परमात्मनः कलाम् ॥ अजं प्रजातं जगतः शिवाय तन्महानुभावाभ्युदयोऽधिगण्यताम् ॥ २१ ॥ इदं हि पुंसस्तपसः श्रुतस्य वा स्विष्टस्य सूक्तस्य च बुद्धिदत्तयोः ॥ अविच्युतोऽर्थः कविभिर्निरूपितो यदुत्तमश्लोकगुणानुवर्णनम् ॥ २२ ॥ अहं पुरातीतभवेऽभवं मुने दास्यास्तु कस्याश्चन वेदवादिनाम् ॥ निरूपितो बालक एव योगिनां शुश्रूषणे प्रावृषि निर्विविक्षताम् ॥ २३ ॥ ते मय्यपेताखिलचापलेऽर्भके दान्तेऽधृतक्रीडनकेऽनुवर्तिनि ॥ चक्रुः कृपां यद्यपि तुल्यदर्शनाः शुश्रूषमाणे मुनयोऽल्पभाषिणि ॥ २४ ॥ उच्छिष्टलेपाननुमोदितो द्विजैः सकृत्स्म भुञ्जे तदपास्तकिल्बिषः ॥ एवं प्रवृत्तस्य विशुद्धचेतसस्तद्धर्म एवात्मरुचिः प्रजायते ॥ २५ ॥

नान्यत् श्रुतादौ भावे निष्ठा । सर्वशास्त्रवाक्यानां भगवत्येव तात्पर्यात् ॥ २२ ॥ अहमिति ॥ हे मुने अहं पुरा पूर्वकल्पे अतीतभवे पूर्वजन्मनि वेदवादिनां कस्याश्चन दास्याः सकाशात् अभवं जात आसं तथा बालक एवाहं प्रावृषि वर्षोपलक्षिते चातुर्मास्ये निर्विविक्षतां निर्वेशमेकत्र वासं कर्तुमिच्छतां योगिनां शुश्रूषणे निरूपितः नियुक्तः ॥ २३ ॥ ते इति ॥ यद्यपि ते मुनयो योगिनः तुल्यदर्शनाः शुश्रूषकेषु अशुश्रूषकेषु च समदृष्टयस्तथापि अपेतान्यखिलानि चापलानि यस्मात्तस्मिन् दान्ते नियतेन्द्रिये अधृतक्रीडनके त्यक्तक्रीडासाधने अनुवर्तिनि अनुकूले अल्पभाषिणि शुश्रूषमाणे अर्भके बाले मयि स्वाभाविककृपालुतया कृपां चक्रुः ॥ २४ ॥ उच्छिष्टेति ॥ तैर्वेदवादिभिः द्विजैः अनुमोदितोऽनुज्ञातोहम् उच्छिष्टस्य लेपान् पात्रलग्नान् सकृत् भुञ्जे स्म तेषां नित्यमेकवारभोजित्वात् अहमपि नित्यं सकृत् भुक्तवान् तेन भोजनेनापास्तकिल्बिषो जातः । एवं प्रवृत्तस्य विशुद्धचेतसो मे तेषां धर्मे परमेश्वरभजने एवात्मनो मनसो रुचिः प्रजायते स्मेत्यनुषङ्गः । यद्वा अन्यस्यापि एवंप्रवृत्तस्य तद्धर्म एवात्मरुचिः प्रजायते ॥ २५ ॥

तत्रेति ॥ अंग हे मुने तत्रान्वहं प्रतिदिनं मनोहराः कृष्णकथाः प्रगायतां तेषाम् अनुग्रहेण ताः कथाः आसमन्तात् अशृणवं श्रुतवानस्मि । श्रद्धया ताः कथाः विशृण्वतः मे अनुपदं प्रतिक्षणं मम प्रियं श्रवो यस्य तस्मिन् हरौ रुचिरभवत् । अतो ममेत्यस्य न पौनरुक्त्यम् । मे श्रद्धया ममैव स्वतःसिद्धया नतु बलाज्जनितया इति वान्वयः ॥ २६ ॥ तस्मिन्निति ॥ हे महामुने तदा तस्मिन् प्रियश्रवसि भगवति लब्धरुचेर्ममास्खलिता अप्रतिहता मतिरभवदित्यनुषङ्गः । यया मत्या अहं परे प्रपञ्चातीते ब्रह्मरूपे मयि सदसत् स्थूलं सूक्ष्मं चैतच्छरीरं स्वमायया स्वाविद्यया कल्पितं नतु वस्तुतोऽस्तीति तत्क्षणमेव अपश्ये अपश्यमिति तदर्थः । प्रेमभक्तास्तु यया मत्या स्वमायया हेतुना वर्त्तमानं यदेतत् सदसत् स्थूलं सूक्ष्मं चशरीरं तद्ब्रह्मणि श्रीकृष्णविषय एव कल्पितमपश्यम् । स्थूलं शरीरं भगवत्प्रणत्यादौ सूक्ष्मं श्रवणदर्शनादिषु इति व्याचख्युः ॥ २७ ॥ एवं शुद्धे त्वंपदार्थे ज्ञाते देहादिकृतविक्षेपनिवृत्तये तत्कारणभूतरजस्तमोनिवर्त्तिका दृढा भक्तिर्जातेत्याह—इत्थमिति ॥ इत्थं महात्मभिर्मुनिभिर्योगिभिः संकीर्त्यमानम् अमलं

तत्रान्वहं कृष्णकथाः प्रगायतामनुग्रहेणाशृणवं मनोहराः ॥ ताः श्रद्धया मेऽनुपदं विशृण्वतः प्रियश्रवस्यङ्ग ममाभवद्रुचिः ॥ २६ ॥
तस्मिंस्तदा लब्धरुचेर्महामुने प्रियश्रवस्यस्खलिता मतिर्मम ॥ ययाहमेतत्सदसत्स्वमाययाऽपश्ये मयि ब्रह्मणि कल्पितं परे ॥ २७ ॥
इत्थं शरत्प्रावृषिकावृतू हरेर्विशृण्वतो मेऽनुसवं यशोऽमलम् ॥ संकीर्त्यमानं मुनिभिर्महात्मभिर्भक्तिः प्रवृत्ताऽऽत्मरजस्तमोपहा ॥ २८ ॥
तस्यैवं मेऽनुरक्तस्य प्रश्रितस्य हतैनसः ॥ श्रद्दधानस्य बालस्य दान्तस्यानुचरस्य च ॥ २९ ॥ ज्ञानं गुह्यतमं यत्तत्साक्षाद्भगवतोदि-
तम् ॥ अन्ववोचन्गमिष्यन्तः कृपया दीनवत्सलाः ॥ ३० ॥ येनैवाहं भगवतो वासुदेवस्य वेधसः ॥ मायानुभावमविदं येन गच्छ-
न्ति तत्पदम् ॥ ३१ ॥

हरेर्यशः अनुसवं त्रिकालं शरत्प्रावृषिकौ द्वौ ऋतू व्याप्य विशृण्वतो मे मम आत्मनां जीवानां रजस्तमसी अपहन्तीति सा भक्तिः प्रवृत्ताऽभूत् ॥ २८ ॥ तस्येति द्वयम् ॥ दीनवत्सलाः चातुर्मास्यानन्तरं गमिष्यन्तस्ते योगिनः एवमुक्तप्रकारेण भगवत्यनुरक्तस्य प्रश्रितस्य नम्रस्य हतैनसः नष्टपापस्य श्रद्दधानस्य दान्तस्य जितेन्द्रियस्य अनुचरस्य शुश्रूषमाणस्य तस्य शुद्धत्वंपदार्थस्य बालस्य मे ममोपरि कृपया यत्साक्षात् भगवता ब्रह्मणे उदितं गुह्यतमं ज्ञानं भागवताख्यं शास्त्रं तत् अन्ववोचन् उपदिष्टवन्तः । साधनभूतधर्मतत्त्वज्ञानं गुह्यं तत्साध्यं विविक्तात्मज्ञानं गुह्यतरं तत्प्राप्येश्वरज्ञानं गुह्यतमम् ॥ २९ ॥ ३० ॥ येनेति ॥ येन ज्ञानेन एव अहं वेधसः जगत्कर्त्तुः भगवतो वासुदेवस्य मायाया अनुभावम् अविदं लब्धवान् ज्ञातवान् "विद्लृ, लाभे" येन च तस्य भगवतः पदं स्वरूपं वैकुण्ठाख्यं वा गच्छन्ति तदन्ववोचन्निति ॥ ३१ ॥

एतदिति ॥ हे ब्रह्मन् यत् ईश्वरे सर्वनियन्तरि ब्रह्मणि अप्रच्युतपूर्णरूपे भगवति कर्म भावितं समर्पितं तदेतत् तापत्रयस्याध्यात्मिकादेश्चिकित्सितं भेषजं निवर्तकं सत्वशोधकं संसूचितम् ॥३२॥ संसारहेतोरपि कर्मणस्तापत्रयनिवर्त्तकत्वं सामग्रीभेदेन सदृष्टान्तमाह—आमय इति ॥ हे सुव्रत यथा भूतानां यः आमयो रोगः येन घृतादिना जायते तदेव केवलमामयं रोगकारणभूतं द्रव्यं तमामयं न पुनाति न निवर्त्तयतीत्यर्थः। किंतु चिकित्सितं द्रव्यान्तरैर्भावितं सत्पुनात्येव पुनातिरत्र निवर्त्तनार्थः। यद्वा य आमयो येन घृतादिना जायते तदेव घृतादि द्रव्यं चिकित्सितम् औषधान्तरभावनया चिकित्सारूपतां नीतं सत् आमयं न पुनाति न रक्षति नाशयतीत्यर्थः। पुनातिरत्र रक्षणार्थे। चिकित्सितमिति चिकित्साशब्दात्तत्करोतीति णिच् ततः क्तः ॥ ३३ ॥ दार्ष्टान्तिके योजयति—एवमिति ॥ एवमेव सर्वे नित्याः काम्या नैमित्तिकाश्च क्रियायोगाः स्वतः नृणां संसृतेर्हेतवः अपि ते एव परे परमेश्वरे कल्पिताः समर्पिताः सन्तः आत्मविनाशाय कर्मनिवृत्तये कल्पन्ते समर्था भवन्ति। अत्र च प्रथमं महत्सेवा ततश्च तत्कृपा ततः तद्धर्मश्रद्धा ततो भगवत्कथाश्रवणं ततो भगवति रतिः तया च देहद्वयविवेकात्मज्ञानं ततो दृढा भक्तिः ततो भगवत्तत्त्वज्ञानं ततस्तत्कृपया सर्वज्ञत्वादिभगवद्गुणाविर्भाव इति क्रमो दर्शितः इति

एतत्संसूचितं ब्रह्मं स्तापत्रयचिकित्सितम् ॥ यदीश्वरे भगवति कर्म ब्रह्मणि भावितम् ॥ ३२ ॥ आमयो यश्च भूतानां जायते येन सुव्रत ॥ तदेव ह्यामयं द्रव्यं न पुनाति चिकित्सितम् ॥ ३३ ॥ एवं नृणां क्रियायोगाः सर्वे संसृतिहेतवः ॥ त एवात्मविनाशाय कल्पन्ते कल्पिताः परे ॥ ३४ ॥ यदत्र क्रियते कर्म भगवत्परितोषणम् ॥ ज्ञानं यत्तदधीनं हि भक्तियोगसमन्वितम् ॥ ३५ ॥ कुर्वाणा यत्र कर्माणि भगवच्छिक्षयाऽसकृत् ॥ गृणन्ति गुणनामानि कृष्णस्यानुस्मरन्ति च ॥ ३६ ॥ ॐ नमो भगवते तुभ्यं वासुदेवाय धीमहि ॥ प्रद्युम्नायानिरुद्धाय नमः संकर्षणाय च ॥ ३७ ॥

स्वामिचरणाः। सारार्थसन्दर्शिन्यां तु "सतां कृपा महत्सेवा श्रद्धा गुरुपदाश्रयः। भजनेषु स्पृहा भक्तिरनर्थापगमस्ततः ॥ स्यान्निष्ठा रुचिरासक्ती रतिः प्रेमा ततः परम् ॥" इति द्वादश भूमिकाः अत्रोक्ताः। ततो दर्शनसाक्षान्माधुर्य्यानुभवौ उत्तराध्याये वक्ष्येते इत्युक्तम् ॥ ३४ ॥ यदिति ॥ हि यस्मात् हेतोः अत्र कर्मभूमौ भगवदर्पितत्वाद्भगवत्परितोषणं निष्कामं यत् कर्म क्रियते यत् भक्तियोगसमन्वितं ज्ञानं तत् तस्य भगवत्परितोषणकर्मण एवाधीनम्। भगवदर्पितकर्मणाऽन्तःकरणशुद्धिस्ततो भक्तिस्ततो वासनानिवर्त्तकं ज्ञानमिति क्रमः ॥ ३५ ॥ कुर्वाणा इति ॥ यत्र यदा भगवतः शिक्षया "यत्करोषि यदश्नासि" इत्यादिरूपया कर्माणि कुर्वाणा भवन्ति तदा श्रीकृष्णस्य गुणनामानि असकृत् मुहुर्मुहुर्गृणन्ति श्रीकृष्णमनुस्मरन्ति च। अतो भगवदर्पितं कर्म भक्तियुक्तं ज्ञानं जनयतीति भावः ॥ ३६ ॥ नम इति ॥ वयं भगवते वासुदेवाय तुभ्यं नमः नमनं धीमहि मनसा कुर्वीमहि आर्षः प्रयोगः। तथा प्रद्युम्नाय अनिरुद्धाय संकर्षणाय च नमः धीमहि इत्यनुषङ्गः। प्रणवादिस्त्रयस्त्रिंशदक्षरात्मको मन्त्रः इति सारार्थसन्दर्शिनी। मान्त्रिकास्तु वासुदेवादिभिः ककारादीनां ग्रहणात् क्लीमिति कामबीजरूपो मन्त्रो बोध्यते इत्याहुः ॥ ३७ ॥

इतीति ॥ इति मन्त्रमूर्त्तिं मन्त्रध्यानोक्तमूर्त्तिं वस्तुतस्तु अमूर्त्तिकं यज्ञपुरुषं भगवन्तं यः मूर्त्तीनां वासुदेवादीनाम् अभिधानेन नामचतुष्टयेन यजते पञ्चरात्रोक्तविधिना वासुदे-वाय नमः प्रद्युम्नाय नमः इत्येवं षोडशोपचारैर्यः पूजयेत् स पुमान् सम्यग्दर्शनः सम्यग्ज्ञानवान् भवति। अमूर्त्तिकमित्यस्य मन्त्रोक्तव्यतिरिक्तमूर्त्तिशून्यमिति स्वामिचरणाः। प्राकृतमूर्त्तिरहितमिति भक्ताः ॥ ३८ ॥ इममिति ॥ हे ब्रह्मन् केशवः इमं पूर्वोक्तं स्वस्य निगममुपदेशं मयाऽनुष्ठितम् अवेत्य ज्ञात्वा मे मह्यं ज्ञानं स्वानुभवम् ऐश्वर्य-मणिमादिकं स्वस्मिन् भावं प्रेम भक्तिं चादात् ॥ ३९ ॥ त्वमपीति ॥ अदभ्रमनल्पं श्रुतं यस्य हे अदभ्रश्रुत येन विश्रुतेन बुधेन विदां विदुषां बुभुत्सितं ज्ञातुमिच्छा समाप्यते पुनर्जिज्ञासा न भवेत् तत् विभोर्भगवतः विश्रुतं यशः त्वमपि आख्याहि कथय । अन्यथा प्रकारान्तरेण तु दुःखैर्मुहुः अर्दितात्मनां पीडितमनसां जीवानां सं-क्लेशस्य निर्वाणं शान्ति विवेकिनः न उशन्ति न मन्यन्ते ॥ ४० ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायः प्रथमस्याध्यायं पञ्चमं व्यधात् ॥ ५ ॥ एवं नु

इति मूर्त्यभिधानेन मन्त्रमूर्तिममूर्तिकम् ॥ यजते यज्ञपुरुषं स सम्यग्दर्शनः पुमान् ॥ ३८ ॥ इमं स्वनिगमं ब्रह्मन्नवेत्य मदनुष्ठितम् ॥
अदान्मे ज्ञानमैश्वर्यं स्वस्मिन्भावं च केशवः ॥ ३९ ॥ त्वमप्यदभ्रश्रुत विश्रुतं विभोः समाप्यते येन विदां बुभुत्सितम् ॥ आख्याहि दुःखै-
र्मुहुरर्दितात्मनां संक्लेशनिर्वाणमुशन्ति नान्यथा ॥ ४० ॥ इति श्रीभागवते प्रथमस्कन्धे व्यासनारदसंवादे पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥ सूत
उवाच ॥ एवं निशम्य भगवान्देवर्षेर्जन्म कर्म च ॥ भूयः पप्रच्छ तं ब्रह्मन्व्यासः सत्यवतीसुतः ॥ १ ॥ व्यास उवाच ॥ भिक्षुभिर्विप्रव-
सिते विज्ञानादेष्टृभिस्तव ॥ वर्तमानो वयस्याऽऽद्ये ततः किमकरोद्भवान् ॥ २ ॥ स्वायंभुव कया वृत्त्या वर्तितं ते परं वयः ॥ कथं
चेदमुदस्राक्षीः काले प्राप्ते कलेवरम् ॥ ३ ॥

नारदः स्माह हरिकीर्त्तनजं स्वकम् ॥ सद्भाग्यं पूर्वजन्मोत्थं षष्ठान्यत्राङ्कवह्नियः ॥ अनुष्टुभस्त्वभ्रवेदा उवाचेति चतुष्टयम् ॥ ६ ॥ एवमिति ॥ हे ब्रह्मन् ! शौनक सत्यवतीसुतो भगवान् व्यासः देवर्षेर्जन्म कर्म च एवं निशम्य भूयः पुनरपि तं नारदं पप्रच्छ ॥ १ ॥ भिक्षुभिरिति ॥ तव विज्ञानस्य आदेष्टृभिः उपदेशकैः भिक्षुभिः विप्रवसिते विप्रोषिते दूरदेशगमने कृते सति भावे क्तः सम्प्रसारणाभाव आर्षः । आद्ये बाल्ये वयसि वर्त्तमानः भवान् ततोऽनन्तरं किम् अकरोत् तच्छ्रोतुमहमपि तथा चिकीर्षामीति भावः ॥ २ ॥ स्वायम्भुवेति ॥ हे स्वायम्भुव स्वयंभुवः ब्रह्मणः पुत्र ते तव परं बाल्यादुत्तरं वयः आयुः कया वृत्त्या वर्त्तितं व्यतीतं रामो राज्यमचीकरदित्यादाविव स्वार्थे णिच् ततः क्तः । ते त्वया परं वयः कथं नीतमिति स्वामिचरणाः । तत्र त्वयेत्यर्थे ते इति सुबन्तप्रतिरूपकमव्ययम् । मरणकाले प्राप्ते इदं दासीपुत्रभूतं कलेवरं शरीरं च कथम् उदस्राक्षीः त्यक्तवानसि ॥ ३ ॥

प्राक्कल्पेति ॥ हे सुरसत्तम एष कल्पपर्यन्तः कालः ते तव प्राक्कल्पः पूर्वकल्पः विषयो यस्याः तामेतां जन्मवृत्तान्तानुसन्धानरूपां स्मृतिं कथं न व्यवधात् व्यवधाय न खण्डितवान् अडागमाभाव आर्षः । हि यस्मात् एष कालः सर्वेषां निराकृतिर्नाशो यस्मात् ईदृशोऽस्ति वाक्यभेदान्न एष इत्यस्य पौनरुक्त्यदोषः । न ह्येवेति क्वचित् पाठः । तत्रैकवाक्यतैव ॥ ४ ॥ भिक्षुभिरिति ॥ द्वितीयश्लोकव्याख्यया व्याख्यातप्रायः अकारषम् अकार्षम् । रषयोर्विश्लेषश्छन्दोनुरोधेन ॥ ५ ॥ एकात्मजेति ॥ एक एवाहमात्मजो यस्याः सा योषित् मूढा किंकरी च मे जननी न अन्या गतिः पालनहेतुर्यस्य तस्मिन् आत्मजे मयि स्नेहस्यानुबन्धनमनुवृत्तिं चक्रे ॥ ६ ॥ सा इति ॥ मम योगक्षेमम् अप्राप्तप्राप्तिर्योगः प्राप्तस्य रक्षा क्षेमं पालनमाधनमित्यर्थः । इच्छती अपि सा अस्वतन्त्रा पराधीना अतो योगक्षेमे न कल्पा न समर्था आसीत् । हि यस्मात् लोकः यथा दारुमयी योषा स्त्री पुत्तिका यन्त्रयितुर्वशे तिष्ठति तथा ईशस्य वशे तिष्ठति ॥ ७ ॥ अहमिति ॥ दिग्देशकालेषु अव्युत्पन्नः अनभिज्ञः पञ्चहायनः पञ्चवर्षः बालकः अहं

प्राक्कल्पविषयामेतां स्मृतिं ते सुरसत्तम ॥ न ह्येष व्यवधात्काल एष सर्वनिराकृतिः ॥ ४ ॥ नारद उवाच ॥ भिक्षुभिर्विप्रवासिते विज्ञानादेष्टृभिर्मम ॥ वर्तमानो वयस्याऽऽद्ये तत एतदकारषम् ॥५॥ एकात्मजा मे जननी योषिन्मूढा च किंकरी ॥ मय्यात्मजेऽनन्यगतौ चक्रे स्नेहानुबन्धनम् ॥ ६ ॥ साऽस्वतन्त्रा न कल्पाऽऽसीद्योगक्षेमं ममेच्छती ॥ ईशस्य हि वशे लोको योषा दारुमयी यथा ॥ ७ ॥ अहं च तद्ब्रह्मकुले ऊषिवांस्तदपेक्षया ॥ दिग्देशकालाव्युत्पन्नो बालकः पञ्चहायनः ॥ ८ ॥ एकदा निर्गतां गेहाद्दुहन्तीं निशि गां पथि ॥ सर्पोऽदशत्पदा स्पृष्टः कृपणां कालचोदितः ॥ ९ ॥ तदा तदहमीशस्य भक्तानां शमभीप्सतः ॥ अनुग्रहं मन्यमानः प्रातिष्ठं दिशमुत्तराम् ॥ १० ॥ स्फीताञ्जनपदांस्तत्र पुरग्रामव्रजाकरान् ॥ खेटखर्वटवाटीश्च वनान्युपवनानि च ॥ ११ ॥

च तदपेक्षया मातृकर्त्रीका या ममाऽपेक्षा तया सा मां नाऽत्यजदत इत्यर्थः । तस्या मातुः स्नेहानुबन्धस्यापेक्षया कदा विरमेदिति प्रतीक्षयेत्यर्थः इति स्वामिचरणाः । तस्मिन् ब्रह्मकुले ऊषिवान् वासं कृतवान् ॥ ८ ॥ एकदेति ॥ एकदा निशि गां दुहन्तीं दुहतीं दोग्धुमित्यर्थः । नुमार्षः हेतौ शतृप्रत्ययः । गेहान्निर्गतां कृपणां दीनां तां पथि मार्गे पदा पादेन आस्पृष्टः ईषदाक्रान्तः कालेन मृत्युना चोदितः कश्चित् सर्पः अदशत् ॥ ९ ॥ तदेति ॥ तदा तत् मातुर्मरणं भक्तानां शं कल्याणम् अभीप्सतः ईशस्य अनुग्रहं मन्यमानः अहम् उत्तरां दिशं प्रातिष्ठं प्रस्थितवानस्मि । तङभावआर्षः ॥ १० ॥ स्फीतानिति चतुष्कम् ॥ एकः असहाय एवाहं स्फीतान् समृद्धान् जनपदान् देशान् तत्र जनपदेषु पुरग्रामव्रजाकरान् तत्र पुराणि राजधान्यः ग्रामाः विप्रशूद्रादिनिवासाः व्रजा गोकुलानि आकरा रत्नाद्युत्पत्तिस्थानानि तान् खेटाः कर्षकग्रामाः खर्वटा गिरितटग्रामाः नदीशैलाश्रितग्राममिलितनगराणि वा वाट्यः पूगपुष्पादीनां वाटिकास्ताः वनानि स्वतःसिद्धवृक्षाणां समूहाः उपवनानि रोपितवृक्षाणां समूहाः तानि

च इभैर्गजैर्भग्ना भुजाः शाखा येषां तादृशा द्रुमा येषु तान् चित्रैर्धातुभिः स्वर्णरजताद्यैः विचित्रानद्रींश्च शिवानि भद्राणि जलानि येषां तान् जलाशयान् तडागादीन् सुरैः सेविताः चित्राः स्वनाः येषां तैः पत्ररथैः पक्षिभिः तन्नादमधुरैरित्यर्थः । विभ्रमद्भिर्भ्रमरैः श्रीः शोभा यासां ताः नलिनीः सरसीः अतियातः अतीत्य गतः सन् नानागणदोषयुक्तेषु समदृष्टिः सन्निति तात्पर्यम् । नलवेणुशराणां स्तम्बैर्गुच्छैः कुशैः कीचकैः गह्वरं दुर्गमं वेणुजातय एव विपुलान्तरालगर्भाः कीचकाः घोरं दुःसहं प्रतिभयाकारं भयंकररूपं व्यालाः सर्पाः दुष्टगजा वा उलूकाः शिवाश्च तासामजिरं क्रीडास्थानं महद्विपिनं वनमद्राक्षम् ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ परिश्रान्तेति ॥ तृषा परीतः व्याप्तः बुभुक्षितश्च अत एव परितः श्रान्तानि इन्द्रियाणि आत्मा देहश्च यस्य तादृशोऽहं नद्या ह्रदे उपस्पृष्टः आचान्तः स्नात्वा जलं पीत्वा गतश्रमः अभूवम् ॥ १५ ॥ तस्मिन्निति ॥ निर्मनुजे तस्मिन् अरण्ये पिप्पलोपस्थे अश्वत्थमूले आस्थितः उपविष्टः अहम् आत्मना बुद्ध्या विषयव्यावृत्तमनसा वा आत्मस्थं हृदिस्थम् आत्मानं

चित्रधातुविचित्राद्रीनिभभग्नभुजद्रुमान् ॥ जलाशयाञ्छिवजलान्नलिनीः सुरसेविताः ॥ १२ ॥ चित्रस्वनैः पत्ररथैर्विभ्रमद्भ्रमरश्रियः ॥
नलवेणुशरस्तम्बकुशकीचकगह्वरम् ॥ १३ ॥ एक एवातियातोऽहमद्राक्षं विपिनं महत् ॥ घोरं प्रतिभयाकारं व्यालोलूकशिवाऽजिरम् ॥
॥ १४ ॥ परिश्रान्तेन्द्रियात्माऽहं तृट्परीतो बुभुक्षितः ॥ स्नात्वा पीत्वा ह्रदे नद्या उपस्पृष्टो गतश्रमः ॥ १५ ॥ तस्मिन्निर्मनुजेऽरण्ये
पिप्पलोपस्थ आस्थितः ॥ आत्मनात्मानमात्मस्थं यथाश्रुतमचिन्तयम् ॥ १६ ॥ ध्यायतश्चरणाम्भोजं भावनिर्जितचेतसा ॥ औत्कण्ठ्या-
श्रुकलाक्षस्य हृद्यासीन्मे शनैर्हरिः ॥ १७ ॥ प्रेमातिभरनिर्भिन्नपुलकाङ्गोऽतिनिर्वृतः ॥ आनन्दसंप्लवे लीनो नापश्यमुभयं मुने ॥ १८ ॥
रूपं भगवतो यत्तन्मनः कान्तं शुचाऽपहम् ॥ अपश्यन् सहसोत्तस्थे वैक्लव्याद्दुर्मना इव ॥ १९ ॥

परमात्मानं यथाश्रुतं मन्त्रोपदिष्टध्यानमनतिक्रम्य अचिन्तयम् ॥ १६ ॥ ध्यायत इति ॥ भावः प्रेमभक्तिस्तया निर्जितं वशीकृतं यच्चेतः तेन चरणाम्भोजमारभ्य श्रीमुखारविन्दपर्यन्तं ध्यायतः औत्कण्ठ्येन प्रेमवैवश्येन यान्यश्रूणि तेषां कलाभिर्बिन्दुभिर्युक्ते अक्षिणी यस्य तस्य मे मम हृदि हरिः शनैः क्रमेण आसीत् आविर्बभूव ॥ १७ ॥ प्रेमेति ॥ हे मुने प्रेम्णः अतिभरेणातिशयेन निर्भिन्नानि उद्भूतानि पुलकानि येषु तादृशान्यङ्गानि यस्य अतिशयेन निर्वृतः सुखी अतः आनन्दानां संप्लवे महापूरे ब्रह्मानन्दे लीनो मग्नोहम् उभयमात्मानं परं च न अपश्यम् ॥ १८ ॥ रूपमिति ॥ मनसः कान्तमभीष्टं शुचा शोकस्तामपहन्तीति शुचापहं यत् भगवतो रूपमद्राक्षं तत्सहसा अपश्यन् अहं दुर्मना इव प्राप्तच्युतनिधिर्दुःखितमना जन इव वैक्लव्यात् भगवददर्शनजात् खेदात् हेतोः उत्तस्थे व्युत्थितो भग्नसमाधिरभूवमित्यर्थः । अत्रोर्ध्वकर्मणो-स्थानाभावादनूर्ध्वकर्मणीत्यस्याप्राप्त्या आत्मनेपदम् ॥ १९ ॥

दिदृक्षुरिति ॥ भूयः पुनरपि तद्रूपं दिदृक्षुरहं हृदि मनः प्रणिधाय स्थिरीकृत्य वीक्षमाणो ध्यायन्नपि नापश्यम् । ततश्च अवितृप्तोऽहम् आतुर इवाऽभवम् । यद्वा आतुरः रोगी वाऽवितृप्तः असंतुष्टः वीक्षमाणोप्यहं नापश्यम् ॥ २० ॥ एवमिति ॥ गिरां वाचामगोचरः संवेदनस्याविषयोऽपि भगवान् गम्भीरया श्लक्ष्णया मधुरया च वाचा शुचः शोकान् प्रशमयन्निव एवं विजने द्रष्टुं यतन्तम् । शतार्षः । मामाह स्म ॥ २१ ॥ हन्तेति ॥ हन्तेति सानुकम्पसंबोधनम् । भवान् अस्मिन् जन्मनि मा मां द्रष्टुं नार्हति यतः न विपक्वाः दग्धाः कषायाः मलाः कामादयो येषां तेषां कुयोगिनामनिष्पन्नयोगानाम् ईषदर्थे कुः । अहम् इह लोके दुर्दर्शः द्रष्टुमशक्यः कुयोगिनामिति शेषे षष्ठी तेन " न लोका० " इति न निषेधः ॥ २२ ॥ सकृदिति ॥ हे अनघ यत् मया सकृत् एकवारं रूपं दर्शितम् एतत् सकृद्दर्शनं तु ते तव कामाय मय्यनुरागं वर्द्धयितुमेव " क्रियार्थ० " इत्यादिना चतुर्थी । यतः मयि काम इच्छामात्रं दर्शनालाभेऽपि यस्य स मत्कामः साधुः शनकैः शनैः सर्वान् हृच्छयान् हृदि शेरते इति तान्

दिदृक्षुस्तदहं भूयः प्रणिधाय मनो हृदि ॥ वीक्षमाणोऽपि नापश्यमवितृप्त इवातुरः ॥ २० ॥ एवं यतन्तं विजने मामाहाऽगोचरो गिराम् ॥
गम्भीरश्लक्ष्णया वाचा शुचः प्रशमयन्निव ॥ २१ ॥ हन्ताऽस्मिञ्जन्मनि भवान्न मा द्रष्टुमिहार्हति ॥ अविपक्वकषायाणां दुर्दर्शोऽहं
कुयोगिनाम् ॥ २२ ॥ सकृद्यद्दर्शितं रूपमेतत्कामाय तेऽनघ ॥ मत्कामः शनकैः साधुः सर्वान्मुञ्चति हृच्छयान् ॥ २३ ॥ सत्सेवया
दीर्घया ते जाता मयि दृढा मतिः ॥ हित्वाऽवद्यमिमं लोकं गन्ता मज्जनतामसि ॥ २४ ॥ मतिर्मयि निबद्धेयं न विपद्येत कर्हिचित् ॥
प्रजासर्गनिरोधेऽपि स्मृतिश्च मदनुग्रहात् ॥ २५ ॥ एतावदुक्त्वोपरराम तन्महद्भूतं नभोलिङ्गमलिङ्गमीश्वरम् ॥ अहं च तस्मै महतां मही-
यसे शीर्ष्णाऽवनामं विदधेऽनुकम्पितः ॥ २६ ॥

विषयवासनाख्यान् कामान् मुञ्चति ॥ २३ ॥ सत्सेवयेति ॥ अदीर्घयापि सतां सेवया मयि ते तव मतिर्दृढा जाता अतः अवद्यं निन्द्यं शुद्रयोनिरूपम् इमं लोकं देहं हित्वा मज्जनतां मत्पार्षदरूपतां गन्तासि ॥ २४ ॥ मतिरिति ॥ ममानुग्रहात् प्रसादात् मयि निबद्धा इयं मतिः कर्हिचित् कदाचिदपि न विपद्येत न नश्येत तथा मदनुग्रहादेव प्रजानां सर्गे सृष्टौ निरोधे संहारेपि प्रजासर्गस्य निरोध इति वा स्मृतिः प्राग्जन्मस्मृतिशक्तिश्च न विपद्येत ॥ २५ ॥ एतावदिति ॥ एतावत् वचनम् उक्त्वा नभसि लिङ्गं मूर्तिर्यस्य तन्नभोलिङ्गं सन्निहितमपि न लिङ्ग्यते न ज्ञायते इति अलिङ्गम् ईश्वरं सर्वनियन्तृ तत् शास्त्रप्रसिद्धं महद्भूतं परमात्मरूपं कर्तृ उपरराम तूष्णींबभूव । एतस्य महतो भूतस्य निश्वसितमित्यादि वेदे महद्भूतमिति परमात्मनि प्रयुज्यते तेन अनुकम्पितः अहं च महतां महीयसे महत्तमाय तस्मै अदृष्टाय शीर्ष्णा अवनामं प्रणामं विदधे अकरवम् बहूनामप्येकस्यातिशये ईयसुन् प्रयुज्यते । " मुहुर्महिम्ना महसां महीयसाम् इति माघः । आर्षः शीर्षन्शब्दः ॥ २६ ॥

नामानीति ॥ अनन्तरं चाहं हतत्रपः त्यक्तलज्जः अनन्तस्य नामानि पठन् अनवरतं गृणन् नामपाठोपस्थापितानि गुह्यानि भद्राणि च कृतानि भगवच्चरितानि स्मरन् तुष्टमनाः गतस्पृहः नानादेशे ईक्षणेच्छारहित एव यदृच्छया गां भूमिं पर्यटन् कालं "गन्ता मज्जनतामसि" इति भगवदुक्तं प्रतीक्षन् आर्षः शता । विमदः अहं पार्षदो भविष्यामीति मदरहितः विमत्सरः मत्सदृशोऽन्यो माभूदिति मत्सररहितश्चाभूवमिति ॥ २७ ॥ एवमिति ॥ हे ब्रह्मन् एवं कृष्णे मतिर्यस्य तस्य असक्तस्य आसक्तिरहितस्य अमलात्मनः निर्मलचित्तस्य मम काले स्वावसरे यथा विद्युत् विशेषेण द्योतमाना सौदामनी तडित् प्रादुर्भवति तथा सहसा कालो मृत्युः प्रादुरभूत् ॥ २८ ॥ प्रयुज्यमान इति ॥ "गन्ता मज्जनतामसि इति या भागवती भगवत्पार्षदरूपा शुद्धा सत्त्वमयी तनुः प्रतिश्रुता तां प्रति भगवता मयि प्रयुज्यमाने नीयमाने सति आरब्धं यत्कर्म तन्निर्वाणं समाप्तं यस्य स पाञ्चभौतिकः पञ्चभूतनिर्मितः देहः न्यपतत् भगवत्पार्षदताप्राप्तिकाले भौतिको देहोऽपतदित्यर्थः । तेन पार्षददेहस्य शुद्धत्वनित्यत्वादिकं ज्ञापितम् । प्रेमभक्तानां प्रारब्धकर्मापि साधनदशायामेव नश्यतीति भक्ताः ॥ २९ ॥ कल्पान्त इति ॥ कल्पस्य ब्रह्मदिनस्यान्ते इदं त्रैलोक्यमादाय उपसंहृत्य उदन्वत एकार्णवस्य अम्भसि

नामान्यनन्तस्य हतत्रपः पठन्गुह्यानि भद्राणि कृतानि च स्मरन् ॥ गां पर्यटंस्तुष्टमनागतस्पृहः कालं प्रतीक्षन्विमदो विमत्सरः ॥ २७ ॥
एवं कृष्णमतेर्ब्रह्मन्नसक्तस्यामलात्मनः ॥ कालः प्रादुरभूत्काले विद्युत्सौदामनी यथा ॥ २८ ॥ प्रयुज्यमाने मयि तां शुद्धां भागवतीं तनुम् ॥
आरब्धकर्मनिर्वाणो न्यपतत्पाञ्चभौतिकः ॥ २९ ॥ कल्पान्त इदमादाय शयानेऽम्भस्युदन्वतः ॥ शिशयिषोरनुप्राणं विविशेऽन्तरहं विभोः
॥ ३० ॥ सहस्रयुगपर्यन्त उत्थायेदं सिसृक्षतः ॥ मरीचिमिश्रा ऋषयः प्राणेभ्योऽहं च जज्ञिरे ॥ ३१ ॥ अन्तर्बहिश्च लोकांस्त्रीन्पर्येम्यस्कन्दितव्रतः ॥ अनुग्रहान्महाविष्णोरविघातगतिः क्वचित् ॥ ३२ ॥

शयाने श्रीनारायणे शिशयिषोः शयनं कर्तुमिच्छोर्विभोर्ब्रह्मणः अन्तः मध्यम् अनु प्राणं निश्वासेन सह अहं विविशे प्रविवेश तज्ञार्पः । "ततोऽवतीर्य विश्वात्मा देहमाविश्य चक्रिणः । अवाप वैष्णवीं निद्रामेकीभूयाथ विष्णुना ॥" इति कौर्मोक्तेः । स्वायनेऽम्भसीति पाठे स्वस्यायने अम्भसि शिशयिषोर्ब्रह्मण इति श्रीनारायणेनाऽभेदविवक्षयोक्तमित्यवगन्तव्यम् ॥ ३० ॥ सहस्रेति ॥ सहस्रयुगपरिमितब्रह्मनिशायाः पर्यन्ते समाप्तौ पूर्वकल्पान्ते एतत्कल्पस्यादावित्यर्थः । उत्थाय इदं जगत् सिसृक्षतः ब्रह्मणः प्राणेभ्यः इन्द्रियेभ्यः मरीचिर्मिश्रः मुख्यो येषां ते मरीच्याद्या इत्यर्थः । ऋषयः अहं नारदश्च जज्ञिरे परत्वादुत्तमपुरुषे जज्ञिमह इति वक्तव्ये जज्ञिर इत्यार्षम् ॥ ३१ ॥ अन्तरिति ॥ कर्मिणस्त्रिलोक्या बहिर्न यान्ति तपआदिना ब्रह्मलोकं गतास्त्वन्तर्न यान्ति कर्मबन्धभयात् । अहं तु महाविष्णोः अनुग्रहात् अस्कन्दितमस्खलितं ब्रह्मचर्यादिरूपं व्रतं यस्य सः क्वचिदपि न विघातो यस्यास्तथाविधा गतिर्यस्य तथाविधश्च सन्नन्तर्बहिश्च त्रीन् लोकान् पर्येमि पर्यटामि ॥ ३२ ॥

देवदत्तामिति ॥ देवेन भगवता स्वयं दत्तां स्वराः निषादर्षभगान्धारषड्जमध्यमधैवतपञ्चमाख्याः सप्त त एव ब्रह्मानन्दाभिव्यञ्जकत्वाद् ब्रह्म तेन विभूषितामिमां मत्पाणिस्थां वीणां मूर्च्छयित्वा स्वराणां मूर्च्छना संगीतशास्त्रप्रसिद्धा तां प्रापय्य हरिकथां गायमानोऽहं चरामि शानजार्षः चानथ वा ॥३३॥ प्रगायत इति ॥ स्ववीर्याणि प्रकर्षेण गायतो मे चेतसि प्रियश्रवाः प्रियं श्रवो यशो यस्य सः तीर्थपादः तीर्थानि पादे यस्य सः भगवान् आहूत इव शीघ्रं मे मम चेतसि दर्शनं याति दृष्टो भवति ॥३४॥ एतद्धीति ॥ हीति अवधारणे । एतत् हरेः चर्याणां लीलानामनुवर्णनं महद्भिः कृतं यत् तत् मात्राः शब्दादयो विषयास्तेषां स्पर्शाः भोगास्तेषामिच्छया मुहुः आतुराणि चित्तानि येषां तेषां जनानां भवसिन्धोः संसारसमुद्रस्य प्लवः पोतः दृष्टः न केवलं श्रुतिप्रामाण्येन स्वीकृतः किन्त्वन्वयव्यतिरेकाभ्यां दृष्ट एवेत्यर्थः ॥ ३५ ॥ यमादिभिरिति ॥ मुहुः कामलोभाभ्यां हतो मलिनीकृत आत्मा मनः यद्वत् यथा मुकुन्दसेवया अद्धा अप्रयासेन शाम्यति कामक्रोधादिसंतापरहितो भवति तथा योगस्य पथिभिर्मार्गैर्यमादिभिर्न शाम्यति कथंचिन्मुकुन्दसेवामात्रेण शाम्यति किं पुनस्तद्गुणवर्णनेनेति भावः । इह भक्तिरसिका आहुः । भवतानुदितप्रायमित्यादिना तथात्माद्धा न शाम्यतीत्यन्तेन ग्रन्थेन भक्तेरेव निस्तारोपायत्वेनोक्तत्वेपि तस्यास्त्रैविध्यं दृश्यते केवलत्वं प्राधान्यं गुणभावश्च त्यक्त्वा स्वधर्ममित्यादिषु अहं पुरातीतभव इत्यादिषु च केवलत्वम् " कुर्वाणा यत्र

देवदत्तामिमां वीणां स्वरब्रह्मविभूषिताम् ॥ मूर्च्छयित्वा हरिकथां गायमानश्चराम्यहम् ॥ ३३ ॥ प्रगायतः स्ववीर्याणि तीर्थपादः प्रियश्रवाः ॥ आहूत इव मे शीघ्रं दर्शनं याति चेतसि ॥ ३४ ॥ एतद्ध्यातुरचित्तानां मात्रास्पर्शेच्छया मुहुः ॥ भवसिन्धुप्लवो दृष्टो हरिचर्यानुवर्णनम् ॥ ३५ ॥ यमादिभिर्योगपथैः कामलोभहतो मुहुः ॥ मुकुन्दसेवया यद्वत्तथात्माऽद्धा न शाम्यति ॥ ३६ ॥

कर्माणि भगवच्छिक्षयासकृत् । गृणन्ति गुणनामानि कृष्णस्यानुस्मरंति च ॥ " इत्यत्र प्राधान्यम् । " यदत्र क्रियते कर्म भगवत्परितोषणम् । ज्ञानं यत्तदधीनं हि भक्तियोगसमन्वितम् ॥ " इत्यत्र गुणभावः । तत्र केवलत्वे निष्कामाधिकारिणो भक्तिरनन्या शुद्धा निर्गुणा उत्तमा अकिंचनेत्यादिनाम्नी प्रेमफला भवति । प्राधान्ये कर्ममिश्रा ज्ञानमिश्रा योगमिश्रेत्यादिनाम्नी भक्तिः शान्ताधिकारिणो रतिफला कस्यचिन्मोक्षफलापि भवति दास्यादिभावात् साधुसङ्गवशात् कस्यचिद्दास्याद्यभिलाषिणो भक्तेर्गतिप्राधान्ये सत्यैश्वर्यप्रधानदास्यादिभावप्रदा प्रेमफलापि भवति । गुणभावे तु स्वीयं नामफलं चाप्रकाशयन्ती कर्मज्ञानयोगादीनां तया विना स्वफलं सम्यक् साधयितुमसमर्थानां तत्र साहाय्यमात्रं कुर्वती स्वयं तटस्थेव भवति । ततश्च भक्तिमिश्रं कर्म ज्ञानं योगश्च मोक्षं साधयतीत्यतोत्र शास्त्रे भक्तिर्द्विविधैव केवला प्रधानीभूता चेत्येतत् सर्वं नारदेनोपदिष्टो व्यासो द्वादशसु स्कन्धेषु प्रपञ्चयिष्यतीति ज्ञेयम् । पूर्वं भक्तेराविर्भावप्रकारो वृद्धिः फलं तद्वतो जनस्य चेष्टा प्रारब्धकर्म नाशः साधकदेहत्यागप्रकारोऽकर्मारब्धचिन्मयदेहप्राप्तिश्चेति रहस्यं वेदान्तदर्शिभिरप्यगम्यम् ॥ ३६ ॥

सर्वमिति ॥ हे अनघ मे मम जन्मकर्मणो रहस्यं भवतः आत्मनोन्तःकरणस्य तोषणं तच्च यत्त्वयाऽहं पृष्टस्तदिदं सर्वं मयाऽऽख्यातम् ॥ ३७ ॥ एवमिति ॥ यदृच्छया चरति यादृच्छिकः हेतुशून्यगमनादिक्रियः भगवान् नारदो मुनिः वासव्या उपरिचरवसुवीर्यजातायाः सत्यवत्याः सुतं व्यासमेवं पूर्वोक्तं सर्वं सम्भाष्य कथयित्वा आमन्त्र्य गच्छामीति पृष्ट्वा वीणां रणयन् ययौ । अत्र भक्तिर्यादृच्छिकी भक्तोपि यादृच्छिकस्तत्सङ्गोपि व्यासस्य यादृच्छिक इति भक्तिमात्रस्य यादृच्छिकत्वमुक्त्वा जीवान् ॥ ३८ ॥ अहो इति ॥ अयं देवर्षिर्धन्यः कृतार्थ एव यत् यतः शार्ङ्गधन्वनो भगवतः कीर्तिं गायन् मादयन् स्वयं हृष्यन् तापत्रयेण आतुरं व्याकुलं सर्वमिदं जगदपि तन्त्र्या वीणया रमयति सुखयति ॥ ३९ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वयार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायः प्रथमषष्ठेऽध्याये व्यधादिमाम् ॥ ६ ॥ समये सुतबालानां वधात्कृष्णेन जिष्णुना ॥ दण्डनं द्रोणपुत्रस्य श्लोकास्तत्राष्टमार्गणाः ॥ अनुष्टुभः सार्द्धषष्टिरुनाचत्वारिंशकं तथा ॥ ७ ॥ निर्गत इति ॥ हे सूत स्वाश्रमान्नारदे निर्गते सति तस्याभिमतं भग-

सर्वं तदिदमाख्यातं यत्पृष्टोऽहं त्वयाऽनघ ॥ जन्मकर्मरहस्यं मे भवतश्चात्मतोषणम् ॥ ३७ ॥ सूत उवाच ॥ एवं संभाष्य भगवान्नारदो
वासवीसुतम् ॥ आमन्त्र्य वीणां रणयन्ययौ यादृच्छिको मुनिः ॥ ३८ ॥ अहो देवर्षिर्धन्योयं यत्कीर्तिं शार्ङ्गधन्वनः ॥ गायन्माद्यन्निदं
तन्त्र्या रमयत्यातुरं जगत् ॥ ३९ ॥ इति श्रीभागवते प्रथमस्कन्धे व्यासनारदसंवादे षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥ शौनक उवाच ॥ निर्गते नारदे
सूत भगवान्बादरायणः ॥ श्रुतवांस्तदभिप्रेतं ततः किमकरोद्विभुः ॥ १ ॥ सूत उवाच ॥ ब्रह्मनद्यां सरस्वत्यामाश्रमः पश्चिमे तटे ॥ शम्याप्रास
इति प्रोक्त ऋषीणां सत्रवर्धनः ॥ २ ॥ तस्मिन् स्वआश्रमे व्यासो बदरीखण्डमण्डिते ॥ आसीनोऽप उपस्पृश्य प्रणिदध्यौ मनः स्वयम्
॥ ३ ॥ भक्तियोगेन मनसि सम्यक् प्रणिहितेऽमले ॥ अपश्यत्पुरुषं पूर्वं मायां च तदपाश्रयाम् ॥ ४ ॥

वल्लीलाप्रतिपादकग्रन्थकरणं श्रुतवान् स विभुः भगवान् बादरायणः व्यासस्ततस्तदनन्तरं किमकरोत् ॥ १ ॥ ब्रह्मनद्यामिति ॥ ब्रह्मदेवत्यायां नद्यां ब्रह्मणां वेदब्राह्मणादीनां वा नद्यां ब्राह्मणैराश्रितायां वा नद्यां सरस्वत्यां सप्तमी षष्ठ्यर्था । तस्याः पश्चिमे तटे ऋषीणां सत्राणि कर्माणि वर्द्धयतीति तथाभूतः शम्या युगकीलाः प्रास्यन्ते परिध्यर्थं क्षिप्यन्तेऽस्मिन्निति शम्याप्रास इति प्रोक्तः प्रसिद्धो व्यासस्याश्रमोऽस्तीति शेषः ॥ २ ॥ तस्मिन्निति ॥ बदरीणां खण्डेन समूहेन मण्डिते शोभमाने तस्मिन् स्वे स्वकीये आश्रमे अप उपस्पृश्य आचमनं कृत्वाऽऽसीनः व्यासः "समाधिनानुस्मर तद्विचेष्टितम्" इति नारदोपदेशात् स्वयमवधानेन मनः प्रणिदध्यौ स्थिरीकृतवान् ॥ ३ ॥ भक्तियो-गेनेति ॥ भक्तियोगेन अमले निर्मले अत एव सम्यक् प्रणिहिते निश्चले मनसि पूर्णं पूर्वमिति वा पाठः । पुरुषमीश्वरम् अपश्यत् तदपाश्रयां तदधीनां मायां चापश्यत् ॥ ४ ॥

ईशमायाकृतां च जीवानां संसृतिमपश्यदित्याह—ययेति ॥ यया मायया संमोहितः स्वरूपावरणेन विक्षिप्तो जीवः परोऽपि वस्तुतो मायागुणत्रयाद्व्यतिरिक्तोऽपि आत्मानं त्रिगुणात्मकं मनुते तत्कृतं गुणत्रयाभिमानकृतमनर्थं कर्तृत्वादिकं चाभिपद्यते प्राप्नोति ॥ ५ ॥ अनर्थेति ॥ अनर्थस्योपशमं निवर्तकं च अधोक्षजे साक्षाद्भक्तियोगमपश्यत । एतत्सर्वं दृष्ट्वाऽतः स्वयं विद्वान् जानन् एतदजानतो लोकस्योपकाराय सात्वतसंहितां श्रीभागवताख्यां चक्रे । अनेन श्लोकत्रयेण संक्षेपतो भागवतार्थो दर्शितः । तथा हि विद्याशक्त्या मायानियन्ता नित्याविर्भूतपरानन्दस्वरूपः सर्वज्ञः सर्वशक्तिरीश्वरः तन्मायया सम्मोहितस्तिरोभूतस्वरूपस्तद्विपरीतधर्मा जीवः तस्य चेश्वरभक्त्या लब्धज्ञानेन मोक्षः इति तदुक्तं विष्णुस्वामिना "ह्लादिन्या संविदाश्लिष्टः सच्चिदानन्द ईश्वरः । स्वाविद्यासंवृतो जीवः संक्लेशनिकराकरः ॥ स ईशो यद्वशे माया स जीवो यस्तयार्दितः । स्वाविर्भूतपरानन्दः स्वाविर्भूतसुदुःखभूः ॥ स्वादृगुत्थविपर्यासभवभेदजभीशुचः । यन्मायया जुषन्नास्ते तमिमं नृहरिं स्तुमः ॥" इत्यादि ॥ ६ ॥ यस्यामिति ॥ यस्यां भागवतसंहितायां श्रूयमाणायामेव किं पुनः श्रुतायां किन्तरां कीर्त्यमानायां किन्तमां कीर्तितायां पुंसां वर्णाश्रमादिहीनानामपि परमपुरुषे कृष्णे

यया संमोहितो जीव आत्मानं त्रिगुणात्मकम् ॥ परोऽपि मनुतेऽनर्थं तत्कृतं चाभिपद्यते ॥ ५ ॥ अनर्थोपशमं साक्षाद्भक्तियोगमधोक्षजे ॥ लोकस्याजानतो विद्वांश्चक्रे सात्वतसंहिताम् ॥ ६ ॥ यस्यां वै श्रूयमाणायां कृष्णे परमपूरुषे ॥ भक्तिरुत्पद्यते पुंसः शोकमोहजरापहा ॥ ७ ॥ स संहितां भागवतीं कृत्वाऽनुक्रम्य चात्मजम् ॥ शुकमध्यापयामास निवृत्तिनिरतं मुनिः ॥ ८ ॥ शौनक उवाच ॥ स वै निवृत्तिनिरतः सर्वत्रोपेक्षको मुनिः ॥ कस्य वा बृहतीमेतामात्मारामः समभ्यसत् ॥ ९ ॥ सूत उवाच ॥ आत्मारामाश्च मुनयो निर्ग्रन्था अप्युरुक्रमे ॥ कुर्वन्त्यहैतुकीं भक्तिमित्थंभूतगुणो हरिः ॥ १० ॥

शोकमोहजरापहा भक्तिः उत्पद्यते ॥ ७ ॥ स इति ॥ स मुनिः व्यासो भागवतीं संहितां संक्षेपेण कृत्वा ततो नारदोपदेशादनुक्रमेण भगवद्भक्तिप्रधानतयाऽनुक्रम्य संशोध्य स च नारदोपदेशः श्रीकृष्णान्तर्धानानन्तरं परीक्षित्कर्तृककलिनिग्रहात्पूर्वं ज्ञेयः ततः निवृत्तिनिरतम् आत्मजं शुकम् अध्यापयामास । अत्र पूर्वनिर्मितस्यैव श्रीभागवतस्या-नुक्रमणं यदुक्तम् "कृष्णे स्वधामोपगते" इत्यत्र "पुराणार्कोऽधुनोदित" इति । अत एवेदं श्रीमद्भागवतं भारतानन्तरं यदत्र श्रूयते यच्चान्यत्र अष्टादशपुराणानन्तरं भारतमिति तद्द्वयमपि संगतं स्यात् इति चक्रवर्त्ती । विस्तरस्तु टीकावशेषभागे द्रष्टव्यः ॥ ८ ॥ स इति ॥ वै इत्यवधारणे सः निवृत्तावेव नितरां रतः आत्मारामः सर्वत्र अध्ययनाध्याप-नादावप्युपेक्षकः मुनिः शुकः कस्य वा हेतोः एतां ग्रन्थतोऽर्थतश्च बृहतीं संहितां समभ्यसत् अधीतवान् ॥ ९ ॥ आत्मारामा इति ॥ आत्मारामा अतो निर्ग्रन्थाः ग्रन्थेभ्यः शास्त्रेभ्योऽपि निर्गताः फलप्राप्तौ उपायत्यागात् । तदुक्तं गीतासु "यदा ते मोहकलिलं बुद्धिर्व्यतितरिष्यति । तदा गन्तासि निर्वेदं श्रोतव्यस्य श्रुतस्य च ॥" इति । यद्वा ग्रन्थिरेव

ग्रन्थः निवृत्तो ग्रन्थो येषां ते निर्गताहङ्कारग्रन्थयः विधिनिषेधग्रन्थातीता वा अपि मुनयो उरुक्रमे भगवति अहैतुकीं प्रयोजनानुसंधानरहितां भक्तिं कुर्वन्ति हरिः इत्थंभूता आत्मारामाणामप्याकर्षणशीला गुणा यस्य स तथाभूतः अस्ति ॥ १० ॥ हरेरिति ॥ नित्यं सर्वदा विष्णुजनाः प्रिया यस्य सः व्याख्यानादिप्रसङ्गेन तत्संगतिकामः इति भावः । भगवान् बादरायणिः शुकः यतो हरेर्गुणैराक्षिप्ता आकृष्टा मतिर्बुद्धिर्यस्य सः तथाभूतः अतः महदप्येतदाख्यानमध्यगात् अधीतवान् एतेन शुकस्य एतदाख्याने प्रवृत्तिः कथमित्यस्योत्तरमुक्तम् । अत्र व्यास एव भगवद्गुणाभिव्यञ्जकान् श्रीभागवतीयान् कांश्चन श्लोकान् लोकद्वारा विविक्तारण्ये सदा समाधिस्थमपि शुकं श्रावयामास । ततस्तच्छ्रुत्वैव भग्नसमाधिः तन्माधुर्याकृष्टचित्तः तादृशं समाधिमप्याक्षिप्य सर्वज्ञतया तान् श्लोकान् भागवतीयान् ज्ञात्वा तत्प्रकाशकं च स्वपितरं ज्ञात्वा तदन्तिकमागत्य श्रीभागवतमध्यैष्टेति ब्रह्मवैवर्त्तम् ॥ ११ ॥ परीक्षित इति ॥ अथ तच्छ्रोतुः राजर्षेः राजत्वेऽप्यृषिवद्वर्त्तमानस्य परीक्षितो जन्मकर्माणि च विलापनं मोक्षं च यद्वा लपेर्ण्यन्ताल्ल्युट् श्रीभागवतकथावाचनमित्यर्थः । तेषां समाहारस्तथा तदुपोद्घातरूपं पाण्डुपुत्राणां युधिष्ठिरादीनां संस्थां वृत्तान्तं महाप्रस्थानं च कृष्णस्य भगवतः कथाया उदयः अनुप्रसक्तिर्यथा स्यात्तथा वक्ष्ये ॥ १२ ॥

हरेर्गुणाऽऽक्षिप्तमतिर्भगवान्बादरायणिः ॥ अध्यगान्महदाख्यानं नित्यं विष्णुजनप्रियः ॥ ११ ॥ परीक्षितोऽथ राजर्षेर्जन्मकर्मविलापनम् ॥
संस्थां च पाण्डुपुत्राणां वक्ष्ये कृष्णकथोदयम् ॥१२॥ यदा मृधे कौरवसृञ्जयानां वीरेष्वथो वीरगतिं गतेषु ॥ वृकोदराविद्धगदाभिमर्शभग्नोरुदण्डे धृतराष्ट्रपुत्रे ॥१३॥ भर्तुः प्रियं द्रौणिरिति स्म पश्यन्कृष्णासुतानां स्वपतां शिरांसि ॥ उपाहरद्विप्रियमेव तस्य तज्जुगुप्सितं कर्म विगर्हयन्ति ॥ १४ ॥ माता शिशूनां निधनं सुतानां निशम्य घोरं परितप्यमाना ॥ तदाऽरुदद्बाष्पकलाकुलाक्षी तां सान्त्वयन्नाह किरीटमाली ॥१५॥

यदेति द्वयम् ॥ कौरवाणां सृञ्जयानां च मृधे युद्धे सृञ्जयवंशजस्य धृष्टद्युम्नस्य पाण्डवसेनापतित्वात्सृञ्जयानामिति लक्षणया पाण्डवानामित्येवार्थः । वीरेषु वीराणां गतिं स्वर्गं गतेषु सत्सु धृतराष्ट्रपुत्रे दुर्योधने वृकोदरेण भीमेन आविद्धायाः आक्षिप्तायाः गदाया अभिमर्शेन आघातेन भग्नौ ऊरू एव दण्डौ यस्य तथाभूते सति अथो मम भर्तुर्दुर्योधनस्य प्रियमित्येवं स्यादिति स्म पश्यन् आलोचयन् द्रौणिरश्वत्थामा यदा स्वपतां कृष्णाया द्रौपद्याः सुतानां शिरांसि उपाहरत् छित्त्वाऽऽनीतवान् तत्तस्य कर्म दुर्योधनस्य सर्वलोकस्य च विप्रियमेव जातम् । प्रथमं शत्रुवधश्रवणेन हर्षोदयात् पश्चाच्च भीमादीनां शत्रूणामवधज्ञानात् बालवधेन वंशनाशज्ञानाच्च विषादोत्पत्तेः हर्षविषादाभ्यां च तन्मृत्युप्राप्तेरित्याहुः तत्र हेतुः यतो जुगुप्सितं कर्म सर्वेऽपि विगर्हयन्ति निन्दन्ति ॥ १३ ॥ १४ ॥ मातेति ॥ तदा माता द्रौपदी सुतानां तत्रापि शिशूनां बालानां घोरं दुःसहं निधनं मरणं निशम्य दृष्ट्वा परितप्यमाना अत एव बाष्पकलाभिः अश्रुबिन्दुभिराकुले अक्षिणी यस्यास्तथाभूता सती अरुदत् तां सान्त्वयन् किरीटमाली किरीटस्य तदग्राणां मालास्यास्ति सः अर्जुनः आह स्म ॥ १५ ॥

तदेति ॥ हे भद्रे यत् यदा गाण्डीवमुक्तैर्विशिखैर्बाणैः ब्रह्मबन्धोः ब्राह्मणाधमस्य आततायिनः शस्त्रपाणेः पुत्रहन्तुः अश्वत्थाम्नः शिरः त्वा त्वां प्रति उपाहरे त्वत्समीपमानयामि यच्च शिर आक्रम्य आसनं विधाय दग्धपुत्रा मृतपुत्रा त्वं स्नास्यसि तदा ते तव शुचः शोकाश्रूणि प्रमृजामि परिमार्जयामि विकरण आर्षः । "अग्निदो गरदश्चैव शस्त्रपाणिर्धनापहः । क्षेत्रदारहरश्चैव षडेते ह्याततायिनः ॥" ॥ १६ ॥ इतीति ॥ अच्युतः श्रीकृष्ण एव मित्रं सूतः सारथिश्च यस्य सः उग्रं धनुर्यस्य सः कपिध्वजः अर्जुनः इत्येवं वल्गुऽभिर्मनोहरैर्विचित्रैश्च जल्पैः भाषणैः प्रियां द्रौपदीं सान्त्वयित्वा दंशितो बद्धकवचश्च सन् रथेन साधनेन गुरुपुत्रमश्वत्थामानमन्वाद्रवत अन्वधावत् ॥ १७ ॥ तमिति ॥ तमर्जुनमापतन्तमनुधावन्तं दूराद्विलक्ष्य दृष्ट्वा उद्विग्नं मनो यस्य सः प्राणपरीप्सुः जिजीविषुः कुमारहा बालघाती सोऽश्वत्थामा यावद्गमं यावद्गन्तुं शक्यं तावत् उर्व्यां रथेन यथा कः ब्रह्मा मृगो भूत्वा सुतां यभ्युमुद्यतः सन् रुद्रस्य भयाद्यथा पलायते स्म तथा पराद्रवत् । अर्क इति पाठे तु वामनपुराणकथा सूचिता । तथा

तदा शुचस्ते प्रमृजामि भद्रे यद्ब्रह्मबन्धोः शिर आततायिनः ॥ गाण्डीवमुक्तैर्विशिखैरुपाहरे त्वाक्रम्य यत्स्नास्यसि दग्धपुत्रा ॥ १६ ॥
इति प्रियां वल्गुविचित्रजल्पैः स सान्त्वयित्वाऽच्युतमित्रसूतः ॥ अन्वाद्रवद्दंशित उग्रधन्वा कपिध्वजो गुरुपुत्रं रथेन ॥ १७ ॥ तमापतन्तं स
विलक्ष्य दूरात्कुमारहोद्विग्नमना रथेन ॥ पराद्रवत्प्राणपरीप्सुरुर्व्यां यावद्गमं रुद्रभयाद्यथार्कः ॥ १८ ॥ यदाऽशरणमात्मानमैक्षत श्रान्तवा-
जिनम् ॥ अस्त्रं ब्रह्मशिरो मेन आत्मत्राणं द्विजात्मजः ॥ १९ ॥ अथोपस्पृश्य सलिलं संदधे तत्समाहितः ॥ अजानन्नुपसंहारं प्राणकृच्छ्र
उपस्थिते ॥ २० ॥ ततः प्रादुष्कृतं तेजः प्रचण्डं सर्वतोदिशम् ॥ प्राणापदमभिप्रेक्ष्य विष्णुं जिष्णुरुवाच ह ॥ २१ ॥

हि विद्युन्माली नाम कश्चिद्राक्षसो रुद्रभक्तस्तस्मै तेन सौवर्णं विमानं दत्तं ततोसावर्कस्य पृष्ठतो भ्राम्यन् विमानदीप्त्या रात्रिं विलोपितवान् । ततोऽर्केण निजतेजोभिर्द्रावयित्वा तद्विमानं पातितम् तच्छ्रुत्वा कुपिते आयाते रुद्रे भयादर्कः पर्याद्रवत् । ततो रुद्रस्य क्रूरदृष्ट्या दह्यमानः पतन् वाराणस्यां पतितो लोलार्कनाम्ना विख्यातो जातः ॥ १८ ॥ यदेति ॥ द्विजात्मजः इत्यदीर्घदर्शित्वमुक्तम् । यदाऽऽत्मानमशरणं रक्षकहीनं श्रान्तवाजिनं श्रान्ता वाजिनो यस्य तं पलायनेप्यक्षममित्यर्थः । तादृशमैक्षत पर्यालोचितवांस्तदा आत्मत्राणं स्वरक्षणोपायं ब्रह्मशिरोनामकमस्त्रं ब्रह्मास्त्रं मेने तेन अर्जुनं हन्तुमध्यवसितवान् ॥ १९ ॥ अथेति ॥ अथ प्राणकृच्छ्रे उपस्थिते प्राप्ते सति सलिलमुपस्पृश्य आचम्य समाहितः एकाग्रमनाः उपसंहारमजानन्नपि तद्ब्रह्मास्त्रं सन्दधे युयोज ॥ २० ॥ तत इति ॥ ततो ब्रह्मास्त्रात्सर्वतो दिशं सर्वदिक्षु प्रादुष्कृतं प्रादुर्भूतं प्रचण्डं तेजोभिप्रेक्ष्य दृष्ट्वा अत एव प्राणापदमभिप्रेक्ष्य जिष्णुरर्जुनो विष्णुं श्रीकृष्णम् उवाच ह ॥ २१ ॥

कृष्णेति ॥ हे कृष्ण कृष्ण भयाद्विरुक्तिः हे महाभाग हे भक्तानामभयंकर संसृतेर्जन्ममरणादिरूपाया हेतोर्दह्यमानानां प्राणिनाम् अपवर्गो मोक्षस्तद्रूपस्त्वमेक एवासि ॥ २२ ॥ त्वमिति ॥ त्वमाद्यः सर्वकारणं साक्षात् ईश्वरः प्रकृतेः परः पुरुषः चिच्छक्त्या मायामविद्यां व्युदस्य तिरस्कृत्य कैवल्यरूप आत्मनि स्वस्वरूप एव स्थितः ॥२३॥ स एवेति ॥ सः उक्तविध ईश्वर एव त्वं मायया अविद्यया मोहितं चेतो यस्य तस्य जीवलोकस्य प्राणिजातस्य स्वेन वीर्येण प्रभावेण तत्तत्कर्मानुगुण्येन धर्मादिलक्षणं धर्मार्थकाममोक्षरूपं श्रेयः पुरुषार्थं विधत्से प्रयच्छसि ॥२४॥ तथेति ॥ तथा अयं च ते तवावतारः भुवो भारभूतानां दुराचाराणां जिहीर्षया संहारेच्छया तथा स्वानां स्वकीयानाम् अनन्यभावानामेकान्तभक्तानामसकृन्निरन्तरमनुध्यानाय च जातः ॥ २५ ॥ किमिति ॥ हे देवदेव यत्परमदारुणं तेजः सर्वतोमुखमायाति तदिदं किंस्वित् परमार्थतः किं रूपं कुतो वा हेतोरायातीति अहं न वेद्मि त्वं वद इति शेषः ॥ २६ ॥ वेत्थेति ॥ इदं द्रोणपुत्रस्य ब्राह्ममस्त्रमस्ति तेन च प्राणबाध उपस्थिते प्राप्ते सति प्रदर्शितं केवलं प्रयुक्तं न तु तत्य-

अर्जुन उवाच ॥ कृष्ण कृष्ण महाभाग भक्तानामभयंकर ॥ त्वमेको दह्यमानानामपवर्गोऽसि संसृतेः ॥ २२ ॥ त्वमाद्यः पुरुषः साक्षादीश्वरः
प्रकृतेः परः ॥ मायां व्युदस्य चिच्छक्त्या कैवल्ये स्थित आत्मनि ॥ २३ ॥ स एव जीवलोकस्य मायामोहितचेतसः ॥ विधत्से स्वेन
वीर्येण श्रेयो धर्मादिलक्षणम् ॥ २४ ॥ तथाऽयं चावतारस्ते भुवो भारजिहीर्षया ॥ स्वानां चानन्यभावानामनुध्यानाय चासकृत् ॥ २५ ॥
किमिदं स्वित्कुतो वेति देवदेव न वेद्म्यहम् ॥ सर्वतोमुखमायाति तेजः परमदारुणम् ॥ २६ ॥ श्रीभगवानुवाच ॥ वेत्थेदं द्रोणपुत्रस्य
ब्राह्ममस्त्रं प्रदर्शितम् ॥ नैवासौ वेद संहारं प्राणबाध उपस्थिते ॥ २७ ॥ न ह्यस्यान्यतमं किंचिदस्त्रं प्रत्यवकर्शनम् ॥ जह्यस्त्रतेज उन्नद्धम-
स्त्रज्ञो ह्यस्त्रतेजसा ॥ २८ ॥ सूत उवाच ॥ श्रुत्वा भगवता प्रोक्तं फाल्गुनः परवीरहा ॥ स्पृष्ट्वाऽपस्तं परिक्रम्य ब्राह्मं ब्राह्माय संदधे ॥ २९ ॥
संहत्याऽन्योऽन्यमुभयोस्तेजसी शरसंवृते ॥ आवृत्य रोदसी खं च ववृधातेऽर्कवह्निवत् ॥ ३० ॥

योगे कुशलः यतोऽसावुपसंहारं नैव वेद त्वं तु वेत्थ ॥२७॥ न हीति ॥ हि यस्मादस्य ब्रह्मास्त्रस्य प्रत्यवकर्शनं कृशत्वापादकं प्रतिभटमस्त्रं प्रत्यवकर्षणमिति वा पाठः ततोऽन्यतमपरं किंचिदपि नास्त्यत उन्नद्धमुद्रिक्तमपि ब्रह्मास्त्रतेजः स्वप्रयुक्तब्रह्मास्त्रतेजसा जहि उपसंहर हि यस्मात्त्वम् अस्त्रज्ञो ब्रह्मास्त्रप्रयोगोपसंहाराभिज्ञोऽसि ॥२८॥ श्रुत्वेति ॥ भगवता प्रोक्तम् अश्वत्थामप्रयुक्तास्त्रसंहारोपायं श्रुत्वा परेषां शत्रूणां वीरान् योधान् हन्ति सः परवीरहा फाल्गुनः अर्जुनोऽपः स्पृष्ट्वाऽऽचमनं कृत्वा कार्यसिद्ध्यर्थं सर्वदेवदेवं मङ्गलरूपं तं श्रीकृष्णं परिक्रम्य प्रदक्षिणीकृत्य ब्राह्माय ब्राह्मास्त्रमुपसंहर्तुं ब्राह्ममस्त्रं संदधे प्रयुयोज ॥२९॥ संहत्येति ॥ ततस्तयोरुभयोरस्त्रयोस्तेजसी शरैः संवृते व्याप्ते अन्योन्यं संहत्य संमत्य रोदसी द्यावापृथिव्यौ खमन्तरिक्षं चावृत्य आवेष्ट्य अर्कवह्निवत् प्रलये यथाऽधः संकर्षणमुखाग्निरुपरिस्थितोर्कश्च संहत्य वर्द्धेते तथा ववृधाते सन्धिरार्षः ॥ ३० ॥

दृष्ट्वेति ॥ ततस्त्रीन् लोकान् प्रदहत् महत् तयोर्द्रौण्यर्जुनयोरस्त्रतेजो दृष्ट्वा तेन च दह्यमानाः सर्वाः प्रजाः सांवर्तकं प्रलयाग्निम् अमंसतामन्यन्त ॥ ३१ ॥ प्रजेति ॥ लोकव्यतिकरं भूरादिलोकोपमर्दनं तमेव प्रजोपप्लवं प्रजानामुपध्वंसमालक्ष्य वासुदेवस्य कृष्णस्य मतमभिप्रायं चालक्ष्य अर्जुनो ब्रह्मास्त्रद्वयं संजहार उपसंहृतवान् ॥३२॥ तत इति ॥ ततस्तेन उपसंहारानन्तरम् अमर्षेण कोपेन ताम्रे रक्ते अक्षिणी यस्य सोऽर्जुनः तरसा वेगेन दारुणं गौतमी गोतमवंशजा कृपी तस्याः सुतमश्वत्थामानमासाद्य याज्ञिकः पुरुषो रशनया रज्ज्वा यथा पशुं बध्नाति तथा बबन्ध । निष्कम्पत्वे दृष्टान्तः पशुं यथेति । तस्य बन्धनं धर्म इत्यत्र दृष्टान्तः यथा याज्ञिकः पशुमिति ॥ ३३ ॥ शिबिरायेति ॥ दाम्ना रज्ज्वा रिपुं बलाद्बध्वा शिबिराय सेनानिवेशस्थानाय निनीषन्तं नेतुमिच्छन्तमर्जुनं प्रकुपितः इव अम्बुजेक्षणः एतेन अन्तःकोपाभावमाह भगवान् अर्जुनस्य धर्मनिष्ठाख्यापनाय प्राह स्म ॥ ३४ ॥ मैनमिति ॥ हे पार्थ एनं ब्रह्मबन्धुं त्रातुं मैवार्हसि किंत्विमं जहि मा जहि किन्तु त्रातुमर्हसीति वस्तुतोऽर्थः । योऽसावनागसः

दृष्ट्वाऽस्त्रतेजस्तु तयोस्त्रींल्लोकान्प्रदहन्महत् ॥ दह्यमानाः प्रजाः सर्वाः सांवर्तकममंसत ॥ ३१ ॥ प्रजोपप्लवमालक्ष्य लोकव्यतिकरं च तम् ॥
मतं च वासुदेवस्य संजहाराऽर्जुनो द्वयम् ॥ ३२ ॥ तत आसाद्य तरसा दारुणं गौतमीसुतम् ॥ बबन्धाऽमर्षताम्राक्षः पशुं रशनया यथा
॥ ३३ ॥ शिबिराय निनीषन्तं दाम्ना बध्वा रिपुं बलात् ॥ प्राहार्जुनं प्रकुपितो भगवानम्बुजेक्षणः ॥ ३४ ॥ मैनं पार्थाऽर्हसि त्रातुं ब्रह्मबन्धु-
मिमं जहि ॥ योऽसावनागसः सुप्तानवधीन्निशि बालकान् ॥ ३५ ॥ मत्तं प्रमत्तमुन्मत्तं सुप्तं बालं स्त्रियं जडम् ॥ प्रपन्नं विरथं भीतं न रिपुं
हन्ति धर्मवित् ॥ ३६ ॥ स्वप्राणान्यः परप्राणैः प्रपुष्णात्यघृणः खलः ॥ तद्वधस्तस्य हि श्रेयो यद्दोषाद्यात्यधः पुमान् ॥ ३७ ॥ प्रतिश्रुतं
च भवता पाञ्चाल्यै शृण्वतो मम ॥ आहरिष्ये शिरस्तस्य यस्ते मानिनि पुत्रहा ॥ ३८ ॥

निरपराधान्निशि सुप्तान्बालकानवधीत् ॥ ३५ ॥ मत्तमिति ॥ धर्मवित् मत्तं मद्यादिना विवशं प्रमत्तं कार्यान्तरासक्त्यानवहितम् उन्मत्तं पिशाचादिभिरुपद्रुतं सुप्तं बालं स्त्रियं जडं स्वभावतो मूर्खं प्रपन्नं शरणागतं तवास्मीतिवादिनं विरथं भग्नरथं भीतं च रिपुमपि न हन्ति बालवधकत्वाद्वध्योऽसावित्यापाततोऽर्थः । विरथो भीतश्चायमवध्य इति वस्तुतोऽर्थः ॥ ३६ ॥ स्वप्राणानिति ॥ यः अघृणः दयारहितः खलः परेषां प्राणैः प्राणहिंसनैः स्वप्राणान् प्रपुष्णाति तस्य वधो दण्डरूपत्वात्तस्य हि तस्यैव श्रेयः पुरुषार्थ-साधकं न तु हन्तुरिति वस्तुतोऽर्थः । यत् यस्मात् दोषात्पापात्स पापी पुमानधो नरकं याति । "राजभिर्धृतदण्डास्तु कृत्वा पापानि मानवाः । निर्मलाः स्वर्गमायान्ति सन्तः सुकृतिनो यथा ॥" इति स्मृतेः । दण्डे कृते तु नरकं न याति ॥ ३७ ॥ प्रतिश्रुतमिति ॥ हे मानिनि यस्ते पुत्रहा पुत्रान् हतवान् तस्य शिरस्ते तुभ्यमहमाहरिष्ये आने-ष्यामि इति मम शृण्वत एव सतो भवता पाञ्चाल्यै द्रौपद्यै प्रतिश्रुतं प्रतिज्ञातम् ॥ ३८ ॥

तदिति ॥ हे वीर यस्मादाततायी शस्त्रधारी आत्मनस्तव बन्धुहा कुमारघाती स्वभर्तुर्दुर्योधनस्यापि विप्रियमेव कृतवान् तत् तस्मात् कुलं पंसयति नाशयति कुलपांसनः "पसि नाशने ल्युः पृषोदरादित्वाद्दीर्घः यद्वा कुलं पांसुं धूलिमिव करोति "तत्करोति" इति णिजन्ताल्ल्युः । असौ पापः पापात्मा वध्यतां हन्यतामित्यापातार्थः । निरस्यतामिति वस्तुतोऽर्थः ॥ ३९ ॥ एवमिति ॥ एवं धर्मं परीक्षता शता आर्षः । अत एव पूर्वं कृष्णवचो द्विधा व्याख्यातम् । यद्यपि कृष्णेन चोदितः तथापि महान् धर्मज्ञः पार्थः आत्महनं स्वपुत्रहंतारम् अपि गुरुसुतम् अश्वत्थामानं हन्तुं नैच्छत् ॥ ४० ॥ अथेति ॥ अथानन्तरं गोविन्दः प्रियः सारथिश्च यस्य सोऽर्जुनः स्वस्य शिबिरं सेनास्थानम् उपेत्य आगत्य हतानात्मजान् शोचन्त्यै प्रियायै द्रौपद्यै तं द्रौणिं न्यवेदयत् अयं ते पुत्रहन्ता आनीत इत्युक्तवान् ॥ ४१ ॥ तथेति ॥ तथाऽपमानेनाह्वानमानीतं पशुवत्पाशेन बद्धं बालवधरूपकर्मणो जुगुप्सितेन निन्दनेन लोकेः कृतेन भावे क्तः । अवाङ्मुखं लज्जया अधोमुखमपकृतं कृतापकारमपि क्विबन्तमिदम् । गुरोः सुतमश्वत्थामानं वामस्वभावा

तदसौ वध्यतां पाप आततायात्मबन्धुहा ॥ भर्तुश्च विप्रियं वीर कृतवान्कुलपांसनः ॥ ३९ ॥ एवं परीक्षता धर्मं पार्थः कृष्णेन चोदितः ॥ नैच्छद्धन्तुं गुरुसुतं यद्यप्यात्महनं महान् ॥ ४० ॥ अथोपेत्य स्वशिबिरं गोविन्दप्रियसारथिः ॥ न्यवेदयत्तं प्रियायै शोचन्त्या आत्मजान्हतान् ॥ ४१ ॥ तथाहृतं पशुवत्पाशबद्धमवाङ्मुखं कर्मजुगुप्सितेन ॥ निरीक्ष्य कृष्णाऽपकृतं गुरोः सुतं वामस्वभावा कृपया ननाम च ॥ ४२ ॥ उवाच चाऽसहन्त्यस्य बन्धनानयनं सती ॥ मुच्यतां मुच्यतामेष ब्राह्मणो नितरां गुरुः ॥ ४३ ॥ सरहस्यो धनुर्वेदः सविसर्गोपसंयमः ॥ अस्त्रग्रामश्च भवता शिक्षितो यदनुग्रहात् ॥ ४४ ॥ स एष भगवान्द्रोणः प्रजारूपेण वर्तते ॥ तस्यात्मनोऽर्धं पत्न्याऽऽस्ते नान्वगाद्वीरसूः कृपी ॥ ४५ ॥ तद्धर्मज्ञ महाभाग भवद्भिर्गौरवं कुलम् ॥ वृजिनं नार्हति प्राप्तुं पूज्यं वन्द्यमभीक्ष्णशः ॥ ४६ ॥

मनोहरशीला सा कृष्णा द्रौपदी कृपया निरीक्ष्य ननाम च ॥ ४२ ॥ उवाचेति ॥ अस्य गुरुपुत्रस्य बन्धनेनानयनमसहन्ती सती "सह, मर्षणे" आधृषीयः । अर्जुनं प्रत्युवाच ननाम च उवाच चेति चकाराभ्यां सम्भ्रमः सूचितः । एषः मुच्यतां मुच्यतां यतः ब्राह्मणः नितरामतिशयेन गुरुर्भवति ॥ ४३ ॥ सरहस्य इति ॥ रहस्यो गोप्यमन्त्रस्तत्सहितो धनुर्वेदः विसर्गोऽस्त्रप्रयोगः उपसंयम उपसंहारस्ताभ्यां सहितः अस्त्राणां ग्रामः समूहश्च भवता यस्य द्रोणस्यानुग्रहाच्छिक्षितः ॥ ४४ ॥ स इति ॥ स भगवान् द्रोण एवैष प्रजारूपेण वर्तते । "आत्मा वै पुत्रनामासि" इति श्रुतेः । अत एव वीरसूः पुत्रवती तस्य द्रोणस्यात्मा देहस्तस्यार्द्धं पत्नी कृपी आस्ते सा भर्तारं न अन्वगात् अनुमरणं न कृतवती ॥ ४५ ॥ तदिति ॥ हे धर्मज्ञ हे महाभाग तत्तस्मादनुचितत्वात् गौरवं गुरोः सबन्धि कुलं कर्तृ भवद्भिर्हेतुभिर्वृजिनं दुःखं प्राप्तुं नार्हति किंतु अभीक्ष्णशः पूज्यं वन्द्यं च ॥ ४६ ॥

मा रोदीदिति ॥ मृताः वत्साः पुत्रा यस्याः सा अत एव आर्त्ता अश्रुमुख्यहं यथा मुहुर्मुहुः रोदिमि तथाऽस्याश्वत्थाम्नो जननी पतिदेवता गौतमी कृपी मा रोदीत् मा रोदितु ॥ ४७ ॥ यैरिति ॥ अक्रितः कामक्रोधादिपरवश आत्मा मनो येषां तैर्यैः राजन्यैः ब्रह्मकुलं कोपितं तत्कुलं कर्तृ शुचा शोकेनार्पितं व्याप्तं सत् तेषां राजन्यानां कुलं कर्मभूतं सानुबन्धं भृत्यामात्यादिसहितम् आशु शीघ्रमेव प्रदहति ॥ ४८ ॥ धर्म्यमिति ॥ अत्र धर्म्यमित्यादयः षड्वचसो गुणाः पूर्वश्लोकेषु ज्ञेयाः । धर्म्यं धर्मादनपेतं मुच्यतां मुच्यतामिति न्याय्यं न्यायान्नीतेरनपेतं सरहस्यो धनुर्वेद इति सकरुणं तस्यात्मनोर्द्धमिति निर्व्यलीकम् अनृताऽप्रियरहितं तद्धर्मज्ञेति समं पक्षपातशून्यं मा रोदीदिति दुःखसाम्योक्तेः । महत् हितं यैः कोपितमिति राज्ञ्याः द्रौपद्याः वचो धर्मसुतः राजा युधिष्ठिरः प्रत्यनन्दत् प्रशशंस । द्विजाश्च प्रत्यनन्दन् द्विजा इति संबोधनं वा ॥ ४९ ॥ नकुल इति ॥ नकुलादयः अन्ये च योषितः स्त्रियश्च प्रत्यनन्दन् युयुधानः सात्यकिः स्पष्टमन्यत् ॥ ५० ॥ तत्रेति ॥ तत्र एवं द्रौपदीवचने सर्वैः अभिनन्दिते सति अमर्षितः

मा रोदीदस्य जननी गौतमी पतिदेवता ॥ यथाऽहं मृतवत्साऽऽर्ता रोदिम्यश्रुमुखी मुहुः ॥ ४७ ॥ यैः कोपितं ब्रह्मकुलं राजन्यैरकृतात्मभिः ॥ तत्कुलं प्रदहत्याशु सानुबन्धं शुचाऽर्पितम् ॥ ४८ ॥ सूत उवाच ॥ धर्म्यं न्याय्यं सकरुणं निर्व्यलीकं समं महत् ॥ राजा धर्मसुतो राज्ञ्याः प्रत्यनन्दद्वचो द्विजाः ॥ ४९ ॥ नकुलः सहदेवश्च युयुधानो धनंजयः ॥ भगवान्देवकीपुत्रो ये चान्ये याश्च योषितः ॥ ५० ॥ तत्राहाऽमर्षितो भीमस्तस्य श्रेयान्वधः स्मृतः ॥ न भर्तुर्नात्मनश्चार्थे योऽहन्सुप्ताञ्छिशून्वृथा ॥ ५१ ॥ निशम्य भीमगदितं द्रौपद्याश्च चतुर्भुजः ॥ आलोक्य वदनं सख्युरिदमाह हसन्निव ॥ ५२ ॥ श्रीभगवानुवाच ॥ ब्रह्मबन्धुर्न हन्तव्य आततायी वधार्हणः ॥ मयैवोभयमाम्नातं परिपाह्यनुशासनम् ॥ ५३ ॥ कुरु प्रतिश्रुतं सत्यं यत्तत्सान्त्वयता प्रियाम् ॥ प्रियं च भीमसेनस्य पाञ्चाल्या मह्यमेव च ॥ ५४ ॥

तदसहमानो भीमः आह स्म यः सुप्तान् शिशून् न भर्तुर्दुर्योधनस्यार्थे न चात्मनः स्वस्यार्थे किन्तु वृथैवाहन् जघान तस्य वध एव श्रेयान् प्रशस्यः स्मृतः ॥ ५१ ॥ निशम्येति ॥ भीमस्य द्रौपद्याश्च गदितं वचनं निशम्य श्रुत्वा चतुर्भुजो भीमे हन्तुं प्रवृत्ते द्रौपद्यां तद्वारणे प्रवृत्तायामुभयवारणायाविष्कृतभुजचतुष्कः श्रीकृष्णः संदिहानस्य सख्युरर्जुनस्य वदनमालोक्य हसन्निवेदं वक्ष्यमाणमाह स्म ॥ ५२ ॥ ब्रह्मबन्धुरिति ॥ ब्रह्मबन्धुः अधमोपि ब्राह्मणो न हन्तव्यः आततायी शस्त्रधारी वधार्हणः ब्राह्मणो न हन्तव्यः । “ आततायिनमायान्तमपि वेदान्तपारगम् । जिघांसन्तं जिघांसीयान्न तेन ब्रह्महा भवेत् ॥ ” इति शास्त्रवचसा मयैवोभयमाम्नातं कथितं तदुभयमप्यनुशासनं परिपाहि ॥ ५३ ॥ कुर्विति ॥ प्रियां द्रौपदीं सान्त्वयता त्वया यत् “ आहरिष्ये शिरस्तस्य ” इति प्रतिश्रुतं प्रतिज्ञातं तदपि सत्यं यथार्थं कुरु भीमसेनस्य च द्रौपद्याः मह्यं मम च प्रियमेव कुरु तत्र वधे भीमसेनस्य प्रियम् अवधे द्रौपद्याः द्वये श्रीकृष्णस्य ॥ ५४ ॥

अर्जुन इति ॥ हरेर्हार्दमभिप्रायमर्जुनः सहसा आज्ञाय न ह्यशक्यमुभयं विदध्यात् अतोऽस्यायमभिप्राय इति ज्ञात्वा अथ अनन्तरमेव आसिना खड्गेन मूर्द्धन्यं मूर्द्धनि भवं सहमूर्द्धजं केशैः सहितं द्विजस्य तस्य मणिं जहार च्छित्त्वा हृतवान् तेन शिरस्थवस्तुच्छेदात् शिरश्छेदः कृतः वस्तुनस्तदभावान्नापि कृत इत्यश्वत्थाम्नो वधोऽवधश्चेत्युभयमपि कृतम् ॥ ५५ ॥ विमुच्येति ॥ रशनया बद्धं बालानां हत्यया हृता प्रभा शोभा यस्य तं तेजसा अध्ययनमन्त्रजपादिजनितेन तथा मणिना च हीनं तं विमुच्य शिबिरात् स्वकटकस्थानात् निरयापयत् बहिर्निःसारयामास ॥ ५६ ॥ वपनमिति ॥ वपनं मुण्डनं द्रविणादानं धनापहरणं तथा निवासस्थानान्निर्यापणं निःसारणं चेत्येष एव ब्रह्मबन्धूनां ब्राह्मणाधमानामपि वधः इतोन्यो दैहिकः शिरश्छेदादिरूपो वधो नास्ति ॥ ५७ ॥ पुत्रेति ॥ कृष्णया द्रौपद्या सह पुत्रशोकेनातुराः पीडिताः सर्वे पाण्डवाः मृतानां स्वानां बन्धूनां यन्निर्हरणादिकं दाहार्थं नयनादिकं कृत्यं कर्तव्यं तच्चक्रुः ॥५८॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम्॥गंगासहायः प्रथमस्याध्याये सप्तमे व्यधात्

सूत उवाच ॥ अर्जुनः सहसाऽऽज्ञाय हरेर्हार्दमथासिना ॥ मणिं जहार मूर्धन्यं द्विजस्य सहमूर्धजम् ॥५५॥ विमुच्य रशनाबद्धं बालहत्याहतप्रभम् ॥ तेजसा मणिना हीनं शिबिरान्निरयापयत् ॥ ५६ ॥ वपनं द्रविणादानं स्थानान्निर्यापणं तथा ॥ एष हि ब्रह्मबन्धूनां वधो नान्योऽस्ति दैहिकः ॥ ५७ ॥ पुत्रशोकातुराः सर्वे पाण्डवाः सह कृष्णया ॥ स्वानां मृतानां यत्कृत्यं चक्रुर्निर्हरणादिकम् ॥ ५८ ॥ इति श्रीभागवते प्रथमस्कन्धे द्रौणिनिग्रहो नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥ ॥ सूत उवाच ॥ अथ ते संपरेतानां स्वानामुदकमिच्छताम् ॥ दातुं सकृष्णा गङ्गायां पुरस्कृत्य ययुः स्त्रियः ॥ १ ॥ ते निनीयोदकं सर्वे विलप्य च भृशं पुनः ॥ आप्लुता हरिपादाब्जरजःपूतसरिज्जले ॥ २ ॥ तत्रासीनं कुरुपतिं धृतराष्ट्रं सहानुजम् ॥ गान्धारीं पुत्रशोकार्तां पृथां कृष्णां च माधवः ॥ ३ ॥ सान्त्वयामास मुनिभिर्हतबन्धूञ्छुचार्पितान् ॥ भूतेषु कालस्य गतिं दर्शयन्नप्रतिक्रियाम् ॥ ४ ॥

॥ ७ ॥ परीक्षिद्रक्षा द्रौण्यस्त्रात्कुन्तीस्तोत्रं तथाष्टमे ॥ युधिष्ठिरस्य शोकोऽत्र श्लोका नयनमार्गणाः ॥ अनुष्टुभः षट्पञ्चाशदुवाचेति तु पञ्चकम् ॥ ८ ॥ अथेति ॥ अथ संपरेतानां मृतानाम् अत एवोदकं तिलोदकमिच्छतां स्वानां बान्धवानां शेषे षष्ठी तेभ्यः गङ्गायाम् उदकं दातुं सकृष्णाः कृष्णेन सहितास्ते पाण्डवाः स्त्रियः स्त्रीः पुरस्कृत्य-अग्रतः कृत्वा ययुः तत्र कार्ये स्त्रीपुरःसरत्वविधानात् ॥ १ ॥ त इति ॥ ते सर्वे पाण्डवादयः उदकं निनीय दत्त्वा भृशमत्यन्तं विलप्य चकारादन्यदपि कर्त्तव्यं कृत्वा हरेः कृष्णस्य पादाब्जयो रजसा पूते सरितः गङ्गायाः जले पुनरपि आप्लुताः स्नाताः पुनर्ग्रहणादादावपि स्नाता इति गम्यते ॥ २ ॥ तत्रेति द्वयम् ॥ तत्र गङ्गातीरे आसीनं धृतराष्ट्रं सहानुजं भीमादिभिः सहितं कुरुपतिं युधिष्ठिरं पुत्रशोकेनार्तामिति तिसृणां विशेषणम् । गान्धारीं कृष्णां द्रौपदीं पृथां कुन्तीं च हता बान्धवः पुत्रादयो येषां तान्

शुचा शोकेनार्पितान् व्याप्तानेतान् युधिष्ठिरादीन् मुनिभिः सहितः माधवः श्रीकृष्णः भूतेषु भूतकार्येषु देहादिषु अप्रतिक्रियां निवर्तकोपायरहितां कालस्य गतिमुत्पत्तिविनाशनिमित्तभूतां प्रवृत्तिं दर्शयन् सन् सान्त्वयामास ॥ ३ ॥ ४ ॥ साधयित्वेति द्वयम् ॥ माधवः अजातशत्रोः युधिष्ठिरस्य कितवैर्वञ्चकैर्दुर्योधनादिभिः हृतं स्वराज्यं साधयित्वा तद्वशे कृत्वा राज्ञ्याः द्रौपद्याः कचस्पर्शेन केशाकर्षणेनैव क्षतं क्षीणमायुर्येषां तान् । राज्ञ इति पाठे असतो विशेष्यम् । असतो दुष्टान् दुःशासनादीन् भीमार्जुनादिभिर्घातयित्वा उत्तमकल्पकैः मुख्यकल्पैः अन्यूनमन्त्रदक्षिणैस्त्रिभिरश्वमेधैस्तं युधिष्ठिरं याजयित्वा पावनं तस्य यशः शतमन्योः इन्द्रस्य यश इव दशसु दिक्षु आतनोत् विस्तारयामास। याजयित्वेत्यादि भाविकथासंक्षेपः ॥ ५ ॥ ६ ॥ आमन्त्र्येति द्वयम् ॥ हे ब्रह्मन् पाण्डुपुत्रान् च शब्दादन्यांश्च अनायं पृष्ट्वा शैनेयः शिनेर्नप्ता सात्यकिस्तेनोद्धवेन च संयुतः सहितः आत्मना पूजितैः द्वैपायनादिभिर्विप्रैः प्रतिपूजितः द्वारकां प्रति गन्तुं कृता मतिर्येन स रथमास्थितः अधिष्ठितः सन् हरिः भयेन विह्वलां

साधयित्वाऽजातशत्रोः स्वं राज्यं कितवैर्हृतम् ॥ घातयित्वाऽसतो राज्ञः कचस्पर्शक्षतायुषः ॥ ५ ॥ याजयित्वाश्वमेधैस्तं त्रिभिरुत्तमकल्पकैः ॥ तद्यशः पावनं दिक्षु शतमन्योरिवातनोत् ॥ ६ ॥ आमन्त्र्य पाण्डुपुत्रांश्च शैनेयोद्धवसंयुतः ॥ द्वैपायनादिभिर्विप्रैः पूजितैः प्रतिपूजितः ॥ ७ ॥ गन्तुं कृतमतिर्ब्रह्मन्द्वारकां रथमास्थितः ॥ उपलेभेऽभिधावन्तीमुत्तरां भयविह्वलाम् ॥ ८ ॥ पाहि पाहि महायोगिन्देवदेव जगत्पते ॥ नान्यं त्वदभयं पश्ये यत्र मृत्युः परस्परम् ॥ ९ ॥ अभिद्रवति मामीश शरस्तप्तायसो विभो ॥ कामं दहतु मां नाथ मा मे गर्भो निपात्यताम् ॥ १० ॥ सूत उवाच ॥ उपधार्य वचस्तस्या भगवान्भक्तवत्सलः ॥ अपाण्डवमिदं कर्तुं द्रौणेरस्त्रमबुध्यत ॥ ११ ॥ तर्ह्येवाऽथ मुनिश्रेष्ठ पाण्डवाः पञ्च सायकान् ॥ आत्मनोऽभिमुखान्दीप्तानालक्ष्यास्त्राण्युपाददुः ॥ १२ ॥

व्याकुलाम् अभिधावन्तीं सम्मुखमागच्छन्तीम् उत्तरां परीक्षिन्मातरम् उपलेभे ददर्श ॥ ७ ॥ ८ ॥ उत्तरा श्रीकृष्णं प्रार्थयते—पाहि पाहीति ॥ हे महायोगिन् हे देवदेव हे जगत्पते त्वं मां पाहि पाहि व्याकुलत्वाद्विरुक्तिः । यत्र लोके परस्परमपि मृत्युर्भवति एकस्य मृत्युरन्यस्तस्य मृत्युरपरस्तस्याप्यन्य इत्येवमिति । तत्र त्वत् त्वत्तः अन्यम् अभयं भयरहितं भयनिवर्तकं च न पश्ये तङ्गार्षः ॥ ९ ॥ अभिद्रवतीति ॥ हे ईश हे विभो हे नाथ तप्तश्चासावायसः अयसो विकारश्च तप्तमायसं लोहमयं शल्यं यस्येति वा तथाभूतः शरो मामभिद्रवति मदभिमुखमागच्छति सतु कामं यथेच्छं मां दहतु मे मम गर्भस्तु अनेन मा निपात्यतां यथा न पतेत् तथाऽनुगृहाण ॥ १० ॥ उपधार्येति ॥ भक्तवत्सलः भगवान् तस्या उत्तराया वचः उपधार्य श्रुत्वा इदं विश्वमपाण्डवं पाण्डवशून्यं कर्तुं प्रवृत्तस्य कुपितस्य द्रौणेरस्त्रं ब्रह्मास्त्रम् अबुध्यत ॥ ११ ॥ तर्हीति ॥ अथ हे मुनिश्रेष्ठ तर्ह्येव पाण्डवाः आत्मनोऽभिमुखान् संमुखमागच्छतो दीप्तान् पञ्चसायकान् आलक्ष्य दृष्ट्वा स्वयमप्यस्त्राणि उपाददुः जगृहुः । तङ्भाव आर्षः ॥ १२ ॥

न वेदेति ॥ हे भगवन् यस्य तव कर्हिचित् कदाचिदपि कश्चिदपि दयितः प्रियो नास्ति द्वेष्यः शत्रुश्च नास्ति यस्मिंस्त्वयि नृणां विषमा अयं पाण्डवमित्रं धार्तराष्ट्रशत्रुरित्याद्याकारा निग्रहानुग्रहरूपा मतिः भ्रान्तिर्भवति तस्य नृणां विडम्बनमनुकरणमीहमानस्य कुर्वतस्तव चिकीर्षितं कर्त्तुमिष्टं कश्चिदपि न वेद ॥ २९ ॥ जन्मेति ॥ हे विश्वात्मन् तिर्यक्षु वराहादिरूपेण नृषु रामादिरूपेण ऋषिषु वामनादिरूपेण यादस्सु मत्स्यादिरूपेण यत् आत्मनः परमात्मनः तव अजस्य जन्म अकर्तुः कर्म च तदत्यन्तं विडम्बनमनुकरणमात्रम् । भक्तास्तु अजत्वाकर्तृत्वयोरेव सत्यत्वे "जन्म कर्म च मे दिव्यम्" इति दिव्यत्वेनोक्तजन्मकर्मलीलाया मिथ्यात्वापत्तिं पश्यन्तः अजस्य जन्म अकर्त्तुः कर्म तत्रापि तिर्यगादिषु तच्च सर्वोत्कृष्टस्य तवात्यन्तविडम्बनं तनज्जात्यनुकरणत्वेनात्यन्तन्यूनत्वमतस्तव तत्त्वं कोपि न वेद । एवं पूर्वश्लोके नृणां विडम्बनं स्वषाड्गुण्यादिभिर्न्यूनीभावमीहमानस्येति व्याचक्षते ॥ ३० ॥ गोपीति ॥ यद्यस्मात्त्वत्तो भीरपि बिभेति तस्मिंस्त्वयि कृतागसि दधिभाण्डस्फोटनरूपापराधं कृतवति सति गोपी यशोदा त्वद्बन्ध-

न वेद कश्चिद्भगवंश्चिकीर्षितं तवेहमानस्य नृणां विडम्बनम् ॥ न यस्य कश्चिद्दयितोऽस्ति कर्हिचिद्द्वेष्यश्च यस्मिन्विषमा मतिर्नृणाम्
॥ २९ ॥ जन्म कर्म च विश्वात्मन्नजस्याकर्तुरात्मनः ॥ तिर्यङ्नृषिषु यादस्सु तदत्यन्तविडम्बनम् ॥ ३० ॥ गोप्याऽऽददे त्वयि कृतागसि
दाम तावद्या ते दशाऽश्रुकलिलाञ्जनसंभ्रमाक्षम् ॥ वक्त्रं निनीय भयभावनया स्थितस्य सा मां विमोहयति भीरपि यद्बिभेति ॥ ३१ ॥
केचिदाहुरजं जातं पुण्यश्लोकस्य कीर्तये ॥ यदोः प्रियस्याऽन्ववाये मलयस्येव चन्दनम् ॥ ३२ ॥ अपरे वसुदेवस्य देवक्यां याचितोऽभ्य-
गात् ॥ अजस्त्वमस्य क्षेमाय वधाय च सुरद्विषाम् ॥ ३३ ॥ भारावतारणायाऽन्ये भुवो नाव इवोदधौ ॥ सीदन्त्या भूरिभारेण जातो
ह्यात्मभुवाऽर्थितः ॥ ३४ ॥

नार्थं दाम रज्जुमाददे जग्राह तावत्तदा अश्रुभिः कलिलं व्यामिश्रमञ्जनं ययोस्ते च ते संभ्रमेण व्याकुले च अक्षिणी यस्मिंस्तद्वक्त्रं निनीय अधः कृत्वा मां ताडयिष्यतीति भयस्य भावनया स्थितस्य ते तव या दशा अवस्था सा मां विमोहयति ॥ ३१ ॥ केचिदिति ॥ मलयस्य मलयाचलस्य कीर्त्तये चन्दनमिव जातं तथा प्रियस्य पुण्यश्लोकस्य युधिष्ठिरस्य कीर्त्तये यदोरेव कीर्त्तये इति वा यदोरन्ववाये वंशे अजं जन्मशून्यमेव त्वां जातं प्रादुर्भूतं केचिदाहुः ॥ ३२ ॥ अपरे इति ॥ अपरे तु वसुदेवस्य भार्यायां देवक्यां ताभ्यामेव पूर्वं सुतपःपृश्निरूपाभ्यां याचितः सन् अस्य विश्वस्य क्षेमाय स्वस्त्यर्थं सुरद्विषां दैत्यानां वधाय च अजः एव त्वं पुत्रत्वमभ्यगात् स्वीकृतवानसीत्याहुः । प्रथमपुरुषस्त्वार्षः । अजस्त्वमित्यत्र अर्भत्वमिति पाठः सुगमः । भवानिति शेषः ॥ ३३ ॥ भारेति ॥ अन्ये तु आत्मभुवा ब्रह्मणा अर्थितः प्रार्थितः सन् उदधौ नाव इव दैत्यानां भूरिभारेण सीदन्त्या क्लिश्यन्त्या भुवो भारावतारणाय जात इत्याहुः । इतः प्राक् सर्वं मतान्तरम् ॥ ३४ ॥

सिद्धान्तमाह—भव इति ॥ केचन विरलास्तत्वविदस्तु अस्मिन्भवे संसारे अविद्या परमानन्दस्वरूपाज्ञानं ततो देहाभिमानात्कामः ततः कर्माणि तैः क्लिश्यमानानां जनानां क्लेशनिवृत्त्यर्थं श्रवणस्मरणार्हाणि कर्माणि करिष्यञ्जातः इत्याहुः ॥ ३५ ॥ शृण्वन्तीति ॥ ये जनाः अभीक्ष्णशः निरन्तरं तव ईहितं चरितं शृण्वन्ति गायन्ति गृणन्ति कीर्त्तयन्ति स्मरन्ति कीर्त्यमानमभिनन्दन्ति त एव अचिरेणैव शीघ्रमेव भवप्रवाहं जन्ममरणादिपरम्परारूपमुपरमयति निवर्त्तयतीति तथाभूतं तावकं त्वदीयं पदाम्बुजं पश्यन्त्येव नान्ये । अचिरेणैवेति सर्वत्रावधारणम् ॥ ३६ ॥ अपीति ॥ हे प्रभो अद्य स्वानां भक्तानां कृतमीहितमपेक्षितं येन स त्वं निर्विसर्गपाठे संबोधनम् । गज्याग्रहणेन राजसु योजितमंहो दुःखं यैस्तेषां येषामस्माकं भवतः पदाम्बुजादन्यत्परायणमाश्रयो नैवास्ति तान् सुहृदः भक्तान् अनुजीविनश्च नोऽस्मान् अपिस्वित् किंस्वित् द्वारकागमनेच्छया जिहाससि त्यक्तुमिच्छसि स्विदिति त्यागस्यानुचितत्वं सूचयति ॥ ३७ ॥ के वयमिति ॥ हृषीकाणामिन्द्रियाणामीशितुः प्राणस्येव यथा प्राणस्यादर्शने

भवेऽस्मिन्क्लिश्यमानानामविद्याकामकर्मभिः ॥ श्रवणस्मरणार्हाणि करिष्यन्निति केचन ॥ ३५ ॥ शृण्वन्ति गायन्ति गृणन्त्यभीक्ष्णशः
स्मरन्ति नन्दन्ति तवेहितं जनाः ॥ त एव पश्यन्त्यचिरेण तावकं भवप्रवाहोपरमं पदाम्बुजम् ॥ ३६ ॥ अप्यद्य नस्त्वं स्वकृतेहित प्रभो
जिहाससि स्वित्सुहृदोऽनुजीविनः ॥ येषां न चान्यद्भवतः पदाम्बुजात्परायणं राजसु योजितांहसाम् ॥ ३७॥ के वयं नामरूपाभ्यां यदुभिः
सह पाण्डवाः ॥ भवतोऽदर्शनं यर्हि हृषीकाणामिवेशितुः ॥ ३८ ॥ नेयं शोभिष्यते तत्र यथेदानीं गदाधर ॥ त्वत्पदैरङ्किता भाति स्वलक्षणविलक्षितैः ॥ ३९ ॥ इमे जनपदाः स्वृद्धाः सुपक्वौषधिवीरुधः ॥ वनाद्रिनद्युदन्वन्तो ह्येधन्ते तव वीक्षितैः ॥ ४० ॥ अथ विश्वेश
विश्वात्मन्विश्वमूर्ते स्वकेषु मे ॥ स्नेहपाशमिमं छिन्धि दृढं पाण्डुषु वृष्णिषु ॥ ४१ ॥

इन्द्रियाणां नाम रूपं च न किंचित् तथा यत् यर्हि भवतोऽदर्शनं स्यात् यदा त्वमस्मान्न पश्यसि न द्रक्ष्यसि वा तदा नाम्ना विख्यात्या रूपेण समृद्ध्या च यदुभिः सह सहिताः पाण्डवाः वयं के नाम न केऽपि अतितुच्छा इत्यर्थः ॥ ३८ ॥ नेयमिति ॥ हे गदाधर इयमस्मत्पाल्या भूमिरपि यथेदानीं स्वैरसाधारणैर्वज्राङ्कुशादिभिर्लक्षणैर्विलक्षितैश्चिह्नितैस्त्वत्पदैरङ्किता सती भाति शोभते तथा तत्र तदा त्वन्निर्गमनानन्तरं न शोभिष्यते ॥ ३९ ॥ इम इति ॥ स्वृद्धाः सुसमृद्धाः सुष्टु पक्वा ओषधयो व्रीह्यादयो वीरुधो द्राक्षादयश्च येषु ते तथा इमे जनपदाः देशाः तथा वनानि अद्रयः नद्यः उदन्वन्तः समुद्राश्च तव वीक्षितैरेव एधन्ते वर्द्धन्ते ॥ ४० ॥ अथेति ॥ हे विश्वेश हे विश्वस्यात्मन् हे विश्वमूर्ते स्वकेषु पाण्डुषु वृष्णिषु च दृढमिमं मे मम स्नेहरूपं पाशं त्वं छिन्धि ॥ ४१ ॥

त्वयीति ॥ हे मधुपते यादवेश उदन्वति समुद्रे गङ्गा ओघं जलपूरमिव यथा गंगा समुद्रे ओघमुद्वहति प्रतिबन्धं च न गणयति तथा अनन्यविषया मे मम मतिस्त्वयि असकृत् निरन्तरम् अद्धा साक्षात् रतिं प्रीतिमुद्वहतात् प्रकर्षेण वर्द्धमानां करोतु विघ्नांश्च मा गणयतु ॥४२॥ श्रीकृष्णेति ॥ हे श्रीकृष्ण कृष्णसख अर्जुनमित्र हे वृष्णीनामृषभ श्रेष्ठ अवन्यै भूम्यै द्रुह्यन्ति ये राजन्यास्तेषां वंशा एव वंशावेणवस्तेषां दहनेतिश्लिष्टपरम्परितरूपकम् हे अनपवर्गवीर्य अक्षीणप्रभाव हे गोविन्द गोद्विजसुराणामार्तिहरोवतारो यस्य तत्सम्बोधनम् । हे योगेश्वर हे अखिलगुरो भगवन् ते तुभ्यं नमः ॥ ४३ ॥ पृथयेति ॥ कलानि मधुराणि पदानि येषु तैर्वाक्यैः पृथयेत्थं पूर्वोक्तप्रकारेण परिणूतः संस्तुतोऽखिल उदयो महिमा यस्य सः "णूस्तुतौ" इति दीर्घान्तात् तुदादेः क्तः । वैकुण्ठो भगवांस्तां मायया मोहयन्निव मन्दं जहास । हासो जनोन्मादकरी च मायेत्युक्तेर्हास एव माया ॥ ४४ ॥ तामिति ॥ तां त्वयि मेनन्यविषया इति कुन्तीप्रार्थनां बाढमित्यङ्गीकृत्य ततो रथस्थानाद्गजसाह्वयं हस्तिनापुरं प्रविश्य ततस्तामन्याश्च

त्वयि मेऽनन्यविषया मतिर्मधुपतेऽसकृत् ॥ रतिमुद्वहतादद्धा गङ्गेवौघमुदन्वति ॥ ४२ ॥ श्रीकृष्ण कृष्णसख वृष्ण्यृषभाऽवनिध्रुग्राजन्यवंशदहनाऽनपवर्गवीर्य ॥ गोविन्द गोद्विजसुरार्तिहरावतार योगेश्वराऽखिलगुरो भगवन्नमस्ते ॥ ४३ ॥ सूत उवाच ॥ पृथयेत्थं कलपदैः परिणूताखिलोदयः ॥ मन्दं जहास वैकुण्ठो मोहयन्निव मायया ॥ ४४ ॥ तां बाढमित्युपामन्त्र्य प्रविश्य गजसाह्वयम् ॥ स्त्रियश्च स्वपुरं यास्यन्प्रेम्णा राज्ञा निवारितः ॥ ४५ ॥ व्यासाद्यैरीश्वरेहाज्ञैः कृष्णेनाद्भुतकर्मणा ॥ प्रबोधितोऽपीतिहासैर्नाऽबुध्यत शुचार्पितः ॥ ४६ ॥ आह राजा धर्मसुतश्चिन्तयन्सुहृदां वधम् ॥ प्राकृतेनात्मना विप्राः स्नेहमोहवशंगतः ॥ ४७ ॥ अहो मे पश्यताज्ञानं हृदि रूढं दुरात्मनः ॥ पारक्यस्यैव देहस्य बह्व्यो मेऽक्षौहिणीर्हताः ॥ ४८ ॥

सुभद्राप्रमुखाः स्त्रिय उपामन्त्र्यानुज्ञाप्य स्वपुरं यास्यन् राज्ञा युधिष्ठिरेण प्रेम्णा अत्रैव कंचित् कालं निवसेति संप्रार्थ्य गमनान्निवारितः ॥४५॥ व्यासाद्यैरिति ॥ ईश्वरेहाऽज्ञैः ईश्वरस्य श्रीकृष्णस्येहा इच्छा भीष्मेणैव राजा बोधनीयो भीष्मस्य तत्त्वज्ञत्वं च लोके ख्यापनीयमितिरूपा तामजानद्भिः व्यासाद्यैर्मुनिभिः अद्भुतकर्मणा कृष्णेन चेतिहासैः पूर्ववृत्तकथनैः प्रबोधितोपि शुचार्पितः शोकव्याप्तः राजा युधिष्ठिरो नाबुध्यत विवेकं नैव प्राप । इदमत्राद्भुतकर्मत्वं कृष्णस्य यत्स्वयं बोधयन्नपि पूर्वोक्ताशयसाफल्यार्थमबोधमेवाद्रढयत् । यथा सन्ध्यार्थं गतोपि यथोचितं वदन्नपि विग्रहमेवाद्रढयत् ॥ ४६ ॥ अबोधमेव प्रपञ्चयति—आहेति ॥ हे विप्राः प्राकृतेनाविवेकव्याप्तेन आत्मना मनसा सुहृदां मित्रबान्धवादीनां वधं चिन्तयंस्तेषु यः स्नेहस्तत्प्रयुक्तो यो मोहः कर्तव्याकर्तव्याननुसंधानं तस्य वशं गतः सन् धर्मसुतः राजा आह स्म ॥४७॥ अहो इति ॥ अहो अनुचितमेतद्दुरात्मनः दुष्टचित्तस्य मे हृदि रूढमज्ञानं पश्यत यतः पारक्यस्य श्वसृगालादाहारस्यैव देहस्यार्थे मे मया मे इति मयेत्यर्थेऽव्ययम् ।

बह्वचः अक्षौहिणीः अक्षौहिण्यः हताः पूर्वसवर्णदीर्घ आर्षः । " अक्षौहिण्यां नागा (२१८७०) रथाश्च खनगाष्टभूद्दशो (२१८७०) ज्ञेयाः । खकुपट्शरषट् चाश्वाः (६५६१०) नराः खपञ्चाग्निगोकाष्ठाः (१०९३५०) ॥ " ४८ ॥ बालेति ॥ बालादीनां द्रोहकर्तुर्घातकस्य मे वर्षाणामयुतायुतैरपि निरयान्नरकान्मोक्षो निस्तारो नैव स्यात् सुहृदः संबन्धिनः मित्राणि सखायः पितरः पितृव्याः ॥ ४९ ॥ नैन इति ॥ धर्मयुद्धे द्विषां वधो राज्ञ एनः पापं न भवतीति यच्छासनं शिक्षारूपं वचस्तन्मे बोधाय संतोषाय नतु कल्पते समर्थं नैव भवति । यतस्तद्वचः धर्मयुद्धे प्रजाभर्तुरेव स्वप्रजानामन्येन बाधे प्रसक्ते तद्वधो नीतिशास्त्रेनुज्ञातः दुर्योधनेन तु प्रजायां रक्ष्यमाणायामेव मया केवलं राज्यलोभेनैव हतत्वात्ततो मम पापमेव जातमिति भावः ॥ ५० ॥ स्त्रीणामिति ॥ युद्धे पुंसां वधो मा नाम कथंचित् भवतु पापं तथापि मया हता बन्धवो यासां तासां स्त्रीणां योऽसाविहेदानीं द्रोहो दुःखमननुज्ञात एवोत्थितस्तज्जं पापं तु गृहमेधीयैर्गृहाश्रमविहितैः हिंसाप्रायैः कर्मभिर्व्यपोहितुं दूरी कर्तुमहं न कल्पो न समर्थः ॥ ५१ ॥ यज्ञैरपि मम पापं न मार्ज्यमिति हेतुवादमाश्रित्याह—यथेति ॥ पटादिलग्नं पङ्काम्भो यथा घनपङ्केन न मृज्यते यथा वा सुरालेशकृ-

बालद्विजसुहृन्मित्रपितृभ्रातृगुरुद्रुहः ॥ न मे स्यान्निरयान्मोक्षो ह्यपि वर्षायुतायुतैः ॥ ४९ ॥ नैनो राज्ञः प्रजाभर्तुर्धर्मयुद्धे वधो द्विषाम् ॥ इति मे न तु बोधाय कल्पते शासनं वचः ॥ ५० ॥ स्त्रीणां मद्धतबन्धूनां द्रोहो योऽसाविहोत्थितः ॥ कर्मभिर्गृहमेधीयैर्नाहं कल्पो व्यपोहितुम् ॥ ५१ ॥ यथा पङ्केन पङ्काम्भः सुरया वा सुराकृतम् ॥ भूतहत्यां तथैवैकां न यज्ञैर्मार्ष्टुमर्हति ॥ ५२ ॥ इति श्रीभागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥ सूत उवाच ॥ इति भीतः प्रजाद्रोहात्सर्वधर्मविवित्सया ॥ ततो विनशनं प्रागाद्यत्र देवव्रतोऽपतत् ॥ १ ॥ तदा ते भ्रातरः सर्वे सदश्वैः स्वर्णभूषितैः ॥ अन्वगच्छन्रथैर्विप्रा व्यासधौम्यादयस्तथा ॥ २ ॥

तमपावित्र्यं बह्वचा सुरया न मृज्यते तथैवैकां प्रमादतो जातां भूतहत्यां बुद्धिपूर्वकहिंसाप्रायैर्यज्ञैर्मार्ष्टुं शोधयितुं दूरीकर्तुं कोपि नार्हति ॥ ५२ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायः प्रथमस्याष्टमे निरमादिमाम् ॥ ८ ॥ नवमे भीष्मेण सर्वधर्मवर्णनमीर्यते ॥ कृष्णस्तुतिर्मृत्युकाले श्लोकास्तत्राङ्गसिन्धवः ॥ चत्वार्युवाचेति सप्तेषवोङ्कचूना अनुष्टुभः ॥ ९ ॥ यद्ययं तवाविवेको नापयाति तदा सर्वधर्मतत्त्वज्ञं भीष्ममपि पृच्छेति कृष्णादौरुक्ते भीष्मसमीपं ययावित्याह—इतीति ॥ इत्येवं प्रजानां द्रोहात् विनाशजनितात् पापात् भीतो युधिष्ठिरः सर्वेषां धर्माणां विवित्सया भीष्ममुखाद्वेदितुमिच्छया इडभाव आर्षः । विन्दतेर्वा रूपम् । ततो हस्तिनापुरात् यत्र देवव्रतो भीष्मः अपतत् तत् विनशनं कुरुक्षेत्रं प्रागात् ॥ १ ॥ तदेति ॥ तदा ते भीमादयो भ्रातरोऽपि सर्वे सन्तः श्रेष्ठाः अश्वा येषु तैः स्वर्णेन भूषितैः रथैस्तमन्वगच्छन् तथा व्यासधौम्यादयो विप्रा अपि रथैस्तमन्वगच्छन् ॥ २ ॥

भगवानिति ॥ हे विप्रर्षे सधनञ्जयः अर्जुनेन सहितो भगवानपि रथेन तमन्वगच्छत् स नृपो युधिष्ठिरस्तैर्भ्रात्रादिभिः गुह्यकैः कुबेर इव व्यरोचत ॥ ३ ॥ दृष्ट्वेति ॥ दिवः स्वर्गात् च्युतं पतितममरमिव भूमौ निपतितं भीष्मं दृष्ट्वा सानुगा भृत्यादिसहिताः चक्रिणा कृष्णेन सह पाण्डवास्तं प्रणेमुः ॥ ४ ॥ तत्रेति ॥ हे सत्तम तत्र तदा तत्र स्थाने भरतपुङ्गवं भीष्मं द्रष्टुं ब्रह्मर्षयो भृग्वादयो देवर्षयो नारदादयः राजर्षयो राजानश्च सर्वे आसन् तत्क्षणमेवागताः ॥ ५ ॥ तानाह—पर्वत इति ॥ पर्वतादय आसन्न इत्यनुषङ्गः । भगवान् बादरायणः व्यासः शिष्यैः सहितः रेणुकासुतः परशुरामः ॥ ६ ॥ वसिष्ठ इति ॥ वसिष्ठादयश्चासन् कौशिको विश्वामित्रः ॥ ७ ॥ अन्ये चेति ॥ हे ब्रह्मन् अन्ये च अमलाः ब्रह्मरातादयः शुकादयः कश्यपाङ्गिरसादयः कश्यपबृहस्पत्यादयो मुनयः शिष्यैः उपेताः आजग्मुः ॥ ८ ॥ तानिति ॥ धर्मज्ञः युद्धादिदेशे मरणादिकाले च यदुचितं तद्विभागवित्स वसूत्तमो भीष्मः महाभागान् तान् ऋषीन् समेतान् उपलभ्य दृष्ट्वा स्तुतिनमस्कारादिभिः पूजयामास ॥ ९ ॥ कृष्णमिति ॥ जगदीश्वरं

भगवानपि विप्रर्षे रथेन सधनंजयः ॥ स तैर्व्यरोचत नृपः कुबेर इव गुह्यकैः ॥ ३ ॥ दृष्ट्वा निपतितं भूमौ दिवश्च्युतमिवामरम् ॥ प्रणेमुः
पाण्डवा भीष्मं सानुगाः सह चक्रिणा ॥ ४ ॥ तत्र ब्रह्मर्षयः सर्वे देवर्षयश्च सत्तम ॥ राजर्षयश्च तत्रासन्द्रष्टुं भरतपुङ्गवम् ॥ ५ ॥ पर्वतो
नारदो धौम्यो भगवान्बादरायणः ॥ बृहदश्वो भरद्वाजः सशिष्यो रेणुकासुतः ॥ ६ ॥ वसिष्ठ इन्द्रप्रमदस्त्रितो गृत्समदोऽसितः ॥ कक्षीवान्
गौतमोऽत्रिश्च कौशिकोऽथ सुदर्शनः ॥ ७ ॥ अन्ये च बहवो ब्रह्मन्ब्रह्मरातादयोऽमलाः ॥ शिष्यैरुपेता आजग्मुः कश्यपाङ्गिरसादयः ॥८॥
तान्समेतान्महाभागानुपलभ्य वसूत्तमः ॥ पूजयामास धर्मज्ञो देशकालविभागवित् ॥ ९ ॥ कृष्णं च तत्प्रभावज्ञ आसीनं जगदीश्वरम् ॥
हृदिस्थं पूजयामास माययोपात्तविग्रहम् ॥ १० ॥ पाण्डुपुत्रानुपासीनान्प्रश्रयप्रेमसंगतान् ॥ अभ्याचष्टाऽनुरागास्रैरन्धीभूतेन चक्षुषा ॥
॥ ११ ॥ अहो कष्टमहोऽन्याय्यं यद्यूयं धर्मनन्दनाः ॥ जीवितुं नार्हथ क्लिष्टं विप्रधर्माच्युताश्रयाः ॥ १२ ॥

माययोपात्तः स्वीकृतो विग्रहो मनुष्यदेहो येन तं कृष्णं हृदिस्थं सन्तं पुरतश्च आसीनं तत्प्रभावज्ञः भीष्मः पूजयामास ॥ १० ॥ पाण्डुपुत्रानिति ॥ भीष्मः उप समीपे आसीनान् प्रश्रयः विनयः प्रेमा स्नेहस्ताभ्यां सङ्गतान् उपसन्नान् सन्नतानिति पाठेऽवनतान् पाण्डुपुत्रान् अनुरागास्रैः स्नेहाश्रुभिरन्धीभूतेन व्याप्तेन चक्षुषा अभ्याचष्ट ददर्श । यद्वा तादृशेन चक्षुषा उपलक्षितो भीष्मः तान् अभ्यभाषत ॥ ११ ॥ अहो इति ॥ नन्दयन्ति इति नन्दनाः धर्मेण धर्मस्य वा नन्दनाः हे धर्मनन्दनाः यत् यतः विप्राः धर्मः अच्युतः श्रीकृष्णश्च आश्रयो येषां ते यूयं क्लिष्टं दुःखं यथा भवति तथा जीवितुं नार्हथ अपि तु सुखं जीवितुमर्हथ तथापि यत् क्लिष्टं जीवथ तत् अहो कष्टम् अहो अन्याय्यं सन्धिरार्षः ॥ १२ ॥

संस्थित इति ॥ अतिरथे अमितैः सह युद्धकर्तरि पाण्डौ संस्थिते मृते सति बालाः प्रजाः पुत्रा यस्याः तोकवती पुत्रवती वधूश्चेति दैन्यं दर्शितम् पृथा युष्मत्कृते मुहुः वारंवारं युष्माभिः सह बहून् क्लेशान् प्राप्ता ॥ १३ ॥ सर्वमिति ॥ भवतां च धर्मात्मनामपि यत् अप्रियं तत्सर्वं कालकृतं मन्ये वायोर्वशे घनावलिर्मेघपंक्तिरिव सपालः इन्द्रादिलोकपालसहितः सर्वोपि लोको यस्य कालस्य वशे वर्तते ॥ १४ ॥ यत्रेति ॥ यत्र यस्मिन् पक्षे धर्मसुतो युधिष्ठिरो राजा गदापाणिर्वृकोदरश्च कृष्णः अर्जुनः अस्त्री धन्वी गाण्डिवं चापं धनुः कृष्णः सुहृत् मित्रं ततः तत्रापि पुण्यशरीरबलास्त्रनैपुणशस्त्रदेवसंपत्तावपीत्यर्थः । विपत् इत्याश्चर्यम् ॥ १५ ॥ न हीति ॥ हे राजन् अस्य हि परमेश्वरस्य विधित्सितं कर्तुमिष्टं कर्हिचित् कोपि पुमान् न वेद यस्य विधित्सितस्य विजिज्ञासया युक्ताः कवयो ब्रह्मरुद्रादयोऽपि हि मुह्यन्ति ॥ १६ ॥ तस्मादिति ॥ हे भरतर्षभ हे नाथ हे प्रभो तस्मात् इदं सुखदुःखादिकं सर्वं दैवतन्त्रं परमेश्वराधीनं व्यवस्य निश्चित्य आर्ष आलोपः । व्यवसायेति भाव्यम् यद्वा व्यवस्य निश्चिनु लोट् । तस्ये-

संस्थितेऽतिरथे पाण्डौ पृथा बालप्रजा वधूः ॥ युष्मत्कृते बहून्क्लेशान्प्राप्ता तोकवती मुहुः ॥ १३ ॥ सर्वं कालकृतं मन्ये भवतां च यद-
प्रियम् ॥ सपालो यद्वशे लोको वायोरिव घनावलिः ॥ १४ ॥ यत्र धर्मसुतो राजा गदापाणिर्वृकोदरः ॥ कृष्णोऽस्त्री गाण्डिवं चापं सुहृ-
त्कृष्णस्ततो विपत् ॥ १५ ॥ न ह्यस्य कर्हिचिद्राजन्पुमान्वेद विधित्सितम् ॥ यद्विजिज्ञासया युक्ता मुह्यन्ति कवयोऽपि हि ॥ १६ ॥ तस्मा-
दिदं दैवतन्त्रं व्यवस्य भरतर्षभ ॥ तस्यानुविहितोऽनाथा नाथ पाहि प्रजाः प्रभो ॥ १७ ॥ एष वै भगवान्साक्षादाद्यो नारायणः पुमान् ॥
मोहयन्मायया लोकं गूढश्चरति वृष्णिषु ॥ १८ ॥ अस्यानुभावं भगवान्वेद गुह्यतमं शिवः ॥ देवर्षिर्नारदः साक्षाद्भगवान्कपिलो नृप ॥१९॥
यं मन्यसे मातुलेयं प्रियं मित्रं सुहृत्तमम् ॥ अकरोः सचिवं दूतं सौहृदादथ सारथिम् ॥ २० ॥ सर्वात्मनः समदृशो ह्यद्वयस्याऽनहंकृतेः ॥
तत्कृतं मतिवैषम्यं निरवद्यस्य न क्वचित् ॥ २१ ॥

श्वरस्यानुविहितः अनुगतः सन् " हि, गतौ; गत्यर्थ० " इति कर्तरि क्तः । तस्येति शेषे षष्ठी । अनाथाः प्रजाः पाहि ॥१७॥ एष इति ॥ एष वै एष एव आद्यः पुमान् साक्षात् नारायणः भगवान् मायया लोकं जनं मोहयन् गूढ आच्छादितैश्वर्यो वृष्णिषु चरति विहरति ॥ १८ ॥ अस्येति ॥ हे नृप अस्य श्रीकृष्णस्य गुह्यतमम् अनुभावं प्रभावं साक्षात् भगवान् शिवः देवर्षिः नारदः कपिलश्च वेद जानाति ॥ १९ ॥ यमिति ॥ त्वं त्वऽज्ञानात् यं मातुलेयं वसुदेवपुत्रं प्रियं प्रीतिविषयं मित्रं प्रीतिकर्तारं सुहृत्तमम् उपकारानपेक्षोपकारकं च मन्यसे तथा सौहृदात् विश्वासात् सचिवं मन्त्रिणं दूतम् अथ सारथिं च अकरोः कृतवानसि ॥ २० ॥ सर्वात्मन इति ॥ सर्वात्मनः समदृशः अद्वयस्य अनहंकृतेः निरवद्यस्य रागादिदोषरहितस्य अस्य तत्कृतं नीचोच्चकर्मकृतं ममेदं योग्यमयोग्यं वेति मतिवैषम्यं क्वचित् न अस्ति ॥ २१ ॥

तथापीति ॥ हे भूप तथापि समत्वेपि एकान्तभक्तेषु तस्य अनुकम्पितं कृपां पश्य यत् यस्मात् असून् प्राणान् त्यजतः मे मम कृष्णः साक्षाद्दर्शनमागतः ॥ २२ ॥ भक्त्येति ॥ यस्मिन् श्रीकृष्णे भक्त्या मन आवेश्य वाचा च यस्य नाम कीर्तयन् कलेवरं त्यजन् योगी कामैर्वासनाभिः कर्मभिश्च मुच्यते ॥ २३ ॥ स इति ॥ अहं यावदिदं कलेवरं हिनोमि तावत् प्रसन्नहासेन अरुणलोचनाभ्यां च उल्लसत् रुचिरं मुखाम्बुजं यस्य सः चतुर्भुजः ध्यानस्य पन्था विषयः यो मया अन्यैश्च केवलं चिन्त्यते स देवदेवो भगवान् अग्रतः स्थित एव मां प्रतीक्षताम् ॥ २४ ॥ युधिष्ठिर इति ॥ तत् सानुकम्पं वाक्यम् आकर्ण्य युधिष्ठिरः शरपञ्जरे शयानं भीष्मम् ऋषीणां च अनुशृण्वतां विविधान् धर्मान् अपृच्छत् ॥ २५ ॥ पुरुषेति त्रयम् ॥ हे मुने तत्त्ववित् भीष्मः पुरुषस्य स्वभावेन विहितान् नरजातिसाधारणान् सत्यदयादीन् यथावर्णं वर्णयोग्यधर्मान् योग्यतारूपे यथार्थेऽव्ययीभावः । यथाश्रममाश्रमधर्मान् वैराग्यरागावेवोपाधी ताभ्यां क्रमेणाम्नातम् उभयं निवृत्तिप्रवृत्तिरूपं लक्षणं येषां तान् तथा दानधर्मान्

तथाप्येकान्तभक्तेषु पश्य भूपाऽनुकम्पितम् ॥ यन्मेऽसूंस्त्यजतः साक्षात्कृष्णो दर्शनमागतः ॥ २२ ॥ भक्त्यावेश्य मनो यस्मिन्वाचा यन्नाम कीर्तयन् ॥ त्यजन्कलेवरं योगी मुच्यते कामकर्मभिः ॥ २३ ॥ स देवदेवो भगवान्प्रतीक्षतां कलेवरं यावदिदं हिनोम्यहम् ॥ प्रसन्नहासारुणलोचनोल्लसन्मुखाम्बुजो ध्यानपथश्चतुर्भुजः ॥ २४ ॥ सूत उवाच ॥ युधिष्ठिरस्तदाकर्ण्य शयानं शरपञ्जरे ॥ अपृच्छद्विविधान्धर्मानृषीणामनुशृण्वताम् ॥ २५ ॥ पुरुषस्वभावविहितान्यथावर्णं यथाऽऽश्रमम् ॥ वैराग्यरागोपाधिभ्यामाम्नातोभयलक्षणान् ॥ २६ ॥ दानधर्मान्राजधर्मान्मोक्षधर्मान्विभागशः ॥ स्त्रीधर्मान्भगवद्धर्मान्समासव्यासयोगतः ॥ २७ ॥ धर्मार्थकाममोक्षांश्च सहोपायान्यथा मुने ॥ नानाख्यानेतिहासेषु वर्णयामास तत्त्ववित् ॥ २८ ॥ धर्मं प्रवदतस्तस्य स कालः प्रत्युपस्थितः ॥ यो योगिनश्छन्दमृत्योर्वाञ्छितस्तूत्तरायणः ॥ २९ ॥ तदोपसंहृत्य गिरः सहस्रणीर्विमुक्तसङ्गं मन आदिपूरुषे ॥ कृष्णे लसत्पीतपटे चतुर्भुजे पुरः स्थिते मीलितदृग्व्यधारयत् ॥ ३० ॥

तुलापुरुषादीन् राजधर्मान् प्रजापालनादीन् मोक्षधर्मान् शमदमादीन् स्त्रीधर्मान् पातिव्रत्यादीन् भगवद्धर्मान् हरितोषकानेकादश्यादिव्रतनियमान् सहोपायान् साधनसहितान् धर्मार्थकाममोक्षान् विभागशः अवान्तरभेदभिन्नान् समासव्यासौ संक्षेपविस्तरौ तावेव योगौ उपायौ ताभ्यां समासव्यासयोर्योगेन युक्ततया इति वा । नानाख्यानेषु ये इतिहासाः तेषु यथा यथावत् वर्णयामास ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ धर्ममिति ॥ धर्मं प्रवदतस्तस्य भीष्मस्य स उत्तरायणरूपः कालः प्रत्युपस्थितः यः छन्देन स्वेच्छया मृत्युर्यस्य तस्य योगिनः वाञ्छितः ॥ २९ ॥ तदेति ॥ तदा सहस्रणीः सहस्रं रथिनो नयति पालयति वशं नयति वा । सहस्रगीरिति पाठे सहस्रार्थवत्यो गिरो यस्य स भीष्मः गिरः उपसंहृत्य अमीलितदृक् एव पुरः स्थिते लसन्तौ पीतौ पटौ यस्य तस्मिन् चतुर्भुजे आदिपुरुषे कृष्णे विमुक्तसङ्गं विषयान्तरतो विरक्तं मनो व्यधारयत् तद्दर्शनैकप्रवणमकरोत् ॥ ३० ॥

विशुद्धयेति ॥ विशुद्धया धारणया चित्तस्यैकत्र देशे बन्धनरूपया हतमशुभं पापं यस्य सः तस्य भगवत ईक्षयैव कृपादृष्टचैव आशु गता निवृत्ता आयुधानां व्यथा पीडा यस्य सः गतायुधश्रम इत्यपि पाठः । निवृत्तः सर्वेन्द्रियवृत्तीनां विभ्रमः विषयान्तरेषु भ्रमणं यस्य स भीष्मो जन्यं देहं मायिकप्रपञ्चं वा विसृजन् त्यक्ष्यन् जनार्दनं श्रीकृष्णं तुष्टाव ॥ ३१ ॥ इतीति ॥ इति आयुःसमाप्तौ नानाधर्मादुपायैर्वा सात्वतपुङ्गवे विशिष्टः सर्वाधिको भूमा महत्त्वं यस्य तस्मिन् विभूम्नि स्वसुखं स्वरूपभूतं परमानन्दम् उपगते प्राप्तवत्येव च सत्य यतः प्रकृतेः भवप्रवाहः सृष्टिपरम्परा भवति तां प्रकृतिं योगमायां क्वचित्सृष्ट्यादिषु विहर्तुम् उपेयुषि स्वीकृतवति नतु स्वरूपतिरोधानेन जीववत्परतन्त्रे इत्यर्थः भगवति वितृष्णा फलसंकल्परहिता अवितृष्णेति वा छेदः अतृप्तेत्यर्थः । मतिः मया उपायनत्वेन उपकल्पिता । अत्र स्तोत्रे प्रत्यक्षेपि भगवति युष्मत्पदप्रयोगाभावः आस्वादितचर-वीररसावेशात् बहुपद्येषु वीरत्वस्य वर्णनाच्च पुष्पिताग्रा एकादश ॥ ३२ ॥ त्रिभुवनेति ॥ त्रिषु भुवनेषु कमनं सुन्दरं तमालस्येव नीलो वर्णो यस्य तत् रवेः करा इव

विशुद्धया धारणया हताशुभस्तदीक्षयैवाऽऽशु गतायुधव्यथः ॥ निवृत्तसर्वेन्द्रियवृत्तिविभ्रमस्तुष्टाव जन्यं विसृजञ्जनार्दनम् ॥ ३१ ॥ भीष्म उवाच ॥ इति मतिरुपकल्पिता वितृष्णा भगवति सात्वतपुङ्गवे विभूम्नि ॥ स्वसुखमुपगते क्वचिद्विहर्तुं प्रकृतिमुपेयुषि यद्भवप्रवाहः ॥ ३२ ॥ त्रिभुवनकमनं तमालवर्णं रविकरगौरवराम्बरं दधाने ॥ वपुरलककुलावृताननाब्जं विजयसखे रतिरस्तु मेऽनवद्या ॥ ३३ ॥ युधि तुरगरजोविधूम्रविष्वक्कचलुलितश्रमवार्यलंकृतास्ये ॥ मम निशितशरैर्विभिद्यमानत्वचि विलसत्कवचेऽस्तु कृष्ण आत्मा ॥ ३४ ॥ सपदि सखिवचो निशम्य मध्ये निजपरयोर्बलयो रथं निवेश्य ॥ स्थितवति परसैनिकायुरक्ष्णा हृतवति पार्थसखे रतिर्ममास्तु ॥ ३५ ॥

गौरे पीते वरे श्रेष्ठे युद्धसमये रविकरैः गौरवरे अतिगौरीकृते वा अम्बरं वस्त्रं यस्मिंस्तत् अलककुलैः कुन्तलसमूहैरुपर्यावृतमाननाब्जं यस्मिन् तत् वपुः दधाने विजयसखे अर्जुनसारथौ श्रीकृष्णे मे मम अनवद्या अहैतुकी रतिरनुरागोऽस्तु ॥ ३३ ॥ युधीति ॥ युधि युद्धे यत्तुरगाणां खुररजस्तेन विधूम्राः धूसरास्ते च विष्वञ्चः इतस्ततश्चलन्तः कचाः कुन्तलास्तैर्लुलितं विकीर्णं यत् श्रमवारि स्वेदबिन्दुरूपं तेन वात्सल्यद्योतकेनालंकृतमास्यं यस्य तस्मिन् मम निशितैः तीक्ष्णैः शरैर्विभिद्यमाना त्वक् यस्य तस्मिन् विलसच्छोभमानं त्रुट्यद्वा कवचं यस्य तस्मिन्कृष्णे आत्मा मनोऽस्तु रमतामित्यर्थः ॥ ३४ ॥ सपदीति ॥ सख्युरर्जुनस्य वचः "सेनयोरुभयोर्मध्ये रथं स्थापय मेऽच्युत ।" इति वचनं निशम्य सपदि शीघ्रं निजपरयोर्बलयोः पाण्डवकौरवसेनयोर्मध्ये रथं निवेश्य स्थापयित्वा स्थितवति परसैनिकायुः दुर्योधनसैनिकानामायुः अक्ष्णा कालदृष्ट्या हृतवति असौ भीष्मः असौ कर्ण इत्यादिप्रदर्शनव्याजेन तेषामायुराकृष्यार्जुनजयं कृतवति पार्थसखे अर्जुनसारथौ मम रतिरस्तु ॥ ३५ ॥

व्यवहितेति ॥ व्यवहिता किंचिद्दूरे स्थिता या पृतना कौरवसेना तस्या मुखमिव मुखमग्रे स्थितान् भीष्मद्रोणादीन्निरीक्ष्य दोषबुद्ध्या पापभयेन स्वजनानां भीष्मादीनां वधाद्विमुखस्यार्जुनस्य कुमतिम् अहं हन्तेत्यादिकुबुद्धिम् आत्मविद्यया गीताशास्त्रोपदेशेन योऽहरत्तस्य परमस्य पुरुषोत्तमस्य चरणरतिर्मे ममास्तु ॥ ३६ ॥ स्वनिगममिति ॥ स्वनिगमम् अशस्त्र एवाहं साहाय्यमात्रं करिष्यामीति प्रतिज्ञामपहाय त्यक्त्वा श्रीकृष्णं शस्त्रं ग्राहयिष्यामीति मत्प्रतिज्ञाम् ऋतं सत्यं यथा स्यात्तथा अधि अधिकां कर्तुं यो रथस्थः सन्नवप्लुतः सहसैवावतीर्णः धृतो रथचरणश्चक्रं येन सः निजभारेण चलन्ती गौः पृथ्वी यस्मात् गतं संरम्भेण पतितमुत्तरीयं यस्य सः यः इभं गजं हन्तुं सिंह इव अभ्ययात् अभिमुखमधावत् तस्य चरणरतिर्मेऽस्तु इत्यनुषङ्गः । अत्र कृष्णेन स्वभक्तवात्सल्यगुणस्य दुस्त्यजत्वादर्जुनस्य युद्धासामर्थ्ये स्वप्रतिज्ञामपि त्यक्त्वा स्वयमेवार्जुनस्य रक्षार्थं योत्स्यते एव अतः क्षणमर्जुनं पराभूयास्य युद्धं भक्तवात्सल्यद्योतकं द्रक्ष्यामीति भीष्मस्य स्वमनोरथसिद्ध्यर्थैव प्रतिज्ञा इत्यतः स्वप्रतिज्ञाभङ्गेनार्जुने स्वप्रमाणं दर्शयित्वा भीष्मं प्रमोद्य तस्योत्कर्षं च लोके ख्यापयामासेति तत्त्वम् ॥ ३७ ॥ शितेति ॥ यदाभ्ययात्तदा आततायिनो धन्विनो मे शितैस्तीक्ष्णैर्विशिखैर्बाणैः हतः विशीर्णदंशः विशीर्णकवचः क्षत-

व्यवहितपृतनामुखं निरीक्ष्य स्वजनवधाद्विमुखस्य दोषबुद्ध्या ॥ कुमतिमहरदात्मविद्यया यश्चरणरतिः परमस्य तस्य मेऽस्तु ॥ ३६ ॥
स्वनिगममपहाय मत्प्रतिज्ञामृतमधिकर्तुमवप्लुतो रथस्थः ॥ धृतरथचरणोऽभ्ययाच्चलद्गुर्हरिरिव हन्तुमिभं गतोत्तरीयः ॥३७॥ शितविशिखहतो विशीर्णदंशः क्षतजपरिप्लुत आततायिनो मे ॥ प्रसभमभिससार मद्वधार्थं स भवतु मे भगवान्गतिर्मुकुन्दः ॥ ३८ ॥ विजयरथकुटुम्ब आत्ततोत्रे धृतहयरश्मिनि तच्छ्रियेक्षणीये ॥ भगवति रतिरस्तु मे मुमूर्षोर्यमिह निरीक्ष्य हता गताः स्वरूपम् ॥ ३९ ॥ ललितगतिविलासवल्गुहासप्रणयनिरीक्षणकल्पितोरुमानाः ॥ कृतमनुकृतवत्य उन्मदान्धाः प्रकृतिमगन्किल यस्य गोपवध्वः ॥ ४० ॥

जेन रुधिरेण परिप्लुतो व्याप्तः सन् मद्वधार्थं प्रसभं वारयन्तमर्जुनमप्यतिक्रम्य अभिससार अभिमुखमाजगाम । एवं योर्जुनपक्षपातीव लक्षितः वस्तुतो मद्वचःपालनेन ममैवानुग्रहं कृतवान् स भगवान्मुकुन्दो मे गतिर्भवतु ॥ ३८ ॥ विजयेति ॥ विजयरथ एव कुटुम्बवदकृत्यैरपि रक्षणीयो यस्य तस्मिन् आत्तं गृहीतं तोत्रं प्रतोदः येन तस्मिन् धृताश्च ते हयानां रश्मयः प्रग्रहाश्च ते सन्ति हस्ते यस्य तस्मिन् आर्ष इनिः । सामान्ये नपुंसकं वा । व्रीह्यादित्वं वा कल्प्यम् । तच्छ्रिया वामहस्तेऽश्वधारणरज्जुर्दक्षिणे प्रतोदः मुखे हुंहुमिति तन्नोदनप्रोत्साहनशब्द इति सारथ्यशोभया ईक्षणीये भगवति श्रीकृष्णे मुमूर्षोः मर्तुमुद्यतस्य मे रतिरस्तु । यं हरिं निरीक्ष्य इह रणे ये हतास्ते तस्य स्वरूपं गताः प्राप्ताः इति दिव्यदृष्ट्या पश्यन्नाह स्म ॥ ३९ ॥ ललितेति ॥ ललिता गतिश्च विलासश्च रासादिः वल्गुर्मनोहरो हासः प्रणयः स्नेहस्तत्पूर्वकं निरीक्षणं च तैस्तैः कल्पितः उरुर्मानो यासां ताः कृतं पूतनास्तनपानबकवधादिकम् अनुकृतवत्यः उन्मदान्धाः गोपवध्वः यस्य प्रकृतिं स्वरूपम् अगन् अगमन् मलोप आर्ष इति स्वामिपादाः ।

उपोद्घातोक्तच्छिलुगादिना वा साध्यम् । तस्मिन्मे रतिरस्तु ॥४०॥ मुनिगणेति ॥ युधिष्ठिरस्य राजसूये मुनिगणैर्नृपवर्यैश्च संकुले व्याप्तेन्तःसदसि सभामध्ये एषां मुनिगणादीनां महोरूपमहो महिमेत्येवमीक्षणीयः सन् यः अर्हणमग्रपूजाम् उपपेदे प्राप स एव आत्मान्तर्यामी मम दृशि गोचरो दृष्टिविषयः सन्नाविः प्रकटो वर्त्तते अहो मम भाग्यम् इति भावः ॥४१॥ तमिति ॥ तमात्मकल्पितानां स्वयं निर्मितानां शरीरभाजां प्राणिनां हृदि हृदि प्रतिहृदयं धिष्ठितम् अधिष्ठितम् अलोप आर्षः अन्तर्यामिणम् अर्कमिव जलाशयेषु एकमपि प्रतिदृशं दृशं दृशं प्रति टावन्तेन वीप्सार्थेऽव्ययीभावः । नैकधा अनेकविधम् इव प्रतीतम् अजम् इमं श्रीकृष्णं विधूतो निवृत्तो भेदप्रयुक्तो मोहो यस्य सोऽहं समधिगतः प्राप्तः अस्मि ॥४२॥ कृष्ण इति ॥ एवमात्मनि परमात्मनि भगवति श्रीकृष्णे मनोवाग्दृष्टीनां वृत्तिभिः सह आत्मानं प्रत्यगात्मानमावेश्यैकीकृत्य ज्ञानित्वात् अन्तरेऽवलीनः

मुनिगणनृपवर्यसंकुलेऽन्तःसदसि युधिष्ठिरराजसूय एषाम् ॥ अर्हणमुपपेद ईक्षणीयो मम दृशिगोचर एष आविरात्मा ॥ ४१ ॥ तमिममहमजं शरीरभाजां हृदि हृदि धिष्ठितमात्मकल्पितानाम् ॥ प्रतिदृशमिव नैकधाऽर्कमेकं समधिगतोऽस्मि विधूतभेदमोहः ॥ ४२ ॥ सूत उवाच ॥ कृष्ण एवं भगवति मनोवाग्दृष्टिवृत्तिभिः ॥ आत्मन्यात्मानमावेश्य सोन्तः श्वास उपारमत् ॥ ४३ ॥ संपद्यमानमाज्ञाय भीष्मं ब्रह्मणि निष्कले ॥ सर्वे बभूवुस्ते तूष्णीं वयांसीव दिनात्यये ॥ ४४ ॥ तत्र दुन्दुभयो नेदुर्देवमानववादिताः ॥ शशंसुः साधवो राज्ञां खात्पेतुः पुष्पवृष्टयः ॥ ४५ ॥ तस्य निर्हरणादीनि संपरेतस्य भार्गव ॥ युधिष्ठिरः कारयित्वा मुहूर्तं दुःखितोऽभवत् ॥ ४६ ॥ तुष्टुवुर्मुनयो हृष्टाः कृष्णं तद्गुह्यनामभिः ॥ ततस्ते कृष्णहृदयाः स्वाश्रमान्प्रययुः पुनः ॥ ४७ ॥ ततो युधिष्ठिरो गत्वा सहकृष्णो गजाह्वयम् ॥ पितरं सान्त्वयामास गान्धारीं च तपस्विनीम् ॥ ४८ ॥

श्वासो यस्य सः भीष्मः उपारमत् देहादिकं तत्याज ॥ ४३ ॥ संपद्यमानमिति ॥ भीष्मं निष्कले शुद्धे ब्रह्मणि सम्पद्यमानं प्राप्तमाज्ञायते सर्वे दिनात्यये रात्रौ वयांसि पक्षिण इव तूष्णीं बभूवुः ॥ ४४ ॥ तत्रेति ॥ तत्र तदा देवैर्मानवैश्च वादिताः दुन्दुभयः नेदुः ये राज्ञां मध्ये साधवः अनसूयवः ते शशंसुः तुष्टुवुः देवैः कृताः पुष्पवृष्टयः खादाकाशात्पेतुः ॥४५॥ तस्येति ॥ हे भार्गव शौनक संपरेतस्य मुक्तस्यापि तस्य भीष्मस्य निर्हरणादीनि दाहादीनि कर्माणि कारयित्वा युधिष्ठिरः मुहूर्तं मुहूर्तपर्यन्तं दुःखितोऽभवत् ॥ ४६ ॥ तुष्टुवुरिति ॥ ततश्च हृष्टाः मुनयः कृष्णं तस्य गुह्यनामभिः अद्भुतकृत्यादिसूचकैः तुष्टुवुः ततः पुनः कृष्णो हृदये येषां ते मुनयः स्वाश्रमान्प्रययुः ॥ ४७ ॥ तत इति ॥ ततः सहकृष्णः कृष्णेन सहितो युधिष्ठिरो गजाह्वयं हस्तिनापुरं गत्वा पितरं धृतराष्ट्रं तपस्विनीं पुत्रमरणेन संतापवतीं गान्धारीं च सान्त्वयामास ॥ ४८ ॥

पित्रेति ॥ पित्रा धृतराष्ट्रेणानुमतोऽनुज्ञातो वासुदेवेन कृष्णेन अनुमोदितः विभुः राजा युधिष्ठिरः पितृपैतामहं पित्रादिपरम्पराप्राप्तं राज्यं धर्मेण चकार ॥४९॥ इति श्रीकृष्णमंत्रार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायः प्रथमस्याऽध्याये नवमे व्यधात् ॥ ९ ॥ दशमे स्तवनं विष्णोः कृतं स्त्रीभिर्गजाह्वये ॥ द्वारकागमनं तस्य श्लोकाः षट्त्रिंशदीरिताः ॥ उवाचयुगलं सार्धा द्विवेदी": सन्त्यनुष्टुभः ॥ १० ॥ हत्वेति ॥ अनुजैः सह सहितो धर्मभृतां वरिष्ठः प्रत्यवरुद्धभोजनः स्वजनवधशोकेन संकुचितभोगः राज्यलाभेन प्राप्तभोगो वा युधिष्ठिरः स्वरिक्थस्पृहः स्वदायलिप्सून् स्वरिक्थस्पृध इति पाठे तु रिक्थं धनं स्वरिक्थार्थं स्पृत् संग्रामो येषां तान् इति स्वाम्यादयः । तत्र स्पृहयतेर्हस्य धः स्पर्धधातोः स्पृधादेशो वा आर्षः । युद्धार्थो लक्षणयेति तात्पर्यं प्रतीयते । आततायिनो दुर्योधनादीन् हत्वा राज्ये कथं प्रवृत्तः ततश्च किमकारषीत् किमकार्षीत् अकाराधिक्यमार्षम् ॥ १ ॥ भगवदिच्छयैव तस्य राज्यादिप्रवृत्तिरित्याह—वंशमिति ॥ यथा वेणुवनसंघर्षणजाग्निना वनं दग्धं भवति तथा कुरुवंश एव दवो वनं तस्मादुद्भूतो यः क्रोधरूपोऽग्निस्तेन निर्हृतं

पित्रा चानुमतो राजा वासुदेवानुमोदितः ॥ चकार राज्यं धर्मेण पितृपैतामहं विभुः ॥ ४९ ॥ इति श्रीभागवते प्रथमस्कन्धे युधिष्ठिरराज्यप्रलम्भनो नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥ ॥ शौनक उवाच ॥ ॥ हत्वा स्वरिक्थस्पृध आततायिनो युधिष्ठिरो धर्मभृतां वरिष्ठः ॥ सहानुजैः प्रत्यवरुद्धभोजनः कथं प्रवृत्तः किमकारषीत्ततः ॥ १ ॥ सूत उवाच ॥ वंशं कुरोर्वंशदवाग्निनिर्हृतं संरोहयित्वा भवभावनो हरिः ॥ निवेशयित्वा निजराज्य ईश्वरो युधिष्ठिरं प्रीतमना बभूव ह ॥ २ ॥ निशम्य भीष्मोक्तमथाच्युतोक्तं प्रवृत्तविज्ञानविधूतविभ्रमः ॥ शशास गामिन्द्र इवाऽजिताश्रयः परिध्युपान्तामनुजानुवर्तितः ॥ ३ ॥ कामं ववर्ष पर्जन्यः सर्वकामदुघा मही ॥ सिषिचुः स्म व्रजान्गावः पयसोधस्वतीर्मुदा ॥ ४ ॥

दग्धमुपसंहृतं कुरोर्वंशं संरोहयित्वा परीक्षिद्रक्षणेनाङ्कुरितं कृत्वा " क्त्वापि च छन्दसि " इति ल्यबभावः । एवं निवेशयित्वेत्यत्रापि युधिष्ठिरं च निजे तदीये राज्ये निवेशयित्वा भवभावनः लोकरक्षकः ईश्वरो हरिः ह स्फुटं कृतकृत्यत्वात् प्रीतमना बभूव ॥ २॥ निशम्येति ॥ अथ भीष्मोक्तमच्युतोक्तं च निशम्य प्रवृत्तं यद्विज्ञानं परमेश्वराधीनं जगन्न स्वतन्त्रमित्येवंभूतं तेन विधूतो निवृत्तो विभ्रमोऽहङ्कृतैते मदीया इति मोहो यस्य सः युधिष्ठिरः अजितः श्रीकृष्ण उपेन्द्रश्चाश्रयो यस्य अनुजैः अनुजेनोपेन्द्रेण च अनुवर्तितः अनुवृत्तिं प्रापितः सन् इन्द्र इव परिधयः समुद्रा ऊर्ध्वं दिङ्मण्डलं च तदुपान्तां तत्पर्यन्तां गां पृथ्वीं स्वर्गं च शशास पालयामास । श्लेष उपमाया अङ्गम् ॥३॥ काममिति ॥ अजातशत्रौ युधिष्ठिरे राज्ञि सति पर्जन्यः कामं यथेष्टं ववर्ष मही च सर्वान् कामान् दोग्धि प्रपूरयतीति तथाभूताऽभूत् । ऊधस्वतीः ऊधः क्षीराशयः तन्महदस्ति यासामिति अतिशायने मतुप् पूर्वसवर्णदीर्घ आर्षः । गावो मुदा हर्षेण युक्ताः पयसा दुग्धेन व्रजान् गोष्ठानि सिषिचुः अभ्यषिञ्चन् ॥ ४ ॥

नद्य इति ॥ तस्य युधिष्ठिरस्य नद्यः समुद्रा गिरयः वनस्पतिभिर्वटोदुम्बरादिभिर्वीरुद्भिर्द्राक्षादिभिश्च सहिताः सर्वा ओषधयो यवव्रीह्यादयः अन्वृतु ऋतौ ऋतौ कामं यथेष्टं फलन्ति समृद्धिं नयन्ति स्म ॥ ५ ॥ नाधय इति ॥ अजातशत्रौ युधिष्ठिरे राज्ञि सति दैवं च भूतानि च आत्मा देहश्च हेतुर्येषामाधिव्याधिक्लेशानां ते आधयो मनःपीडाः व्याधयो रोगाः क्लेशाः शीतोष्णादिकृताः जन्तूनां प्राणिनां कर्हिचिदपि नाभवन् ॥ ६ ॥ उषित्वेति द्वयम् ॥ सुहृदां युधिष्ठिरादीनां विशोकाय विनोदनाय स्वसुः सुभद्रायाः प्रियकाम्यया च हास्तिनपुरे कतिपयान्मासानुषित्वा अवस्थाय तं युधिष्ठिरमामन्त्र्य पृष्ट्वा तेनाभ्यनुज्ञातस्तं परिष्वज्याभिवाद्य कैश्चिदधिकवयस्कैः परिष्वक्त आलिङ्गितो न्यूनवयस्कैरभिवादितश्च हरिः कृष्णो रथमारुरोह ॥ ७ ॥ ८ ॥ सुभद्रेति द्वयम् ॥ तदा सुभद्राद्याः धृतराष्ट्राद्याश्च मत्स्यसुता सत्यवती तदादयोऽन्याश्च स्त्रियः विमुह्यन्तो मोहं गताः । " पुमान् स्त्रिया " इत्येकशेषः । शार्ङ्गधन्वनः कृष्णस्य विरहं न सेहिरे विराटतनया उत्तरा युयुत्सुः धृतराष्ट्राद्वैश्यायां जातः गौतमः कृपः यमौ नकुलसहदेवौ

नद्यः समुद्रा गिरयः सवनस्पतिवीरुधः ॥ फलन्त्योषधयः सर्वाः काममन्वृतु तस्य वै ॥ ५ ॥ नाधयो व्याधयः क्लेशा दैवभूतात्महेतवः ॥ अजातशत्रावभवञ्जन्तूनां राज्ञि कर्हिचित् ॥ ६ ॥ उषित्वा हास्तिनपुरे मासान्कतिपयान्हरिः ॥ सुहृदां च विशोकाय स्वसुश्च प्रियकाम्यया ॥ ७ ॥ आमन्त्र्य चाऽभ्यनुज्ञातः परिष्वज्याऽभिवाद्य तम् ॥ आरुरोह रथं कैश्चित्परिष्वक्तोऽभिवादितः ॥ ८ ॥ सुभद्रा द्रौपदी कुन्ती विराटतनया तथा ॥ गान्धारी धृतराष्ट्रश्च युयुत्सुर्गौतमो यमौ ॥ ९ ॥ वृकोदरश्च धौम्यश्च स्त्रियो मत्स्यसुतादयः ॥ न सेहिरे विमुह्यन्तो विरहं शार्ङ्गधन्वनः ॥ १० ॥ सत्सङ्गान्मुक्तदुःसङ्गो हातुं नोत्सहते बुधः ॥ कीर्त्यमानं यशो यस्य सकृदाकर्ण्य रोचनम् ॥ ११ ॥ तस्मिन्न्यस्तधियः पार्थाः सहेरन्विरहं कथम् ॥ दर्शनस्पर्शसंलापशयनासनभोजनैः ॥ १२ ॥ सर्वे तेऽनिमिषैरक्षैस्तमनुद्रुतचेतसः ॥ वीक्षन्तः स्नेहसंबद्धा विचेलुस्तत्र तत्र ह ॥ १३ ॥ न्यरुन्धन्नुद्गलद्बाष्पमौत्कण्ठ्याद्देवकीसुते ॥ निर्यात्यगारान्नो भद्रमिति स्याद्बान्धवस्त्रियः ॥ १४ ॥

॥ ९ ॥ १० ॥ सत्सङ्गादिति द्वयम् ॥ सतां सङ्गाद्धेतोर्मुक्तस्त्यक्तः दुःसङ्गो धनपुत्राद्यासक्तिरूपो येन स बुधः धीमान् सद्भिः कीर्त्यमानं रोचनं रुचिकरं यस्य श्रीकृष्णस्य यशोपि सकृदेकवारमप्याकर्ण्य सत्सङ्गं हातुं त्यक्तुं नोत्सहते न शक्नोति तस्मिन् श्रीकृष्णे दर्शनस्पर्शनादिभिर्न्यस्ता धीर्येषां ते पार्थाः साक्षात्तस्यैव विरहं कथं सहेरन् ॥ ११ ॥ १२ ॥ सर्वे इति ॥ यतश्च स्नेहेन संबद्धा अतः सर्वे ते तमेवानुद्रुतानि अनुगतानि चेतांसि येषां तथाभूतास्ततोऽनिमिषैर्निमेषरहितैरक्षैर्नेत्रैस्तमेव वीक्षन्तो वीक्षमाणाः सन्तः शता आर्षः । स यत्र यत्र चलति स्म तत्र तत्र विचेलुः । यद्वा तमेव वीक्षमाणास्तत्र तत्राहर्णाद्यानयनार्थं चलन्ति स्म ॥ १३ ॥ न्यरुन्धन्निति ॥ बन्धूनां च बान्धवानां स्त्रियः कुन्तीप्रभृतयः अगारात् स्वगृहाद्देवकीसुते निर्याति निर्गच्छति सति अभद्रमपशकुनं न स्यात् भद्रं भूयादिति बुद्ध्या औत्कण्ठ्यात्प्रेमपूर्वकादुद्गलदुद्गच्छत्

स्रवदपि बाष्पमश्रु न्यरुन्धन् नेत्रेष्वेव स्तम्भितवत्यः अत्र अश्रूणि सन्त्वेव केवलममङ्गलभिया पटाञ्चलेन गोपितवत्यः इति उदुपसर्गेण शत्रा च द्योतितम् ॥ १४ ॥ मृदङ्गेति ॥ तदा मृदङ्गादयो वाद्यभेदाः नेदुः ॥ १५ ॥ प्रासादेति ॥ प्रेमव्रीडास्मितपूर्वकमीक्षणं यासां ताः कुरूणां नार्यः कृष्णदिदृक्षया प्रासादशिखरमारूढाः मत्यः कृष्णे कुसुमैः कुसुमानि कर्मणः करणत्वविवक्षा ववृषुः विकीर्णवत्यः ॥ १६ ॥ सितेति ॥ प्रियतमस्य भगवतः प्रियः गुडाका निद्रा तस्या ईशो जितनिद्रोऽर्जुनः मुक्तानां दामभिर्विभूषितम् रत्नमयो दंडो यस्य तत् सितातपत्रं श्वेतछत्रं जग्राह ॥ १७ ॥ उद्धव इति ॥ उद्धवः सात्यकिश्चोभौ परमाद्भुते व्यजने जगृहतुः। पथि मार्गे कुसुमैर्विकीर्यमाण आच्छाद्यमानो मधुपतिः श्रीकृष्णो रेजे ॥ १८ ॥ अश्रूयन्तेति ॥ तत्र तत्र मार्गे द्विजैरीरिताः प्रयुक्ताः सत्याः सुखादीनां श्रीकृष्णे व्यभिचाराभावात् किंतु निर्गुणस्य तस्य सुखी भवेत्यादयो नानुरूपाः गुणात्मनोऽङ्गीकृतमानुष्यनाट्यस्यानुरूपाश्च सन्निरार्थः। आशिषः अश्रूयन्त श्रुताः ॥ १९ ॥ अन्योन्यमिति ॥ उत्तमश्लोके

मृदङ्गशंखभेर्यश्च वीणापणवगोमुखाः ॥ धुन्धुर्यानकघण्टाद्या नेदुर्दुन्दुभयस्तथा ॥ १५ ॥ प्रासादशिखरारूढाः कुरुनार्यो दिदृक्षया ॥ ववृषुः कुसुमैः कृष्णं प्रेमव्रीडास्मितेक्षणाः ॥ १६ ॥ सितातपत्रं जग्राह मुक्तादामविभूषितम् ॥ रत्नदण्डं गुडाकेशः प्रियः प्रियतमस्य ह ॥ १७ ॥ उद्धवः सात्यकिश्चैव व्यजने परमाद्भुते ॥ विकीर्यमाणः कुसुमै रेजे मधुपतिः पथि ॥ १८ ॥ अश्रूयन्ताऽऽशिषः सत्यास्तत्र तत्र द्विजेरिताः ॥ नानुरूपानुरूपाश्च निर्गुणस्य गुणात्मनः ॥ १९ ॥ अन्योन्यमासीत्संजल्प उत्तमश्लोकचेतसाम् ॥ कौरवेन्द्रपुरस्त्रीणां सर्वश्रुतिमनोहरः ॥ २० ॥ स्त्रिय ऊचुः ॥ स वै किलायं पुरुषः पुरातनो य एक आसीदविशेष आत्मनि ॥ अग्रे गुणेभ्यो जगदात्मनीश्वरे निमीलितात्मन्निशि सुप्तशक्तिषु ॥ २१ ॥

श्रीकृष्णे चेतो यासां तासां कौरवेन्द्रो युधिष्ठिरस्तत्पुरस्य स्त्रीणां सर्वेषां श्रुतीः कर्णान् मनांसि च हरति तादृशः सर्वासां श्रुतीनां मनस्तात्पर्यं संगृह्णातीति वा सर्वासां श्रुतीनां मनोहरः उपनिषदोपि मूर्तिमत्यः तं संजल्पमभ्यनन्दन्निति श्रीस्वामिपादाः। अन्योन्यं संजल्पः संवादः आसीत् ॥ २० ॥ स वै इति ॥ गुणेभ्योऽग्रे गुणक्षोभात्सृष्टेः पूर्वं यः एकः अद्वितीयः पुरातनः पुरुषः अविशेषे सत्त्वादिगुणविशेषरहिते निष्प्रपञ्चे आत्मनि निजरूप एव आसीत् तथा निशि प्रलये च सुप्तशक्तिषु शक्तिषु लीनासु सतीषु तदा च जगतामात्मनि जीवे जातावेकवचनम्। ईश्वरे निमीलितात्मनि लीनस्वरूपे सति जीवेषु ईश्वरे लीनरूपेषु सत्सु इत्यर्थः। ङिलुक् छान्दसः। यः एकः अविशेषे आत्मन्येव स्थास्यति स वै स एव किलायं श्रीकृष्णः इति तर्जनीभिर्दर्शयामासुः ॥ २१ ॥

एवं सृष्टेः पूर्वं प्रलयस्यानन्तरं च निष्प्रपञ्चावस्थोक्ता तन्मध्ये सप्रपञ्चावस्थामाह— स एवेति ॥ अनामरूपात्मनि नामरूपरहिते जीवे रूपनामनी विधित्समानो विधातुमिच्छन् देहाद्युपाधिसृष्ट्या जीवानां भोगार्थमित्यर्थः । शास्त्रकृत् कर्माणि विधातुं वेदकारकः सः अप्रच्युतस्वरूपे आत्मनि स्थित एव भूयः पुनः सृष्टिप्रवाहस्यानादित्वात् निजवीर्येण स्वशक्तिरूपेण कालेन चोदितां प्रेरितां क्षुभितगुणां स्वजीवमायां स्वांशभूतजीवमोहिनीं सिसृक्षतीं स्रष्टुमिच्छतीं विश्वसर्जनोन्मुखीं प्रकृतिमनुससार तदनुकूलतया अधिष्ठितवान् ॥ २२ ॥ स वा इति ॥ यस्य पदं स्वरूपं चरणं वा अत्र संसारे निर्जितो मातरिश्वा प्राणो यैस्ते ह्रस्वत्वमार्षम् । यद्वा निर्जितात् मातरिश्वनः प्राणाद्धेतोरित्यर्थः । जितेन्द्रियाः सर्वेन्द्रियाणां प्राणाधीनवृत्तित्वात्प्राणजयादेवनिर्जितेन्द्रिया इत्यर्थः । सूरयो विवेकिनः भक्त्या उत्कलितः उत्कण्ठितः अमलः रागादिशून्यो य आत्मा बुद्धिस्तेन पश्यन्ति स वै स एवायं श्रीकृष्णः बुद्धिवैमल्येप्ययमेव हेतुरित्याहुः । ननु हे सखि एष एव सत्वमन्तःकरणं परिमार्ष्टुं शोधयितुमर्हतीत्यर्थः ।

स एव भूयो निजवीर्यचोदितां स्वजीवमायां प्रकृतिं सिसृक्षतीम् ॥ अनामरूपात्मनि रूपनामनी विधित्समानोनुससार शास्त्रकृत् ॥ २२ ॥

स वा अयं यत्पदमत्र सूरयो जितेन्द्रिया निर्जितमातरिश्वनः ॥ पश्यन्ति भक्त्युत्कलितामलात्मना नन्वेष सत्त्वं परिमार्ष्टुमर्हति ॥ २३ ॥

स वा अयं सख्यऽनुगीतसत्कथो वेदेषु गुह्येषु च गुह्यवादिभिः ॥ य एक ईशो जगदात्मलीलया सृजत्यवत्यत्ति न तत्र सज्जते ॥ २४ ॥

यदा ह्यधर्मेण तमोधियो नृपा जीवन्ति तत्रैष हि सत्त्वतः किल ॥ धत्ते भगं सत्यमृतं दयां यशो भवाय रूपाणि दधद्युगे युगे ॥ २५ ॥

अहो अलं श्लाघ्यतमं यदोः कुलं अहो अलं पुण्यतमं मधोर्वनम् ॥ यदेष पुंसामृषभः श्रियः पतिः स्वजन्मना चङ्क्रमणेन चाञ्चति ॥२६॥

। ननु योगादयः ॥ २३ ॥ स वा इति ॥ हे सखि वेदेषु गुह्येषु वेदानुसारिरहस्यागमेषु च गुह्यवादिभी रहस्यनिरूपकैर्ऋष्यादिभिरन्वनुगीताः सत्यः यथार्थाः कथा यस्य यश्चेश एक एव सन् आत्मनः स्वस्य लीलया जगत्सृजति अवति अत्ति संहरति च परन्तु तत्र न सज्जते अहं ममेत्यभिमानं न करोति स वै स एवायं श्रीकृष्णः ॥ २४ ॥ यदा हीति ॥ तमोव्याप्ता धीर्येषां ते नृपाः यदा हि अधर्मेण जीवन्ति केवलं स्वप्राणान् पुष्णन्ति तत्र तदा एष हि एष एव भगवान् भवाय स्थित्यै सत्वतो विशुद्धेन सत्वगुणेन नानारूपाणि दधत् युगे युगे प्रतियुगं तत्तदवसरे भगमैश्वर्यं सत्यं सत्यप्रतिज्ञत्वम् ऋतं यथार्थोपदेशकत्वं दयां भक्तकृपां यशोऽद्भुतकर्मत्वं च धत्ते तादृशगुणपूर्ण आविर्भवति ॥ २५ ॥ अहो इति ॥ अहो यत् यस्मादेष पुंसामृषभः पुरुषोत्तमः श्रियः प्रियः पतिः क्वचित्पतिरित्येव पाठः स्वजन्मना यदोः कुलमञ्चति पूजयति सत्करोति अतः तत् अलमत्यर्थं श्लाघ्यतमं तं मवर्थस्याप्यत्यन्तातिशयेऽलमिति तत्राप्याश्चर्यं अहो इति । यच्च अहो एष भगवान् चङ्क्रमणेन बालक्रीडार्थपरिभ्रमणेन चकाराज्जन्मना च मधोर्वनं मथुरामण्डलं सत्करोति अतस्तत् अलं पुण्यतमम् ॥ २६ ॥

अहो बतेति ॥ अहो बत अत्याश्चर्यमेतत् । यत् कुशस्थली द्वारका स्वर्ग उत्कृष्ट इति यत् स्वः स्वर्गस्य यशस्तस्य तिरस्करी परिभवकर्त्री भुवश्च पुण्ययशस्करी धन्येयं भ-मिर्यत्रेदृशी द्वारका वर्तत इति सत्कीर्तिकर्त्री भवति । यत् यस्मात् यत्प्रजाः यत्रत्याः सर्वाः प्रजाः स्वानुग्रहेण ईषितं प्रेषितम् ईषदीर्षोपघात कः दुष्प्रतर्यां कः । यद्वा अनुग्रहार्थमिषितमिष्टम् अत्रेडार्षः । यत्स्मितं तत्पूर्वकोऽवलोको यस्य तम् अनुग्रहोषितमिति पाठे तु स्वानुग्रहार्थमुषितं कृतनिवासं स्वपतिं श्रीकृष्णं नित्यं पश्यन्ति स्म नैतत्स्वर्गेऽस्तीति भावः स्म पादपूरणे नतु भूते ॥२७॥ नूनमिति ॥ हे सखि परमप्रेमवत्यो व्रजस्त्रियः यस्मिन्नधरामृत आशयो मनो यासां तथाभूताः मत्वा व्रजाद्भगवत आग-मनानन्तरं केवलं संमुमुहुरेव न तत्प्रापुः । तत् कृष्णस्याधरामृतं याः स्त्रियः मुहुः पिबन्ति नूनं निश्चितमेतत् अस्य गृहीतेत्यत्र अर्थ्येनि कर्तरि शेषे षष्ठी । अनेन श्रीकृष्णेन गृहीताः पाणयो यासां ताभिः स्त्रीभिः व्रतस्नानहुतादिनाऽयमेवेश्वरः समर्चितः जन्मान्तरेष्वाराधितः ॥२८॥ या इति द्वयम् ॥ प्रद्युम्नश्च साम्बश्चाम्बश्च सुताः यासां रुक्मिणी-

अहो बत स्वर्यशसस्तिरस्करी कुशस्थली पुण्ययशस्करी भुवः ॥ पश्यन्ति नित्यं यदनुग्रहेषितस्मितावलोकं स्वपतिं स्म यत्प्रजाः ॥२७॥ नूनं व्रतस्नानहुतादिनेश्वरः समर्चितो ह्यस्य गृहीतपाणिभिः ॥ पिबन्ति याः सख्यधरामृतं मुहुर्व्रजस्त्रियः संमुमुहुर्यदाशयाः ॥ २८ ॥ या वीर्यशुल्केन हृताः स्वयंवरे प्रमथ्य चैद्यप्रमुखान्हि शुष्मिणः ॥ प्रद्युम्नसाम्बाम्बसुतादयोऽपरा याश्चाहृता भौमवधे सहस्रशः ॥ २९॥ एताः परं स्त्रीत्वमपास्तपेशलं निरस्तशौचं बत साधु कुर्वते ॥ यासां गृहात्पुष्करलोचनः पतिर्न जात्वपैत्याहृतिभिर्हृदि स्पृशन् ॥ ३० ॥ एवं-विधा गदन्तीनां स गिरः पुरयोषिताम् ॥ निरीक्षणेनाभिनन्दन्सस्मितेन ययौ हरिः ॥ ३१ ॥ अजातशत्रुः पृतनां गोपीथाय मधुद्विषः ॥ परेभ्यः शङ्कितः स्नेहात्प्रायुङ्क्त चतुरङ्गिणीम् ॥ ३२ ॥

जाम्बवतीनाग्नजितीनां ता आदयो यासां सत्यभामादीनां ताः याः स्त्रियः वीर्यं प्रभाव एव शुल्कं विवाहे उपायनतया देयं द्रव्यं तेन स्वयंवरे शुष्मिणो बलिष्ठान् चैद्यप्रमु-खान् शिशुपालप्रभृतीन् राज्ञः प्रमथ्य विनिर्जित्य हृताः तथा अपरा अन्याश्च याः स्त्रियो भौमस्य नरकासुरस्य वधे जाते सति सहस्रशः एकशताधिकषोडशसहस्रसं-ख्याकाः आहृताः तथा आहृतिभिः पारिजातादिप्रियवस्त्वाहरणैर्हृदि स्पृशन् आनन्दयन् पुष्करलोचनः कमलनयनः पतिः कृष्णो यासां गृहात् जातु कदाचिदपि नापैति न निर्गच्छति सदैव तत्र तिष्ठति एता एव परं केवलम् अपास्तं निर्गतं पेशलं भद्रं स्वातन्त्र्यं यस्मात् निरस्तं शौचं शुचित्वं यस्मात्तथाभूतमपि स्त्रीत्वं साधु शोभनमत्युत्कृष्टं कुर्वते कुर्वन्ति ॥ २९ ॥ ३० ॥ एवमिति ॥ गदन्तीनां जल्पन्तीनां पुरयोषितामेवंविधा गिरः उक्तीः सस्मितेन निरीक्षणेनाभिनन्दन् सत्यमुक्तमिति सूचयन्स हरिः स्वपुरं ययौ ॥ ३१ ॥ अजातशत्रुरिति ॥ तदा अजातशत्रुः युधिष्ठिरः परेभ्यो रिपुभ्यः शङ्कितः सन् मधुद्विषः श्रीकृष्णस्य गोपीथाय संरक्षणाय स्नेहात् चतुरङ्गिणीं हस्त्यश्वरथ-

पादाताख्यचतुरङ्गयुक्तां पृतनां सेनां प्रायुङ्क्त प्रस्थापयामास ॥३२॥ अथेति ॥ अथ शौरिः श्रीकृष्णः दूरपर्यन्तं प्रापयितुं महागतान् विरहेणातुरान् दृढं स्निग्धान् अनुरक्तान् कौरवान् कुरुवंशजान् पाण्डवान् युधिष्ठिरादीन् सम्यक् सान्त्वनेन निवर्त्य प्रियैरुद्धवादिभिः सह स्वनगरीं द्वारकां प्रायात् प्रययौ ॥ ३३ ॥ कुरुजाङ्गलेति द्वयम् ॥ हे भार्गव शौनक कुरुजाङ्गलादीन् धन्वान्तान्देशान् अतिक्रम्य ततः सौवीरः सुराष्ट्रदेशः आभीरः कुन्तीपुरदेशः तयोः परान्पश्चादवस्थितान् आनर्तान् द्वारकाप्रदेशान् मनाक् ईषत् श्रान्ता वाहा अश्वा यस्य सः विभुः कृष्ण उपागात् सयामुनान् यमुनातीरस्थदेशैः सहितान् शूरसेनान् मरुमल्पोदकं देशं धन्वाननिरुदकं देशं धन्वनोऽन्तत्वमदृष्टचरं कुरुक्षेत्रं कुरुदेशान्तर्गतमेव क्रमोत्र न विवक्षितः॥३४॥३५॥ ननु हस्तिनापुरात् द्वारकामार्गे नैते देशाः सन्तीति कथं तदतिक्रमणं संभवतीत्याशङ्क्याह—तत्र तत्रेति ॥ हीनि हेतौ तत्रत्यैस्तत्तद्देशभवैर्भक्तैस्तत्र तत्र तत्तद्वारकामार्गे आगत्य स्वदेशानयनार्थं प्रत्युद्यतानि निवेदितानि अर्हणानि उपायनानि यस्मै सः हरिः तथा च तत्तद्भक्तमनोरथपूरणार्थं तत्तद्देशं गत्वैव पुनर्वर्त्मानुससारेति भावः । ततश्च सायमपराह्णे पश्चाद्दिशं द्वारकाप्रदेशं भेजे प्राप्तस्तदा च गवि किरणे तिष्ठतीति गविष्ठः सूर्यो गां गतः " अद्भ्यो वा

अथ दूरागताञ्छौरिः कौरवान्विरहातुरान् ॥ सन्निवर्त्य दृढं स्निग्धान्प्रायात्स्वनगरीं प्रियैः ॥ ३३ ॥ कुरुजाङ्गलपाञ्चालाञ्छूरसेनान्सयामुनान् ॥ ब्रह्मावर्तं कुरुक्षेत्रं मत्स्यान्सारस्वतानथ ॥ ३४ ॥ मरुधन्वमतिक्रम्य सौवीराभीरयोः परान् ॥ आनर्तान्भार्गवोपागाच्छ्रान्तवाहो मनाग्विभुः ॥ ३५ ॥ तत्र तत्र ह तत्रत्यैर्हरिः प्रत्युद्यतार्हणः ॥ सायं भेजे दिशं पश्चाद्गविष्ठो गां गतस्तदा ॥ ३६ ॥ इति श्रीभागवते प्रथमस्कन्धे दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥ ॥ सूत उवाच ॥ आनर्तान्स उपव्रज्य स्वृद्धाञ्जनपदान्स्वकान् ॥ दध्मौ दरवरं तेषां विषादं शमयन्निव ॥१॥ स उच्चकाशे धवलोदरो दरोऽप्युरुक्रमस्याऽधरशोणशोणिमा ॥ दाध्मायमानः करकञ्जसंपुटे यथाब्जखण्डे कलहंस उत्स्वनः ॥२॥

एष प्रातरुदेत्यपः सायं प्रविशति " इति श्रुतेः । पश्चिमसमुद्रजलं प्रविष्टः अस्तंगत इत्यर्थः । यद्वा तदा सायंकाले जाते रथादवतीर्य गविष्ठो भूमौ स्थितः ततो गां जलाशयं गतः पश्चाद्दिशं सन्ध्यां भेजे उपासितवान् ॥ ३६ ॥ इति श्रीकृष्णमेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गंगासहायः प्रथमस्याध्याये दशमे व्यधात् ॥ १० ॥ अथैकादश आनर्तैः स्वतो निर्विश्य बन्धुभिः ॥ पुर्यां रेमे हरिस्तत्र श्लोकाः सार्द्धा नवाग्नयः ॥ उवाचेत्येकं सपादाः पञ्चवेदी अनुष्टुभः॥११॥ आनर्तान् इति ॥ स भगवान् स्वृद्धान् सुसमृद्धान् स्वकानानर्तान् जनपदान् देशानुपव्रज्य तेषां तत्रत्यानां जनानां विषादं स्वविश्लेषजं शमयन्निवर्तयन्निव इव एवार्थे । साक्षाद्दर्शनं विना सम्यग्विषादशान्त्यनुदयात् । दरवरं शङ्खश्रेष्ठं पाञ्चजन्यनामकं दध्मौ वादितवान् ॥ १ ॥ स इति ॥ तदा स दाध्मायमानः मुखवायुना अतिशयेनाऽऽपूर्यमाणः । ध्माधातोर्यङ्लुगन्तात्कर्मणि शानच् । यकारद्वययुक्तपाठे यङन्तस्य रूपम् । दरः शङ्खः स्वतो धवलमुदरं यस्य तथाभूतोपि उरुक्रमस्य भगवतः क्वापि दामोदरस्येति पाठः । अधरशोणेन अधरस्थरक्तगुणेन शोणिमा रक्तगुणो यस्य

तथाभूतः सन् भगवत्करकञ्जसम्पुटे चतुर्भिः करैर्धृतत्वात् इति चक्रवर्ती। अब्जखण्डे कमलसमूहे उत्स्वनः उच्चैः स्वनो यस्य सः कलहंसो यथा शोभते तथा उच्चकाशोऽतिशुशुभे ॥२॥ तमिति ॥ जगतो यद्भयं भयाभिमानिनी देवता तस्यापि भयावहं तं निनदमुपश्रुत्य भर्तुः भगवतो दर्शने लालसा औत्सुक्यं यासां ताः सर्वाः प्रजाः तं प्रत्युद्ययुः प्रत्युज्जग्मुः ॥३॥ तत्रेति द्वयम्॥स्वार्थं दीपमनपेक्षमाणस्यापि रवेर्दीपमुपनीय रविपूजका इव तत्र तस्मिन् श्रीकृष्ण उपनीताः समर्पिता बलय उपायनानि याभिस्ताः तथा प्रीत्या उत्फुल्लानि मुखाम्बुजानि यासां ताः आदृताः भक्तियुक्ताः प्रजाः आत्मारामं निजपरमानन्दस्वरूपलाभेनैव नित्यदा सदा दाप्रत्यय आर्षः । पूर्णकामम् अवितारं रक्षकं सर्वेषां सुहृदं तं भगवन्तं पितरमागतमर्भका इव हर्षेण गद्गदया गिरा तं प्रोचुः अत्र दीपमिति द्वितीयासमर्थनार्थं क्लेशः स्वीकृतः ॥४॥५॥ नता इति॥ हे नाथ विरिञ्चो ब्रह्मा वैरिञ्च्याः सनकादयः सुराणामिन्द्रश्च तैर्वन्दितम् । इह संसारे परं क्षेममिच्छतां परायणं परमं शरणम् यत्र यस्मिन् अङ्घ्रिपङ्कजे आश्रिते सति परेषां ब्रह्मादीनामपि प्रभुर्नियन्ता कालो न

तमुपश्रुत्य निनदं जगद्भयभयावहम् ॥ प्रत्युद्ययुः प्रजाः सर्वा भर्तृदर्शनलालसाः ॥ ३ ॥ तत्रोपनीतबलयो रवेर्दीपमिवाऽऽदृताः ॥ आत्मारामं पूर्णकामं निजलाभेन नित्यदा ॥ ४ ॥ प्रीत्युत्फुल्लमुखाः प्रोचुर्हर्षगद्गदया गिरा ॥ पितरं सर्वसुहृदमवितारमिवार्भकाः ॥ ५ ॥ नताः स्म ते नाथ सदाङ्घ्रिपङ्कजं विरिञ्चवैरिञ्च्यसुरेन्द्रवन्दितम् ॥ परायणं क्षेममिहेच्छतां परं न यत्र कालः प्रभवेत्परः प्रभुः ॥ ६ ॥ भवाय नस्त्वं भव विश्वभावन त्वमेव माताऽथ सुहृत्पतिः पिता ॥ त्वं सद्गुरुर्नः परमं च दैवतं यस्यानुवृत्त्या कृतिनो बभूविम ॥ ७ ॥ अहो सनाथा भवता स्म यद्वयं त्रैविष्टपानामपि दूरदर्शनम् ॥ प्रेमस्मितस्निग्धनिरीक्षणाननं पश्येम रूपं तव सर्वसौभगम् ॥ ८ ॥ यर्ह्यम्बुजाक्षाऽपससार भो भवान्कुरून्मधून्वाऽथ सुहृद्दिदृक्षया ॥ तत्राब्दकोटिप्रतिमः क्षणो भवेद्रविं विनाक्ष्णोरिव नस्तवाऽच्युत ॥ ९ ॥

प्रभवेन्न समर्थो भवेत् तत् ते तवाङ्घ्रिपङ्कजं वयं नताः स्म ॥६॥ भवायेति ॥ हे विश्वस्य भावन पालक त्वं नोऽस्माकं भवाय क्षेमाय भव यस्मान्नोऽस्माकं माता सुहृत् मित्रं पतिः पिता च त्वमेवासि त्वं सद्गुरुः परमं दैवतं चासि यस्य तवानुवृत्त्या सेवयैव वयं कृतिनः कृतार्थाः बभूविम जाताः स्मः ॥७॥ अहो इति ॥ भवता त्वया वयमहो सनाथाः स्म सलोप आर्षः यत् यतो हेतोः त्रैविष्टपानां देवानामपि दूरे दर्शनं यस्य तथाभूतं प्रेमपूर्वकं स्मितं स्निग्धे सानुरागे निरीक्षणे नेत्रे च यस्मिंस्तथाभूतमाननं यस्मिंस्तत् सर्वेष्वङ्गेषु सौभगं सौन्दर्यं यस्मिन् तत् तव रूपं पश्येम पश्यामः ॥ ८ ॥ यर्हीति ॥ भो अम्बुजाक्ष नो भवानिति पाठे अस्मान् त्यक्त्वेति शेषः । हे अच्युत यर्हि भवान् सुहृदां युधिष्ठिरादीनां नन्दादीनां च दिदृक्षया कुरून् हस्तिनापुरादीन् अथवा मधून् मथुरामण्डलस्थान् व्रजादीन् अपससार अस्मान् अपहाय जगाम तत्र तदा त्वामपश्यतां तव नस्त्वदीयानामस्माकं क्षणः अपि रविं विनाक्ष्णोरिव यथा रविं विनान्ध्यादक्ष्णोः क्षणोप्यब्दकोटितुल्यो भवति तथा अब्दकोटिप्रतिमः संवत्सरकोटितुल्योऽभवत् । अत्र मधुशब्देन

तद्देशान्तर्गतो व्रजो गृह्यते नतु मथुरा तदानीं तस्यां सुहृदामभावात् "तत्र योगप्रभावेण नीत्वा सर्वजनं हरिः" इत्यत्र सर्वशब्दात् तेन आयास्य इति दौत्यकैः "ज्ञातीन् वो द्रष्टुमेष्याम" इत्यादि भगवता व्रजं प्रत्यागमनं प्रतिश्रुतं तत्पाद्मादिपुराणेषु स्पष्टं श्रीभागवते त्वत्रैव सूचितम् ॥९॥ इति चेति ॥ भक्तवत्सलः श्रीकृष्णः इत्येवंभूताः चकारादन्याश्च उदीरिताः कथिताः प्रजानां वाचः शृण्वानः शृण्वन् शानजार्षः। दृष्ट्या तेष्वनुग्रहं वितन्वन् प्रकुर्वन् पुरीं द्वारकां प्राविशत इदं च पञ्चस्वपि श्लोकेष्वन्वेति ॥१०॥ पञ्चभिः पुरीं वर्णयति—मध्विति॥ आत्मनः श्रीकृष्णस्य तुल्यं बलं येषां तैः मधुभोजादिभिर्यादवभेदैः नागैर्भोगवतीमिव नागानां पुरी यथा नागैः काद्रवेयादिभिः रक्षिताऽस्ति तथा गुप्ताम् ॥११॥ सर्वेति॥ सर्वेषु ऋतुषु सर्वे विभवाः पुष्पफलादिसंपदो येषां ते पुण्याः पुण्यजनका वृक्षाः लताश्रमा लतामण्डपाश्च येषु तैः उद्यानैः फलप्रधानैः उपवनैः पुष्पप्रधानैः आरामैः क्रीडास्थानैर्वृता ये पद्माकराः सरांसि तैः श्रीः शोभा यस्यां ताम् ॥१२॥ गोपुरेति॥ गोपुरं पुरद्वारं द्वारं गृहद्वारं मार्गाः प्रसिद्धाः तेषु कृतानि कौतुकेनोत्सवेन तोरणानि

इति चोदीरिता वाचः प्रजानां भक्तवत्सलः ॥ शृण्वानोऽनुग्रहं दृष्ट्या वितन्वन्प्राविशत्पुरीम् ॥ १० ॥ मधुभोजदशार्हार्हकुकुरान्धकवृष्णिभिः ॥ आत्मतुल्यबलैर्गुप्तां नागैर्भोगवतीमिव ॥ ११ ॥ सर्वर्तुसर्वविभवपुण्यवृक्षलताश्रमैः ॥ उद्यानोपवनारामैर्वृतपद्माकरश्रियम्॥१२॥ गोपुरद्वारमार्गेषु कृतकौतुकतोरणाम् ॥ चित्रध्वजपताकाग्रैरन्तः प्रतिहतातपाम् ॥ १३ ॥ संमार्जितमहामार्गरथ्यापणकचत्वराम् ॥ सिक्तां गन्धजलैरुप्तां फलपुष्पाक्षताङ्कुरैः ॥ १४ ॥ द्वारि द्वारि गृहाणां च दध्यक्षतफलेक्षुभिः ॥ अलंकृतां पूर्णकुम्भैर्बलिभिर्धूपदीपकैः ॥१५॥ निशम्य प्रेष्ठमायान्तं वसुदेवो महामनाः ॥ अक्रूरश्चोग्रसेनश्च रामश्चाद्भुतविक्रमः ॥ १६ ॥ प्रद्युम्नश्चारुदेष्णश्च साम्बो जाम्बवतीसुतः ॥ प्रहर्षवेगोच्छ्वसितशयनासनभोजनाः ॥ १७ ॥ वारणेन्द्रं पुरस्कृत्य ब्राह्मणैः स सुमङ्गलैः ॥ शङ्खतूर्यनिनादेन ब्रह्मघोषेण चादृताः ॥ प्रत्युज्जग्मू रथैर्हृष्टाः प्रणयागतसाध्वसाः ॥ १८ ॥

यस्यां ताम्। ध्वजा महान्तः पताका ह्रस्वाः चित्राणां ध्वजपताकानामग्रैरन्तःप्रतिहतः आतपो यस्यां ताम्॥१३॥सम्मार्जितेति॥ सम्मार्जितानि निःसारितरजस्कानि महामार्गाः राजमार्गाः रथ्या इतरमार्गाः आपणकाः पण्यवीथयः चत्वराणि अङ्गणानि च यस्यां ताम् पूर्वोक्तमहामार्गादिषु गन्धजलैः सिक्तां मङ्गलार्थं फलपुष्पाक्षताङ्कुरैः उप्ताम् अवकीर्णाम् ॥१४॥ द्वारीति ॥ गृहाणां द्वारि द्वारि दध्यादिभिः जलपूर्णकुम्भैर्बलिभिः नैवेद्यद्रव्यैर्धूपदीपकैश्चालंकृताम् ॥१५॥ निशम्येति सार्द्धत्रयम् ॥ प्रेष्ठं प्रियतमं श्रीकृष्णमायान्तं निशम्य महामनाः वसुदेवः अक्रूरादयः साम्बपर्यन्ताश्च प्रहर्षवेगेणोच्छ्वसितानि उल्लङ्घितानि त्यक्तानि शयनादीनि यैः उच्छ्वसितेति "शश, प्लुतगतौ" इति धातोरिति स्वामिपादाश्चक्रवर्त्ती च। तेन वकारदन्त्यसकाररहितः पाठः प्रतीयते दृश्यते तु "श्वस, प्राणने" इत्यस्यैव प्रायो लिखितपुस्तकेषु। आदृताः सादराः हृष्टाश्च प्रणयेन स्नेहेन आगतं

साध्वसं सम्भ्रमो येषां तादृशास्ते मङ्गलार्थं वारणेन्द्रं हस्तिश्रेष्ठं पुरस्कृत्य पुरतः कृत्वा ससुमङ्गलैः सुमङ्गलपुष्पादियुक्तपाणिभिर्ब्राह्मणैः शङ्खादिनादेन ब्रह्मघोषेण मन्त्रपाठेन च सह रथैः प्रत्युज्जग्मुः ॥१६॥१७॥ ॥१८॥ वारमुख्या इति ॥ तस्य भगवतो दर्शने उत्सुकाः शतशोऽगणिताः लसत्कुण्डलैर्निर्भातानि यानि कपोलानि तैर्वदनेषु श्रीर्यासां ताः वारमुख्या वेश्याः यानैः गन्ध्यादिभिः प्रत्युज्जग्मुः ॥१९॥ नटेति ॥ नटा नवरसाभिनयचतुराः तालाद्यनुसारेण नृत्यन्तो नर्त्तकाः गन्धर्वा गायकाः सूताः पौराणिकाः मागधाः वंशशंसकाः बन्दिनः प्रस्तावयोग्योक्तयः ते सर्वे प्रत्युद्गम्य अद्भुतानि उत्तमश्लोकस्य भगवतः चरितानि गायन्ति च अगायंश्च ॥२०॥ भगवानिति ॥ भगवांस्तत्र तत्र यथाविधि यः सह यथोचितं तैस्तथोपसंगम्य बन्धूनां च पौराणां च अनुवर्तिनां सेवकानां च सर्वेषां मानं सत्कारमादधे कृतवान् ॥२१॥ तदाह—प्रह्वेति ॥ प्रभुर्भगवान् प्रह्वं प्रह्वत्वं शिरसा नतिः अभिवादनं वाचा नतिः आश्लेषः आलिङ्गनं करस्पर्शः स्मितपूर्वकमीक्षणं च तैराश्वास्य अभयं दत्त्वा आश्वपाकेभ्यः श्वपाकं चाण्डालमभिव्याप्य अभिमतैः वरैरभीष्टपदार्थ-

वारमुख्याश्च शतशो यानैस्तद्दर्शनोत्सुकाः ॥ लसत्कुण्डलनिर्भातकपोलवदनश्रियः ॥ १९ ॥ नटनर्तकगन्धर्वाः सूतमागधबन्दिनः ॥

गायन्ति चोत्तमश्लोकचरितान्यद्भुतानि च ॥ २० ॥ भगवांस्तत्र बन्धूनां पौराणामनुवर्तिनाम् ॥ यथाविध्युपसंगम्य सर्वेषां मानमादधे

॥ २१ ॥ प्रह्वाभिवादनाश्लेषकरस्पर्शस्मितेक्षणैः ॥ आश्वास्य चाऽऽश्वपाकेभ्यो वरैश्चाभिमतैर्विभुः ॥ २२ ॥ स्वयं च गुरुभिर्विप्रैः सदारैः

स्थविरैरपि ॥ आशीर्भिर्युज्यमानोऽन्यैर्बन्दिभिश्चाऽविशत्पुरम् ॥ २३ ॥ राजमार्गं गते कृष्णे द्वारकायाः कुलस्त्रियः ॥ हर्म्याण्याऽऽरुरु-

हुर्विप्र तदीक्षणमहोत्सवाः ॥ २४ ॥ नित्यं निरीक्षमाणानां यदपि द्वारकौकसाम् ॥ न वितृप्यन्ति हि दृशः श्रियो धामाङ्गमच्युतम् ॥२५॥

श्रियो निवासो यस्योरः पानपात्रं मुखं दृशाम् ॥ बाहवो लोकपालानां सारङ्गाणां पदाम्बुजम् ॥ २६ ॥

दानैश्च मानं कृतवान् ॥२२॥ स्वयमिति ॥ स्वयं च सदारैरिति सर्वत्रान्वेति । गुरुभिः पित्रादिभिः विप्रैः ब्राह्मणैः स्थविरैर्वृद्धैः अन्यैश्च पौरैर्बन्दिभिश्चाशीर्भिर्युज्यमानः पुरं द्वारकामविशत् ॥२३॥ राजमार्गमिति ॥ हे विप्राः द्वारकायाः राजमार्गं कृष्णे गते सति तस्येक्षणे महान् उत्सवो यासां ताः कुलस्त्रियः हर्म्याणि सौधान्यारुरुहुः ॥२४॥ नित्यमिति ॥ यत् यस्मात् द्वारका ओकः स्थानं येषां तेषां जनानां श्रियः शोभाया धाम स्थानमङ्गं यस्य तम् अच्युतं नित्यं निरीक्षमाणानामपि दृशो नेत्राणि न वितृप्यन्ति । हि तस्मात्तद्दर्शनार्थं हर्म्याण्यारुरुहुः ॥ २५ ॥ न चैतदाश्चर्यमित्याह—श्रिय इति ॥ यस्य भगवत उरः श्रियो लक्ष्म्याः निवासः अस्ति पानपात्रं सौन्दर्यामृतपूर्णं यस्य मुखं सर्वलोकानां दृशां निवासः । यद्वा यस्य मुखं सर्वप्राणिनां दृशां सौन्दर्यामृतपानाय पात्रं यस्य बाहवो लोकपालानां निवासः हरिबाहुबलमाश्रित्यैवासुरेभ्यो निर्भयाः लोकपालाः सुखं शेरते यस्य पदाम्बुजं सारङ्गा भ्रमरा इव परमविवेकिनो भक्तास्तेषां निवासः तं नित्यं निरीक्षमाणानामपि दृशः कुतस्तृप्येयुरित्याशयः ॥ २६ ॥

सितातपत्रेति ॥ सितमातपत्रं छत्रं व्यजने च तैर्वनमालया च उपस्कृतो मण्डितः प्रसूनवर्षैश्चाभिवर्षितः पिशङ्गे पीते वाससी यस्य स भगवान् अर्कश्च उडुगो नक्षत्रसहितश्चन्द्रश्च चापमिन्द्रधनुश्च वैद्युतं विद्युत्तेजश्च तैर्युगपत्समुदितैर्यथा घनो मेघः शोभते तथा पथि मार्गे बभौ शुशुभे । अर्कश्छत्रस्योपमानं नक्षत्राणि पुष्पवृष्टेः चन्द्रः परिभ्रमकृतमण्डलाकारयोश्चामरव्यजनयोः चापं वनमालायाः विद्युत्तेजः पिशङ्गवाससोः अभूतोपमेयम् । यदि घनस्योपरि सूर्यः उभयतश्चन्द्रौ सर्वतस्ताराः मध्ये चापद्वयं स्थिरं विद्युत्तेजश्च भवेत्तदा घनो यथा भायात् तथा हरिर्बभौ ॥ २७ ॥ प्रविष्ट इति ॥ ततस्तु पित्रोर्देवकीवसुदेवयोर्गृहं प्रविष्टो भगवान् स्वमातृभिर्देवकीरोहिण्यादिभिः परिष्वक्त आलिङ्गितः सन् देवकीप्रमुखाः सप्त मातॄर्मुदा हर्षेण शिरसा ववन्दे । सप्तेति तु मातृसौदर्यादादरविशेषार्थः । अष्टादशापि मातरो नमस्कृता एव ॥ २८ ॥ ता इति ॥ स्नेहेन स्नुतौ पयोधरौ यासां ता हर्षेण विह्वलित आत्मा यासां ता देवक्यादयः पुत्रं श्रीकृष्णमङ्कमारोप्य नेत्रजैर्जलैरानन्दबाष्पैः सिषिचुः ॥ २९ ॥ अथेति ॥ अथानन्तरं

सितातपत्रव्यजनैरुपस्कृतः प्रसूनवर्षैरभिवर्षितः पथि ॥ पिशङ्गवासा वनमालया बभौ घनो यथार्कोडुपचापवैद्युतैः ॥ २७ ॥ प्रविष्टस्तु गृहं पित्रोः परिष्वक्तः स्वमातृभिः ॥ ववन्दे शिरसा सप्त देवकीप्रमुखा मुदा ॥ २८ ॥ ताः पुत्रमङ्कमारोप्य स्नेहस्नुतपयोधराः ॥ हर्षविह्वलितात्मानः सिषिचुर्नेत्रजैर्जलैः ॥ २९ ॥ अथाविशत्स्वभवनं सर्वकाममनुत्तमम् ॥ प्रासादा यत्र पत्नीनां सहस्राणि च षोडश ॥ ३० ॥ पत्न्यः पतिं प्रोष्य गृहानुपागतं विलोक्य संजातमनोमहोत्सवाः ॥ उत्तस्थुरारात्सहसाऽऽसनाशयात्साकं व्रतैर्व्रीडितलोचनाननाः ॥ ३१ ॥

सर्वे कामाः काम्यमाना भोगा यस्मिंस्तत् यत्र भवने षोडशसहस्राणि चकारादष्टोत्तरशताधिकानि पत्नीनां प्रासादाः सन्ति अत एवानुत्तमं नास्त्यन्यदुत्तमं यस्मात्तथाभूतं स्वभवनम् अविशत् ॥ ३० ॥ पत्न्य इति ॥ प्रोष्य देशान्तरं उषित्वा गृहानुपागतं पतिमारात् दूरादेव विलोक्य संजातो मनसि महानुत्सवो हर्षो यासां ताः व्रीडितानि लोचनानि आननानि च यासां ताः अपाङ्गैरेव वीक्षणात् व्रीडितलोचनाः अवनतमुखत्वाद्व्रीडिताननाः पत्न्यो रुक्मिण्यादयः व्रतैः प्रोषितभर्तृकानुष्ठेयैः साकमेव आसनादाशयाच्च सहसा झटित्येवोत्तस्थुः । व्रतानि च " क्रीडां शरीरसंस्कारं समाजोत्सवदर्शनम् । हास्यं परगृहे यानं त्यजेत्प्रोषितभर्तृका ॥ " एतानि व्रतान्यपि त्याज्यत्वादुत्तस्थुरिति सहोक्तिः। आदौ देहेन परिरब्धुम् आसनादुत्तस्थुः ततो लज्जाकृतं विघ्नमालक्ष्य लज्जोत्पत्तिस्थानमन्तःकरणं परित्यज्य आत्मनैव परिरेभिरे आशयत्यागाच्च परमानन्दमग्ना बभूवुरिति तत्त्वम् । श्रीकृष्णेनात्मनः संश्लेषेऽन्तःकरणस्यापि व्यवधानं नासहन्तेति चाशयः युगपदेव पत्नीसमसंख्यैः प्रकाशैः सर्वासां पत्नीनां गृहेषु प्रविष्ट इति द्योतितम् ॥ ३१ ॥

तमिति ॥ हे भृगुवर्य शौनक दुरन्तः अनन्तो भावः स्नेहो यासां तास्तथा तमायान्तं पतिं दर्शनात्पूर्वमन्तरात्मना मनसा तदनन्तरं दृष्टिभिस्ततः समीपमागतमात्मजैः पुत्रद्वारा च परिरेभिरे आलिङ्गितवत्यः । यद्वा आत्मजैः दर्शनेनोद्दीपितैर्मदनैर्हेतुभिः प्रथमं दृष्टिभिस्ततः अन्तरन्तःशरीरैः तत आत्मना बाह्यशरीरेणेति तदा च विलज्जतीनां शनार्पः । तासामपशकुनभिया नेत्रयोर्निरुद्धमप्यम्बु बाष्पं वैक्लवाद् वैवश्यादास्रवत् ईषत् सुस्राव ॥ ३२ ॥ यद्यपीति ॥ यद्यप्यसौ श्रीकृष्णः पार्श्वगतः समीपस्थः तत्रापि रहोगतः तथापि तस्याङ्घ्रियुगं पदे पदे प्रतिक्षणं नवं नवमेव भवति अतस्तस्य पदाच्चरणारविन्दात्का विरमेत विश्लिष्यावस्थातुमुत्सहेत परस्मैपदाभाव आर्षः । यच्चरणकमलं चला चञ्चलस्वभावापि श्रीर्लक्ष्मीः कर्हिचिदपि न जहाति ॥ ३३ ॥ एवमिति ॥ क्षितेर्भाराय जन्म येषां तेषाम् अक्षौहिणीभिः कृत्वा परिवृत्तं सर्वतः प्रसृतं तेजः प्रभावो येषां तेषां नृपाणामेवं मिथो वैरं विधाय श्वसनो वायुर्यथा वेणूनामन्योन्यसंघर्षणानलं संविधाय मिथस्तद्दाहेन स्वयं निवृत्तव्यापारो भवति

तमात्मजैर्दृष्टिभिरन्तरात्मना दुरन्तभावाः परिरेभिरे पतिम् ॥ निरुद्धमप्यास्रवदम्बु नेत्रयोर्विलज्जतीनां भृगुवर्य वैक्लवात् ॥३२॥ यद्यप्यसौ पार्श्वगतो रहोगतस्तथापि तस्याङ्घ्रियुगं नवं नवम् ॥ पदे पदे का विरमेत तत्पदाच्चलापि यच्छ्रीर्न जहाति कर्हिचित् ॥३३॥ एवं नृपाणां क्षितिभारजन्मनामक्षौहिणीभिः परिवृत्ततेजसाम् ॥ विधाय वैरं श्वसनो यथानलं मिथो वधेनोपरतो निरायुधः ॥ ३४ ॥ स एष नरलोकेऽस्मिन्नवतीर्णः स्वमायया ॥ रेमे स्त्रीरत्नकूटस्थो भगवान्प्राकृतो यथा ॥ ३५ ॥ उद्दामभावपिशुनामलवल्गुहासव्रीडावलोकनिहतो मदनोऽपि यासाम् ॥ संमुह्य चापमजहात्प्रमदोत्तमास्ता यस्येन्द्रियं विमथितुं कुहकैर्न शेकुः ॥ ३६ ॥

तथा निरायुधस्त्यक्तायुधः सन् स्वयं तेषां वधेन पञ्चम्यर्थे तृतीया। वधादुपरतो निवृत्तो जातः ॥ ३४ ॥ स एष इति ॥ स एष भगवान् स्वमायया अस्मिन्नरलोकेऽवतीर्णः सन् स्त्रिय एव रत्नानि तेषां कूटे समुदाये स्थितो यथा प्राकृतः स्त्रीवश्यस्तथा रेमे ॥ ३५ ॥ उद्दामेति ॥ यासामुद्दामा गम्भीरो यो भावोऽभिप्रायः प्रेमा वा तस्य पिशुनः सूचकः अमलः निष्कपटः वल्गुः मनोहरो हासो व्रीडापूर्वकावलोकश्च ताभ्यां निहतः अमदनः शिवोऽपि सम्मुह्य लज्जया चापमजहात् । स्त्रीणां प्रभावमात्रे तात्पर्यं न शिवधनुस्त्यागे । यद्वा भगवतो मोहिनीरूपेण महेशोऽपि मोहितः । यद्वा निहतः विस्मितो मदनः जगद्विमोहनार्थं प्रवृत्तः कामः संमुह्य मत्कर्त्तव्यमेताः स्वयम् एव करिष्यन्तीति संभाव्य स्वचापमजहात् तत्याज ता एवं प्रभावाः प्रमदोत्तमाः यस्य भगवतः श्रीकृष्णस्येन्द्रियं मनः कुहकैः पुरुषवञ्चनोपायैः सहासकटाक्षादिभिर्विमथितुं क्षोभयितुं न शेकुः समर्था न जाताः ॥ ३६ ॥

तमयमिति ॥ तं श्रीकृष्णं व्यापृण्वानं मनुष्यचेष्टां प्रकुर्वन्तं शानजार्षः चानश् वा। "पृ, प्रीतौ" स्वादिः। धातूनामनेकार्थता । पृङो वा रूपं तत्र श्नुरार्षः। वस्तुतोऽसङ्गं स्त्रीपुत्रादि विषयेष्वनासक्तमप्ययं प्राकृतो लोकः आत्मौपम्येन स्वदृष्टांतेन सङ्गिनं स्त्र्यादिविषयेष्वासक्तं मनुजं मन्यते यतोऽबुधः तत्त्वानभिज्ञः ॥३७॥ एतदिति ॥ ईशस्य ईशनमीश्वरत्वं नामैतदेव यत् यथा आत्मस्थैः आनन्दादिभिः तदाश्रया आत्माश्रया बुद्धिर्न युज्यते तथा प्रकृतिस्थोऽपि ईशः तस्याः प्रकृतेर्गुणैः रागलोभमोहादिभिः सुखदुःखादिभिश्च सदैव कदाचिदपि नैव युज्यते वैधर्म्ये वा दृष्टान्तः । आत्मस्थैः सत्ताप्रकाशादिभिर्यथा बुद्धिर्युज्यते यद्वा असदात्मा देहः तत्रस्थैर्गुणैस्तदाश्रया बुद्धिस्तदुपाधिर्जीवो यथा युज्यते एवं प्रकृतिस्थोपि न युज्यते ॥३८॥ तमिति ॥ यथा मतयः शास्त्रिणां बुद्धिवृत्तयः ईश्वरं यथा जगदुपादानं निमित्तमात्रं सगुणं निर्गुणं कर्त्तारमकर्त्तारं च यथारुचि मन्यन्ते । यद्वा ईश्वरं क्षेत्रज्ञं मतयः अहंवृत्तयः स्वाधीनस्वधर्मयोगिनं मन्यन्ते तथा भर्तुः श्रीकृष्णस्य अप्रमाणविदः तत्त्वानभिज्ञाः मूढाः अबलाः तत्पत्न्यः तं श्रीकृष्णं स्त्रैणं स्त्रीष्वासक्तं

तमयं मन्यते लोको ह्यसङ्गमपि सङ्गिनम् ॥ आत्मौपम्येन मनुजं व्यापृण्वानं यतोऽबुधः ॥३७॥ एतदीशनमीशस्य प्रकृतिस्थोऽपि तद्गुणैः॥
न युज्यते सदात्मस्थैर्यथा बुद्धिस्तदाश्रया ॥ ३८ ॥ तं मेनिरेऽबला मूढाः स्त्रैणं चाऽनुव्रतं रहः ॥ अप्रमाणविदो भर्तुरीश्वरं मतयो यथा ॥
॥ ३९ ॥ इति श्रीभागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥ शौनक उवाच ॥ अश्वत्थाम्नोपसृष्टेन ब्रह्मशीर्ष्णोरुतेजसा ॥
उत्तराया हतो गर्भ ईशेनाऽजीवितः पुनः ॥ १ ॥ यस्य जन्म महाबुद्धेः कर्माणि च महात्मनः ॥ निधनं च यथैवासीत्स प्रेत्य गतवान्यथा ॥
॥ २ ॥ तदिदं श्रोतुमिच्छामि गदितुं यदि मन्यसे ॥ ब्रूहि नः श्रद्दधानानां यस्य ज्ञानमदाच्छुकः ॥ ३ ॥

रहः एकान्ते अनुव्रतं स्ववशवर्तिनं च मेनिरे ॥ ३९ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायः प्रथमस्कन्धस्यैकादशे व्यधात् ॥ ११ ॥ द्वादशे त्वौत्तरेयस्य जन्म तस्य फलं द्विजैः ॥ वर्णितं भूपाय तस्य श्लोकाः सार्द्धाः कर्तांत्रयः ॥ अनुष्टुभोपि तावर्त्ये उवाचेति चतुष्टयम् ॥१२॥ परीक्षितोथ राजर्षेरित्यादिना सूतेन प्रतिज्ञातमपि परीक्षिज्जन्मकथनं कथान्तरव्यवधानाच्छौनकः स्मारयति—अश्वत्थाम्नेति ॥ अश्वत्थाम्ना उपसृष्टेन निक्षिप्तेन उरुतेजसा महाप्रभावेण ब्रह्मशीर्ष्णाऽस्त्रेण उत्तराया गर्भो हतः पुनरीशेन श्रीकृष्णेन आजीवित इति त्वत्तः श्रुतम् ॥१॥ यस्येति द्वयम् ॥ यस्य यस्मै परीक्षिते शेषे षष्ठी। श्रीशुकः ज्ञानमदात् इति चरितश्रवणेच्छायां हेतुः। महाबुद्धेः महात्मनः मनस्विनः तस्य परीक्षितः जन्म यथाऽऽसीत् कर्माणि च यथाऽऽसन् निधनं मरणं च यथैवासीत् स प्रेत्य देहं त्यक्त्वा यथा गतवान् यां गतिं प्राप्तवांस्तदिदं सर्वं श्रोतुमिच्छामि अतः गदितुं कथयितुं यदि त्वं मन्यसे तर्हि श्रद्दधानानान्नोऽस्माकं ब्रूहि । महात्मन इत्यत्र गृणीहि न इति पाठे भिन्नान्वयता ॥ २ ॥ ३ ॥

ताद्दशभगवद्भक्तपौत्रप्राप्तौ राज्ञः कृष्णसेवैव कारणमाह—अपीपलदिति ॥ कृष्णपादाब्जसेवया हेतुना सर्वकामेभ्यो निस्पृहः धर्मराजः युधिष्ठिरः प्रजाः रञ्जयन् पितृवदपीपलत्पालयामास ॥ ४ ॥ सम्पद इति द्वयम् ॥ हे विप्राः हे द्विजाः प्रशंसार्थं द्विरुक्तिः । यद्वा सम्पदादिषु धर्मोपदेशका विप्राः धौम्यादयः सम्पदः क्रतवः तदुपार्जिताः लोकाः स्वर्गादयः प्रजा वा महिषी द्रौपदी भ्रातरो भीमाद्याः शूराः मही निष्कण्टका पृथ्वी जम्बूद्वीपस्याधिपत्यं त्रिदिवपर्यन्तं गतं व्याप्तं यशश्च स्पृहा एव स्पार्ह स्पृहाणां समूहो वा स्पार्हं स्वार्थे समूहे वाण् । सुराणामपि स्पार्हं येषु ते सुरस्पार्हाः ते संपदाद्याः पूर्वश्लोकोक्ताः कामा विषयाः मुकुन्दे श्रीकृष्ण एव मनो यस्य तस्य राज्ञः युधिष्ठिरस्य क्षुधितस्य अन्नैकमनसो यथा तदितरे स्रक्चन्दनादयो मुदं नैव कुर्वन्ति तथा किं मुदं प्रीतिमधिजह्रुः कृतवन्तः न कृतवन्त इत्यर्थः ॥ ५ ॥ ६ ॥ मातुरिति सार्द्धचतुष्कम् ॥ हे भृगुनन्दन शौनक यदा स वीरः अस्त्रतेजोभयरहितः परीक्षित् मातुर्गर्भगतस्तदा ब्रह्मास्त्रतेजसा दह्यमानः सन् अङ्गुष्ठमात्रपरिमाणम् आत्मनः सर्वतो दिशम्

सूत उवाच ॥ अपीपलद्धर्मराजः पितृवद्रञ्जयन्प्रजाः ॥ निःस्पृहः सर्वकामेभ्यः कृष्णपादानुसेवया ॥ ४ ॥ संपदः क्रतवो विप्रा महिषी भ्रातरो मही ॥ जम्बूद्वीपाधिपत्यं च यशश्च त्रिदिवं गतम् ॥ ५ ॥ किं ते कामाः सुरस्पार्हा मुकुन्दमनसो द्विजाः ॥ अधिजह्रुर्मुदं राज्ञः क्षुधितस्य यथेतरे ॥ ६ ॥ मातुर्गर्भगतो वीरः स तदा भृगुनन्दन ॥ ददर्श पुरुषं कंचिद्दह्यमानोऽस्त्रतेजसा ॥७॥ अङ्गुष्ठमात्रममलं स्फुरत्पुरटमौलिनम् ॥ अपीच्यदर्शनं श्यामं तडिद्वाससमच्युतम् ॥ ८ ॥ श्रीमद्दीर्घचतुर्बाहुं तप्तकाञ्चनकुण्डलम् ॥ क्षतजाक्षं गदापाणिमात्मनः सर्वतोदिशम्॥ परिभ्रमन्तमुल्काभां भ्रामयन्तं गदां मुहुः ॥९॥ अस्त्रतेजः स्वगदया नीहारमिव गोपतिः ॥ विधमन्तं संनिकर्षे पर्यैक्षत क इत्यसौ ॥१०॥

गर्भेऽङ्गुष्ठमात्रस्यैवावकाशात् तथोक्तिः । वस्तुतः तावत्यपि देशे भगवानचिन्त्यशक्तिः पूर्णपुरुषरूपेणैवादृश्यत अन्यथा " गर्भदृष्टमनुध्यायन् परीक्षेत नरेष्विह " इत्युपरिष्टादुक्तेर्नरलोके परीक्षणानुपपत्तेः । अमलं स्फुरन् यः पुरटस्य सुवर्णस्य मौलिः किरीटं सोऽस्यास्तीति तथा तम् । व्रीह्यादित्वकल्पनादिनिः । अपीच्यमतिसुन्दरं दर्शनं रूपं यस्य श्यामं तडिदिव वाससी यस्य तम् अत्र विशेषणद्वयेन विद्युद्युक्तमेघोपमा सूचिता । अच्युतं श्रीमन्तः दीर्घाश्चत्वारो बाहवो यस्य तं तप्तं तापेन निर्मलीकृतं यत्काञ्चनं तन्मये कुण्डले यस्य तं क्षतजवद्रक्तोपान्ते अक्षिणी यस्य तम् अहो मद्भक्तस्याप्यस्त्रपीडेति क्रोधादिति भावः। गदापाणिम् आत्मनः स्वस्य रक्षार्थं सर्वतोदिशं परिभ्रमन्तम् उल्काभां गदां मुहुर्भ्रामयंतं मित्त्वेपि ह्रस्वाभाव आर्षः । गोपतिः नीहारमिव यथा गोपतिः सूर्यो नीहारं हिमं नाशयति तथा स्वगदया ब्रह्मास्त्रतेजो विधमन्तं नाशयन्तम् एवंभूतं कंचिदलौकिकं पुरुषं सन्निकर्षे ददर्श । दृष्ट्वा चासौ क इति पर्यैक्षत पर्यालोचितवान् ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥

विधूयेति ॥ अमेयात्मा अचिन्त्यरूपः भक्तवात्सल्यरूपस्वधर्मस्य गुप् रक्षकः विभुर्व्यापको भगवान् हरिः तद्ब्रह्मास्त्रतेजो विधूय निरस्य दशमास्यस्य दशमासपरिच्छेद्यस्य तस्य बालस्य मिषतः पश्यत एव यत्र दृष्टस्तत्रैवान्तर्दधे नत्वन्यत्र गतः विभुत्वात् ॥ ११ ॥ तत इति ॥ ततः सर्वे गुणा एवोदर्का उत्तरफलानि यत्र तस्मिन् अनुकूलग्रहैः सहिते उदये लग्ने ओजसा सामर्थ्येन भूयो जातः पाण्डुरिव पाण्डोर्वंशधरः वंशप्रवर्तकः परीक्षिज्जज्ञे जातः ॥ १२ ॥ तस्येति ॥ प्रीतमना राजा युधिष्ठिरः धौम्यकृपादिभिर्विप्रैः मङ्गलं पुण्याहं वाचयित्वा तस्य जातस्य जातकं जातकर्म कारयामास ॥ १३ ॥ हिरण्यमिति ॥ प्रजातीर्थे पुत्रोत्पत्तियुक्ते पुण्यकाले " पुत्रे जाते व्यतीपाते दत्तं भवति चाक्षयम् । " इति स्मृतेः । नालच्छेदात्पूर्वं तीर्थवित् दानकालज्ञः नृपतिः हिरण्यं गां महीं ग्रामान् वरान् श्रेष्ठान् हस्त्यश्वान् यद्वा वरान् अन्यांश्चाभिलषितपदार्थान्

विधूय तदमेयात्मा भगवान्धर्मगुब्विभुः ॥ मिषतो दशमास्यस्य तत्रैवान्तर्दधे हरिः ॥११॥ ततः सर्वगुणोदर्के सानुकूलग्रहोदये ॥ जज्ञे वंशधरः पाण्डोर्भूयः पाण्डुरिवौजसा ॥ १२ ॥ तस्य प्रीतमना राजा विप्रैर्धौम्यकृपादिभिः ॥ जातकं कारयामास वाचयित्वा च मङ्गलम् ॥ १३ ॥ हिरण्यं गां महीं ग्रामान्हस्त्यश्वान्नृपतिर्वरान् ॥ प्रादात्स्वन्नं च विप्रेभ्यः प्रजातीर्थे स तीर्थवित् ॥ १४ ॥ तमूचुर्ब्राह्मणास्तुष्टा राजानं प्रश्रयानतम् ॥ १५ ॥ एष ह्यस्मिन्प्रजातन्तौ कुरूणां पौरवर्षभ ॥ दैवेनाप्रतिघातेन शुक्ले संस्थामुपेयुषि ॥ रातो वोऽनुग्रहार्थाय विष्णुना प्रभविष्णुना ॥ १६ ॥ तस्मान्नाम्ना विष्णुरात इति लोके बृहच्छ्रवाः ॥ भविष्यति न संदेहो महाभागवतो महान् ॥ १७ ॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ अप्येष वंश्यान्राजर्षीन्पुण्यश्लोकान्महात्मनः ॥ अनुवर्तिता स्विद्यशसा साधुवादेन सत्तमाः ॥१८॥ ब्राह्मणा ऊचुः ॥ पार्थ प्रजाऽविता साक्षादिक्ष्वाकुरिव मानवः ॥ ब्रह्मण्यः सत्यसंधश्च रामो दाशरथिर्यथा ॥ १९ ॥

स्वन्नं श्रेष्ठमन्नं च विप्रेभ्यः प्रादात् ॥१४॥ तमूचुरिति अर्द्धम् ॥ हिरण्यादिभिस्तुष्टा ब्राह्मणास्तं प्रश्रयेण विनयेन आनतं नम्रम् अन्वितमिति वा पाठः राजानमूचुः ॥ १५ ॥ एष इति सार्द्धद्वयम् ॥ हे पौरवर्षभ पुरूणां पुरुवंश्यानामस्मिन् शुक्ले शुद्धे प्रजातन्तौ संतानेऽप्रतिघातेन प्रतिहतिरहितेन दैवेन दुरदृष्टेन संस्थामुपेयुषि नाशं प्राप्ते सति हि यस्मात् वो युष्माकमनुग्रहार्थाय प्रभविष्णुना सर्वशक्तिसम्पन्नेन विष्णुना एष शिशूरातो दत्तस्तस्मान्नाम्ना वाचकेन शब्देन विष्णुरात इति लोके प्रसिद्धो भविष्यति तथा बृहच्छ्रवाः विपुलकीर्तिः गुणैर्महान् महाभागवतः परमवैष्णवश्च भविष्यति अत्र संदेहो नास्ति ॥ १६ ॥ १७ ॥ अपीति ॥ अपिस्विदिति प्रश्ने हे सत्तमाः एषः शिशुः साधुर्वादो गुणकीर्तनं यस्मिंस्तेन यशसा महात्मनः सज्जनान् पुण्यश्लोकान् पवित्रयशसो वंश्यान् राजर्षीन् किमनुवर्तिता अनुवर्तिष्यते न वा इति ॥ १८ ॥ पार्थेति ॥ हे पार्थ साक्षात् मानवः मनोः पुत्र इक्ष्वाकुरिव प्रजानामविता रक्षको भविष्यति ब्रह्मण्यः सत्यसन्धः सत्यप्रतिज्ञश्च यथा दाशरथिः श्रीरामस्तथा भविष्यति ॥ १९ ॥

एष इति ॥ एष दाता शरणं रक्षणमर्हतीति शरण्यश्च यथा हि औशीनरः उशीनरदेशाधिपतिः शिबिस्तथा भविष्यति तेन हि स्वमांसं श्येनाय दत्त्वा शरणागतः कपोतो रक्षितः स्वानां यज्वनां यष्टॄणां च यशो वितनिता यशसो विस्तारयिता दौष्यन्तिः दुष्यन्तपुत्रो भरत इव भविष्यति ॥ २० ॥ धन्विनामिति ॥ एष द्वयोः कार्त्तवीर्यपार्थयोरर्जुनयोस्ताभ्यां तुल्यो धन्विनामग्रणीः हुताश इव दुर्धर्षः अभिभवितुमशक्यः समुद्र इव दुस्तरोऽनुल्लंघितशासनो भविष्यति इति सर्वत्रान्वितम् ॥ २१ ॥ मृगेन्द्र इति ॥ असौ शिशुः मृगेन्द्रः इव विक्रान्तः पराक्रमी हिमवानिव निषेव्यो देवादीनामप्युपजीव्यः वसुधा भूमिरिव अनन्यगतिकत्वेन तितिक्षुः अपराधसहनः पितरौ मातापितराविव प्रीत्या सहिष्णुः दुर्वागादिसहनोऽपि भविष्यति नापि तत्प्रतिकर्त्ता ॥ २२ ॥ पितामहेति ॥ साम्ये सर्वभूतसमत्वे पितामहेन ब्रह्मणा युधिष्ठिरेण वा समः प्रसादेऽनुग्रहे गिरिशोपमः

एष दाता शरण्यश्च यथा ह्यौशीनरः शिबिः ॥ यशो वितनिता स्वानां दौष्यन्तिरिव यज्वनाम् ॥ २० ॥ धन्विनामग्रणीरेष तुल्यश्चार्जुनयोर्द्वयोः ॥ हुताश इव दुर्धर्षः समुद्र इव दुस्तरः ॥ २१ ॥ मृगेन्द्र इव विक्रान्तो निषेव्यो हिमवानिव ॥ तितिक्षुर्वसुधेवाऽसौ सहिष्णुः पितराविव ॥ २२ ॥ पितामहसमः साम्ये प्रसादे गिरिशोपमः ॥ आश्रयः सर्वभूतानां यथा देवो रमाश्रयः ॥ २३ ॥ सर्वसद्गुणमाहात्म्य एष कृष्णमनुव्रतः ॥ रन्तिदेव इवोदारो ययातिरिव धार्मिकः ॥ २४ ॥ धृत्या बलिसमः कृष्णे प्रह्लाद इव सद्ग्रहः ॥ आहर्ताऽश्वमेधानां वृद्धानां पर्युपासकः ॥ २५ ॥ राजर्षीणां जनयिता शास्ता चोत्पथगामिनाम् ॥ निग्रहीता कलेरेष भुवो धर्मस्य कारणात् ॥ २६ ॥ तक्षकादात्मनो मृत्युं द्विजपुत्रोपसर्जितात् ॥ प्रपत्स्यत उपश्रुत्य मुक्तसङ्गः पदं हरेः ॥ २७ ॥

रमाश्रयः श्रीनिवासो देवो विष्णुः पालकत्वाद्यथा सर्वभूतानामाश्रयः आश्रयितुं योग्यस्तथाऽयमपि सर्वभूतानामाश्रयो भविष्यति ॥ २३ ॥ सर्वसद्गुणेति ॥ सर्वैः सद्गुणैः यन्माहात्म्यं तस्मिन् एषः कृष्णम् अनुव्रतः कृष्णतुल्यः रन्तिदेव इवोदारः परोपकारैकजीवनः ययातिरिव धार्मिकः भविष्यति ॥ २४ ॥ धृत्येति ॥ धृत्या धैर्येण बलिना विरोचनसुतेन समः प्रह्लाद इव कृष्णे सन् ग्रहः अभिनिवेशो यस्य तथाभूतश्च एषोऽश्वमेधानामाहर्ताऽनुष्ठाता च ज्ञानवृद्धानां पर्युपासकः सेवकश्च भविष्यति ॥ २५ ॥ राजर्षीणामिति ॥ राजर्षीणां जनमेजयादीनां जनयिता च उत्पथगामिनां स्वधर्मत्यागिनां शास्ता शासिता दण्डयिता भुवः पृथ्व्याः धर्मस्य च कारणान्निमित्तादेष कलेर्निग्रहीता च भविष्यति ॥ २६ ॥ तक्षकादिति ॥ द्विजपुत्रेणोपसर्ज्जिताच्छापद्वारा नियोजितात्तक्षकादात्मनः स्वस्य मृत्युमुपश्रुत्य मुक्तो देहतदनुबन्धिषु संगो येन तथाभूतो हरेः पदं प्रपत्स्यते ॥ २७ ॥

जिज्ञासितेति ॥ हे नृप मुनेः व्याससुतात् श्रीशुकात् जिज्ञासितं विचारितं निर्णीतं चात्मनो याथात्म्यं स्वरूपं येन तथाभूतः सन्नसौ इदं शरीरं गङ्गायां हित्वा त्यक्त्वा अद्धा साक्षात् दिव्यस्वरूपेण नास्ति कुतोऽपि भयं यस्य तं भगवन्तं यास्यति ॥ २८ ॥ इतीति ॥ लब्धा उपचितिः पूजा यैस्ते जातके ज्योतिःशास्त्रे कोविदाः निपुणाः सर्वे विप्रा इत्येवं राज्ञे युधिष्ठिराय उपदिश्य स्वकान् गृहान् प्रति जग्मुः ॥ २९ ॥ स एष इति ॥ स एष विष्णुरातनाम्ना कथितः प्रभू राजा यत यस्मात् पूर्वदृष्टं गर्भेऽनुभूतं पुरुषमनुध्यायन्निह लोके नरेषु सोऽयं भवेन्नो वेति परीक्षेत परीक्षितवान् तस्मात् परीक्षिदिति नामान्तरेणापि लोके विख्यातो जातः गर्भदृष्टमित्यपि पाठः ॥ ३० ॥ स इति ॥ स पूर्वोक्तो राजपुत्रः पितृभिर्युधिष्ठिरादिभिर्भोगैश्चतुष्षष्टिकलाभिश्चापूर्यमाणोन्वहं प्रतिदिनम् उडुप इव यथा उडुपश्चन्द्रः शुक्ले शुक्लपक्षे काष्ठाभिः कला-

जिज्ञासितात्मयाथात्म्यो मुनेर्व्याससुतादसौ ॥ हित्वेदं नृप गङ्गायां यास्यत्यद्धाऽकुतोभयम् ॥ २८ ॥ इति राज्ञ उपादिश्य विप्रा जातककोविदाः ॥ लब्धापचितयः सर्वे प्रतिजग्मुः स्वकान्गृहान् ॥ २९ ॥ स एष लोकविख्यातः परीक्षिदिति यत्प्रभुः ॥ पूर्वदृष्टमनुध्यायन्परीक्षेत नरेष्विह ॥ ३० ॥ स राजपुत्रो ववृधे आशु शुक्ल इवोडुपः ॥ आपूर्यमाणः पितृभिः काष्ठाभिरिव सोऽन्वहम् ॥ ३१ ॥ यक्ष्यमाणोऽश्वमेधेन ज्ञातिद्रोहजिहासया ॥ राजाऽलब्धधनो दध्यावन्यत्र करदण्डयोः ॥ ३२ ॥ तदभिप्रेतमालक्ष्य भ्रातरोऽच्युतचोदिताः ॥ धनं प्रहीणमाजह्रुरुदीच्यां दिशि भूरिशः ॥ ३३ ॥ तेन संभृतसंभारो लब्धकामो युधिष्ठिरः ॥ वाजिमेधैस्त्रिभिर्भीतो यज्ञैः समयजद्धरिम् ॥ (आहूतो भगवान्राज्ञा याजयित्वा द्विजैर्नृपम् ॥ उवास कतिचिन्मासान्सुहृदां प्रियकाम्यया ॥ १ ॥ ततो राज्ञाऽभ्यनुज्ञातः कृष्णया सह बन्धुभिः ॥ ययौ द्वारवतीं ब्रह्मन्सार्जुनैर्यदुभिर्वृतः ॥ २ ॥) ॥ ३४ ॥

भिरापूर्यमाणः अन्वहं वर्धते तथा आशु शीघ्रं ववृधे ॥ ३१ ॥ यक्ष्यमाण इति ॥ ज्ञातिद्रोहस्य ज्ञातिवधपापस्य जिहासया जिहीर्षया अश्वमेधेन यज्ञेन यक्ष्यमाणः यष्टुमिच्छन् करो राजभागः दण्डश्च तयोरन्यत्र विषये न लब्धं धनं येन तादृशो राजा युधिष्ठिरो धनार्थं दध्यौ चिन्तयामास करदण्डलब्धधनस्य प्रजापरिजनपालन उपक्षीणत्वात् ॥ ३२ ॥ तदभिप्रेतमिति ॥ तस्य युधिष्ठिरस्याभिप्रेतं यज्ञानुष्ठानार्थं धनार्जनसंकल्पमालक्ष्य ज्ञात्वा अच्युतेन चोदिता भ्रातरो भीमादयः उदीच्यां दिशि भूरिशः प्रहीणं मरुत्तस्य राज्ञो यज्ञे दक्षिणादिभिः परिपूर्णैर्विप्रैर्भोजनं कृत्वा परित्यक्तं धनं सुवर्णपात्रादिकमाजह्रुरानीतवन्तः श्रीकृष्णस्य प्रेरणं च मरुत्तस्य राज्ञः कीर्तये युधिष्ठिरस्याभिमानानुदयाय च ॥ ३३ ॥ तेनेति ॥ तेनानीतेन धनेन संभृताः संगृहीताः संभाराः यज्ञसाधनानि येन स ज्ञातिद्रोहपापात् भीतः धर्मपुत्रो युधिष्ठिरः त्रिभिः वाजिमे-

धैर्यज्ञैः हरिं समयजत् पूजितवान् पूर्वं याजयित्वाश्वमेधैस्तमित्यादिना प्रोक्तं तदेवेदं यज्ञत्रयम् । अतः परम् "आहूतो भगवान् राज्ञा याजयित्वा द्विजैर्नृपम् । उवास कति-
चिन्मासान् सुहृदां प्रियकाम्यया ॥ ततो राज्ञाभ्यनुज्ञातः कृष्णया सह बन्धुभिः । ययौ द्वारवतीं ब्रह्मन्सार्जुनो यदुभिर्वृतः ॥" इति श्लोकद्वयं क्वचित् पुस्तके [illegible]
तत्प्रक्षिप्तम् ॥ ३४ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायः प्रथमस्कन्धस्य द्वादशे व्यधात् ॥ १२ ॥ त्रयोदशे धृतराष्ट्रे गतेऽशोचद्युधिष्ठिरः ॥ नारदो
सान्त्वयत्तत्र श्लोकानां षष्टिरर्द्धयुक् ॥ अनुष्टुभां त्वेकषष्टिः सार्द्धाथोवाचपञ्चकम् ॥ १३ ॥ विदुर इति ॥ क एनमत्रेत्यादितृतीयस्कन्धोक्तया वाचा दुर्योधनेन निरस्तो विदुर
स्तीर्थयात्रार्थं निर्गतस्तत्र मैत्रेयाद्देशेरात्मनो गतिं तत्त्वं ज्ञात्वा तया गत्या तत्वज्ञानेन अवाप्तं लब्धं विविस्तितं लब्धुमिष्टं येन स "विदॢ, लाभे" तादृशः सन् पुनर्हास्तिनपुरं जगाम
गात् ॥ १ ॥ यावत इति ॥ कुषारोः पुत्रः कौषारवो मैत्रेयस्तस्याग्रतः क्षत्ता विदुरो यावतः कर्मयोगव्रतादिविषयान् प्रश्नान्कृतवांस्तेषु कतिपयप्रश्नानाम् [illegible] गोविन्दे

इति श्रीभागवते प्रथमस्कन्धे परीक्षिज्जन्माद्युत्कर्षो नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥ सूत उवाच ॥ विदुरस्तीर्थयात्रायां मैत्रेयादात्मनो गतिम् ॥ ज्ञात्वाऽगाद्धास्तिनपुरं तयाऽवाप्तविविस्तितः ॥ १ ॥ यावतः कृतवान्प्रश्नान्क्षत्ता कौषारवाग्रतः ॥ जातैकभक्तिर्गोविन्दे तेभ्यश्चोपरराम ह ॥ २ ॥ तं बन्धुमागतं दृष्ट्वा धर्मपुत्रः सहानुजः ॥ धृतराष्ट्रो युयुत्सुश्च सूतः शारद्वतः पृथा ॥ ३ ॥ गान्धारी द्रौपदी ब्रह्मन्सुभद्रा चोत्तरा कृपी ॥ अन्याश्च जामयः पाण्डोर्ज्ञातयः ससुताः स्त्रियः ॥ प्रत्युज्जग्मुः प्रहर्षेण प्राणं तन्व इवागतम् ॥ ४ ॥ अभिसंगम्य विधिवत्परिष्वङ्गाभिवादनैः ॥ मुमुचुः प्रेमबाष्पौघं विरहौत्कण्ठ्यकातराः ॥ ५ ॥ राजा तमर्हयांचक्रे कृतासनपरिग्रहम् ॥ ६ ॥

जाता एका अव्यभिचारिणी भक्तिर्यस्य तथाभूतः संस्तेभ्योऽवशिष्टप्रश्नेभ्य उपरराम अवशिष्टप्रश्नानामुत्तराणि श्रोतुं नैच्छत् भक्तिरूपोपायलाभे उपायान्तराकिंचित्करत्वात्
॥ २ ॥ तं बन्धुमिति सार्द्धद्वयम् ॥ हे ब्रह्मन् तमागतं बन्धुं विदुरं दृष्ट्वा सहानुजः भीमार्जुनादिभिः सहितो धर्मपुत्रो युधिष्ठिरः धृतराष्ट्रादयश्च तत्र युयुत्सुर्धृतराष्ट्राद्वैश्यायां
जातः सूतः सञ्जयः शारद्वतः कृपः कृपी द्रोणभार्या पाण्डोर्जामयः ज्ञातिभार्या जामिशब्दश्च वर्गादिरन्तस्थादिश्च कोशेषु प्रसिद्धः। ससुता ज्ञातयः पुरुषाः अन्याश्च स्त्रियः प्राण-
मागतं तन्व इव यथा मूर्च्छादिना प्राणे सन्ने करादयो निश्चेष्टा भवन्ति आविर्भूते च चेष्टन्ते तद्वत् प्रहर्षेण प्रत्युज्जग्मुः अभिमुखं ययुः ॥ ३ ॥ ४ ॥ अभिसंगम्येति ॥ परिष्व- ॥ ४० ॥
ङ्गाभिवादनैर्विधिवत् यथोचितं तमभिसंगम्य मिलित्वा विरहप्रयुक्तौत्कण्ठ्येन कातरा विवशाः प्रेम्णा बाष्पौघमानन्दाश्रुप्रवाहं मुमुचुः ॥ ५ ॥ राजेत्यर्द्धम् ॥ कृतः आसनस्य
परिग्रहः स्वीकारो येन तं विदुरं राजा युधिष्ठिरोऽर्हयांचक्रे ॥ ६ ॥

तमिति ॥ भुक्तवन्तं विश्रान्तं गतमार्गश्रममासने सुखमासीनं तं विदुरं तेषां स्वकीयानां शृण्वतां सतां प्रश्रयेणावनतः सन् राजा प्राह स्म ॥७॥ अपीति ॥ पक्षिणां [illegible]-न्यतिस्नेहेन पक्षच्छायायां वर्द्धन्ते तद्वत् युष्माकं पक्षपातच्छायया समेधितान्नोऽस्मान् अपि किं स्मरथ यद्यस्मात् विषाग्न्यादेर्विपद्गणात्समातृकाः वयं युष्माभिर्मोचिताः स्मः ॥ ८ ॥ कयेति ॥ क्षितिमण्डलं चरद्भिर्वो युष्माभिः कया वृत्त्या जीविकया वर्तितं देहनिर्वाहः कृतः इह भूतले कानि तीर्थानि क्षेत्रमुख्यानि च युष्माभिः [illegible] व इति युष्माभिरित्यर्थेऽव्ययम् ॥ ९ ॥ भवद्विधा इति ॥ हे विभो भवद्विधाः भागवताः स्वयमेव तीर्थभूताः ते च स्वान्तः मनसि स्थितेन गदाभृता हरिणा हेतुना पापि-जनसंसर्गेण पापवन्ति तीर्थान्यपि तीर्थीकुर्वन्ति स्वसङ्गादेव पुनः पापहरणसमर्थानि कुर्वन्ति ॥ १० ॥ अपि इति ॥ अपीति प्रश्ने । हे तात नोऽस्माकं सुहृदः कि-चिन्तकाः बान्धवाः कृष्ण एव देवता येषां ते यदवः दृष्टाः अथवा स्वपुर्यां द्वारकायां सुखमासत इति श्रुताः किम् ॥ ११ ॥ इत्युक्त इति ॥ [illegible]

तं भुक्तवन्तमासीनं विश्रान्तं सुखमासने ॥ प्रश्रयावनतो राजा प्राह तेषां च शृण्वताम् ॥ ७ ॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ अपि स्मरथ नो युष्म-त्पक्षच्छायासमेधितान् ॥ विपद्गणाद्विषाग्न्यादेर्मोचिता यत्समातृकाः ॥ ८ ॥ कया वृत्त्या वर्तितं वश्चरद्भिः क्षितिमण्डलम् ॥ तीर्थानि क्षेत्र-मुख्यानि सेवितानीह भूतले ॥ ९ ॥ भवद्विधा भागवतास्तीर्थीभूताः स्वयं विभो ॥ तीर्थीकुर्वन्ति तीर्थानि स्वान्तस्थेन गदाभृता ॥ १० ॥ अपि नः सुहृदस्तात बान्धवाः कृष्णदेवताः ॥ दृष्टाः श्रुता वा यदवः स्वपुर्यां सुखमासते ॥ ११ ॥ इत्युक्तो धर्मराजेन सर्वं तत्समवर्णयत् ॥ यथानुभूतं क्रमशो विना यदुकुलक्षयम् ॥ १२ ॥ नन्वप्रियं दुर्विषहं नृणां स्वयमुपस्थितम् ॥ नावेदयत्सकरुणो दुःखितान्द्रष्टुमक्षमः ॥ १३ ॥ कंचित्कालमथावात्सीत्सत्कृतो देववत्सुखम् ॥ भ्रातुर्ज्येष्ठस्य श्रेयस्कृत्सर्वेषां प्रीतिमावहन् ॥ १४ ॥ अबिभ्रदर्यमा दण्डं यथावदघकारिषु ॥ यावद्दधार शूद्रत्वं शापाद्वर्षशतं यमः ॥ १५ ॥

विदुरो यदुकुलक्षयं विनान्यद्यथानुभूतं दृष्टं श्रुतं च तत्सर्वं क्रमशः समवर्णयत् ॥ १२ ॥ यदुकुलनाशाकथने हेतुमाह—नन्विति ॥ ननु निश्चये नृणां स्वयं [illegible]-स्थितं दुर्विषहं सोढुमशक्यमप्रियं स्वयं दुःखितान् द्रष्टुमक्षमः सकरुणः दयावान् न आवेदयेत् ॥ १३ ॥ कंचिदिति ॥ अथानन्तरं [illegible] सत्कृतो [illegible] सर्वेषां युधिष्ठिरादीनां प्रीतिमावहन् ज्येष्ठस्य भ्रातुर्धृतराष्ट्रस्य श्रेयस्कृत् ज्ञानवैराग्योपदेशेन श्रेयस्कर्तुं कंचित्कालं तत्रैवावात्सीत् देववत्सुखमित्यपि पाठः ॥ १४ ॥ नन्व कनिष्ठोयं कथमुपदिदेशेति शङ्क्यम् अस्य यमावतारत्वादित्याह—अबिभ्रदिति ॥ शापान्माण्डव्यस्यर्षेः शापाद्धेतोर्यमो यावद्वर्षशतपर्यन्तं शूद्रत्वं विदुररूपं दधार [illegible]-रिषु पापिष्वर्यमा पितृराजो यथावद्यथोचितं दण्डमबिभ्रत् कारयामास । अबिभरिति वाच्ये अबिभ्रदित्यार्षः । अत्रेयमाख्यायिका । क्वचिच्चौरानन्वावन्तो [illegible]

माण्डव्यस्य तपश्चरतः समीपे तान्संप्राप्य तेन सह निबध्याऽऽनीय राज्ञे निवेद्य तदाज्ञया सर्वानेव शूलमारोपयामासुः । ततो राजा तमृषिं ज्ञात्वा शूलादवतार्य प्रसादयामास । ततो मुनिर्यमं प्रति गत्वा कुपित उवाच कस्मादहं शूलमारोपित इति तेनोक्तं त्वं बाल्ये कुशाग्रेण शलभमाविध्य क्रीडितवानिति । तच्छ्रुत्वा माण्डव्यस्तं शशाप । बाल्येऽजानतो मे यतो महान्तं दण्डं कारितवानतस्त्वं शूद्रो भवेति ॥ १५ ॥ युधिष्ठिर इति ॥ लब्धं राज्यं येन स युधिष्ठिरः कुलंधरं कुलनिर्वाहकम् अभंजायां स्वनार्पः ॥ पौत्रं परीक्षितं दृष्ट्वा इन्द्रादिलोकपालाभैस्तत्सदृशैर्भ्रातृभिः परया श्रिया च मुमुदे ॥ १६ ॥ एवमिति ॥ एवमुक्तप्रकारेण गृहेषु सक्तानां तदीहया गृहचेष्टया प्रमत्तानां विस्मृतकर्त्तव्यानां परमदुस्तरः कालः अविज्ञात एवात्यक्रामत् अतिक्रान्तवान् । गृहेषु सक्तानामित्यादिः युधिष्ठिरादिभ्योऽन्येषामेव निन्दा तेषां नु किं न कामा इत्यादिना अनासक्तेरुक्तत्वात् ॥ १७ ॥ विदुर इति ॥ तत् तं कालातिक्रममभिप्रेत्य ज्ञात्वा विदुरो धृतराष्ट्रमभाषत । हे राजन् इतः शीघ्रं त्वया निर्गम्यताम् आगतमुप-

युधिष्ठिरो लब्धराज्यो दृष्ट्वा पौत्रं कुलंधरम् ॥ भ्रातृभिर्लोकपालाभैर्मुमुदे परया श्रिया ॥ १६ ॥ एवं गृहेषु सक्तानां प्रमत्तानां तदीहया ॥ अत्यक्रामदविज्ञातः कालः परमदुस्तरः ॥ १७ ॥ विदुरस्तदभिप्रेत्य धृतराष्ट्रमभाषत ॥ राजन्निर्गम्यतां शीघ्रं पश्येदं भयमागतम् ॥ १८ ॥ प्रतिक्रिया न यस्येह कुतश्चित्कर्हिचित्प्रभो ॥ स एष भगवान् कालः सर्वेषां नः समागतः ॥ १९ ॥ येन चैवाऽभिपन्नोऽयं प्राणैः प्रियतमैरपि ॥ जनः सद्यो वियुज्येत किमुतान्यैर्धनादिभिः ॥ २० ॥ पितृभ्रातृसुहृत्पुत्रा हतास्ते विगतं वयः ॥ आत्मा च जरया ग्रस्तः परगेहमुपाससे ॥ २१ ॥ अहो महीयसी जन्तोर्जीविताशा यया भवान् ॥ भीमेनावर्जितं पिण्डमादत्ते गृहपालवत् ॥ २२ ॥ अग्निर्निसृष्टो दत्तश्च गरो दाराश्च दूषिताः ॥ हृतं क्षेत्रं धनं येषां तद्दत्तैरसुभिः कियत् ॥ २३ ॥

स्थितमिदं भयं पश्य आलोचय ॥ १८ ॥ प्रतिक्रियेति ॥ हे प्रभो इति इह संसारे कुतश्चित् ब्रह्मादिभ्योपि कर्हिचिदपि यस्य प्रतिक्रिया निरासो नास्ति स एष भगवान् समर्थः कालः विनाशकालो नोऽस्माकं सर्वेषां यैः प्रतिक्रिया कार्या तेषामपि समागतः ॥ १९ ॥ येनेति ॥ येन कालेनाभिपन्नो ग्रस्तोऽयं दृश्यमानो जनः प्रियतमैरपि प्राणैः सद्यो वियुज्येत अन्यैः प्राणानुबन्धिभिर्धनादिभिर्वियुज्येतेति किमुत वक्तव्यम् ॥ २० ॥ पितृभ्रात्रिति ॥ तव पितृभ्रातृसुहृत्पुत्राः हताः वयो यौवनं च विगतमात्मा देहश्च जरया ग्रस्तः यद्यप्येवं तथापि परेषां शत्रूणामिव गेहं जीवनार्थमुपाससे । शब्लुगभाव आर्षः ॥ २१ ॥ अहो इति ॥ जन्तोर्जीवस्य जीविताशा अहो महीयसी अतिशयेन महती यया जीविताशया भवान् भीमेन पुत्रशत्रुणाऽऽवर्जितं परिभूय दत्तं पिण्डं कवलं गृहपालः श्वा तद्वत् आदत्ते स्वीकरोति अत्ति ॥ २२ ॥ अग्निरिति ॥ येषां भीमादीनां प्रदहनार्थं लाक्षागृहे अग्निर्निसृष्टः येषां गरो विषं दत्तः येषां दाराः पत्नी द्रौपदी दूषिता कचग्रहणादिभिरवमताः येषां धनं क्षेत्रं भूमी राज्यं

च हतं त्वयेति शेषः । तैर्भीमादिभिर्दत्तैरन्नादिभिः संरक्षितैरसुभिः प्राणैर्जीवनेन कियत् किं फलं न किंचित् ॥ २३ ॥ तस्यापीति ॥ तस्यैवं दैन्यमनुभवतः कृपणस्य देहासक्तस्य अत एव जिजीविषोः देहत्यागमनिच्छतोऽपि तवायं देहो जरया जीर्णः सन् वाससी इव अन्तरीयोत्तरीयवस्त्रे इव परैति क्षीयते । वाससी इति द्विवचनोपमया उपमेयेपि स्थूलसूक्ष्मभेदेन देहद्वैविध्यं पलितादि बाधिर्यादि च जीर्णत्वलक्षणं ज्ञेयम् ॥ २४ ॥ गतस्वार्थमिति ॥ गतः स्वार्थः धर्मादिर्यस्मात्तमिमं मनुष्यदेहं सर्वतो विरक्तः अत एव मुक्तबन्धनः त्यक्ताभिमानः क्व गत इत्यविज्ञाता गतिर्यस्य तथाभूतश्च सन् यो जह्यात् त्यजेत्स वै स एव धीर इत्युदाहृतः ॥ २५ ॥ प्रागेव कृतप्रयत्नस्तु नरोत्तम इत्याह—य इति ॥ यस्तु वार्द्धकात्प्रागेव स्वकात्स्वत एव परतोऽन्योपदेशाद्वा इह संसारे धनपुत्रादौ जातो निर्वेदो वैराग्यं यस्य सः आत्मवान् विवेकी हरिं हृदि कृत्वा गेहात्प्रव्रजेन्निर्गच्छेत्स तु नरेषूत्तमः अत्रातुरसंन्यासी धीरः भक्तिविवेकी नरोत्तमः इति भक्ताः ॥ २६ ॥ त्वं नरोत्तमो नाभूस्तो धीरो भवेत्याह—

तस्यापि तव देहोऽयं कृपणस्य जिजीविषोः ॥ परैत्यनिच्छतो जीर्णो जरया वाससी इव ॥ २४ ॥ गतस्वार्थमिमं देहं विरक्तो मुक्तबन्धनः ॥
अविज्ञातगतिर्जह्यात्सवै धीर उदाहृतः ॥ २५ ॥ यः स्वकात्परतो वेह जातनिर्वेद आत्मवान् ॥ हृदि कृत्वा हरिं गेहात्प्रव्रजेत्स नरोत्तमः
॥ २६ ॥ अथोदीचीं दिशं यातु स्वैरज्ञातगतिर्भवान् ॥ इतोऽर्वाक्प्रायशः कालः पुंसां गुणविकर्षणः ॥ २७ ॥ एवं राजा विदुरेणानुजेन
प्रज्ञाचक्षुर्बोधित आजमीढः ॥ छित्त्वा स्वेषु स्नेहपाशान्द्रढिम्नो निश्चक्राम भ्रातृसंदर्शिताध्वा ॥ २८ ॥ पतिं प्रयान्तं सुबलस्य पुत्री पतिव्रता
चानुजगाम साध्वी ॥ हिमालयं न्यस्तदण्डप्रहर्षं मनस्विनामिव सत्संप्रहारः ॥ २९ ॥

अथेति ॥ स्वैर्ज्ञातिभिरज्ञाता गतिर्यस्य तथाभूतो भवान् अथानन्तरं शीघ्रमेव उदीचीम् उत्तरां दिशं यातु इतोऽर्वागर्वाचीनः एष्यन्नित्यर्थः । कालः प्रायशः पुंसां गुणानां विवेकधैर्यादीनां विकर्षणः विनाशक एष्यतीति ॥ २७ ॥ एवमिति ॥ एवमनुजेन विदुरेण बोधितः प्रज्ञैव चक्षुर्यस्य सः अन्धः आजमीढः अजमीढवंशजः राजा धृतराष्ट्रः द्रढिम्नः चित्तदार्ढ्यात् हेतोः भ्रात्रा विदुरेण संदर्शितः अध्वा मार्गो यस्मै तादृशः सन् स्वेषु पुत्रादिषु स्नेहरूपान् पाशान् छित्त्वा गृहान्निश्चक्राम ॥ २८ ॥ पतिमिति ॥ पतिव्रता साध्वी सुशीला च सुबलस्य पुत्री गान्धारी न्यस्तः त्यक्तो दण्डो भूतद्रोहो यैस्तेषां प्रहर्षो यत्र तादृशं हिमालयं प्रयान्तं पतिमनुजगाम । दुःखदस्यापि हर्षहेतुत्वे दृष्टान्तः । मनस्विनां सत्सम्प्रहार इव मनस्विनां शूराणां युद्धे सन् तीव्रः संप्रहारो यथा संप्रहर्षकः तथेति सत्संप्रहारमिति पाठे कृतमार्दवम् बहुव्रीहिं कृत्वा युद्धमित्यध्याहारो वा ॥ २९ ॥

अजातशत्रुरिति ॥ कृतं मैत्रं मित्रदेवत्यं कर्म सन्ध्यावंदनं येन सः हुता अग्नयः आहवनीयादयो येन सः अजातशत्रुर्युधिष्ठिरस्तिलगोभूमिरुक्मैः विप्रानत्वा संपूज्य पिण्डी-मितिवत् तेषां दानेन सत्कृत्य इत्याक्षेपलभ्यं गुरूणां पूज्यानां धृतराष्ट्रादीनां वन्दनाय धृतराष्ट्रस्य गृहं प्रविष्टः संस्तत्र पितरौ धृतराष्ट्रविदुरौ सौबलीं गान्धारीं च नापश्यत् रात्रावेव धृतराष्ट्रस्य निर्गमात् ॥ ३० ॥ तत्रेति सार्द्धम् ॥ तत्र धृतराष्ट्रगृहे आसीनमुपविष्टं सञ्जयनामानं सूतम् उद्विग्नमानसो युधिष्ठिरः पप्रच्छ हे गावल्गणे गवल्गणस्य सूतस्य पुत्र सञ्जय नेत्रयोः नेत्राभ्यां हीनः शेषे षष्ठी । वृद्धश्च नोऽस्माकं तातः धृतराष्ट्रः क्व गतः मया हताः पुत्रा यस्याः साऽम्बा एवाऽऽर्ता दुःखिता अम्बा गान्धारी वा क्व गता तथा सुहृत् पितृव्यो विदुरश्च क्व गतः ॥ ३१ ॥ अपीति ॥ मया हता बन्धवः पुत्रादयो यस्य सः स्वभार्यया सह दुःखितो धृतराष्ट्रः अकृतप्रज्ञे निर्बुद्धौ मयि शमलमपराधं युधिष्ठिरेण सर्वे पुत्रा हता अतः किं तदाश्रितेन जीवनेनेति आशंसमानो निर्वेदेन चिन्तयन् यद्वा कुलहन्तुरस्य मद्भ्रात्मकर्मापि पापमस्तु [illegible] अपि

अजातशत्रुः कृतमैत्रो हुताग्निर्विप्रान्नत्वा तिलगोभूमिरुक्मैः ॥ गृहं प्रविष्टो गुरुवन्दनाय न चापश्यत्पितरौ सौबलीं च ॥ ३० ॥ तत्र संजयमा सीनं पप्रच्छोद्विग्नमानसः ॥ गावल्गणे क्व नस्तातो वृद्धो हीनश्च नेत्रयोः ॥ अम्बा च हतपुत्राऽऽर्ता पितृव्यः क्व गतः सुहृत् ॥ ३१ ॥ अपि मय्यकृतप्रज्ञे हतबन्धुः स्वभार्यया ॥ आशंसमानः शमलं गङ्गायां दुःखितोऽपतत् ॥ ३२ ॥ पितर्युपरते पाण्डौ सर्वान्नः सुहृदः शिशून् ॥ अरक्षतां व्यसनतः पितृव्यौ क्व गतावितः ॥ ३३ ॥ सूत उवाच ॥ कृपया स्नेहवैक्लव्यात्सूतो विरहकर्शितः ॥ आत्मेश्वरमचक्षाणो न प्रत्याहातिपीडितः ॥ ३४ ॥ विमृज्याऽश्रूणि पाणिभ्यां विष्टभ्यात्मानमात्मना ॥ अजातशत्रुं प्रत्यूचे प्रभोः पादावनुस्मरन् ॥ ३५ ॥ संजय उवाच ॥ नाहं वेद व्यवसितं पित्रोर्वः कुलनन्दन ॥ गान्धार्या वा महाबाहो मुषितोऽस्मि महात्मभिः ॥ ३६ ॥

किं गङ्गायामपतत् ॥ ३२ ॥ पितरीति ॥ पितरि पाण्डावुपरते मृते सति सर्वान्नोऽस्मान् सुहृदः पुत्रान् शिशून् व्यसनत आपद्भ्यो यावरक्षतां तौ पितृव्यौ धृतराष्ट्रविदुरा-वितः स्थानात् क्व गतौ ॥ ३३ ॥ कृपयेति ॥ आत्मनः स्वस्येश्वरं स्वामिनं धृतराष्ट्रमचक्षाणः अपश्यंस्तद्विरहेण कर्शितः कृशीकृतः कृपया हा वृद्धयोः का गतिर्भ-विष्यतीत्यालोचनेन स्नेहेन च यद्वैक्लव्यं व्याकुलत्वं तस्माच्चातिपीडितः सूतः सञ्जयो न प्रत्याह स्म शीघ्रं प्रत्युत्तरं न ददौ ॥ ३४ ॥ विमृज्येति ॥ पाणिभ्यामश्रूणि विमृज्य आत्मना बुद्ध्या आत्मानं मनः विष्टभ्य स्थिरीकृत्य प्रभोः धृतराष्ट्रस्य पादावनुस्मरन् संजयः अजातशत्रुं प्रत्यूचे ॥ ३५ ॥ नाहमिति ॥ हे कुलनन्दन हे महाबाहो युष्माकं पित्रोर्विदुरधृतराष्ट्रयोर्गान्धार्या वा व्यवसितं निश्चितमहं न वेद यतस्त्वमिवाऽहमपि महात्मभिर्महाबुद्धिभिस्तैर्मुषितो वञ्चितोऽस्मि मम निद्रासमये ते गता इत्यर्थः ॥ ३६ ॥

अर्थेति ॥ एवं कंचित्कालं शोचति तस्मिन् अथ तुम्बुरुणा सहितो भगवान् नारदस्तत्राजगाम । तमवलोक्य सानुजो युधिष्ठिरः प्रत्युत्थायाभिवाद्याभ्यर्चयन्निवाह । शोकवेगात्सम्यगर्चनाभावादिवशब्दः । यद्वा इव एवार्थे शोकावेगादभ्यर्चयन्नेवाह नतु अभ्यर्चनानन्तरम् । अत्र शोकवेगादभ्यर्चयन्निवाह न त्वभ्यार्चयत् इति स्वामिपादाः ॥३७॥ नाहमिति सार्द्धम् ॥ हे भगवन् पित्रोर्धृतराष्ट्रविदुरयोर्गतिं पदवीमहं न वेद तावितः क्व गतौ तथा हतपुत्रा अत एव आर्ता तपस्विनी संतापवती अम्बा गान्धारी च क्व गता तदप्यहं न जाने अतस्तत्त्वं वदेति शेषः । यतः अपारे समुद्रे निमग्नानां पारदर्शकः कर्णधार इव गतिप्रदर्शको भगवान् सर्वज्ञस्त्वमागतोऽसि ॥ ३८ ॥ अथेति ॥ अथ मुनिषु सत्तमः भगवान् नारदः आबभाषे । हे राजन् कंचनापि जनं मा शुचः मा शोचीरित्यर्थः । च्लेरङभावः । " शुचिर्, पूतीभावे " इत्यस्य वा शोकार्थता कल्प्या । यद्यस्मात् सर्वमपि जगत् ईश्वरवशम् अस्ति ॥ ३९ ॥ लोका इति ॥ सपाला इन्द्रादिसहिता इमे लोका जना यस्येशितुः परमेश्वरस्य बलिं वहन्ति सादरमाज्ञां

अथाजगाम भगवान्नारदः सहतुम्बुरुः ॥ प्रत्युत्थायाभिवाद्याऽऽह सानुजोऽभ्यर्चयन्निव ॥ ३७ ॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ नाहं वेद गतिं पित्रोर्भगवन्क्व गतावितः ॥ अम्बा वा हतपुत्राऽऽर्ता क्व गता च तपस्विनी ॥ कर्णधार इवापारे भगवान्पारदर्शकः ॥३८॥ अथाबभाषे भगवान्नारदो मुनिसत्तमः ॥ मा कंचन शुचो राजन्यदीश्वरवशं जगत् ॥३९॥ लोकाः सपाला यस्येमे वहन्ति बलिमीशितुः ॥ स संयुनक्ति भूतानि स एव वियुनक्ति च ॥ ४० ॥ यथा गावो नसि प्रोतास्तन्त्यां बद्धाः स्वदामभिः ॥ वाक्तन्त्यां नामभिर्बद्धा वहन्ति बलिमीशितुः ॥४१॥ यथा क्रीडोपस्कराणां संयोगविगमाविह ॥ इच्छया क्रीडितुः स्यातां तथैवेशेच्छया नृणाम् ॥४२॥ यन्मन्यसे ध्रुवं लोकमध्रुवं वा न चोभयम् ॥ सर्वथा हि न शोच्यास्ते स्नेहादन्यत्र मोहजात् ॥ ४३ ॥

पालयन्ति स भूतानि प्राणिनः संयुनक्ति स एव वियुनक्ति च ॥४०॥ यथेति ॥ नसि नासिकायां प्रोताः संयुक्तरज्जवो गावो बलीवर्दास्तन्त्यां तिरश्चीनायां महत्यां रज्ज्वां स्वदामभिः स्वस्वासाधारणप्रग्रहैर्बद्धा यथा वशे तिष्ठन्ति तथा वाक् कर्त्तव्याकर्त्तव्यविधायको वेद एव तन्तिस्तस्यां नामभिः ब्राह्मणः ब्रह्मचारीत्यादिभिर्वर्णाश्रमलक्षणैर्बद्धा जीवा ईशितुः बलिं वहन्ति स्वस्वाधिकारकर्माणि कुर्वन्तस्तदाज्ञां पालयन्तीत्यर्थः ॥ ४१ ॥ प्रवृत्तौ पारतन्त्र्यमुक्त्वा संयोगवियोगयोरप्याह—यथेति ॥ इह लोके यथा कस्यचित् क्रीडितुः पुंसः इच्छया क्रीडोपस्कराणां संयोगविगमौ भवतस्तथैवेशस्य इच्छया नृणामपि संयोगविगमौ स्याताम् ॥ ४२ ॥ यदिति ॥ यत् यदि त्वं लोकं जीवरूपेण ध्रुवं मन्यसे यदि वा देहरूपेण अध्रुवं मन्यसे यदि वा न चोभयं शुद्धब्रह्मरूपेण अनिर्वाच्यरूपेण वा न ध्रुवं नाप्यध्रुवं मन्यसे वाशब्दात् उभयं वा चिज्जडांशतः ध्रुवाध्रुवं मन्यसे सर्वथापि चतुर्ष्वपि पक्षेषु मोहजादज्ञानजात्स्नेहादन्यत्र विषये ते धृतराष्ट्रादयो न शोच्याः आद्ये ध्रुवत्वादेव शोको व्यर्थः । द्वितीये ध्रुवत्वसम्पादनस्याशक्यत्वात् तृतीये चतुर्थे च अशोच्यत्वादेव सर्वत्र शोके स्नेह एव हेतुः सतु मोहजत्वात्त्याज्यः ॥ ४३ ॥

तस्मादिति ॥ अङ्ग हे राजन् यस्मान्निरर्थक एव शोकस्तस्मान्मां विना वनमाश्रिताः अनाथाः कृपणा दीनाः कथं नु वर्त्तेरन् जीवेयुरित्यात्मकमज्ञानकृतमात्मनो मनसो वैक्लव्यं जहि त्यज ॥ ४४ ॥ तेषां रक्षकं स्वमात्मानं तु मा मंस्था इत्याह—कालेति ॥ कालो गुणक्षोभकः कर्म जन्मनिमित्तं गुणः मूलकारणं तदधीनः पाञ्चभौतिको जडस्तद्विभागे नाशवांश्चायं देहो यथा स्वयं सर्पेणाजगरेण ग्रस्तो गिलितो जनोऽपरं तथाविधं न रक्षितुं शक्नोति तथा अन्यान् देहान् कथं गोपायेत् रक्षेत् न कथमपीत्यर्थः। कोपि कमपि कथमपि रक्षितुं न समर्थ इति तात्पर्यम् ॥ ४५ ॥ सर्वेषां जीविकापीश्वरेण कृतेत्याह—अहस्तानि इति ॥ अहस्तानि मत्स्यफलादीनि सहस्तानां मनुष्यादीनां जीवनम् उपलक्षणतया अहस्तानामजगरादीनां सहस्ता मनुष्यादयो जीवनमित्यादि ज्ञेयम्। अपदानि तृणादीनि चतुष्पदां गवादीनां जीवनं तत्र तेष्वहस्तादिष्वपि फल्गूनि अल्पानि महतां जीवनमेवं जीव एव जीवस्य जीवनं जीविका तेन पत्रपुष्पफलादिषु सत्सु धृतराष्ट्रजीवनार्थं किं विषीदसि ॥४६॥ ननु देहादिः का-

तस्माज्जह्यङ्ग वैक्लव्यमज्ञानकृतमात्मनः ॥ कथं त्वनाथाः कृपणा वर्तेरंस्त्वनमाश्रिताः ॥ ४४ ॥ कालकर्मगुणाधीनो देहोऽयं पाञ्चभौतिकः ॥ कथमन्यांस्तु गोपायेत्सर्पग्रस्तो यथा परम् ॥ ४५ ॥ अहस्तानि सहस्तानामपदानि चतुष्पदाम् ॥ फल्गूनि तत्र महतां जीवो जीवस्य जीवनम् ॥ ४६ ॥ तदिदं भगवान्राजन्नेक आत्माऽऽत्मनां स्वदृक् ॥ अन्तरोऽनन्तरो भाति पश्य तं माययोरुधा ॥ ४७ ॥ सोयमद्य महाराज भगवान्भूतभावनः ॥ कालरूपोऽवतीर्णोऽस्यामभवाय सुरद्विषाम् ॥ ४८ ॥ निष्पादितं देवकृत्यमवशेषं प्रतीक्षते ॥ तावद्यूयमवेक्षध्वं भवेद्यावदिहेश्वरः ॥ ४९ ॥ धृतराष्ट्रः सह भ्रात्रा गान्धार्या च स्वभार्यया ॥ दक्षिणेन हिमवत ऋषीणामाश्रमं गतः ॥ ५० ॥

लकर्मगुणाधीनश्चेत् ईश्वराधीन इति प्राक्कथमुक्तमिति चेत्तत्र कालादिरूप ईश्वर एवेत्याह—तदिदमिति ॥ हे राजन् तत् इदम् अहस्तादिरूपं जगत् एकः आत्मनां जीवानामात्मा स्वरूपमेव अतो न सजातीयभेदः। स्वदृक् स्वप्रकाशः अन्तरो भोक्तृरूपोऽनन्तरो बहिर्भोग्यरूपश्च भगवानेव भाति अतो न विजातीयभेदोऽपि तमेकमेव मायया उरुधा नानाविधं जातं पश्येति। धा आर्षः ॥ ४७ ॥ स इति ॥ हे महाराज भूतानां भावनः पालकोऽपि स भगवानद्य अस्यां भूमौ सुरद्विषां दैत्यानामभवाय नाशाय कालरूपः दैत्यैरेव कालरूपत्वेनानुभूयमानः स्वयं तु परमानन्दरूपः अयं श्रीकृष्ण एवावतीर्णः ॥४८॥ निष्पादितमिति ॥ देवानां कृत्यं तेन निष्पादितमवशेषं यदुकुलस्य अन्तर्द्धापनरूपं प्रतीक्षते। तच्च भूतमपि विदुरवदेव नावर्णयत् स ईश्वरो यावदिह भूमौ भवेत् वर्त्तते तावद्यूयमप्यवेक्षध्वं तदनन्तरमितो निर्गच्छत ॥ ४९ ॥ धृतराष्ट्र इति ॥ भ्रात्रा विदुरेण स्वभार्यया गान्धार्या च सह धृतराष्ट्रो हिमवतो दक्षिणेन दक्षिणस्यां दिशि एनबन्तमव्ययम्। ऋषीणामाश्रमं गतः ॥ ५० ॥

स्रोतोभिरिति ॥ या वै प्रसिद्धा स्वर्धुनी गङ्गा सा नाना पृथक् सप्तभिः स्रोतोभिः प्रवाहैः सप्तानामृषीणां प्रीतये यत्रात्मानं सप्तधा व्यधात् अत एव यत्तीर्थं सप्तस्रोत एव मरीचिगङ्गा अत्रिगङ्गेत्यादिनाम्ना प्रचक्षते वदन्ति तमगादित्यर्थः ॥ ५१ ॥ तस्य योगसाधनमाह—स्नात्वेति ॥ तस्मिन्नाश्रमेऽनुसवनं त्रिकालं स्नात्वा यथाविधि अग्नीन् गार्हपत्यादीन् हुत्वा च अप एव भक्षयतीत्यब्भक्षः इति नियमा उक्ताः उपशान्तात्मा क्रोधादिरहितचित्तः विगता एषणा सुतादीच्छा यस्य स आस्ते इति यमा उक्ताः ॥ ५२ ॥ जितासन इति त्रयम् ॥ जितमासनं येन दृढासन इत्यर्थः । जिताः श्वासाः प्राणा येन प्रत्याहृतानि शब्दादिविषयेभ्यो व्यावर्त्तितानि षट् इन्द्रियाणि येन हरिभावनया ध्वस्ता रजःसत्त्वतमोरूपा मला यस्य इति आसनप्राणायामप्रत्याहारधारणाध्यानान्युक्तानि ॥ ५३ ॥ समाधिमाह—विज्ञानेति ॥ आत्मानमहङ्कारास्पदं स्थूलदेहाद्वियोज्य विज्ञानात्मनि बुद्धौ संयोज्य एकीभूतं विभाव्य तं विज्ञानात्मानं दृश्यांशाद्वियोज्य क्षेत्रज्ञे द्रष्टरि प्रविलाप्य तं च क्षेत्रज्ञं द्रष्टृांशाद्वियोज्य यथा घटाम्बरं घटोपाधेर्वियोज्य

स्रोतोभिः सप्तभिर्या वै स्वर्धुनी सप्तधा व्यधात् ॥ सप्तानां प्रीतये नाम्ना सप्तस्रोतः प्रचक्षते ॥ ५१ ॥ स्नात्वाऽनुसवनं तस्मिन्हुत्वा चाग्नीन्यथाविधि ॥ अब्भक्ष उपशान्तात्मा स आस्ते विगतैषणः ॥ ५२ ॥ जितासनो जितश्वासः प्रत्याहृतषडिन्द्रियः ॥ हरिभावनया ध्वस्तरजःसत्त्वतमोमलः ॥ ५३ ॥ विज्ञानात्मनि संयोज्य क्षेत्रज्ञे प्रविलाप्य तम् ॥ ब्रह्मण्यात्मानमाधारे घटाम्बरमिवाम्बरे ॥ ५४ ॥ ध्वस्तमायागुणोदर्को निरुद्धकरणाशयः ॥ निवर्तिताखिलाहार आस्ते स्थाणुरिवाचलः ॥ ५५ ॥ तस्यान्तरायो मैवाभूः संन्यस्ताखिलकर्मणः ॥ ५६ ॥ स वा अद्यतनाद्राजन्परतः पञ्चमेऽहनि ॥ कलेवरं हास्यति स्वं तच्च भस्मीभविष्यति ॥ ५७ ॥ दह्यमानेऽग्निभिर्देहे पत्युः पत्नीसहोटजे ॥ बहिः स्थिता पतिं साध्वी तमग्निमनुवेक्ष्यति ॥ ५८ ॥

महाकाशे प्रविलाप्यते तथा आधार आश्रयसंज्ञे ब्रह्मणि प्रविलाप्य अयं भावः । देहोऽहमित्यहङ्कारं त्यक्त्वा क्षेत्रज्ञोऽहमिति भावितवान् ततस्तं त्यक्त्वा प्रत्यगात्माहमिति भावितवान् ततस्तमपि त्यक्त्वा ब्रह्माहमिति भावयित्वा ध्वस्तो मायागुणानामुदर्कः उत्तरफलं वासना यस्य सः निरुद्धानि करणानि चक्षुरादीनि आशयो मनश्च यस्य सः अत एव निवर्त्तितोऽखिल आहार इन्द्रियैर्विषयाहरणं येन सः स्थाणुरिव अचलः निश्चल आस्ते । ध्वस्तेत्यादिना व्युत्थानाभाव उक्तः । यतोऽन्तर्गुणक्षोभाद्बहिरिन्द्रियविक्षेपाद्वा व्युत्थानं भवेत् तदुभयं तस्य नास्ति ॥ ५४ ॥ ५५ ॥ तस्येत्यर्द्धम् ॥ संन्यस्तानि अखिलान्यपि कर्माणि येन तस्य धृतराष्ट्रस्यान्तरायो विघ्नभूतस्त्वं मैवाभूरित्यडागमश्छान्दसः ॥ ५६ ॥ तेषां दर्शनादिकमपि तव दुर्लभमित्याह—स वै इति ॥ हे राजन् स धृतराष्ट्रोऽद्यतनाद्वर्त्तमानदिनादारभ्य परतः पञ्चमेऽहनि स्वं कलेवरं हास्यति वै त्यक्ष्यति तच्च कलेवरं योगाग्निनैव भस्मीभविष्यति ॥ ५७ ॥ दह्यमान इति ॥ सहोटजे पर्णशालासहिते पत्युर्देहे अग्निभिर्योगाग्निना सह गार्हपत्यादिभिर्दह्यमाने सति साध्वी पतिव्रता तस्य पत्नी गान्धारी बहिःस्थिता सती तं पतिमनु अग्निं वेक्ष्यति प्रवेक्ष्यति ॥ ५८ ॥

विदुर इति ॥ हे कुरुनन्दन तत् धृतराष्ट्रस्य शीघ्रं विमुक्तिरूपमाश्चर्यं निशाम्य दृष्ट्वा भ्रातुर्विमुक्त्या हर्षस्तद्वियोगेन शोकश्च ताभ्यां युतस्तीर्थनिषेवकः तीर्थानि सेवितुं " तुमुन्ण्वुलौ " इति भविष्यति ण्वुल् । विदुरस्तस्मात्स्थानात् गन्ता गमिष्यति ॥ ५९ ॥ इत्युक्त्वेति ॥ इत्येवमुक्त्वाथानन्तरं सहतुम्बुरुः तुम्बुरुणा सहितो नारदः स्वर्गमारुहत् " कृमृदृरुहिभ्यश्छन्दसि" इति च्लेरङ् । युधिष्ठिरस्तु तस्य नारदस्य वचो हृदि कृत्वा शुचः शोकानजहात् तत्याज ॥ ६० ॥ इति श्रीकृष्णमेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायो निरमात्प्रथमस्य त्रयोदशे ॥ १३ ॥ चतुर्दशे महोत्पाते राज्ञश्चिन्ताथ फाल्गुनः ॥ आगतो द्वारकातोऽत्र श्लोकाः सार्द्धाः ऊर्नौक्यः उवाचत्रितयं सार्द्धाः पञ्चवेदा अनुष्टुभः ॥ १४ ॥ संप्रस्थित इति द्वयम् ॥ द्वारकायां बन्धूनां दिदृक्षया पुण्यश्लोकस्य श्रीकृष्णस्य विचेष्टितं चकारादभिप्रायं च ज्ञातुं जिष्णा-

विदुरस्तु तदाश्चर्यं निशाम्य कुरुनन्दन ॥ हर्षशोकयुतस्तस्माद्गन्ता तीर्थनिषेवकः ॥ ५९ ॥ इत्युक्त्वाऽथारुहत्स्वर्गं नारदः सहतुम्बुरुः ॥ युधिष्ठिरो वचस्तस्य हृदि कृत्वाऽजहाच्छुचः ॥ ६० ॥ ॥ इति श्रीभागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे विदुरोक्त्या धृतराष्ट्रमोक्षवर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥ ॥ सूत उवाच ॥ संप्रस्थिते द्वारकायां जिष्णौ बन्धुदिदृक्षया ॥ ज्ञातुं च पुण्यश्लोकस्य कृष्णस्य च विचेष्टितम् ॥ १ ॥ व्यतीताः कतिचिन्मासास्तदानाऽयात्ततोऽर्जुनः ॥ ददर्श घोररूपाणि निमित्तानि कुरूद्वह ॥ २ ॥ कालस्य च गतिं रौद्रां विपर्यस्तर्तुधर्मिणः ॥ पापीयसीं नृणां वार्तां क्रोधलोभानृतात्मनाम् ॥ ३ ॥ जिह्मप्रायं व्यवहृतं शाठ्यमिश्रं च सौहृदम् ॥ पितृमातृसुहृद्भ्रातृदम्पतीनां च कल्कनम् ॥ ४ ॥ निमित्तान्यत्यरिष्टानि काले त्वनुगते नृणाम् ॥ लोभाद्यधर्मप्रकृतिं दृष्ट्वोवाचानुजं नृपः ॥ ५ ॥

र्जुने संप्रस्थिते गते सति कतिचित् सप्त मासा व्यतीताः ततोऽपि द्वारकायाः सकाशादर्जुनो न आयात् तदा कुरूद्वहः युधिष्ठिरो घोररूपाणि निमित्तान्युत्पातान् ददर्श ॥ १ ॥ ॥ २ ॥ कालस्येति त्रयम् ॥ विपर्यस्ता विपरीता ऋतूनां वसन्तादीनां धर्माः फलपुष्पादयः शीतोष्णादयश्च विद्यन्ते यस्य तस्य कालस्य रौद्रां भयंकरां गतिं दृष्ट्वा क्रोधलोभानृतैर्युक्त आत्मा मनो येषां तेषां नृणां वार्तां जीविकां पापीयसीं हिंसाबहुलां दृष्ट्वा जिह्मप्रायं कौटिल्यप्रचुरं व्यवहृतं व्यवहारं दृष्ट्वा शाठ्यं वञ्चनं तेन मिश्रं च सौहृदं मैत्र्यं दृष्ट्वा पितृमातृसुहृद्भ्रातृदम्पतीनां च पितृपुत्रयोः सुहृदोर्भ्रात्रोर्दम्पत्योश्चेत्यर्थः । कल्कनं मिथः कलहं दृष्ट्वा काले अनुगते सर्वदोषानुकूले सति निमित्तान्युत्पातान् अत्यरिष्टानि अत्यन्तमशुभानि तथा नृणां लोभाद्यधर्मेषु प्रकृतिं स्वभावं च दृष्ट्वा नृपो युधिष्ठिरोऽनुजं भीममुवाच ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥

संप्रेषित इति द्वयम् ॥ द्वारकायां ये बन्धवस्तेषां दिदृक्षया पुण्यश्लोकस्य कृष्णस्य विचेष्टितं ज्ञातुं च जिष्णुः अर्जुनः संप्रेषितः तस्य सप्त मासा गताः हे भीमसेन अधुनापि तवानुजोऽर्जुनः कस्य वा हेतोर्नायाति तदिदमनागमनकारणमहमञ्जसा तत्त्वेन न वेद ॥ ६ ॥ ७ ॥ अपीति ॥ अपि किं यत् यस्मिन् काले भगवान् श्रीकृष्ण आत्मनः स्वस्य आक्रीडं क्रीडासाधनमङ्गं मनुष्यनाट्यमुत्सिसृक्षति उत्स्रष्टुमिच्छति स देवर्षिणा नारदेनादिष्टः तावद्यूयमवेक्षध्वमिति य उक्तः स कालोऽयमेवोपस्थितः प्राप्तः ॥ ८ ॥ यस्मादिति ॥ यस्माद्धेतोः यस्य हरेरनुग्रहात् नोऽस्माकं सम्पदो राज्यं दाराः दाररक्षा प्राणाः कुलं कुलरक्षा प्रजा सपत्नानां विजयः लोकाः यज्ञफलभूताः आसन् स भगवानङ्गमुत्सिसृक्षति किम् इत्यनुषङ्गः ॥ ९ ॥ पश्येति ॥ हे नरव्याघ्र दिव्यान् दिविभवान् भौमान् दैहिकान् दारुणान् अदूरात् समनन्तरकालमेव नोऽस्माकं बुद्धिं मोहयतीति तथाभूतं भयं शंसतः सूचयतः उत्पातान् पश्य ॥ १० ॥ दैहिकानाह—ऊर्विति ॥ अङ्ग हे भीम मह्यं मां खेदयितुं " क्रियार्थोपपदस्य० "

युधिष्ठिर उवाच ॥ संप्रेषितो द्वारकायां जिष्णुर्बन्धुदिदृक्षया ॥ ज्ञातुं च पुण्यश्लोकस्य कृष्णस्य च विचेष्टितम् ॥ ६ ॥ गताः सप्ताऽधुना मासा भीमसेन तवानुजः ॥ नायाति कस्य वा हेतोर्नाहं वेदेदमञ्जसा ॥ ७ ॥ अपि देवर्षिणाऽऽदिष्टः स कालोऽयमुपस्थितः ॥ यदात्मनोऽङ्गमाक्रीडं भगवानुत्सिसृक्षति ॥ ८ ॥ यस्मान्नः संपदो राज्यं दाराः प्राणाः कुलं प्रजाः ॥ आसन्सपत्नविजयो लोकाश्च यदनुग्रहात् ॥ ९ ॥ पश्योत्पातान्नरव्याघ्र दिव्यान्भौमान्सदैहिकान् ॥ दारुणाञ्छंसतो दूराद्भयं नो बुद्धिमोहनम् ॥ १० ॥ ऊर्वक्षिबाहवो मह्यं स्फुरन्त्यङ्ग पुनः पुनः ॥ वेपथुश्चापि हृदये आराद्दास्यन्ति विप्रियम् ॥ ११ ॥ शिवैषोद्यन्तमादित्यमभिरौत्यनलानना ॥ मामङ्ग सारमेयोऽयमभिरौति ह्यभीरुवत् ॥ १२ ॥ शस्ताः कुर्वन्ति मां सव्यं दक्षिणं पशवोऽपरे ॥ वाहांश्च पुरुषव्याघ्र लक्षये रुदतो मम ॥ १३ ॥ मृत्युदूतः कपोतोऽयमुलूकः कम्पयन्मनः ॥ प्रत्युलूकश्च कुह्वानैरनिद्रौ शून्यमिच्छतः ॥ १४ ॥

इति चतुर्थी । ऊरुः अक्षि बाहुश्च एतानि वामानि पुनः पुनः स्फुरन्ति हृदये वेपथुः कम्पश्च भवति अत एते उत्पाता आरात् निकटमेव मह्यं विप्रियं दुःखं दास्यन्ति ॥ ११ ॥ भौमानाह—शिवेति ॥ अङ्ग हे भीम अनलवज्ज्वलदाननं यस्याः अग्निं मुखेन वमन्ती सैषा शिवा शृगालविशेषः उद्यन्तमादित्यमभि अभिलक्ष्य रौति आक्रोशति । अयं सारमेयः श्वा मामभिलक्ष्य अभीरुवत् निःशङ्कं रौति प्लुतं भषति ॥ १२ ॥ शस्ता इति ॥ शस्ताः गवादयः पशवो मां सव्यं वामं कुर्वन्ति अपरे गर्दभाद्या दक्षिणं कुर्वन्ति । हे पुरुषव्याघ्र मम वाहान् अश्वान् रुदतो लक्षये ॥ १३ ॥ मृत्युदूत इति ॥ अयं कपोतः मृत्युदूतः मृत्युसूचकः भाति कुह्वानैः कुत्सितशब्दैर्मनः कम्पयन् उलूको घूकः प्रत्युलूकः तत्प्रतिपक्षो वृकः काको वा अनिद्रौ सन्तौ विश्वं शून्यमिच्छतः ॥ १४ ॥

धूम्रा इति ॥ दिशः धूम्रा धूसराः परिधयः सूर्यचन्द्रपरिमण्डलानि च दृश्यन्त इति शेषः । अद्रिभिः सह भूः पृथ्वी च कम्पते । दिव्यानाह स्तनयित्नुभिः लक्षणया निरभ्रगर्जनैः साकं महान् निर्घातो निरभ्रवज्रपात आसीत् ॥ १५ ॥ वायुरिति ॥ खरः परुषः स्पर्शो यस्य तथाभूतो वायुः रजसा तमः विसृजन् वाति जलदाः सर्वतः असृग्रुधिरं वर्षन्ति अतः सर्वतः सर्वत्र बीभत्सं निन्द्यमेव जातम् । इव एवार्थे ॥ १६ ॥ सूर्यमिति ॥ दिवि अन्तरिक्षे हता प्रभा यस्य तथाभूतं सूर्यं पश्य मिथः ग्रहाणां भौमादीनां मर्दं युद्धं पश्य कुसुतादीनां युद्धं निगद्यतेऽन्योन्ययुक्तानामिति ज्योतिषम् । ससंकुलैः प्राण्यन्तरसहितैः भूतगणैः भूतपिशाचादिसमूहैः रोदसी द्यावापृथिव्यौ ज्वलिते प्रदीप्ते इव पश्य ॥ १७ ॥ पुनर्भौमानाह—नद्य इति ॥ नद्यः नदाश्च क्षुभिताः सरांसि मनांसि च क्षुभितानि अग्निराहवनीयादिः आज्येन घृतेनापि न ज्वलति अतोऽयं विपरीतधर्मा कालः किं दुःखं विधास्यतीत्यहं न वेद्मि ॥ १८ ॥ न पिबन्तीति ॥ वत्साः क्षुधिता अपि स्तनं स्तन्यं दुग्धं न पिबन्ति पशुमनुष्यादीनां मातरश्च न

धूम्रा दिशः परिधयः कम्पते भूः सहाद्रिभिः ॥ निर्घातश्च महानासीत्साकं च स्तनयित्नुभिः ॥ १५ ॥ वायुर्वाति खरस्पर्शो रजसा विसृजं-
स्तमः ॥ असृग्वर्षन्ति जलदा बीभत्समिव सर्वतः ॥ १६ ॥ सूर्यं हतप्रभं पश्य ग्रहमर्दं मिथो दिवि ॥ ससंकुलैर्भूतगणैर्ज्वलिते इव रोदसी॥
॥ १७ ॥ नद्यो नदाश्च क्षुभिताः सरांसि च मनांसि च ॥ न ज्वलत्यग्निराज्येन कालोऽयं किं विधास्यति ॥ १८ ॥ न पिबन्ति स्तनं वत्सा न
दुह्यन्ति च मातरः ॥ रुदन्त्यश्रुमुखा गावो न हृष्यन्त्यृषभा व्रजे ॥ १९ ॥ दैवतानि रुदन्तीव स्विद्यन्ति ह्युच्चलन्ति च ॥ २० ॥ इमे जनपदा
ग्रामाः पुरोद्यानाकराश्रमाः ॥ भ्रष्टश्रियो निरानन्दाः किमघं दर्शयन्ति नः ॥ २१ ॥ मन्य एतैर्महोत्पातैर्नूनं भगवतः पदैः ॥ अनन्यपुरुषश्री-
भिर्हीनाभूर्हतसौभगा ॥ २२ ॥ इति चिन्तयतस्तस्य दृष्टारिष्टेन चेतसा ॥ राज्ञः प्रत्यागमद् ब्रह्मन्यदुपुर्याः कपिध्वजः ॥ २३ ॥

दुह्यन्ति न प्रस्नुवन्ति कर्मकर्त्तरि दुहो लट् यक्परस्मैपदे आर्षे । गावश्च अश्रुमुखाः सत्यो रुदन्ति व्रजे ऋषभा वृषभाश्च न हृष्यन्ति हर्षनादं न कुर्वन्ति ॥ १९ ॥ दैवतानीत्यर्द्धम् दैवतानि देवप्रतिमाः रुदन्तीव स्विद्यन्ति गात्रप्रस्वेदं कुर्वन्ति च उच्चलन्ति उत्प्लुत्य चलन्ति ॥ २० ॥ इमे इति ॥ भ्रष्टा श्रीः शोभा येषां तथा निर्गत आनन्दो येभ्यस्ते इमे जनपदाः ग्रामाः पुराणि उद्यानानि आकरा आश्रमाश्च नोऽस्माकं किमघं दुःखं दर्शयन्ति दर्शयिष्यन्ति वयं न जानीमः ॥ २१ ॥ मन्य इति ॥ एतैर्महोत्पातैर्नूनं हतं सौभगं सौभाग्यं यस्याः सा भूः न विद्यते अन्येषु पुरुषेषु श्रीर्वज्राङ्कुशादिशोभा येषां तैर्भगवतः पदैर्हीना जाता इत्यहं मन्ये ॥ २२ ॥ इतीति ॥ हे ब्रह्मन् शौनक इत्येवं दृष्टानि ज्ञातान्यरिष्टानि येन तेन चेतसा चिन्तयतः तस्य राज्ञो युधिष्ठिरस्य पुरः यदुपुर्याः सकाशात्कपिध्वजः अर्जुनः प्रत्यागमत् ॥ २३ ॥

तमिति द्वयम् ॥ अयथापूर्वमिति पूर्वं कदापि यथा न भवति तथा किंचिदनुक्त्वैव पादयोर्निपतितमित्यर्थः । अधो वदनं यस्य तं नयनाब्जयोरम्बिन्दून् अश्रूणि मुञ्चन्तं विच्छायं विगतकान्तिं तमागतमनुजमर्जुनमातुरं विलोक्य स्वयमप्युद्विग्नहृदयः सन् सुहृदां मध्ये स्थितो नृपो युधिष्ठिरस्तावद्यूयमवेक्षध्वमिति नारदेनेरितमुक्तं वचनं संस्मरन् पृच्छति स्म ॥ २४ ॥ २५ ॥ कच्चिदिति ॥ कच्चिदिष्टप्रश्ने मधुभोजादयः यादवविशेषाः नोऽस्माकं स्वजना बन्धवः आनर्तपुर्यां द्वारकायां सुखं यथा भवति तथा कच्चिदासते ॥ २६ ॥ शूर इति ॥ वाऽप्यर्थे मारिषः मान्योऽस्माकं मातामहः शूरोपि कच्चित्स्वस्ति सुखमास्ते अथ सानुजः अनुजैर्देवभागादिभिः सहितोऽस्माकं मातुल आनकदुन्दुभिर्वसुदेवः कुशली कच्चिदास्ते ॥२७॥ सप्तेति ॥ तस्य वसुदेवस्य पत्न्योऽस्मन्मातुलान्यः सप्तसंख्याः स्वसारः परस्परं भगिन्यः देवकीप्रमुखाः नवमस्क-

तं पादयोर्निपतितमयथापूर्वमातुरम् ॥ अधोवदनमब्बिन्दून्मुञ्चन्तं नयनाब्जयोः ॥ २४ ॥ विलोक्योद्विग्नहृदयो विच्छायमनुजं नृपः ॥ पृच्छति स्म सुहृन्मध्ये संस्मरन्नारदेरितम् ॥ २५ ॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ कच्चिदानर्तपुर्यां नः स्वजनाः सुखमासते ॥ मधुभोजदशार्हार्हसात्वतान्धकवृष्णयः ॥ २६ ॥ शूरो मातामहः कच्चित्स्वस्त्यास्ते वाऽथ मारिषः ॥ मातुलः सानुजः कच्चित्कुशल्यानकदुन्दुभिः ॥ २७ ॥ सप्त स्वसारस्तत्पत्न्यो मातुलान्यः सहात्मजाः ॥ आसते सस्नुषाः क्षेमं देवकीप्रमुखाः स्वयम् ॥ २८ ॥ कच्चिद्राजाऽऽहुको जीवत्यसत्पुत्रोऽस्य चानुजः ॥ हृदीकः ससुतोऽक्रूरो जयन्तगदसारणाः ॥ २९ ॥ आसते कुशलं कच्चिद्ये च शत्रुजिदादयः ॥ कच्चिदास्ते सुखं रामो भगवान्सात्वतां प्रभुः ॥ ३० ॥ प्रद्युम्नः सर्ववृष्णीनां सुखमास्ते महारथः ॥ गम्भीररयोऽनिरुद्धो वर्धते भगवानुत ॥ ३१ ॥ सुषेणश्चारुदेष्णश्च साम्बो जाम्बवतीसुतः ॥ अन्ये च कार्ष्णिप्रवराः सपुत्रा ऋषभादयः ॥ ३२ ॥ तथैवानुचराः शौरेः श्रुतदेवोद्धवादयः ॥ सुनन्दनन्दशीर्षण्या ये चान्ये सात्वतर्षभाः ॥ ३३ ॥ अपि स्वस्त्यासते सर्वे रामकृष्णभुजाश्रयाः ॥ अपि स्मरन्ति कुशलमस्माकं बद्धसौहृदाः ॥ ३४ ॥

न्धोक्ताः आत्मजैः कृष्णादिभिः सहिताः सस्नुषाः स्नुषाभिः रुक्मिण्यादिभिः सहिताश्च कच्चित्स्वयं क्षेमं यथा भवति तथा आसते ॥ २८ ॥ कच्चिदिति ॥ असन् पुत्रो यस्य स राजा आहुकः उग्रसेनः कच्चिज्जीवति दुष्पुत्रत्वाज्जीवनमात्रमेव पृष्टम् । अस्य राज्ञोऽनुजः देवकश्च तथा सुतेन कृतवर्मणा सहितः हृदीकः तथा अक्रूरो जयन्तादयः कृष्णभ्रातरः कुशलमासते इत्युत्तरादपकर्षः ॥ २९ ॥ आसत इति ॥ तथा ये च शत्रुजिदादयः ते सर्वे कच्चित्कुशलमासते सात्वतां प्रभुः भगवान् रामः कच्चित्सुखमास्ते ॥ ३० ॥ प्रद्युम्न इति ॥ सर्ववृष्णीनां मध्ये महारथः प्रद्युम्नः कच्चित्सुखमास्ते उत तथा युद्धे गम्भीरो महान् रयो वेगो यस्य स भगवान् अनिरुद्धो वर्द्धते मोदते किम् ॥ ३१ ॥ सुषेण इति त्रयम् ॥ सुषेणः चारुदेष्णश्च जाम्बवतीसुतः साम्बः अन्ये च ऋषभादयः कार्ष्णिप्रवराः श्रीकृष्णपुत्रश्रेष्ठाः सपुत्राः तथैव शौरेः श्रीकृष्णस्यानुचराः

सेवकाः श्रुतदेवोद्धवादयोऽन्ये च ये सुनन्दनन्दौ शीर्षण्यौ मुख्यौ येषां ते सात्वतर्षभाः रामकृष्णयोर्भुजावेवाश्रयो येषां ते सर्वेऽपि किं स्वस्त्यासते अपि किं तेऽस्माकं कुशलं स्मरन्ति वाञ्छन्ति यतोऽस्मासु बद्धं सौहृदं यैस्ते तादृशाः सन्ति ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ भगवानिति ॥ सुहृद्भिर्मित्रैर्वृतः ब्रह्मण्यः भक्तवत्सलः भगवान् गोविन्दोपि पुरे द्वारकायां तत्रापि सुधर्मायां सभायां कच्चित्सुखमास्ते ॥ ३५ ॥ यद्यपि भगवति सुखप्रश्नो नावश्यकस्तथापि भगवतो द्वारकावस्थाने हि लोकानां मङ्गल-मित्याशयेनाह—मङ्गलायेति ॥ लोकानां मङ्गलाय क्षेमाय लब्धपालनाय भवाय समृद्धये चानन्तसखः बलभद्रसहचारी आद्यः पुमान् श्रीकृष्णो यदुकुलरूपाम्भोधौ समुदे कच्चिदास्ते ॥ ३६ ॥ यद्बाह्विति ॥ यस्य श्रीकृष्णस्य बाहुदण्डैर्गुप्तायां संरक्षितायां स्वपुर्यां द्वारकायामर्चिताः बहुमताः महापौरुषिकाः भगवत्पार्षदा इव यदवः परमानन्दं यथा भवति तथा क्रीडन्ति ॥ ३७ ॥ यदिति ॥ यस्य श्रीकृष्णस्य पादयोः शुश्रूषणं परिचरणमेव मुख्यं यत्कर्म तेन हेतुना सत्यभामादयो व्यष्टसहस्र-

भगवानपि गोविन्दो ब्रह्मण्यो भक्तवत्सलः॥ कच्चित्पुरे सुधर्मायां सुखमास्ते सुहृद्वृतः ॥३५॥ मङ्गलाय च लोकानां क्षेमाय च भवाय च॥आस्ते यदुकुलाम्भो धावाद्योऽनन्तसखः पुमान् ॥ ३६ ॥ यद्बाहुदण्डगुप्तायां स्वपुर्यां यदवोऽर्चिताः ॥ क्रीडन्ति परमानन्दं महापौरुषिका इव ॥ ३७ ॥ यत्पादशुश्रूषणमुख्यकर्मणा सत्यादयो द्व्यष्टसहस्रयोषितः ॥ निर्जित्य संख्ये त्रिदशांस्तदाशिषो हरन्ति वज्रायुधवल्लभोचिताः ॥ ३८ ॥ यद्बाहुदण्डा भ्युदयाऽनुजीविनो यदुप्रवीरा ह्यकुतोभया मुहुः ॥ अधिक्रमन्त्यङ्घ्रिभिराहृतां बलात्सभां सुधर्मां सुरसत्तमोचिताम् ॥३९॥ कच्चि-त्तेऽनामयं तात भ्रष्टतेजा विभासि मे ॥ अलब्धमानोऽवज्ञातः किं वा तात चिरोषितः ॥ ४० ॥ कच्चिन्नाभिहतो भावैः शब्दादिभिरमङ्गलैः ॥ न दत्तमुक्तमर्थिभ्य आशया यत्प्रतिश्रुतम् ॥ ४१ ॥

योषितो भगवद्भार्याः संख्ये युद्धे त्रिदशान् देवान्निर्जित्य कृष्णबलेनैवेत्यर्थः । वज्रायुधस्येन्द्रस्य वल्लभा शची तस्या उचिताः तदाशिषस्तेषां देवानां भोग्यान् पारिजातादीन् हरन्ति भगवता हृताभुञ्जत इत्यर्थः ॥ ३८ ॥ यद्बाह्विति ॥ यस्य हरेर्बाहुदण्डयोरभ्युदयः प्रभावस्तदनुजीविनो यदुप्रवीरा न विद्यते कुतोऽपि भयं येषां तथाभूताः सन्तः सुरसत्तमानामिन्द्रादीनामुचितामत एव बलात् स्वप्रभावेणैवं भगवताऽऽहृतां सुधर्माख्यां सभामङ्घ्रिभिर्मुहुर्मुहुरधिक्रमन्ति क्रमेर्दीर्घाभाव आर्षः । स गोविन्दः कच्चि-त्सुखमास्ते ॥ ३९ ॥ कच्चिदिति ॥ हे तात ते तव कच्चित् अनामयमारोग्यमस्ति यतो मे मम त्वं भ्रष्टं तेजो यस्य तथाभूतो विभासीति । हे तात वाऽथवा यतस्त्वं तत्र चिरोषितः बहुकालं स्थितः अतः न लब्धो मानः येन तथाभूतः सन् प्रत्युत तैरेवावज्ञातः तिरस्कृतः किम् ॥ ४० ॥ कच्चिदिति ॥ न विद्यते भावः प्रेमा येषां तैः अभावैः प्रेमशून्यैः पुरुषैरमङ्गलैः कुत्सितैः शब्दादिभिः साधनैर्नाभिहतो न ताडितोऽपि कच्चित् । यद्वा आशया सह यथा आशा भवति तथा यदर्थिभ्यो याचमानेभ्यः

प्रतिश्रुतं दास्यामीति प्रतिज्ञातं तत्तेभ्यो न दत्तं किम् । यद्वा तेभ्यो दास्यामीति नोक्तम् ॥ ४१ ॥ कच्चित्त्वमिति ॥ ब्राह्मणबालादीन् अन्यं वा शरणोपसृतं शरणागतं सत्त्वं प्राणिमात्रं शरणप्रदस्त्वं नात्याक्षीः न त्यक्तवानसि किम् ॥ ४२ ॥ कच्चित्त्वमिति ॥ कच्चित् अगम्यां स्त्रियं त्वं नागमः न गतवानसि असत्कृतां मलिनवस्त्रादिनागम्यां वा स्त्रियं नागमः किम् अथवा भवान् नोत्तमैः अनुत्तमैः समैः असमैरधमैर्वा जनैः पथि न पराजितोऽस्ति ॥ ४३ ॥ अपि स्विदिति ॥ संभोज्यान् प्रथमं भोजनार्हान् वृद्धान् बालकांश्च त्वम् अपिस्वित् किंस्वित्पर्यभुङ्क्थाः परित्यज्य एकः स्वयं भुक्तवानसि अक्षमं कर्तुमयोग्यं यत्तत्किञ्चिज्जुगुप्सितं निन्दितं कर्म तु न कृतवानसि किम् ॥ ४४ ॥ कच्चिदिति ॥ अथवा नित्यं सर्वदा प्रेष्ठतमेन आत्मबन्धुना श्रीकृष्णेन रहितोऽत एव हृदयेन शून्यो निश्चेतनोऽस्मीति कच्चिन्मन्यसे । अन्यथा एतद्विना ते तव महाधीरस्य रुक् मनःपीडा न संभवतीत्यर्थः ॥ ४५ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गंगासहायो निरमात्प्रथमस्य चतुर्दशे ॥ १४ ॥

कच्चित्त्वं ब्राह्मणं बालं गां वृद्धं रोगिणं स्त्रियम् ॥ शरणोपसृतं सत्त्वं नात्याक्षीः शरणप्रदः ॥ ४२ ॥ कच्चित्त्वं नागमोऽगम्यां गम्यां वाऽसत्कृतां स्त्रियम् ॥ पराजितो वाऽथ भवान्नोत्तमैर्नाऽसमैः पथि ॥ ४३ ॥ अपि स्वित्पर्यभुङ्क्थास्त्वं संभोज्यान्वृद्धबालकान् ॥ जुगुप्सितं कर्म किंचित्कृतवान्न यदक्षमम् ॥ ४४ ॥ कच्चित्प्रेष्ठतमेनाऽथ हृदयेनात्मबन्धुना ॥ शून्योऽस्मि रहितो नित्यं मन्यसे तेऽन्यथा न रुक् ॥ ४५ ॥ इति श्रीभागवते महापुराणे प्रथमस्कन्दे युधिष्ठिरवितर्के द्वारकाया अर्जुनस्यागमनवर्णनं नाम चतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥ सूत उवाच ॥ एवं कृष्णसखः कृष्णो भ्रात्रा राज्ञा विकल्पितः ॥ नानाशङ्कास्पदं रूपं कृष्णविश्लेषकर्शितः ॥ १ ॥ शोकेन शुष्यद्वदनहृत्सरोजो हतप्रभः ॥ विभुं तमेवाऽनुध्यायन्नाऽशक्नोत्प्रतिभाषितुम् ॥ २ ॥ कृच्छ्रेण संस्तभ्य शुचः पाणिनाऽऽमृज्य नेत्रयोः ॥ परोक्षेण समुन्नद्धप्रणयौत्कण्ठ्यकातरः ॥ ३ ॥ सख्यं मैत्रीं सौहृदं च सारथ्यादिषु संस्मरन् ॥ नृपमग्रजमित्याह बाष्पगद्गदया गिरा ॥ ४ ॥

कलिं दृष्ट्वा पञ्चदशे दत्त्वा राज्यं परीक्षिते ॥ नृपः स्वर्गं ययावत्र श्लोकाः सार्द्धाः कुमार्गणाः ॥ अनुष्टुभां चतुःषष्टिः सार्द्धा चोवाचयुग्मकम् ॥ १५ ॥ एवमिति द्वयम् ॥ भ्रात्रा राज्ञा युधिष्ठिरेणैवं नानाशङ्कानामास्पदं निमित्तभूतं स्वकीयं रूपं आ विकल्पित इति च्छेदः । आलक्ष्य विकल्पितो विकल्पेन एवंभूतो वा त्वमेवंभूतो वेत्यात्मकेन पृष्टोऽपि कृष्णस्य यो विश्लेषो वियोगस्तेन कर्शितः कृशीकृतः शोकेन हेतुना शुष्यन्ती वदनं च हृच्च ते एव सरोजे यस्य अत एव हतप्रभः निस्तेजाः स कृष्णस्य सखा कृष्णोऽर्जुनः तमेव विभुं श्रीकृष्णमनुध्यायन् प्रतिभाषितुं नाशक्नोत् ॥ १ ॥ २ ॥ कृच्छ्रेणेति द्वयम् ॥ कृच्छ्रेण नेत्रयोः शुचः शोकाश्रूणि संस्तभ्य यान्यश्रूणि उद्गच्छन्ति तानि नेत्रयोरेव संस्तभ्य रोदनवेगं रुद्ध्वेत्यर्थः । गलितान्यश्रूणि पाणिनाऽऽमृज्य परोक्षेण दर्शनागोचरेण कृष्णेन हेतुना समुन्नद्धमधिकं यत्प्रणयौत्कण्ठ्यं प्रेमोत्कर्षः तेन कातरो

व्याकुलः सख्यं हितैषितां मैत्रीमुपकारं सौहृदं बन्धुकृत्यं चकारात्संबन्धितां च सारथ्यादिषु कर्मसु यद्भगवता कृतं तत्संस्मरन् अत एव बाष्पेण कण्ठरोधात् गद्गदया कुण्ठीभूतया गिरा नृपमग्रजं युधिष्ठिरं प्रतीति वक्ष्यमाणमाह स्म ॥ ३ ॥ ४ ॥ वञ्चित इति ॥ हे महाराज देवानामपि विस्मापनमाश्चर्यकरं यन्महन्मे मम तेजस्तद्येनापहृतं तेन मातुलपुत्रबन्धुरूपिणा हरिणाऽहं वञ्चितस्त्यक्तोऽस्मि ॥ ५ ॥ यस्येति ॥ यस्य हरेः क्षणमात्रवियोगेनैवाऽयं सर्वोऽपि लोको नास्ति प्रियं दर्शनं यस्य तथाभूतो जातः प्रियस्याप्रियत्वे दृष्टान्तः यथा हि उक्थेन प्राणेन रहित एष पित्रादिर्मृतकः प्रोच्यते तद्वत् यच्छब्दानां तेनाहं वञ्चित इत्यनेन संबन्धः ॥ ६ ॥ यत्संश्रयादिति ॥ खलु एवार्थे यस्य हरेः संश्रयाद्बलाद्धेतोर्द्रौपद्याः स्वयंवरस्य मुखे प्रारम्भे स्मरेण कामेन दुर्मदानां द्रुपदगेहमुपागतानां राज्ञां धनुर्ग्रहणेनैव तेजो मया हृतं ततः सज्जीकृतेन आरोपितज्याबाणकेन धनुषा मत्स्यो यन्त्रोपरि भ्रमन् यद्वा मत्स्याकारो यन्त्रविशेषः मयाऽभिहतः विद्धः कृष्णा द्रौपदी चाधिगता लब्धेति तेनाहं वञ्चितः ॥ ७ ॥ यत्स-

अर्जुन उवाच ॥ वञ्चितोऽहं महाराज हरिणा बन्धुरूपिणा ॥ येन मेऽपहृतं तेजो देवविस्मापनं महत् ॥ ५ ॥ यस्य क्षणवियोगेन लोको ह्यऽ-
प्रियदर्शनः ॥ उक्थेन रहितो ह्येष मृतकः प्रोच्यते यथा ॥ ६ ॥ यत्संश्रयाद् द्रुपदगेहमुपागतानां राज्ञां स्वयंवरमुखे स्मरदुर्मदानाम् ॥ तेजो
हृतं खलु मयाऽभिहतश्च मत्स्यः सज्जीकृतेन धनुषाऽधिगता च कृष्णा ॥ ७ ॥ यत्संनिधावहमु खाण्डवमग्नयेऽदामिन्द्रं च साऽमरगणं तरसा
विजित्य ॥ लब्धा सभा मयकृताद्भुतशिल्पमाया दिग्भ्योऽहरन् नृपतयो बलिमध्वरे ते ॥ ८ ॥ यत्तेजसा नृपशिरोंघ्रिमहन्मखार्थे आर्यो-
नुजस्तव गजायुतसत्त्ववीर्यः ॥ तेनाहृताः प्रमथनाथमखाय भूपा यन्मोचितास्तदनयन्बलिमध्वरे ते ॥ ९ ॥

न्निधाविति ॥ उ विस्मये यस्य सन्निधौ हेतुभूते सति तरसा वेगेन सामरगणम् अमरगणैः सहितमिन्द्रमहं विजित्य खाण्डवाख्यं तस्य वनमग्नये अदां दत्तवानस्मि तत्र खाण्डवदाहे रक्षितेन मयेन कृता निर्मिता अद्भुतानि शिल्पानि प्रतिमादीनि माया च जलादौ स्थलादिभ्रानहेतुर्यस्यां सा सभा मया लब्धा तथा यत्सन्निधौ ते तवाध्वरे राजसूये दिग्भ्यो नृपतयो बलिमहरन् आनयन् ॥ ८ ॥ यत्तेजसेति ॥ यस्य हरेः तेजसा युक्तः अत एव गजानामयुतस्य सत्त्वमुत्साहो वीर्यं बलं च यस्य स तवानुजो ममार्यः पूज्यो भीमो नृपाणां शिरःस्वङ्घ्रिर्यस्य तं महाप्रतापं जरासन्धं मखार्थे तव राजसूययज्ञार्थमहन् तन्निर्जयं विना राजसूयमखानुपपत्तेः। तं च हत्वा प्रमथनाथो महाभैरवस्तस्य मखाय ये दिग्विजये नम्रतां न गता भूपास्तेन बलादाहृता निरुद्धाश्च ते च यद्यस्मात्तद्वधाद्विमोचितास्तत्तस्मात्ते तवाध्वरे राजसूये बलिं तत्साधनभूतं द्रव्यमनयन् आनयन् अयं श्लोको विगीत इति स्वामिपादाः ॥ ९ ॥

पत्न्या इति ॥ यत्स्मरणात्तदानीमेवागतस्य श्रीकृष्णस्य नमने पदयोः पतितान्यश्रूणि मुखे यस्यास्तस्याः पदशब्दसापेक्षस्यापि पतितशब्दस्याश्रुशब्देन समासो नित्यसापेक्षत्वात् । यद्वा पदयोः पतिता चासौ अश्रुमुखी च तस्याः तव पत्न्याः द्रौपद्या अधिमखं राजसूयमखे क्लृप्तो विरचितो यो महाभिषेकस्तेन श्लाविष्टमत्यन्तश्लाघ्यं चारु सुन्दरं कबरं धम्मिल्लं सभायां विकीर्य विक्षिप्य यैः कितवैर्धूर्तैर्दुःशासनादिभिः स्पृष्टमाकृष्टं तेषां स्त्रियः स्त्रीः हता ईशाः पतयो यासां ताश्च विमुक्ताः केशा यासां ताश्च तथाभूताः यो भगवान् कृष्णः अकृत कृतवान् ॥१०॥ यो न इति ॥ यः शिष्याणामयुतस्याग्रे अग्रपङ्क्तौ भुङ्क्ते तस्माद्दुर्वाससो हेतोः अरिणा दुर्योधनेन विहितात् रचिताद्दुरन्तकृच्छ्रादपारसङ्कटाच्छापरूपान्नोऽस्मान् वनमेत्य आगत्य स्थालीलग्नं शाकमेवान्नं तस्मिन्नेव पात्रे शिष्टमुपयुज्य जग्ध्वा भुज्येत्यपि पाठः । यो भगवान् जुगोप रक्षितवान् । तत्र हेतुः यतः शाकान्नभोजनात् हेतोः स्नानार्थं सलिले विनिमग्नो मुनीनां संघः त्रिलोकीं तृप्ताम् अमंस्त अमन्यत । एवं हि भारते कथा । कदाचित् दुर्वाससो दुर्योधनेनातिथ्यं कृतं तेन च परितुष्टेन वरं वृणीष्वेत्युक्ते दुर्वाससः शापात् पाण्डवा नश्येयुरिति मनसि विधाय दुर्योधनेनोक्तम् । युधिष्ठिरोऽस्मत्कुलमुख्यः अतस्तस्यापि भवतैवं शिष्या-

> पत्न्यास्तवाधिमखक्लृप्तमहाभिषेकश्लाविष्टचारुकबरं कितवैः सभायाम् ॥ स्पृष्टं विकीर्य पदयोः पतिताश्रुमुख्या यैस्तत्स्त्रियोऽकृत हतेशविमुक्तकेशाः ॥ १० ॥ यो नो जुगोप वनमेत्य दुरन्तकृच्छ्राद्दुर्वाससोऽरिविहितादयुताग्रभुग्यः ॥ शाकान्नशिष्टमुपभुज्य यतस्त्रिलोकीं तृप्ताममंस्त सलिले विनिमग्नसंघः ॥ ११ ॥ यत्तेजसाऽथ भगवान्युधि शूलपाणिर्विस्मापितः सगिरिजोऽस्त्रमदान्निजं मे ॥ अन्येऽपि चाहममुनैव कलेवरेण प्राप्तो महेन्द्रभवने महदासनार्धम् ॥ १२ ॥

युतसहितेनातिथिना भवितव्यं किंतु द्रौपदी यथा क्षुधा न सीदेत्तथा तस्यां भुक्तवत्यां तद्गृहं गन्तव्यमिति । ततश्च तथैव दुर्वाससि प्राप्ते परमादरेण युधिष्ठिरेण माध्याह्निकं कृत्वा आगम्यतामिति ज्ञापितो मुनिसंघोऽघमर्षणाय जले निममज्ज । तत्र चिन्तातुरया द्रौपद्या स्मृतमात्रः श्रीकृष्णस्तत्क्षण एव भक्तवत्सल आगतस्तया चावेदिते वृत्तान्ते भगवतोक्तं द्रौपद्यहं बुभुक्षितोऽस्मि प्रथमं मां भोजय तया चातिलज्जयोक्तं स्वामिन्मद्भोजनपर्यन्तमक्षयमन्नं सूर्यदत्तस्थाल्यां तिष्ठति । मया च सर्वान् भोजयित्वा भुक्तमतो नास्त्यन्नमिति तथाप्यतिनिर्बन्धेन भगवता पाकस्थालीमानाय्य तत्कण्ठलग्नं शाकान्नं प्राश्योक्तम् अनेन विश्वात्मा भगवान् प्रीयताम् । इति । अथ भगवान् भोक्तुं मुनिसंघमाहूयेति भीमं प्रहितवान् स च मुनिसङ्घः भगवत्तर्पितत्वात् अतितृप्तः वृथा पाकभयात् पलायित इति ॥ ११ ॥ यत्तेजसेति ॥ यस्य तेजसा सगिरिजः पार्वतीयुक्तः स भगवान् शूलपाणिः शिवो मया युधि विस्मापितः सन्निजं पाशुपताख्यमस्त्रं मे मह्यमदात् । तथा अन्येऽपि शक्रादयो लोकपालाः विस्मापिता निजान्यस्त्राणि ददुः यस्य तेजसाहममुनैव कलेवरेण मनुष्यदेहेन महेन्द्रभवने महतो महेन्द्रस्यासनार्धं प्राप्तः ॥ १२ ॥

तत्रैवेति ॥ तत्रैवेन्द्रभवने विहरतो मे येन भगवतानुभावितं प्रभावयुक्तं कृतं गाण्डीवलक्षणं गाण्डीवेन सह लक्ष्यत इति तथाभूतं गाण्डीवं लक्षणं चिह्नं यस्य वा गाण्डीवज्याघातलक्षणं वा भुजदण्डयोर्युग्मं सेन्द्रा देवा अरातिवधाय कालकेयनिवातकवचाद्यसुरवधार्थं श्रिताः सहायत्वेनाश्रिताः हे आजमीढ हे राजन् तेन भूम्ना परिपूर्णतमेन पुरुषेण श्रीकृष्णेनाहमद्य मुषितोऽस्मि वञ्चितोऽस्मि स मां विहाय स्वलोकं जगामेत्यर्थः । भूम्ना अतिशयेन मुषित इति वा ॥ १३ ॥ यद्बान्धव इति ॥ यो भगवान् बान्धवः सहायभूतो यस्य सोऽहमेक एव नास्त्यन्तो गाम्भीर्येण पारं च देशतो यस्य तम् अतीर्याणि दुस्तराणि सत्त्वानि भीष्मादिरूपाणि तिमिङ्गिलादीनि यस्मिंस्तम् अतीर्येत्यत्र अतार्येति वाच्ये इत्त्वाव आर्षः । कुरूणां बलाब्धिं सेनासमुद्रं पोतेनेव रथेन ततरे तीर्णवान् । ततरेहमित्यार्षं तताराहमित्युचितम् । किंच यद्बान्धवेन मया उत्तरगोग्रहे भीष्मादीन्निर्जित्य तैर्नीतं बहुधनं गोगणरूपं प्रत्याहृतं शत्रूणां शिरोभ्यः सकाशात्तेजस्पदं प्रभावस्य व्यञ्जकं सत्त्वं कस्कादित्वकल्पनया तेजास्पदमिति पाठे आस्पदमिति

तत्रैव मे विहरतो भुजदण्डयुग्मं गाण्डीवलक्षणमरातिवधाय देवाः॥ सेन्द्राः श्रिता यदनुभावितमाजमीढ तेनाहमद्य मुषितः पुरुषेण भूम्ना ॥१३॥
यद्बान्धवः कुरुबलाब्धिमनन्तपारमेको रथेन ततरेऽहमतीर्यसत्त्वम् ॥ प्रत्याहृतं बहुधनं च मया परेषां तेजास्पदं मणिमयं च हृतं शिरोभ्यः
॥ १४ ॥ यो भीष्मकर्णगुरुशल्यचमूष्वदभ्रराजन्यवर्यरथमण्डलमण्डितासु ॥ अग्रेचरो मम विभो रथयूथपानामायुर्मनांसि च दृशा सह ओज
आर्च्छत् ॥ १५ ॥ यद्दोःषु मा प्रणिहितं गुरुभीष्मकर्णद्रौणित्रिगर्तशलसैन्धवबाह्लिकाद्यैः ॥ अस्त्राण्यमोघमहिमानि निरूपितानि नोपस्पृशुर्नृहरिदासमिवाऽऽसुराणि ॥ १६ ॥ सौत्ये वृतः कुमतिनाऽऽत्मद ईश्वरो मे यत्पादपद्ममभवाय भजन्ति भव्याः ॥ मां श्रान्तवाहमरयो रथिनो
भुविष्ठं न प्राहरन्यदनुभावनिरस्तचित्ताः ॥ १७ ॥

पदेन सन्धिरार्षः । मणिमयं मुकुटोष्णीषादिरूपं च मोहनास्त्रेण मोहयित्वा हृतम् ॥ १४ ॥ यो भीष्मेति ॥ हे विभो अदभ्राणां बहूनां राजन्येषु वर्याणां श्रेष्ठानां रथानां मण्डलैः समूहैर्मण्डितासु भीष्मकर्णादिचमूषु यो भगवान् सारथिरूपेण ममाग्रेचरः अवस्थितः सन् दृशा दृष्टिमात्रेणैव तेषां रथयूथपानाम् आयुः मनांसि उत्साहादिशक्तीः सहो बलम् ओजः अस्त्रादिकौशलं च आर्च्छत् हृतवान् ॥ १५ ॥ यद्दोःष्विति ॥ यस्य दोःषु भुजेषु मध्ये प्रणिहितं तेनैव कृपया स्थापितं मा माम् अमोघः महिमा येषां तान्यपि गुरुर्द्रोणः भीष्मः कर्णः द्रौणिरश्वत्थामा त्रिगर्तः तद्देशाधिपतिः सुशर्मा शलः शल्यः सैन्धवो जयद्रथः बाह्लिकः शन्तनोः भ्राता एतदाद्यैः निरूपितानि प्रयुक्तान्यमोघमहिमानि अप्रतिहतप्रभावाणि अस्त्राणि नृहरिदासं प्रह्लादं यथा आसुराणि असुरैः प्रयुक्तान्यस्त्राणि न स्पृशन्ति स्मेति प्रतीकाराकरणेऽप्यस्पर्शे दृष्टान्तः । तथा नोपस्पृशुः न स्पृशन्ति स्म ॥ १६ ॥ सौत्ये इति ॥ भव्याः श्रेष्ठाः अभवाय मोक्षाय यस्य पादपद्मं भजन्ति स आत्मदः भक्तेभ्य आत्मानमपि ददाति स ईश्वरोपि कुमतिना

मे मया सौत्ये सारथ्ये वृतः स्थापितः यमन्ये भजन्ति तमभव्योऽहं भजनमकारयमित्यर्थः । तत्रापि तस्य दयां शृण्वित्याह । श्रान्ता वाहा यस्य तं जयद्रथवधे हि जलपानं विना अश्वाः श्रान्ताः ततो रथादवतीर्य बाणैर्भुवं भित्त्वा मया जलं सम्पादितं तदा भुविष्टं भूमौ स्थितमपि मां यस्यानुभावेन निरस्तं चित्तम् अयं मारणीय इति ज्ञानं येषां ते तथाभूताः सन्तोऽरयो रथिनोऽपि न प्राहरन् न प्रहृतवन्तः ॥ १७ ॥ नर्माणीति ॥ हे नरदेव उदारं श्रेष्ठं रुचिरं सुन्दरं च यत् स्मितं तेन शोभितानि अत एव हृदिस्पृशानि मनोज्ञानि माधवस्य नर्माणि परिहासवाक्यानि तथा हे पार्थ हे अर्जुन हे सखे हे कुरुनन्दनेति संजल्पितानि मधुरवाक्यानि इदानीं स्मर्तुर्मम हृदयं लुठन्ति लोठयन्ति क्षोभयन्ति णिजभाव आर्षः चुरादेरनित्यो णिज् वा । अन्तर्भावितण्यर्थता वा हृदये इति सप्तम्यन्तोऽपि पाठः ॥ १८ ॥ शय्येति ॥ शय्या आसनम् अटनं भ्रमणं विकत्थनं स्वश्लाघा भोजनं च एतदादिषु ऐक्यात् अव्यतिरेकाद्धेतोः कदाचिद्व्यभिचारं दृष्ट्वा हे वयस्य ऋतवान् सत्ययुक्तस्त्वमिति वक्रोक्त्या विप्रलब्धस्तिरस्कृतोऽपि ऋतमानिति पाठे वत्त्वाभाव आर्षः । ऋभुमानिति पाठे ऋभवो देवाः सेवका अस्य सन्तीति यतोऽसौ महानतो महितया स्वमहत्त्वेन महामहितया इति पाठे अतिमहत्त्वेन सख्युरघं

नर्माण्युदाररुचिरस्मितशोभितानि हे पार्थ हेऽर्जुन सखे कुरुनन्दनेति ॥ संजल्पितानि नरदेव हृदिस्पृशानि स्मर्तुर्लुठन्ति हृदयं मम माधवस्य ॥ १८ ॥ शय्यासनाटनविकत्थनभोजनादिष्वैक्याद्वयस्य ऋतवानिति विप्रलब्धः ॥ सख्युः सखेव पितृवत्तनयस्य सर्वं सेहे महान्महितया कुमतेरघं मे ॥ १९ ॥ सोऽहं नृपेन्द्र रहितः पुरुषोत्तमेन सख्या प्रियेण सुहृदा हृदयेन शून्यः ॥ अध्वन्युरुक्रमपरिग्रहमङ्ग रक्षन्गोपैरसद्भिरबलेव विनिर्जितोऽस्मि ॥ २० ॥

यथा सखा सहते तथा तनयस्य अघं यथा पिता सहते तद्वत् कुमतेः मे मम सर्वमघमपराधं सेहे ॥ १९ ॥ पराजितो वाथ भवानिति त्वया तर्कितमपि सत्यमित्याह— सोऽहमिति ॥ अङ्ग हे नृपेन्द्र स हरेः सखाहं प्रियेण सख्या सुहृदा हितैषिणा पुरुषोत्तमेन हरिणा रहितः अत एव हृदयेन शून्यः उरुक्रमस्य हरेः परिग्रहं षोडशसहस्रस्त्रीरूपं रक्षन्नध्वनि मार्गे असद्भिर्नीचैरतितुच्छैश्च गोपैरबलेव स्त्री इव विनिर्जितोऽस्मि भगवत्पत्नीनां नीचहस्तगमनं च शापवशात् एता हि देवाङ्गनाः स्नानं कुर्वन्तमष्टावक्रमृषिं स्तुत्वा ततो विष्णुर्वः पतिर्भविष्यतीति वरं प्राप्य तस्य जलाद्बहिर्निःसरणे तदङ्गवक्रिमदर्शनजादुपहासाद्दस्युहस्तगता भविष्यथेति शापं च प्रापुः किंच गोपदस्युरूपमपि शापपालनार्थं भगवानेव दधार । "न वयं साध्वि साम्राज्यम्" इत्यादिना भगवत्प्रियाभिर्व्रजस्त्रीत्वं काङ्क्षितं तदेव रूपान्तरेण ताभिः प्राप्तं तदेवेदं भगवता प्रापितम् । अन्यथा नीचस्पर्शे तासां सद्य एवान्तर्द्धानं स्यात् अतः प्रकाशान्तरेण तासां व्रजस्त्रीत्वप्रतीतिरित्यपि ज्ञेयम् । अत एव गोपैः भूम्यादिपालकैः असद्भिः न विद्यन्ते सन्तो येभ्य

च वाक्यं "यो वेत्ति भौतिकं देहं कृष्णस्य परमात्मनः । स सर्वस्माद्बहिष्कार्यः श्रौतस्मार्तविधानतः" ॥ ३५ ॥ यदेति ॥ श्रवणीया श्रवणार्हा सती कथा यस्य सः मुकुन्दो
भगवान् यदा स्वतन्वा इमां महीं जहौ सतनोरेव वैकुण्ठारोहात् तदा तस्मिन्नेव अहः अहनि सप्तम्या लुगार्षः । अप्रतिबुद्धचेतसामविवेकिनामधर्महेतुः विवेकिनां तु न प्रभु-
रित्यर्थः । कलिरन्ववर्त्तत ततः पूर्वमंशेन प्रविष्टोऽपि तदा सर्वतः प्रसृतवान् ॥ ३६ ॥ युधिष्ठिर इति ॥ तदा बुधः धीमान् युधिष्ठिरः पुरे राष्ट्रे देशे गृहे च आत्मनि मनसि
लोभः अनृतं जिह्मं कौटिल्यं हिंसनं परपीडा इत्यादीनामधर्माणां चक्रं यत्र तत् तस्य कलेः परिसर्पणं प्रसरणं विभाव्य पर्यालोच्य गमनाय पर्यधात्तदुचितं परिधानं कर्त्तव्यं कृत-
वान् ॥ ३७ ॥ स्वराडिति ॥ स्वराट् राजा युधिष्ठिरः विनयिनं शिक्षितं गुणैरौदार्यादिभिरात्मनः सुसमममतिसदृशं स्वपौत्रं परीक्षितं तोयं समुद्रोदकमेव नीविः परिधानविशेषो
यस्यास्तस्याः भूमेः पतिं पतित्वेन गजाह्वये हस्तिनापुरेऽभ्यषिञ्चत् ॥ ३८ ॥ मथुरायामिति ॥ मथुरायां वज्रनामकमनिरुद्धस्य पुत्रं शूरसेनदेशस्य पतिं पतित्वेना-

यदा मुकुन्दो भगवानिमां महीं जहौ स्वतन्वा श्रवणीयसत्कथः ॥ तदाहरेवाऽप्रतिबुद्धचेतसामधर्महेतुः कलिरन्ववर्तत ॥३६॥ युधिष्ठिरस्तत्प-
रिसर्पणं बुधः पुरे च राष्ट्रे च गृहे तदात्मनि ॥ विभाव्य लोभानृतजिह्महिंसनाद्यधर्मचक्रं गमनाय पर्यधात् ॥ ३७॥ स्वराट् पौत्रं विनयिन-
मात्मनः सुसमं गुणैः ॥ तोयनीव्याः पतिं भूमेरभ्यषिञ्चद्गजाह्वये ॥ ३८ ॥ मथुरायां तथा वज्रं शूरसेनपतिं ततः ॥ प्राजापत्यां निरूप्ये-
ष्टिमग्नीनपिबदीश्वरः ॥ ३९ ॥ विसृज्य तत्र तत्सर्वं दुकूलवलयादिकम् ॥ निर्ममो निरहंकारः संछिन्नाशेषबन्धनः ॥ ४० ॥ वाचं जुहाव
मनसि तत्प्राण इतरे च तम् ॥ मृत्यावपानं सोत्सर्गं तं पञ्चत्वे ह्यजोहवीत् ॥ ४१ ॥ त्रित्वे हुत्वाथ पञ्चत्वं तच्चैकत्वेऽजुहोन्मुनिः ॥
सर्वमात्मन्यजुहवीद्ब्रह्मण्यात्मानमव्यये ॥ ४२ ॥

भ्यषिञ्चत् । ततः ईश्वरः राजा युधिष्ठिरः प्राजापत्यां प्रजापतिदेवताकामिष्टिं निरूप्य कृत्वा अग्नीन् गार्हपत्यादीनपिबत् आत्मन्यारोपयामास ॥ ३९ ॥ विसृज्येति द्वयम् ॥
निर्ममः निरहंकारश्च सम्यक् छिन्नमशेषबन्धनमविद्याख्यं यस्य सः युधिष्ठिरः तत्र गृह एव तद्राजोचितं दुकूलवलयादिकं सर्वं विसृज्य मनसि वाचं जुहाव वाचमित्युपलक्षणं
सर्वाणीन्द्रियाणि मनसि जुहाव मनोधीनवृत्तित्वात्तदभेदं भावयामासेत्यर्थः । तन्मनः प्राणे प्राणाधीनवृत्तित्वात् तं प्राणं च इतरेऽपाने स्मिन्नभाव आर्षः । अपानेन प्राणाकर्षणात्
उत्सर्गो नामापानव्यापाररूपस्तेन सहितमपानं मृत्यौ तदभिमानिदेवतायां जुहाव अनेनैव वागादीन्द्रियेष्वपि तत्तत्कर्मसाहित्यं ज्ञेयम् । तं च मृत्युं पञ्चत्वे पञ्चमहाभूतानामैक्य- ॥ ५० ॥
रूपे देहेऽजोहवीत् देहस्यैव मृत्युर्नात्मन इति भावितवान् । यङ्लुगन्ताल्लङ् ॥ ४० ॥ ४१ ॥ त्रित्वे इति ॥ अथ पञ्चत्वं पृथिव्यादिभूतपञ्चकं त्रित्वे गुणत्रये हुत्वा तच्च
त्रित्वमेकत्वे अविद्यायां मुनिः मननशीलो युधिष्ठिरोऽजुहोत् । तच्च सर्वं सर्वारोपकारणमविद्यामात्मनि जीवेऽजुहोत् । तं च शोधितमात्मानम् अव्यये अविकारे ब्रह्मणि

अजुहवीत् अजोहवीत् न तस्यान्यत्र लय इत्यर्थः । गुणाभाव आर्षः ॥४२॥ चीरेति सार्द्धम् ॥ चीरवासाः निराहारः बद्धवाक् मौनी मुक्तमूर्द्धजः लोकसंबन्धानिवृत्त्यर्थं जडः शून्यहृदयः उन्मत्तपिशाचौ स्फुटौ । तद्वत् आत्मनः रूपं दर्शयन् अनवेक्षमाणोऽनुजभार्यादिप्रतीक्षामकुर्वन् यथा बधिरस्तथा केषामपि वचनमशृण्वन् गृहान्निरगात् ॥ ४३ ॥ उदीचीमिति ॥ हृदि परं ब्रह्म ध्यायन् यतः यां दिशं गतो जनः संसारे नावर्त्तेत तां महात्मभिः मुनिभिर्गतपूर्वां पूर्वसेविताम् उदीचीमुत्तरामाशां दिशं प्रविवेश ॥ ॥ ४४ ॥ सर्वे इति ॥ भुवि याः प्रजास्ताः अधर्मस्य मित्रेण कलिना स्पृष्टाः व्याप्ताः दृष्ट्वा कृतो निश्चयो गृहत्यागादिरूपो यैस्ते सर्वे भ्रातरो भीमादयः तं युधिष्ठिरमनु निर्जग्मुः ॥४५॥ ते इति ॥ साधु सम्यक् कृताः सर्वेर्था यज्ञादिसाधनानि यैस्ते युधिष्ठिरादयःवैकुण्ठस्य श्रीकृष्णस्य चरणाम्बुजम् आत्मन आत्यन्तिकं मुख्यं शरणं ज्ञात्वा तदेव मनसा धारयामासुः ॥ ४६ ॥ तद्ध्यानेति द्वयम् ॥ तस्य हरेर्ध्यानेनोद्रिक्तया वृद्धया भक्त्या विशुद्धा धिषणा बुद्धिर्येषां ते तस्मिन् शास्त्रप्रसिद्धे परे श्रेष्ठे नारायणस्य पदे चरण

चीरवासा निराहारो बद्धवाङ् मुक्तमूर्धजः ॥ दर्शयन्नात्मनो रूपं जडोन्मत्तपिशाचवत् ॥ अनवेक्षमाणो निरगादशृण्वन्बधिरो यथा ॥ ४३ ॥
उदीचीं प्रविवेशाऽऽशां गतपूर्वां महात्मभिः ॥ हृदि ब्रह्म परं ध्यायन्नाऽऽवर्तेत यतो गतः ॥ ४४ ॥ सर्वे तमनु निर्जग्मुर्भ्रातरः
कृतनिश्चयाः ॥ कलिनाऽधर्ममित्रेण दृष्ट्वा स्पृष्टाः प्रजा भुवि ॥ ४५ ॥ ते साधुकृतसर्वार्था ज्ञात्वाऽऽत्यन्तिकमात्मनः ॥ मनसा
धारयामासुर्वैकुण्ठचरणाम्बुजम् ॥ ४६ ॥ तद्ध्यानोद्रिक्तया भक्त्या विशुद्धधिषणाः परे ॥ तस्मिन्नारायणपदे एकान्तमतयो गतिम् ॥ ४७ ॥
अवापुर्दुरवापां ते असद्भिर्विषयात्मभिः ॥ विधूतकल्मषाः स्थानं विरजेनात्मनैव हि ॥ ४८ ॥ विदुरोऽपि परित्यज्य प्रभासे देहमात्मवान् ॥
कृष्णावेशेन तच्चित्तः पितृभिः स्वक्षयं ययौ ॥४९॥ द्रौपदी च तदाऽऽज्ञाय पतीनामनपेक्षताम् ॥ वासुदेवे भगवति ह्येकान्तमतिराप तम् ॥५०॥

एवैकान्ता निश्चला मतिर्येषां ते तथाभूताः विरजेन शुद्धेन आत्मना एव विधूतं कल्मषं येषां ते युधिष्ठिरादयः विषयेष्वेव आत्मा मनो येषां तैः असद्भिः दुरवापाम् अप्राप्यां स्थानं भगवत्स्थानरूपां गतिम् अवापुः । विरजेन शुद्धेनात्मना नतु लिङ्गशरीरेण तस्मिन् परे नाराणपद एकान्तमतयस्ते विधूतकल्मषाणामास्थानभूतां गतिमवापुरिति वान्वयः । अत्र कल्मषा इति निर्विसर्गः पाठः । "खर्परे०" इति विसर्गलोपः॥४७॥४८॥विदुरोऽपीति ॥ आत्मवान् वशीकृतचित्तः कृष्णस्यावेशेन स्वान्तः प्रवेशेन हेतुना तस्मिन्नेव चित्तं यस्य तथाभूतः विदुरोऽपि प्रभासे तीर्थे देहं परित्यज्य तदानीमानेतुमागतैः पितृभिः सह स्वक्षयं स्वाधिकारस्थानं ययौ । "यावदधिकारमवस्थितिराधिकारिणाम्" इति न्याया-द्यमाधिकारसमाप्तेरर्वाक् भगवत्प्राप्तिस्तु नाभूदित्यर्थः ॥ ४९ ॥ द्रौपदीति ॥ तदा द्रौपदी च पतीनामनपेक्षतां स्वापेक्षाराहित्यमाज्ञाय ज्ञात्वा वासुदेवे भगवति एकान्ता अनन्या मतिर्यस्याः सा तथाभूता सती तं भगवन्तमाप प्राप ॥ ५० ॥

य इति ॥ भगवत्प्रियाणां पाण्डोः सुतानाम् इत्येवंप्रकारकम् एतत् अलं स्वस्त्ययनम् अतिशुभावहं पवित्रं च संप्रयाणं गृहान्निर्गमनं यः प्राणी श्रद्धया शृणोति सोऽपि हरौ भक्तिं लब्ध्वा सिद्धिं भगवत्प्राप्तिम् उपैति प्राप्नोति ॥ ५१ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायः प्रथमस्यामूं पञ्चदशे व्यधात् ॥ १५ ॥ संवादः षोडशे भूमिधर्मयोः कलिखिन्नयोः ॥ परीक्षित्प्राप तत्रात्र श्लोकास्त्रिंशच्च सैक च ॥ चत्वार्युवाचेति सार्द्धाः सिंधुवेदाः'' अनुष्टुभः ॥ १६ ॥ तत इति ॥ हे विप्र शौनक सूत्यां जन्मदिनेऽभिजातकोविदाः जातककर्मनिपुणाः ब्राह्मणाः यथा हि समादिशन् पार्थप्रजाविता साक्षादिक्ष्वाकुरिव मानव इत्यादिनोक्तवन्तस्तथैव महान्तो गुणा यस्मिन् सः आत्वाभाव आर्षः । महाभागवतः परीक्षित् द्विजवर्याणां ब्राह्मणानां शिक्षया महीं शशास पालयामास ॥ १ ॥ स इति ॥ स परीक्षित् उत्तरस्य स्वमातुलस्य तनयामिरावतीम् उपयेमे उदुवाह तस्यां चेरावत्यां जनमेजयादींश्चतुरः सुतानुत्पादयत् अडभाव आर्षः । अक्षराधिक्यं छान्दसम् उत्पादयन्निति पाठे

यः श्रद्धयैतद्भगवत्प्रियाणां पाण्डोः सुतानामिति संप्रयाणम् ॥ शृणोत्यलं स्वस्त्ययनं पवित्रं लब्ध्वा हरौ भक्तिमुपैति सिद्धिम् ॥ ५१ ॥ इति श्रीभागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे पाण्डवस्वर्गारोहणं नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥ सूत उवाच ॥ ततः परीक्षिद्द्विजवर्यशिक्षया महीं महाभागवतः शशास ह ॥ यथा हि सूत्यामभिजातकोविदाः समादिशन्विप्र महद्गुणस्तथा ॥ १ ॥ स उत्तरस्य तनयामुपयेम इरावतीम् ॥ जनमेजयादींश्चतुरस्तस्यामुत्पादयत्सुतान् ॥ २ ॥ आजहाराश्वमेधांस्त्रीन् गङ्गायां भूरिदक्षिणान् ॥ शारद्वतं गुरुं कृत्वा देवा यत्राक्षगोचराः ॥३॥ निजग्राहौजसा वीरः कलिं दिग्विजये क्वचित् ॥ नृपलिङ्गधरं शूद्रं घ्नन्तं गोमिथुनं पदा ॥ ४ ॥ शौनक उवाच ॥ कस्य हेतोर्निजग्राह कलिं दिग्विजये नृपः ॥ नृदेवचिह्नधृक्छूद्रः कोऽसौ गां यः पदाऽहनत् ॥ ५ ॥

हेतौ शता । सुतान् उत्पादयितुमिरावतीम् उपयेमे इति योजना ॥२॥ आजहारेति ॥ शारद्वतं कृपं गुरुं कृत्वा वृत्वा गङ्गायां गंगातीरे भूरिदक्षिणान् त्रीनश्वमेधान् आजहार कृतवान् । यत्र येषु अश्वमेधेषु देवा इन्द्रादयः अक्षगोचराः प्रत्यक्षा बभूवुः ॥ ३ ॥ निजग्राहेति ॥ वीरः परीक्षित् दिग्विजये निमित्ते विचरन् क्वचिद्देशे ओजसा बलात्कारेण कर्मणा रूपेण च शूद्रमपि नृपलिङ्गधरं पदा पादेन गोमिथुनं स्त्रीपुंसयोर्गवोः युग्मं घ्नन्तं कलिं निजग्राह स्ववशीकृतवान् ॥४॥ कस्येति ॥ नृपः परीक्षिद्दिग्विजये कलिं वधयोग्यमपि कस्माद्धेतोः केवलं निजग्राह नतु हतवान् यो गां पदा पादेन अहनत् अहन् । शपो लुगभावश्छान्दसः । यतः असौ कलिर्नृदेवचिह्नभृक् सः शूद्रकः निन्द्यायां कन् । शूद्रेष्वप्यतिकुत्सितः अतो वधयोग्य एव शूद्रः क इति पृथक्पदपाठे योऽसौ गां पदाहन् धृजेः क्विप् शूद्रः कलिः कः कीदृग्दोषवान् ॥ ५ ॥

तदिति॥ हे महाभाग तत् कलिनिग्रहादिकं यदि कृष्णकथा आश्रयो यस्य तादृग् भवेत् अथवा अस्य कृष्णस्य पदाम्भोजस्य मकरन्दं रसं लिहन्ति तेषां सतां कृष्णभक्तानां कथाश्रयं भवेत्तर्हि कथ्यतामन्यथा तु न कथनीयम् ॥ ६ ॥ किमिति ॥ अङ्ग हे सूत ऋतं सत्यं मोक्षम् इच्छतां तत्प्राप्तिं कामयमानानां क्षुद्रायुषां मर्त्यानां मरणधर्मवतां नृणामस्माकं यत् येभ्य आयुषः असद्व्ययः निरर्थकः क्षयो भवति तैरन्यैः कृष्णतद्भक्तकथाश्रयव्यतिरिक्तैरसद्भिर्नरकहेतुभिरालापैर्वर्णितैः श्रुतैर्वा किं प्रयोजनं न किंचित् ॥ ७ ॥ इहेति ॥ इह नैमिशे क्षेत्रे सत्रयागे वा शमितुरिदं कर्म शामित्रं यज्ञे पशुमारणं तत्र कर्मणि यज्ञांगपशुमारणे कार्ये भगवान् मृत्युः उपहूतः आकारितोऽस्ति स चान्तको यावदिहास्ते तावदत्र कश्चिदपि न म्रियते ॥ ८ ॥ एतदिति ॥ हि निश्चये । अहो अत्याश्चर्यभूतं हरिलीला एवामृतं यत्र तत् वचो नृलोके जनैः पीयेत कर्मणि लिङ् । "पीङ्, पाने" इत्यस्य कर्त्तरि वा एतदर्थमेव भगवान्मृत्युः परमर्षिभिरत्राहूतः ॥ ९ ॥ भगवद्यशःश्रवणाभावे तु आयुर्व्यर्थमित्याह—मन्दस्येति ॥ मन्दस्य-

तत्कथ्यतां महाभाग यदि कृष्णकथाश्रयम् ॥ अथवास्य पदाम्भोजमकरन्दलिहां सताम् ॥ ६ ॥ किमन्यैरसदालापैरायुषो यदसद्व्ययः ॥
क्षुद्रायुषां नृणामङ्ग मर्त्यानामृतमिच्छताम् ॥ ७ ॥ इहोपहूतो भगवान्मृत्युः शामित्रकर्मणि ॥ न कश्चिन्म्रियते तावद्यावदास्त इहान्तकः॥ ८ ॥
एतदर्थं हि भगवानाहूतः परमर्षिभिः ॥ अहो नृलोके पीयेत हरिलीलामृतं वचः ॥ ९ ॥ मन्दस्य मन्दप्रज्ञस्य वयो मन्दायुषश्च वै ॥ निद्रया
ह्रियते नक्तं दिवा च व्यर्थकर्मभिः ॥ १० ॥ सूत उवाच ॥ यदा परीक्षित्कुरुजाङ्गले वसन्कलिं प्रविष्टं निजचक्रवर्तिते ॥ निशम्य वार्तामन-
तिप्रियां ततः शरासनं संयुगशौण्डिराददे ॥ ११ ॥ स्वलंकृतं श्यामतुरङ्गयोजितं रथं मृगेन्द्रध्वजमास्थितः पुरात् ॥ वृतो रथाश्वद्विपपत्ति-
युक्तया स्वसेनया दिग्विजयाय निर्गतः ॥ १२ ॥

अलसस्य मन्दभाग्यस्य वा मन्दप्रज्ञस्य तुच्छबुद्धेः मन्दायुषश्च वै निश्चये हरिलीलामशृण्वतो नक्तं रात्रौ यद्वयस्तन्निद्रया ह्रियते ह्रस्यते दिवा अहनि च यद्वयस्तत्तु व्यर्थैः कर्मभिर्ह्रियते ॥ १० ॥ यदेति ॥ यदा कुरुजाङ्गले हस्तिनापुरे वसन् संयुगे युद्धे शौण्डिः शूरः पाठान्तरे शौरिः कृष्णस्तत्तुल्य इत्यर्थः । परीक्षित् निजचक्रवर्तिते स्वसेनया पालिते कुरुजाङ्गले देशे कलिं प्रविष्टं शुश्राव । ततः तदा तमेवानतिप्रियां वार्त्ताम् अत्र प्रविष्टः कलिरेवानतिप्रिया वार्त्तेत्यनुवादविधेयभावो विवक्षितः । अतिशब्दाद्युद्धकौतुकसम्पत्त्या कलिजिघांसया च प्रियां च निशम्य दुष्टग्रहाय शरासनं धनुराददे ॥ ११ ॥ स्वलमिति ॥ तदा सुष्ठु अलंकृतं श्यामैः तुरङ्गैर्योजितं मृगेन्द्रः सिंहस्तेनाङ्कितो ध्वजो यस्मिंस्तं रथमास्थितो भूत्वा रथाश्वद्विपपत्तिभिर्युक्तया स्वसेनया वृतश्च दिग्विजयाय स्वपुरान्निर्गतः ॥ १२ ॥

भद्राश्वमिति ॥ भद्राश्वादीन् पञ्चमस्कन्धे प्रसिद्धान् वर्षविशेषान् किंपुरुषादीनि वर्षाणि च विजित्य बलिं करं जगृहे ॥ १३ ॥ तत्रेति त्रयम् ॥ तत्र तत्र देशे प्रगीयमाण "कृत्यचः" इति णत्वम् । नकारपाठस्त्वार्षः । स्वपूर्वेषां युधिष्ठिरादीनां तथा महात्मनामन्येषां च कृष्णमाहात्म्यसूचकं यश उपश्रृण्वानः शृण्वन् शानजार्षः । चानश् वा अश्वत्थाम्नो ब्रह्मास्त्रतेजसः सकाशादात्मानं कृष्णेन परित्रातं परिपालितं शृण्वन् वृष्णीनां यादवानां पार्थानां च परस्परं स्नेहं च शृण्वन् तेषां यादवपाण्डवानां केशवे भक्तिं च शृण्वन् परमसंतुष्टः प्रीत्या उज्जृम्भिते प्रफुल्ले लोचने यस्य स महामना उदारचित्तः राजा तेभ्यः पूर्वोक्तयशआदि श्रावयितृभ्यो महाधनानि बहुमूल्यद्रव्याणि वासांसि मुक्तादिहारांश्च ददौ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ सारथ्येति ॥ स्निग्धेषु पाण्डुषु पाण्डुपुत्रेषु विष्णोः सारथ्यं सूतकर्म पारिषदं सभापतित्वं पारषदमिति पाठस्त्वार्षः । सेवनं चित्तानुवृत्तिः सख्यं दौत्यं च वीरासनं रात्रौ खड्गहस्तस्य तिष्ठतो जागरणम् अनुगमनं पश्चाच्चलनं स्तवनं प्रणामश्चेत्यादीनि कर्माणि तानि शृण्वन् तथा विष्णोर्जग-

भद्राश्वं केतुमालं च भारतं चोत्तरान्कुरून् ॥ किंपुरुषादीनि सर्वाणि विजित्य जगृहे बलिम्॥१३॥तत्र तत्रोपशृण्वानः स्वपूर्वेषां महात्मनाम् ॥ प्रगीयमाणं च यशः कृष्णमाहात्म्यसूचकम् ॥ १४ ॥ आत्मानं च परित्रातमश्वत्थाम्नोऽस्त्रतेजसः ॥ स्नेहं च वृष्णिपार्थानां तेषां भक्तिं च केशवे ॥ १५ ॥ तेभ्यः परमसन्तुष्टः प्रीत्युज्जृम्भितलोचनः ॥ महाधनानि वासांसि ददौ हारान्महामनाः ॥ १६ ॥ सारथ्यपारषदसेवनसख्यदौत्यवीरासनानुगमनस्तवनप्रणामम् ॥ स्निग्धेषु पाण्डुषु जगत्प्रणतिं च विष्णोर्भक्तिं करोति नृपतिश्चरणारविन्दे ॥ १७ ॥ तस्यैवं वर्तमानस्य पूर्वेषां वृत्तिमन्वहम् ॥ नातिदूरे किलाश्चर्यं यदासीत्तन्निबोध मे ॥ १८ ॥ धर्मः पदैकेन चरन्विच्छायामुपलभ्य गाम् ॥ पृच्छति स्माऽश्रुवदनां विवत्सामिव मातरम् ॥ १९ ॥ धर्म उवाच ॥ कच्चिद्भद्रेऽनामयमात्मनस्ते विच्छायाऽसिम्लायतेषन्मुखेन ॥ आलक्षये भवतीमन्तराधिं दूरे बन्धुं शोचसि कंचनाम्ब ॥ २० ॥

त्कर्तृकां प्रणतिं च शृण्वन् नृपतिः परीक्षित् विष्णोश्चरणारविन्दे भक्तिं करोति स्म ॥ १७ ॥ तस्येति ॥ तस्य परीक्षित एवं पूर्वेषां युधिष्ठिरादीनां वृत्तिमन्वहं वर्तमानस्य सतो नातिदूरे समीपमेव शीघ्रमेव वा किल यदाश्चर्यमासीत्तन्मे मत्तः कथयतः निबोध ॥ १८ ॥ धर्म इति ॥ युगारम्भक्षणत एव धर्मपृथिवीकलयस्तथाभूता भवन्तो लोकैरदृश्या अपि दिदृक्षणीयत्वात् अनुध्यायता परीक्षिता योगदृशा दृष्टा इति ज्ञेयम् । तथा च धर्मः धर्माधिदेवो वृषरूपधर एकेन पदा पादेन चरन् विच्छायां निस्तेजस्कां विवत्सां मृतवत्सां मातरमिव अश्रुवदनां पुत्ररहिता माता यथा रोदिति तथा रुदतीं गां गोरूपधरां पृथिवीम् उपलभ्य दृष्ट्वा। पृच्छति स्म ॥ १९ ॥ कच्चिदिति ॥ हे भद्रे ते तवात्मनो देहस्यानामयमारोग्यं कच्चिदस्ति यतः बहिरामयदर्शनाभावेपि ईषत् म्लायता हर्षक्षयमुपगतेन मुखेन विच्छाया निस्तेजस्कासि अतोऽहं भवतीं त्वामन्त-

हृदये आधिः क्लेशो यस्यास्तथाभूतामालक्षये तर्कयामि । हे अम्ब दूरे स्थितं कञ्चन बन्धुं किं शोचसि शालिनीछन्दोभङ्गः ॥ २० ॥ पादैरिति ॥ किं वा पादैस्त्रिभिर्न्यूनमत एवैकः पादो यस्य तं मा मां शोचसि अथवा वृषलैः शूद्रप्रायैराजभिर्भोक्ष्यमाणं पुंस्त्वमात्मविशेषणतया आत्मानं शोचसि । अहो अथवा हृतो विनष्टो यज्ञियो हविर्भागो येषां तान् सुरादीन् देवादीन् शोचसि । उत स्वित् अथवा मघवतीन्द्रे अवर्षति सति दुर्भिक्षपीडिताः प्रजाः शोचसि शालिनीछन्दोभङ्गः ॥ २१ ॥ अरक्ष्यमाणा इति ॥ हे उर्वि पृथ्वि पतिपुत्रादिभिररक्ष्यमाणाः स्त्रियः स्त्रीः शोचसि अथवा पित्रादिभिररक्ष्यमाणान् बालान् । प्रत्युत पुरुषादा राक्षसास्तत्तुल्यैः तैरेवार्त्तान् पीडितान् तान् शोचसि अथवा कुत्सितं कर्म यस्यास्मिन् ब्रह्मकुले ब्राह्मणकुले स्थितां देवीं वाचं वेदलक्षणां पाण्डित्यलक्षणां वा सरस्वतीं शोचसि । अथवा अब्रह्मण्ये ब्राह्मणभक्तिहीने राजकुले लोभवशात्सेवकत्वेन स्थितान् कुलाग्र्यान् ब्राह्मणोत्तमान् शोचसि ॥ २२ ॥ किमिति ॥ कलिना उपसृष्टान् व्याप्तान् क्षत्रबन्धून् राजाधमान् किं वा शोचसि तैः

पादैर्न्यूनं शोचसि मैकपादमात्मानं वा वृषलैर्भोक्ष्यमाणम् ॥ अथो सुरादीन्हृतयज्ञभागान्प्रजा उतस्विन्मघवत्यवर्षति ॥ २१ ॥ अरक्ष्यमाणाः स्त्रिय उर्वि बालाञ्छोचस्यथो पुरुषादैरिवार्तान् ॥ वाचं देवीं ब्रह्मकुले कुकर्मण्यब्रह्मण्ये राजकुले कुलाग्र्यान् ॥ २२ ॥ किं क्षत्रबन्धून्कलिनोपसृष्टान्राष्ट्राणि वा तैरवरोपितानि ॥ इतस्ततो वाऽशनपानवासःस्नानव्यवायोन्मुखजीवलोकम् ॥ २३ ॥ यद्वाऽम्ब ते भूरिभरावतारकृतावतारस्य हरेर्धरित्रि ॥ अन्तर्हितस्य स्मरती विसृष्टा कर्माणि निर्वाणविलम्बितानि ॥ २४ ॥ इदं ममाऽऽचक्ष्व तवाऽऽधिमूलं वसुन्धरे येन विकर्शितासि ॥ काले न वा ते बलिनां बलीयसा सुरार्चितं किं हृतमद्य सौभगम् ॥२५॥ धरण्युवाच ॥ भवान्हि वेद तत्सर्वं यन्मां धर्मानुपृच्छसि ॥ चतुर्भिर्वर्तसे येन पादैर्लोकसुखावहैः ॥ २६ ॥

क्षत्रबन्धुभिरवरोपितानि उद्वासितानि राष्ट्राणि देशान्वा शोचसि किं वाऽथवा इतस्ततो निषेधानादरेण सर्वतः अशनं भोजनं पानं प्रसिद्धं वासो वस्त्रं विसर्गरहितपाठे वासः स्थानं स्नानं प्रसिद्धं व्यवायो मैथुनं तेषु उन्मुखम् अभिलाषयुक्तं जीवलोकं शोचसि ॥ २३ ॥ यद्वेति ॥ हे अम्ब हे धरित्रि यद्वा ते तव यो भूरिर्भारस्तस्यावताराय कृतोऽवतारो येन तस्येदानीमन्तर्हितस्य हरेः निर्वाणं मोक्षस्तद्विलम्बितमाश्रितं येषु तानि पाठान्तरे निर्वाणं विडम्बितम् उपहसितं यैः तानि मोक्षादप्यधिकसुखानि हरेः कर्माणि स्मरती सती नुमभाव आर्षः । हरिणा विसृष्टा त्यक्ता त्वं शोचसि ॥ २४ ॥ इदमिति ॥ हे वसुन्धरे सर्वेषामपि बलिनां बलीयसा कालेन ते तव यत्सुरार्चितं देवैरपि बहुमतं सौभगमद्य हृतं तद्वा किं शोचसि अतो येनाधिना विकर्शितासि कृशत्वं नीतासि तस्य तवाधेर्मनःपीडाया इदं मूलं कारणं ममाचक्ष्व मह्यं कथय ॥ २५ ॥ भवानिति षट्कम् ॥ हि निश्चये हे भगवन् धर्म यन्ममाधिकारणं त्वं मामनुपृच्छसि तत्सर्वं भवान् वेद हि जानात्येव । येन हेतुभूतेन भगवता त्वं सर्वलोकसुखावहैश्चतुर्भिः पादैः

परीक्षिता सप्तदशे कलेर्निग्रह उच्यते ॥ तस्मै स्थानानि दत्तानि तत्र श्लोकाः शरार्ब्धयः ॥ सूतोवाचेति षट्चत्वारिंशत् सार्द्धा अनुष्टुभः॥१७॥तत्रेति ॥ तत्र तस्मिन् देशे राजा परीक्षित् अनाथवत् वृषलेन हन्यमानं ताड्यमानं गोमिथुनं गावोर्युग्मं नृपस्येव लांछनानि चिह्नानि यस्य सत्यत्रेतादिमर्यादाभङ्गेन स्वातन्त्र्यात् तथा दण्डो हस्ते यस्य तं गोमिथुनहन्तारं वृषलं शूद्रं च ददृशे ददर्श तङ्गार्षः ॥ १ ॥ वृषमिति ॥ मृणालं पद्मकन्दस्तद्वत् धवलं मेहन्तं मूत्रयन्तमिव बिभ्यतम् एतेन पादावशिष्टोऽपि धर्मः प्रतिक्षणं क्षरन्निवास्त इत्युत्प्रेक्षया विनश्यदवस्था सूच्यते । तं वेपमानं नानाविघ्नैः कलिनाऽनिष्पन्नत्वकरणात् सीदन्तं शूद्रेण ताडितम् एकेन पदोपलक्षितं वृषं वृषरूपधरं धर्मं च ददर्श ॥२॥ गामिति ॥ धर्मदुघां यज्ञादिसामग्रीसम्पादकत्वेन धर्महेतुभूतां दीनां भृशं शूद्रस्य पदा हतां विवत्सां सस्यादिप्रसवक्षयात् वत्सरहितामिव अतोश्रुवदनां यज्ञाभावात् क्षामां दुर्बलां यवसं तृणं पृथ्वीपक्षे तु यज्ञभागमिच्छतीं गां गोरूपधरां पृथ्वीं ददर्श ॥ ३ ॥ पप्रच्छेति ॥ कार्तस्वराः स्वर्णमयाः परिच्छदाः परिकरा यस्मिन् तं रथमारूढः

सूत उवाच ॥ तत्र गोमिथुनं राजा हन्यमानमनाथवत् ॥ दण्डहस्तं च वृषलं ददृशे नृपलाञ्छनम् ॥ १ ॥ वृषं मृणालधवलं मेहन्तमिव बिभ्यतम् ॥ वेपमानं पदैकेन सीदन्तं शूद्रताडितम् ॥ २ ॥ गां च धर्मदुघां दीनां भृशं शूद्रपदाहताम्॥ विवत्सामश्रुवदनां क्षामां यवसमिच्छतीम् ॥ ३ ॥ पप्रच्छ रथमारूढः कार्तस्वरपरिच्छदम् ॥ मेघगम्भीरया वाचा समारोपितकार्मुकः ॥ ४ ॥ कस्त्वं मच्छरणे लोके बलाद्धंस्यऽबलान्बली ॥ नरदेवोऽसि वेषेण नटवत्कर्मणाऽद्विजः ॥ ५ ॥ कस्त्वं कृष्णे गते दूरं सह गाण्डीवधन्वना ॥ शोच्योऽस्यशोच्यान्रहसि प्रहरन्वधमर्हसि ॥ ६ ॥ त्वं वा मृणालधवलः पादैर्न्यूनः पदा चरन् ॥ वृषरूपेण किं कश्चिद्देवो नः परिखेदयन् ॥ ७ ॥ न जातु कौरवेन्द्राणां दोर्दण्डपरिरम्भिते ॥ भूतले नु पतन्त्यस्मिन्विना ते प्राणिनां शुचः ॥ ८ ॥

समारोपितं कलेः पलायनाशंङ्कया सज्जीकृतं कार्मुकं धनुर्येन स परीक्षित् मेघतुल्यगम्भीरया वाचा पप्रच्छ ॥ ४ ॥ क इति ॥ अहमेव शरणं रक्षिता यस्य तस्मिन् लोके बली सन् अबलान् दुर्बलान् बलाद्धंसि सः त्वं कः नटवद्वेषमात्रेण नरदेवोऽसि कर्मणा गोताडनरूपेण तु अद्विजः शूद्रोऽसि ॥ ५ ॥ क इति ॥ गाण्डीवधन्वना अर्जुनेन सह कृष्णे दूरं गते स्वलोकं प्राप्ते सति रहसि एकान्ते अशोच्यान् निरपराधान् प्रहरन् अस्माभिः शोच्यः वध्यत्वेन चिन्त्यः त्वं वस्तुतः कोऽसि तथापि सर्वथा त्वं वधमर्हसि ॥ ६ ॥ त्वमिति ॥ मृणालमिव धवलः पादैस्त्रिभिर्न्यूनः एकेन पदा चरन् त्वं कः वृषरूपेण नः अस्मान् परिखेदयन् कश्चिद्देवोऽसि किम् ॥ ७ ॥ नेति ॥ नु वितर्के कौरवेन्द्राणां दोर्दण्डैः परिरम्भिते परिरम्भो जातो यस्य तद्वत् पालितेऽस्मिन् भूतले ते तव शुचोऽश्रूणि विना अन्येषां प्राणिनाम् अश्रूणि न पतन्ति इति खेदहेतुत्वं दर्शितम् ॥८॥

मेति ॥ हे सौरभेय सुरभेः पुत्र मा नु शुचः मा शोचीः आर्षः श्लेरङ् शुचिर्धातोर्वा अनेकार्थत्वात् । वृषलात् शूद्रात् ते तव भयं व्येतु अपयातु । हे अम्ब ते तव भद्रं सुखमस्तु । खलानां शास्तरि दण्डधरे मयि विद्यमाने सति त्वं मा रोदीः ॥९॥ एतद्धनने ममापि हितमित्याह यस्येति ॥ हे साध्वि यस्य राज्ञो राष्ट्रे देशे असाधुभिर्दुष्टैः सर्वाः याः काश्चिदपि प्रजाः त्रस्यन्ते पीड्यन्ते तस्य मत्तस्य स्वकर्त्तव्यशून्यस्य कीर्तिर्यशः आयुः भगो भाग्यं गतिः पुण्यलोकप्राप्तिः एते नश्यन्ति ॥१०॥ एष इति ॥ हि यस्मात् एष आर्त्तानां आर्त्तिनिग्रहो राज्ञां परः धर्मोऽतो भूतद्रुहमत एव असत्तममेनं वधिष्यामि ॥११॥ क इति॥ हे सौरभेय चतुष्पदः तव त्रीन् पादान् कोऽवृश्चत् अच्छिनत् । कृष्णानुवर्त्तिनां राज्ञामस्माकं राष्ट्रे देशे त्वादृशा दुःखिताः जनाः मा भूवन् ॥१२॥ आख्याहीति ॥ हे वृष साधूनाम् अकृतागसां वः भद्रं भवतु। आत्मनस्तव पादच्छेदेन वैरूप्यकर्त्तारं

मा सौरभेयाऽनुशुचो व्येतु ते वृषलाद्भयम् ॥ मा रोदीरम्ब भद्रं ते खलानां मयि शास्तरि ॥९॥ यस्य राष्ट्रे प्रजाः सर्वास्त्रस्यन्ते साध्व्यसाधुभिः ॥ तस्य मत्तस्य नश्यन्ति कीर्तिरायुर्भगो गतिः ॥ १० ॥ एष राज्ञां परो धर्मो ह्यार्तानामार्तिनिग्रहः ॥ अत एनं वधिष्यामि भूतद्रुहमसत्तमम् ॥ ११ ॥ कोऽवृश्चत्तव पादांस्त्रीन्सौरभेय चतुष्पदः ॥ मा भूवंस्त्वादृशा राष्ट्रे राज्ञां कृष्णानुवर्तिनाम् ॥१२॥ आख्याहि वृष भद्रं वः साधूनामकृतागसाम् ॥ आत्मवैरूप्यकर्तारं पार्थानां कीर्तिदूषणम् ॥ १३ ॥ जनेऽनागस्यऽघं युञ्जन्सर्वतोऽस्य च मद्भयम् ॥ साधूनां भद्रमेव स्यादसाधुदमने कृते ॥ १४ ॥ अनागःस्विह भूतेषु य आगस्कृन्निरङ्कुशः ॥ आहर्तास्मि भुजं साक्षादमर्त्यस्यापि साङ्गदम् ॥१५॥ राज्ञो हि परमो धर्मः स्वधर्मस्थानुपालनम् ॥ शासतोऽन्यान्यथाशास्त्रमनापद्युत्पथानिह ॥ १६ ॥ धर्म उवाच ॥ एतद्वः पाण्डवेयानां युक्तमार्ताभयं वचः ॥ येषां गुणगणैः कृष्णो दौत्यादौ भगवान्कृतः ॥ १७ ॥

पार्थानामस्माकं कीर्त्तिं दूषयति यः तमाख्याहि ॥१३॥ जन इति ॥ योऽनागसि निरपराधे जने अघं दुःखं युञ्जन् कुर्वन् भवति अस्यैवंभूतस्य मत् मत्तः सकाशात् सर्वतः सर्वस्मिन्नेतत्काले देशे च भयं स्यात्तथा चासाधूनां दमने कृते साधूनां युष्माकं भद्रमेव स्यात्। उत्तरार्द्धं क्वचिन्नाप्युपलभ्यते ॥१४॥ अनागस्स्वति ॥ य इह लोके निरङ्कुशो निर्भयः सन् अनागःसु निरपराधेषु भूतेषु आगस्कृद्द्रोहकृत् भवति तस्य साक्षादमर्त्यस्य देवस्यापि साङ्गदम् अङ्गदसहितं मूलत एव भुजमाहर्त्तास्मि ॥ १५ ॥ राज्ञ इति ॥ अनापदि अपि उत्पथान् धर्ममार्गत्यागिनः अन्यान् असाधून् यथाशास्त्रं शासतो दण्डयतो राज्ञ इह स्वधर्मस्थानामनु निरन्तरं पालनमेव परमो धर्मः अनापदीत्युक्त्या आपदि दोषाल्पत्वमाह ॥१६॥ एतदिति ॥ पाण्डवेयानां पाण्डुवंशजानां वो युष्माकम् एतत् आर्त्तानामभयं यस्मात्तद्वचो युक्तमुचितमेव । येषां गुणगणैः कृष्णो भगवान् दौत्यादौ कर्मणि कृतः स्थापितः ॥ १७ ॥

केन त्वं क्लेशितोऽसीति प्रश्नस्योत्तरमाह—नेति ॥ हे पुरुषर्षभ यतो यस्मात् पुरुषात् क्लेशस्य बीजानि पादच्छेदादीनि स्युस्तं पुरुषं क्लेशकारणं वादिनां वाक्यभेदैर्नानाविधवाक्यैर्विमोहिता वयं न विजानीमः अयं भावः । यद्यप्ययं क्लेशदायी दृश्यते एव परं त्वयं ममैव क्लेशदो नान्यस्येति हेतोः क्लेशबीजमप्येव किंचिदस्ति ततश्च यतः क्लेशबीजानि स्युस्तं न विद्मः ॥ १८ ॥ वाक्यभेदानाह—केचिदिति ॥ क्लेशकारणवादिनां मध्ये केचित् विकल्पं भेदं वसते आच्छादयन्ति ये योगिनस्ते आत्मानमेवात्मनः प्रभुं सुखदुःखप्रदमाहुः । यद्वा विकल्पैः कुतर्कैः प्रवृत्ता नास्तिकाः आत्मानमेव स्वतन्त्रं प्रभुमाहुः । यद्वा केचित्तार्किकाः आत्मनः सुखदुःखबीजमात्मानमेवाहुः । अन्ये ज्योतिर्विदो दैवं ग्रहादिकं प्रभुमाहुः । अपरे मीमांसकाः कर्मैवाहुः । अपरे लोकायतिकाः स्वभावमेवाहुः ॥ १९ ॥ अप्रतर्क्यादिति ॥ मनसा अप्रतर्क्यात् अनिर्देश्याद्वचनागोचरात् परमेश्वरादेव स्वतन्त्रात्कर्मणां फलदातुः सुखदुःखादिकं भवति इति अपि केषुचिद्भगवद्भक्तेषु निश्चयः केष्वपीति दुर्लभत्वम् निश्चय इति सिद्धान्तत्वं

न वयं क्लेशबीजानि यतः स्युः पुरुषर्षभ ॥ पुरुषं तं विजानीमो वाक्यभेदविमोहिताः ॥ १८ ॥ केचिद्विकल्पवसना आहुरात्मानमात्मनः ॥
दैवमन्ये परे कर्म स्वभावमपरे प्रभुम् ॥ १९ ॥ अप्रतर्क्यादनिर्देश्यादिति केष्वपि निश्चयः ॥ अत्रानुरूपं राजर्षे विमृश स्वमनीषया ॥ २० ॥
एवं धर्मे प्रवदति स सम्राड् द्विजसत्तम ॥ समाहितेन मनसा विखेदः पर्यचष्ट तम् ॥ २१ ॥ राजोवाच ॥ धर्मं ब्रवीषि धर्मज्ञ धर्मोऽसि वृषरूपधृक् ॥ यदधर्मकृतः स्थानं सूचकस्यापि तद्भवेत् ॥ २२ ॥ अथवा देवमायाया नूनं गतिरगोचरा ॥ चेतसो वचसश्चापि भूतानामिति निश्चयः ॥ २३ ॥ तपः शौचं दया सत्यमिति पादाः प्रकीर्तिताः ॥ अधर्मांशैस्त्रयो भग्नाः स्मयसंगमदैस्तव ॥ २४ ॥

चोक्तम् । हे राजन् अत्र विषये अनुरूपं योग्यं पक्षं स्वमनीषया विमृश विचारय ॥ २० ॥ एवमिति ॥ हे द्विजसत्तम शौनक धर्मे एवं प्रवदति सति स प्रसिद्धः सम्राट् परीक्षित् विखेदः गतश्रमः सन् समाहितेन सावधानेन मनसा तं धर्मं पर्यचष्ट प्रत्यभाषत ॥ २१ ॥ धर्ममिति ॥ हे धर्मज्ञ यतो निर्धारितमिव ब्रुवन् घातकं जानन्नपि न सूचयेदित्येवंरूपं धर्ममेव त्वं ब्रवीषि अतः वृषरूपधृक् धर्मोऽसि । धृजेः क्विप् । यत् अधर्मकृतः पापकर्तुः स्थानं नरकादि भवति तत् सूचकस्य अपि भवेत् किं पुनः साक्षादभिधायकस्य ॥ २२ ॥ अथ वेति ॥ अथवा अप्रतर्क्यादनिर्देश्यादिति त्वया सिद्धान्त उक्त एवेत्यर्थः । तदेवाह । देवस्य भगवतो मायायाः गतिः प्रवृत्तिर्नूनं भूतानां प्राणिनां चेतसो वचसश्चागोचराविषयो न भवति इति एष एव निश्चयः सिद्धान्तः ॥ २३ ॥ तप इति ॥ धर्माधिदेवस्य तव तपः शौचं दया सत्यं चेति चत्वारः पादाः प्रकीर्तिताः तेषु च स्मयो बुद्धिविमोहः सङ्गः स्त्रीसङ्गः मदो गर्वः तैः अधर्मांशैः क्रमेण त्रिभिरंशैर्भग्नाः ॥ २४ ॥

इदानीमिति ॥ इदानीं कलौ हे धर्म ते पादश्चतुर्थोंशः अस्ति तत्रापि सत्यमेवास्ति यतः सत्यात् भवानात्मानं निर्वर्तयेत् कथंचिद्धारयेत् । यद्वा पुरुषस्त्वां साधयेत् तमपि पादम् अनृतेनैधितः संवर्द्धितः कलिरूपोऽयमधर्मो जिघृक्षति ग्रहीतुमिच्छति । यद्यपि सत्यमस्तीत्युक्तं तथापीयं द्वादशस्कन्धदृष्ट्या व्यवस्था बोध्या । कृतयुगे प्रथमं संपूर्णश्चतुष्पाद्धर्मः त्रेतायां तु चतुर्णामपि पादानां मध्ये स्मयेन तपः सङ्गेन शौचं मदेन दया अनृतेन सत्यमित्येवं प्रत्येकं चतुर्थोंशो हीयते । द्वापरे त्वर्द्धांशः कलौ चतुर्थांशोऽवशिष्यते सोप्यन्ते विनङ्क्ष्यति ॥ २५ ॥ इयमिति द्वयम् ॥ इयं च साध्वी परोपकारैकपरा गौर्भूः पृथ्वी भगवता श्रीकृष्णेन न्यासितोऽपनीतः उरुर्भरो यस्याः सा तथा श्रीमद्भिरब्जादिशोभायुक्तैः तस्य भगवतः पदन्यासैः सर्वतः कृतं कौतुकं मङ्गलं यस्यास्तथाभूता च सती अधुना तेनोज्झिता त्यक्ता अतः अश्रूणि कलयति मुञ्चतीति तथा सती अब्रह्मण्या ब्राह्मणभक्तिहीनाः नृपव्याजाः नृपवेषधारिणः शूद्रा मां भोक्ष्यन्ति । तङ्भाव आर्षः । इति दुर्भगा भाग्यहीनेव शोचति ॥ २६ ॥ २७ ॥

इदानीं धर्म पादस्ते सत्यं निर्वर्तयेद्यतः ॥ तं जिघृक्षत्यऽधर्मोऽयमनृतेनैधितः कलिः ॥ २५ ॥ इयं च भूर्भगवता न्यासितोरुभरा सती ॥ श्रीम-
द्भिस्तत्पदन्यासैः सर्वतः कृतकौतुका ॥ २६ ॥ शोचत्यऽश्रुकला साध्वी दुर्भगेवोज्झिताऽधुना ॥ अब्रह्मण्या नृपव्याजाः शूद्रा भोक्ष्यन्ति मामिति ॥
॥ २७ ॥ इति धर्मं महीं चैव सान्त्वयित्वा महारथः ॥ निशातमाददे खड्गं कलयेऽधर्महेतवे ॥ २८ ॥ तं जिघांसुमभिप्रेत्य विहाय नृपलाञ्छनम् ॥
तत्पादमूलं शिरसा समगाद्भयविह्वलः ॥ २९ ॥ पतितं पादयोर्वीक्ष्य कृपया दीनवत्सलः ॥ शरण्यो नाऽवधीच्छ्लोक्य आह चेदं हसन्निव ॥ ३० ॥
राजोवाच ॥ न ते गुडाकेशयशोधराणां बद्धाञ्जलेर्वै भयमस्ति किञ्चित् ॥ न वर्तितव्यं भवता कथंचन क्षेत्रे मदीये त्वमधर्मबन्धुः ॥ ३१ ॥

इतीति ॥ महारथः परीक्षित् इत्येवं धर्मं महीं च सान्त्वयित्वा अधर्महेतवे कलये कलिं हन्तुं निशातं तीक्ष्णं खड्गमाददे गृहीतवान् ॥ २८ ॥ तमिति ॥ तं परीक्षितं जिघांसुं हन्तुमिच्छुमभिप्रेत्य आलक्ष्य नृपलाञ्छनं किरीटादि विहाय भयेन विह्वलः सन् शिरसा तस्य पादयोर्मूलं समगात् ॥ २९ ॥ पतितमिति ॥ पादयोः पतितं कलिं वीक्ष्य दीनवत्सलः शरण्यः आश्रयार्हः श्लोक्यः प्रशंसायोग्यः परीक्षित् कृपया नावधीत् राज्ञोऽयमभिप्रायः । वध्योऽप्ययं शरणमागतो वध्येत चेच्छरणागतवधजन्यमधर्ममालम्ब्य मय्येवासौ प्रवेक्ष्यति ननु मरिष्यतीति नावधीत् । हसन्निव च इदं वक्ष्यमाणमाह स्म । इवशब्देन दुष्टे तस्मिन् कोपो नापगतः परंतु शरणागतिरूपेण कवचेनैव रक्षित इति कलेश्चातुर्यमेवोपहसति स्मेति । वीक्ष्येत्यत्र वीर इति वा पाठः ॥ ३० ॥ नेति ॥ गुडाकेशोऽर्जुनस्तस्य यशोधराणां कीर्तिवर्द्धनानामस्माकमग्रे बद्धोञ्जलिर्येन तस्य तव किंचिदपि भयं नैवास्ति परन्तु मदीये क्षेत्रे मत्पालिते देशे कथंचनापि केनाप्यंशेन भवता न वर्तितव्यम् । यतः त्वमधर्मस्य बन्धुः अनुबन्धी असि ॥ ३१ ॥

त्वामिति ॥ नरदेवाः ब्राह्मणा राजानो वा तेषां देहेषु वर्तमानं त्वामनुसृत्य लोभः परधनाऽभिलाषः अनृतं चौर्यम् अनार्यं दौर्जन्यमंहः पापाचरणं ज्येष्ठा अलक्ष्मीः दारिद्र्यं माया कपटं कलहो विरोधः दंभो वञ्चनादि अयम् अधर्मस्य पूगः समुदायः प्रवृत्तः ॥ ३२ ॥ नेति ॥ हे अधर्मबन्धो यत्र यज्ञवितानविज्ञाः यज्ञानुष्ठानकोविदा जनाः यज्ञैर्यज्ञेश्वरं भगवन्तं यजन्ति तत्र धर्मेण सत्येन च वर्तितव्ये धर्मग्रहणेन सिद्धेऽपि सत्यस्य प्राधान्यात्पृथगुक्तिः । सत्येन निष्कपटेन धर्मेणेति वा । मदीये देशे ब्रह्मावर्ते सरस्वती-दृषद्वत्योर्देवनद्योरन्तर्वर्तिनि देशे त्वया न वर्तितव्यम् ॥ ३३ ॥ यस्मिन्निति ॥ यस्मिंश्च ब्रह्मावर्ते इज्या यज्ञो मूर्तिर्यस्य इज्यात्ममूर्तिरिति पाठे इज्याः पूज्या इन्द्रादयो देवा आत्मनः स्वस्य मूर्तयो यस्य स एष स्थिरजङ्गमानामात्मा तथापि अन्तर्बहिश्च व्याप्य वायुरिव स्थितः । यथा वायुः प्राणरूपेणान्तःस्थितोऽपि बहिरप्यस्ति तथा सर्वान्तर्या-मीश्वरोऽपि जीववन्न परिच्छिन्नः सर्वात्मा भगवान् हरिर्विष्णुरिज्यमानः यज्ञैः संपूज्यमानो यजतां निष्कामानां शमात्मसुखं मोक्षं सकामानां तु अमोघान् उत्तमान्कामान्

त्वां वर्तमानं नरदेवदेहेष्वनुप्रवृत्तोऽयमधर्मपूगः ॥ लोभोऽनृतं चौर्यमनार्यमंहो ज्येष्ठा च माया कलहश्च दम्भः ॥ ३२ ॥ न वर्तितव्यं तद-धर्मबन्धो धर्मेण सत्येन च वर्तितव्ये ॥ ब्रह्मावर्ते यत्र यजन्ति यज्ञैर्यज्ञेश्वरं यज्ञवितानविज्ञाः ॥ ३३ ॥ यस्मिन्हरिर्भगवानिज्यमान इज्यामूर्ति-र्यजतां शं तनोति ॥ कामानमोघान्स्थिरजङ्गमानामन्तर्बहिर्वायुरिवैष आत्मा ॥ ३४ ॥ सूत उवाच ॥ परीक्षितैवमादिष्टः स कलिर्जातवेपथुः ॥ तमुद्यतासिमाहेदं दण्डपाणिमिवोद्यतम् ॥ ३५ ॥ यत्र क्वचन वत्स्यामि सार्वभौम तवाज्ञया ॥ लक्षये तत्र तत्रापि त्वामात्तेषुशरासनम् ॥ ३६ ॥ तन्मे धर्मभृतां श्रेष्ठ स्थानं निर्देष्टुमर्हसि ॥ यत्रैव नियतो वत्स्य आतिष्ठंस्तेऽनुशासनम् ॥ ३७ ॥ सूत उवाच ॥ अभ्यर्थितस्तदा तस्मै स्था-नानि कलये ददौ ॥ द्यूतं पानं स्त्रियः सूना यत्राधर्मश्चतुर्विधः ॥ ३८ ॥

विषयांश्च तनोति प्रयच्छति तत्र न वर्तितव्यमित्यनुषङ्गः ॥ ३४ ॥ परीक्षितेति ॥ एवं परीक्षिता आदिष्टः जातवेपथुः स कलिः दण्डपाणिं यममिव स्ववधार्थम् उद्यतं उद्यत उच्चीकृतोऽसिः येन तम् इदं वक्ष्यमाणमाह स्म ॥ ३५ ॥ यत्रेति ॥ हे सार्वभौम सर्वस्या भूमेरीश्वर तवाज्ञया ब्रह्मावर्तं विहाय यत्र क्वचनापि वत्स्यामि तत्र तत्रापि आत्तो गृहीत इषुर्बाणः शरासनं धनुश्च येन तथाभूतं त्वामेव लक्षये बुद्ध्या पश्यामि ॥ ३६ ॥ तदिति ॥ तत्तस्मात् हे धर्मभृतां श्रेष्ठ तत्तवानुशासनमातिष्ठन् पालयन् यत्रैव नियतो निश्चलो निर्भयः वत्स्ये तद्भावः । तत् स्थानं मे निर्देष्टुं नामग्रहणेन कथयितुं त्वमर्हसि ॥ ३७ ॥ अभ्यर्थित इति ॥ एवमभ्यर्थितः संप्रार्थितो राजा तदा तस्मै कलये यत्र चतुर्विधोऽधर्मः भवति द्यूतं पानं मद्यादेः स्त्रियः अविवाहितस्त्रीसङ्गः सूना हिंसा इति स्थानानि ददौ । यत्र द्यूतादिषु चतुर्विधः क्रमेणानृतस्मयाशौचक्रौर्यरूपः सत्यतपः-शौचदयानाशकः अधर्मः भवति । पूर्वं मदो दयानाशकत्वेनोक्तः अत्र तु गर्वद्वारा तपोनाशकत्वेन यद्यपि सर्वं सर्वत्र संभवति यथा हिंसायां सर्वः समुदित एवाधर्मश्चतु-

विधोऽपि तिष्ठति नहि प्राणिहिंसकेषु तपः शौचं दया सत्यं वा सम्भवति तथापि प्राधान्येनानृतादीनां द्यूतादिषु यथासंख्यं ज्ञेयम् । द्वादशस्कन्धे सत्यं दया तपो दानमित्यत्र दानशब्देन शौचमेवोक्तम् । "दैप्, शोधने" इति धातोः मनःशुद्धिरूपत्वाद्भूताभयदानस्य "अधर्मपादैरनृतं हिंसासन्तोषविग्रहैः" इत्यत्र च असंतोषशब्देन तद्धेतुर्गर्वो लक्ष्यते विग्रहशब्देन च तद्धेतुः स्त्रीसङ्ग इत्यविरोधः । वस्तुतस्तु अधर्महेतूनां कामक्रोधलोभादीनां यत्र यत्र विषये यस्य यस्य यदा यदा प्राधान्यविवक्षा तत्र तत्र तदा तदा तस्य तस्य पादत्वोक्तिर्न विरुध्यते । एवं धर्महेतुषु तपःसत्यादिष्विति ॥ ३८ ॥ पुनरिति ॥ लोकैर्दुस्त्यजं चतुर्विधस्याप्येकं स्थानं देहीति पुनर्याचमानाय कलये स प्रभुः परीक्षित् जातरूपं सुवर्णमदात् उपलक्षणतया द्रव्यमेवादात् । ततः सुवर्णदानात् अनृतं मदं कामं स्त्रीसङ्गं रजः रजोमूलां हिंसां पञ्चमं वैरं चार्थादेवादात् एषां सुवर्णोपलक्षितधनमूलकत्वात् ॥ ३९ ॥ अमूनीति ॥ अधर्मः प्रभवत्यस्मात् इति तथाभूतः कलिः तस्य परीक्षितो निदेशकृत् आज्ञानुवर्ती सन् औत्तरेयेण परीक्षिता दत्तानि अमूनि पूर्वो-

पुनश्च याचमानाय जातरूपमदात्प्रभुः ॥ ततोऽनृतं मदं कामं रजो वैरं च पञ्चमम् ॥ ३९ ॥ अमूनि पञ्च स्थानानि ह्यधर्मप्रभवः कलिः ॥ औत्तरेयेण दत्तानि न्यवसत्तन्निदेशकृत् ॥ ४० ॥ अथैतानि न सेवेत बुभूषुः पुरुषः क्वचित् ॥ विशेषतो धर्मशीलो राजा लोकपतिर्गुरुः ॥ ४१ ॥ वृषस्य नष्टांस्त्रीन्पादांस्तपः शौचं दयामिति ॥ प्रतिसंदध आश्वास्य महीं च समवर्धयत् ॥ ४२ ॥ स एष एतर्ह्यध्यास्त आसनं पार्थिवोचितम् ॥ पितामहेनोपन्यस्तं राज्ञाऽरण्यं विविक्षता ॥ ४३ ॥ आस्तेऽधुना स राजर्षिः कौरवेन्द्रः श्रियो ल्लसन् ॥ गजाह्वये महाभागश्चक्रवर्ती बृहच्छ्रवाः ॥ ४४ ॥

क्तानि पञ्चस्थानानि सप्तम्यर्थे द्वितीया । अकर्मकधातुयोगेन देशादेः कर्मत्वं वा । न्यवसत् नितरामवसत् ॥४०॥ अथेति ॥ अथ तस्माद्बुभूषुः स्वक्षेममिच्छुः पुरुषः क्वचित् कस्मिन्नपि काले देशे च वा एतानि द्यूतादीनि न सेवेत । स्त्रीसुवर्णयोरसेवनं च तत्रानासक्तिः विशेषतो धर्म एव शीलं वृत्तं यस्य सः लोकानां पतिः गुरुश्च राजा न सेवेत॥४१॥ वृषस्येति ॥ वृषरूपस्य धर्मस्य नष्टान् तपः शौचं दयामिति त्रीन् पादान् परीक्षित् पुनः प्रतिसंदधे योजयामास । तप आदीनि प्रवर्त्तितवानित्यर्थः । तथा महीं चाश्वास्य सान्त्वयित्वा सम्यग् धर्ममार्गप्रवर्त्तनेन कृष्यादिना चावर्धयत् ॥ ४२ ॥ स इति ॥ स उक्तविधप्रभावः एष परीक्षित् एतर्हि अधुनापि अरण्यं वनं विविक्षता प्रवेष्टुमिच्छता पितामहेन राज्ञा युधिष्ठिरेण उपन्यस्तं प्रदत्तं पार्थिवस्य सार्वभौमस्योचितम् आसनं सिंहासनमध्यास्ते ॥४३॥ आस्त इति ॥ चक्रं भूमण्डलं वर्त्तयति पालयति चक्रवर्त्ती बृहच्छ्रवाः विपुलकीर्तिः महाभागः स राजर्षिः परीक्षित्कौरवेन्द्राणां युधिष्ठिरादीनां श्रियोल्लसन् कौरवेन्द्र इति पृथक् पदपाठे कर्त्तृविशेषणम् । गजाह्वये हस्तिनापुरेऽधुनास्ते॥४४॥

इत्थमिति ॥ अयमभिमन्युसुतो नृपः परीक्षित् इत्थंभूतानुभावः यस्य क्षोणीं पृथ्वीं पालयतः सतः यूयमपि सत्राय दीक्षिताः प्रवृत्ताः अत्र प्रकरणे आस्ते पालयत इत्यादिषु वर्त्तमानसामीप्ये वर्त्तमानवन्निर्देशः स्मेत्यध्याहारो वा । सत्रमिदं बलदेवदृष्टादन्यदेव ज्ञेयम् ॥ ४५ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायः प्रथमस्यामूं सप्तदशे व्यधात् ॥ १७ ॥ अष्टादशे पितुः कण्ठे मृतसर्पनिधानतः ॥ राज्ञे मुनिशिशोः शापोऽत्र श्लोकाः सार्द्धखेषवः ॥ त्रीण्युवाचेति पादाढ्याः षट्पञ्चाशदनुष्टुभः ॥ १८ ॥ य इति ॥ यो वै परीक्षित् मातुरुदर एव द्रौणेः ब्रह्मास्त्रेण विप्लुष्टो निर्दग्धोऽपि अद्भुतकर्मणो भगवतः कृष्णस्य अनुग्रहात् न मृतः ॥ १ ॥ ब्रह्मेति ॥ भगवत्यर्पित आशयोन्तःकरणं येन सः यस्तु राजा ब्रह्मकोपेन ब्राह्मणशापेन उत्थितात्प्रेरितात्तक्षकात् प्राणानां विप्लवो नाशः तस्मात् यत् उरु भयं तस्मान्न संमुमोह ॥२॥ उत्सृज्येति ॥ सर्वतः सर्वत्र देहपुत्रादिषु च सङ्गम् आसक्तिम् उत्सृज्य विज्ञाता अजितस्य भगवतः संस्थितिस्तत्त्वं येन स वैयासकेः शुकस्य शिष्यः परीक्षित् गङ्गायां स्वं कलेवरं

इत्थंभूतानुभावोऽयमभिमन्युसुतो नृपः ॥ यस्य पालयतः क्षोणीं यूयं सत्राय दीक्षिताः ॥ ४५ ॥ इति श्रीभागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे कलिनिग्रहो नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥ सूत उवाच ॥ यो वै द्रौण्यस्त्रविप्लुष्टो न मातुरुदरे मृतः ॥ अनुग्रहाद्भगवतः कृष्णस्याद्भुतकर्मणः ॥ १ ॥ ब्रह्मकोपोत्थिताद्यस्तु तक्षकात्प्राणविप्लवात् ॥ न संमुमोहोरुभयाद्भगवत्यर्पिताशयः ॥२॥ उत्सृज्य सर्वतः सङ्गं विज्ञाताजितसंस्थितिः॥ वैयासकेर्जहौ शिष्यो गङ्गायां स्वं कलेवरम् ॥ ३ ॥ नोत्तमश्लोकवार्तानां जुषतां तत्कथामृतम् ॥ स्यात्संभ्रमोऽन्तकालेऽपि स्मरतां तत्पदाम्बुजम् ॥४॥ तावत्कलिर्न प्रभवेत्प्रविष्टोपीह सर्वतः ॥ यावदीशो महानुर्व्यामाभिमन्यव एकराट् ॥ ५ ॥ यस्मिन्नहनि यर्ह्येव भगवानुत्ससर्ज गाम् ॥ तदैवेहानुवृत्तोऽसावधर्मप्रभवः कलिः ॥६॥ नानुद्वेष्टि कलिं सम्राट् सारङ्ग इव सारभुक् ॥ कुशलान्याशु सिध्यन्ति नेतराणि कृतानि यत् ॥७॥

जहौ ॥ ३ ॥ नेति ॥ उत्तमश्लोकस्य भगवत एव वार्त्ता येषां तस्य उत्तमश्लोकस्यैव कथामृतं जुषतां सेवमानानां शतार्षः । तस्य पदाम्बुजं स्मरतां च अन्तकालेऽपि संभ्रमो मोहो न स्यात् ॥ ४ ॥ तावदिति ॥ एकराट् चक्रवर्ती महान् आभिमन्यवः अभिमन्युसुतो यावदुर्व्यामीशो बभूव तावदिह भारतवर्षे सर्वतः प्रविष्टोऽपि कलिर्न प्रभवेत् दम्भादिदोषं न प्रकटीकृतवान्। लङो लिङर्षः ॥५॥ यस्मिन्निति ॥ यस्मिन्नहनि यर्हि यस्मिन्नेव क्षणे भगवान् श्रीकृष्णो गां भूमिम् उत्ससर्ज तत्याज तदा तस्मिन्नेवाहनि क्षणे च अधर्मस्य प्रभवो यस्मिन्सोऽसौ कलिरिह भूमावनुवृत्तः प्रविष्टः ॥६॥ ननु कलिं सर्वथा किन्न हतवानित्याशङ्क्याह—नेति॥ सारङ्ग इव भ्रमर इव सारभुक् सारग्राही सम्राट् सार्वभौमः परीक्षित् कलिं नानुद्वेष्टि स्म । सारमाह। यत् यस्मिन् कलौ कृतानि कुशलानि पुण्यकर्माणि आशु सिद्ध्यन्ति शीघ्रं फलन्ति इतराणि पापानि तु शीघ्रं न सिद्ध्यन्ति इतरयुगेषु नायं गुणः । यद्वा कुशलानि अकृतान्यपि आशु संकल्पमात्रेण सिद्ध्यन्ति।इतराणि पापानि आशु न सिद्ध्यन्ति किन्तु कृतान्येव सिद्ध्यन्ति नतु संकल्पमात्रेण॥७॥

किमिति ॥ बालेष्वविवेकिषु शूरेण धीरेण विवेकिषु भीरुणा कलिना किं नु अनिष्टं स्यान्न किमपि । यः कलिः प्रमत्तेष्वेव नृपषु अप्रमत्तः सावधानः सन् मेषीषु वृक इव वर्त्तते ॥ ८ ॥ उपवर्णितमिति ॥ यद्यूयं मामपृच्छत पृष्टवन्तः तदेतत्पारीक्षितं परीक्षित्संबन्धि पुण्यं वदतां शृण्वतां च वासुदेवकथोपेतमाख्यानं मया वो युष्माकमुपवर्णितम् ॥ ९ ॥ या इति ॥ कथनीयानि उरूणि कर्माणि यस्य तस्य भगवतो गुणा वात्सल्यादयः कर्माणि सृष्टयादीनि च आश्रयो यासां तया याः कथाः सन्ति ताः बुभूषुभिः क्षेममिच्छद्भिः पुम्भिः संसेव्याः ॥ १० ॥ सूतेति ॥ हे सूत हे सौम्य त्वं शाश्वतीः समाः अनन्तान्संवत्सरान् जीव । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । यस्त्वं नोऽस्माकं मर्त्यानां मरणधर्माणाम् अमृतम् मरणनिवर्त्तकं विशदं कृष्णस्य यशः शंससि कथयसि ॥ ११ ॥ कर्मणीति ॥ अनाश्वासे वैगुण्यबाहुल्येन अनिश्चितफलेऽस्मिन् सत्राख्ये कर्मणि संलग्नानामत एव धूमेन धूम्रा विवर्णा आत्मानो येषां तेषामस्माकं कर्माणि शेषे षष्ठी । भवान् गोविन्दस्य पादपद्मयोरासवं मकरन्दमासवमिव दुःखविस्मारकं मधु मधु इव

किं नु बालेषु शूरेण कलिना धीरभीरुणा ॥ अप्रमत्तः प्रमत्तेषु यो वृको नृषु वर्तते ॥ ८ ॥ उपवर्णितमेतद्वः पुण्यं पारीक्षितं मया ॥ वासुदेवकथोपेतमाख्यानं यदपृच्छत ॥ ९ ॥ या याः कथा भगवतः कथनीयोरुकर्मणः ॥ गुणकर्माश्रयाः पुंभिः संसेव्यास्ता बुभूषुभिः ॥ १० ॥ ऋषय ऊचुः ॥ सूत जीव समाः सौम्य शाश्वतीर्विशदं यशः ॥ यस्त्वं शंससि कृष्णस्य मर्त्यानाममृतं हि नः ॥ ११ ॥ कर्मण्यऽस्मिन्ननाश्वासे धूमधूम्रात्मनां भवान् ॥ आपाययति गोविन्दपादपद्मासवं मधु ॥ १२ ॥ तुलयाम लवेनापि न स्वर्गं नापुनर्भवम् ॥ भगवत्सङ्गिसङ्गस्य मर्त्यानां किमुताशिषः ॥ १३ ॥ को नाम तृप्येद्रसवित्कथायां महत्तमैकान्तपरायणस्य ॥ नाऽन्तं गुणानामगुणस्य जग्मुर्योगेश्वरा ये भवपाद्ममुख्याः ॥ १४ ॥

स्वादु यशः आपाययति श्रावयति ॥ १२ ॥ तुलयाम इति ॥ भगवत्सङ्गिनां यः सङ्गस्तस्य यो लवः स्वल्पः कालस्तेनापि स्वर्गं कर्मफलमपुनर्भवं मोक्षं ज्ञानफलं च वयं न तुलयाम समं न पश्याम संभावनायां लोट् । तत्संभावनामपि न कुर्मः । मर्त्यानां मनुष्याणाम् आशिषो राज्याद्याः न तुलयामेति किमुत वक्तव्यम् । तत्र भक्तेः साधनस्यापि साधुसङ्गस्य लवेनापि कर्मज्ञानादेः संपूर्णमपि फलं न तुलयाम किमुत बहुकालव्यापिना साधुसङ्गेन किमुततरां तत्फलभूतया भक्त्या किमुततमां भक्तिफलेन प्रेम्णा इति कैमुत्यातिशयो द्योत्यः । अत्र न तथास्य भवेत् क्लेश इत्यादिना यथा योषित्सङ्गादपि तत्सङ्गिसङ्गो निन्द्यस्तथा भगवत्सङ्गादपि भगवत्सङ्गिसङ्गः प्रशस्य इत्याशयः ॥ १३ ॥ क इति ॥ महत्तमानां परमविवेकिनामेकान्तेनाव्यभिचारेण परमुत्कृष्टमयनमाश्रयो यस्तस्य भगवतः कथायां रसवित् रसज्ञः को नाम तृप्येत् न कोऽपीत्यर्थः । भवः शिवः पाद्मो ब्रह्मा च मुख्यौ येषां ते ये योगेश्वराः तेऽपि अगुणस्य प्राकृतगुणरहितस्य हरेः कल्याणगुणानामन्तं न जग्मुः एतावन्त इति परिगणयितुं न शेकुः ॥ १४ ॥

तदिति ॥ तत् तस्मात् हे विद्वन् नोऽस्माकं मध्ये भगवानेव प्रधानं यस्य सः भवान् महत्तमैकान्तपरायणस्य हरेः उदारं श्रेष्ठं विशुद्धम् आचरितं शुश्रूषतां श्रोतुमिच्छताम् आर्षः शता। नोऽस्माकं वितनोतु विस्तरतः कथयतु ॥ १५ ॥ स इति ॥ वै प्रसिद्धः महाभागवतः अदभ्रा अनल्पा बुद्धिर्यस्य सः परीक्षित् येन वैयासकिशब्दितेन शुकोपदिष्टेन ज्ञानेन ज्ञानसाधनेनाख्यानेन अपवर्गो मोक्ष इत्याख्या यस्य तत् खगेन्द्रध्वजो गरुडध्वजो भगवांस्तस्य पादमूलं भेजे प्राप । अत्र भगवद्भक्तानां भगवत्पदप्राप्तिरेवापवर्गशब्दवाच्या इत्याशयः॥ १६ ॥ तदिति ॥ परं पुण्यं पुण्यावहम् अत्यद्भुतयोगे ज्ञानयोगे निष्ठा परिसमाप्तिर्यस्य तत् असंवृतः स्पष्टोऽर्थो यस्य तत् अनन्तस्य भगवत आचरितेनोपपन्नं संयुक्तं भागवतानामभिराममानन्दकरं पारीक्षितं परीक्षिते कथितम् आख्यानं श्रीभागवतन्नोऽस्मभ्यमाख्याहि एतैर्विशेषणैः कर्मज्ञानभक्तियोगप्रकाशकत्वं दर्शितम्॥ १७॥ अहो इति ॥ अहो अस्मद्भाग्यं वयं विलोमजाताः ब्राह्मण्यां क्षत्रियाज्जाताः वर्णसङ्करा अपि वृद्धानां शुकादीनाम् अनुवृत्त्या सेवया अद्याधुना जन्मभृतः सफलजन्मानः

तन्नो भवान्वै भगवत्प्रधानो महत्तमैकान्तपरायणस्य ॥ हरेरुदाराचरितं विशुद्धं शुश्रूषतां नो वितनोतु विद्वन् ॥ १५ ॥ स वै महाभागवतः परीक्षिद्येनाऽपवर्गाख्यमदभ्रबुद्धिः ॥ ज्ञानेन वैयासकिशब्दितेन भेजे खगेन्द्रध्वजपादमूलम् ॥ १६ ॥ तन्नः परं पुण्यमसंवृतार्थमाख्यानमत्यद्भुतयोगनिष्ठम् ॥ आख्याह्यनन्ताचरितोपपन्नं पारीक्षितं भागवताभिरामम् ॥ १७ ॥ सूत उवाच ॥ अहो वयं जन्मभृतोऽद्य हास्म वृद्धानुवृत्त्याऽपि विलोमजाताः ॥ दौष्कुल्यमाधिं विधुनोति शीघ्रं महत्तमानामभिधानयोगः ॥ १८ ॥ कुतः पुनर्गृणतो नाम तस्य महत्तमैकान्तपरायणस्य ॥ योऽनन्तशक्तिर्भगवाननन्तो महद्गुणत्वाद्यमनन्तमाहुः ॥ १९ ॥ एतावताऽलं ननु सूचितेन गुणैरसाम्यानतिशायनस्य ॥ हित्वेतरान्प्रार्थयतो विभूतिर्यस्याङ्घ्रिरेणुं जुषतेऽनभीप्सोः ॥ २० ॥

आस्म जाताः। हेति हर्षे महत्तमानां त्वादृशानामभिधानयोगः लौकिकोऽपि संभाषणसंबन्धः दौष्कुल्यं दुष्कुलत्वम् आधिं तन्निमित्तां मनःपीडां च शीघ्रं विधुनोत्यपनयति १८॥ कुत इति ॥ योऽसौ भगवान् अनन्तशक्तिः यश्च स्वयमप्यनन्तः महान्तो गुणा यस्य तस्य भावो महद्गुणत्वं तस्मात् आत्याभाव आर्षः यं गुणतोऽप्यनन्तमाहुः तस्य महत्तमैकान्तपरायणस्य नाम गृणतः कीर्त्तयतः पुंसः कुतः पुनर्दौष्कुल्याधीः। यद्वा गृणतः पुंसः नामकर्तृ दौष्कुल्यमाधिं च धुनोतीति कुतः पुनर्वक्तव्यम् ॥ १९॥ एतावतेति ॥ गुणैर्न विद्यते साम्यं यस्य न विद्यतेऽतिशायनमतिशयश्च यस्मात् गुणैस्तत्साम्यं तदाधिक्यं चान्यस्य नास्तीति तस्य पूर्णगुणस्य भगवतः सूचितेन दिङ्मात्रप्रदर्शितेनैतावता महिम्नालं पर्याप्तं कस्तद्विस्तरतो वक्तुं शक्नोति तदेवाह। विभूतिर्लक्ष्मीः प्रार्थयतोऽपि इतरान् ब्रह्मादीन् हित्वा विहायानभीप्सोरकामयमानस्यापि यस्याङ्घ्रिरेणुं जुषते सेवते ॥ २० ॥

अथेति ॥ यतो विरिञ्चेन ब्रह्मणोपहृतं समर्पितमर्हणाम्भोऽर्घ्यजलं गङ्गात्मकं यस्य मुकुन्दस्य पादनखावसृष्टमर्वाक् प्रसृतं सत् ईशेन शिवेन सहितं जगत्पुनाति । एतेन विरिञ्चेशयोरपि सेवकत्वमुक्तम् । अथ तस्मादपि हेतोर्मुकुन्दात् वासुदेवादन्यतमोऽन्यो लोके भगवत्पदस्यार्थो वाच्यः को नाम अतो मुकुन्द एव भगवत्पदस्यार्थः मुकुन्द एव सर्वेश्वर इत्यर्थः ॥ २१ ॥ यत्रेति ॥ सहसैव भाग्योदयेन यत्र यस्मिन्ननुरक्ताः धीराः जितेन्द्रियाः सन्तो देहादिषु चोढं रूढमूलं सङ्गमासक्तिं व्यपोह्य त्यक्त्वा तत्प्रापकमन्त्यं परमकाष्ठापन्नं पारमहंस्यमाश्रमं व्रजन्ति । यस्मिन् आश्रमे अहिंसा उपशमश्च स्वः स्वाभाविको धर्मः ॥ २२ ॥ अहमिति ॥ हे अर्यमणः सूर्यतुल्याः त्रयीमूर्त्तयः भवद्भिः पृष्टोप्यहमत्र भगवन्महिम्नि आत्मनो मम बुद्धेः अवगमः प्रसरः यावानस्ति तावन्तं महिमानमाचक्षे वर्णयामि । यथा पतत्रिणो गरुडादयः आत्मसमं स्वशक्त्यनुरूपमेव नभः पतन्ति । उद्गच्छन्ति न तदन्तं लभन्ते तथा विपश्चितो ज्ञानिनोऽपि समं स्वबुद्धिशक्त्यनुरूपमेव विष्णुगतिं भगवन्महिमानं पतन्ति विषयीकुर्वन्ति वर्णयन्ति च न तु तदन्तं ल-

अथापि यत्पादनखावसृष्टं जगद्विरिञ्चोपहृतार्हणाम्भः ॥ सेशं पुनात्यऽन्यतमो मुकुन्दात्को नाम लोके भगवत्पदार्थः ॥ २१ ॥ यत्रानुरक्ताः
सहसैव धीरा व्यपोह्य देहादिषु सङ्गमूढम् ॥ व्रजन्ति तत्पारमहंस्यमन्त्यं यस्मिन्नहिंसोपशमः स्वधर्मः ॥ २२ ॥ अहं हि पृष्टोऽर्यमणो भवद्भि-
राचक्ष आत्मावगमोऽत्र यावान् ॥ नभः पतन्त्यात्मसमं पतत्त्रिणस्तथा समं विष्णुगतिं विपश्चितः ॥ २३ ॥ एकदा धनुरुद्यम्य विचरन्मृगयां
वने ॥ मृगाननुगतः श्रान्तः क्षुधितस्तृषितो भृशम् ॥ २४ ॥ जलाशयमचक्षाणः प्रविवेश तमाश्रमम् ॥ ददर्श मुनिमासीनं शान्तं मीलितलो-
चनम् ॥ २५ ॥ प्रतिरुद्धेन्द्रियप्राणमनोबुद्धिमुपारतम् ॥ स्थानत्रयात्परं प्राप्तं ब्रह्मभूतमविक्रियम् ॥ २६ ॥ विप्रकीर्णजटाच्छन्नं रौरवेणाजिनेन
च ॥ विशुष्यत्तालुरुदकं तथाभूतमयाचत ॥ २७॥ अलब्धतृणभूम्यादिरसंप्राप्ताऽर्घसूनृतः ॥ अवज्ञातमिवात्मानं मन्यमानश्चुकोप ह ॥२८॥

भन्ते ॥ २३ ॥ एकदेति ॥ एकदा परीक्षित् धनुरुद्यम्य वने मृगयां विचरन् मृगाननुगतः भृशमत्यन्तं श्रान्तः क्षुधितश्च तृषितश्च जातः ॥ २४ ॥ जलाशयमिति ॥ क्वचिदपि जलाशयमचक्षाणः अपश्यंस्तं प्रसिद्धं शमीकाश्रमं प्रविवेश । तत्र आसीनं बद्धासनं शान्तं रागादिरहितं मीलिते लोचने येन तं मुनिं शमीकं ददर्श ॥२५॥ प्रतिरुद्धेति द्वयम् ॥ प्रतिरुद्धानि प्रत्याहृतानि इन्द्रियाणि प्राणाः मनः बुद्धिश्च येन तम् उपारतं बाह्यव्यापारादुपरतं स्थानत्रयाज्जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिरूपावस्थात्रयात्परं तुरीयं समाधिं प्राप्तम् अतो ब्रह्मवित्त्वात् "ब्रह्मविद् ब्रह्मैव भवति" इति श्रुतेर्ब्रह्मभूतम् अविक्रियं विकाररहितं विप्रकीर्णाभिर्विक्षिप्ताभिः जटाभिराच्छन्नमावृतं रौरवेण रुरोर्मृगस्य संबन्धिना अजिनेन चर्मणा आच्छन्नं ददर्श । तथाभूतं मुनिं विशुष्यत्तालु यस्य सः परीक्षित् उदकं जलमयाचत ॥ २६॥ २७॥ अलब्धेति ॥ न लब्धं तृणं तृणासनं भूमिरुपवेशनस्थानमादिना आस्तरणादि च येन न संप्राप्तः अर्घः पूजा सूनृतं मधुरवचनं च येन सः राजा आत्मानम् अवज्ञातमनादृतमिव मन्यमानः ममातिथ्यमनेन किमपि न कृतमिति चुकोप ह

॥ २८ ॥ अभूतेति ॥ हे ब्रह्मन् शौनक क्षुत्तृड्भ्यामर्दितः पीडितः आत्मा यस्य तस्य राज्ञः ब्राह्मणं मुनिं शमीकं प्रति सहसा झटिति पूर्वं कदापि यो न भूतः अभूतपूर्वः एवंभूतो मन्युः क्रोधो मत्सरः तदुत्कर्षासहनं च अभूत् ॥ २९ ॥ स इति ॥ सतु राजा ततो विनिर्गच्छन् रुषा धनुषः कोट्यग्रेण तस्य ब्रह्मऋषेरंसे स्कन्धे गतासुं मृतमुरगं सर्पं निधाय भो ब्रह्मन् यथाहमतिथिस्त्वया साधु सत्कृतस्तथा त्वामहमप्यनया मालया सत्करोमीति वदन्निति भावः । स्वपुरम् आगमत् ॥ ३० ॥ पुरागमनसमये राजा विमृशति—एष इति ॥ किमेष मुनिः निभृताशेषकरणः नियमितसकलेन्द्रियः सन् मीलितेक्षणो मुद्रितनयनो यथार्थसमाधिः अहोस्विदागतैः क्षत्रबन्धुभिरस्माकं किं नु प्रयोजनं स्यादिति बुद्ध्या मृषा वृथैव समाधिर्यस्य तथाभूत एवमास्ते अत्रायं राज्ञो महात्मनोऽपि बुद्धिविप्लवे तं शीघ्रं स्वपार्श्वं नेतुं विप्रशापद्वारा विरक्तं विधाय शुकेन संमेल्य श्रीभागवतरूपेण स्वयमाविर्भूय कलौ जनिष्यमाणानपि कांश्चिद्भक्तान् स्वलीलां श्रावयितुं हरेरेवायं मनोरथः ॥ ३१ ॥ तस्येति ॥ तस्य मुनेः बालकोऽप्यतितेजस्वी शृङ्गिनाम

अभूतपूर्वः सहसा क्षुत्तृड्भ्यामर्दितात्मनः ॥ ब्राह्मणं प्रत्यभूद्ब्रह्मन्मत्सरो मन्युरेव च ॥ २९ ॥ स तु ब्रह्मऋषेरंसे गतासुमुरगं रुषा ॥ विनिर्गच्छन्धनुष्कोट्या निधाय पुरमागमत् ॥ ३० ॥ एष किं निभृताशेषकरणो मीलितेक्षणः ॥ मृषासमाधिराहोस्वित्किं नु स्यात्क्षत्रबन्धुभिः ॥३१॥ तस्य पुत्रोऽतितेजस्वी विहरन्बालकोऽर्भकैः ॥ राज्ञाऽघं प्रापितं तातं श्रुत्वा तत्रेदमब्रवीत् ॥ ३२ ॥ अहो अधर्मः पालानां पीव्नां बलिभुजामिव ॥ स्वामिन्यघं यद्दासानां द्वारपानां शुनामिव ॥ ३३ ॥ ब्राह्मणैः क्षत्रबन्धुर्हि द्वारपालो निरूपितः ॥ स कथं तद्गृहे द्वाःस्थः सभाण्डं भोक्तुमर्हति ॥ ३४ ॥ कृष्णे गते भगवति शास्तर्युत्पथगामिनाम् ॥ तद्भिन्नसेतूनद्याहं शास्मि पश्यत मे बलम् ॥ ३५ ॥ इत्युक्त्वा रोषताम्राक्षो वयस्यानृषिबालकान् ॥ कौशिक्याऽप उपस्पृश्य वाग्वज्रं विससर्ज ह ॥ ३६ ॥

पुत्रः अर्भकैः सह विहरन् तातं पितरं राज्ञा अघं सर्पनिधानेन दुःखं प्रापितं श्रुत्वा तत्र बालानां मध्य एवेदं वक्ष्यमाणमब्रवीत् ॥ ३२ ॥ अहो इति ॥ पीव्नां पुष्टानां पालानां राज्ञामहो अधर्मः स्वामिनि ब्राह्मणे यद्दासानां क्षत्रियाणामघम् अपराधाचरणं तद्बलिभुजां काकानामिव द्वारपानां शुनामिव चेति॥३३॥ दासत्वं दर्शयन् दृष्टान्तं विवृणोति—ब्राह्मणैरिति ॥ क्षत्रबन्धुर्हि ब्राह्मणैः श्वेव द्वारपालत्वेन निरूपितः स्वरक्षार्थमेव राज्येऽभिषिक्त इत्यर्थः । स क्षत्रबन्धुर्द्वाःस्थः द्वारि स्थातुं योग्यः सन् उच्छिष्टभोजनयोग्यः तेषां ब्राह्मणानां गृहे सभाण्डं पात्रे एव स्थितं वस्तु कथं भोक्तुमर्हति । तेन राज्ञां मुनीनां सहसाश्रमप्रवेशे तत्र जलादिप्रार्थने च का योग्यतेतिभावः॥३४॥कृष्ण इति ॥ उत्पथगामिनां शास्तरि दण्डयितरि श्रीकृष्णे स्वलोकं प्रति गते सति तत् तदनन्तरं भिन्नसेतून् मर्यादाभेदकर्तॄन् अद्याहं शास्मि दण्डयामि मे बलं पश्यत ॥ ३५ ॥ इतीति ॥ वयस्यान् ऋषिबालकान्प्रतीत्येवमुक्त्वा रोषेण ताम्रे रक्ते आक्षिणी यस्य स ऋषिबालकः कौशिक्याः नद्या अपः संधिरार्षः।उपस्पृश्य आचम्य वाग्वज्रं शापं विससर्ज ॥३६॥

इतीति ॥ इत्येवं सर्पनिधानेन लङ्घिता मर्यादा येन तं मे मम ततद्रुहं पितृद्रुहं कुलाङ्गारं स्वकुलनाशकं शापयोग्यं राजानं मे मया चोदितस्तक्षकः इतः सप्तमेऽहनि दङ्क्ष्यति दंशेन हनिष्यति । मत्पितुर्गले मृतः सर्पो निक्षिप्तोऽनो जीवन्नेव सर्पो दङ्क्ष्यतीति भावः । धक्ष्यतीति पाठे भस्मीकरिष्यति । स्मेति पादपूरणे । ततेति छान्दसम् ॥ ३७॥ तत इति॥ ततः शापं दत्त्वा पितुराश्रममभ्येत्यागत्य गले कण्ठे सर्पो यस्य तत् कलेवरं यस्य तं "समासे अमूर्द्ध०" इति सप्तम्या अलुक् । स्वपितरं वीक्ष्य दुःखार्त्तः बालो मुक्तकण्ठः उच्चैः स्वरयुक्तो रुरोद ॥ ३८ ॥ स वा इति द्वयम् ॥ ततश्च हे ब्रह्मन् स वै आङ्गिरसः अङ्गिरोगोत्रोत्पन्नः शमीकः स्वसुतस्य [illegible] रोदनं श्रुत्वा शनकैर्नेत्रे उन्मील्य स्वांसे मृतमुरगं दृष्ट्वा तं विसृज्य प्रक्षिप्य पुत्रं पप्रच्छ हे वत्स कस्मात् रोदिषि केन वा ते तव प्रतिकृतम् अपकारः कृतः इत्युक्तः स बालकः सर्वं वृत्तं न्यवेदयत् कथयामास ॥ ३९ ॥ ४० ॥ निशम्येति ॥ अतदर्हं शापानर्हं नरेन्द्रं शप्तं निशम्य स ब्राह्मणः शमीक आत्मजं पुत्रं शृङ्गिनामानं नाभ्यनन्दत् किंतु निन्दितवान् । अहो बत हे

इति लङ्घितमर्यादं तक्षकः सप्तमेऽहनि ॥ दङ्क्ष्यति स्म कुलाङ्गारं चोदितो मे ततद्रुहम् ॥३७॥ ततोऽभ्येत्याऽऽश्रमं बालो गलेसर्पकलेवरम् ॥ पितरं वीक्ष्य दुःखार्तो मुक्तकण्ठो रुरोद ह ॥ ३८ ॥ स वा आङ्गिरसो ब्रह्मञ्छ्रुत्वा सुतविलापनम् ॥ उन्मील्य शनकैर्नेत्रे दृष्ट्वा स्वांसे मृतोरगम् ॥ ३९ ॥ विसृज्य पुत्रं पप्रच्छ वत्स कस्माद्धि रोदिषि ॥ केन वा ते प्रतिकृतमित्युक्तः स न्यवेदयत् ॥ ४० ॥ निशम्य शप्तमतदर्हं नरेन्द्रं स ब्राह्मणो नाऽऽत्मजमभ्यनन्दत् ॥ अहो बतांहो महदज्ञ ते कृतं स्वल्पीयसि द्रोह उरुर्दमो धृतः ॥ ४१ ॥ न वै नृभिर्नरदेवं पराख्यं संमातुमर्हस्यविपक्वबुद्धे ॥ यत्तेजसा दुर्विषहेण गुप्ता विन्दन्ति भद्राण्यकुतोभयाः प्रजाः ॥४२॥ अलक्ष्यमाणे नरदेवनाम्नि रथाङ्गपाणावयमङ्ग लोकः ॥ तदा हि चौरप्रचुरो विनङ्क्ष्यत्यरक्षमाणोऽविवरूथवत्क्षणात् ॥४३ ॥ तदद्य नः पापमुपैत्यनन्वयं यन्नष्टनाथस्य वसोर्विलुम्पकात् ॥ परस्परं घ्नन्ति शपन्ति वृञ्जते पशून्स्त्रियोऽर्थान्पुरुदस्यवो जनाः ॥ ४४ ॥

अङ्ग ते त्वया महदंहः पापं कृतम् अल्पीयसि अतितुच्छे द्रोहेऽपकारे उरुर्महान् दमो दण्डः धृतः कृतः ॥ ४१ ॥ नेति ॥ हे अविपक्वबुद्धे नृभिः साधारणनरैः परो विष्णुरित्याख्या यस्य तं नरदेवं राजानं संमातुं समं द्रष्टुमेव नार्हसि । यस्य दुर्विषहेण चोरादिदुष्टैः सोढुमशक्येन तेजसा गुप्ताः सुरक्षिता न कुतश्चित् भयं यासां ताः प्रजाः भद्राणि सुखानि विन्दन्ति लभन्ते ॥ ४२ ॥ अलक्ष्यमाण इति ॥ अङ्ग हे बालक यदा राज्ञो मरणं स्यात् तदा नरदेवनाम्नि रथाङ्गपाणौ विष्णावलक्ष्यमाणे सत्ययं लोकोऽरक्ष्यमाणः अत एव चौरप्रचुरः अविवरूथवत् यथा अरक्षितो मेषसङ्घो वृकादिभ्यः आशु विनश्यति तथा क्षणात् विनङ्क्ष्यति ॥ ४३ ॥ तदिति ॥ नष्टो नाथो रक्षको यस्य तस्य लोकस्य वसोर्वसुनो धनस्य पुंस्त्वमार्षम् । विलुम्पकादपहर्तुश्चौराद्धेतोर्यत्पापं भविष्यति तत् अनन्वयमस्मत्संबन्धशून्यमपि अस्मत्कृतशापनिमित्तत्वान्नोऽ-

स्मान् अद्य शीघ्रमेव उपैति उपैष्यति । यतः पुरवो बहुला दस्यवो येषु ते जनाः परस्परं घ्नन्ति शपन्ति परुषं वदन्ति । पशून् स्त्रियोऽर्थांश्च वृञ्जते अपहरन्ति च । " वृजि, वर्जने " अदादिः अत्रापहारे वृत्तिः ॥ ४४ ॥ तदेति ॥ तदा रक्षकाभावकाले वर्णाश्रमाचारयुतः त्रयीमयः वेदप्रतिपादितो नृणामार्यधर्मः सन् मार्गश्च विलीयते विनङ्क्ष्यति ततश्च धर्मविनाशात् अर्थकामयोरभिनिवेशित आत्मा मनो येषां तेषां शुनामिव कपीनामिव च वर्णानां संकरो भविष्यति ॥ ४५ ॥ राजमात्रं शापानर्हमुक्त्वा परीक्षिति विशेषमाह—धर्मपाल इति सार्द्धम् ॥ अतः सः धर्मपालः सम्राट् बृहच्छ्रवाः विपुलकीर्तिः साक्षात् निष्कपटः महाभागवतो राजर्षिः राजसु ऋषितुल्यः हयमेधेन यजतीति हयमेधयाट् ण्विश्छान्दसः । दीनः स्वागतप्रश्नाद्यभावेन तिरस्कृतः क्षुत्तृट्श्रमयुतो नरपतिः अस्मच्छापं नैव अर्हति ॥ ४६ ॥ परीक्षित् कर्मकानादरणपापप्रायश्चित्ताय भगवन्तं प्रार्थयते—अपापेष्विति ॥ अपापेषु निरपराधेषु स्वभृत्येषु अपक्वबुद्धिना बालेन यच्छापदानलक्षणं पापं कृतं तत् सर्वात्मा भगवान् क्षन्तुमर्हति पापं निवर्तयि-

तदार्यधर्मश्च विलीयते नृणां वर्णाश्रमाचारयुतस्त्रयीमयः ॥ ततोऽर्थकामाभिनिवेशितात्मनां शुनां कपीनामिव वर्णसंकरः ॥ ४५ ॥ धर्मपालो नरपतिः स तु सम्राट बृहच्छ्रवाः ॥ साक्षान्महाभागवतो राजर्षिर्हयमेधयाट् ॥ क्षुत्तृट्श्रमयुतो दीनो नैवाऽस्मच्छापमर्हति ॥ ४६ ॥ अपापेषु स्वभृत्येषु बालेनाऽपक्वबुद्धिना ॥ पापं कृतं तद्भगवन्सर्वात्मा क्षन्तुमर्हति ॥ ४७ ॥ तिरस्कृता विप्रलब्धाः शप्ताः क्षिप्ता हता अपि ॥ नास्य तत्प्रतिकुर्वन्ति तद्भक्ताः प्रभवोऽपि हि ॥ ४८ ॥ इति पुत्रकृताघेन सोऽनुतप्तो महामुनिः ॥ स्वयं विप्रकृतो राज्ञा नैवाऽघं तदचिन्तयत् ॥ ४९ ॥ प्रायशः साधवो लोके परैर्द्वन्द्वेषु योजिताः ॥ न व्यथन्ति न हृष्यन्ति यत आत्माऽगुणाश्रयः ॥ ५० ॥

इति श्रीभागवते महापुराणे प्रथमस्कन्धे विप्रशापोपलम्भनं नामाऽष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

तुमर्हति ॥ ४७ ॥ यदि राजा प्रतिशपेत्तदा निष्कृतिः स्यादपि साप्यत्र नास्तीत्याह—तिरस्कृता इति ॥ तिरस्कृताः परिभूताः विप्रलब्धाः प्रतारिताः शप्ताः क्षिप्ताः निन्दिता हतास्ताडिता अपि तस्य भगवतो भक्ताः प्रतिकर्त्तुं प्रभवोऽपि समर्था अपि अस्य तिरस्कारादिकर्तुं तत् तिरस्कारादिकं न प्रतिकुर्वन्ति ॥ ४८ ॥ इतीति ॥ सः शमीकः महामुनिः एवं पुत्रकृतेन अघेनापराधेनानुतप्तः स्वयं च राज्ञा सर्पप्रक्षेपेण विप्रकृतोऽपि तस्याघं नैवाचिन्तयत् ॥ ४९ ॥ प्रायश इति ॥ ये लोके साधवस्ते परैः शत्रु-मित्रादिभिः द्वन्द्वेषु सुखदुःखादिषु योजिता अपि न व्यथन्ति तङ्भाव आर्षः । न हृष्यन्ति यतस्तेषामात्मान्तःकरणं क्षमासन्तोषादिगुणानामाश्रयः । यद्वा अगुणाश्रयः गुणकार्यरागद्वेषादीनामनाश्रयः । यद्वा यतः आत्मा गुणानां सुखदुःखादीनामाश्रयो न भवति ॥ ५० ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकायाम् ॥ गङ्गासहायः प्रथमस्कन्धस्याष्टादशे व्यधात् ॥ १८ ॥

उनविंशे तु गङ्गायां राज्ञः प्रायोपवेशनम् ॥ श्रीशुकस्यागमश्चात्र श्लोका दृष्टाः खर्वार्द्धयः ॥ उवाचत्रितयं साङ्घ्रिर्द्विपञ्चाशदनुष्टुभः ॥ १९ ॥ महीपतिरिति ॥ अथ स्वगृहागमनसमय एव महीपतिः परीक्षिदात्मकृतं तन्मुनिस्कन्धे सर्पनिधानरूपं गर्ह्यं निन्द्यं कर्म विचिन्तयन् सुदुर्मनाः अतिखिन्नमना अभूत् । अहो मया अनार्यवत् मूर्खवत् निरागसि निरपराधे गूढमनभिव्यक्तं तेजः सामर्थ्यं यस्य तस्मिन् ब्रह्मणि ब्राह्मणे विषये नीचं पापं कृतम् अमीवमिति पाठेऽप्ययमेवार्थः ॥ १ ॥ ध्रुवमिति ॥ ततः कृतात् देवस्य भगवतो हेलनादवज्ञारूपात् मे मम नातिदीर्घात् शीघ्रमेव दुरत्ययमतिवर्त्तितुमशक्यं व्यसनं दुःखं ध्रुवं निश्चितमेव भविष्यति तद् व्यसनं तु मेऽघस्य निष्कृताय पापविनाशाय कामम् असंकोचेनाऽद्धा साक्षादेवास्तु नतु पुत्रादिद्वारेणेति । यद्वा कृतदेवहेलनात् मे व्यसनं ध्रुवमेव भविष्यति तत्तु नातिदीर्घात्कालात् शीघ्रमेवास्तु तत्राप्यद्धा साक्षादेवास्तु यथा पुनरेवंविधं पापमहं न कुर्यामेव ॥ २ ॥ अद्येति ॥ प्रकोपितं कोपं प्रापितं यद् ब्रह्मकुलं तदेवानलोऽद्यैव मे राज्यं बलं च सैन्यमृद्धं प्रभूतधनं

सूत उवाच ॥ महीपतिस्त्वथ तत्कर्म गर्ह्यं विचिन्तयन्नात्मकृतं सुदुर्मनाः ॥ अहो मया नीचमनार्यवत्कृतं निरागसि ब्रह्मणि गूढतेजसि ॥ १ ॥ ध्रुवं ततो मे कृतदेवहेलनाद् दुरत्ययं व्यसनं नातिदीर्घात् ॥ तदस्तु कामं त्वघनिष्कृताय मे यथा न कुर्यां पुनरेवमद्धा ॥ २ ॥ अद्यैव राज्यं बलमृद्धकोशं प्रकोपितब्रह्मकुलानलो मे ॥ दहत्वभद्रस्य पुनर्न मेऽभूत्पापीयसी धीर्द्विजदेवगोभ्यः ॥३॥ स चिन्तयन्नित्थमथाशृणोद्यथा मुनेः सुतोक्तो निर्ऋतिस्तक्षकाख्यः ॥ स साधु मेने न चिरेण तक्षकानलं प्रसक्तस्य विरक्तिकारणम् ॥ ४ ॥ अथो विहायेममसुं च लोकं विमर्शितौ हेयतया पुरस्तात् ॥ कृष्णाङ्घ्रिसेवामधिमन्यमान उपाविशत्प्रायममर्त्यनद्याम् ॥ ५ ॥ या वै लसच्छ्रीतुलसीविमिश्रकृष्णाङ्घ्रिरेण्वभ्यधिकाम्बुनेत्री ॥ पुनाति लोकानुभयत्र सेशान्कस्तां न सेवेत मरिष्यमाणः ॥ ६ ॥

कोशं च दहतु । ततश्च अभद्रस्य दुष्टस्य मे पुनर्द्विजेभ्यो देवेभ्यो गोभ्यश्चैवंविधा पापीयसी अपचिकीर्षायुक्ता धीर्न अभूत् न भवेदिति लिङर्थे लुङार्षः ॥ ३ ॥ स इति ॥ स राजा इत्थं चिन्तयन्नथानन्तरमेव यथा येन प्रकारेण सप्तमेऽहनि तक्षकाख्यो निर्ऋतिर्मृत्युः मुनेः सुतेनोक्तः तथा शमीकप्रेषितशिष्यादशृणोत् श्रुत्वाऽपि शापमोक्षाय अनुनयमपि नाकरोत् किन्तु स राजा तक्षकस्य विषानलं साधु मेने । यतो विषयेषु प्रसक्तस्य नचिरेण शीघ्रमेव विरक्तिकारणमिति ॥ ४ ॥ अथो इति ॥ अथो तच्छ्रवणानन्तरमेव पुरस्ताच्छापात्पूर्वमेव राज्यावस्थायामेव हेयतया विमर्शितौ विचारेण निश्चितौ अमुम् इमं च लोकं विहाय तत्र सुखस्पृहां त्यक्त्वा कृष्णस्याङ्घ्र्योः सेवामेव अधि लोकद्वयादधिकां मन्यमानः सन् प्रायमनशनं यथा भवति तथा तत्संकल्पेनामर्त्यनद्यां गङ्गायां तत्तीरे उपाविशत् ॥ ५ ॥ या वै इति ॥ या वै स्फुटं लसन्ती श्रीर्यस्यास्तया तुलस्या विमिश्राः ये कृष्णाङ्घ्रिरेणवस्तैरभ्यधिकं सर्वोत्कृष्टं यदम्बु तस्य नेत्री तद्वाहिनी या गङ्गा सेशान् ईशैर्लोकपालादिभिः सहितान् लोकान् जनानुभयत्र

ऊर्द्धार्धः अन्तर्बहिश्च पुनाति तां मरिष्यमाणः आसन्नमरणः आर्षः शानच् । को वा न सेवेत मरणकालस्यानिश्चितत्वात्सर्वोऽपि लोकः मरिष्यमाण एव अतः सा सर्वदा सेव्या ॥ ६ ॥ इतीति ॥ स पाण्डवेयः परीक्षित् इति हेतोर्विष्णुपद्यां गङ्गायां प्रायोपवेशं प्रतिव्यवच्छिद्य निश्चित्य मुक्तः समस्तेषु देहादिषु सङ्गो येन सः मुनीनां व्रतं नियमो यस्य सः उपशान्तः न विद्यतेऽन्यस्मिन्भावो भावना यस्य स मुकुन्दस्याङ्घ्रिं दध्यौ ॥ ७ ॥ तत्रेति ॥ तत्र गङ्गातीरे राज्ञ उपकारार्थं नतु तीर्थस्नानार्थं कृतार्थत्वात् भुवनं पुनानाः महानुभावाः सशिष्याः मुनयः उपजग्मुरागताः प्रायेण सन्तस्तीर्थाभिगमापदेशैस्तीर्थयात्राव्याजैः स्वयमेव तीर्थानि लोकमलमलिनानि पुनन्ति शोधयन्ति न तेषां कश्चित्स्वार्थः ॥ ८ ॥ अत्रिरिति त्रयम् ॥ अत्रिः वसिष्ठः इत्याद्याः आगताः तत्र गाधिसुतः विश्वामित्रः रामः परशुरामः कुम्भयोनिः अगस्त्यः अरुणादयश्चर्षयः काण्डर्षित्वविशेषेण पृथङ्निर्दिष्टाः नाना यान्यार्षेयाणि ऋषीणां गोत्राणि तेषु ये प्रवराः श्रेष्ठाः तान् समेतान् प्राप्तान् राजाभ्यर्च्य शिरसा भुवं स्पृशन् ववन्दे ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥

इति व्यवच्छिद्य स पाण्डवेयः प्रायोपवेशं प्रति विष्णुपद्याम् ॥ दध्यौ मुकुन्दाङ्घ्रिमनन्यभावो मुनिव्रतो मुक्तसमस्तसङ्गः ॥ ७ ॥ तत्रोपजग्मुर्भुवनं पुनाना महानुभावा मुनयः सशिष्याः ॥ प्रायेण तीर्थाभिगमापदेशैः स्वयं हि तीर्थानि पुनन्ति सन्तः ॥ ८ ॥ अत्रिर्वसिष्ठश्च्यवनः शरद्वानरिष्टनेमिर्भृगुरङ्गिराश्च ॥ पराशरो गाधिसुतोऽथ राम उतथ्य इन्द्रप्रमदेध्मवाहौ ॥९॥ मेधातिथिर्देवल आर्ष्टिषेणो भारद्वाजो गौतमः पिप्पलादः ॥ मैत्रेय और्वः कवषः कुम्भयोनिर्द्वैपायनो भगवान्नारदश्च ॥१०॥ अन्ये च देवर्षिब्रह्मर्षिवर्या राजर्षिवर्या अरुणादयश्च ॥ नानार्षेयप्रवरान्समेतानभ्यर्च्य राजा शिरसा ववन्दे ॥११॥ सुखोपविष्टेष्वथ तेषु भूयः कृतप्रणामः स्वचिकीर्षितं यत् ॥ विज्ञापयामास विविक्तचेता उपस्थितोऽग्रेऽभिगृहीतपाणिः ॥ १२ ॥ परीक्षिदुवाच ॥ अहो वयं धन्यतमा नृपाणां महत्तमानुग्रहणीयशीलाः ॥ राज्ञां कुलं ब्राह्मणपादशौचाद्दूराद्विसृष्टं बत गर्ह्यकर्म ॥ १३ ॥

सुखेति ॥ अथ तेषु सुखं यथा तथोपविष्टेषु सत्सु भूयोऽपि विज्ञापनार्थं कृतः प्रणामो येन स उपस्थितस्तेषां समीपे तिष्ठन्नग्रेऽभिगृहीतपाणिः संयोजिताञ्जलिः विविक्तचेताः शुद्धचित्तः राजा यत्स्वचिकीर्षितं प्रायोपवेशनादि तद्युक्तमयुक्तं वेति विज्ञापयामास ॥ १२ ॥ स्वस्मिन्मुनीनामनुग्रहमालक्ष्यात्मानं श्लाघते—अहो इति ॥ अहो नृपाणां मध्ये वयं धन्यतमाः यतो महत्तमैर्युष्माभिरनुग्रहणीयं शीलं वृत्तं येषां तथाभूताः । "दूरादुच्छिष्टविण्मूत्रपादाम्भांसि समुत्सृजेत् ।" इत्युक्तेः पादशौचजलं दूरे क्षिप्यते राज्ञां कुलं तु बत यस्माद्धेतोः गर्ह्यं निन्द्यं कर्म यस्य तादृशमस्ति अतः ब्राह्मणानां यत्पादशौचं पादक्षालनजलं ततोऽपि दूराद्विसृष्टं ततोऽपि दूरे स्थितियोग्यमित्यर्थः । गर्ह्यकर्मेति आत्मानमुद्दिश्योक्तम् ॥ १३ ॥

शापोऽप्यनुग्रह एवेत्याह—तस्यैवेति ॥ अभीक्ष्णं गृहादिषु विशेषेणासक्तं चित्तं यस्य तस्यैव गर्ह्यकर्मण एव अघस्य पापात्मनः अपि मेऽनुग्रहार्थं निर्वेदो वैराग्यमेव मूलं प्रातिकारणं यस्मिन्स द्विजशापरूपः परावरेशो भगवानेव प्रादुर्बभूव । यत्र यस्मिन् शापे सति प्रसक्तो गृहाद्यासक्तो जनः आशु भयं धत्ते निर्विण्णो भवति । स्वस्य वैराग्यप्राप्यत्वात् तस्य च भयमूलत्वात् तदर्थं द्विजशापं कारितवान् इत्यर्थः। यद्वा निर्वेदस्य मूलं कारणमिति परावरेशविशेषणं पुंस्त्वमार्षम् । यत्र परावरेशे आसक्तो जनः आशु शीघ्रमभयं भयाभावं धत्ते ॥ १४ ॥ तमिति ॥ हे विप्राः भवन्तः तमुक्तविधम् ईशे धृतचित्तं मा माम् उपयातं शरणागतं प्रतियन्तु जानन्तु । तथा गङ्गा च देवी देवतारूपा मां शरणागतं जानातु । विष्णोः गाथाः कथाः गायत द्विजेनोपसृष्टः प्रेरितः कुहको वेषान्तरभाक् तक्षको वा अलं यथेष्टं मां दशतु ॥१५॥ पुनश्चेति ॥ भूयोऽपि कदाचित् यां यां सृष्टिं योनिमुपयामि तत्रानन्ते भगवति रतिस्तदाश्रयेषु महत्सु प्रसङ्गः प्रकृष्टः सङ्गश्च भूयात् सर्वत्र सर्वजनेषु मैत्री च भवदनुग्रहेणास्तु । ब्राह्मणानादरजातानुताप आह । द्विजेभ्यो भवद्भ्यो नमोऽस्तु

तस्यैव मेऽघस्य परावरेशो व्यासक्तचित्तस्य गृहेष्वभीक्ष्णम् ॥ निर्वेदमूलो द्विजशापरूपो यत्र प्रसक्तो भयमाशु धत्ते ॥१४॥ तं मोपयातं प्रति-
यन्तु विप्रा गङ्गा च देवी धृतचित्तमीशे ॥ द्विजोपसृष्टः कुहकस्तक्षको वा दशत्वलं गायत विष्णुगाथाः ॥ १५ ॥ पुनश्च भूयाद्भगवत्यनन्ते रतिः
प्रसङ्गश्च तदाश्रयेषु ॥ महत्सु यां यामुपयामि सृष्टिं मैत्र्यस्तु सर्वत्र नमो द्विजेभ्यः ॥ १६ ॥ इति स्मराजाध्यवसाययुक्तः प्राचीनमूलेषु कुशेषु
धीरः ॥ उदङ्मुखो दक्षिणकूल आस्ते समुद्रपत्न्याः स्वसुतन्यस्तभारः ॥ १७ ॥ एवं च तस्मिन्नरदेवदेवे प्रायोपविष्टे दिवि देवसंघाः ॥ प्रशस्य
भूमौ व्यकिरन्प्रसूनैर्मुदा मुहुर्दुन्दुभयश्च नेदुः ॥ १८ ॥ महर्षयो वै समुपागता ये प्रशस्य साध्वित्यऽनुमोदमानाः ॥ ऊचुः प्रजानुग्रहशीलसारा
यदुत्तमश्लोकगुणाभिरूपम् ॥१९॥न वै इदं राजर्षिवर्य चित्रं भवत्सु कृष्णं समनुव्रतेषु ॥ येऽध्यासनं राजकिरीटजुष्टं सद्यो जहुर्भगवत्पार्श्वकामाः॥२०॥

॥ १६ ॥ इति स्मेति ॥ इत्येवमध्यवसायो निश्चयस्तद्युक्तो धीरः स्वसुते जनमेजये न्यस्तो राज्यभारो येन स राजा समुद्रपत्न्याः गङ्गाया दक्षिणकूले तीरे प्राचीनानि पूर्वदिक्स्थितानि मूलानि लक्षणया अग्राणि येषां तेषु प्रागग्रेषु प्रागग्राणामेवासने विधानात् कुशेषु उदङ्मुख आस्ते स्म उपविष्टवान् ॥ १७ ॥ एवं चेति ॥ एवं हि नरदेवानां राज्ञां देवे पूज्ये तस्मिन् परीक्षिति प्रायोपविष्टे सति दिवि वर्त्तमाना देवसङ्घास्तं भूमौ स्थितं प्रशस्य मुदा मुहुः प्रसूनैः कुसुमैर्व्यकिरन् वृष्टिमकुर्वन् दैवैर्वादिता दुन्दुभयश्च नेदुः ॥१८॥ महर्षय इति ॥ प्रजासु जनेषु योऽनुग्रहस्तस्मिन् शीलं सारो बलं च येषां ते ये च महर्षयस्तत्र समुपागतास्ते साधु साध्वित्यनुमोदमानास्तं राजानं प्रशस्य उत्तमश्लोकस्य हरेर्गुणैरभिरूपं योग्यं यद्वचनं तदूचुः ॥१९॥ न वै इति ॥ हे राजर्षिवर्य ये भवन्तो भगवत्पार्श्वं प्राप्तुकामाः सन्तो राजकिरीटैर्जुष्टं सेवितमध्यासनं सार्वभौमसिंहासनं सद्यो जहुस्तत्यजुरिति युधिष्ठिराद्यभिप्रायेण तेषु कृष्णं समनुव्रतेषु श्रीकृष्णसेवकेषु भवत्सु इदं भगवत्कथाप्रार्थनं चित्रमाश्चर्यं नैव भवति ॥ २० ॥

अथ ते परस्परं संमन्त्रयन्ते—सर्वे इति ॥ भागवतेषु प्रधानः असौ राजा यावत्कलेवरं विहाय विरजस्कं शुद्धं विशोकं परमुत्कृष्टं लोकं यास्यति तावद्वयं सर्वे अत्रैवास्महे ॥ २१ ॥ आश्रुत्येति ॥ समं पक्षपातशून्यं मधुच्युत् अमृतस्रावि गुरु गम्भीरार्थमव्यलीकं यथार्थं तत्पूर्वोक्तऋषिगणानां वचः परीक्षित् आश्रुत्य विष्णोश्चरितानि शुश्रूषमाणः श्रोतुकामः युक्तः सावधानः सन्नेतानृषीनभिवन्द्याभाषत छन्दोभङ्गः ॥२२॥ समागता इति ॥ त्रयाणां लोकानां पृष्ठे उपरि सत्यलोके यथा मूर्तिधरा वेदाः सन्ति तद्वदव भासमानाः यूयं सर्वे सर्वतः सर्वाभ्यो दिग्भ्य एवेह मदनुग्रहार्थं समागता न स्वार्थं येषां भवताम् आत्मशीलं स्वतःसिद्धस्वभावरूपं परेषु मादृशेषु दीनेष्वनुग्रहम् ऋते विनेह लोकेऽथवामुत्र च स्वर्गादिलोके कश्चनाप्यर्थः प्रयोजनं नास्ति ॥२३॥ ततश्चेति ॥ हे विप्राः विश्रभ्य भवद्विश्वासं कृत्वा इत्येवंकर्तव्यमित्यस्य भाव इतिकृत्यता तस्यां विषये

सर्वे वयं तावदिहास्महेद्य कलेवरं यावदसौ विहाय ॥ लोकं परं विरजस्कं विशोकं यास्यत्ययं भागवतप्रधानः ॥२१॥ आश्रुत्य तदृषिगणवचः परीक्षित्समं मधुच्युद्गुरु चाव्यलीकम् ॥ अभाषतैतानभिवन्द्य युक्तः शुश्रूषमाणश्चरितानि विष्णोः ॥ २२ ॥ समागताः सर्वत एव सर्वे वेदा यथा मूर्तिधरास्त्रिपृष्ठे ॥ नेहाथ वाऽमुत्र च कश्चनाऽर्थ ऋते परानुग्रहमात्मशीलम् ॥ २३ ॥ ततश्च वः प्रच्छ्यमिमं विपृच्छे विश्रभ्य विप्रा इतिकृत्यतायाम् ॥ सर्वात्मना म्रियमाणैश्च कृत्यं शुद्धं च तत्रामृशताभियुक्ताः ॥२४॥ तत्राभवद्भगवान्व्यासपुत्रो यदृच्छया गामटमानोऽनपेक्षः॥ अलक्ष्यलिङ्गो निजलाभतुष्टो वृतः स्त्रिबालैरवधूतवेषः ॥२५॥ तं द्व्यष्टवर्षं सुकुमारपादकरोरुबाह्वंसकपोलगात्रम् ॥ चार्वायताक्षोन्नसतुल्यकर्णसुभ्र्वाननं कम्बुसुजातकण्ठम् ॥ २६ ॥ निगूढजत्रुं पृथुतुङ्गवक्षसमावर्तनाभिं वलिवल्गूदरं च ॥ दिगम्बरं वक्त्रविकीर्णकेशं प्रलम्बबाहुं स्वमरोत्तमाभम् ॥ ॥२७॥ श्यामं सदाऽपीच्यवयोऽङ्गलक्ष्म्या स्त्रीणां मनोज्ञं रुचिरस्मितेन ॥ प्रत्युत्थितास्ते मुनयः स्वासनेभ्यस्तल्लक्षणज्ञा अपि गूढवर्चसम् ॥२८॥

इमं प्रच्छ्यं प्रष्टव्यं वो युष्मान् अहं विपृच्छे विशेषतः पृच्छामि तङ्कर्षः चानश्रू वा । तत्र अभियुक्ताः सर्वज्ञा एकमतयो वा यूयं म्रियमाणैः यत् सर्वात्मना शुद्धं कृत्यं तत् आमृशत विचारयत ॥ २४ ॥ तत्रेति ॥ तत्रैवं पृच्छतो राज्ञः सन्निधाने यद्वा तत्र तेषु यागयोगतपोभिर्विवदमानेषु सत्सु गां भुवं यदृच्छया पर्यटमानः आर्षः शानचू चानश्रू वा । अनपेक्षः विरक्तः निजलाभेनैव तुष्टः अलक्ष्याणि लिङ्गानि महापुरुषचिह्नानि यस्य अवधूतानां लोके त्यक्तानामिव असंस्कृतशरीरजडानामिव वा वेषो यस्य स्त्रीभिः बालैश्च वृतः ह्रस्वमार्षम् । भगवान् व्यासपुत्रः शुकः अभवदागतः ॥२५॥ तमिति त्रयम् ॥ द्विगुणान्यष्टौ वर्षाणि यस्य तं षोडशवर्षवयस्कमिव स्थितं सुकुमारौ पादौ करौ ऊरू बाहू अंसौ कपोलौ च यस्मिंस्तद् गात्रं यस्य तं चारुणी आयते दीर्घे अक्षिणी यस्मिन् उन्नता नासिका यस्मिन् लम्बह्रस्वादिवैषम्यं विना तुल्यौ कर्णौ यस्मिन् शोभने भ्रुवौ यस्मिन् एवंभूतमाननं यस्य तं कम्बुवद्रेखात्रयान्वितः सुष्ठु जातः कण्ठो यस्य तं कण्ठस्याधोभागयोः स्थिते अस्थिनी जत्रुणी मांसेन निगूढे जत्रुणी यस्य तं

पृथु विस्तीर्णं तुङ्गमुन्नतं च वक्षो यस्य तम् आवर्त्त इव वर्तुला विविक्तरन्ध्रा च नाभिर्यस्य तं बलिभिस्तिर्यग्भिन्नरेखाभिर्वल्गु रम्यमुदरं यस्य तं दिगम्बरं नग्नं वक्रा विकीर्णाः केशा यस्य तं प्रलम्बबाहुं स्वमरेषु श्रेष्ठेषु देवेषु उत्तमो हरिस्तद्वदाभा यस्य तं श्यामं सदा अपीच्यमतिकमनीयं यद्वयो यौवनं तेन या अङ्गलक्ष्मीर्देहकान्तिस्तया रुचिरेण स्मितेन च स्त्रीणां मनोज्ञं स्पृहणीयं गूढं मषीसंवृतमणिवत्तिरोहितं वर्चस्तेजो यस्य तथाभूतमपि तं दृष्ट्वा तल्लक्षणज्ञास्ते मुनयः स्वासनेभ्यः प्रत्युत्थिताः ॥ २६ ॥ ॥ २७ ॥ २८ ॥ स इति ॥ अथ स विष्णुरातः परीक्षित् आगताय अतिथये तस्मै शुकाय शिरसा सपर्यामाजहार प्रणामेनैव तत्पूजां कृतवान् आत्मानं समर्पितवान्वा । ततो हि अबुधाः स्त्रियः अर्भकाश्च ये तेन सहागतास्ते निवृत्ताः। स च शुकः राज्ञा पूजितो महति आसने राज्ञा समर्पित उपविवेश सोपविवेशेति " सोचि लोपे चेत् " इति सुलोपः । यद्वा पूजित इत्यत्र पूजा यथोचितसत्कारः तत्सभास्थितव्यासादिकृताशीरादिस्तदितरकृतप्रणामादिश्च संजाता यस्य सः एतेन तत्र सभायां व्यासनारदादीनामपि

स विष्णुरातोऽतिथय आगताय तस्मै सपर्यां शिरसाऽऽजहार ॥ ततो निवृत्ता ह्यबुधाः स्त्रियोऽर्भका महासने सोपविवेश पूजितः ॥२९॥ स संवृतस्तत्र महान्महीयसां ब्रह्मर्षिराजर्षिदेवर्षिसंघैः॥ व्यरोचताऽलं भगवान्यथेन्दुर्ग्रहर्क्षतारानिकरैः परीतः ॥ ३० ॥ प्रशान्तमासीनमकुण्ठमेधसं मुनिं नृपो भागवतोऽभ्युपेत्य ॥ प्रणम्य मूर्ध्नाऽवहितः कृताञ्जलिर्नत्वा गिरा सूनृतयाऽन्वपृच्छत् ॥३१॥ अहो अद्य वयं ब्रह्मन्सत्सेव्याः क्षत्रबन्धवः ॥ कृपयाऽतिथिरूपेण भवद्भिस्तीर्थकाः कृताः ॥ ३२ ॥ येषां संस्मरणात्पुंसां सद्यः शुध्यन्ति वै गृहाः ॥ किं पुनर्दर्शनस्पर्शपादशौचासनादिभिः ॥ ३३ ॥

सत्वात्तेभ्यः प्रणामादिकमपि शुकश्चकार महासनोपवेशनं तु तेषामाज्ञयैवेति ज्ञेयम् । अत्रावतारभूतेभ्योऽपि नारदपरशुरामव्यासादिभ्यः शुकोत्कर्षो भक्त्युत्कर्षेणैवेति ॥२९॥ स इति ॥ तत्रासन उपविष्टो महीयसामपि महान् ब्रह्मर्षिराजर्षिदेवर्षीणां सङ्घैः संवृतः स भगवान् शुकः ग्रहा भौमाद्याः ऋक्षाणि अश्विन्यादीनि तदुभयेतरास्ताराः तेषां निकरैः परीतः परिवृतो यथेन्दुः रोचते तथा अलमतिशयेन व्यरोचत ॥ ३० ॥ प्रशान्तमिति ॥ प्रशान्तं कोपादिदोषरहितम् अकुण्ठा अप्रतिहता मेधा यस्य असिजार्षः। तमासीनं सुखमुपविष्टं मुनिं भागवतो नृपः परीक्षिदभ्युपेत्य मूर्ध्ना प्रणम्य कृताञ्जलिरवहितः सावधानश्च सन् प्रश्नार्थं पुनर्नत्वा सूनृतया मधुरया गिरा अन्वपृच्छत ॥३१॥ अहो इति ॥ हे ब्रह्मन् वयं क्षत्रबन्धवोऽपि अहो अद्य सतां सेव्या आदरणीयाः जाताः यतो भवद्भिरतिथिरूपेण कृपयैव तीर्थकाः कृताः पवित्रीकृताः कचित् स्वार्थिकाः प्रकृतितो लिङ्गवचनान्यतिवर्त्तन्त इति तीर्थकानां पुंस्त्वम् ॥३२॥ येषामिति ॥ येषां संस्मरणात् यत्कर्तृकाद्यत्कर्मकाद्वा पुंसां सकुटुम्बा गृहाः सद्य एव शुद्ध्यन्ति तेषां दर्शनस्पर्शनादिभिः वयं विशुद्धा जाता इति किं पुनर्वक्तव्यम् ॥ ३३ ॥

सान्निध्यादिति ॥ अतः हे महायोगिन् यथा विष्णोः सान्निध्यात्सुरेतरा दैत्यराक्षसादयो नश्यन्ति तथा ते तव सान्निध्यादेव हेतोः पुंसां महान्त्यपि पातकानि सद्य एव नश्यन्ति ॥ ३४ ॥ अपीति ॥ अपि संभावनायाम् । पाण्डुसुतानां प्रियः अतः पैतृष्वस्रेयाणां पाण्डवानां प्रीत्यर्थं तेषां युधिष्ठिरादीनां गोत्रस्यापि मे मदर्थमात्तं स्वीकृतं बान्धवं बन्धुकृत्यं येन स भगवान् कृष्णः मे ममोपरि प्रीतः प्रसन्नो जातः॥ ३५ ॥ अन्यथेति ॥ अन्यथा श्रीकृष्णप्रसादं विना अव्यक्ता गतिर्यस्य तस्य संसिद्धस्य आप्तकामस्य वनीयसः वनयिता याचयिता वनयितृतरो वनीयान् ईयसुन् "तुरिष्ठेमेयस्सु" इति तृशब्दस्य लोपः तत इट्निवृत्तौ णिच्लोपे सुप्कार्ये वनीयानिति सिद्ध्यति । तस्य अत्युदारतया मां याचस्वेति प्रवर्त्तकस्येत्यर्थः । ते तव दर्शनं नृणां कथं स्यात् म्रियमाणानाम् आसन्नमृत्यूनां नोऽस्माकं तु नितरां कथं स्यात् ॥ ३६ ॥ अत इति ॥ अतः योगिनां परमं गुरुं त्वां संसिद्धिं मोक्षोपायं पृच्छामि । इह संसिद्धौ म्रियमाणस्य पुरुषस्य सर्वथा यत्कार्यं कर्त्तुं योग्यं साधनं तच्च पृच्छामि ॥ ३७ ॥ यदिति ॥ हे प्रभो नृभिः यच्छ्रोतव्यमथो यच्च जाप्यं

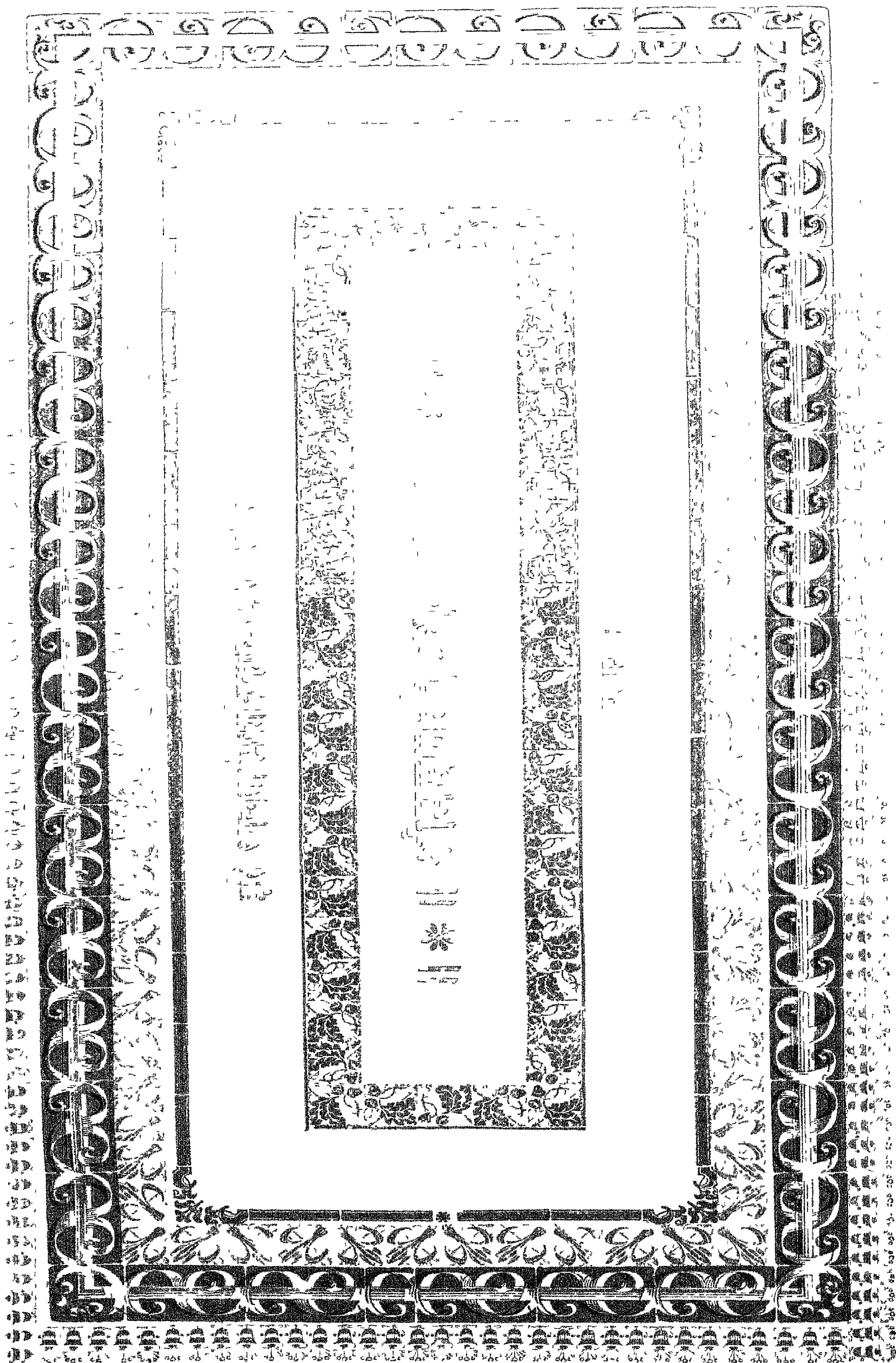
सान्निध्यात्ते महायोगिन्पातकानि महान्त्यपि ॥ सद्यो नश्यन्ति वै पुंसां विष्णोरिव सुरेतराः ॥ ३४ ॥ अपि मे भगवान्प्रीतः कृष्णः पाण्डुसुतप्रियः ॥ पैतृष्वस्रेयप्रीत्यर्थं तद्गोत्रस्यात्तबान्धवः ॥ ३५ ॥ अन्यथा तेऽव्यक्तगतेर्दर्शनं नः कथं नृणाम् ॥ नितरां म्रियमाणानां संसिद्धस्य वनीयसः ॥ ३६ ॥ अतः पृच्छामि संसिद्धिं योगिनां परमं गुरुम् ॥ पुरुषस्येह यत्कार्यं म्रियमाणस्य सर्वथा ॥ ३७ ॥ यच्छ्रोतव्यमथो जाप्यं यत्कर्तव्यं नृभिः प्रभो ॥ स्मर्तव्यं भजनीयं वा ब्रूहि यद्वा विपर्ययम् ॥ ३८ ॥ नूनं भगवतो ब्रह्मन्गृहेषु गृहमेधिनाम् ॥ न लक्ष्यते ह्यवस्थानमपि गोदोहनं क्वचित् ॥ ३९ ॥ सूत उवाच ॥ एवमाभाषितः पृष्टः स राज्ञा श्लक्ष्णया गिरा ॥ प्रत्यभाषत धर्मज्ञो भगवान्बादरायणिः ॥ ४० ॥

इति श्रीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां पारमहंस्यां संहितायां प्रथमस्कन्धे शुकागमनं नाम एकोनविंशोऽध्यायः ॥ १९ ॥

जपितव्यं जप्यशब्दात्स्वार्थेण् यच्च नृभिरवश्यं कर्तव्यं स्मर्त्तव्यं भजनीयमाराध्यं च । यद्वा यच्च विपर्ययमकार्यमश्रोतव्यमजाप्यमकर्त्तव्यमस्मर्त्तव्यमभजनीयं च तत्सर्वं ब्रूहि ॥ ३८ ॥ तव दर्शनं दुर्लभमतः शीघ्रं कथयेत्याह—नूनमिति ॥ हे ब्रह्मन् नूनं गृहमेधिनां गृहेषु भगवतस्तवावस्थानं गोदोहनं यावता कालेन गौर्दुह्यते तावत्कालमात्रमपि क्वचिदपि न लक्ष्यते न दृश्यते ॥ ३९ ॥ एवमिति ॥ एवं श्लक्ष्णया मधुरया गिरा राज्ञा आभाषितोऽभिमुखीकृतः पृष्टश्च सः धर्मज्ञो भगवान् बादरायणिः शुकः प्रत्यभाषत उत्तरं दत्तवान् ॥ ४० ॥ यत्किंचिदस्ति विगुणं विरसं विरूपं तद्वस्तु भोः कृतधियः स्वदतां भवद्भ्यः ॥ लोकोत्तराखिलगुणं मधुरालयं यत्तस्मिन्नितान्तरुचिरे रुचिरस्तिनस्तु ॥ १ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायो निरमात्प्रथमस्योनविंशके ॥ १९ ॥

अयं श्रीमद्भागवतस्य प्रथमस्कन्धः बूंदीनिवासिपण्डितगङ्गासहायकृतान्वितार्थप्रकाशिकाख्यव्याख्यासहितः कल्याणनगर्यां श्रीकृष्णदासात्मजेन गङ्गाविष्णुना स्वकीये
"लक्ष्मीवेंकटेश्वर" मुद्रणागारे मुद्रयित्वा प्रकाशितः । मा. शु. ११ शकाब्दा. १८२१ ॥

अथ अन्वितार्थप्रकाशिकाख्यव्याख्यासहितं

प्रारभ्यते ।

द्वितीयस्कंधः

वराह

विष्णु
गरुड

व्यास
सत्यवती

सनत्कुमार

नारायण
नर

ध्रुव

पृथु

ऋषभदेव

हयग्रीव

शंखासुर

ब्रम्हा
नारद

शुक
परीक्षित

प्रल्हाद
नृसिंह

गरुड
गजेंद्र

वामन
बली

हंसावतार
नारद

धन्वंतरी
परशुराम

राम

राम
कृष्ण
कंस

बौद्ध

कल्की

॥ श्रीपरमेश्वराय नमः ॥ आनन्दधामनि चिदेकरसेऽद्वितीये तस्मिन्पदेऽस्तु मम चित्तमगोचरेऽपि ॥ यत्सद्व्रजस्थितिजुषां सुहृदां कुमारादीनामधीनमिव गोचरतामुपैति ॥ १ ॥ यावन्निरञ्जनमजं पुरुषं जरन्तं संचिन्तयामि सकले जगति स्फुरन्तम् ॥ तावद्बलात्स्फुरति हन्त हृदन्तरे मे गोपस्य कोऽपि शिशुरञ्जनपुञ्जमञ्जुः ॥ २ ॥ प्रेम्णा मुकुन्दपदकञ्ज-युगं प्रणम्य मातुः पितुश्च चरणौ प्रणिपत्य भक्त्या ॥ गङ्गासहायजरठो हरितोषहेतोः स्कन्धेन्वयाय विदधाति मतिं द्वितीये ॥ ३ ॥ प्रथमे तु हरे रूपे स्थविष्ठे कीर्तनादिभिः ॥ मनसो धारणा तत्र श्लोकाः सार्द्धा नवांशयः ॥ त्रीण्युवाचेति पादोनाः पञ्चवेदा अनुष्टुभः ॥१॥ आदौ राज्ञः प्रश्नमभिनन्दति—वरीयानिति ॥ हे नृप "यच्छ्रोतव्यमथो जाप्यम्" इत्यादिर्यस्ते त्वया प्रश्नः कृतः एष वरीयान् श्रेष्ठः । यतो लोकानां हितं भवति यश्च आत्मविदां मुक्तानामेषां सभ्यानां संमतः यश्च पुंसां श्रोतव्यादिषु परः श्रेष्ठः प्रश्नोऽपि श्रेष्ठः किं पुनस्तस्योत्तरम् ॥ १ ॥ हरिरेव श्रोतव्य इत्याद्युत्तरं वदिष्यन् ब्रूहि यद्वा विपर्य्ययमित्यस्योत्तरमाह—श्रोतव्यादीनीति ॥ हे राजेन्द्र आत्मतत्वमपश्यतां गृहेषु स्थितानामत एव गृहमेधिनां गृहगतपञ्चसूनापराणां "मेधृ हिंसायाम्" नृणां गार्हस्थ्यनिर्वाहार्थं श्रोतव्यादीनि सहस्रशः सन्ति ॥ २ ॥ निद्रयेति ॥ हे राजन् नक्तं रात्रौ

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ श्रीशुक उवाच ॥ वरीयानेष ते प्रश्नः कृतो लोकहितं नृप ॥ आत्मवित्संमतः पुंसां श्रोतव्यादिषु यः परः ॥ १ ॥ श्रोतव्यादीनि राजेन्द्र नृणां सन्ति सहस्रशः ॥ अपश्यतामात्मतत्त्वं गृहेषु गृहमेधिनाम् ॥ २ ॥ निद्रया ह्रियते नक्तं व्यवायेन च वा वयः ॥ दिवा चार्थेहया राजन् कुटुम्बभरणेन वा ॥ ३ ॥ देहापत्यकलत्रादिष्वात्मसैन्येष्वसत्स्वपि ॥ तेषां प्रमत्तो निधनं पश्यन्नपि न पश्यति ॥ ४ ॥ तस्माद्भारत सर्वात्मा भगवान्हरिरीश्वरः ॥ श्रोतव्यः कीर्तितव्यश्च स्मर्तव्यश्चेच्छताऽभयम् ॥५॥ एतावान् साङ्ख्ययोगाभ्यां स्वधर्मपरिनिष्ठया ॥ जन्मलाभः परः पुंसामन्ते नारायणस्मृतिः ॥ ६ ॥

यद्वय आयुस्तन्निद्रया व्यवायेन स्त्रिया सह रत्या मैथुनेन वा ह्रियते दिवा अहनि यद्वयस्तदर्थेहः अर्थमुद्यमेन सिद्धे चार्थे कुटुम्बस्य भरणेन पोषणेन वा ह्रियते । चकारौ नानाव्यापारसमुच्चयार्थौ ॥ ३ ॥ देहेति ॥ असत्सु असमर्थेषु दुष्टेष्वपि च देहापत्यादिषु आत्मनः सैन्येषु परिकरेषु कालेन सह योद्धुमिव सेनातुल्येषु प्रमत्तः आसक्तस्तेषां निधनं पश्यन्नपि न पश्यति । पित्रादिदृष्टान्तेन विनाशं जानन्नपि नानुसंधत्ते ॥ ४ ॥ तस्मादिति ॥ हे भारत तस्मात् अभयं मोक्षमिच्छता पुरुषेण सर्वात्मा भगवान् ईश्वरः हरिः श्रोतव्यः कीर्तितव्यः स्मर्तव्यश्च । उपलक्षणमेतदर्चनादीनाम् ॥ ५ ॥ एतावानिति ॥ साङ्ख्यं तत्वविवेकः योगोऽष्टाङ्गः ताभ्यां तथा स्वधर्मे या परिनिष्ठा स्थितिः तया चेति त्रिभिरपि साधनैर्या नारायणस्मृतिर्भवति एतावानेव पुंसां जन्मनः लाभः फलम् । अन्ते तु नारायणस्मृतिः परो जन्मलाभ इति साङ्ख्यादित्रयस्य स्वातन्त्र्येण लाभं वारयति । यद्वा साङ्ख्ययोगधर्मैरेतावानेव परो जन्मलाभः या अन्ते प्रत्यासत्तिन्यायेन साङ्ख्ययोगधर्माणामन्ते नारायणस्य स्मृतिः ॥ ६ ॥

प्रायेणेति ॥ हे राजन् नैर्गुण्ये त्रिगुणातीते ब्रह्मणि स्थिता अत एव विधिषेधतः विधिनिषेधात्मकवेदान्निवृत्तास्तदुक्तपुण्यपापसंबन्धरहिता अपि मुनयः प्रायेण हरेर्गुणानां लीलानामनुकथने रमन्ते स्म ॥ ७ ॥ इदमिति ॥ अहं ब्रह्मसम्मितं वेदतुल्यम् इदं वक्ष्यमाणं भगवत्प्रोक्तं भगवन्तमधिकृत्य प्रवृत्तं वा अतः भागवतं नाम पुराणं द्वापरादौ द्वापर आदिर्यस्य कालस्य तस्मिन् काले द्वापरान्त इत्यर्थः । शन्तनुसमकाले व्यासावतारप्रसिद्धेः । द्वैपायनाद्वेदव्यासात्स्वपितुः सकाशादधीतवान् ॥ ८ ॥ परिनिष्ठित इति द्वयम् ॥ हे राजर्षे नैर्गुण्ये निर्गुणब्रह्ममार्गे परिनिष्ठितः स्थिरान्तःकरणोऽप्यहम् उत्तमश्लोकस्य हरेः लीलया गृहीतचेताः आकृष्टचित्तो यदिदमाख्यानं श्रीभागवताख्यमधीतवानस्मि । यस्य च कथायां श्रद्दधतां जनानाम् आशु शीघ्रं मुकुन्दे सती श्रेष्ठा मतिः स्यात् तदहं ते तुभ्यमभिधास्यामि कथयिष्यामि । यतः भवान् महापौरुषिकः पुरुषेण हरिणा चरति पौरुषिकः चरतीति ठक् महांश्चासौ पौरुषिकश्चेति ॥ ९॥१०॥ एतदिति ॥ हे नृप निर्विद्यमानानां विरज्यमानानाम् अकुतोभयं मोक्षमिच्छतां योगिनां हेतोः

प्रायेण मुनयो राजन्निवृत्ता विधिषेधतः ॥ नैर्गुण्यस्था रमन्ते स्म गुणानुकथने हरेः ॥७॥ इदं भागवतं नाम पुराणं ब्रह्मसंमितम् ॥ अधीतवान्द्वापरादौ पितुर्द्वैपायनादहम् ॥८॥ परिनिष्ठितोऽपि नैर्गुण्य उत्तमश्लोकलीलया ॥ गृहीतचेता राजर्षे आख्यानं यदधीतवान् ॥९॥ तदहं तेऽभिधास्यामि महापौरुषिको भवान् ॥ यस्य श्रद्दधतामाशु स्यान्मुकुन्दे मतिः सती ॥ १० ॥ एतन्निर्विद्यमानानामिच्छतामकुतोभयम् ॥ योगिनां नृप निर्णीतं हरेर्नामानुकीर्तनम् ॥ ११ ॥ किं प्रमत्तस्य बहुभिः परोक्षैर्हायनैरिह ॥ वरं मुहूर्तं विदितं घटेत श्रेयसे यतः ॥ १२ ॥ खट्वाङ्गो नाम राजर्षिर्ज्ञात्वेयत्तामिहायुषः ॥ मुहूर्तात्सर्वमुत्सृज्य गतवानभयं हरिम् ॥ १३ ॥ तवाप्येतर्हि कौरव्य सप्ताहं जीविताबधिः ॥ उपकल्पय तत्सर्वं तावद्यत्सांपरायिकम् ॥ १४ ॥

एतद्धरेर्नामानुकीर्तनमेव वृद्धैर्निर्णीतम् । यद्वा । निर्विद्यमानानां मुमुक्षूणां मोक्षसाधनत्वेन इच्छतां कामिनां च कामसाधनत्वेन योगिनां ज्ञानिनां फलत्वेन चाकुतोभयमिदं हरेर्नामानुकीर्तनमेव निर्णीतम् ॥ ११ ॥ अल्पिष्ठेनायुषा किं कर्तुं शक्यमिति तु मा शोचीरित्याह—किमिति ॥ प्रमत्तस्य गृहाद्यासक्तस्य परोक्षैरज्ञाततया गतैर्बहुभिरपि हायनैः संवत्सरैरिह मनुष्यजन्मनि किं किं प्रयोजनं सिद्धयति न किञ्चिदपीत्यर्थः । विदितं वृथैव यातीति ज्ञातं तु मुहूर्तमपि वरं श्रेष्ठं यतो येन मुहूर्तेन श्रेयसे मोक्षाय घटेत यत्नं कुर्यात् ॥१२॥ खट्वाङ्ग इति॥ खट्वाङ्गो नाम राजा देवपक्षे स्थित्वा दैत्यानजयत् । ततः प्रसन्नैर्देवैर्वरं वृणीष्वेत्युक्ते मम शेषमायुः कियदिति ऊचे । ततो देवैर्मुहूर्तमात्रमित्युक्ते स खट्वाङ्गो नाम राजर्षिः इह आयुषः इयत्तां मुहूर्तमात्रं प्रमाणं ज्ञात्वा भूमिमागत्य सर्वं कुटुम्बादिकमुत्सृज्य अभयं भयनिवर्तकं हरिं मुहूर्तात् मुहूर्तमात्रकालेन गतवान् ॥ १३ ॥ तवेति ॥ हे कौरव्य अपिस्त्वर्थे । तव त्वेतर्हीदानीमपि जीवितस्यावधिः सप्ताहपर्य्यन्तमस्ति इति हेतोर्यत्साम्परायिकं परलोकसाधनं तत् सर्वं तावत् तावता काले-

नोपकल्पय सम्पादय ॥ १४ ॥ तदेवाह—अन्तकाल इति ॥ अन्तकाल आगत आसन्ने सति तु पुरुषो गतसाध्वसो मरणभयरहितः सन् असङ्गः अनासक्तिस्तद्रूपेण शस्त्रेण देहे स्पृहां सुखेच्छां तं देहमनुसृत्य ये वर्तमानाः कलत्रापत्यादयस्तेषु च स्पृहां भोगेच्छां छिन्द्यादित्यर्थः। इति वैराग्यमुपदिष्टम् ॥ १५॥ गृहादिति द्वयम् ॥ धीरो जितेन्द्रियः इति ब्रह्मचर्यादियमोपलक्षणम् । गृहात्प्रव्रजितो निर्गतः पुण्यतीर्थानां जलेषु आप्लुतः स्नातः इति नियमोपलक्षणम् । शुचौ पवित्रे विविक्त एकान्ते देशे विधिवच्चैलाजिनकुशोत्तरमिति रीत्या कल्पित आसने आसीनः सन् इति योगस्याष्टस्वङ्गेषु यमनियमासनसूचनम् । त्रिवृत्त्रयाणामकारोकारमकाराणां वृद्वर्तनं यस्मिन् तदकारादित्रयग्रथितं शुद्धं परं मन्त्रान्तरेभ्यः श्रेष्ठं ब्रह्माक्षरं प्रणवं मनसाऽभ्यसेत् जपेत्। जितश्वासः सन् ब्रह्मबीजं प्रणवमविस्मरन् स्मरन्नेव मनो यच्छेद्वशीकुर्यात् इति प्राणायामः ॥१६॥१७॥ नियच्छेदिति ॥ बुद्धिः सारथिः सहायो यस्य सः मुमुक्षुर्मनसा विषयेभ्यः शब्दादिभ्योऽक्षान् श्रोत्रादीनीन्द्रियाणि पुंस्त्वमार्षम् । नियच्छेत्परावर्तेत इति प्रत्याहारः। कर्मभिर्वा-

अन्तकाले तु पुरुष आगते गतसाध्वसः ॥ छिन्द्यादसङ्गशस्त्रेण स्पृहां देहेऽनु ये च तम् ॥ १५ ॥ गृहात्प्रव्रजितो धीरः पुण्यतीर्थजलाप्लुतः ॥ शुचौ विविक्त आसीनो विधिवत्कल्पितासने ॥ १६ ॥ अभ्यसेन्मनसा शुद्धं त्रिवृद्ब्रह्माक्षरं परम् ॥ मनो यच्छेज्जितश्वासो ब्रह्मबीजमविस्मरन् ॥ १७॥ नियच्छेद्विषयेभ्योऽक्षान्मनसा बुद्धिसारथिः ॥ मनः कर्मभिराक्षिप्तं शुभार्थे धारयेद्धिया ॥१८॥ तत्रैकावयवं ध्यायेदव्युच्छिन्नेन चेतसा ॥ मनो निर्विषयं युक्त्वा ततः किंचन न स्मरेत् ॥ १९ ॥ पदं तत्परमं विष्णोर्मनो यत्र प्रसीदति ॥ रजस्तमोभ्यामाक्षिप्तं विमूढं मन आत्मनः ॥ यच्छेद्धारणया धीरो हन्ति या तत्कृतं मलम् ॥ २० ॥ यतः संधार्यमाणायां योगिनो भक्तिलक्षणः ॥ आशु संपद्यते योग आश्रयं भद्रमीक्षतः ॥ २१ ॥

मनाभिराक्षिप्तमाकृष्टं यद्वा कर्मभिः प्रत्याहाररूपैराक्षिप्तमा सर्वतो विषयेभ्यो दूरीकृतं विशुद्धं मनः शुभार्थे शुभाश्रये भगवद्रूपे धिया निश्चयात्मिकया बुद्ध्या धारयेत् स्थिरं कुर्यात् इति धारणा॥१८॥तत्रेति॥तत्र भगवत्स्वरूपेऽव्युच्छिन्नेन समग्ररूपादवियुक्तेन चेतसैकमेकं पादाद्यवयवं ध्यायेत् इति ध्यानम् ।आश्रयविशेषे सामान्यतश्चित्तस्थिरीकरणं धारणा । अवयवविभावनया तद्दार्ढ्यं ध्यानमिति भेदः । मनो निर्विषयं युङ्क्त्वा परमानन्दमात्राकारं कृत्वा ङ्कारवान् पाठ आर्षः। ततस्तदनन्तरं किंचनाऽप्यन्यन्न स्मरेत् इति समाधिः ॥१९॥ पदमिति अर्द्धम् ॥ यत्र स्थितं मनः प्रसीदति उपशाम्यति तत् परमं श्रेष्ठं भगवतो विष्णोः पदं स्वरूपमेव च नान्यत् । गुणवशात्पुनरपि क्षोभे धारणामेव स्थिरीकुर्य्यादित्याह रज इति ॥ यदात्मनः स्वस्य मनो रजसाऽऽक्षिप्तं तमसा विमूढं वा स्यात्तदा धीरः सन् धारणया तद् यच्छेद्वशीकुर्यात् । या धारणा तत्कृतं रजस्तमोभ्यां कृतं मलं विक्षेपमोहरूपं दोषं हन्ति निवर्तयति ॥२०॥ यत इति॥ यतो यस्यां धारणायां संधार्यमाणायां सम्यक्क्रियमाणायां भद्रं मङ्गलरूपमाश्रयं विषयं भगवत्स्वरूपमीक्षतो

ध्यातुर्योगिनः शता आर्षः भक्तिलक्षणो भगवति परमप्रेमरूपो योगस्तत्प्राप्त्युपायरूपश्च आशु सम्पद्यते सैव धारणानुष्ठेया इति शेषः ॥ २१ ॥ यथेति ॥ हे ब्रह्मन् धारणा यथा सन्धार्यते यत्र च स्वरूपे धारणा संमताऽभिप्रेता यादृशी वा धारणाऽऽशु शीघ्रं पुरुषस्य योगिनो मनोमलं विक्षेपादिकं हरेदिति धारणाप्रकारादि वक्तव्यम् ॥ २२ ॥ जितासन इति ॥ जितासनः अभ्यासबलेन आसनकृतायासरहितः जितश्वासः प्रणायामेन वशीकृतश्वासः जितसङ्गोऽपत्यादावासक्तिरहितः जितेन्द्रियश्च सन् धिया निश्चयात्मिकया बुद्ध्या स्थूले भगवतो रूपे मनः सम्यग्धारयेत् ॥ २३ ॥ स्थूलरूपमाह–विशेष इति ॥ विशेषः अयमपरोक्षो ब्रह्माण्डात्मकः समष्टिविराड् देहो विशेषशब्दवाच्यस्तस्य भगवतो देहः स्थवीयसां स्थूलतराणामपि मध्ये स्थविष्ठः स्थूलतमः यत्र भगवद्देह इदं भूतं भव्यं भवच्च सत् समष्टिव्यष्ट्यात्मकं कार्यमात्रं विश्वं दृश्यते। अत्र विराड्देहतज्जीवितदन्तर्यामिणाम-भेदमारोप्योपासनं कर्तव्यमित्याशयेनोक्तम् ॥ २४ ॥ अस्य चोपलक्षणत्वेन विषयत्वम् । वस्तुतस्तु विराड् जीवनियन्ता भगवानेव धारणाविषय इत्याह–आण्डेति ॥ अण्डको-

॥ राजोवाच ॥ यथा संधार्यते ब्रह्मन्धारणा यत्र संमता ॥ यादृशी वा हरेदाशु पुरुषस्य मनोमलम् ॥ २२ ॥ श्रीशुक उवाच ॥ जितासनो जितश्वासो जितसङ्गो जितेन्द्रियः ॥ स्थूले भगवतो रूपे मनः संधारयेद्धिया ॥ २३ ॥ विशेषस्तस्य देहोऽयं स्थविष्ठश्च स्थवीयसाम् ॥ यत्रेदं दृश्यते विश्वं भूतं भव्यं भवच्च सत् ॥ २४ ॥ आण्डकोशे शरीरेऽस्मिन् सप्तावरणसंयुते ॥ वैराजः पुरुषो योऽसौ भगवान्धारणाश्रयः ॥ २५ ॥ पातालमेतस्य हि पादमूलं पठन्ति पार्ष्णिप्रपदे रसातलम् ॥ महातलं विश्वसृजोऽथ गुल्फौ तलातलं वै पुरुषस्य जङ्घे ॥ २६ ॥ द्वे जानुनी सुतलं विश्वमूर्तेरूरुद्वयं वितलं चातलं च ॥ महीतलं तज्जघनं महीपते नभस्तलं नाभिसरो गृणन्ति ॥ २७ ॥ उरःस्थलं ज्योतिरनीकमस्य ग्रीवा महर्वदनं वै जनोऽस्य ॥ तपो रराटीं विदुरादिपुंसः सत्यं तु शीर्षाणि सहस्रशीर्ष्णः ॥ २८ ॥

शान्तर्वर्तिकटाह एव पृथिव्यावरणं ततोऽप्तेजोवाय्वाकाशाहंकारमहत्तत्त्वानि दशगुणोत्तराधिकानि सप्तावरणानि तैः संयुतेऽस्मिन्नाण्डकोशाख्ये शरीरे योऽसौ शरीरी वैराजाख्यः हिरण्यगर्भदेहः तज्जीवान्तर्यामी भगवान्पुरुषो धारणाया आश्रयः ॥ २५ ॥ विराड्देहतज्जीवितदन्तर्यामिणमभेदमारोप्योपासनं कार्यमित्याह–पातालमिति ॥ पातालम् एतस्य वैराजपुरुषस्य पादमूलं पादस्याधोभागं पठन्ति वेदज्ञाः पातालं पादतलत्वेनोपास्यमिति । एवं पातालादीननूद्य भगवतः पादमूलत्वादिना उपास्यत्वं विधीयते । रसातलं तु पार्ष्णिः पादपश्चाद्भागः प्रपदं पादाग्रभागस्तदुभयं पठन्ति । अथ तथा महातलम् अस्य विश्वसृजः पुरुषस्य भगवतो गुल्फौ पठन्ति । तलातलं द्वे अपि जङ्घे पठन्ति ॥ २६ ॥ द्वे इति ॥ हे महीपते सुतलं विश्वमूर्तेर्भगवतो द्वे जानुनी गृणन्ति । वितलं चातलं च तस्योरुद्वयं गृणन्ति । वितलम् ऊरोरधोभागोऽतलमुत्तरभाग इति ज्ञेयम् । महीतलं भूलोकं तस्य जघनं कट्याः पुरोभागं गृणन्ति । नभस्तलं भुवर्लोकं नाभिरेव सरस्तद् गृणन्ति॥ २७॥ उरःस्थलमिति ॥ ज्योतिरनीकं ज्योतिषां समूहं स्वर्लोकम् अस्य वैराजस्योरःस्थलमुरः-

प्रदेशं गृणन्ति । महर्लोकं ग्रीवेति गृणन्ति । जनो जनलोकोऽस्य वदनमिति गृणन्ति । तपोलोकम् अस्यादिपुंसो ररार्टी ललाटं विदुर्जानन्ति । सत्यं सत्यलोकं तु अस्य सहस्रशीर्ष्णः सहस्रशिरसः शीर्षाणि शिरांसि विदुः ॥२८॥ इन्द्रादय इति ॥ इन्द्रादय उस्रास्तेजोमयशरीराः " किरणोस्रमयूखांशु० " इत्यमरः । देवाः अमुष्य वैराजस्य बाहव इत्याहुः । दिशोऽस्मदादिश्रोत्राधिष्ठात्र्यो देवताः अस्य कर्णौ श्रोत्रेन्द्रियस्याधिष्ठानम् आहुः । अस्मदादिश्रोत्रविषयः शब्दस्तु तस्य श्रोत्रेन्द्रियम् । एवमग्रे नासिकादिष्वपि द्रष्टव्यम् । अत्र व्यष्टिसमष्टिविराजोर्यद्यपि तुल्यमेवाध्यात्मादिविभागस्तथापि समष्टिविराड्हिरण्यगर्भोपासकैर्योगिभिः परमेश्वरत्वेनोपास्यः परमेश्वरस्य चेन्द्रियेभ्य एव व्यष्टिविराजो विषयाः भवन्ति । तदिन्द्रियाधिष्ठानेभ्यस्त्विन्द्रियाणि इन्द्रियाधिष्ठात्र्यो देवताश्च स्युरिति कार्यकारणयोरभेदोपचारादैक्येन दिक्शब्दादिभिः समष्टिविराजः कर्णश्रोत्रादिकल्पना ज्ञेयेति । नासत्यदस्रौ अश्विनौ परमस्य वैराजस्य नासे नासिकापुटे । गन्धोऽस्य घ्राणेन्द्रियम् । इद्धः प्रदीप्तोऽग्निर्मुखम् ॥ २९ ॥ द्यौरिति ॥ द्यौर्द्युलोकस्तत्रत्यः सूर्यो वा अक्षिणी नेत्रगोलके । पतङ्गः सूर्यस्तैजसं रूपं वा विष्णोर्व्यापकस्य वैराजस्य चक्षुरिन्द्रियमभूत् । दिवः सूर्यस्य चाक्षिणीति च वक्ष्यमाणात् उभे अहनी अहोरात्रं

इन्द्रादयो बाहव आहुरुस्राः कर्णौ दिशः श्रोत्रममुष्य शब्दः ॥ नासत्यदस्रौ परमस्य नासे घ्राणोऽस्य गन्धो मुखमग्निरिद्धः ॥ २९ ॥ द्यौरक्षिणी चक्षुरभूत्पतङ्गः पक्ष्माणि विष्णोरहनी उभे च ॥ तद् भ्रूविजृम्भः परमेष्ठिधिष्ण्यमापोऽस्य तालू रस एव जिह्वा ॥३०॥ छन्दांस्यनन्तस्य शिरो गृणन्ति दंष्ट्रा यमः स्नेहकला द्विजानि ॥ हासो जनोन्मादकरी च माया दुरन्तसर्गो यदपाङ्गमोक्षः ॥ ३१ ॥ व्रीडोत्तरोष्ठोऽधर एव लोभो धर्मः स्तनोऽधर्मपथोऽस्य पृष्ठः ॥ कस्तस्य मेढ्रं वृषणौ च मित्रौ कुक्षिः समुद्रा गिरयोऽस्थिसङ्घाः ॥ ३२ ॥ नद्योऽस्य नाड्योऽथ तनूरुहाणि महीरुहा विश्वतनोर्नृपेन्द्र ॥ अनन्तवीर्यः श्वसितं मातरिश्वा गतिर्वयः कर्मगुणप्रवाहः ॥ ३३ ॥

तस्य विष्णोः पक्ष्माणि । परमेष्ठिनः चतुर्मुखस्य धिष्ण्यं स्थानं तस्य भ्रूविजृम्भो भ्रूविलासः आपस्तदभिमानी वरुणः अस्य तालु । रसः अस्य जिह्वा इन्द्रियम् ॥३०॥ छन्दांसि इति ॥ छन्दांसि गायत्र्यादीनि अनन्तस्य वैराजस्य शिरः गृणन्ति अत्र । शिरःशब्देन तदुपरिभागो ब्रह्मरन्ध्रं पूर्वं सत्यं तु शीर्षाणीत्युक्तत्वात् । यशो गृणन्तीति पाठान्तरम् । यमः दंष्ट्रा पुत्रादिस्नेहस्य कलालेशा द्विजानि दन्ताः षण्ढत्वमार्षम् । जनानामुन्मादकरी माया तस्य हासः । यत् योऽयं दुरन्तोऽपारः सर्गः स तस्यापाङ्गमोक्षः कटाक्षः तेनैव सृष्टिप्रवृत्तेः ॥ ३१ ॥ व्रीडेति ॥ व्रीडा लज्जा अस्य उत्तरोष्ठ उपरितनौष्ठः लोभ एवाधरोऽधरोष्ठः धर्मः स्तनोऽपथोऽधर्ममार्गः अस्यपृष्ठभागः कः प्रजापतिः तस्य मेढ्रं मित्रौ मित्रावरुणौ तस्य वृषणौ समुद्राः कुक्षिरुदरं गिरयोऽस्थिसङ्घाः ॥ ३२ ॥ नद्य इति ॥ हे नृपेन्द्र नद्यो गङ्गादयोऽस्य नाड्योऽथ तथा महीरुहः वृक्षा विश्वतनोर्वैराजस्य तनूरुहाणि रोमाणि मातरिश्वा वायुः अनन्तवीर्यस्य भगवतः श्वसितं प्राणः पृथक्पदपाठे मातरिश्वनो विशेषणम् । वयः कालः गतिर्गमनं गुणानां सत्वरजस्तमसां प्रवाहः

देवतिर्यङ्मनुष्यादिसृष्टिपरम्परा तस्य कर्म क्रीडा ॥ ३३ ॥ ईशस्येति ॥ हे कुरुवर्य अम्बुवाहान् मेघान् ईशस्य तस्य वैराजस्य भगवतः केशान्विदुः । सायंप्रातरुभे सन्ध्ये तु भूम्नो महतोऽस्य भगवतो वासो वस्त्रम् । अव्यक्तं प्रधानं तु तस्य हृदयमाहुः । स प्रसिद्धः सर्वविकारकोशः सर्वौषध्यादिविकारहेतुभूतश्चन्द्रमास्तदीयं मनः ॥ ३४ ॥ विज्ञानेति ॥ महिं महत्तत्त्वं तस्य सर्वात्मनः विज्ञानशक्तिं चित्तमामनन्ति कथयन्ति । गिरित्रं श्रीरुद्रमन्तःकरणमहङ्कारमामनन्ति । अश्वा अश्वतर्यः रासभाद्वडवायामुत्पन्नाः उष्ट्राः गजाश्चेत्याद्यास्तस्य नखानि । सर्वे मृगा हरिणादयः पशवश्च गवादयस्तस्य श्रोणिदेश उपास्या इत्यर्थः ॥ ३५ ॥ वयांसीति ॥ वयांसि विचित्ररूपाः पक्षिणः विचित्रं तत्तस्य व्याकरणं नामरूपे व्याकरवाणीति श्रुत्युक्तं शिल्पनैपुण्यम् । मनुः स्वायम्भुवादिः मनीषा बुद्धिः मनुजो मनुष्यवर्गो निवासः स्थानं " पुरुषत्वे चाविस्तरामात्मा " इति श्रुतेः । गन्धर्वा विद्याधराः चारणाः अप्सरसश्चेत्येषां समाहारद्वन्द्वः । स्वरः भगवत्कर्तृकः षड्जादिरागविशेषः असुरानीकवर्यः असुरसमूहश्रेष्ठः प्रह्लादस्तस्य स्मृतिः स्मृतीरिति पाठे स्मृतय इत्यर्थः । पूर्वसवर्णदीर्घ आर्षः । स्वरस्मृतीरसुरानीकवीर्य इति पाठे तु गन्धर्वादयस्तस्य स्वरजातय इत्यर्थः । असुरानीकं वीर्यं प्रभावो यस्य स इति समास एवोद्देश्यविधे-

ईशस्य केशान्विदुरम्बुवाहान्वासस्तु संध्ये कुरुवर्य भूम्नः ॥ अव्यक्तमाहुर्हृदयं मनश्च स चन्द्रमाः सर्वविकारकोशः ॥ ३४ ॥ विज्ञानशक्तिं महिमामनन्ति सर्वात्मनोऽन्तःकरणं गिरित्रम् ॥ अश्वाश्वतर्युष्ट्रगजा नखानि सर्वे मृगा पशवः श्रोणिदेशे ॥ ३५ ॥ वयांसि तद्व्याकरणं विचित्रं मनुर्मनीषा मनुजो निवासः ॥ गन्धर्वविद्याधरचारणाप्सरःस्वरस्मृतीरसुरानीकवीर्यः ॥ ३६ ॥ ब्रह्माऽऽननं क्षत्रभुजो महात्मा विड्रूरुरङ्घ्रिश्रितकृष्णवर्णः ॥ नानाभिधाभीज्यगणोपपन्नो द्रव्यात्मकः कर्मवितानयोगः ॥ ३७ ॥ इयानसावीश्वरविग्रहस्य यः सन्निवेशः कथितो मया ते ॥ संधार्यतेऽस्मिन्वपुषि स्थविष्ठे मनः स्वबुद्ध्या न यतोऽस्ति किंचित् ॥ ३८ ॥

र्यभावः ॥ ३६ ॥ ब्रह्मेति ॥ ब्रह्म ब्राह्मणस्तस्याननं भगवतो मुखद्वयं ब्राह्मणोऽग्निश्च तत्राग्निः पूर्वमेव मुखमग्निरिन्द्र इत्युक्तः । क्षत्रं क्षत्रियो रक्षकत्वाद् भुजो यस्य सः विड् वैश्यः व्यवहारनिर्वाहकत्वादूरू यस्य सः अङ्घ्रिश्रितः कृष्णवर्णः सेवाधर्मकः शूद्रो यस्य स एवंविधो महात्मा सर्वात्मा वैराजः नानाभिधा नानानामका ये अभीज्या यष्टव्या वसुरुद्रादयो देवास्तेषां गणैरुपपन्नो युक्तो यो द्रव्यात्मको हविः साध्यो वितानयोगो यज्ञादिप्रयोगः स तस्य कर्म आवश्यकतयाभिप्रेतम् ॥ ३७ ॥ इयानिति ॥ इयानेतावानसावीश्वरविग्रहस्य यः संनिवेशोऽवयवसंस्थानरूपः स मया ते तुभ्यं कथितः। अस्मिन्स्थविष्ठे वपुषि योगिभिः स्वबुद्ध्या मनः सन्धार्यते यतो यस्मादीश्वरविग्रहाद्व्यतिरिक्तं वस्तु किंचिदपि नास्तीति अयमर्थः । मनो हि स्वचाञ्चल्यवशाद्यत्र यत्र भ्रमति तत्र तत्र भगवतोऽमुकमङ्गमिति स्वबुद्ध्या विचारयेदेवं च मनसः स्वाभाविकाः सर्व एव विषया भगवदङ्गान्येवेति सर्वमपि चिन्तनं भगवच्चिन्तनमेवेति पर्यवस्येत्तदा स्पर्द्धावज्ञादयो नैवोत्पद्येरन् । तद्विषयाणां मनुष्यगर्दभादीनामपि भगवदङ्गभूतत्वेन ध्येयत्वादिति ॥ ३८ ॥

एवं मनसश्चाञ्चल्यनिवृत्तये सर्वत्र भगवदङ्गताभावनया स्पर्द्धावज्ञादिदोषनिवृत्तये च विराड्देहजीवेश्वराणामभेदेन स्थूलधारणोक्ता । चित्ते स्थिरे तु देहजीवौ भगवति विलाप्य भगवानेव ध्येय इत्याह—स इति ॥ सर्वेषां धीवृत्तिभिरनुभूतं सर्वं येन स तथाभूत इत्यर्थः । यथा स्वप्ने कल्पितानां जनानामिन्द्रियैः ईक्षिता एक एवात्मा जीवस्तथा भगवानपीत्यर्थः । अतः सत्यम् आनन्दनिधिं च तं भजेत । अन्यत्र देहापत्यादौ धारणाफलभूतसिद्धिषु च न सज्जेत् । यतो यस्मादासङ्गादात्मनः स्वस्य संसारमध्ये पात एव भवति ॥ ३९ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायः प्रथमे द्वितीयस्य व्यधादिमाम् ॥ १ ॥ द्वितीये स्थूले जितस्य मनसः सर्वसाक्षिणि ॥ सर्वेशे धारणा विष्णौ तत्र श्लोका नगाग्नयः ॥ उवाचेत्येकमङ्घ्रयूनाः शरिवाणी अनुष्टुभः ॥ २ ॥ एवमिति ॥ एवं या धारणोक्ता तया तुष्टाद्धरेः सकाशात् पुरा प्रलयसमये नष्टां सृष्टिस्मृतिं प्रत्यवरुद्ध्य लब्ध्वा व्यवसायात्मिका एवमेवेदं स्रष्टव्यमिति निश्चयरूपा बुद्धिर्यस्य तथाभूतः सन् अत एव तया धारणया विश्वसृष्टिसामर्थ्यात् अमोघा दृष्टिर्यस्य स आत्मयो-

स सर्वधी वृत्त्यनुभूतसर्व आत्मा यथा स्वप्नजनेक्षितैकः ॥ तं सत्यमानन्दनिधिं भजेत नान्यत्र सज्जेद्यत आत्मपातः ॥ ३९ ॥ इति श्रीमद्भागवते महापुराणे पा०सं० द्वितीयस्कन्धे महापुरुषसंस्थानवर्णनं विराड्रूपकथनं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥ श्रीशुक उवाच ॥ एवं पुरा धारणयाऽऽत्मयोनिर्नष्टां स्मृतिं प्रत्यवरुध्य तुष्टात् ॥ तथा ससर्जेदममोघदृष्टिर्यथाप्ययात्प्राग्व्यवसायबुद्धिः ॥ १ ॥ शाब्दस्य हि ब्रह्मण एष पन्था यन्नामभिर्ध्यायति धीरपार्थैः ॥ परिभ्रमंस्तत्र न विन्दतेऽर्थान्मायामये वासनया शयानः ॥ २ ॥ अतः कविर्नामसु याव-दर्थः स्यादप्रमत्तो व्यवसायबुद्धिः ॥ सिद्धेऽन्यथाऽर्थे न यतेत भूयः परिश्रमं तत्र समीक्षमाणः ॥ ३ ॥

निः ब्रह्मा अप्ययात्प्रलयात् प्रागिदं विश्वं यथा आसीत्तथा ससर्ज ॥ १ ॥ सर्वत्र विरक्तस्य शुद्धधारणायामधिकारोऽतो वैराग्यार्थं सर्वं निन्दति—शाब्दस्येति ॥ शाब्दं शब्दमयं ब्रह्म वेदस्तस्यैष पन्थाः कर्मफलबोधनप्रकारः यत् अपार्थैः अपगतार्थैरेव "अक्षय्यं ह वै चातुर्मास्ययाजिनः सुकृतं भवति" इत्यादिनामभिरक्षय्यत्वबोधकशब्दैः साधकस्य धीर्बुद्धिर्ध्यायति तत्तत्फलेच्छां करोति इति तत्र स्वर्गादौ मायामये पथि सुखमिति वासनया शयानः स्वप्नान्पश्यन्निव परिभ्रमन् अर्थान् न विन्दते तत्तल्लोकं प्राप्तोऽपि क्षयिष्णु-त्वात् निरतिशयसुखं न लभते ॥ २ ॥ सर्वकर्मफलत्यागे देहपातमाशङ्क्याह—अत इति ॥ अतः स्वर्गादावपि यथेष्टसुखाभावात् व्यवसायबुद्धिः नेदं सुखमिति निश्चयात्मकबु-द्धिः कविर्धीमान् नामसु नाममात्रेषु भोग्यवस्तुषु यावता वस्तुना अर्थो देहनिर्वाहो यस्य तथाभूतः स्यात् तथा अप्रमत्तः तावन्मात्रेऽपि अनासक्तः स्यात् तत्रापि अन्यथैव यत्नं विनैव अर्थे देहनिर्वाहादौ प्रयोजने सिद्धे सति तत्र यत्ने परिश्रममेव फलं समीक्षमाणः तत्र भूयस्ततोधिकलाभार्थं न यतेत ॥ ३ ॥

अन्यथासिद्धिमाह—सत्यामिति ॥ क्षितौ सत्यां कशिपोः शय्यायाः प्रयासैः किं प्रयोजनम् । बाहौ स्वतः सिद्धे सति उपबर्हणैः उच्छीर्षकैः किम् । अञ्जलौ सति पुरुधा बहुधा अन्नपात्र्या बहुप्रकारान्नभोजनपात्रेण किम् । धाप्रत्यय आर्षः । दिशः पूर्वाद्या वल्कलं वृक्षत्वक् तदादौ सति दुकूलैः पट्टवस्त्रैः किं प्रयोजनम् ॥ ४ ॥ चीराणीति ॥ चीराणि जीर्णवस्त्रखण्डानि पथि मार्गे पतितानि किन्न सन्ति । परान् बिभ्रति फलादिभिः पुष्णन्ति ते परभृतोऽङ्घ्रिपाः वृक्षाः किं भिक्षां स्वफलपत्रादिरूपान्नैव दिशन्ति । जलार्थं सरितो नद्यः अपि अशुष्यन् किं तथा निवासार्थं गुहाः पर्वतबिलानि किम् । रुद्धाः । सर्वेषामप्यलाभे भगवानेव योगक्षेमं विधास्यतीति विश्वसनीयमित्याह । अजितो भगवान् उपसन्नान् शरणागतान् किं नावति न रक्षति अतः कवयो विवेकिनः धनदुर्मदेनान्धान् कस्माद्धेतोर्भजन्ति अपि तु न भजन्त्येव ॥ ५ ॥ एवमिति ॥ एवं देहादिनिर्वाहे सति य आत्मा प्रियः अर्थः सत्यः अनन्तः भगवान् स्वचित्तेन्तःकरणे स्वत एव सिद्धः अन्तर्यामितया स्थितः अस्ति । यत्र च भगवति संसारहेतोरविद्याया उपरमो निवृत्तिर्भवति

सत्यां क्षितौ किं कशिपोः प्रयासैर्बाहौ स्वसिद्धे ह्युपबर्हणैः किम् ॥ सत्यञ्जलौ किं पुरुधाऽन्नपात्र्या दिग्वल्कलादौ सति किं दुकूलैः ॥ ४ ॥
चीराणि किं पथि न सन्ति दिशन्ति भिक्षां नैवाङ्घ्रिपाः परभृतः सरितोप्यशुष्यन् ॥ रुद्धा गुहाः किमजितोऽवति नोपसन्नान्कस्माद्भजन्ति कवयो धनदुर्मदान्धान् ॥ ५ ॥ एवं स्वचित्ते स्वत एव सिद्ध आत्मा प्रियोर्थो भगवाननन्तः॥तं निर्वृतो नियतार्थो भजेत संसारहेतूपरमश्च यत्र ॥ ६ ॥
कस्तां त्वनादृत्य परानु चिन्तामृते पशूनसतीं नाम युञ्ज्यात् ॥ पश्यञ्जनं पतितं वैतरण्यां स्वकर्मजान्परितापाञ्जुषाणम् ॥ ७ ॥ केचित्स्वदेहान्तर्हृदयावकाशे प्रादेशमात्रं पुरुषं वसन्तम् ॥ चतुर्भुजं कञ्जरथाङ्गशङ्खगदाधरं धारणया स्मरन्ति ॥ ८ ॥ प्रसन्नवक्त्रं नलिनायतेक्षणं कदम्बकिञ्जल्कपिशङ्गवाससम् ॥ लसन्महारत्नहिरण्मयाङ्गदं स्फुरन्महारत्नकिरीटकुण्डलम् ॥ ९ ॥

तं भगवन्तं निर्वृतः भजनानन्दनिमग्नः नियतो निश्चितोऽर्थो भगवद्रूपो येन तादृशः सन् नित्यं भजेत ॥ ६ ॥ क इति ॥ यमराजद्वारि यातनानदी वैतरणी तस्यां तत्तुल्यायां संसृतौ पतितं तत्र च स्वकर्मजान् परितापान् जुषाणं भुञ्जानं मुगभाव आर्षः। जनं पश्यन्नपि को नाम जनः तां पूर्वोक्तां परस्य भगवतः अनु चिन्ता मनादृत्य पशून् ऋते विना असतीं विषयचिन्तां युञ्ज्यात् कुर्यात् । यस्तां चिन्तां कुर्यात् स तु पशुरेवेत्यर्थः ॥ ७ ॥ केचिदिति ॥ केचित्तु स्वदेहस्यान्तर्मध्ये यो हृदयावकाशस्तत्र वसन्तं प्रादेशस्तर्जन्यङ्गुष्ठयोर्विस्तारः स एव मात्रा प्रमाणं यस्येति हृदयप्रमाणं तत्रोपचर्यते चतुर्भुजं कञ्जरथाङ्गादिकं धरति तं पुरुषं धारणया स्मरन्ति ॥ ८ ॥ प्रसन्नेति ॥ प्रसन्नमनुग्रहोन्मुखं वक्त्रं मुखं यस्य तं नलिने इव तापहरे आयते दीर्घे ईक्षणे नेत्रे यस्य तं कदम्बकुसुमस्य यः किञ्जल्कः केशरस्ते इव पिशङ्गे पीते वाससी यस्य तं लसन्ति महारत्नानि येषु तानि हिरण्मयान्यङ्गदानि यस्य तं स्फुरन्ति यानि महारत्नानि तन्मयानि किरीटकुण्डलानि यस्य तं स्मरन्तीत्यनुषङ्गोऽग्रेऽपि ॥ ९ ॥

उन्निद्रेति ॥ उन्निद्रं विकसितं यत् हृत्पङ्कजं तस्य कर्णिकैव आलयः स्थानं तस्मिन् योगेश्वरैरास्थापितौ पादपल्लवौ यस्य तं श्रीर्लक्ष्मीरेव लक्ष्मणं चिन्हं वामस्तनोर्ध्वं लक्ष्मीरेखायुक्तं यस्य तं कौस्तुभं रत्नं कन्धरायां कन्धरासन्नवक्षसि यस्य तम् । यद्वा । कौस्तुभरत्नं तद्ग्रथनहिरण्मयसूत्रं कन्धरायां यस्य अम्लानाः लक्ष्म्यः शोभा यस्यास्तया एकवचनान्तस्यैव लक्ष्मीशब्दस्योरःप्रभृतिषु पाठादत्र बहुत्वान्न कप् । वनमालया आचितं व्याप्तम् ॥ १० ॥ विभूषितमिति ॥ मेखलया कटिसूत्रेण महाधनैरमूल्यरत्नादियुक्तैरङ्गुलीयकैर्नूपुरकङ्कणादिभिश्च विभूषितं स्निग्धानि अमलानि आकुञ्चितानि नीलानि च यानि कुन्तलानि तैर्विरोचमाने आनने यो हासस्तेन पेशलं सुन्दरम् ॥ ११ ॥ अदीनेति ॥ अदीनम् अत्युदारं यल्लीलाहसितं तेन युक्तं यदीक्षणं तेनोल्लसन्तो भ्रूभङ्गाः भ्रूविक्षेपास्तैः संसूचितो भूर्यनुग्रहो येन तं चिन्तामयं चिन्तयैवाविर्भवन्तमेनमीश्वरं यावद्धारणया मनोऽवतिष्ठते निश्चलं भवति तावदीक्षेत ॥ १२ ॥ एकैकश इति ॥ गदाभृतः हरेः पादादि पादप्रभृति यावद्धसितं मन्दस्मितावधि एकैकशः प्रत्येकमङ्गानि धियानुभावयेत् चिन्तयेत् । यथा यथा ध्यानेन धीः शुध्यति तस्मिन्निश्चला भवति तथा तथा जितं जितमनायासेन स्फुरितं स्थानं पादगुल्फाद्यवयवमपोह्य त्यक्त्वा परं परं

उन्निद्रहृत्पङ्कजकर्णिकालये योगेश्वरास्थापितपादपल्लवम् ॥ श्रीलक्ष्मणं कौस्तुभरत्नकन्धरमम्लानलक्ष्म्या वनमालयाऽऽचितम् ॥ १० ॥
विभूषितं मेखलयाङ्गुलीयकैर्महाधनैर्नूपुरकङ्कणादिभिः ॥ स्निग्धामलाकुञ्चितनीलकुन्तलैर्विरोचमानाननहासपेशलम् ॥ ११ ॥ अदीनलीलाहसितेक्षणोल्लसद्भ्रूभङ्गसंसूचितभूर्यनुग्रहम् ॥ ईक्षेत चिन्तामयमेनमीश्वरं यावन्मनो धारणयाऽवतिष्ठते ॥ १२ ॥ एकैकशोऽङ्गानि धियाऽनुभावयेत्पादादि यावद्धसितं गदाभृतः ॥ जितं जितं स्थानमपोह्य धारयेत्परं परं शुध्यति धीर्यथा यथा ॥ १३ ॥ यावन्न जायेत परावरेऽस्मिन्विश्वेश्वरे द्रष्टरि भक्तियोगः ॥ तावत्स्थवीयः पुरुषस्य रूपं क्रियावसाने प्रयतः स्मरेत ॥ १४ ॥

जङ्घाजान्वाद्यवयवं धारयेत् ध्यायेत् ॥ १३ ॥ पूर्वोक्तवैराजधारणाया एतद्धारणाङ्गत्वमाह—यावदिति ॥ परे ब्रह्मादयः अवरे यस्मात्तस्मिन् विश्वस्येश्वरे द्रष्टरि अस्मिंश्चेतन्यघनविग्रहे अशुद्धबुद्धित्वाद्यावद् भक्तियोगः परमप्रेमलक्षणो न जायेत तावच्चित्तशुद्ध्यर्थमग्निहोत्राद्यावश्यकीः क्रियाः कुर्वंस्तदवसाने तत्समाप्तौ सावकाशसमये एतेन कर्मापि भक्तियोगपर्यन्तमेवेत्युक्तम् । प्रयतः प्रयत्नवान् सन् पुरुषस्य भगवतः स्थवीयः स्थूलतरं पूर्वोक्तं रूपं स्मरेत ध्यायेत् तन्नार्थः । अत्र भागवताः । धारणायां चतुर्विधा योगिनः संभवन्ति । तत्र ये भगवद्रूपमनालम्बमानाः प्राणमनोधारणावन्तस्ते तु विगीता एव । एके पूर्वोक्तवैराजधारणया शुद्धचित्ता मृणालगौरायतेत्यादितृतीयस्कन्धोक्ततदन्तर्यामिधारणावन्तः अन्ये वैराजधारणानन्तरं व्यष्टिविराडन्तर्यामिचतुर्भुजरूपधारणावन्तः । परे तु स्वत एव शुद्धचित्ताः प्रथमत एव व्यष्ट्यन्तर्यामिचतुर्भुजधारणावन्तस्त एवात्र केचित्स्वदेहेत्यत्रोक्ताः ॥ १४ ॥

एवमासन्नमृत्योः कृत्यमुक्तम् इदानीं तस्यैव स्वयं देहं त्यक्तुमिच्छतः कृत्यमाह—स्थिरमिति ॥ अङ्ग हे राजन् यतिर्योगाभ्यासी यदा इमं लोकं देहं जिहासुः स्यात् त्यक्तुमि-
च्छेत्तदा देशे पुण्यक्षेत्रे काले चोत्तरायणादौ मनो न सज्जयेत् देशकालौ न सिद्धिहेतू किंतु भगवानेवेति दृढनिश्चयो भवेत् । ततः जितासुः वशीकृतप्राणः स्थिरं सुखकरं
चासनमाश्रितो मनसा प्राणानिन्द्रियाणि यच्छेत् अनन्यपराणि कुर्यात् । प्राणमित्यपि पाठः ॥ १५ ॥ मन इति ॥ धीरो मुमुक्षुः अमलया स्वबुद्ध्या मनो नियम्य बुद्धिव्या-
पारमात्ररतं कृत्वा एतां बुद्धिं क्षेत्रज्ञे बुद्ध्यादिद्रष्टरि निनयेत् नियच्छेत् तं क्षेत्रज्ञमात्मनि शुद्धे तं च शुद्धमात्मानमात्मैवाहमित्यात्मनिशुद्धब्रह्मणि अवरुद्ध्य एकीकृत्य तेन
लब्धा उपशान्तिः आत्मानन्दो येन तथाभूतः सन् कृत्यात्प्रयत्नाद्विरमेत ततः परं प्राप्याभावात् तङार्षः ॥१६॥ न यत्रेति॥ यत्रात्मस्वरूपे अनिमिषां देवानां मिषतः क्षिप् ।
परो नियन्ता कालो न प्रभुः किमपि कर्तुं न समर्थः । तत्र ये देवा जगताम् ईशिरे ईशा अभूवन् आमभाव आर्षः । अधीगर्थेति कर्मणि षष्ठी । ते कालेन नियम्या देवाः

स्थिरं सुखं चासनमास्थितो यतिर्यदा जिहासुरिममङ्ग लोकम् ॥ काले च देशे च मनो न सज्जयेत्प्राणं नियच्छेन्मनसा जितासुः ॥ १५ ॥
मनः स्वबुद्ध्याऽमलया नियम्य क्षेत्रज्ञ एतां निनयेत्तमात्मनि ॥ आत्मानआत्मन्यवरुध्य धीरो लब्धोपशान्तिर्विरमेत कृत्यात् ॥ १६ ॥ न
यत्र कालोऽनिमिषां परः प्रभुः कुतो नु देवा जगतां य ईशिरे ॥ न यत्र सत्त्वं न रजस्तमश्च न वै विकारो न महान्प्रधानम् ॥ १७ ॥ परं पदं
वैष्णवमामनन्ति तद्यन्नेति नेतीत्यतदुत्सिसृक्षवः ॥ विसृज्य दौरात्म्यमनन्यसौहृदा हृदोपगुह्याऽर्हपदं पदे पदे ॥ १८ ॥ इत्थं मुनिस्तूपरमेव्द्यव-
स्थितो विज्ञानदृग्वीर्यसुरन्धिताशयः ॥ स्वपार्ष्णिनाऽऽपीड्य गुदं ततोऽनिलं स्थानेषु षट्सून्नमयेज्जितक्लमः ॥१९॥ नाभ्यां स्थितं हृद्यधिरोप्य
तस्मादुदानगत्योरसि तं नयेन्मुनिः ॥ ततोऽनुसंधाय धिया मनस्वी स्वतालुमूलं शनकैर्नयेत ॥ २० ॥

कुतो नु प्रभवः स्युः यत्र सत्वं न प्रभुः रजस्तमश्च न प्रभू न वै विकारोऽहङ्कारः न च महान् महत्तत्वं न च प्रधानं प्रकृतिः प्रभुः ॥ १७ ॥ परमिति ॥ यत् यस्मात् न तत्
अतत् आत्मव्यतिरिक्तं नेति नेतीत्येवं सर्वमुत्सिसृक्षवः उत्स्रष्टुं त्यक्तुमिच्छवः परमविवेकिनः दौरात्म्यं देहादिष्वात्मभावं विसृज्य अर्हस्य पूज्यस्य भगवतः पदं चरणारविन्दं
पदे पदे क्षणे क्षणे हृदा हृदयेन उपगुह्य आश्लिष्य अनन्यसौहृदाः न ततोऽन्यस्मिन् सौहृदं येषां तथाभूतास्तत्पूर्वोक्तं वैष्णवं विष्णुसंबन्धि परं सर्वत उत्कृष्टं पदम् आमनन्ति
निरूपयन्ति ॥ १८ ॥ इत्थमिति ॥ इत्थं ब्रह्मत्वेन व्यवस्थितः विज्ञानं शास्त्रं तेन जाता या दृक् ज्ञानं विज्ञानमनुभव एव दृगिति वा तस्य वीर्येण सुरन्धिता विनाशिताः
आशयाः विषयवासना यस्य स मुनिर्योगी तु कृत्यादुपरमेत् ।तुशब्देन यदि प्रयास्यन्निति वक्ष्यमाणात्सकाशाद्विशेष उक्तः। देहत्यागकाले तु जितः क्लमो येन तादृक् सन् स्वपा-
र्ष्णिना गुदं मूलाधारमापीड्य निरुद्ध्य ततोऽनिलं प्राणं षट्सु नाभ्यादिषु वक्ष्यमाणेषु स्थानेषु उन्नमयेदूर्ध्वं नयेत्॥१९॥ नाभ्यामिति ॥ मुनिर्योगी नाभ्यां मणिपूरकचक्रे स्थितं

तं प्राणं हृदि अनाहतचक्रेऽधिरोप्य तस्माच्चक्रादुदानस्य वायोर्गत्या तत्सञ्चारप्रकारेण उरसि कण्ठादधोदेशस्थिते विशुद्धिचक्रे नयेत् । ततोऽनन्तरं मनस्वी जितचित्तः ततः स्थानाद्बहुधा गमनसंभवाद्धिया स्वबुद्ध्यानुसन्धाय विचार्य शनकैः स्वतालुमूलं पूर्वचक्रस्यैवाग्रप्रदेशं प्राणं नयेत् प्रापयेत् ॥ २० ॥ तस्मादिति ॥ तस्मादपि स्वतालुमूलाद्बहुधा गमनसंभवात् निरुद्धानि श्रोत्रे नेत्रे नासे आस्यमिति सप्ताऽसूनामयनानि प्राणमार्गा येन तथाभूतः सन् सप्तायतन इत्यपि पाठः । भ्रुवोरन्तरं भ्रूमध्यस्थमाज्ञाचक्रं प्रति प्राणमुन्नयेत् । अनपेक्षः परमेष्ठ्यादिपदनिरपेक्षश्चेत् अकुण्ठा अखण्डा दृष्टिः यस्य तादृशः सन् मुहूर्तार्द्धं तथैव स्थित्वा परं परमात्मानं गतः अनुसन्दधन्मूर्द्धन् मूर्द्धानं निर्भिद्य देहमिन्द्रियाणि च विसृजेत् मूर्द्धन्नित्यार्षम् ॥ २१ ॥ सद्योमुक्तिमुक्त्वा क्रममुक्तिमाह—यदीति ॥ हे नृप यदि पारमेष्ठ्यं ब्रह्मपदं प्रयास्यन्भवति अष्टौ आधिपत्यानि अणिमाद्यैश्वर्याणि यस्मिंस्तद्वैहायसानां विमानेन आकाशे विचरतां सिद्धानां यद्विहारं क्रीडास्थानं वा यदि प्रयास्यन्भवति किं बहुना गुणसंनिवाये गुणसमुदायरूपे ब्रह्माण्डे यत्र कुत्र वा यदि प्रयास्यन्भवति तर्हि देहत्यागावसरे मन इन्द्रियाणि च न विसृजेत्किंतु मनसेन्द्रियैश्च चकारात्प्राणैश्च सहैव तत्तल्लोकभोगार्थं गच्छेत् ॥ २२ ॥ योगेश्वराणामिति ॥ पवन-

तस्माद् भ्रुवोरन्तरमुन्नयेत निरुद्धसप्ताऽयतनोऽनपेक्षः ॥ स्थित्वा मुहूर्तार्धमकुण्ठदृष्टिर्निर्भिद्य मूर्धन्विसृजेत्परं गतः ॥ २१ ॥ यदि प्रयास्यन्नृप पारमेष्ठ्यं वैहायसानामुत यद्विहारम् ॥ अष्टाधिपत्यं गुणसन्निवाये सहैव गच्छेन्मनसेन्द्रियैश्च ॥ २२ ॥ योगेश्वराणां गतिमाहुरन्तर्बहिस्त्रिलोक्याः पवनान्तरात्मनाम् ॥ न कर्मभिस्तां गतिमाप्नुवन्ति विद्यातपोयोगसमाधिभाजाम् ॥ २३ ॥ वैश्वानरं याति विहायसा गतः सुषुम्णया ब्रह्मपथेन शोचिषा ॥ विधूतकल्कोऽथ हरेरुदस्तात्प्रयाति चक्रं नृप शैशुमारम् ॥ २४ ॥ तद्विश्वनाभिं त्वतिवर्त्य विष्णोरणीयसा विरजेनात्मनैकः ॥ नमस्कृतं ब्रह्मविदामुपैति कल्पायुषो यद्विबुधा रमन्ते ॥ २५ ॥

स्यान्तः आत्मा लिङ्गशरीरं येषां तेषां विद्या उपासना तपः भगवद्धर्मः योगः अष्टाङ्गः समाधिः ज्ञानं तानि ये भजन्ति तेषां योगेश्वराणां त्रिलोक्याः अन्तः पातालादिमध्ये ततो बहिर्महर्लोकादिषु च गतिं गमनसामर्थ्यमाहुः तां गतिं कर्मिणः कर्मभिर्नाप्नुवन्ति॥२३॥तां गतिमाह—वैश्वानरमिति॥हे नृप प्रथमं ब्रह्मपथेन ब्रह्मप्राप्तिमार्गेण शोचिषा तेजोमय्या सुषुम्णया नाड्या शरीराद्बहिरपि स्थितया विहायसा आकाशमार्गेण गतः सन् वैश्वानरम् अग्न्यभिमानिनीं देवतां याति । अथ तदनन्तरं विधूतकल्कः निरस्तमलः क्वाऽप्यसज्जमान इत्यर्थः । उदस्तादुपरिष्टाद्वर्तमानं हरेः संबन्धि तारारूपं नारायणाधिष्ठितं शैशुमारं पञ्चमस्कन्धे वक्ष्यमाणं शिशुमाराश्रयं ज्योतिश्चक्रं प्रयाति । चक्रस्थानान्यादित्यादिध्रुवान्तानि पदानि प्रयाति इत्यर्थः । उदस्तादित्यार्षम् ॥ २४ ॥ तदिति ॥ तज्ज्योतिश्चक्रं विश्वनाभिं सूर्याद्याश्रयं विश्वात्मकपुरुषस्य नाभिस्थानीयं वा अजहल्लिङ्गत्वान्नाभिशब्दस्य चक्रविशेषणत्वेऽपि न क्लैब्यम् । अतिवर्त्य अतिक्रम्य परतः स्वर्गिणां गत्यभावादेक एव विरजेन निर्मलेन अणीयसा अतिसूक्ष्मेण आत्मना

लिङ्गदेहेन ब्रह्मविदां स्थानं स्वर्गादिस्थैर्नमस्कृतं महर्लोकमुपैति । यत् यस्मिन् महाकल्पपर्यन्तमायुर्येषां ते विशेषेण बुधाः भृग्वादयः रमन्ते स्वसुखेन वर्तन्ते ॥ २५ ॥ अथो इति ॥ अथो अनन्तरं यदि कल्पपर्यन्तं कौतुकवशात्तत्रैव स्थातुमिच्छति तदा स योगी कल्पान्ते अनन्तस्य शेषस्य मुखानलेन विश्वं त्रैलोक्यं दंदह्यमानं गर्हितं दह्यमानं निरीक्ष्य तत्राप्यूष्मप्राप्तेः यत् द्वैपरार्ध्यं द्विपरार्धस्थायि सिद्धेश्वरैर्जुष्टानि सेवितानि धिष्ण्यानि विमानानि यस्मिंस्तत् उ इति श्रैष्ठ्यं सूचितम् । पारमेष्ठ्यं ब्रह्मपदं प्रति निर्याति ॥ २६ ॥ न यत्रेति ॥ अनिदंविदाम् इदं भगवतो ध्यानमजानतां प्राणिनां दुरन्तं दुःखं यस्मिंस्तथाभूतो यः प्रभवो जन्म तस्यान्वनुदर्शनात् तेषां कृपया यच्चित्ततोदो मनःपीडा भवति तमृते तं विना यत्र सत्यलोके कुतश्चिदपि हेतोः शोको नास्ति न च जरा न मृत्युः न च आर्त्तिः न च उद्वेगो भयं केवलमन्यलोके स्थितान् प्राणिनो दुःखितान् दृष्ट्वा कृपयैव खेदो भवति नान्यत्तत्र दुःखम् ॥ २७ ॥ ब्रह्मलोकगतानां तु त्रिविधा गतिः ये पुण्योत्कर्षेण गतास्ते कल्पान्तरे पुण्यतारतम्येनाऽऽधिकारिकाः भवन्ति ये तु हिरण्यगर्भाद्युपासनाबलेन तत्र गतास्ते ब्रह्मणा सह मुच्यन्ते । भगवदुपासकास्तु यदि ब्रह्मलोकं गतास्तत्रैव स्थातुमिच्छन्ति तदा महाकल्पान्ते ब्रह्मणा सह मुच्यन्ते । यदि तदन्तरेव मोक्षमिच्छन्ति तदा स्वेच्छया पृथिव्यादिकावरणभेदनक्रमेण ब्रह्माण्डं भित्त्वा वैष्णवं पदमारोहन्ति तत्र तेषां पृथिव्याद्यावरणभेदप्रकारमाह । तत्रेयं प्रक्रिया। ईश्वराधिष्ठितायाः

अथो अनन्तस्य मुखानलेन दन्दह्यमानं स निरीक्ष्य विश्वम् ॥ निर्याति सिद्धेश्वरजुष्टधिष्ण्यं यद् द्वैपरार्ध्यं तदु पारमेष्ठ्यम् ॥ २६ ॥
न यत्र शोको न जरा न मृत्युर्नार्तिर्न चोद्वेग ऋते कुतश्चित् ॥ यच्चित्ततोदः कृपयाऽनिदंविदां दुरन्तदुःखप्रभवानुदर्शनात् ॥ २७ ॥
ततो विशेषं प्रतिपद्य निर्भयस्तेनात्मनाऽपोनलमूर्तिरत्वरन् ॥ ज्योतिर्मयो वायुमुपेत्य काले वाय्वात्मना खं बृहदात्मलिङ्गम् ॥ २८ ॥

प्रकृतेः केनचिदंशेन महत्तत्त्वं तदंशेनाहङ्कारः तदंशेन शब्दतन्मात्रद्वारा नभः एवं तदंशेनैव स्पर्शरूपरसगन्धतन्मात्रद्वारा क्रमेण वायुतेजोजलभूमयः तैश्चतुर्दशभुवनात्मकं विराट्शरीरं तस्य पञ्चाशत्कोटिकोटियोजनस्य पृथिव्येवाण्डकटाहविशेषशब्दवाच्या । तत्र कोटियोजनविशालं प्रथमावरणं पञ्चाशत्कोटियोजनविशालमित्येके । ततश्चाबादीनां ये परिणता अंशास्तान्येवोत्तरोत्तरं दशगुणान्यावरणानि । अष्टमं तु प्रकृत्यावरणं व्यापकमेव आवरणभेदश्च पूर्वं पूर्वं कार्यावरणतादात्म्यप्राप्त्यनन्तरमुत्तरोत्तरं कारणे कार्यविलापनपूर्वकं कारणतादात्म्यापत्तिस्तथा च लिङ्गशरीरेण पृथिव्यात्मतां प्राप्य तया सह जलं गच्छेत्तत्र भूमिं विलाप्य जलात्मतां प्राप्य तेन सह तेजः गच्छेत् । तत्र जलं प्रविलाप्येत्यादि। अथ श्लोकव्याख्या—तत इति ॥ ततः सत्यलोकभोगानन्तरं निर्भयः कथं यास्यामीति शङ्काशून्यः सन् योगी अत्वरन् तत्तदात्मत्वेन क्लेददाहादिशङ्काभावाद्यथेष्टं भोगान् भुञ्जानः शतार्षः। विशेषं प्रतिपद्य लिङ्गदेहेन पृथिव्यात्मतां प्राप्य ततः तेनात्मना पृथ्वीरूपेण प्रागुक्तरीत्या अपः जलानि प्राप्य अबात्मतां प्रतिपद्य एवमग्रेऽपि द्रष्टव्यम् । ततोऽनलमूर्तिः तेजआवरणं प्राप्य ज्योतिर्मयः सन् काले भोगावसाने वायुमुपेत्य वाय्वात्मना बृहत आत्मनः ब्रह्मणः लिङ्गं मूर्त्तित्वेनोपास्यं खमाकाशमुपैति ॥ २८ ॥

घ्राणेनेति ॥ घ्राणेन्द्रियेणाधिष्ठितेन गन्धमुपेत्य रसनेनैवेन्द्रियेण रसमुपेत्य तथा दृष्ट्या नेत्रेण तु रूपमुपेत्य त्वचैव श्वसनं स्पर्शनमुपेत्य श्रोत्रेण च नभोगुणत्वं शब्दात्मतामुपेत्य प्राणेन तत्कर्मेन्द्रियेण चाकूतिं तत्तत्क्रियां योग्युपैति प्राप्नोति । एतेनेन्द्रियार्थानां भूतसूक्ष्माणां चातिक्रम उक्तः । अत्र पृथिव्याद्यावरणेष्वेव गन्धादयः सन्ति तेषामतिक्रमं पूर्वमनुक्तं संप्रत्याहेति ज्ञेयम् ॥ २९ ॥ स्थूलसूक्ष्मभूतातिक्रममुक्त्वा तदावरणभूताहङ्कारप्राप्त्या महदादिप्राप्तिमाह—स इति ॥ तत्र भूतसूक्ष्माणामिन्द्रियाणां च संनिकर्षं लयस्थानं तामसं राजसं चाहङ्कारं संसाद्य तत्राहङ्कारस्त्रिधा तत्र तामसाद् भूतसूक्ष्माणि जायन्ते । राजसाद्बहिर्मुखानि दशेन्द्रियाणि सात्विकान्मन इन्द्रियदेवताश्च तेषां लयश्च तत्तदहङ्कारे तथा च तामसाहङ्कारे भूतसूक्ष्माणि राजसाहङ्कारे इन्द्रियाणि प्रविलाप्येत्यर्थः । ततश्च मनोमयं देवमयं च सात्विकं विकार्यमहङ्कारं संसाद्य प्राप्य सात्विकाहङ्कारे मनो देवताश्च प्रविलाप्येत्यर्थः । ततश्चावशिष्टेन तेनाहङ्कारेण सह गत्या गमनेन स योगी विज्ञानतत्वं महत्तत्वं याति । अहङ्कारं महत्तत्त्वे प्रविलापयति इत्यर्थः । ततश्च तेन महत्तत्त्वेन गुणानां सन्निरोधो लयो यस्मिंस्तत्प्रधानं प्रयाति महत्तत्त्वं प्रधाने प्रविलापयतीत्यर्थः ॥ ३० ॥ तेनात्मनेति ॥ अङ्ग हे राजन् तेनात्मना प्रधानरूपेण

घ्राणेन गन्धं रसनेन वै रसं रूपं तु दृष्ट्या श्वसनं त्वचैव ॥ श्रोत्रेण चोपेत्य नभोगुणत्वं प्राणेन चाकूतिमुपैति योगी ॥ २९ ॥

स भूतसूक्ष्मेन्द्रियसन्निकर्षं मनोमयं देवमयं विकार्यम् ॥ संसाद्य गत्या सह तेन याति विज्ञानतत्त्वं गुणसंनिरोधम् ॥ ३० ॥

तेनाऽऽत्मनात्मानमुपैति शान्तमानन्दमानन्दमयोऽवसाने ॥ एतां गतिं भागवतीं गतो यः स वै पुनर्नेह विषज्जतेऽङ्ग ॥ ३१ ॥

एते सृती ते नृप वेदगीते त्वयाऽभिपृष्टे ह सनातने च ॥ ये वै पुरा ब्रह्मण आह पृष्ट आराधितो भगवान्वासुदेवः ॥ ३२ ॥

न ह्यतोऽन्यः शिवः पन्था विशतः संसृताविह ॥ वासुदेवे भगवति भक्तियोगो यतो भवेत् ॥ ३३ ॥

वर्तमानोऽपि तस्याप्यवसाने लये सति स्वयमानन्दमयः शान्तमविकृतमानन्दविग्रहमात्मानं परमात्मानमुपैति प्राप्नोति । एतां भागवतीं भगवत्संबन्धिनीं गतिं यो गतः स पुनरिह संसारे नैव विषज्जते नैवावर्त्तते ॥३१॥ एते इति ॥ हे नृप एते ह सृती त्वया क्रियमाणैः किं कार्यमिति सामान्यकुक्षिगतत्वेन पृष्टे वेदे न गीते न तु स्वोत्प्रेक्षिते सनातने च ये च सृती पुरा ब्रह्मणाराधितोऽतः प्रत्यक्षः संस्तेन पृष्टो भगवान्वासुदेवो ब्रह्मणे आह स्म । ते एते सृती मोक्षमार्गौ ज्ञेये । तत्र अनपेक्षो निर्भिद्य मूर्द्धन् विसृजेत्परं गत इति या सद्योमुक्तिः सैका सृतिः । यदि प्रयास्यन्नित्यादिना क्रममुक्तिश्च द्वितीया सृतिः । यद्वा । अर्चिरादिमार्गो धूमादिमार्गश्चेति सृती ज्ञेये ते अपि वक्ष्येते वेदे च । "यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामा येऽस्य हृदि स्थिताः । अथ मर्त्योऽमृतो भवत्यत्र ब्रह्म समश्नुते ॥" इति सद्योमुक्तिः । तेऽर्चिरभिसंभवन्ति इत्यादिना क्रममुक्तिश्चोक्ता ॥ ३२ ॥ न हीति ॥ इह संसृतौ संसारे विशतः पुंसः यतः साधनात् वासुदेवे भगवति भक्तियोगो भवेत् अतोऽन्यः शिवः सुखकरः पन्था नास्ति ॥ ३३ ॥

भगवानिति ॥ भगवान् ब्रह्मा कूटस्थो निर्विकार एकाग्रचित्तः सन् स्वमनीषया त्रिः त्रीन् वारान् कार्त्स्न्येन साकल्येन ब्रह्म वेदमन्वीक्ष्य विचार्य यतः साधनादात्मनि हरौ रतिर्भक्तिर्भवेत्तदेव साधनं समीचीनमार्गतयाऽध्यवस्यत् निश्चितवान् । "बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेऽपि" इत्यडभावः ॥ ३४ ॥ नन्वननुभूते हरौ कथं रतिर्भवेत्तत्राह–भगवानिति ॥ द्रष्टा भगवान् हरिः सर्वभूतेषु स्वात्मना जीवान्तर्यामितया लक्षितस्तथा दृश्यैर्बुद्ध्यादिभिर्लक्षणैः स्वप्रकाशान्तर्यामिकलक्षकैः लक्षितः तथा अनुमापकैरनुमानजनकैर्दृश्यैर्बुद्ध्यादिभिर्हेतुभिर्लक्षितः अनुभूतः जीवाः प्रयोजककर्तृस्वामिका अस्वातन्त्र्यात् तक्षादिवत् इति जीवान्तर्यामितयानुमानम् । तथा दृश्यानां जडानां दर्शनं स्वप्रकाशं द्रष्टारं विना न घटत इत्यनुपपत्तिमुखेन बुद्ध्यादीनि स्वप्रकाशमन्तर्यामिणं लक्षयन्ति तथा बुद्ध्यादीनि कर्तृप्रयोज्यानि करणत्वाद्वास्यादिवदिति व्याप्तिमुखेन स्वतन्त्रं कर्त्तारमनुमापयन्ति ॥ ३५ ॥ तस्मादिति ॥ हे राजन् तस्माद्धेतोः सर्वात्मना एकाग्रेण मनसा सर्वत्र देशे सर्वदा काले च हरिर्भगवान् नृणां श्रोतव्यः कीर्तितव्यः स्मर्तव्यश्च ॥ ३६ ॥ पिबन्ती-

भगवान्ब्रह्म कार्त्स्न्येन त्रिरन्वीक्ष्य मनीषया ॥ तदध्यवस्यत्कूटस्थो रतिरात्मन्यतो भवेत् ॥ ३४ ॥ भगवान्सर्वभूतेषु लक्षितः स्वात्मना हरिः ॥ दृश्यैर्बुद्ध्यादिभिर्द्रष्टा लक्षणैरनुमापकैः ॥ ३५ ॥ तस्मात्सर्वात्मना राजन्हरिः सर्वत्र सर्वदा ॥ श्रोतव्यः कीर्तितव्यश्च स्मर्तव्यो भगवान्नृणाम् ॥ ३६ ॥ पिबन्ति ये भगवत आत्मनः सतां कथामृतं श्रवणपुटेषु संभृतम् ॥ पुनन्ति ते विषयविदूषिताशयं व्रजन्ति तच्चरणसरोरुहान्तिकम् ॥ ३७ ॥ इति श्रीभागवते महापुराणे द्वितीयस्कन्धे पुरुषसंस्थानुवर्णनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥ श्रीशुक उवाच ॥ एवमेतन्निगदितं पृष्टवान्यद्भवान्मम ॥ नृणां यन्म्रियमाणानां मनुष्येषु मनीषिणाम् ॥ १ ॥ ब्रह्मवर्चसकामस्तु यजेत ब्रह्मणस्पतिम् ॥ इन्द्रमिन्द्रियकामस्तु प्रजाकामः प्रजापतीन् ॥ २ ॥

ति ॥ सतां भक्तानां श्रवणरूपेषु पुटेषु संभृतं सर्वात्मनो भगवतः कथारूपममृतं ये पिबन्ति आदरेण शृण्वन्ति श्रवणपुटेषु संभृतं सतामात्मनो भगवतः कथामृतमिति वान्वयः । ते विषयवासनाभिर्विशेषेण दूषितमाशयं स्वान्तःकरणं पुनन्ति शोधयन्ति तस्य भगवतश्चरणसरोरुहस्यान्तिकं समीपं व्रजन्ति च ॥ ३७ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायो द्वितीये द्वितीयस्य व्यधादिमाम् ॥ २ ॥ तृतीये विविधैः कामैः प्रोक्तं नानासुरार्चनम् ॥ हरिभक्तेः प्रशंसात्र श्लोकानां पञ्चविंशतिः ॥ उवाचेति द्वयं चाष्टाविंशतिः स्यादनुष्टुभाम् ॥ ३ ॥ अथान्यदेवताभजनस्य तुच्छफलत्वेन हेयत्वं वक्तुं पूर्वोक्तमनुवदति–एवमिति ॥ मनुष्येषु ये मनीषिणस्तेषां म्रियमाणानाम् आसन्नमृत्यूनां नृणां यत् कृत्यं तद्यद् भवान् मम मां पृष्टवांस्तदेवमेतद्धरिकथाश्रवणादिकं निगदितं शास्त्रेषु विहितम् ॥ १ ॥ किं वा भजनीयमिति पृष्टं तत्र मन्दधियां भजनीयानाह–ब्रह्मवर्चसेति ॥ वेदाध्ययनादिजनितं तेजो ब्रह्मवर्चसं तत्कामः ब्रह्मणस्पतिं वेदस्य पतिं ब्रह्माणं यजेत । "षष्ठ्याः पतिपुत्र०" इत्यादिना छान्दसं विसर्गस्य सत्वम् ।

इन्द्रियसामर्थ्यकामस्तु इन्द्रं यजेतेत्यग्रेऽप्यनुषङ्गः ।प्रजाकामः पुत्रकामः प्रजापतीन् दक्षादीन् यजेत॥२॥देवीमिति ॥ श्रीः सम्पत्तिस्तत्कामः देवीं मायां दुर्गां यजेत।तेजस्कामः विभावसुमग्निं यजेत । वसुकामो धनमात्रार्थी द्रोणादीन् वसून् यजेत । वीर्यं प्रभावस्तत्कामो रुद्रान् यजेत । ततश्च वीर्यवान् भवतीति शेषः । यद्वा । वीर्यवान् बलवान्पुरुषो वीर्यकामः बहुस्त्रीसंभोगार्थकशुक्रकामश्चेत् रुद्रान् यजेत् ॥ ३ ॥ अन्नेति ॥ अन्नं भोज्यम् आद्यं भक्ष्यं च तत्कामस्त्वदितिं यजेत। स्वर्गकामः अदितेः सुतान् द्वादशादित्यान्यजेत । राज्यं राज्ञः कर्म तत्कामो विश्वान् देवान् यजेत । अग्रे तु राज्यं राजत्वमिति भेदः । विशां देशस्थप्रजानां संसाधकः स्वाधीनतामिच्छन् साध्यान् यजेत । यद्वा । विशां वैश्यवृत्तीनां कृषिवाणिज्यादीनां साधने प्रवृत्तः साध्यान् यजेत ॥ ४ ॥ आयु रिति ॥ आयुर्वृद्धिकामः अश्विनौ देवौ देववैद्यौ यजेत । पुष्टिकामः इलां भूम्यभिमानिनीं देवतां यजेत् । प्रतिष्ठास्थानादप्रच्युतिर्लोकसम्माननं वा तत्कामः पुरुषो लोकमातरौ प्राण्याधारभूतौ रोदसी द्यावापृथिव्यौ यजेत ॥ ५ ॥ रूपेति ॥ रूपाभिकामः गन्धर्वान्

देवीं मायां तु श्रीकामस्तेजस्कामो विभावसुम् ॥ वसुकामो वसून्रुद्रान्वीर्यकामोऽथ वीर्यवान् ॥ ३ ॥ अन्नाद्यकामस्त्वदितिं स्वर्गकामोऽदितेः सुतान् ॥ विश्वान्देवान्राज्यकामः साध्यान्संसाधको विशाम् ॥ ४ ॥ आयुःकामोऽश्विनौ देवौ पुष्टिकाम इलां यजेत् ॥ प्रतिष्ठाकामः पुरुषो रोदसी लोकमातरौ ॥ ५ ॥ रूपाभिकामो गन्धर्वान्स्त्रीकामोऽप्सर उर्वशीम् ॥ आधिपत्यकामः सर्वेषां यजेत परमेष्ठिनम् ॥ ६ ॥ यज्ञं यजेद्यशःकामः कोशकामः प्रचेतसम् ॥ विद्याकामस्तु गिरिशं दाम्पत्यार्थ उमां सतीम् ॥ ७ ॥ धर्मार्थ उत्तमश्लोकं तन्तुं तन्वन्पितॄन्यजेत् ॥ रक्षाकामः पुण्यजनानोजस्कामो मरुद्गणान् ॥ ८ ॥ राज्यकामो मनून्देवान्निर्ऋतिं त्वभिचरन्यजेत् ॥ कामकामो यजेत्सोममकामः पुरुषं परम् ॥ ९ ॥ अकामः सर्वकामो वा मोक्षकाम उदारधीः ॥ तीव्रेण भक्तियोगेन यजेत पुरुषं परम् ॥ १० ॥

यजेत । स्त्रीकामः सुन्दरस्त्रीप्रातिकामः अप्सराश्चासावुर्वशी च तां यजेत । सर्वेषाम् आधिपत्यकामः परमेष्ठिनं ब्रह्माणं यजेत ॥ ६ ॥ यज्ञमिति ॥ यशस्कामः यज्ञं यज्ञोपाधिं विष्णुं यज्ञसंज्ञमिन्द्रं वा यजेत् । कोशो धनसंचयस्तत्कामः प्रचेतसं वरुणं यजेत । वसुकाम इत्यत्र धनमात्रमिति भेदः।ब्रह्मविद्याकामस्तु गिरिशं यजेत । दाम्पत्यं दम्पत्योरन्योन्यप्रीतिस्तदेवार्थो यस्य स उमां सतीं यजेत ॥ ७ ॥ धर्मार्थ इति ॥ धर्मार्थः धर्मकामः उत्तमश्लोकोपाधिं विष्णुं धर्मं वा यजेत।तन्तुं तन्वन् सन्ततिवृद्धिमिच्छन् पितॄन् अग्निष्वात्तादीन् यजेत ।रक्षा बाधानिवृत्तिस्तत्कामः पुण्यजनान् यक्षान् यजेत। ओजस्कामो बलकामो मरुद्गणान् यजेत् ॥ ८ ॥ राज्येति ॥ राज्यकामः राजत्वकामः मनून् मन्वन्तरपालान् देवान् यजेत । पूर्वं राज्यं राज्ञः कर्म अत्र राजत्वम् इति भेदः । अभिचरन् शत्रुमरणमिच्छंस्तु निर्ऋतिं राक्षसं यजेत । कामकामः कामभोगेच्छुः सोमं चन्द्रं यजेत । अकामो वैराग्यकामः परं पुरुषं प्रकृतिव्यतिरेकोपाधिमीश्वरं यजेत ॥ ९ ॥ मन्दधियां कृत्यमुक्त्वा उदारधियां कृत्यमाह—अकाम इति ॥ अकामः एकान्तभक्तः

कामनाक्षयकामो वा उक्तानुक्तसर्वकामो मोक्षकामो वा उदारधीर्जनः तीव्रेणाऽविच्छिन्नेन भक्तियोगेन परं पुरुषं पूर्णन्निरुपाधिं यजेत। मोक्षकामस्यापि सकामत्वसूचनार्थमकामात्पृथगुपादानम् ॥ १० ॥ अन्यदेवतायजनस्यापि भगवद्भक्तिरेव मुख्यं फलमित्याह—एतावानिति ॥ इह लोके यजतामिन्द्रादीन् भजतामपि यत् भागवतानां सङ्गतो भगवत्यचलो भावः निश्चला भक्तिर्भवति तत् एतावानेव निःश्रेयसस्योदयो लाभः अन्यत्सर्वं तुच्छमित्यर्थः। देवतान्तरभजने भगवद्भक्तसङ्गः ततो भगवद्भक्तिरित्यर्थः ॥ ११ ॥ ज्ञानमिति ॥ यत् यासु हरिकथासु आ सर्वतः प्रतिनिवृत्तमुपरतं गुणोर्मीणां रागादीनां चक्रं समूहो यस्मात्तथाभूतं भवति। उत अपि आत्मप्रसादश्चित्तनैर्मल्यमपि यतो भवति यत्र आत्मप्रसादे सति गुणेषु विषयेष्वसङ्गो वैराग्यं च भवति। उभयत्रेति पाठान्तरे तु इहामुत्र च गुणेष्वसङ्गो भवति। अथ कैवल्ये मोक्षे यः संमतः कैवल्यमित्येव संमतो वा यः पन्थाः स तादृशो भक्तियोगश्च भवति तासु हरिकथासु को नाम निर्वृतः श्रवणसुखानुभववान् रतिं न कुर्यात् ॥ १२ ॥ इतीति ॥ इत्येवं पूर्वोक्तं शुकेनाभि-

एतावानेव यजतामिह निःश्रेयसोदयः ॥ भगवत्यचलो भावो यद्भागवतसङ्गतः ॥ ११ ॥ ज्ञानं यदा प्रतिनिवृत्तगुणोर्मिचक्रमात्मप्रसाद उत यत्र गुणेष्वसङ्गः ॥ कैवल्यसंमतपथस्त्वथ भक्तियोगः को निर्वृतो हरिकथासु रतिं न कुर्यात् ॥ १२ ॥ शौनक उवाच ॥ इत्यभिव्याहृतं राजा निशम्य भरतर्षभः ॥ किमन्यत्पृष्टवान्भूयो वैयासकिमृषिं कविम् ॥१३॥ एतच्छुश्रूषतां विद्वन्सूत नोऽर्हसि भाषितुम् ॥ कथा हरिकथोदर्काः सतां स्युः सदसि ध्रुवम् ॥ १४ ॥ स वै भागवतो राजा पाण्डवेयो महारथः ॥ बालक्रीडनकैः क्रीडन्कृष्णक्रीडां य आददे ॥ १५ ॥ वैयासकिश्च भगवान्वासुदेवपरायणः ॥ उरुगायगुणोदाराः सतां स्युर्हि समागमे ॥ १६ ॥ आयुर्हरति वै पुंसामुद्यन्नस्तं च यन्नसौ ॥ तस्यर्ते यत्क्षणो नीत उत्तमश्लोकवार्तया ॥ १७ ॥

व्याहृतं कथितं निशम्य भरतर्षभः राजा परीक्षित् ऋषिं परब्रह्मनिष्ठं कविं शब्दब्रह्मणि निष्णातं वैयासकिं शुकं भूयः अन्यत्किं पृष्टवान् ॥ १३ ॥ एतदिति ॥ हे सूत हे विद्वन् एतच्छुकपरीक्षित्संवादरूपं शुश्रूषतां श्रोतुमिच्छतां शता आर्षः। नोऽस्माकं त्वं भाषितुमर्हसि। ध्रुवं यतः हरिकथैवोदर्क उत्तरफलं यासु तथाभूताः कथाः सतां भागवतानां सदसि स्युरिति नात्र संदेहः। एतेन विश्वसर्गविसर्गमन्वन्तरादिकथानामपि हरिकथोदर्कत्वमेव ज्ञेयम् ॥१४॥ स वै इति ॥ स वै पाण्डवेयः महारथः राजा भागवत एव यो राजा बाल्ये बालक्रीडनकैः क्रीडन् कृष्णक्रीडां कृष्णक्रीडाकरणम्। यद्वा। कृष्णपूजारूपां क्रीडामादावेव आददे स्वीकृतवान् ॥ १५ ॥ वैयासकिरिति ॥ भगवान् वैयासकिः शुकश्च वासुदेवपरायणः तत्रागता अन्येऽपि भागवता एव अतस्तेषां सतां समागमे उरुगायो भगवांस्तस्य गुणैरुदाराः श्रेष्ठाः कथाः स्युः ॥ १६ ॥ नात्र विलम्बः कार्य इत्याह—आयुरिति ॥ असौ सूर्यः उद्यन्नुदयं प्राप्नुवन् अस्तमदर्शनं च यन् गच्छन् इणः शता। यत् येन जनेन उत्तमश्लोकस्य वार्त्तया क्षणो नीतस्तस्य आयुः ऋते वर्ज-

यित्वा पुंसामायुर्वृथैव हरति। हरिकथाक्षणस्तु वृथा न याति तत्क्षणसाफल्यमात्रात्सर्वायुःसाफल्यमत्रोच्यते। एकस्यां शाखायां फलितायां वृक्षः फलित इतिवत् ॥ १७॥ जीवनमात्रं त्वायुषः फलं न वाच्यमित्याह—तरव इति ॥ तरवः किन्न जीवन्ति भस्त्राश्चर्मकोशा उत अपि किन्न श्वसन्ति। अपरे ग्रामपशवः किं न खादन्ति नाश्नन्ति न मेहन्ति रेतःसेकं मैथुनं न कुर्वन्ति किम् ॥ १८ ॥ तदेवाह—श्वविडिति ॥ गदाग्रजो हरिः नाम जातु कदाचिदपि यत् कर्णपथोपेतो यस्य श्रवणविषयतां गतो न भवति स पुरुषः पुरुषाकारः पशुः श्वविड्वराहोष्ट्रखरैः संस्तुतः तत्र श्वभिः कुक्कुरैः अवज्ञास्पदत्वात् विड्वराहैर्ग्रामसूकरैः कश्मलवद्विषयासक्तत्वात् उष्ट्रैः कण्टकसमदुःखभाक्त्वात् खरैर्भारवाहित्वात् सदृशतया कल्पितः पृथग्धर्माणामेकेनैव धारणात् स्तुतो वा ॥ १९ ॥ तस्याङ्गानि च वृथेत्याह—बिले इति ॥ हे सूत बत खेदे उरुक्रमस्य विक्रमान् न शृण्वतः अशृण्वतो नरस्य ये कर्णपुटे ते सर्पबिले इव वृथारन्ध्रे उरुगायस्य हरेः गाथाः पुरुषो न चेदुपगायति तदा तस्य जिह्वा दार्दुरिका मण्डूकजिह्वेव वृथा कटुभाषिणी

तरवः किं न जीवन्ति भस्त्राः किं न श्वसन्त्युत ॥ न खादन्ति न मेहन्ति किं ग्रामपशवोऽपरे ॥ १८ ॥ श्वविड्वराहोष्ट्रखरैः संस्तुतः पुरुषः पशुः ॥ न यत्कर्णपथोपेतो जातु नाम गदाग्रजः ॥ १९ ॥ बिले बतोरुक्रमविक्रमान्ये न शृण्वतः कर्णपुटे नरस्य ॥ जिह्वाऽसती दार्दुरिकेव सूत न चोपगायत्युरुगायगाथाः ॥ २० ॥ भारः परं पट्टकिरीटजुष्टमप्युत्तमाङ्गं न नमेन्मुकुन्दम् ॥ शावौ करौ नो कुरुतः सपर्यां हरेर्लसत्काञ्चनकङ्कणौ वा ॥२१॥ बर्हायिते ते नयने नराणां लिङ्गानि विष्णोर्न निरीक्षतो ये ॥ पादौ नृणां तौ द्रुमजन्मभाजौ क्षेत्राणि नानुव्रजतो हरेर्यौ ॥ २२ ॥ जीवञ्छवो भागवताङ्घ्रिरेणुं न जातु मर्त्योऽभिलभेत यस्तु ॥ श्रीविष्णुपद्यामनुजस्तुलस्याः श्वसञ्छवो यस्तु न वेद गन्धम् ॥ २३ ॥ तदश्मसारं हृदयं बतेदं यद्गृह्यमाणैर्हरिनामधेयैः ॥ न विक्रियेताऽथ यदा विकारो नेत्रे जलं गात्ररुहेषु हर्षः ॥ २४ ॥

असती च ॥ २० ॥ भार इति ॥ पट्टेन पट्टवस्त्रोष्णीषेण किरीटेन च जुष्टमप्युत्तमाङ्गं शिरो यदि मुकुन्दं न नमेत् तदा परं केवलं भार एव। लसन्ती काञ्चनकङ्कणे ययोस्तथाभूतावपि करौ वाशब्दोऽप्यर्थे यदि हरेः सपर्यां नो कुरुतस्तदा शावौ शवो मृतकस्तत्संबन्धिनाविवाशुद्धावेव ॥ २१ ॥ बर्हायिते इति ॥ नराणां ये नयने विष्णोर्लिङ्गानि मूर्तीर्न निरीक्षतो न निरीक्षेते तङ्भाव आर्षः। ते बर्हायिते मयूरपिच्छगतनेत्रतुल्ये। नृणां यौ पादौ हरेः क्षेत्राणि तीर्थादीनि नानुव्रजतस्तौ द्रुमवज्जन्म भजत इति तथा वृक्षमूलतुल्यौ ॥ २२ ॥ एकैकानि अङ्गानि निन्दित्वा सर्वाणि निन्दति—जीवन्निति ॥ यस्तु मर्त्यो भागवतानामङ्घ्रिरेणुं जातु कदाचिदपि नाभिलभेत अभितो न स्पृशेत् सर्वाङ्गेषु न धारयेत् स जीवन्नपि शवो मृततुल्यः। प्रेतविशेष इव चेष्टमानः साधून् भीषयते। यस्तु श्रीविष्णुपद्याः विष्णुपदलग्नत्वेन विष्णुपदीत्यभिधानायास्तुलस्याः सुगन्धं न वेद अवघ्राय नाभिनन्देत् सोऽपि मनुजः श्वसन् जीवन्नपि शवो मृततुल्य एवेत्यर्थः ॥ २३ ॥ बाह्यमङ्गं निन्दित्वाऽन्तरङ्गमपि निन्दति—तदिति ॥ बत खेदे। हरि-

नामधेयैः हरिवाचकशब्दैः स्वयमन्येन वा गृह्यमाणैर्यद्धृदयं न विक्रियेत तदिदमश्मसारमश्मन इव सारं काठिन्यं यस्य तथाभूतम्। अथेति नामश्रवणानन्तरमेव। यद्वा। नेत्रे जलमानन्दाश्रुगात्ररुहेषु हर्षः रोमाञ्चश्च भवति तदा ताभ्यां तद्विकारो भक्तिलक्षणः ज्ञायेतेति शेषः ॥ २४ ॥ अथेति ॥ अङ्ग हे सूत अथ तस्मात् साधु सम्यक् पृष्टः सन् आत्मविद्यायां विशारदो विपुणः वैयासकिः नृपतिं प्रति यदाह तदस्माकम् अभिधेहि। यतो भागवतेषु प्रधानस्त्वमस्माकं मनोनुकूलं हर्षकरं प्रभाषसे ॥ २५ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥गङ्गासहायस्तृतीये द्वितीयस्य व्यधादिमाम् ॥३॥ चतुर्थे सृष्ट्यादिप्रश्नप्रसङ्गान्नारदाजयोः॥संवादो वर्ण्यते तत्र श्लोकाः सार्द्धैर्षुबाहवः॥ चत्वार्युवाचेति सार्द्धा एकात्रिंशदनुष्टुभः ॥ ४ ॥ वैयासकेरिति ॥ वैयासकेः शुकस्य भगवान् सर्वभूतेषु लक्षित इत्येवंभूतमात्मनो भगवतस्तत्त्वस्य निश्चयो यस्मात्तद्वैयासकेः शुकस्य वच उपधार्याऽऽकलय्य औत्तरेयः परीक्षित् श्रीकृष्णे सतीं विद्यमानामेव श्रेष्ठां मतिं भक्तिं व्यधात् विशेषेण अकरोत् ॥१॥ आत्मजायेति ॥ आत्मा देहः जायासुतो

अथाभिधेह्यङ्ग मनोनुकूलं प्रभाषसे भागवतप्रधानः ॥ यदाह वैयासकिरात्मविद्याविशारदो नृपतिं साधुपृष्टः ॥ २५ ॥ इति श्रीभागवते महापुराणे द्वितीयस्कन्धे तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥ सूत उवाच ॥ वैयासकेरिति वचस्तत्त्वनिश्चयमात्मनः ॥ उपधार्य मतिं कृष्णे औत्तरेयः सतीं व्यधात् ॥ १ ॥ आत्मजायासुतागारपशुद्रविणबन्धुषु ॥ राज्ये चाविकले नित्यं निरूढां ममतां जहौ ॥ २ ॥ पप्रच्छ चेममेवार्थं यन्मां पृच्छथ सत्तमाः ॥ कृष्णानुभावश्रवणे श्रद्दधानो महामनाः ॥ ३ ॥ संस्थां विज्ञाय संन्यस्य कर्म त्रैवर्गिकं च यत् ॥ वासुदेवे भगवति आत्मभावं दृढं गतः ॥ ४ ॥ राजोवाच ॥ समीचीनं वचो ब्रह्मन्सर्वज्ञस्य तवाऽनघ ॥ तमो विशीर्यते मह्यं हरेः कथयतः कथाम् ॥ ५ ॥ भूय एव विवित्सामि भगवानात्ममायया ॥ यथेदं सृजते विश्वं दुर्विभाव्यमनीश्वरैः ॥ यथा गोपायति विश्वं यथा संयच्छते पुनः ॥ ६ ॥

च अगारं गृहं पशवः द्रविणं धनं बन्धवश्च तेषु अविकले निरुपद्रवे राज्ये च नित्यं सर्वदा निरूढां ममतां स्वकीयत्वाभिमानं जहौ तत्याज ॥ २ ॥ पप्रच्छेति द्वयम् ॥ हे सत्तमाः कृष्णानुभावश्रवणे श्रद्दधानः महामनाः भगवति वासुदेवे दृढम् आत्मभावं परप्रेम्णा भगवदात्मत्वं गतः स राजा संस्थां मृत्युं विज्ञाय यत् त्रैवर्गिकं धर्मार्थकामसाधनं कर्म तत्संन्यस्य त्यक्त्वा यूयं यत् यं मां पृच्छथ तमिममेवार्थं हरिलीलालक्षणं पप्रच्छ च ॥ ३ ॥ ४ ॥ समीचीनमिति ॥ हे ब्रह्मन् हे अनघ सर्वज्ञस्य तव वचः समीचीनं यतस्तव हरेः कथाः कथयतः सतो मह्यं मम तमोऽज्ञानं विशीर्यते विनश्यति कर्मकर्त्तरि लट् ॥ ५ ॥ भूय इति सार्द्धम् ॥ अधीश्वरैरपि दुर्विभाव्यमप्रतर्क्यमिदं विश्वं भगवानात्ममायया यथा सृजते तङार्षः यथा च गोपायति रक्षति यथा च पुनः संयच्छते संहरति तङार्षः। तथा भूय एव विवित्सामि वेदितुमिच्छामि इडभाव आर्षः। पुनरित्यनेन सृष्ट्यादेः प्रवाहो दर्शितः ॥ ६ ॥

यां यामिति ॥ पुरुशक्तिरनन्तशक्तिः परः पुमान् यां यां शक्तिमुपाश्रित्याक्रीडन्नात्मानं ब्रह्मादिरूपिणं करोति तद्रूपिणं चात्मानं क्रीडयन् विविधं करोति ॥७ ॥ नूनमिति ॥ हे ब्रह्मन् नूनम् अद्भुतकर्मणः भगवतः हरेश्चेष्टितं लीला कविभिरपि दुर्विभाव्यमिवाभाति ॥ ८ ॥ यथेति ॥ स्वयं पुरुषरूपेण त्वेको जन्मभिरवतारैर्भूरिशः कर्माणि कुर्वन् प्रकृतेर्गुणान्युगपत् क्रमशोऽपि वा यथा बिभर्ति गृह्णाति ॥ ९ ॥ विचिकित्सितमिति ॥ एतत्पूर्वोक्तं सर्वं मे मम विचिकित्सितं संदिग्धमतो भगवान् भवान् यथा यथावत् ब्रवीतु खलु यस्माद्धेतोः भवान् त्वं शाब्दे ब्रह्मणि वेदाख्ये विचारेण निष्णातः परस्मिन् ब्रह्मणि चानुभवेन निष्णात इति ॥ १० ॥ इतीति ॥ इत्येवं हरेर्गुणानुकथने राज्ञोपामन्त्रितः शुकः हृषीकेशं स्वेष्टदेवम् उपलक्षणतया गुरुं व्यासं चानुस्मृत्य प्रतिवक्तुम् उत्तरं दातुं प्रचक्रमे आरम्भं कृतवान् ॥ ११ ॥ तत्र हृषीकेशानुस्मरणमाह—नम इति ॥ भूयसे महामहिम्ने सतः प्रपञ्चस्य उद्भव उत्पत्तिः स्थानं पालनं निरोधः संहार एतत्त्रितयरूपा या लीला तया निमित्तभूतया गृहीतं ब्रह्मविष्णुरुद्ररूपेण रजःसत्वतमोरूपं शक्तित्रितयं

यां यां शक्तिमुपाश्रित्य पुरुशक्तिः परः पुमान् ॥ आत्मानं क्रीडयन्क्रीडन्करोति विकरोति च ॥ ७ ॥ नूनं भगवतो ब्रह्मन्हरेरद्भुतकर्मणः ॥ दुर्विभाव्यमिवाभाति कविभिश्चापि चेष्टितम् ॥ ८ ॥ यथा गुणांस्तु प्रकृतेर्युगपत्क्रमशोऽपि वा ॥ बिभर्ति भूरिशस्त्वेकः कुर्वन्कर्माणि जन्मभिः ॥ ९ ॥ विचिकित्सितमेतन्मे ब्रवीतु भगवान्यथा ॥ शाब्दे ब्रह्मणि निष्णातः परस्मिंश्च भवान्खलु ॥ १० ॥ ॥ सूत उवाच ॥ इत्युपामन्त्रितो राज्ञा गुणानुकथने हरेः ॥ हृषीकेशमनुस्मृत्य प्रतिवक्तुं प्रचक्रमे ॥ ११ ॥ ॥ श्रीशुक उवाच ॥ नमः परस्मै पुरुषाय भूयसे सदुद्भवस्थाननिरोधलीलया ॥ गृहीतशक्तित्रितयाय देहिनामन्तर्भवायानुपलक्ष्यवर्त्मने ॥ १२ ॥ भूयो नमः सद्वृजिनच्छिदेऽसतामसंभवायाऽखिलसत्त्वमूर्तये ॥ पुंसां पुनः पारमहंस्य आश्रमे व्यवस्थितानामनुमृग्यदाशुषे ॥ १३ ॥ नमो नमस्तेऽस्त्वृषभाय सात्वतां विदूरकाष्ठाय मुहुः कुयोगिनाम् ॥ निरस्तसाम्यातिशयेन राधसा स्वधामनि ब्रह्मणि रंस्यते नमः ॥ १४ ॥

येन तस्मै देहिनान्तर्भवाय अन्तर्यामिणे अतः सर्वान्तरत्वात् अनुपलक्ष्यं दुर्ज्ञानं वर्त्म यस्य तस्मै परस्मै सर्वोत्तमाय पुरुषाय नमः ॥ १२ ॥ भूय इति ॥ सतां धर्मवर्तिनां वृजिनच्छिदे दुःखहारिणे असतां दुष्टानामसंभवाय अनुद्भवहेतवे अखिलानि सत्वानि प्राणिन एव मूर्तिर्यस्य सर्वरूपाय परमहंसानां विवेकिनां कर्म पारमहंस्यं प्रत्यग् निष्ठारूपं तत्र य आश्रमः संन्यासाश्रमस्तत्र व्यवस्थितानां पुंसां पुनः पुनर्यदनुमृग्यमन्वेषणीयं यदात्मतत्वं तस्य दाशुषे दात्रे । " दाश्वान्साह्वान् " इति क्वस्वन्तश्छान्दसः । भगवते भूयः पुनरपि नमः ॥ १३ ॥ नम इति ॥ सात्वतां यादवानामृषभाय श्रेष्ठाय भक्तानां पालकाय वा ते तुभ्यं नमो नमोऽस्तु । मुहुः पुनः पुनर्निरन्तरं कुयोगिनां भक्तिरहितानां विदूरा काष्ठा दिगपि यस्य तस्मै दुर्ज्ञेयाय निरस्तं साम्यमतिशय आधिक्यं च यस्मात् यदपेक्षयान्यस्य साम्यमतिशयश्च नास्ति तेन राधसा तेजसा ऐश्वर्येण स्वधामनि निजस्व-

रूपे ब्रह्मणि रंस्यते रममाणाय नमः शता वर्तमाने लृद्वार्थः ॥ १४ ॥ यदिति ॥ यस्य कीर्तनादिकं लोकस्य कीर्तनादिकर्तुः पुरुषस्य कल्मषं पापं सद्यो विधुनोति विनाशयति तस्मै सुभद्रं मङ्गलरूपं श्रवो यशो यस्य तस्मै नमो नमः ॥ १५ ॥ विचक्षणा इति ॥ विचक्षणाः निपुणबुद्धयो यस्य चरणयोरुपसादनाद्भजनात् यच्चरणशरणागमनादुभयत इहामुत्र च अन्तरात्मनो मनसः सङ्गं भोगाभिलाषं व्युदस्य त्यक्त्वाऽत एव कारणाभावात् गतक्लमाः निवृत्तप्रयासाः सन्तः ब्रह्मगतिं भगवन्तं विन्दन्ति प्राप्नुवन्ति तस्मै सुभद्रश्रवसे नमो नमः॥ १६॥तपस्विन इति॥तपस्विनः कृच्छ्रचान्द्रायणादितपोनिष्ठाः दानपराःयशस्विनः कूपारामादिनिर्मातारः मनस्विनो मनआदीन्द्रियनिग्रहपराःमन्त्रविदो मन्त्रजपपराः मन्त्रज्ञानाद्यज्ञादिकर्मानुष्ठानपरा वा सुमङ्गलाः अन्ये च स्वाचारपराः एते सर्वेऽपि स्वानुष्ठिततप आदेर्यस्मिन्नर्पणं विना क्षेमं तपआदेः परमं फलं न विन्दन्ति नैव लभन्ते तस्मै सुभद्रश्रवसे नमो नमः ॥ १७ ॥ किराततेति ॥ किराताः हूणाः इत्यादयो जातितो दुष्टाः अन्ये च ये कर्मतः पापाः येषां प्रायश्चित्तैरपि न विशुद्धिस्ते यदपाश्रयाश्रया यो

यत्कीर्तनं यत्स्मरणं यदीक्षणं यद्वन्दनं यच्छ्रवणं यदर्हणम् ॥ लोकस्य सद्यो विधुनोति कल्मषं तस्मै सुभद्रश्रवसे नमो नमः ॥ १५ ॥

विचक्षणा यच्चरणोपसादनात्सङ्गं व्युदस्योभयतोऽन्तरात्मनः ॥ विन्दन्ति हि ब्रह्मगतिं गतक्लमास्तस्मै सुभद्रश्रवसे नमो नमः ॥ १६ ॥

तपस्विनो दानपरा यशस्विनो मनस्विनो मन्त्रविदः सुमङ्गलाः ॥ क्षेमं न विन्दन्ति विना यदर्पणं तस्मै सुभद्रश्रवसे नमो नमः ॥ १७ ॥

किरातहूणान्ध्रपुलिन्दपुल्कसा आभीरकङ्का यवनाः खसादयः ॥ येऽन्ये च पापा यदुपाश्रयाश्रयाः शुध्यन्ति तस्मै प्रभविष्णवे नमः॥१८॥

स एष आत्मात्मवतामधीश्वरस्त्रयीमयो धर्ममयस्तपोमयः ॥ गतव्यलीकैरजशंकरादिभिर्वितर्क्यलिङ्गो भगवान्प्रसीदताम् ॥ १९ ॥

श्रियः पतिर्यज्ञपतिः प्रजापतिर्धियां पतिर्लोकपतिर्धरापतिः ॥ पतिर्गतिश्चान्धकवृष्णिसात्वतां प्रसीदतां मे भगवान्सतां पतिः ॥२० ॥

यदङ्घ्र्यनुध्यानसमाधिधौतया धियाऽनुपश्यन्ति हि तत्त्वमात्मनः ॥ वदन्ति चैतत्कवयो यथारुचं स मे मुकुन्दो भगवान्प्रसीदताम् ॥ २१ ॥

भगवान् अपाश्रयः उपाश्रयो येषां ते भगवद्भक्ताः यदपाश्रयास्ते आश्रयो येषां तथाभूताः सन्तः शुद्ध्यन्ति तस्मै प्रभविष्णवे पापादिशोधने प्रभवनशीलाय नमः ॥ १८ ॥ स इति ॥ आत्मवतां धीराणाम् आत्मदर्शिनामेव आत्मा आत्मत्वेनोपास्यः अधीश्वरः त्रयीमयो वेदरूपः धर्ममयः तपोमयश्च त्रयीधर्मतपोमार्गैरुपास्यः इत्यर्थः । गतं व्यलीकं विप्रलिप्सादिदोषो येषां तैः अजशङ्करादिभिरपि वितर्क्यमत्याश्चर्येण वीक्षणीयं लिङ्गं स्वरूपं यस्य स एष पतिर्भगवान्मे प्रसीदतां प्रसन्नो भवतु तद्भावार्थः ॥ १९ ॥ श्रिय इति ॥ पूर्वार्द्धं स्पष्टम् । अन्धकवृष्णिसात्त्वतां पतिः स्वामी गतिः प्राप्यं सर्वापत्सु रक्षकश्च स सतां पतिर्भगवान्मे मह्यं प्रसीदताम् तद्भावार्थः ॥२०॥ यदिति ॥ यस्याङ्घ्र्योरनुध्यानमेव समाधिस्तेन धौतया शोधितया धिया आत्मनः तत्त्वं याथात्म्यं योगिनः अनुपश्यन्ति साक्षात्कुर्वन्ति । अन्ये तु अधौतधीत्वात् कवयोऽतिनिपुणा अपि एतत् तत्त्वं

यथारुचं यथामति यद्वा स्वरुच्यनुसारेणैव सगुणं निर्गुणमित्यादि वदन्ति तद्याथार्थ्यं नैव जानन्ति स मुकुन्दः भगवान् मे प्रसीदताम् । तद्भावः ॥ २१ ॥ प्रचोदितेति ॥ पुरा कल्पादौ अजस्य ब्रह्मणो हृदि सतीं सृष्टिविषयां स्मृतिं वितन्वता विस्तारयता येनान्तर्यामिणा प्रचोदिता प्रेरिता स्वलक्षणा स्वानि असाधारणानि लक्षणानि शिक्षाद्युक्तानि यस्याः सा सरस्वती वेदरूपा आस्यतो ब्रह्मणो मुखतः प्रादुरभूत्सः ऋषीणां ज्ञानप्रदानामृषभः श्रेष्ठो मे प्रसीदताम् । तद्भावः ॥ २२ ॥ भूतैरिति ॥ यत् यस्मात् यः विभुः समर्थः पूर्षु शयनात्पुरुषश्च यः । अतः आकाशादिभिर्महद्भिर्भूतैरिमाः सर्वत्र परिदृश्यमानाः पुरः शरीराणि निर्माय अमूषु आसु पूर्षु यः शेते अन्तर्यामितया निवसति अतः पुरुषसमाख्या उपपन्ना एकादशेन्द्रियाणि पञ्चभूतानीत्येषां षोडशानामात्मा चेतयिता स्वार्थे कन् । यः षोडश पूर्वोक्तान् गुणान् प्रकाशयति साक्षितयाऽनुभवति यद्वा पञ्च शब्दादिरूपान् विषयान् पञ्च वागादिव्यापारान् पञ्च प्राणादिवायुवृत्तीरेकं संकल्पादिरूपमित्येवं तान् षोडशगुणान् भुङ्क्ते नात्र जीवो विवक्षितः प्रार्थनाविरोधात् । स भगवान् मे वचांसि अलं कृषीष्ट माधुर्यादिगुणविशिष्टानि करोतु ॥ २३ ॥ श्रीगुरुं व्यासं प्रणमति—नम इति ॥ ज्ञानमयं यन्मुखाम्बुरुहे य आसवो मकरन्दस्तं सौम्याः शान्त्यादि-

प्रचोदिता येन पुरा सरस्वती वितन्वताऽजस्य सतीं स्मृतिं हृदि ॥ स्वलक्षणा प्रादुरभूत्किलाऽऽस्यतः स मे ऋषीणामृषभः प्रसीदताम् ॥ २२ ॥ भूतैर्महद्भिर्य इमाः पुरो विभुर्निर्माय शेते यदमूषु पूरुषः ॥ भुङ्क्ते गुणान्षोडश षोडशात्मकः सोऽलं कृषीष्ट भगवान्वचांसि मे ॥२३॥ नमस्तस्मै भगवते वासुदेवाय वेधसे॥ पपुर्ज्ञानमयं सौम्या यन्मुखाम्बुरुहासवम् ॥२४॥ एतदेवात्मभू राजन्नारदाय विपृच्छते ॥ वेदगर्भोऽभ्यधात्साक्षाद्यदाह हरिरात्मनः ॥ २५ ॥ इति श्रीभागवते महापुराणे द्वितीयस्कन्धे चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥ ॥ नारद उवाच ॥ देवदेव नमस्तेऽस्तु भूतभावन पूर्वज ॥ तद्विजानीहि यज्ज्ञानमात्मतत्त्वनिदर्शनम् ॥ १ ॥

गुणविशिष्टा वैशम्पायनादयस्तच्छिष्याः पपुः तस्मै वेधसे वेदादिसृष्टिप्रवर्त्तकाय भगवते वासुदेवाय वासुदेवावताराय श्रीव्यासाय नमः । व्यासायामिततेजसे इत्यपि पाठः ॥२४॥ एतदेवेति ॥ हे राजन् यत्तव प्रश्नस्योत्तरतया मया वक्तव्यम् एतदेव विपृच्छते नारदाय उत्पत्तिसमय एव वेदा गर्भे यस्य सः आत्मभूः ब्रह्मा यत्साक्षाद्धरिरेव आत्मने आत्मानं ब्रह्माणं प्रति आह स्म तदेवाभ्यधात् ॥२५॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायश्चतुर्थे द्वितीयस्य व्यधादिमाम् ॥ ४ ॥ पञ्चमे तु हरेर्लीला सृष्ट्याद्या ब्रह्मणोच्यते ॥ कालादिभिर्विराट्सृष्टिस्तत्र श्लोकास्त्रिवार्द्धयः ॥ अनुष्टुभोऽपि तावत्य उवाचेति द्वयं तथा ॥ ५ ॥ देवदेवेति ॥ हे देवानां देव पूज्य हे भूतानां भावन उत्पादक हे पूर्वेषां पूर्वज अनादे ते तुभ्यं नमोऽस्तु । यत् आत्मतत्वस्य निदर्शनं नितरां दर्शनं येन तत् यत् ज्ञानं ज्ञायतेऽनेनेति ज्ञानं शास्त्रं साधनं वा विस्तरतः तद्विशेषेण जानीहि विशेषेण ज्ञापयेत्यर्थः । अन्तर्भावितण्यर्थः ॥ १ ॥

यद्रूपमिति ॥ हे प्रभो इदं विश्वं यद्रूपं येन रूप्यते प्रकाश्यते यदस्य लक्षणमिति वा यदधिष्ठानं यदाधारं यतः येन सृष्टं यस्मिन्संस्था लयो यस्य तत् यत्परं यदधीनं यच्च यदात्मकं स्वतः सत्कारणतो वेत्यर्थः । तस्यैतस्य तत्वं तत्वतो यथार्थतो वद । अस्य विश्वस्य प्रकाशकं लक्षणं स्रष्टृलयस्थानमीशितृ च किमिति ॥२॥ सर्वमिति ॥ यन्मया पृष्टमेतत्सर्वं भवान् वेद जानात्येव । हि यस्मात् भूतं पूर्वजातं भव्यं जनिष्यमाणं भवज्जायमानं तेषां प्रभुः त्वमेवातः करे आमलकवत् अमलंकं जलं तद्वद्वा सर्वमपि विश्वं तव विशिष्टेन ज्ञानेनावसितं निश्चितम् ॥३ ॥ यद्विज्ञान इति अर्द्धम् ॥ एवं यतो विज्ञानं यस्य स यद्विज्ञानस्तव विज्ञानदः क इत्यर्थः । य आधारो यस्य स यदाधारो यस्तवाधारः स क इत्यर्थः । यः परः स्वामी यस्य स यत्परस्तव स्वामी क इत्यर्थः।य आत्मा यस्य स यदात्मकः यस्तवात्मा तं वदेति शेषः ॥४॥ मम तु त्वमेव स्वतन्त्र इति बुद्धिरित्याह– एक इति सार्द्धम् ॥ एकोऽसहाय एव त्वमात्ममायया सृष्टैर्भूतैः पृथिव्यादिभिः पञ्चमहाभूतैः भूतानि देवतिर्यङ्मनुष्यादिरूपाणि सृजसि ऊर्णनाभिः कीटविशेषः स यथा आत्मशक्तिमवष्टभ्याक्लम आयासरहित एव तन्तून् सृजत्यवति च तद्वत् तथा त्वं स्वयमात्मानन्नपराभावयन् अन्यतः पराभवमप्रापयन् आत्मन् आत्मनि स्थितानि

यद्रूपं यदधिष्ठानं यतः सृष्टमिदं प्रभो ॥ यत्संस्थं यत्परं यच्च तत्तत्त्वं वद तत्वतः॥२॥सर्वं ह्येतद्भवान्वेद भूतभव्यभवत्प्रभुः ॥ करामलकवद्विश्वं विज्ञानावसितं तव॥३॥यद्विज्ञानो यदाधारो यत्परस्त्वं यदात्मकः॥४॥एकः सृजसि भूतानि भूतैरेवात्ममायया ॥ आत्मन्भावयसे तानि न पराभावयन्स्वयम् ॥ आत्मशक्तिमवष्टभ्य ऊर्णनाभिरिवाक्लमः॥५॥नाहं वेद परं ह्यस्मिन्नापरं न समं विभो॥नामरूपगुणैर्भाव्यं सदसत्किंचिदन्यतः ॥६॥स भवानचरद् घोरं यत्तपः सुसमाहितः ॥ तेन खेदयसे नस्त्वं पराशङ्कां प्रयच्छसि॥७॥ एतन्मे पृच्छतः सर्वं सर्वज्ञ सकलेश्वर ॥ विजानीहि यथैवेदमहं बुध्येऽनुशासितः ॥ ८ ॥ ब्रह्मोवाच ॥ सम्यक्कारुणिकस्येदं तव वत्स चिकित्सितम् ॥ यदहं चोदितः सौम्य भगवद्वीर्यदर्शने ॥९॥

ङ्लिङ्गार्षः । तानि स्वसृष्टानि भूतानि भावयसे पालयसि ॥ ५ ॥ नाहमिति ॥ तस्मादहं तु अस्मिन् विश्वस्मिन् किंचिदपि परमुत्तममन्यतो न वेद एवमपरमधमं न वेद तथा समं मध्यमं न वेद । तत्रापि नाम देवमनुष्यादिरूपं द्विपदत्वाद्विगुणाः शुक्लादयः तैर्भाव्यं साध्यं तत्रापि सदसत्स्थूलं सूक्ष्मं च यद्वस्तु यत्किंचिदप्यन्यतो न वेद किंतु सर्वं त्वत्त एव भवतीति मन्ये ॥ ६ ॥ स इति ॥ स एवंविधोऽपि भवान् यत् यतः सुसमाहितो तिसावधानः सन् घोरमन्यैर्दुश्वरं तपोऽचरत् तेन तपश्चरणेन त्वं नोऽस्मान् पुत्रान् खेदयसे मोहयसि यतः पराशङ्कामीश्वरान्तरस्याशङ्कां प्रयच्छसि । ईश्वरान्तराभावे कस्य प्रसादनार्थं तपश्चर्येति तर्कमुत्पादयतीत्यर्थः ॥ ७ ॥ एतदिति ॥ हे सर्वज्ञ हे सकलेश्वर त्वयानुशासितोऽनुशिक्षितोऽहं शास्तेः स्वार्थे णिच् क्तः । अहमिदं भवतोपदेक्ष्यमाणं यथैव बुध्ये जानीयां तथैतत् सर्वं पृच्छतो मे मम विजानीहि विशेषेण ज्ञापय । अन्तर्भावितण्यर्थः ॥ ८ ॥ सम्यगिति ॥ हे वत्स ते तवेदं विचिकित्सितं संदेहः तत्पूर्वकः प्रश्नोऽयं सम्यगित्यर्थः । यतः कारुणिकस्य दयावतस्तवायं प्रश्नः यत् यस्मादहं

भगवतो वीर्यदर्शने माहात्म्यवर्णने धर्मे परधर्मप्रदर्शने इति पाठेऽपि स एवार्थः । त्वया चोदितः प्रवर्तितोऽस्मीति अतो जिज्ञासुरपि त्वं कृपामेव कृतवान् ॥ ९ ॥ नानृतमिति ॥ भो वत्स एकः सृजसि भूतानीत्यादिना मां प्रति यथा प्रब्रवीषि तच्चापि तव वचनमत्यन्तमनृतं न भवति । हि यस्मात् यतः परमेश्वरान्मे ममैतावत्त्वम् एतावतः महिम्नो भावः एतावत्त्वम् । एतावत्परिमाणो महिमास्ति तं मत्तः परं परमेश्वरमविज्ञाय तथा प्रब्रवीषि अतः सादृश्यात्तवेयं भ्रान्तिः नतु बुद्धिपूर्वमनृतमित्यर्थः । यतः ईश्वरान्मम एतावत्त्वं तमविज्ञायेति वा ॥ १० ॥ येनेति ॥ यथा अर्कः अग्निश्च तथा यथा वा ऋक्षाणि ग्रहास्तारकाश्च भगवत्तेजसा प्रकाशितमेव विश्वं प्रकाशयन्ति तथा येन भगवता स्वरोचिषा स्वचैतन्यप्रकाशेन रोचितं प्रकाशितमेव विश्वमहं रोचयामि प्रकाशयामि सृष्ट्वाभिव्यक्तं करोति । “न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकं नेमा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः। तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभाति ॥” इति श्रुतेः ॥ ११ ॥ तस्मै इति ॥ दुर्जयया यस्य मायया विमोहिता युष्मदादयो मां जगद्गुरुं जगत्कारणं वदन्ति तस्मै भगवते वासुदेवाय नमो धीमहि नमस्कुर्महे च्छान्दसम् ॥ १२ ॥ विलज्जमानयेति ॥ मत्कपटमसौ जानातीति मत्वा यस्य भगवतः ईक्षापथे दृष्टिपथे स्थातुमपि विलज्ज-

नानृतं तव तच्चापि यथा मां प्रब्रवीषि भोः ॥ अविज्ञाय परं मत्त एतावत्त्वं यतो हि मे ॥ १० ॥ येन स्वरोचिषा विश्वं रोचितं रोचयाम्यहम् ॥
यथाऽर्कोऽग्निर्यथा सोमो यथर्क्षग्रहतारकाः ॥ ११ ॥ तस्मै नमो भगवते वसुदेवाय धीमहि ॥ यन्मायया दुर्जयया मां ब्रुवन्ति जगद्गुरुम् ॥ १२ ॥
विलज्जमानया यस्य स्थातुमीक्षापथेऽमुया ॥ विमोहिता विकत्थन्ते ममाहमिति दुर्धियः ॥ १३ ॥ द्रव्यं कर्म च कालश्च स्वभावो जीव एव
च ॥ वासुदेवात्परो ब्रह्मन्न चान्योऽर्थोऽस्ति तत्त्वतः ॥ १४ ॥ नारायणपरा वेदा देवा नारायणाङ्गजाः ॥ नारायणपरा लोका नारायणपरा मखाः
॥ १५ ॥ नारायणपरो योगो नारायणपरं तपः ॥ नारायणपरं ज्ञानं नारायणपरा गतिः ॥ १६ ॥

मानया इव तस्मिन् स्वकार्यमकुर्वत्या अमुया मायया विमोहिता अस्मदादयो दुर्धियः अविद्यावृतज्ञाना एव केवलं ममाहमिति विकत्थन्ते श्लाघन्ते । इदं च यद्रूपमित्यस्योत्तरम् ॥ १३ ॥ द्रव्यमिति ॥ हे ब्रह्मन् द्रव्यं महाभूतानि उपादानरूपाणि कर्म जन्मनिमित्तं कालो गुणकर्मादिक्षोभकः स्वभावस्तत्तत्परिणामहेतुः जीवो भोक्ता अन्यश्चानुक्तः सर्वोऽपि पदार्थः तत्त्वतः परमार्थतः वासुदेवात्परो भिन्नो नास्त्येव। कार्यस्य कारणाव्यतिरेकात् एतेन यदधिष्ठानमित्यादिप्रश्नोत्तरमुक्तम् । वासुदेव एव सर्वस्याधिष्ठानादि इत्याशयः ॥ १४ ॥ तत्प्रपञ्चयति—नारायणेति ॥ वेदाः नारायणः परं तात्पर्यविषयः कारणं प्रवर्तकं नियामकं वा येषामिति यथोचितं विग्रहः । तत्र वेदाः नारायणप्रतिपादकाः देवाश्च नारायणस्याङ्गाज्जाताः अतो न तद्व्यतिरिक्ताः लोकाः स्वर्गादयो नारायणपरास्तदानन्दांशा इत्यर्थः । मखाः यज्ञाः नारायणपराः स्वर्गादिसाधनत्वेन वेदद्वारा ते नारायणेनैव प्रवर्त्तिताः ॥ १५ ॥ नारायणेति ॥ योगोऽष्टाङ्गः नारायणपरः तेनैव प्रवर्तितः तपश्चान्द्रायणादिकं नारायणपरं तेन प्रवर्तितम् । ज्ञानमपि नारायणपरं

तदधीनं गतिः तत्तल्लोकगमनं भगवत्यानिश्च नारायणपरा तदधीना ॥ १६ ॥ तर्हि त्वं किं करोषि तत्राह—तस्यापीति ॥ सृष्टयर्थं तेन सृष्ट उत्पादितः ईक्षया संकल्पमात्रेण अभिचोदितश्चाहमपि द्रष्टुः साक्षिणः ईशस्य कूटस्थस्य निर्विकारस्य अखिलानामात्मनः तस्यैव सृज्यं सृजामि सृष्टिकरणे प्रवर्तितस्तत्करणेन तदाज्ञां पालयामि ॥ १७ ॥ कुतोऽयं जीवेश्वरविभागो यतस्त्वं प्रेर्यः स प्रेरकः स्यादित्यपेक्षायां जीवेश्वरविभागहेतुमाह—सत्वमिति ॥ विभोः समर्थस्य निर्गुणस्यापि विभोरस्य भगवतो वशीभूताः सत्वं रजस्तम इति त्रयो गुणाः सन्ति ते च स्थितिसर्गनिरोधेषु स्थित्याद्यर्थं मायया तेनैव स्वेच्छया गृहीताः सन्ति ॥ १८ ॥ कार्येति ॥ द्रव्यं महाभूतानि ज्ञानशब्देन देवताः क्रियाशब्देनेन्द्रियाणि तेषामाश्रयाः कारणतया आश्रयभूताः ते गुणाः वस्तुतः नित्यदा मुक्तमपि बन्धरहितमपि वा आर्षः । मायिनं मायाविषयं पुरुषं जीवं कार्यकारणकर्तृत्वे कार्यमधिभूतं देहः कारणमध्यात्ममिन्द्रियाणि कर्ता अधिदैवतं देवताः तेषां भावस्तत्वं तस्मिन् नित्यदा सर्वदा बध्नन्ति स्वस्वकार्ये तत्तदभिमानेन बध्नन्ति ॥ १९ ॥

तस्यापि द्रष्टुरीशस्य कूटस्थस्याखिलात्मनः ॥ सृज्यं सृजामि सृष्टोऽहमीक्षयैवाभिचोदितः ॥ १७ ॥ सत्त्वं रजस्तम इति निर्गुणस्य गुणास्त्रयः ॥
स्थितिसर्गनिरोधेषु गृहीता मायया विभोः ॥ १८ ॥ कार्यकारणकर्तृत्वे द्रव्यज्ञानक्रियाश्रयाः ॥ बध्नन्ति नित्यदा मुक्तं मायिनं पुरुषं गुणाः
॥ १९ ॥ स एष भगवाँल्लिङ्गैस्त्रिभिरेभिरधोक्षजः ॥ स्वलक्षितगतिर्ब्रह्मन्सर्वेषां मम चेश्वरः ॥ २० ॥ कालं कर्म स्वभावं च मायेशो मायया
स्वया ॥ आत्मन्यदृच्छया प्राप्तं विबुभूषुरुपाददे ॥ २१ ॥ कालाद्गुणव्यतिकरः परिणामः स्वभावतः ॥ कर्मणो जन्म महतः पुरुषाधिष्ठितादभूत्
॥ २२ ॥ महतस्तु विकुर्वाणाद्रजःसत्त्वोपबृंहितात् ॥ तमःप्रधानस्त्वभवद्द्रव्यज्ञानक्रियात्मकः ॥ २३ ॥ सोऽहंकार इति प्रोक्तो विकुर्वन्समभूत्-
त्रिधा ॥ वैकारिकस्तैजसश्च तामसश्चेति यद्भिदा ॥ द्रव्यशक्तिः क्रियाशक्तिर्ज्ञानशक्तिरिति प्रभो ॥ २४ ॥

स इति ॥ हे ब्रह्मन् स पूर्वोक्तः एष वशीकृतमायोऽधोक्षजः एभिस्त्रिभिः सत्वादिभिर्गुणैर्लिङ्गैर्जीवानामावरकैरुपाधिभिः सुष्ठु अलक्षिता गतिस्तत्त्वं यस्य । यद्वा । एभिर्लिङ्गैर्ज्ञापकैः स्वैः ज्ञानिभक्तैरेव लक्षिता अनुमिता गतिर्यस्य स भगवान् सर्वेषां स्थावरजङ्गमानां मम चकारात्तव चेश्वरो नियन्ता ॥ २० ॥ यतः सृष्टमिदमित्यस्योत्तरमाह—कालमिति ॥ मायेशो भगवान् स्वया मायया द्वारभूतया विबुभूषुः विविधं यथा तथा भवितुमिच्छुः सन् यदृच्छयात्मनि प्राप्तं लीनं कालं गुणवैषम्यहेतुं कर्मजीवादृष्टं स्वभावं परिणामहेतुं कारणतया उपाददे स्वीकृतवान् स्वकार्योन्मुख्यमापादितवान् ॥ २१ ॥ कालादिति ॥ पुरुषः परमेश्वरस्तदधिष्ठितात्प्रेरितादिति सर्वेषां पञ्चम्यन्तानां विशेषणं कालाद्गुणानां सत्वादीनां व्यतिकरः क्षोभः स चेह साम्यावस्थात्यागः परस्परमेलनं चाभूत् । स्वभावतो गुणानां परिणामो रूपान्तरापत्तिरभूत् । कर्मणः निमित्तभूतात् आधारणाज्जीवानामदृष्टात् महतो महत्तत्वस्य जन्माभूत् ॥ २२ ॥ महतस्त्विति सार्द्धद्वयम् ॥ हे प्रभो पुरुषाधिष्ठितात् अत एव विकुर्वाणात् रूपान्तरं प्राप्नुवतः अत एव रजःसत्वाभ्यामुपबृंहितात्

वार्द्धितात् रजःसत्वप्रधानादपि महतो द्रव्याणि पृथिव्यादिमहाभूतानि ज्ञानं मनोदेवताश्च क्रिया इन्द्रियाणि च तदात्मकः तेषां कारणभूतस्तमःप्रधानस्तु यः पदार्थोऽसावत्सो-हंकार इति प्रोक्तः। सोऽपि विकुर्वन् रूपान्तरं गच्छन् त्रिधा समभूत् । तत्र वैकारिकः सात्विकः तैजसः राजसः तामसश्चेति यद्भिदा एवं यस्याहंकारस्य भेदोऽस्ति तेषु च द्रव्यं महाभूतानि तदुत्पादने शक्तिः सामर्थ्यं यस्य स तामसः एवं क्रिया दशेन्द्रियाणि तदुत्पादनशक्तिः राजसः ज्ञानमन्तःकरणं देवताश्च तदुत्पादनशक्तिर्यः स सात्विक इति प्रातिलोम्येन योज्यम् । अत्र साम्यावस्थगुणत्रयं प्रधानं महत्तत्वस्य त्रिगुणत्वेऽपि रजःसत्वाभ्यानुपबृंहितत्वं तत्र सत्त्वांशस्योद्रेकात् महत्तत्वं रजांशोद्रेको महत्तत्वभेदः सूत्रतत्त्वम् अहंकारस्य त्वावरकत्वात्तमःप्रधानत्वम् अत एवाहंकारकार्येषु तामसमाकाशादिकं बहु राजसं सात्विकं चाल्पम् एवं तदुपाधिकेषु जीवेष्वपि तथैव तामसाधि-क्यम् ॥ २३ ॥ २४ ॥ तामसादिति ॥ भूतानामाकाशादीनामादिः कारणं भूतादिस्तस्मात्तामसादपि विक्रियमाणान्नभ आकाशोऽभूत् । ननु नभसः प्राक् शब्द उत्पद्यत इति प्रसिद्धमिति चेत् स शब्दस्तु तस्याकाशस्य मात्रा सूक्ष्मं रूपं गुण असाधारणो व्यावर्तको धर्मश्च शब्दद्वारा आकाश उदपद्यतेत्यर्थः । एवमेव स्पर्शादिष्वपि द्रष्टव्यम् । यच्छब्दाख्यं

तामसादपि भूतादेर्विकुर्वाणादभून्नभः ॥ तस्य मात्रा गुणः शब्दो लिङ्गं यद्द्रष्टृदृश्ययोः ॥२५॥ नभसोऽथ विकुर्वाणादभूत्स्पर्शगुणोऽनिलः ॥ परा-न्वयाच्छब्दवांश्च प्राण ओजः सहो बलम् ॥ २६ ॥ वायोरपि विकुर्वाणात्कालकर्मस्वभावतः ॥ उदपद्यत तेजो वै रूपवत्स्पर्शशब्दवत् ॥२७॥ तेजसस्तु विकुर्वाणादासीदम्भो रसात्मकम् ॥ रूपवत्स्पर्शवच्चाम्भो घोषवच्च परान्वयात् ॥२८॥ विशेषस्तु विकुर्वाणादम्भसो गन्धवानभूत् ॥ परान्वयाद्रसस्पर्शशब्दरूपगुणान्वितः ॥२९॥ वैकारिकान्मनो जज्ञे देवा वैकारिका दश ॥ दिग्वातार्कप्रचेतोश्विवह्नीन्द्रोपेन्द्रमित्रकाः ॥ ३० ॥

द्रष्टृदृश्ययोर्लिङ्गं कुड्यान्तरितेनापि केनचिद्गजो गज इत्युच्चैरुक्ते यो गजद्रष्टा यश्च तेन दृश्यो गजस्तयोर्यल्लिङ्गं बोधकमिति लिङ्गशब्दविशेषणत्वाद्यच्छब्दस्य क्लीबत्वम् ॥२५॥ नभस इति ॥ अथानन्तरं विकुर्वाणाद्रूपान्तरं गच्छतः नभसः स्पर्शतन्मात्रद्वारा स्पर्शगुणवान् अनिलो वायुरभूत् । स च वायुः परस्य स्वकारणस्याकाशस्यान्वयात् अनुवृत्तेः शब्दवांश्चाभूत् । तस्यैव लक्षणं प्राणो देहधारणम् ओज इन्द्रियाणां शक्तिः सहोन्तःकरणशक्तिः बलं देहसामर्थ्यं तेषां हेतुरित्यर्थः ॥ २६ ॥ वायोरिति ॥ कालकर्मस्वभावत इत्यपि यत्र नोक्तं तत्र सर्वत्र द्रष्टव्यम् । कालादितो विक्रियमाणाद्वायोरपि रूपतन्मात्रद्वारा स्वतो रूपवत् कारणभूतयोर्वाय्वाकाशयोरन्वयात्स्पर्शशब्दवच्च तेज उदपद्यत॥ २७॥ तेजस इति ॥ विक्रियमाणात् रसतन्मात्रद्वारा रसात्मकं रसवत् परान्वयाच्च रूपवत् स्पर्शवत् घोषः शब्दः तद्वच्च अम्भो जलमासीत् ॥ २८ ॥ विशेष इति ॥ अम्भसस्तु विकुर्वाणात् गन्धतन्मात्रद्वारा गन्धवान् परान्वयाच्च रसस्पर्शशब्दरूपगुणान्वितो विशेषः पृथिव्यभूत् ॥ २९ ॥ वैकारिकादिति ॥ वैकारिकात् सात्विकाहङ्कारान्मनो जज्ञे मनःशब्देनैवात्र तदधिष्ठाता चन्द्रोऽपि ज्ञेयः । तथा दश देवा अपि वैकारिकाः सात्विकाहङ्काराज्जाताः ते च दिग्वातादयो ज्ञेयाः । कः प्रजापतिः एते क्रमात् श्रोत्रत्वक्-

चक्षुर्जिह्वाघ्राणवाक्पाणिपादपायूपस्थानामधिष्ठातारः ॥ ३० ॥ तैजसादिति सार्द्धम् ॥ विक्रियमाणात्तैजसाद्राजसाहङ्कारात् दशेन्द्रियाण्यभवन् तानि च श्रोत्रत्वगादिकानि ज्ञेयानि । दोर्भुजः मेढ्रमुपस्थः क्रमस्त्वत्र न विवक्षितः यतः ज्ञानशक्तिर्बुद्धिः क्रियाशक्तिः प्राणश्च तौ तैजसौ राजसाहङ्कारकार्यौ अतो ज्ञानक्रियाविशेषरूपाणीन्द्रियाण्युभयविधान्यपि राजसाहङ्कारकार्याणि तथा चायमर्थः । पञ्चज्ञानशक्तिर्बुद्धिः पञ्चक्रियाशक्तिः प्राणः बुद्धिप्राणौ तैजसौ अतः पञ्च श्रोत्रादयो बुद्धिविशेषाः पञ्च वागादयः प्राणविशेषा इत्यर्थः । अत्र तामसाहङ्कारकार्योऽनिल एव प्राणरूपेण तैजसाहङ्कारकार्यो भवतीति ज्ञेयम् ॥ ३१ ॥ कारणसृष्टिमुक्त्वा कार्यसृष्टिमाह—यदेति द्वयम् ॥ हे ब्रह्मवित्तम यदैते भूतेन्द्रियमनोरूपाः गुणाः गुणकार्यरूपा भावाः पदार्थाः पृथग्विरुद्धस्वभावत्वादसङ्गता अमिलिता आसन् अत एव च यदा आयतनस्य समष्टिव्यष्ट्यात्मकस्य शरीरस्य निर्माणे न शेकुः तदा तेष्वेव प्रविष्टस्य भगवतः शक्त्या संहननकारिण्या चोदिताः योजिताः सन्तः सदसत्त्वं प्रधानगुणभावमुपादायाङ्गीकृत्यान्योन्यं संहत्य पञ्चीकरणोक्तप्रकारेण मिलित्वा चोभयं हि प्रसिद्धसमष्टिव्यष्ट्यात्मकमदः ब्रह्माण्डाख्यं शरीरं ससृजुः ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ वर्षेति ॥ तत्पूर्वोक्तम् अण्डं ब्रह्माण्डाख्यं शरीरमजीवं चेतनार-

तैजसात्तु विकुर्वाणादिन्द्रियाणि दशाभवन् ॥ ज्ञानशक्तिः क्रियाशक्तिर्बुद्धिः प्राणस्तु तैजसौ ॥ श्रोत्रत्वग्घ्राणदृग्जिह्वावाग्दोर्मेढ्राङ्घ्रिपायवः ॥ ३१ ॥ यदैतेऽसङ्गता भावा भूतेन्द्रियमनोगुणाः ॥ यदाऽऽयतननिर्माणे न शेकुर्ब्रह्मवित्तम ॥ ३२ ॥ तदा संहत्य चान्योन्यं भगवच्छक्तिचोदिताः ॥ सदसत्त्वमुपादाय चोभयं ससृजुर्ह्यदः ॥ ३३ ॥ वर्षपूगसहस्रान्ते तदण्डमुदकेशयम् ॥ कालकर्मस्वभावस्थो जीवो जीवमजीवयत् ॥ ३४ ॥ स एव पुरुषस्तस्मादण्डं निर्भिद्य निर्गतः ॥ सहस्रोर्वङ्घ्रिबाह्वक्षः सहस्राननशीर्षवान् ॥ ३५ ॥ यस्येहावयवैर्लोकान्कल्पयन्ति मनीषिणः ॥ कट्यादिभिरधः सप्त सप्तोर्ध्वं जघनादिभिः ॥ ३६ ॥

हितमत एवोदकेशयं वर्षपूगानां सहस्रस्यान्ते कालकर्मस्वभावस्थः कालादीनां नियन्ता जीवयतीति जीवो भगवान् अजीवयत् सजीवं चेतनासहितमकरोत् । अयं हिरण्यगर्भान्तर्यामी विष्णोर्द्वितीयं रूपमिति भागवताः ॥ ३४ ॥ स एवेति ॥ स एव विराट् पुरुषोऽण्डं निर्भिद्य तस्मान्निर्गतः अण्डभावं परित्यज्य पुरुषस्वरूपेण पृथक् स्थितः सच सहस्रमूरवः अङ्घ्रयः बाहवः अक्षीणि च यस्य सः सहस्रमाननानि शीर्षाणि च तद्वान् अभूत् । अन्ये तु हिरण्यगर्भान्तर्यामी अण्डं निर्भिद्य निर्गतः बहिः स्थितः तस्य कारणार्णवस्थं निर्गुणं रूपमाह सहस्रेति । तादृशः सन्निर्गतः इत्यर्थः इत्याहुः ॥ ३५ ॥ यस्येति ॥ इह लोके मनीषिणः कट्यादिभिः कट्यूरुजानुजङ्घागुल्फप्रपदपादमूलैरवयवैरतलवितलसुतलतलातलमहातलरसातलपातालसंज्ञानधःस्थितान् सप्तलोकान् कल्पयन्ति तथा जघनादिभिर्जघननाभ्युरोग्रीवावदनललाटशिरोभिर्भूर्भुवःस्वर्महर्जनतपःसत्याख्यानूर्ध्वं स्थितान् सप्तलोकान् कल्पयन्ति । ऊरुमूलयोः पश्चाद्भागः कटिः पुरोभागो जघनम् ॥ ३६ ॥

पुरुषस्येति ॥ पुरुषस्य मुखं ब्रह्म इति कार्यकारणयोरभेदविवक्षया मुखाद् ब्राह्मणो जात इत्यर्थः । क्षत्रं क्षत्रियः एतस्य बाहवो बाहुभ्यो जात इत्यर्थः । ऊर्वोः ऊरुभ्यां वैश्यो जातः भगवतः पद्भ्यां शूद्रोऽभ्यजायत ॥ ३७ ॥ अथोपासनार्थं लोककल्पनाभेदान् दर्शयन्सप्तलोकपक्षमाह—भूर्लोक इति ॥ पातालमारभ्य भूर्लोकः पद्भ्यां कटिपर्यन्ताभ्यां कल्पितः तथास्य महात्मनः स्थूलतरस्य पुरुषस्य नाभितो भुवर्लोको हृदा स्वर्लोक उरसा महर्लोकश्च कल्पितः ॥ ३८ ॥ ग्रीवायामिति ॥ अस्य ग्रीवायां च जनलोकः स्तनद्वयात्तपोलोकः उपासनार्थत्वादूर्ध्वाधोभाववैपरीत्यं न दोषः । यद्वा । स्तनत् शब्दं कुर्वत् यदोष्ठद्वयं तस्मात्तपोलोकः मूर्द्धभिः सत्यलोकश्च कल्पितः । ब्रह्मणो भगवतो लोको वैकुण्ठाख्यस्तु सनातनो न तु सृज्यान्तरवर्त्ती नित्यत्वात् ॥ ३९ ॥ अथ चतुर्दशलोकपक्षः तत्र जघनादिभिः भूरादयः सप्त प्रागुक्ता एव शेषानाह—तत्कट्यामिति ॥ तस्य विभोः कट्यामतलं कृतम् । ऊरुभ्यां वितलं कृतं जानुभ्यां भगवद्भक्तबलिनिवासाच्छुद्धं सुतलं कृतम् । जङ्घाभ्यां तु तलातलं कृतम् ॥ ४० ॥ महातल-

पुरुषस्य मुखं ब्रह्म क्षत्रमेतस्य बाहवः ॥ ऊर्वोर्वैश्यो भगवतः पद्भ्यां शूद्रोऽभ्यजायत ॥ ३७ ॥ भूर्लोकः कल्पितः पद्भ्यां भुवर्लोकोऽस्य नाभितः ॥ हृदा स्वर्लोक उरसा महर्लोको महात्मनः ॥ ३८ ॥ ग्रीवायां जनलोकश्च तपोलोकः स्तनद्वयात् ॥ मूर्धभिः सत्यलोकस्तु ब्रह्मलोकः सनातनः ॥ ३९ ॥ तत्कट्यां चातलं कॢप्तमूरुभ्यां वितलं विभोः ॥ जानुभ्यां सुतलं शुद्धं जङ्घाभ्यां तु तलातलम् ॥ ४० ॥ महातलं तु गुल्फाभ्यां प्रपदाभ्यां रसातलम् ॥ पातालं पादतलत इति लोकमयः पुमान् ॥ ४१ ॥ भूर्लोकः कल्पितः पद्भ्यां भुवर्लोकोऽस्य नाभितः ॥ स्वर्लोकः कल्पितो मूर्ध्ना इति वा लोककल्पना ॥ ४२ ॥ इति श्रीभागवते महापुराणे द्वितीयस्कन्धे पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥ ब्रह्मोवाच ॥ वाचां वह्नेर्मुखं क्षेत्रं छन्दसां सप्त धातवः ॥ हव्यकव्यामृतान्नानां जिह्वा सर्वरसस्य च ॥ १ ॥

मिति ॥ गुल्फाभ्यां महातलं कृतम् । प्रपदाभ्यां पादाग्राभ्यां रसातलं कृतम् । पादतलतः पातालं कृतम् इत्येवं पुमान् विराट्पुरुषो लोकमयो लोकमयत्वेन ध्येयः ॥ ४१ ॥ त्रिलोकपक्षमाह—भूर्लोक इति ॥ अस्य पुरुषस्य पद्भ्यां कटिपर्यन्ताभ्यां पातालादिसहितो भूर्लोकः कल्पितो नाभितश्च भुवर्लोकः कल्पितः । मूर्ध्ना तु ब्रह्मलोकपर्यन्तः स्वर्लोकः कल्पित इति वा लोककल्पना ज्ञेया ॥ ४२ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायो द्वितीयस्याध्याये पञ्चमे व्यधात् ॥ ५ ॥ षष्ठे विराजोध्यात्मादिभेदादुक्ता विभूतयः ॥ पौरुषं सूक्तं ततोऽत्र श्लोकाः स्युस्तर्कवार्धयः ॥ उवाचेत्येकमङ्घ्रूनाः पञ्चाशत्स्युरनुष्टुभः ॥ ६ ॥ वाचामिति ॥ अस्मदादिवाचां वागिन्द्रियाणां तदधिष्ठातुर्वह्नेश्च तस्य भगवतो वैराजस्य मुखं गोलकं क्षेत्रमुत्पत्तिस्थानम् अत्र सर्वत्र षष्ठ्यन्तानां प्रथमान्तं क्षेत्रम् । प्रथमान्ताच्च षष्ठ्यन्ता बभूवुरिति तद्विवरणं ज्ञेयम् । किं च अत्र कचिद्गोलकमिन्द्रियं चैकीकृत्य निर्देशः यथा जिह्वायाः क्वचित्पृथक् यथा नासाघ्राणयोः वैराजस्येन्द्रियेभ्योऽस्मदादेर्विषयाः तद्गोलकेभ्योऽस्मदिन्द्रियाणि

अधिष्ठात्र्यो देवताश्चेति श्रुतमनुसन्धेयम् । तदनुसारेणैवात्र व्याख्यानम् । छन्दसां गायत्र्यादीनां सप्तानां तस्य सप्तधातवः त्वगादयः क्षेत्रम् । हव्यं देवानामन्नं कव्यं पितॄणामन्नममृतं तदुभयशेषो मनुष्याणामन्नमेषामन्नानां सर्वस्य मधुरादेः रसस्य चकारादस्मदादिरसनेन्द्रियस्य तदधिष्ठातुर्वरुणस्य च तस्य जिह्वा रसनेन्द्रियगोलकं क्षेत्रम् । एवं सर्वत्रानुक्तमप्युन्नेयम् ॥ १॥ सर्वेति॥ सर्वासूनामस्मदादिप्राणानां तदधिष्ठातुर्वायोश्च अश्विनोः औषधीनां यवादीनां च तस्य नासे नासारन्ध्रे परमायने उत्तमक्षेत्रे मोदप्रमोदयोः सामान्यविशेषगन्धयोश्च तस्य घ्राणो घ्राणेन्द्रियं परमायनम् । पुंस्त्वमार्षम् ॥ २ ॥ रूपाणामिति ॥ रूपाणां शुक्लादीनां तेजसां रूपप्रकाशकानां तस्य चक्षुरिन्द्रियं क्षेत्रम्।दिवः स्वर्गस्य सूर्यस्य च तस्याक्षिणी नेत्रगोलके क्षेत्रे।दिशां तीर्थानां गङ्गादीनां च तस्य कर्णौ श्रोत्राधिष्ठाने कर्णबिले स्थानम् । आकाशशब्दयोस्तु तस्य श्रोत्रमिन्द्रियं स्थानम् ॥३॥ तद्गात्रमिति अर्द्धम् ॥ वस्तुनो ये सारभूताः सुवर्णादयस्तेषां सौभगस्य सौन्दर्यस्य च तस्य गात्रं शरीरं भाजनं स्थानम् । त्वगिति । स्पर्शस्य वायोश्च "सर्वो द्वन्द्वो विभाषयैकवद्भवति" इत्येकत्वम् वाय्वोरित्यस्य वलोप आर्षो वा । सर्वमेधस्य समस्तयज्ञस्य च अस्य त्वक् स्थानम् । यैस्तु यज्ञः संभृतः सम्पादितो भवति तेषामुद्भिज्जजातीनां

सर्वासूनां च वायोश्च तन्नासे परमायने ॥ अश्विनोरौषधीनां च घ्राणो मोदप्रमोदयोः ॥ २ ॥ रूपाणां तेजसां चक्षुर्दिवः सूर्यस्य चाक्षिणी ॥ कर्णौ दिशां च तीर्थानां श्रोत्रमाकाशशब्दयोः ॥ ३ ॥ तद्गात्रं वस्तुसाराणां सौभगस्य च भाजनम् ॥ त्वगस्य स्पर्शवायोश्च सर्वमेधस्य चैव हि ॥ रोमाण्युद्भिज्जजातीनां यैर्वा यज्ञस्तु संभृतः ॥४ ॥ केशश्मश्रुनखान्यस्य शिलालोहाभ्रविद्युताम् ॥ बाहवो लोकपालानां प्रायशः क्षेमकर्मणाम् ॥ ५ ॥ विक्रमो भूर्भुवः स्वश्च क्षेमस्य शरणस्य च ॥ सर्वकामवरस्यापि हरेश्चरण आस्पदम् ॥ ६ ॥ अपां वीर्यस्य सर्गस्य पर्जन्यस्य प्रजापतेः ॥ पुंसः शिश्न उपस्थस्तु प्रजात्यानन्दनिर्वृतेः ॥ ७ ॥

वृक्षाणां तस्य रोमाणि स्थानम्। यज्ञियानां प्रशंसार्थमिदम् । अयज्ञियानामपि तत एवोत्पत्तेः ॥ ४॥ केशेति ॥ शिलालोहाभ्रविद्युतामस्य केशश्मश्रुनखानि स्थानम् । तत्र केशा अभ्राणां श्मश्रूणि विद्युतां नखानि शिलालोहानामिति केशश्मश्रूणि मेघानां शिलालोहादीनां विद्युतां द्युतिमत्त्वं नखानीत्येके । प्रायशः क्षेमकर्मणां पालनकर्तॄणां लोकपालानामिन्द्रादीनां तस्य बाहवः स्थानम् ॥ ५ ॥ विक्रम इति ॥ भूः भुवः स्वरित्यव्ययत्वात् षष्ठ्या लुक् भूरादीनां त्रयाणां लोकानां विक्रमस्तस्य त्रिधा पादविन्यासः स्थानम् । क्षेमस्य प्राप्तरक्षणस्य शरणस्यानिष्टनिवारणस्य सर्वेषां कामानां काम्यमानानां पदार्थानां वरस्य वरणस्यापि हरेश्चरण आस्पदमाश्रयः ॥ ६ ॥ अपामिति ॥ अपां वीर्यस्य शुक्रस्य सर्गस्य सृष्टेः पर्जन्यस्य वृष्ट्यभिमानिदेवस्य वृष्यमाणजलस्य वा प्रजापतेश्च पुंसो हरेः शिश्न उपस्थेन्द्रियाधिष्ठानं स्थानम् । प्रजात्यानन्दः संतानार्थं संभोगस्तेन निर्वृतिस्तापहानिस्तस्यास्तदुपस्थेन्द्रियमाश्रयः ॥ ७ ॥

पायुरिति ॥ हे नारद यमस्य मित्रस्य परिमोक्षस्य मलत्यागस्य च तस्य पाय्विन्द्रियं स्थानम् । हिंसायाः प्राणिपीडायाः निर्ऋतेरलक्ष्म्याः निर्ऋतिनामराक्षसस्य वा मृत्योः पाय्विन्द्रियाधिष्ठातुः निरयस्य नरकस्य च स्थानतया तस्य गुदः पायुगोलकं स्मृतः । यद्यपि वह्नीन्द्रोपेन्द्रमित्रकाः इति क्रमप्रतेर्मित्रस्यैवाधिष्ठातृदेवतात्वं प्रतीयते तथापि गुदं मृत्युरपानेनेति वक्ष्यमाणेन मृत्युरेवाधिष्ठाता विवक्षितः । पायुर्यमस्य मित्रस्येति मित्रस्योपकारकमात्रत्वम् ...भिप्रेतम् । ...तः अधिष्ठातुर्मित्रस्य पायुरिन्द्रियं क्षेत्रमिति व्याख्यानमुपेक्षितम् ॥ ८ ॥ पराभूतेरिति ॥ पराभूतेर्दारिद्र्यस्य पराजयस्य च अधर्मस्य पापस्य तमसः अ...स्य चापि पश्चिमस्तस्य पृष्ठभागः स्थानम् । नदानां नदीनां च तस्य नाड्यः स्थानम् । गोत्राणां पर्वतानां तस्यास्थिसंहतिः अस्थिसमूहः स्थानम् ॥ ९ ॥ अव्यक्तेति ॥ अव्यक्तं प्रधानं रसोन्नादिसारः सिन्धवः समुद्राः भूतानां सर्वेषां प्राणिनां निधनस्यान्ते लयस्य च पुंसः भगवतः उदरं स्थानतया विदितम् । मनसः अस्मदादिलिङ्गशरीरस्य तस्य हृदयं पदं स्थानम् ॥१०॥ धर्मस्येति ॥ धर्मस्य मम चतुर्मु-

पायुर्यमस्य मित्रस्य परिमोक्षस्य नारद ॥ हिंसाया निर्ऋतेर्मृत्योर्निरयस्य गुदः स्मृतः ॥ ८ ॥ पराभूतेरधर्मस्य तपसश्चापि पश्चिमः ॥
नाड्यो नदनदीनां तु गोत्राणामस्थिसंहतिः ॥ ९ ॥ अव्यक्तरससिन्धूनां भूतानां निधनस्य च ॥ उदरं विदितं पुंसो हृदयं मनसः पदम्
॥ १० ॥ धर्मस्य मम तुभ्यं च कुमाराणां भवस्य च ॥ विज्ञानस्य च सत्त्वस्य परस्यात्मा परायणम् ॥ ११ ॥ अहं भवान्भवश्चैव त इमे
मुनयोऽग्रजाः ॥ सुरासुरनरा नागाः खगा मृगसरीसृपाः ॥१२॥ गन्धर्वाप्सरसो यक्षा रक्षोभूतगणोरगाः ॥ पशवः पितरः सिद्धा विद्याध्रा-
श्चारणा द्रुमाः ॥ १३ ॥ अन्ये च विविधा जीवा जलस्थलनभौकसः ॥ ग्रहर्क्षकेतवस्तारास्तडितः स्तनयित्नवः ॥ सर्वं पुरुष एवेदं भूतं
भव्यं भवच्च यत् ॥ १४ ॥ तेनेदमावृतं विश्वं वितस्तिमधितिष्ठति ॥ १५ ॥

खस्य तुभ्यं तव नारदस्य कुमाराणां सनकादीनां भवस्य श्रीरुद्रस्य च विज्ञानस्य बुद्धेः सत्वस्य चित्तस्य तत्त्वस्येति पाठे तु महत्तत्त्वस्य परस्य परमेश्वरस्यात्मा चित्तं परायणमुत्तमं स्थानम् ॥ ११ ॥ एवं ब्रह्मणो जातं जगत्ततो न पृथक् ब्रह्म च सर्वनियन्तृ इत्याद्यर्थादुक्तं । तत्पुरुषसूक्तार्थकथनेन द्रढयति । तत्र सहस्रशीर्षेत्यर्धर्चस्य " ब्राह्मणोऽस्य मुखमासीद् " इत्यादेश्च ऋक्त्रयस्यार्थः पूर्वाध्याय एव दर्शितः । इदानीं तु पुरुष एवेदं सर्वमित्यस्यार्थं दर्शयति—अहमित्यादिसार्धैस्त्रिभिः ॥ अहं ब्रह्मा भवान्नारदः भवश्च ये इमे ते तवाग्रजाः मुनयः सनकादयश्च सरीसृपाः वृश्चिकादयः जलं स्थलं नभश्च ओकांसि स्थानानि येषां तथाभूता अन्ये च विविधप्रकारा जीवाः सन्धिरार्षः । शेषाः स्पष्टाः । किंबहुनोक्तेन यच्चेदं भूतं भव्यं भवच्च कालत्रयवर्तिवस्तुजातं तत्सर्वं पुरुष एव न ततो भिन्नं किंचित् ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ स भूमिमित्यस्यार्थमाह—तेनेति अर्धम् ॥ तेन पुरुषेणेदं विश्वमावृतं व्याप्तम् । स च विश्वस्मात् वितस्तिं वितस्तिप्रमाणं देशम् अधि अधिकं व्याप्य तिष्ठतीत्याधिक्यमात्रं विवक्षितं न प्रमाणमनुपयोगाद-

परिच्छिन्नत्वाच्च । अत्र भूमिमित्यस्य विश्वमित्यर्थः । दशाङ्गुलमित्यस्य वितस्तिमिति अत्यतिष्ठदित्यस्य अधितिष्ठतीति ॥ १५ ॥ एतत्सदृष्टान्तमाह—स्वेति ॥ असौ प्राणः "असौ वा आदित्यः प्राणः" इति श्रुतेरादित्यो यथा स्वधिष्ण्यं मण्डलं प्रतपन् प्रकाशयन् बहिश्च सर्वमपि प्रतपति प्रकाशयति एवमेव पुमान् वैराजः पुरुषो विराजं विराड्देहं प्रतपन्प्रकाशयन्नपि ब्रह्माण्डमन्तर्बहिश्च तपति प्रकाशयति । अत्र प्राणः प्राणवायुः स्वधिष्ण्यं देहान्तः प्रतपन् श्वासेन प्रतापयुक्तं कुर्वन् बहिश्च प्रतपति । प्रभवतीति चक्रवर्तिना व्याख्यातम् ॥ १६ ॥ उतामृतत्वस्येत्यस्य एतावानस्य महिमेत्यस्य चार्थमाह—स इति ॥ स परमेश्वरः अभयस्य भयरहितस्य अमृतस्य मोक्षस्य निजानन्दस्य वा ईशः भोक्ता भोजयिता दाता च । यत् यस्मात् मर्त्यं मरणधर्मकं विनाशि अन्नं कर्मफलमत्यगात् अतिक्रान्तवान् । एवं च उतामृतत्वस्येति स्वार्थे त्वश्छान्दसः । अभय-स्येति मन्त्रगतामृतपदव्याख्या । अन्नमित्यर्थे अन्नेनेति पदं तृतीयाछान्दसी । अतिरोहति इत्यस्य अत्यगात् हे ब्रह्मन् ततो हेतोः पुरुषस्य परमेश्वरस्य एष महिमा दुरत्ययः अपारः ॥ १७ ॥ पादोऽस्य विश्वाभूतानीत्यस्यार्थमाह—पादेष्विति अर्द्धम् ॥ तिष्ठन्ति जीवा अत्रेति स्थितयो भूरादिलोकास्ते पादा इव पादाः अवयवत्वेनोक्ता यस्य स स्थिति-पात्तस्य पुंसः पादेषु अवयवभूतेषु लोकेषु सर्वभूतानि सर्वान् जीवान् स्थितान् मन्त्रज्ञा विदुः । मन्त्रे तु पादोऽस्य विश्वाभूतानीति सामानाधिकरण्यमधिष्ठानाधिष्ठेयाभेदविवक्षया

स्वधिष्ण्यं प्रतपन्प्राणो बहिश्च प्रतपत्यसौ ॥ एवं विराजं प्रतपंस्तपत्यन्तर्बहिः पुमान् ॥ १६ ॥ सोऽमृतस्याभयस्येशो मर्त्यमन्नं यदत्यगात् ॥
महिमैष ततो ब्रह्मन्पुरुषस्य दुरत्ययः ॥ १७ ॥ पादेषु सर्वभूतानि पुंसः स्थितिपदो विदुः ॥ अमृतं क्षेममभयं त्रिमूर्ध्नोऽधायि मूर्धसु ॥ १८ ॥

पाद इत्येकवचनं च सामान्याभिप्रायेण । त्रिपादस्येत्यस्यार्थमाह अमृतमिति अर्द्धम् । अस्येश्वरस्य संबन्धि त्रिपादमृतं नित्यसुखं दिवि ऊर्ध्वलोकेषु वर्तते न त्रिलोक्यामिति हि मन्त्रार्थः । तदेव त्रिपाच्छब्दोक्तं त्रैविध्यं दर्शयन्नाह । त्रयाणां भूरादिलोकानां मूर्द्धा महर्लोकस्तस्य मूर्द्धानस्तदुपरितना लोकास्तेषु यथाक्रममममृतं क्षेममभयमिति त्रयमधायि भगवता निहितं तत्र त्रिलोक्यां नश्वरमेव सुखं महर्लोकेऽपि कल्पान्ते त्रिलोकदाहोष्मपीडितानां तत्रत्यानां स्थानत्यागान्नाविनाशि सुखं जनलोके त्वमृतमविनाशि सुखमस्ति यावज्जीवं स्वस्थानापरित्यागात् । परं तु महर्लोकवासिनां त्रिलोकदाहोष्मपीडया तदा तत्र गमनादक्षेमदर्शनमस्ति । तपोलोके तु तस्याप्यभावात् क्षेममेव । वक्ष्यति हि "त्रिलोक्यां दह्यमानायां शक्त्या संकर्षणाग्निना । यान्त्यूष्मणा महर्लोकाज्जनं भृग्वादयोऽर्दिताः ॥" इति सत्यलोके त्वभयं सुखं मोक्षप्रत्यासन्नत्वात् । भक्तास्तु ॥ १५ ॥
व्याचक्षते । अथ तस्य मायिकीरमायिकीश्च विभूतीर्विभज्य दर्शयति द्वाभ्याम् । स्थितिः सर्वलोकपालनं पादाच्चरणारविन्दादस्य स स्थितिपात् तस्य पुंसः पादेषु अंशभूतेषु मायिकामायिकदेशेषु सर्वभूतानि बद्धमुक्तजीवान् विदुः । तत्र च त्रिमूर्ध्नः त्रिगुणमयस्थानानां मूर्द्धा इव उपरिस्थो भागो यत्प्रकृत्यावरणं तस्य मूर्द्धसु उपरितनस्थानेषु परमव्योमस्वित्यर्थः । अमृतं मरणाभावः क्षेमं रोगाद्यभावः अभयं परस्परहेतुकस्य भगवदपराधहेतुकस्य च भयस्याभावः कालहेतुकभयस्यामृतशब्देनैव वारणं ज्ञेयम् । अधायि

स्थापितं तेन त्रिगुणमयस्थानेषु तद्विपरीतं मृतमक्षेमं भयं च निहितमिति त्रिगुणप्रपञ्चस्यानित्यत्वं त्रिगुणातीतस्य परव्योम्नो नित्यत्वं बोधितम् । वक्ष्यते चाग्रे तद्धामवर्णने नच कालविक्रमः न यत्र मायेत्यादि । एवं च पादोऽस्येति मन्त्रार्थो विवृतः । तत्र त्रिपादस्यामृतं दिवीत्यस्य दिवि सर्वोर्द्ध्वं प्रदेशे अमृतम् अस्य त्रिपात् त्रिपाद्विभूतिस्थमित्यर्थः ॥ १८ ॥ त्रिपादूर्द्ध्व इत्यस्यार्थमाह—पादा इति ॥ ये पूर्वोक्तास्त्रयः पादाः जनतपःसत्यलोकाः त्रिलोक्या बहिरासन् ये अप्रजानां पुत्रादिरूपेण न प्रजायन्ते तेषां नैष्ठिकब्रह्मचारिवानप्रस्थयतीनाम् अभिजभाव आर्षः । तेषामाश्रयाः स्थानानि गृहमेधो गृहस्थस्तु अन्तस्त्रिलोक्याः मध्य एव तिष्ठतीति शेषः । यतः सः अपरस्तेभ्यो हीनः अबृहद्व्रतः ब्रह्मचर्यादिव्रतरहितश्च । भक्तास्तु व्याचक्षते पादेषु सर्वभूतानीत्यस्यार्थं विशिष्य विवृणोति । बहिस्त्रिमूर्द्धशब्दोक्तात् प्रकृत्यावरणात् परत्र त्रयः पादाः परमव्योमशब्देनाभिधीयमाना आसन् । चकारात् क्वचित् क्वचित्प्रपञ्चमध्यवर्त्तिनोऽपि मथुरायोध्यादिनामानः ये पादाः अप्रजानां संसारमुक्तानां जीवानाम् आश्रमाः स्थानानीति आश्रमाणामाश्रमस्थानां च तेषां नित्यत्वं बोधितम् । अमृतं क्षेममभयमिति पूर्वोक्तेः । त्रिलोक्याः त्रिगुणलोकमय्याः प्रकृतेरन्तस्तु अपरः चतुर्थः पाद इत्यर्थः । यत्र गृहमेधः कर्मिजन इत्यर्थः । कीदृशः अबृहद्व्रतः भगवद्व्रतरहितो भगवदभक्त इत्यर्थः । तेन स चापि यदि कदाचिद् भक्तः स्यात्तदा तस्यापि त्रिपाद्विभूतिरेव स्थानमिति भावः । एवं च

पादास्त्रयो बहिश्चासन्नप्रजानां य आश्रमाः ॥ अन्तस्त्रिलोक्यास्त्वपरो गृहमेधो बृहद्व्रतः ॥ विप्रक्षत्रियवैश्यानां गृहे मुक्तिः

सदा भवेत् ॥ १९ ॥ सृती विचक्रमे विष्वङ् साशनानशने उभे ॥ यदविद्या च विद्या च पुरुषस्तूभयाश्रयः ॥ २० ॥

"त्रिपादूर्द्ध्व उदैत्पुरुषः पादोऽस्येहाभवत्पुनः" इति श्रुत्यर्थो विवृतः । स्मृतिश्च "त्रिपाद्विभूतेर्लोकास्तु असङ्ख्याः परिकीर्तिताः । शुद्धसत्वमयाः सर्वे ब्रह्मानन्दसुखाहृयाः ॥ सर्वे नित्या निर्विकारा हेयरागविवर्जिताः ।" इति । तत्र त्रिपाद्विभूतिशब्देन प्रपञ्चातीतलोकोऽभिधीयते । पादविभूतिशब्देन तु प्रपञ्च इति यथोक्तं तत्रैव "त्रिपाद्व्याभिः परं धाम्नि पादोऽस्येहाभवत् पुनः । त्रिपाद्विभूतिर्नित्यं स्यादनित्यं पादमैश्वरम् ॥" इति संदर्भधृतं पाद्मोत्तरखण्डम् ॥१९॥ ततो विष्वङ्ङित्यस्यार्थमाह—सृती इति ॥ विविधं सुष्ठु अञ्चति गच्छतीति विष्वङ् पुरुषः क्षेत्रज्ञः साशनानशने एका साशना अशनेन कर्मफलभोगेन सहिता दक्षिणमार्ग इत्यर्थः । अपरा त्वनशना कर्मफलभोगरहिता उत्तरमार्गस्ते उभे सृती मार्गौ विचक्रमे चलति स्म । यत् यस्मात् अविद्याकर्मरूपैका सृतिः विद्या च तत्साधनोपासनारूपान्या सृतिः पुरुषो जीवस्तूभयाश्रयः साधनद्वयनिष्ठः । भक्तास्तु व्याचक्षते । उक्तलक्षणे एकपादत्रिपाद्विभूती जीव एव प्राप्नोतीत्याह । विषु सर्वतोऽञ्चतीति विष्वङ् जीवः सृती एकपादत्रिपाद्विभूत्योः पन्थानौ विचक्रमे चलति लडर्थे लिट् । सृती कीदृश्यौ साशनानशने भोगापवर्गप्राप्तिसाधनभूते । तत्र योग्यतामाह । यत् यस्य जीवस्यैव अविद्या च विद्या च अविद्यादशायाम् एकपाद्विभूतिं विद्यादशायां त्रिपाद्विभूतिं प्राप्नोति किंतु विद्याया उपरामे लब्धया एकया भक्त्यैव "भक्त्याहमेकया ग्राह्यः" इति भगवदुक्तेः । पुरुषः परमेश्वरस्तु उभयस्य अविद्याविद्यावृत्तिकमायाया आश्रय

इति सूतिदियं तत्स्वामिकत्वात्तदधीनमेवेति भावः । एवं च ततो विश्वङ् व्यक्रामत्साशनानशने अभीत्यस्यार्थो विवृतः ॥२०॥ तस्माद्विराडजायत इत्यस्यार्थमाह—यस्मादिति॥ यस्मादण्डं जज्ञे तत्र च भूतेन्द्रियगुणात्मकः विराड् जज्ञे । स ईश्वरस्तत्र प्रविष्टोऽपि गोभिः सूर्य इव तद्विश्वं विराट्शरीरं द्रव्यमण्डं चात्यगात् अतिक्रम्य बहिरपि व्याप्तवान् । गोभिरिति पूर्वोक्त एव दृष्टान्तः। सूर्यो यथा गोभिः किरणैः स्वमण्डलम् आतपन् बहिरपि प्रकाशयति तथा परमेश्वरोऽपि विराजं प्रतपन् बहिरपि प्रकाशयति।भक्तास्त्वाहुः तत्र त्रिपाद्विभूतिरन्तरङ्गायाश्चिच्छक्तेर्विलास इति चिन्मय्यां तस्यामासक्त एव । पादविभूतिस्तु बहिरङ्गा या माया शक्तेर्विलास इति मायामय्यां तस्यामनासक्त एव परमेश्वरस्तं केवलम् उपकरोतीत्याह। यस्मात् पुरुषादण्डं विराड् जज्ञे कीदृशः भूतेन्द्रियगुणात्मकः स पुरुष ईश्वरः तदण्डं द्रव्यं विराट्शरीरं च अत्यगात्तत्प्रविशन् प्रकाशयन्नपि तत्रानासक्तत्वादतिक्रम्यागात् । गत्वा च स्वान्तरङ्गस्थाने त्रिपाद्विभूतावेव सदा स्थित इति भावः । तत्रानुरूपो दृष्टान्तः । गोभिः किरणैर्विश्वम् आतपन् सूर्य इव स्वमण्डले स्थित इति ॥ २१ ॥ ननु पुरुष एव चेत्सर्वं तर्हि यज्ञस्य तत्साधनानां च अपृथक्त्वाद्यज्ञैः पुरुषाराधनं न सिद्ध्येदित्याशङ्क्य तत्परिहाराय यत्पुरुषेणेत्यस्यार्थं संगृह्णाति—

यस्मादण्डं विराड् जज्ञे भूतेन्द्रियगुणात्मकः ॥ तद् द्रव्यमत्यगाद्विश्वं गोभिः सूर्य इवातपन्॥२१॥ यदाऽस्य नाभ्यान्नलिनादहमासं महात्मनः॥ नाविदं यज्ञसंभारान्पुरुषावयवादृते ॥ २२ ॥ तेषु यज्ञस्य पशवः सवनस्पतयः कुशाः ॥ इदं च देवयजनं कालश्चोरुगुणान्वितः॥२३॥ वस्तून्योषधयः स्नेहा रसलोहमृदो जलम् ॥ ऋचो यजूंषि सामानि चातुर्होत्रं च सत्तम ॥२४॥ नामधेयानि मन्त्राश्च दक्षिणाश्च व्रतानि च ॥ देवतानुक्रमः कल्पः संकल्पस्तन्त्रमेव च ॥ २५ ॥ यतयो मतयश्चैव प्रायश्चित्तं समर्पणम् ॥ पुरुषावयवैरेते संभाराः संभृता मया ॥ २६ ॥

यदेति ॥ अस्य महात्मनः विराडन्तर्यामिणः तस्यैव प्रकृतत्वात् नाभ्यात् नाभौ भवात् नलिनात् पद्मात् यदाहमासम् अभूवम् तदा भगवन्तं यियक्षुरहं पुरुषस्य यज्ञपुरुषस्य अवयवादृते अवयवादभिन्नान् यज्ञस्य संभारान् साधनानि नाविदं न ज्ञातवान् ॥ २२ ॥ तेष्विति चतुष्कम् ॥ हे सत्तम तेषु यज्ञस्य संभारेषु सम्पाद्येषु पशवः अजादयो वनस्पतयो यूपाद्यर्थाः खदिरादयस्तत्सहिताः कुशाश्च देवयजनं यज्ञभूमिः इदं चेति निर्देशात्तत्रैवोपविष्टः कथयतीति गम्यते । उरुभिर्बहुभिर्गुणैरन्वितो वसन्तादिः कालश्च वस्तूनि पात्रादीनि ओषधयो व्रीहियवादयः स्नेहा घृतादयः रसा मधुरादयः लोहाः स्वधित्यादयः मृदः कपालादीनि जलं च ऋचो यजूंषि सामानीति वेदत्रयोक्ता मन्त्राः चातुर्होत्रं होत्रादिभिश्चतुर्भिरनुष्ठेयं कर्म नामधेयानि ज्योतिष्टोमादीनि ऋगादीनामुक्तत्वान्मन्त्राः स्वाहाकारादयः दक्षिणा गवादयः व्रतानि पयोभक्षणादीनि देवतानामनुक्रमः आनुपूर्व्योद्देशः कल्पः बौधायनादिकृतकर्मपद्धतिग्रन्थः अनेनैतदर्थमहं यक्ष्य इति संकल्पश्च । तन्त्रमनुष्ठानप्रकारः गतयो विष्णुक्रमाद्याः मतयो देवताध्यानानि प्रायश्चित्तं विघ्नसमाधनं कृतस्य भगवति समर्पणं च इत्येते संभारा मया पुरुषस्यावयवैरेव संभृताः सम्पादिताः ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥

इतीति ॥ इत्येवं पुरुषावयवैरेव संभृताः सम्पादिताः संभाराः यज्ञसाधनानि येन सः तथाभूतोऽहं तेनैव सम्पादितसंभारेण यज्ञेन तमेव यज्ञात्मकं पुरुषमीश्वरमयजमिष्टवान् । एवं च यज्ञेन यज्ञमितिमन्त्रार्थः सूचितः । तत्र पशुवृक्षादीनां भगवदूरुलोमादिजत्वादवयवजत्वं स्पष्टम् ॥ २७ ॥ तेन देवा इत्यस्यार्थमाह—तत इति ॥ ततोऽनन्तरमिमे ते तव भ्रातरो मरीच्यादयो नव प्रजानां पतयः सुसमाहिताः समाहितचित्ताः सन्तः प्रजासंवृद्ध्यर्थं तासु यज्ञप्रचारार्थं च इन्द्रादिरूपेण व्यक्तं स्वतश्चाव्यक्तं पुरुषं भगवन्तमयजन् । एतेन पुरुषं जातमग्रत इत्यस्यार्थो दर्शितः ॥ २८ ॥ ततश्चेति ॥ ततोऽनन्तरं काले स्वेऽवसरे मनवः अपरे ऋषयश्चेत्याद्याः क्रतुभिर्यज्ञैर्विभुं सर्वेश्वरं तमीजिरे ॥ २९ ॥ यदधिष्ठानमित्येतत्प्रश्नोत्तरार्थमुपसंहरति—नारायण इति ॥ यो भगवान् स्वतः अगुणोऽपि सर्गादौ सृष्ट्याद्यर्थं गृहीता मायाया उरवः गुणाः सत्वादयो येन तादृशो भवति तस्मिन् भगवति नारायणे तत् पूर्वोक्तमिदं दृश्यमानं विश्वमाहितमवस्थितम् ॥ ३० ॥ यत्परस्त्वमित्येतत्प्रश्नोत्तरं यदुक्तं स एष भगवान् सर्वेषां मम चेश्वर इति तदुपसंहरति—सृजामी-

इति संभृतसंभारः पुरुषावयवैरहम् ॥ तमेव पुरुषं यज्ञं तेनैवायजमीश्वरम् ॥ २७ ॥ ततस्ते भ्रातर इमे प्रजानां पतयो नव ॥ अयजन्व्यक्तमव्यक्तं पुरुषं सुसमाहिताः ॥ २८ ॥ ततश्च मनवः काले ईजिरे ऋषयोऽपरे ॥ पितरो विबुधा दैत्या मनुष्याः क्रतुभिर्विभुम् ॥ २९ ॥ नारायणे भगवति तदिदं विश्वमाहितम् ॥ गृहीतमायोरुगुणः सर्गादावगुणः स्वतः ॥ ३० ॥ सृजामि तन्नियुक्तोऽहं हरो हरति तद्वशः ॥ विश्वं पुरुषरूपेण परिपाति त्रिशक्तिधृक् ॥ ३१ ॥ इति तेऽभिहितं तात यथेदमनुपृच्छसि ॥ नान्यद्भगवतः किंचिद्भाव्यं सदसदात्मकम् ॥ ३२ ॥ न भारती मेऽङ्ग मृषोपलक्ष्यते न वै क्वचिन्मे मनसो मृषा गतिः ॥ न मे हृषीकाणि पतन्त्यसत्पथे यन्मे हृदौत्कण्ठ्यवता धृतो हरिः ॥ ३३ ॥ सोऽहं समाम्नायमयस्तपोमयः प्रजापतीनामभिवन्दितः पतिः ॥ आस्थाय योगं निपुणं समाहितस्तन्नाध्यगच्छं यत आत्मसंभवः ॥ ३४ ॥

ति॥ तन्नियुक्तोऽहं विश्वं सृजामि तद्वश एव हरो विश्वं हरति त्रिशक्तिं मायां धर्जति त्रिशक्तिधृक् " धृज गतौ " भगवान् पुरुषरूपेण विष्णुरूपेण विश्वं स्वयमेव परिपाति ॥ ३१ ॥ यच्चेदं विश्वं यदात्मकश्च त्वमित्यादिसर्वप्रश्नानां सामान्योत्तरं यदुक्तं " वासुदेवात्परो ब्रह्मन् " इत्यादि " पुरुष एवेदं सर्वम् " इति श्रुत्या च यद्दृढीकृतं तदुपसंहरति—इतीति ॥ हे तात यथा त्वमिदं पूर्वोक्तमनुपृच्छसि तथा तस्योत्तरमित्युक्तप्रकारेण ते तुभ्यं मयाभिहितम् अतः सदसदात्मकं कार्यकारणात्मकं भाव्यं सृज्यं किंचिदपि वस्तु भगवतः सकाशादन्यन्नास्तीति ॥ ३२ ॥ न भारतीति ॥ अङ्ग हे नारद यत् यस्मात् मे मया औत्कण्ठ्यं प्रेमोद्रेकस्तद्वता हृदा हरिर्धृतो ध्यातस्तस्मान्मे भारती वाणी क्वचिदपि विषये मृषा नोपलक्ष्यते न दृश्यते । मे मनसो गतिः संकल्पोऽपि क्वचिद्विषये मृषा न वै नैव भवति । मे हृषीकाणि इन्द्रियाणि क्वचिदप्यसत्पथे नैव पतन्ति एतेन मम वाङ्मनसेन्द्रियाणां वृत्तयो हरेः प्रभावादेव सत्यार्थाः नतु मत्प्रभावात् इत्युक्तम् ॥ ३३ ॥ सोऽहमिति ॥ सोऽहं समाम्नायमयः वेदाभ्यासपरः तपोमयो निरन्तरं तपोनिष्ठः

प्रजापतीनां पतिः अत एव सर्वैरभिवन्दितः एवं सर्वोत्कृष्टोऽपि निपुणं साङ्गं योगमास्थायाश्रित्य समाहितः सावधानोऽप्यहं यत आत्मनो मम संभवो जन्म तमेव नाध्यगच्छं न ज्ञातवान् कुतोऽन्यस्य वार्ता। एतच्च तृतीयस्कन्धे पद्मोद्भवे वक्ष्यते ॥ ३४ ॥ नतोऽस्मीति ॥ समीयुषां शरणागतानां भवच्छिदं जन्मादिनिवर्त्तकं स्वस्त्ययनं कल्याणकरं सुमङ्गलं पुण्यप्रदं तस्य भगवतः चरणमहं नतोऽस्मि ततोऽचिन्त्यमहिमत्वेन ज्ञातवानस्मीति कैमुत्येनाह। यथा नभः कर्तृ स्वस्यान्तं न प्राप्नोति तथा यो भगवान् स्वयमपि आत्ममायायाः विभवं विस्तारं पर्यगात् परिशब्दोऽत्र निषेधेनागात् एतावानिति न ज्ञातवान्। अथ तदा अपरे अस्मदादयस्तु कुतो जानीयुः। अन्तस्याभावादेव तदज्ञानं न सर्वज्ञत्वं हन्ति ॥ ३५॥ नाहमिति ॥ यस्य ऋतां सत्यरूपां गतिं स्वरूपम् अहं ब्रह्मा न वेद यूयं नारदसनकादयः न वित्थ वामदेवो महादेवश्च न वेद यद्येते वयं महत्त्वेन ज्ञानित्वेन च प्रसिद्धा अपि यस्य ऋतां यथार्थरूपां गतिं स्वरूपं न विदुः न जानीमः आर्षः प्रथमपुरुषः। तर्ह्यपरेऽस्मदपेक्षया हीनाः सुरा अन्यदेवा न जानन्तीति किमुत वक्तव्यम्। आदौ विदुरिति बहुवचनक्रियावयवभूतवेदेत्यादिक्रियाऽध्याहारेणान्वयस्ततो नकाराध्याहारेण युगपत् विदुरित्यनेनान्वयः। "नेमं विरञ्चो न भवः" इति दशमस्कन्धवत्।

नतोऽस्म्यहं तच्चरणं समीयुषां भवच्छिदं स्वस्त्ययनं सुमङ्गलम् ॥ यो ह्यात्ममायाविभवं स्म पर्यगाद्यथा नभः स्वान्तमथापरे कुतः॥३५॥ नाहं न यूयं यदृतां गतिं विदुर्न वामदेवः किमुताऽपरे सुराः ॥ तन्मायया मोहितबुद्धयस्त्विदं विनिर्मितं चात्मसमं विचक्ष्महे ॥ ३६ ॥ यस्यावतारकर्माणि गायन्ति ह्यस्मदादयः ॥ न यं विदन्ति तत्त्वेन तस्मै भगवते नमः ॥३७॥ स एष आद्यः पुरुषः कल्पे कल्पे सृजत्यजः॥आत्माऽऽत्मन्यात्मनाऽऽत्मानं संयच्छति च पाति च ॥३८॥ विशुद्धं केवलं ज्ञानं प्रत्यक्सम्यगवस्थितम् ॥ सत्यं पूर्णमनाद्यन्तं निर्गुणं नित्यमद्वयम्॥ ३९ ॥

किं बहुना तस्य मायया मोहिता बुद्धिर्येषां तथाभूता वयं तद्विनिर्मितम् इदं जगदप्यात्मसमं स्वबुद्ध्यनुरूपमेव विचक्ष्महे जानीमो न परमार्थतः। चोऽप्यर्थे ॥ ३६ ॥ यस्येति ॥ यस्यावतारांस्तत्कर्माणि चास्मदादयो गायन्ति यं च तत्त्वेन न विदन्ति तस्मै भगवते नमः॥ ३७ ॥ अवतारकर्माणि संक्षेपतो दर्शयति—स एष इति ॥ स एष पूर्वोक्तः अजः आद्यः पुरुषावतारो भगवान् आत्मना स्वस्वरूपेणैव साधनभूतेन आत्मन्येवाधिकरण आत्मा स्वयमेव कर्ता सन्नात्मानमेव कर्मभूतं जगदाकारेण कल्पे कल्पे सृजति जगदाकारं पाति च संयच्छति अन्ते संहरति च। पुरुषोवतारः सृष्ट्यादीनि कर्माणि इति संक्षेपोक्तिः ॥ ३८ ॥ न यं विदन्ति तत्वेनेत्युक्तं तत्तत्त्वमाह—विशुद्धमिति ॥ ज्ञानमेव केवलं सत्यं तत्वं तच्च विशुद्धं विषयाकारशून्यं प्रत्यक् सर्वान्तरं सम्यक् सन्देहादिरहितम् अवस्थितं स्थिरम् अतः पूर्णम् अपरिच्छिन्नम् अनाद्यन्तं जन्मनाशरहितं निर्गुणं गुणकार्यं हि गुणक्षोभाच्चञ्चलं भवति अद्वयं च घटाद्याकारवृत्तिज्ञानव्यवच्छेदार्थं विशेषणानि। यद्यपि वृत्तिज्ञानमपि स्वरूपज्ञानमेव न चाञ्चल्यादिदोषयुक्तं तथापि वृत्तिदोषैस्तथा तथा भवतीति व्यवच्छिद्यते। एभिरेव विशेषणैः सत्यत्वमपि समर्थितम् ॥ ३९ ॥

ऋषे इति ॥ हे ऋषे मुनयोऽपि प्रशान्तात्मेन्द्रियाशयाः प्रसन्नदेहेन्द्रियमनसो यदा भवन्ति तदा विदन्ति । यदा तु तदेव तत्वमसतां वेदविरुद्धैः कुतर्कैः विप्लुतं व्याप्तं भवति तदा तिरोधीयेत तिरोहितं भवति न प्रकाशते ॥ ४० ॥ कल्पे कल्पे आत्मानं सृजति इत्युक्तं तत्र के ते सृज्यमाना अवतारास्तत्राह—आद्य इति ॥ परस्य भूम्नो ब्रह्मणः पुरुषः प्रकृतिप्रवर्तकः यस्य सहस्रशीर्षेत्युक्तो लीलाविग्रहः स आद्योऽवतारः । वक्ष्यति च भूतैर्यदा पञ्चभिरित्युपक्रम्य पुरुषाभिधानमवाप नारायण आदिदेवः इति तथा कालश्च स्वभावश्च सदसदिति कार्यकारणात्मिका प्रकृतिश्च मनश्च महत्तत्वं द्रव्यं महाभूतानि क्रमोऽत्र न विवक्षितः । विकारोऽहंकारः गुणः सत्वादिः इन्द्रियाणि विराड्ब्रह्माण्डात्मकसमष्टिदेहः स्वराट् वैराजः स्थास्नु स्थावरं चरिष्णु जङ्गमं व्यष्टिशरीरम् ॥ ४१ ॥ अहमिति ॥ अहं ब्रह्मा भवो महादेवः यज्ञो विष्णुः दक्षादयो य इमे प्रजेशाः भवानादिर्येषां ते भवदादयो भक्ताश्च स्वगलोकपाला गरुडादयः स्पष्टाः शेषाः । एतेऽपि भगवतोऽवताराः ॥ ४२ ॥ गन्धर्वेति सार्द्धम् ॥ गन्धर्वादीनामीशाः यक्षादीनां

ऋषे विदन्ति मुनयः प्रशान्तात्मेन्द्रियाशयाः ॥ यदा तदेवासत्तर्कैस्तिरोधीयेत विप्लुतम् ॥ ४० ॥ आद्योवतारः पुरुषः परस्य कालः
स्वभावः सदसन्मनश्च ॥ द्रव्यं विकारो गुण इन्द्रियाणि विराट् स्वराट् स्थास्नु चरिष्णु भूम्नः ॥४१॥ अहं भवो यज्ञ इमे प्रजेशा दक्षादयो
ये भवदादयश्च ॥ स्वर्लोकपालाः खगलोकपाला नृलोकपालास्तललोकपालाः ॥ ४२ ॥ गन्धर्वविद्याधरचारणेशा ये यक्षरक्षोरगनाग-
नाथाः ॥ ये वा ऋषीणामृषभाः पितॄणां दैत्येन्द्रसिद्धेश्वरदानवेन्द्राः ॥ अन्ये च ये प्रेतपिशाचभूतकूष्माण्डयादोमृगपक्ष्यधीशाः
॥ ४३ ॥ यत्किं च लोके भगवन्महस्वदोजःसहस्वद्बलवत्क्षमावत् ॥ श्रीह्रीविभूत्यात्मवदद्भुतार्णं तत्त्वं परं रूपवदस्वरूपम् ॥ ४४ ॥

नाथाः रक्षोरगेति संधिरार्षः । ये च ऋषीणां पितॄणां च ऋषभाः श्रेष्ठाः स्पष्टाः शेषाः ॥ ४३ ॥ यदिति ॥ किंबहुना लोके यत् किं च यत् किंचित् भगवज्ज्ञानैश्वर्यादियुक्तं महस्वत्तेजोयुक्तम् ओजःसहसी इन्द्रियमनःशक्ती तद्युक्तं बलं शरीरशक्तिस्तद्वत् तद्युक्तं क्षमावत् श्रीः शोभा ह्रीरकर्मजुगुप्सा विभूतिः सम्पत्तिः आत्मा यथार्थबुद्धिस्तद्वत्तद्युक्तम्, अर्णो वर्णः अद्भुतार्णमाश्चर्यवर्णं विद्युदादि । यद्वा । अर्णशब्दोऽक्षरवाची नवार्णो मन्त्र इतिवत् । अद्भुतान्यपौरुषेयत्वादलौकिकान्यर्णानि वर्णा यत्र तत् वेदरूपं वस्तु रूपवत् मूर्तम् अस्वरूपम् अमूर्तं तत्सर्वं परमेव तत्त्वं ज्ञेयम् । अत्र कालस्वभावप्रकृतयः शक्तयः मनआदीनि कार्याणि ब्रह्मादयो गुणावताराः दक्षादयो विभूतयः अन्ये केचित् ज्ञानियोगिप्रभृतयः स्थावरजङ्गमान्ताः पुरुषावतारस्य सृष्ट्यादिलीलापरिकरा ज्ञेयाः ॥ ४४ ॥

प्राधान्यत इति ॥ एवं मायाशक्तिप्राधान्येन पुरुषावतारमुक्त्वा चिच्छक्तिमयान् वराहयज्ञादीन्वक्तुमाहेति भक्तैरवतार्यते । शुद्धसत्त्वावतारान् वक्तुमाहेति श्रीस्वामिपादैः । हे अङ्ग भूम्नः पुरुषस्य यान् लीलावतारान् प्राधान्यतो विज्ञाः आमनन्ति कथयन्ति तथा असत्कथाश्रवणेन ये कर्णयोः कषायाः तान् शोषयन्ति तान् सुपेशान् सुन्दरान् लकारलोप आर्षः । तानिमान्मम बुद्धावुपस्थितानहं ते तुभ्यमनुक्रमिष्ये अनुक्रमेण कथयिष्यामि तङार्षः । एवं चेडप्यार्षः । तदनुक्रमणं त्वया पीयतां पानवत्स्वान्तःकरणे स्थाप्यताम् । यद्वा । आपीयतामिति शत्रन्तमार्षम् । आपिबतां कर्णकषायशोषान् । यद्वा आपीयतां "पीङ् पाने" दिवादिः । भवान् आपिबतु ॥ ४५ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकायां ॥ गङ्गासहायो द्वितीयषष्ठेऽध्याये व्यधादिमाम् ॥ ६ ॥ सप्तमे वर्णिताः कर्मप्रयोजनगुणैः सह ॥ अवतारा हरेस्तत्र श्लोका दहनमार्गणाः ॥ उवाचेत्यैकं त्रिपादा नवतिः स्यादनुष्टुभाम् ॥ ७ ॥ यत्रेति ॥ अनन्तो भगवान् यत्र यदा क्षितितलोद्धरणाय सकलयज्ञमयीं क्रौडीं वाराहीं तनुं बिभ्रदुद्यतः उद्योगं कृतवांस्तदा अन्तर्महार्णवे महार्णवमध्ये उपागतं

प्राधान्यतो यानृष आमनन्ति लीलावतारान्पुरुषस्य भूम्नः ॥ आपीयतां कर्णकषायशोषाननुक्रमिष्ये त इमान्सुपेशान् ॥ ४५ ॥ इति श्रीभागवते महापुराणे द्वितीयस्कन्धे विराड्विभूतिपुरुषसूक्तार्थवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥ ब्रह्मोवाच ॥ यत्रोद्यतः क्षितितलोद्धरणाय बिभ्रत्क्रौडीं तनुं सकलयज्ञमयीमनन्तः ॥ अन्तर्महाऽर्णव उपागतमादिदैत्यं तं दंष्ट्रयाऽद्रिमिव वज्रधरो ददार ॥ १ ॥ जातो रुचेरजनयत्सुयमान्सुयज्ञ आकूतिसूनुरमरानथ दक्षिणायाम् ॥ लोकत्रयस्य महतीमहरद्यदाऽऽर्तिं स्वायंभुवेन मनुना हरिरित्यनूक्तः ॥ २ ॥ जज्ञे च कर्दमगृहे द्विज देवहूत्यां स्त्रीभिः समं नवभिरात्मगतिं स्वमात्रे ॥ ऊचे ययाऽऽत्मशमलं गुणसङ्गपङ्कमस्मिन्विधूय कपिलस्य गतिं प्रपेदे ॥ ३ ॥ अत्रेरपत्यमभिकाङ्क्षत आह तुष्टो दत्तो मयाहमिति यद्भगवान्स दत्तः ॥ यत्पादपङ्कजपरागपवित्रदेहा योगर्द्धिमापुरुभयीं यदुहैहयाद्याः ॥ ४ ॥

तं सुप्रसिद्धमादिदैत्यं हिरण्याक्षं वज्रधर इन्द्रः अद्रिमिव दंष्ट्रया ददार विदारितवान् करेण कर्णमूलेहन्निति वक्ष्यमाणकरप्रहारानन्तरं दंष्ट्रया ददारेति न विरोधः ॥ १ ॥ जात इति ॥ रुचेः प्रजापतेः सकाशाद्भार्याया आकूतेः सूनुः सुतः सुयज्ञो नाम जातः । अथ च स्वभार्यायां दक्षिणायां सुयमान् अमरान् देवान् अजनयत् स एव यदा इन्द्रः सन्दैत्यवधादिना लोकत्रयस्य महतीमार्तिं पीडामहरत्तदा पूर्वं सुयज्ञ इत्युक्तोऽपि अनु पश्चात् स्वायंभुवेन मनुना मातामहेन हरिरित्युक्तः । एतेन देवोत्पादनं लोकत्रयार्तिहरणं च कर्म दर्शितम् एवमग्रेऽपि ॥ २ ॥ जज्ञ इति ॥ हे द्विज नारद कर्दमस्य प्रजापतेर्गृहे च तद्भार्यायां देवहूत्यां नवभिः स्त्रीभिर्भगिनीभिः समं सह जज्ञे । स च स्वमात्रे आत्मगतिं ब्रह्मविद्यामूचे उक्तवान् । यया आत्मगत्या सा माता आत्मनः शमलं मलिनीकरणं गुणसङ्गरूपं पङ्कमस्मिन्नेव जन्मनि विधूय दूरीकृत्य कपिलस्य गतिं कपिलोक्तमात्मतत्त्वं प्रपेदे प्राप्तवती ॥ ३ ॥ अत्रेरिति ॥ अपत्यं पुत्रमभिकाङ्क्षतः अत्रेस्तुष्टः सन्मयाहमेव तुभ्यं दत्त इति यत् यस्मादाह स्म तस्मात्स भगवान् दत्त इति नाम्ना जातः । यस्य दत्तस्य

पादपङ्कजयोर्यः परागस्तेन पवित्रा देहा येषां ते यदुहैहयाद्याः यदुः प्रसिद्धः हैहयः सहस्रार्जुनः तत्प्रभृतय उभयीमैहिकीमणिमाद्यैश्वर्यरूपामामुष्मिकीं मुक्तिरूपां च योगर्द्धिमापुः । तेषां मध्ये हैहयं तु प्राप्तयोगर्द्धिकमपि महदपराधाद्धेतोः कुप्यन्परशुरामो जघान इति ज्ञेयम् ॥ ४ ॥ तप्तमिति ॥ विविधलोकस्य सिसृक्षया स्रष्टुमिच्छया आदौ कल्पादौ यन्मे मया तपस्तप्तं तस्य स्वतपसः सनात् दानात् तस्मिन् समर्पणात् " षणु दाने " स हरिश्चतुःसनोऽभूत् सनत्कुमारः सनकः सनन्दनः सनातन इति चत्वारः सनशब्दा नाम्नि यस्य तथाविधो जातः । यद्वा । यन्मया तपस्तप्तं तस्मात्स्वतपसो हेतोः सनादिति नाम्ना चतुःसनोऽभूत् । " सनात्सनातनतमः " इति श्रीविष्णुसहस्रनामस्तोत्रात् सनशब्दमतति व्याप्नोतीति सनात् स च प्राक् कल्पस्य संप्लवे प्रलये विनष्टमुच्छिन्नसम्प्रदायमात्मनस्तत्त्वमिह अस्मिन्कल्पे सम्यक् जगाद । यद् गदितमात्रमेवात्मतत्त्वं मुनयः आत्मन् स्वस्मिन्नेवाचक्षत साक्षादपश्यन् ङ्लुगार्षः ॥५॥ धर्मस्येति ॥ धर्मस्य भार्यायां दक्षस्य दुहितरि मूर्त्यां मूर्तिसंज्ञायां स्वः असाधारणः तपःप्रभावो यस्य तथाभूतः नारायणो नर इति च स्वरूपद्वयेन अजनिष्ट । अनङ्गस्य पृतनाः सेनारूपाः देव्यः अप्सरसः भगवन्तं मोहयितुं प्रवृत्ता अपि आत्मनः इति जात्यैकत्वम् आत्मभ्यो

तप्तं तपो विविधलोकसिसृक्षया मे आदौ सनात्स्वतपसः स चतुःसनोऽभूत् ॥ प्राक्कल्पसंप्लवविनष्टमिहात्मतत्त्वं सम्यग्जगाद मुनयो यदचक्षतात्मन् ॥ ५ ॥ धर्मस्य दक्षदुहितर्यजनिष्ट मूर्त्यां नारायणो नर इति स्वतपःप्रभावः ॥ दृष्ट्वात्मनो भगवतो नियमावलोपं देव्यस्त्वनङ्गपृतना घटितुं न शेकुः ॥ ६ ॥ कामं दहन्ति कृतिनो ननु रोषदृष्ट्या रोषं दहन्तमुत ते न दहन्त्यसह्यम् ॥ सोऽयं यदन्तरमलं प्रविशन्बिभेति कामः कथं नु पुनरस्य मनः श्रयेत ॥ ७ ॥ विद्धः सपत्न्युदितपत्रिभिरन्ति राज्ञो बालोऽपि सन्नुपगतस्तपसे वनानि ॥ तस्मा अदाद्ध्रुवगतिं गृणते प्रसन्नो दिव्याः स्तुवन्ति मुनयो यदुपर्यधस्तात् ॥ ८ ॥

हेतुभ्यो भगवतो नियमस्य अवलोपं व्रतभङ्गाभावं दृष्ट्वा घटितुं चेष्टितुं न शेकुः शापभयात्स्तब्धा बभूवुः । वष्टिभागुरिरित्यवस्याकारलोपे नञ्समासेऽवलोप इति सिद्धम् । यद्वा । भगवतः सकाशात् आत्मनः इति द्वितीयान्तम् । स्वप्रतिरूपा उर्वश्याद्याः स्त्रीर्दृष्ट्वा नियमावलोपं व्रतभङ्गाभावं च दृष्ट्वा घटितुं न शेकुर्विस्मयेन स्तब्धा बभूवुः । यद्वा । उर्वश्याद्याः स्त्रीर्दृष्ट्वा भगवतो नियमावलोपं व्रतभङ्गं घटितुं कर्तुं न शेकुः ॥६॥ यत्र कामजयी क्रोधोऽपि बिभेति तत्र का वार्ता कामस्येत्याह—काममिति॥ ननु कृतिनो रुद्रादयो रोषयुक्तया दृष्ट्या कामं दहन्ति रोषं तु असह्यमत एव आत्मानं दहन्तमुत अपि ते न दहन्ति तद्दाहे समर्था नैव भवन्ति किंतु क्रोधेनैवाभिभूयन्ते सोयं रोषः अमलं निर्मलं यस्य अन्तः मनः निविशन् आर्षः शता । प्रविशन्निति वा पाठः । स्वनाशशङ्कया बिभेति तर्हि पुनः कामोऽस्य मनः कथं नु श्रयेत प्रविशेत्॥७॥ विद्ध इति ॥ राज्ञः उत्तानपदः अन्ति समीप एव मातुः सपत्न्याः सुरुचेः उदितानि वाक्यान्येव पतत्रिणो बाणास्तैर्विद्धो बालोऽपि सन् यो ध्रुवस्तपसे तपः कर्तुं वनान्युपगतस्तस्मै गृणते स्तुवते प्रसन्नः सन् ध्रुवगतिं स्थाद-

स्थलविशेषमदात् । यत् यां ध्रुवगतिं दिव्याः दिविभवाः मुनयः उपरिस्थिता भृग्वादयः अधस्ताच्च स्थिताः सप्तर्षयः स्तुवन्ति प्रशंसन्ति अयं पृश्निगर्भावतार इति भागवतामृते दशमस्कन्धे पृश्निगर्भस्य कर्माकथनादत्र नामाकथनात्परस्परसापेक्षत्वेन सङ्गतेरौचित्यात् तथा चोक्तम् । अस्यात्र चरितानुक्त्या नामानुक्त्या च तत्र वै परस्परमपेक्षित्वाद्युक्त्या चैकत्र सङ्गतिरिति ॥८॥ यदिति ॥ यद् यदा ऋषिभिरर्थितः प्रार्थितस्तदा द्विजानां शापवाक्यमेव वज्रं तेन विप्लुष्टं संदग्धं पौरुषं भगं सौभाग्यं च यस्य उत्पथं गतम् अतो निरये पतन्तं वेनं त्रात्वा अन्वर्थं तत्पुत्र इति पदं नाम लेभे । पुतः नरकात्त्रायते इति पुत्र इति व्युत्पत्तेः । "पुन्नाम्नो नरकाद्यस्मात्पितरं त्रायते सुतः । तस्मात्पुत्र इति प्रोक्तः स्वयमेव स्वयम्भुवा ॥" इति वचनात् श्रीपृथुः स्वपितुर्नरकभोगानन्तरं कुष्ठिम्लेच्छत्वप्राप्तिं श्रुत्वा तमानीय पृथूदकाख्ये कुरुक्षेत्रे तीर्थे स्नपनादिना तं यातनाभोगादुद्धधारेति वामनपुराणकथात्रानुसन्धेया । यथा येन पृथुना जगति सर्वप्राणिनिमित्तं सकलानि वसूनि अन्नादिवस्तूनि वसुधा पृथ्वी दुग्धा अदुह्यत दुहिर्द्विकर्मकः ॥ ९ ॥ नाभेरिति ॥ असौ हरिर्नाभेराग्नीध्रपुत्रात्सुदेव्याः मेरुदेवीत्यपरनाम्न्याः सूनुः ऋषभाख्य आस दिदीपे । "अस गतिदीप्त्यादानेषु" समदृक् स्वस्थः स्वानन्दनिष्ठः प्रशान्तकरणः परितो

यद्वेनमुत्पथगतं द्विजवाक्यवज्रविप्लुष्टपौरुषभगं निरये पतन्तम् ॥ त्रात्वाऽर्थितो जगति पुत्रपदं च लेभे दुग्धा वसूनि वसुधा सकलानि येन ॥९॥ नाभेरसावृषभ आस सुदेविसूनुर्यो वै चचार समदृग् जडयोगचर्याम् ॥ यत्पारमहंस्यमृषयः पदमामनन्ति स्वस्थः प्रशान्तकरणः परिमुक्तसङ्गः ॥ १० ॥ सत्रे ममास भगवान्हयशीरषाऽथो साक्षात्स यज्ञपुरुषस्तपनीयवर्णः ॥ छन्दोमयो मखमयोऽखिलदेवतात्मा वाचो बभूव रुशतीः श्वसतोऽस्य नस्तः ॥११॥ मत्स्यो युगान्तसमये मनुनोपलब्धः क्षोणीमयो निखिलजीवनिकायकेतः ॥ विस्रंसितानुरुभये सलिले मुखान्मे आदाय तत्र विजहार ह वेदमार्गान् ॥ १२ ॥

मुक्तसङ्गः यो वै ऋषभो लोकसंग्रहार्थं जडवद्योगेन नित्यसमाधिना चर्यां चचार यत् यां योगचर्यामृषयः पारमहंस्यं परमहंससंबन्धि पदमामनन्ति कथयन्ति। यद्वा । यस्य पारमहंस्यं पदं चिह्नं ऋषयः आनमन्ति अभ्यस्यन्ति ॥१०॥ सत्र इति ॥ स एव साक्षाद्भगवान् मम ब्रह्मणः सत्रे यज्ञे हयशीर्षा शीर्षन्नार्षः अकाराधिक्यं च । आस आविर्बभूव । स च यज्ञपुरुषः यज्ञैराराध्यः तपनीयवर्णः सुवर्णतुल्यवर्णः छन्दोमयः वेदमयः मखमयः छन्दोभिर्विधेया ये मखास्तन्मयः मखैर्यजनीया अखिला देवतास्तदात्मा एतेन श्रुतीनां कर्मकाण्डदेवकाण्डसंबन्धित्वं गम्यते । मखमय इत्यत्र अमृतमय इति वा पाठः । अस्य हयग्रीवस्य श्वसतः श्वासान् विमुञ्चतो नस्तो नासिकातः उशतीः उशत्यः कमनीयाः "वा छन्दसि" इति जस्यपि पूर्वसवर्णदीर्घः । वेदलक्षणा वाचो बभूवुः ॥ ११ ॥ मत्स्य इति ॥ मत्स्यरूपो भगवान् युगान्तसमये मनुना भाविना वैवस्वतेन पूर्वजन्मनि सत्यव्रतसंज्ञकेन उपलब्धो दृष्टः क्षोणीमयः पृथिवीप्रधानः पृथिव्या आश्रय इत्यर्थः। अत एव निखिलानां जीवानां निकायस्य समूहस्य केत आश्रयः स च मे मम मुखाद्वि-

स्रंसितान् विगलितान् हयग्रीवनामकेन दानवेनापहृतान् वेदमार्गान् वेदान् तं हत्वा तत आदाय मह्यं समर्प्येति पुराणान्तराज्ज्ञेयं सत्यव्रतं चोपदिशंस्तत्र उरुभये युगान्तसलिले विजहार ह ॥१२॥ क्षीरेति ॥ अमरदानवयूथपानाममृतस्य लब्धये क्षीरोदाब्धिमुन्मथ्नतां सतां निद्रायां क्षण उत्सवो यस्य स अद्रेः परिवर्त्तः परिभ्रमणं तेन कषाणा कण्डूयमाना अपनीयमाना कण्डूर्यस्य "कष हिंसायाम्" यणभाव आर्षः । यद्वा । अद्रिपरिवर्त्त एव कषाणं कषणमपनयनमावनं यस्याः सा कण्डूर्यस्य सः आर्षः कत्वभावः आकारश्च । आदिदेवो भगवान् क्षीरोदधौ कच्छपवपुः धृतकूर्मतनुः पृष्ठेन गोत्रं कृतमन्थानरूपं मन्दराचलं विशेषेण हर्षेण दधार ॥ १३ ॥ त्रैविष्टपेति ॥ त्रिविष्टपे स्वर्गे भवास्त्रैविष्टपा देवास्तेषामुरुभयं हन्ति स भगवान् भ्रमन्त्यो भ्रुकुट्यौ दंष्ट्राश्च यस्मिंस्तथाभूतं करालं वक्त्रं यस्मिंस्तथाभूतं नृसिंहयोर्मिश्रं रूपं कृत्वा धृत्वा आरात् स्वसमीपे गदया सहाभिपतन्तं संमुखमागच्छन्तं दैत्येन्द्रं हिरण्यकशिपुं स्वस्योरौ निपात्य स्फुरन्तमितस्ततश्चेष्टमानं तं नखैराशु विददार ॥ १४ ॥ हरिसंज्ञकावतारमाह—अन्तरिति ॥ गजयूथस्य

क्षीरोदधावमरदानवयूथपानामुन्मथ्नताममृतलब्धय आदिदेवः ॥ पृष्ठेन कच्छपवपुर्विदधार गोत्रं निद्राक्षणोऽद्रिपरिवर्तकषाणकण्डूः ॥१३॥ त्रैविष्टपोरुभयहा स नृसिंहरूपं कृत्वा भ्रमद्भ्रुकुटिदंष्ट्रकरालवक्त्रम् ॥ दैत्येन्द्रमाशु गदयाऽभिपतन्तमारादूरौ निपात्य विददार नखैः स्फुरन्तम् ॥१४॥ अन्तःसरस्युरुबलेन पदे गृहीतो ग्राहेण यूथपतिरम्बुजहस्त आर्तः ॥ आहेदमादिपुरुषाखिललोकनाथ तीर्थश्रवः श्रवणमङ्गलनामधेय ॥ १५ ॥ श्रुत्वा हरिस्तमरणार्थिनमप्रमेयश्चक्रायुधः पतगराजभुजाधिरूढः ॥ चक्रेण नक्रवदनं विनिपाट्य तस्माद्धस्ते प्रगृह्य भगवान्कृपयोज्जहार ॥ १६ ॥ ज्यायान्गुणैरवरजोऽप्यदितेः सुतानां लोकान्विचक्रम इमान्यदथाधियज्ञः ॥ क्ष्मां वामनेन जगृहे त्रिपदच्छलेन याच्ञामृते पथि चरन्प्रभुभिर्न चाल्यः ॥ १७ ॥

पतिः अन्तः सरसि सरोमध्ये उरुबलेन ग्राहेण पदे गृहीतः अत एव आर्तः पीडितः सन् ततो विमुक्त्यर्थं हे आदिपुरुष हे अखिललोकनाथ हे तीर्थं पापनाशकं श्रवो यशो यस्य हे श्रवणयोर्मङ्गलरूपनामधेय इति संबोधनचतुष्कमाह स्म ॥ १५ ॥ श्रुत्वेति ॥ तदा अप्रमेयः अतिबलः भगवान् हरिः तच्छ्रुत्वा कृपया चक्रायुधः गृहीतचक्रः पतगराजस्य गरुडस्य भुजौ स्कन्धावधिरूढः सन् तत्रागत्य अरणार्थिनं शरणार्थिनं गजं हस्ते शुण्डायां प्रगृह्य चक्रेण नक्रस्य वदनं विनिपाट्य छित्त्वा तस्माद् ग्राहवदनादुज्जहार उद्धृतवान् ॥ १६ ॥ ज्यायानिति ॥ अदितेः सुतानां द्वादशादित्यानां मध्ये अवरजः कनीयानपि गुणैर्ज्यायान् ज्येष्ठः अधियज्ञः यज्ञाधिपतिर्विष्णुः यत् यतो हेतोः अथ बलिवचनानन्तरमेवेमान् त्रींल्लोकान् विचक्रमे पादविन्यासैः क्रान्तवान् अतः त्रिपदच्छलेन वामनेन रूपेण क्ष्मां सर्वामेव भूमिं जगृहे । नन्वीश्वरस्तथा दुर्बलवत्किमिति चकार तत्राह । यतः याच्ञामृते विना पथि चरन् सन्मार्गे प्रवर्तमानः प्रभुभिः समर्थैः स्वामिभिर्न चाल्यः ऐश्वर्यान्न भ्रंशनीयः अतः याच्ञामेव चक्रे ॥ १७ ॥

ननु तर्हि याच्ञयापि चालनमनुचितमेवेत्याशङ्क्य बलेस्तु देवाधिपत्यं नापेक्षितं यतस्तद्गृहीत्वा ततोऽधिकं स्वसालोक्यादि दास्यामीत्याशयेन हृतवानित्याह--नार्थ इति ॥ अङ्ग हे नारद उरुक्रमस्य वामनस्य पादशौचं चरणक्षालनरूपाः आ अप इति च्छेदः अपः जलानि आ आदरेण शिखाः शिखासु मूर्ध्नीत्यर्थः समम्यर्थे द्वितीया । सानुस्वारोऽपि पाठः । धृतवतः बलेः यदिदानीं तेन बलात्माममग्रे च तत्संतोषार्थं भगवता दीयमानं विबुधानामाधिपत्यं राज्यं तदयमर्थः पुरुषार्थः न भवति यो वै महादानित्वेन प्रसिद्धो बलिर्गुरुणा शुक्रेण वारितः शतोऽपि प्रतिश्रुतमृते प्रतिज्ञातार्थं विनान्यन्न चिकीर्षत् कर्तुं नैच्छत् । "बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेऽपि" इत्यडभावः । किंतु तृतीयपादपूरणार्थं शिरसा अत्यादरेण हरये आत्मानमभिमेने समर्पितवान् । अतः सदेहं त्रैलोक्यं श्रद्धया ददतो बलेर्विबुधपत्यमर्थो न भवतीति भावः ॥ १८ ॥ तुभ्यमिति ॥ हे नारद भृशमत्यन्तं विवृद्धेन भावेन स्नेहेन साधु सम्यक् परितुष्टः स भगवांस्तुभ्यं च योगं भक्तियोगम् आत्मनः तत्वेन याथार्थ्येन सह स तत्वं यथार्थं स्वरूपं सत्त्वशब्द एव वा यथार्थस्वरूपवाची । तथा च हैमः । " स्याद्रूपं लक्षणं भावश्चात्मप्रकृतिरीतयः । सहजो रूपतत्त्वं च धर्मः सर्गो निसर्गवत् ॥ शीलं ससत्त्वं संसिद्धिः " इति तस्य दीपं प्रकाशकं

नार्थो बलेरयमुरुक्रमपादशौचमापः शिखां धृतवतो विबुधाधिपत्यम् ॥ यो वै प्रतिश्रुतमृते न चिकीर्षदन्यदात्मानमङ्ग शिरसा हरयेऽ-
भिमेने ॥ १८ ॥ तुभ्यं च नारद भृशं भगवान्विवृद्धभावेन साधु परितुष्ट उवाच योगम् ॥ ज्ञानं च भागवतमात्मसतत्त्वदीपं यद्वासुदेव-
शरणा विदुरञ्जसैव ॥ १९ ॥ चक्रं च दिक्ष्वविहतं दशसु स्वतेजो मन्वन्तरेषु मनुवंशधरो बिभर्ति ॥ दुष्टेषु राजसु दमं व्यदधात्स्वकी-
र्तिं सत्ये त्रिपृष्ठ उशतीं प्रथयंश्चरित्रैः ॥ २० ॥ धन्वन्तरिश्च भगवान्स्वयमेव कीर्तिर्नाम्ना नृणां पुरुरुजां रुज आशु हन्ति ॥ यज्ञे च
भागममृतायुरवाप रुद्धमायुश्च वेदमनुशास्त्यवतीर्य लोके ॥ २१ ॥

ज्ञानं ज्ञानसाधनं भागवतं च हंसरूपेणोवाच । यदा त्वं सनकादिभ्य इत्यत्रैकादशस्कन्ध आदिशब्देन नारदस्यापि ग्रहणात् विष्णुधर्मोत्तरे तस्य स्पष्टत्वाच्च । यद्धंसोक्तम-भिज्ञानादिकं वासुदेवशरणा भगवद्भक्ता एवाञ्जसा सुखेन विदुर्जानन्ति नान्ये । अत्रैकादशोक्तो हंसावतारो भिन्न एवेति केचिदाहुः । अत्र तुभ्यं चेति चकारेण नारदाव-तारोऽप्युक्त इत्यप्याहुः ॥ १९ ॥ चक्रमिति ॥ मनुवंशस्य धरः पालकः सन्भगवान्मन्वन्तरेष्ववतीर्य विविधैश्चरित्रैस्त्रयाणां लोकानां पृष्ठे उपरि वर्तमाने सत्ये सत्यलोके तत् पर्यन्तामुशतीं मनोहरां स्वकीर्तिं प्रथयन् विस्तारयन् दशसु दिक्ष्वविहतमप्रतिहतं चक्रं सुदर्शनचक्रमिव स्वतेजो बिभर्ति तेन च दुष्टेषु राजसु दमं दण्डं व्यदधात् ॥ २० ॥ धन्वन्तरिश्चेति ॥ भगवान्धन्वन्तरिरूपेण लोकेऽवतीर्य स्वयमेव कीर्तिः कीर्तिरूपः सन् पुरुरुजां महारोगिणां नृणां रुजो रोगान्स्वनाम्नैव आशु शीघ्रं हन्ति आयुर्विषयकं वेदं वैद्यशास्त्रं चानुशास्ति प्रवर्तयति अत एवामृतं मरणरहितमायुर्यस्मात्तथाभूतः सन् रुद्धं पूर्वं प्रतिषिद्धमपि यज्ञे स्वभागमवाप । अवावरुन्धे इति पाठे अव अवसन्नं स्वभागम्

अवरुन्धे स्म लभते स्म ॥ २१ ॥ क्षत्रमिति ॥ असौ महात्मा भगवान् उग्रवीर्यः परशुरामरूपेणावतीर्णः सन् क्षयाय मृत्यवे विधिना तत्सारथ्येनोपभृतं समर्पितं ब्रह्मध्रुक् उज्झितपथं त्यक्तवेदमार्गं नरकाणामार्त्तिं लिप्सुर्लब्धुमिच्छु इव अवनेः कण्टकवद्व्यथकं क्षत्रं क्षत्रियजातिमात्रम् उरुधारपरश्वधेन दीर्घतीक्ष्णधारेण परशुना त्रिःसप्तकृत्वः एकविंशतिवारान् उद्धन्ति उत्पाटयति ॥ २२ ॥ अस्मदिति ॥ अस्माकं ब्रह्मादीनां प्रसादे कार्ये अस्मासु यः प्रमादस्तेन वा सुमुख उद्युक्तः कलाया मायाया ईशः यद्वा कलानामैश्वर्यादीनामीशः नृसिंहरामकृष्णेषु षाड्गुण्यं परिपूरितमिति वाक्यादैश्वर्यादिगुणपरिपूर्णो भगवान् कलया भरतादिरूपया सहेक्ष्वाकुवंशेऽवतीर्य वंश अवतीर्येति पूर्वरूपाभाव आर्षः । गुरोर्दशरथस्य निदेश आज्ञायां तिष्ठन् स दयितानुजः सीतालक्ष्मणाभ्यां सहितो वनमाविवेश । यस्मिन् श्रीरामे विरुध्य विरोधं कृत्वा दशकन्धरो रावणः आर्तिं दुःखं नाशमार्च्छत् प्राप्तः ॥२३॥ यस्मा इति ॥ ऊढं प्राप्तं यद् भयं तेनाङ्गे वेपः कम्पो यस्य तथा दूरे लङ्कायां वर्तमाना या सुहृत् सीता तया निमित्तभूतया मथितः क्षुभितो यो रोषस्तेन सुशोणा आरक्ता या श्रीरामस्य दृष्टिस्तया अत्यन्तं तप्यमानं मकराणामुरगाणां नक्राणां च चक्रं समूहो यस्मिन्स उदधिः समुद्रः हरवत् त्रिपुरदाहे

क्षत्रं क्षयाय विधिनोपभृतं महात्मा ब्रह्मध्रुगुज्झितपथं नरकार्तिलिप्सुः ॥ उद्धन्त्यसाववनिकण्टकमुग्रवीर्यस्त्रिःसप्तकृत्व उरुधारपरश्वधेन ॥ २२ ॥

अस्मत्प्रसादसुमुखः कलया कलेश इक्ष्वाकुवंश अवतीर्य गुरोर्निदेशे॥तिष्ठन्वनं सदयितानुज आविवेश यस्मिन्विरुध्य दशकन्धर आर्तिमार्च्छत् ॥२३॥

यस्मा अदादुदधिरूढभयाङ्गवेपो मार्गं सपद्यरिपुरं हरवद्दिधक्षोः॥दूरे सुहृन्मथितरोषसुशोणदृष्ट्या तातप्यमानमकरोरगनक्रचक्रः ॥२४॥

वक्षःस्थलस्पर्शरुग्णमहेन्द्रवाहदन्तैर्विडम्बितककुब्जुष ऊढहासम्॥ सद्योऽसुभिः सह विनेष्यति दारहर्तुर्विस्फूर्जितैर्धनुष उच्चरतोऽधिसैन्ये ॥२५॥

भूमेः सुरेतरवरूथविमर्दितायाः क्लेशव्ययाय कलया सितकृष्णकेशः॥जातः करिष्यति जनानुपलक्ष्यमार्गः कर्माणि चात्ममहिमोपनिबन्धनानि॥२६॥

हरस्येव सपदि शीघ्रमेव अरिपुरं लङ्कां दिधक्षोर्दग्धुमिच्छोः दग्धुमिच्छवे चतुर्थीविशेषणे षष्ठी आर्षी । यस्मै श्रीरामाय मार्गमदात् । यद्वा । अरिपुरं दिधक्षो रामस्य या दूरे सुहृन्मथितरोषसुशोणा दृष्टिस्तया तातप्यमानमकरादिचक्र उदधिर्यस्मै रामाय मार्गमदादिति । यद्वा । दिधक्षोरिति पञ्चमी दिधक्षो रामाद्भयमिति ॥२४॥ वक्ष इति ॥ अधिसैन्ये अधिके स्वपरसैन्यमध्ये उच्चरत उत्कर्षेण विचरतो दारहर्तू रावणस्य इन्द्रेण सह युद्धे रावणवक्षःस्थलस्य स्पर्शेन रुग्णा भग्ना ये महेन्द्रवाहस्य ऐरावतस्य दन्तास्तैर्विडम्बिताः स्वधवलिम्ना धवलीकृतास्तत्तद्दिक्षु पतितैः प्रकाशिताः ककुभो दिशस्तासां जयेन रूढो हासो मम समः कोऽन्योस्तीति सञ्जातो यो महागर्वस्तमसुभिस्तत्प्राणैः सह सद्यः शीघ्रमेव धनुषो विस्फूर्जितैष्टङ्कारघोषैरेव नेष्यति अपनेष्यति । ककुब्जुष ऊढहासमिति पाठे तु ककुभो जुषते सेवते विजित्य भुङ्क्त इति तथा तस्य ऊढं प्राप्तं हासमित्यर्थः ॥ २५ ॥ भूमेरिति ॥ सुरेतरा असुरांशभूता राजानस्तेषां वरूथैः सैन्यैर्विमर्दितायाः भारेण पीडितायाः भूमेः क्लेशस्य व्ययाय नाशाय सिताः बद्धाः "षिञ् बन्धने" कृष्णाः

केशा येन सः उद्युक्त इत्यर्थः । कार्यारम्भसमये परिकर इव केशा अपि बध्यन्ते ॥ भगवान् कलया संकर्षणप्रद्युम्नानिरुद्धरूपया सह जातो जनैरनुपलक्ष्यो न ज्ञातो मार्गः भगवानेवायमिति गतिर्यस्य तथाभूतश्च सन् आत्मनः स्वस्य महिमा उपनिबध्यते अभिव्यज्यते येषु तानि कर्माणि करिष्यति । यत्तु विष्णुपुराणे भारते च विष्णुना स्वीयौ श्वेतकृष्णौ केशौ उद्धृतौ ततो रामकृष्णाववतीर्णावित्युक्तं तत्तु न केशमात्रावताराभिप्रायकं किंतु भूभारावतारणरूपं कार्यं कियदेतन्मम केशावेव तत्कर्तुं शक्ताविति द्योतनार्थं रामकृष्णयोर्वर्णसूचनार्थं च कल्पान्तरविषयकावतारपरं वेति गम्यते । अन्यथा विष्णुपुराण एव पूर्वापरविरोधापत्तेः । कृष्णस्तु भगवान् स्वयमित्यादिविरोधाच्चेति संक्षेपः ॥२६॥ तोकेनेति ॥ यत्तोकेन बालेनैव सता उलूकिकायाः उलूकवन्निशाचर्याः पूतनाया जीवहरणं यच्च त्रैमासिकस्य त्रिमासवयस्कस्यातिकोमलेन पदा पादेन शकटः अपवृत्तः विपर्यस्ततया पतितः यच्च रिङ्खता जानुभ्यां गच्छतारिंगतेति च पाठः । अन्तरगतेन मध्यं प्राप्तेन दिविस्पृशोर्वै अत्युच्चयोरपि अर्जुनवृक्षयोरुन्मूलनमुत्पाटनं तदेतान्नितयमितरथा तस्यानीश्वरत्वे सति न भाव्यमवश्यं नोपपन्नं भवति अतोऽतिमानुषकर्मकरणं तस्येश्वरत्वे दृढं प्रमाणम्॥२७॥यद्वै इति॥यद्वै व्रजे व्रजपशून् पालान् बालकांश्च विषमिश्रतोयस्य

तोकेन जीवहरणं यदुलूकिकायास्त्रैमासिकस्य च पदा शकटोऽपवृत्तः ॥ यद्रिङ्खतान्तरगतेन दिविस्पृशोर्वा उन्मूलनं त्वितरथाऽर्जुनयोर्न भाव्यम् ॥ २७ ॥ यद्वै व्रजे व्रजपशून्विषतोयपीथान्पालांस्त्वजीवयदनुग्रहदृष्टिवृष्ट्या ॥ तच्छुद्धयेऽतिविषवीर्यविलोलजिह्वमुच्चाटयिष्यदुरगं विहरन्ह्रदिन्याम् ॥ २८ ॥ तत्कर्म दिव्यमिव यन्निशि निःशयानं दावाग्निना शुचिवने परिदह्यमाने ॥ उन्नेष्यति व्रजमतोऽवसितान्तकालं नेत्रे पिधाप्य सबलोऽनधिगम्यवीर्यः ॥ २९ ॥ गृह्णीत यद्यदुपबन्धममुष्य माता शुल्बं सुतस्य नतु तत्तदमुष्य माति ॥ यज्जृम्भतोऽस्य वदने भुवनानि गोपी संवीक्ष्य शङ्कितमनाः प्रतिबोधिताऽऽसीत् ॥ ३० ॥

जलस्य पीथं पानं येषां तान् मृतान् अनुग्रहदृष्टिरूपसुधावृष्ट्या अजीवयत् । यच्च ह्रदिन्यां यमुनायां विहरन् तस्या यमुनायाः शुद्धये निर्विषत्वाय अतिविषवीर्येण विलोला चञ्चला जिह्वा यस्य तमुरगं कालियाख्यं सर्पमुच्चाटयिष्यत् ततो निष्कासयिष्यति इकारलोपश्छान्दसः । तदपीतरथा न भाव्यमित्यनुषङ्गः ॥ २८ ॥ तत्कर्मेति ॥ अनधिगम्यं दुर्गमं वीर्यं यस्य सः सबलः बलदेवयुतः श्रीकृष्णः यत् कालियदमनानन्तरं यमुनातीरे निशि रात्र्यां व्रजमुन्नेष्यति उद्धरिष्यति अग्नितो रक्षिष्यति इत्येकवारचरितम् । तथा शुचिर्ग्रीष्मस्तत्संबन्धिनि शुष्के वने मुञ्जाटव्यां दावाग्निना परितो दह्यमाने सति निःशयानम् अतो दावाग्नेर्हेतोरवसितो निश्चितोन्तकालो मरणसमयो यस्य तं व्रजं गोगोपालादिरूपव्रजवासिनः नेत्रे पिधाप्य पिहिते कारयित्वा पुष्कस्थले युगार्षः। अग्निं पीत्वा तत उन्नेष्यति इति द्वितीयवारम्। तदुभयमपि कर्म दिव्यमिव इव एवार्थे अलौकिकमेवेति वारद्वयमग्नितो रक्षणमुक्तम्॥२९॥ गृह्णीतेति ॥ यच्च अमुष्य कृष्णस्य माता यशोदाऽस्य बन्धनार्थं यद्यदुपबन्धमुपबध्यतेऽनेनेत्युपबन्धं शुल्बं रज्जुं गृह्णीत गृह्णाति तत्तदमुष्य सुतस्य नतु माति स्म । बन्धनसंमितं

न भवति। यच्च जृम्भतोऽस्य कृष्णस्य शत। आर्षः। वदने चतुर्दशभुवनानि संवीक्ष्य दृष्ट्वा गोपी यशोदा आदौ किं स्वप्नमेतदुत देवमायेत्येवं शङ्कितमनाः सती पुनस्तेनैव अथो अमुष्यैव ममार्भकस्य यः कश्चनौत्पत्तिक आत्मयोग इति निजैश्वर्यज्ञापनेन प्रतिबोधितासीनच्च कर्म दिव्यमेव ॥ ३० ॥ नन्दं चेति ॥ भयात् सुदर्शनसर्पग्रासरूपात् तथा वरुणस्य पाशाच्च वरुणस्य पाशाद्वद्धयं तस्मादिति वा नन्दं स्वपितरं मोक्ष्यति मयसूनुना व्योमनाम्नाऽसुरेण गोपान् विक्रीडतो गोपबालांश्च बिलेषु गुहायां पिहितान् विमोक्ष्यति अह्नि दिवसे आपूर्तं कृतव्यापारमत एवातिश्रमेण त्रस्तं निशि शयानमिति सर्वथा वैकुण्ठगमनसाधनहीनमपि गोकुलं गोकुलवासिजनं विकुण्ठे नित्ये लोके उपनेष्यति प्रापयिष्यति स्मेत्याश्चर्यं। तदपि कर्म दिव्यमेव ॥ ३१ ॥ गोपैरिति ॥ गोपैर्मखे इन्द्रयागे प्रतिहते सति व्रजस्य विप्लवाय देवे इन्द्रे अभिवर्षति सति कृपया पशून् उपलक्षणेन व्रजवासिजनांश्च रिरक्षुः रिरक्षिषुः इडभाव आर्षः। सप्तवर्षः सप्तवर्षवयस्को बालोऽपि अनघे श्रमरहित एकस्मिन्नेव करे अनघेति संबोधनं वा। सलीलं वेणुवादनहासादिलीला-

नन्दं च मोक्ष्यति भयाद्वरुणस्य पाशाद्गोपान्बिलेषु पिहितान्मयसूनुना च ॥ अह्न्यापृतं निशि शयानमतिश्रमेण लोके विकुण्ठ उपनेष्यति गोकुलं स्म ॥ ३१ ॥ गोपैर्मखे प्रतिहते व्रजविप्लवाय देवेऽभिवर्षति पशून्कृपया रिरक्षुः ॥ धर्तोच्छिलीन्ध्रमिव सप्त दिनानि सप्तवर्षो महीध्रमनघैककरे सलीलम् ॥ ३२ ॥ क्रीडन्वने निशि निशाकररश्मिगौर्यां रासोन्मुखः कलपदायतमूर्च्छितेन ॥ उद्दीपितस्मररुजां व्रजभृद्वधूनां हर्तुर्हरिष्यति शिरो धनदानुगस्य ॥ ३३ ॥ ये च प्रलम्बखरदर्दुरकेश्यरिष्टमल्लेभकंसयवनाः कुजपौण्ड्रकाद्याः ॥ अन्ये च शाल्वकपिबल्वलदन्तवक्त्रसप्तोक्षशम्बरविदूरथरुक्मिमुख्याः ॥ ३४ ॥ ये वा मृधे समितिशालिन आत्तचापाः काम्बोजमत्स्यकुरुकैकयसृञ्जयाद्याः ॥ यास्यन्त्यदर्शनमलं बलभीमपार्थव्याजाह्वयेन हरिणा निलयं तदीयम् ॥ ३५ ॥

सहितं यथा भवति तथा सप्त दिनानि सप्तदिनपर्यन्तं महीध्रं गोवर्धनाख्यमचलमुच्छिलीन्ध्रमिव उद्गतछत्राकमिव धर्ता धारयिष्यति तदपि दिव्यं कर्म ॥ ३२ ॥ क्रीडन्निति ॥ निशाकरस्य रश्मिभिर्गौर्यां धवलायां निशि वने क्रीडन् रासोन्मुखो नृत्यार्थमुद्यतः कलानि मधुराणि पदानि यस्मिंस्तदायतं दीर्घं मूर्छितं मूर्छनालापविशेषयुक्तं यद् गीतं तेन उद्दीपितस्मर एव रुक् रोगो यासां तासां व्रजभृतो गोपास्तेषां वधूनां गोपीनां हर्तुश्चौरस्य धनदानुगस्य कुबेरभृत्यस्य शङ्खचूडाख्यस्य शिरो हरिष्यति दिनान्तरमवकर्षि शङ्खचूडहननं राससान्निध्यादुक्तम् । यद्वा। तस्यां रात्रौ शङ्खचूडवधानन्तरमर्द्धरात्रे रासं च पुनः करिष्यति रासोन्मुख इत्युक्तेः ॥ ३३ ॥ ये चेति द्वयम् ॥ ये च प्रलम्बादयः तत्र खरो धेनुकः दर्दुरो बकः जलवाससाम्यात् इभः कुवलयापीडः कुजो नरकासुरः आदिना काशिराजादयः अन्ये च शाल्वादयः तत्र कपिर्द्विविदः ये वा मृधे आत्तचापाः समितौ सङ्ग्रामे शालन्ते श्लाघन्ते इति समितिशालिनः काम्बोजादिदेशाधिपतयः एतदादयः बलो भीमः पार्थ इत्यादयो व्याजाह्वयाः कपटनामानि यस्य तेन ब-

लभीमादिनामकेन हरिणैव हता एतेन प्रलम्बादयो बलेन हताः केचिद्भीमादिभिर्हता ननु हरिणेति न शङ्क्यमित्यर्थः । तत्र केचिदलमदर्शनं लयं केचित्तु तदीयं निलयं वैकुण्ठं
यास्यन्ति तच्च दिव्यं कर्मेति । यद्वा । न दर्शनं यस्य तादृशं निलयमिति ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ कालेनेति ॥ कालेन मीलितधियां संकुचितबुद्धीनां स्तोकायुषामल्पायुषां नृणां
स्वनिगमः स्वकृतो वेदराशिर्बत दूरपारः अतिदुर्गम इत्यवमृश्य विचार्य सत्यवत्यामाविर्हितः आविर्भूतः सन्स एव हरिः अनुयुगं युगानुरूपं यथा भवति तथा वेदद्रुमं विटपशः
शाखाभेदेन विभजिष्यति स्म इडार्षः ॥ ३६ ॥ देवेति ॥ निगमवर्त्मनि वैदिकमार्गे निष्ठितानां नितरां स्थितानां मयेन दानवशिल्पिना विहिताभिः रचिताभिरदृश्यतूर्भिः सपर्व-
रलक्षितवेगाभिः त्वरतेः क्विप् ज्वरत्वरेत्यूठ् । पूर्भिः पुरीभिर्लोकान् घ्नतां देवद्विषां दैत्यानां मतेर्विमोहो वेदमार्गत्यागः मतेः प्रलोभो विरुद्धमार्गस्वीकारश्च यस्मात्तथाभूतं पाख-
ण्डं वेषं विधाय तेन औपधर्म्यम् उपधर्मं पाखण्डधर्मं स्वार्थे ष्यञ् । बहु अधिकं भाष्यते भाषिष्यते षिलोपश्छान्दसः ॥ ३७ ॥ यर्हीति ॥ यर्हि सतामप्यालयेषु हरेः कथाः न
स्युः द्विजजनास्त्रैवर्णिकाः पाखण्डिनः स्युः । नृदेवा राजानश्च वृषलाः स्युः तथा यत्र यदा त्रैवर्णिकालयेष्वपि स्वाहा स्वधा वषडिति गिरो न स्युः । दैवपित्र्याध्वरकर्माभावात्

कालेन मीलितधियामवमृश्य नॄणां स्तोकायुषां स्वनिगमो बत दूरपारः ॥ आविर्हितस्त्वनुयुगं स हि सत्यवत्यां वेदद्रुमं विटपशो विभ-
जिष्यति स्म ॥ ३६ ॥ देवद्विषां निगमवर्त्मनि धिष्ठितानां पूर्भिर्मयेन विहिताभिरदृश्यतूर्भिः ॥ लोकान्घ्नतां मतिविमोहमतिप्रलोभं वेषं
विधाय बहुभाष्यत औपधर्म्यम् ॥ ३७ ॥ यर्ह्यालयेष्वपि सतां न हरेः कथाः स्युः पाखण्डिनो द्विजजना वृषला नृदेवाः ॥ स्वाहास्वधावष-
डिति स्म गिरो न यत्र शास्ता भविष्यति कलेर्भगवान् युगान्ते ॥ ३८ ॥ सर्गे तपोऽहमृषयो नव ये प्रजेशाः स्थाने च धर्ममखमन्वमरा-
ऽवनीशाः ॥ अन्ते त्वधर्महरमन्युवशासुराद्या मायाविभूतय इमाः पुरुशक्तिभाजः ॥ ३९ ॥

तदा कलियुगान्ते भगवान् कलेः शास्ता कल्किरूपो भविष्यति अत्र च वराहादयो ब्रह्मनारदसंवादात्पूर्वभाविनः मन्वन्तरावतारास्तु भूता भाविनश्च धन्वन्तरिपरशुरामौ तदा
वर्तेते श्रीरामादयश्च भाविन एव तत्र । क्वचिद् भूतादिनिर्देश आर्ष इति द्रष्टव्यम् । अत्रेदं बोध्यम् । भगवतोवतारा द्विविधाः अनुप्रवेशावताराः स्वरूपेणावताराश्च । अर्कसंहेतु-
त्वाविशेषादुभयत्राप्यवतारशब्दप्रयोगः । तत्रानुप्रवेशावतारो नाम जीवेषु स्वस्यानुप्रवेशेन स्वीयज्ञानशक्त्यादीनामाविष्करणं स एवांशावतार इत्यपि कथ्यते । ते चावतारा
पृथुपरशुरामादयः नृसिंहरामकृष्णादयस्तु साक्षादवताराः ॥ ३८ ॥ सर्गेति ॥ पुरुशक्तिभाजः अनन्तशक्तिमतो भगवतः सर्गे तपः अहं ब्रह्मा । न वर्षयो मरीच्यादयः अन्ये च ये
प्रजेशाः दक्षादयः इमा मायया रचिता विभूतयः स्थाने पालने च धर्मश्च मखो विष्णुश्च मनवश्च अमरा देवाश्च अवनीशा राजानश्चेमा मायाविभूतयः अन्ते जगत्संहारे तु अध-
र्मश्च हरो रुद्रश्च मन्युवशाः सर्पाश्च असुराश्च आद्यपदेन भूतप्रेतपिशाचादयः क्रूरस्वभावाश्च इमा मायाविभूतयः इति संक्षेपेणोक्तम् ॥ ३९ ॥

विस्तरेण तु कोऽपि न शक्त इत्याह—विष्णोरिति ॥ इह संसारे यः कविर्बुद्धिमान्पुरुषः पार्थिवानि पृथिवीसंबन्धीनि रजांसि परमाणूनपि विममे गणितवांस्तादृशोऽपि विष्णोर्वीर्याणां पराक्रमाणां गणनां कर्तुं कतमोऽन्वर्हति न कोऽपि यस्माद्धेतोः त्रैविक्रमे अस्खलता प्रतिघातशून्येन स्वरंहसा स्वपादवेगेन त्रिसाम्यरूपं सदनमावरणं प्रकृत्यावरणं तस्मादारभ्य उरु अधिकं कम्पयानं कम्पेन यानं पतनं यस्य तादृशं सर्वमभूत् । तस्मात्कारणाद्यो विष्णुरात्रिपृष्ठं सत्यलोकमभिव्याप्य त्रयाणां लोकानां पृष्ठं सत्यलोकमण्डकटाहं वा सर्वं चस्कम्भ रुरोध रुध्वा स्थिरीचकार । तथा च मन्त्रः । “ विष्णोर्नु कं वीर्याणि प्रवोचं यः पार्थिवानि विममे रजांसि । यो अस्कम्भायदुत्तरं सधस्थं विचक्रमाणस्त्रेधोरुगायः ॥ ” इति । अस्यार्थः य उरुगायो विपुलकीर्तिस्त्रेधा त्रिप्रकारेण विचक्रमाणः पादविन्यासं कुर्वाणः महस्य सधादेशः तिष्ठन्तीति स्था देवादयः सधस्थं तत्रत्यैर्देवादिभिः सह वर्तमानमुत्तरं सत्यलोकमस्कम्भायत् अवष्टब्धवांस्तस्य विष्णोर्नु वीर्याणि यः पार्थिवानि रजांस्यपि विममे स तादृशोऽपि बुद्धिमान् कं प्रवोचं कः प्रावोचत् ॥ ४० ॥

विष्णोर्नु वीर्यगणनां कतमोऽर्हतीह यः पार्थिवान्यपि कविर्विममे रजांसि ॥ चस्कम्भ यः स्वरंहसाऽस्खलता त्रिपृष्ठं यस्मात्त्रिसाम्यसदनादुरुकम्पयानम् ॥ ४० ॥ नान्तं विदाम्यहममी मुनयोऽग्रजास्ते मायाबलस्य पुरुषस्य कुतोऽपरे ये ॥ गायन्गुणान्दशशताननं आदिदेवः शेषोऽधुनापि समवस्यति नास्य पारम् ॥ ४१ ॥ येषां स एव भगवान्दययेदनन्तः सर्वात्मना श्रितपदो यदि निर्व्यलीकम् ॥ ते दुस्तरामतितरन्त्यथ देवमायां नैषां ममाहमिति धीः श्वशृगालभक्ष्ये ॥ ४२ ॥ वेदाऽहमङ्ग परमस्य हि योगमायां यूयं भवश्च भगवानथ दैत्यवर्यः ॥ पत्नी मनोः स च मनुश्च तदात्मजाश्च प्राचीनबर्हिर्ऋभुरङ्ग उत ध्रुवश्च ॥ ४३ ॥ इक्ष्वाकुरैलमुचुकुन्दविदेहगाधिरघ्वम्बरीषसगरा गयनाहुषाद्याः ॥ मांधात्रलर्कशतधन्वनुरन्तिदेवा देवव्रतो बलिरमूर्तरयो दिलीपः ॥ ४४ ॥ सौभर्युतङ्कशिबिदेवलपिप्पलादसारस्वतोद्धवपराशरभूरिषेणाः ॥ येऽन्ये विभीषणहनूमदुपेन्द्रदत्तपार्थार्ष्टिषेणविदुरश्रुतदेववर्याः ॥ ४५ ॥

नान्तमिति ॥ पुरुषस्य भगवतस्तन्मायाबलस्य चान्तमहं न विदामि न वेद्मि आर्षः । तथा अमी ते अग्रजा मुनयः सनकादयो न विदन्ति किं बहुना दशशतान्याननानि यस्य स तैर्द्विजिह्वैस्तावद्भिराननैरादित एव तद्गुणान् गायन् अधुनापि अस्य भगवतो । गुणानां पारमन्तं न समवस्यति न प्राप्नोति अपरेऽस्मदाद्यपेक्षयार्वाचीनाः कुतस्तत्प्राप्नुयुरिति ॥ ४१ ॥ येषामिति ॥ यदि निर्व्यलीकं निष्कपटं निष्कामं यथा भवति तथा सर्वात्मना एकाग्रेण मनसा श्रितं पदं यस्य सः अनन्तः भगवानेव येषामुपरि दययेत् दयां कुर्यात् । दयाशब्दात्तत्करोतीति णिजन्ताल्लिङ् दयधातोर्णिचि तु दाययेदिति स्यात् । ते भक्ताः अन्यैर्दुस्तरां देवस्य भगवतः मायामतितरन्ति निःशेषं तरन्ति मायावैभवं विदन्ति च । अथेति पाठान्तरम् । यतः श्वशृगालादीनां भक्षणयोग्ये कलेवर एषां ममाहमिति धीर्न भवति ॥ ४२ ॥ अन्तर्ज्ञानाभावेऽपि मायेयमिति ज्ञानं तत्कृपया बहूनामस्ति इत्याह—वेदाहमिति त्रिकम् ॥

अङ्ग हे नारद परमस्य हि योगमायामहं वेद जानामि यूयमिति सनकाद्यभिप्रायेण बहुवचनम् । भगवान्सवश्चेत्यादयोऽपि विदन्ति । दैत्यवर्यः प्रह्लादः मनोः पत्नी शतरूपा स च स्वायंभुवो मनुश्च तदात्मजाः प्रियव्रतोत्तानपादौ पुत्रौ देवहूतिः कन्या च प्राचीनबर्हिषो रकारऋभोर्ककारेण संश्लिष्टः । तदभावपाठे तल्लोप आर्षः । आद्यशब्देन यदुप्रभृतयः शतधनुः शतधन्वा अनुश्चेति सन्धिरार्षः । रन्तिदेवाः इति पाठः सुगमः । ऐकपद्ये तु एतैः सहितो देवव्रतो भीष्म इत्यर्थः । उपेन्द्रदत्तः शुकः एते विभीषणाद्या वर्या मुख्या येषां ते विदन्ति ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ किं बहुना सत्सङ्गेन सर्वेऽपि विदन्तीत्याह—ते वा इति ॥ अद्भुताः क्रमाः पादन्यासलीला यस्य सोऽद्भुतक्रमो हरिः तत्परायणास्तद्भक्ताः तेषां शीलस्य शिक्षा येषां ते तथाभूता यदि भवन्ति भक्तानां शिष्या भूत्वा यदि तेषां शीलं भगवच्चिन्तनं शिक्षन्ते तर्हि ये स्त्रीशूद्रादयो ये वा पापजीवाः पापयोनयः शबरादयः ये वा तिर्यग्जना गजर्क्षवानरादयस्तेऽपि देवस्य मायां विदन्त्यतितरन्ति च । यद्येवं तर्हि श्रुतस्य वेदार्थस्य धारणमधिकारो येषां ते ब्राह्मणादयः श्रुते भगवद्रूपे धारणं मनोनियमनं येषां ते वा मायां विदन्त्यतितरन्तीति किमु वक्तव्यमित्यर्थः । श्रुतधारणा इति पाठान्तरेऽप्ययमेवार्थः ॥ ४६ ॥ शश्वदिति द्वयम् ॥ शश्वत्सदैव प्रशान्तम्

ते वै विदन्त्यतितरन्ति च देवमायां स्त्रीशूद्रहूणशबरा अपि पापजीवाः ॥ यद्यद्भुतक्रमपरायणशीलशिक्षास्तिर्यग्जना अपि किमु श्रुतधारणा ये ॥ ४६ ॥ शश्वत्प्रशान्तमभयं प्रतिबोधमात्रं शुद्धं समं सदसतः परमात्मतत्त्वम् ॥ शब्दो न यत्र पुरुकारकवान्क्रियार्थो माया परैत्यभिमुखे च विलज्जमाना ॥४७॥ तद्वै पदं भगवतः परमस्य पुंसो ब्रह्मेति यद्विदुरजस्रसुखं विशोकम् ॥ सध्र्यङ् नियम्य यतयो यमकर्तहेतिं जह्युः स्वराडिव निपानखनित्रमिन्द्रः ॥ ४८ ॥

अभयं प्रतिबोधमात्रं ज्ञानैकरसं शुद्धं निर्मलं समं सदसतः स्थूलसूक्ष्मात् परम् आत्मनो ज्ञातुः तत्त्वं स्वरूपभूतम् अजस्रसुखं सदानन्दस्वरूपं विशोकं यन्मुनयो ब्रह्मेति विदुः तद्वै भगवतः पदं स्वरूपं यत्र शब्दोऽपि न प्रवर्त्तते । आरोपितनिवृत्तावेवशब्दस्य व्यापारो न तद्बोधे इत्यर्थः । तथा बहुकारकवान् तत्साध्यः क्रियार्थः उत्पाद्याप्यविकार्यसंस्कार्यरूपं चतुर्विधं क्रियाफलं च नास्ति । यद्वा । यत्र क्रियार्थः यागादिप्रतिपादकः पुरुकारकवान् कर्त्रादिषट्कारकवानपि शब्दो न प्रवर्त्तते यं न प्रतिपादयति तथा मत्कपटमसौ जानातीति यस्याभिमुखे स्थातुं विलज्जमानेव माया यस्मात्परैति दूरतोऽपसर्पति सहाञ्चति सध्यक् सहचरं मनो यं प्रति नियम्य यस्मिन् स्थिरीकृत्य यतयो यत्नशीलाः कर्त्तो भेदः " कृती छेदने " घञ् तन्निरासोऽकर्तस्तत्र हेतिं साधनं जह्युः त्यजेयुः । अनुपयोगात्तन्नाद्रियन्ते उपयोगाभावे साधनानादरे दृष्टान्तः । निपीयतेऽस्मिन्निति निपानं कूपादि तस्य खनित्रं खननसाधनं यथा स्वराट् स्वयमेव पर्जन्यरूपेण विराजमानः इन्द्रो नादत्ते तद्वदिति । यद्वा । स्वेनैव राजते इति स्वराट् दरिद्रः स यथा इन्द्रः समृद्धः सन्कर्मकारकदशायां गृहीतं निपानखनित्रं जहाति तद्वत् ॥ ४७ ॥ ४८ ॥

स इति ॥ भावानां महदादीनां स्वभावेन परिणामेन विहितस्य जातस्यास्य सतः कार्यमात्रस्य यतः प्रसिद्धिरुत्पत्तिः यद्वा भावानां ब्राह्मणादीनां स्वभावैः शमदमाद्यैः विहितस्य सतः शुभस्य कर्मणः यतः प्रसिद्धिः स एव भगवान् श्रेयसां धर्मादीनामपि विभुः दातुं समर्थः स्वारम्भकाणां धातूनां भूतानां विगमे वियोगे सति देहे तदनु पश्चाद्विशीर्यमाणेऽपि अजः जन्मादिहीनः तत्रस्थः पुरुषः व्योमेव न विशीर्यते न नश्यति कर्मकर्त्तरि लट् ॥ ४९ ॥ अध्यायत्रयार्थमुपसंहरति—सोयमिति ॥ हे तात नारद सोऽयं बुद्धिस्थो विश्वस्य भावनः भगवान् समासेन संक्षेपेण ते तुभ्यं अभिहितः कथितः यत्किंचित् सदसत्स्थूलसूक्ष्मं चिदचित्कार्यकारणात्मकं तत्सर्वं यत् यस्मात् कार्यव्यतिरिक्ताद्धरेरन्यन्न भवति हरिस्तु कारणभूतस्ततः व्यतिरिक्त इति तत्सर्वं हरेरेव भवति नान्यस्मादनन्ततोऽन्यन्न भवतीति वा हरेर्नान्यदन्यत्स्यादिति तु पाठान्तरम् । भक्तास्त्वत्र सत्कार्यं जगत् असत्कारणं जीवो माया च तद्धरेरन्यन्न भवन्ति । जीवमाययोः शक्तित्वात् शक्तिशक्तिमतोरभेदात् शक्तिकार्यस्य शक्त्यनन्यत्वात् । कीदृशाद्धरेः सदसद्भ्यामन्यस्मात् तयोः

स श्रेयसामपि विभुर्भगवान्यतोऽस्य भावस्वभावविहितस्य सतः प्रसिद्धिः ॥ देहे स्वधातुविगमेऽनुविशीर्यमाणे व्योमेव तत्र पुरुषो न विशीर्यतेऽजः ॥ ४९ ॥ सोऽयं तेऽभिहितस्तात भगवान्विश्वभावनः ॥ समासेन हरेर्नान्यदन्यस्मात्सदसच्च यत् ॥ ५० ॥ इदं भागवतं नाम यन्मे भगवतोदितम् ॥ संग्रहोऽयं विभूतीनां त्वमेतद्विपुलीकुरु ॥ ५१ ॥ यथा हरौ भगवति नृणां भक्तिर्भविष्यति ॥ सर्वात्मन्यखिलाधार इति संकल्प्य वर्णय ॥ ५२ ॥ मायां वर्णयतोऽमुष्य ईश्वरस्यानुमोदतः ॥ शृण्वतः श्रद्धया नित्यं माययाऽऽत्मा न मुह्यति ॥ ५३ ॥ इति श्रीभागवते महापुराणे द्वितीयस्कन्धे ब्रह्मनारदसंवादे चतुर्विंशत्यवतारचरित्रवर्णनं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

शक्त्योस्तटस्थत्वबहिरङ्गत्वाभ्यामनासक्तेस्तद्दोषसम्बन्धाभाव इति भावः । भागवते इदमेवाद्वैतमित्याहुः ॥ ५० ॥ इदमिति ॥ यदिदं मे मह्यं भगवता उदितं कथितम् अ[illegible] भगवद्विभूतीनां सङ्ग्रहः तदिदं शास्त्रं भागवतं नामास्ति त्वमन्येषामर्थे एतद्विपुलीकुरु विस्तरेण वर्णय ॥ ५१ ॥ यथेति ॥ यथा वर्णनेन नृणां भगवति सर्वात्मनि अखिलाधारे हरौ भक्तिर्भविष्यति भवेत् इति तथा संकल्प्य संचिन्त्य विस्तरेण तल्लीलाप्राधान्येन भागवतं वर्णय नतु भक्तिरसविघातेन केवलं तत्वमित्यर्थः ॥ ५२ ॥ अतः परं "नृजन्मनि न तुष्येत कृतेन भगवान्यदि।धर्मार्थकामैः किं तर्हि कार्यं सिध्यति नश्वरैः॥कृष्णेन चोत्तमश्लोके चेद् भक्तिरनपायिनी।किं स्याद्वर्णाश्रमाचारदानहोमादिभिः कृतैः॥" इति श्लोकद्वयं वीरराघवैर्व्याख्यातमपि क्वाचित्कतया न व्याख्यातम् । मायामिति ॥ अमुष्येश्वरस्य श्रद्धया नित्यं मायां लीलां वर्णयतः शृण्वतः श्रुत्वानुमोदतश्च आत्मा [illegible]अन्तःकरणं मायया न मुह्यति ॥ ५३ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थपन्वितार्थप्रकाशिकायाम् ॥ गङ्गासहायो द्वितीयस्याध्याये सप्तमे व्यधात् ॥ ७ ॥

अष्टमे देहसंबन्धमाक्षिपन्नीशजीवयोः ॥ राजापृच्छद्वहून्प्रश्नान् श्लोकास्तत्रार्द्धगोद्देशैः ॥ तावंत्योनुष्टुभोऽप्यत्रोवाचवाचोद्वेयं तथा ॥ ८ ॥ ब्रह्मणेति सार्द्धेन ॥ हे ब्रह्मन् हे वेदविदां वर अगुणस्य गुणातीतस्यापि भगवतो गुणानामाख्याने ब्रह्मणा चोदितः देवदर्शनं यस्य स नारदो यस्मै यस्मै प्रच्छकायाधिकारिभेदेन यथा यथा प्राह एतत् तत्त्वम् अहं वेदितुमिच्छामि ॥ १ ॥ हरेरिति सार्द्धम् ॥ अतः हे महाभाग लोकानां सर्वेषां सुमङ्गलाः अद्भुतवीर्यस्य हरेः कथाः कथयस्वेति । यथाहंममतास्पदानि राज्यादीनि त्यक्तवानेव तथा निस्सङ्गं मनः अखिलात्मनि कृष्णे निवेश्य अहंतास्पदं कलेवरं त्यक्ष्ये त्यक्ष्यामि तद्भावः । इति स्वप्रयत्नो दर्शितः ॥ २ ॥ ३ ॥ शृण्वत इति ॥ भगवान् स्वचेष्टितं श्रद्धया नित्यं शृण्वतो गृणतो वर्णयतश्च पुरुषस्य हृदि स्वप्रयत्नं विनापि नातिदीर्घेण स्वल्पेनैव कालेन स्वयमेव विशते तद्भावः ॥ ४ ॥ प्रविष्ट इति ॥ कथाश्रवणद्वारा कर्णरन्ध्रेण स्वानां भक्तानां भावसरोरुहं हृदयकमलं प्रविष्टः कृष्णस्तत्रत्यं शमलं पापं यथा सलिलस्य निःशेषं मलं शरद्धरति तथा धुनोति निरस्यति

॥ राजोवाच ॥ ब्रह्मणा चोदितो ब्रह्मन्गुणाख्यानेऽगुणस्य च ॥ यस्मै यस्मै यथा प्राह नारदो देवदर्शनः ॥ एतद्वेदितुमिच्छामि तत्त्वं वेदविदां वर
॥ १ ॥ हरेरद्भुतवीर्यस्य कथा लोकसुमङ्गलाः ॥ २ ॥ कथयस्व महाभाग यथाहमखिलात्मनि ॥ कृष्णे निवेश्य निःसङ्गं मनस्त्यक्ष्ये कलेवरम्
॥ ३ ॥ शृण्वतः श्रद्धया नित्यं गृणतश्च स्वचेष्टितम् ॥ कालेन नातिदीर्घेण भगवान्विशते हृदि ॥४॥ प्रविष्टः कर्णरन्ध्रेण स्वानां भावसरोरुहम् ॥
धुनोति शमलं कृष्णः सलिलस्य यथा शरत् ॥ ५ ॥ धौतात्मा पुरुषः कृष्णपादमूलं न मुञ्चति ॥ मुक्तसर्वपरिक्लेशः पान्थः स्वशरणं यथा ॥ ६ ॥
यदधातुमतो ब्रह्मन् देहारम्भोऽस्य धातुभिः ॥ यदृच्छया हेतुना वा भवन्तो जानते यथा ॥ ७ ॥ आसीद्यदुदरात्पद्मं लोकसंस्थानलक्षणम् ॥
यावानयं वै पुरुष इयत्ताऽवयवैः पृथक् ॥ तावानसाविति प्रोक्तः संस्थाऽवयववानिव ॥ ८ ॥

अयं भावः । कतकादिना कुम्भस्थे जले शोधिते तदेव केवलं शुद्ध्यति नतु तडागादिगतं स च मलः कुम्भस्यान्तस्तिष्ठत्येव किंचिच्चलने क्षुभ्यति च । एवं तपोदानादिकं न सर्वथा सर्वेषां सर्वं पापं धुनोति किन्तु सावशेषं कस्यचित्किञ्चिदेव । श्रीकृष्णस्तु हृदि प्रविष्टमात्रः सर्वेषां सर्वं पापं निश्शेषं हरतीति शरद्दृष्टान्तेनोक्तम् ॥ ५ ॥ धौतात्मेति ॥ धौतात्मा निष्पापः मुक्तास्त्यक्ताः सर्वे परिक्लेशाः अविद्यास्मितादयो धनार्जनाद्याश्च येन सः पुरुषः पान्थः प्रवासादागतः स्वशरणं गृहं यथा न त्यजति तथा कृष्णपादमूलं न मुञ्चति ॥ ६ ॥ यदिति ॥ हे ब्रह्मन् अधातुमतः धातवः पृथिव्यादयः तत्संबन्धशून्यस्यास्य लौकिकस्य आत्मनः जीवस्य धातुभिर्देहारम्भ इति यत् तत्किं यदृच्छया निर्निमित्तमेव केनापि हेतुना वा भवति इति भवन्तो यथा यथावत् जानते जानन्ति अतः कथयन्तु इति शेषः ॥ ७ ॥ आसीदिति सार्द्धम् ॥ लोकानां संस्थानं रचना तदेव लक्षणं स्वरूपं यस्य तत्पद्मं यस्योदरादासीत् असावीश्वरः इयत्तायुक्तैः परिमितैरवयवैः करचरणादिभिरयं प्राकृतः पुरुषो यावान् यावत्सङ्ख्याकावयवयुक्तः तावान् प्रोक्तः ।

तथा संस्थावानवयववानिव च प्रोक्तः अतः को विशेषस्तस्य इवशब्देन ईश्वरस्य करचरणादयः स्वरूपातिरिक्ता न सन्तीति ॥ ८ ॥ अवश्यं च विशेषो वाच्य इत्याह—अज इति ॥ भूतानां व्यष्ट्युपाधीनामात्मा नियन्ता समष्ट्युपाधित्वात् अजो ब्रह्मा यस्य नाभिपद्मात्समुद्भूतः सन् येनानुगृह्णता तस्य रूपं ददृशे दृष्टवान् तदर्थः । एतच्च तस्यापि द्रष्टुरीशस्येति श्लोकोक्तमनूद्यते अग्रे च स्पष्टीभविष्यति । ततश्च यस्यानुग्रहादेव भूतानि व्यष्ट्युपाधिप्राणिनः सृजति तं कथय ॥ ९ ॥ स चापीति ॥ विश्वस्य स्थितिः उद्भवः अप्ययश्च यस्मात्सः मायाया ईशः सर्वगुहाशयः अन्तर्यामी स पुरुषोऽपि आत्ममायां मुक्त्वा त्यक्त्वा यत्र शेते येन रूपेणावतिष्ठते सृष्ट्यादिलीलात उपरतो भवति तत्कथय ॥ १० ॥ पुरुषेति ॥ पुरुषावयवैः सपालाः लोकाः पूर्वं कल्पिता इति । " यस्येहावयवैर्लोकान् कल्पयन्ति मनीषिणः । " इति ब्रह्मणोक्तं तदपि त्वत्तः शुश्रुम । सपालैर्लोकैरमुष्यावयवाः कल्पिता इत्यपि " पातालमेतस्य हि पादमूलम् । " इति वदतस्त्वत्त एव शुश्रुम श्रुतवन्तो वयं तत्रान्यो विशेषश्चेत्तमपि कथय । इति श्रीस्वामिपादानुसारेण यदधातुमत इत्यादीनामाशयः। अत्र भक्ताः। यदधातुमत इति जीवविषयकः प्रश्नः आसीद्यदुदरात्पद्ममित्यण्डसंस्थितेश्वरप्रश्नः स चापि यत्र पुरुष इति महत्स्रष्टृपुरुषप्रश्नः। शेते

अजः सृजति भूतानि भूतात्मा यदनुग्रहात् ॥ ददृशे येन तद्रूपं नाभिपद्मसमुद्भवः॥९॥ स चापि यत्र पुरुषो विश्वस्थित्युद्भवाप्ययः ॥ मुक्त्वाऽऽत्ममायां मायेशः शेते सर्वगुहाशयः ॥१०॥ पुरुषावयवैर्लोकाः सपालाः पूर्वकल्पिताः ॥ लोकैरमुष्यावयवाः सपालैरिति शुश्रुम ॥११॥ यावान्कल्पो विकल्पो वा यथा कालोऽनुमीयते ॥ भूतभव्यभवच्छब्द आयुर्मानं च यत्सतः ॥ १२ ॥ कालस्यानुगतिर्या तु लक्ष्यतेऽण्वी बृहत्यपि ॥ यावत्यः कर्मगतयो यादृशीर्द्विजसत्तम ॥ १३ ॥ यस्मिन्कर्मसमावायो यथा येनोपगृह्यते ॥ गुणानां गुणिनां चैव परिणाममभीप्सताम् ॥ १४ ॥

सर्वगुहाशय इति सर्वभूतस्थेश्वरप्रश्नः । " विष्णोस्तु त्रीणि रूपाणि पुरुषाख्यान्यथो विदुः । प्रथमं महतः स्रष्टृ द्वितीयं त्वण्डसंस्थितम् ॥ तृतीयं सर्वभूतस्थं तानि ज्ञात्वा विमुच्यते । " इत्युक्तेः। पुरुषावयवैरिति समष्टिजीवप्रश्नः । इति प्रश्नपञ्चकं शान्तभक्तौ पर्यवस्यति इत्याहुः ॥ ११ ॥ यावानिति ॥ कल्पो महाकल्पः अवान्तरकल्पो वा यावान् यावत्परिमाणकः कल्पितः भूतभव्यभवच्छब्दवाच्यः कालो यथानुमीयते सतः कार्यस्य देवपितृमनुष्यादिदेहस्यायुषः मानं प्रमाणं च यदस्ति तत्कथय ॥ १२ ॥ कालस्येति ॥ हे द्विजसत्तम अण्वी सूक्ष्मा निमेषादिरूपा बृहती संवत्सरादिरूपापि च या कालस्यानुगतिः प्रवृत्तिर्लक्ष्यते निमेषमात्रेण गतः महता कालेन गत इत्यादिव्यवहारे प्रतीयते । तथा कर्मगतयः कर्मभिः प्राप्यानि स्थानानि यावत्यो यावत्सङ्ख्याकाः यादृशीर्यादृश्यो यत्प्रकारकाश्च आर्षः प्रयोगः ताः कथय ॥ १३ ॥ यस्मिन्निति ॥ गुणानां सत्वादीनां परिणामं देवादिरूपमभीप्सतामिच्छतां गुणिनां जीवानां मध्ये येनाधिकारिणा यस्मिन्देवादिरूपे निमित्ते यो वा कर्मणां पुण्यपापानां समवायः समुदायो यथा येन प्रकारेणोपगृह्यते अनुष्ठीयते केन कर्मसमुदायेन कथं कृतेन कोऽधिकारी देवादिभावं प्राप्नोतीति तत्कथय ॥ १४ ॥

भूपातालेति ॥ यथा भूपातालादीनां सम्भवः भूभृतः पर्वताः यथा च एतानि भूपातालादीनि ओकांसि येषां प्राणिनां तेषां च संभवः कथ्यताम् ॥ १५ ॥ प्रमाणमिति ॥ बाह्याभ्यन्तरभेदतः बाह्ये अभ्यन्तरे च कियत्प्रमाण इत्थमण्डकोशस्य प्रमाणं महतां भागवतानामनुचरितं च वर्णानामाश्रमाणां च विनिश्चयः तत्तत्स्वभावेन निर्द्धारः तत् कथ्यताम् ॥ १६ ॥ अवतारेति ॥ यत् आश्चर्यतमं हरेः अवताराणाम् अनुचरितं युगानि कानि कियन्ति च तेषां युगानां मानं परिमाणं च युगे युगे प्रतियुगं च यो धर्मः तत्कथय ॥ १७ ॥ नृणामिति ॥ सविशेषः वर्णाश्रमनिबन्धनरूपविशेषसहितो यादृशो नृणां साधारणो मनुष्यमात्रेणानुष्ठेयो धर्मः श्रेणीनां तत्तद्व्यवसायोपजीविनां व्यवहार-नियमलक्षणो धर्मः राजर्षीणां राजोत्तमानां प्रजापालनाधिकारिणां यो धर्मः तथा कृच्छ्रेषु आपत्सु जीवतां यो धर्मः तं कथय ॥ १८ ॥ तत्वानामिति ॥ तत्वानां प्रकृतिमहदा-दीनां परिसङ्ख्यानं गणना तेषामेव लक्षणम् असाधारणो धर्मः हेतुलक्षणं तत्कार्यहेतुत्वेन च लक्षणं पुरुषाराधनविधिः भगवत्सेवाप्रकारः योगस्याष्टाङ्गस्य विधिः आध्यात्मिकस्य

भूपातालककुब्व्योमग्रहनक्षत्रभूभृताम् ॥ सरित्समुद्रद्वीपानां संभवश्चैतदोकसाम् ॥१५॥ प्रमाणमण्डकोशस्य बाह्याभ्यन्तरभेदतः ॥ महतां चानुचरितं वर्णाश्रमविनिश्चयः ॥ १६ ॥ अवतारानुचरितं यदाश्चर्यतमं हरेः ॥ युगानि युगमानं च धर्मो यश्च युगे युगे ॥ १७ ॥ नृणां साधारणो धर्मः सविशेषश्च यादृशः ॥ श्रेणीनां राजर्षीणां च धर्मः कृच्छ्रेषु जीवताम् ॥ १८ ॥ तत्त्वानां परिसंख्यानं लक्षणं हेतुलक्ष-णम् ॥ पुरुषाराधनविधिर्योगस्याऽऽध्यात्मिकस्य च ॥ १९ ॥ योगेश्वरैश्वर्यगतिर्लिङ्गभङ्गस्तु योगिनाम् ॥ वेदोपवेदधर्माणामितिहासपुरा-णयोः ॥ २० ॥ संप्लवः सर्वभूतानां विक्रमः प्रतिसंक्रमः ॥ इष्टापूर्तस्य काम्यानां त्रिवर्गस्य च यो विधिः ॥ २१ ॥ यश्चानुशायिनां सर्गः पाखण्डस्य च संभवः ॥ आत्मनो बन्धमोक्षौ च व्यवस्थानं स्वरूपतः ॥ २२ ॥

प्रकृतिविविक्तात्मविषयस्य च प्रकारः तं कथय ॥१९॥ योगेति ॥ योगेश्वराणामैश्वर्याणि अणिमादीनि तेषां गतिः स्वरूपं योगेश्वराणामैश्वर्येण या गतिरर्चिरादिरिति वा योगिनां लिङ्गशरीरस्य भङ्गः प्रलयः वेदा ऋग्वेदादयः उपवेदा आयुर्वेदादयः धर्माः धर्मशास्त्राणि तेषामितिहासपुराणयोश्च गतिः स्वरूपं तान् कथय ॥ २० ॥ संप्लव इति ॥ सर्वभूतानां संप्लवः अवान्तरप्रलयः यद्वा सम्यक् प्लवनमुत्पत्तिः विक्रमः स्थितिः प्रतिसंक्रमः महाप्रलय इष्टं वैदिकं कर्म पूर्तं "वापीकूपतडागादिदेवतायतनानि च। अन्नप्रदानमारामः पूर्तमित्यभिधीयते॥" इति स्मृत्युक्तं स्मार्त्तं कर्म तयोर्द्वन्द्वैक्यं तस्य तथा काम्यानां तत्तत्कामनयानुष्ठेयानां कर्मणां तथा धर्मार्थकामरूपत्रिवर्गस्य च यो विधिः अविरोधप्रकारः सः कथ्यताम् ॥२१॥ यश्चेति ॥ यश्चानुशायिनां महाप्रलये ईश्वरे लीनोपाधीनां जीवानां सर्ग उत्पत्तिप्रकारः पाखण्डस्य वेदविरुद्धमार्गस्य च संभवः प्रवृत्तिः आत्मनो जीवस्य बन्धमोक्षौ च मुक्तिदशायां स्वरूपतो व्यवस्थानं तत्कथ्यताम् ॥ २२ ॥

यथेति ॥ आत्मतन्त्रः स्वतन्त्रः विभुर्भगवानात्मनः मायया यथा विक्रीडति यथा वा प्रलये मायां विसृज्य साक्षिवदुदास्ते उदासीन आस्ते तं प्रकारं कथय ॥ २३ ॥ सर्वमिति ॥ हे भगवन् हे महामुने एतत् यन्मया पृष्टं तत्सर्वं चकारादपृष्टमपि तत्वतोऽनुपूर्वशः प्रस्तावक्रमेण प्रपन्नाय पृच्छते मे मह्यम् उदाहर्तुं निरूपयितुमर्हसि ॥ २४ ॥ अत्रेति ॥ अत्र हि पृष्टेषु पदार्थेषु सभायां वा यथा आत्मभूः परमेष्ठी ब्रह्मा सर्वज्ञः तथा भवानेव प्रमाणं सम्यक् ज्ञाता यतस्तव ब्रह्मनारदव्यासक्रमेण संप्रदायोऽस्तीति सामान्यन्यायेनाहपरे चेति । इह सभायां वर्तमानाः परेऽपि पूर्वेषां पूर्वजैः कृतमेव दृष्ट्वा श्रुत्वा वानुतिष्ठन्ति नतु कपोलकल्पितं वदन्ति । यद्वा । त्वदन्ये गतानुगतिका एव नतु स्वयं सर्वज्ञाः ॥ २५ ॥ न मे इति ॥ हे ब्रह्मन् अच्युतस्य पीयूषं कथामृतं पिबतो मे मम कुपिताद् द्विजाद्धेतोर्यन्मरणं ततोन्यत्र तद्विना अमी असवः प्राणाः अनशनान्न परायन्ति नापगच्छन्ति न व्याकुलीभवन्ति । द्विजशापादेव मरणं भवतु अनशनेन तु नाहं म्रिये ॥ २६ ॥ स इति द्वयम् ॥ इत्येवं सतां पत्युः भगवतः कथायां विष्णुरातेन

यथात्मतन्त्रो भगवान्विक्रीडत्याऽऽत्ममायया ॥ विसृज्य वा यथा मायामुदास्ते साक्षिवद्विभुः ॥२३॥ सर्वमेतच्च भगवन्पृच्छते मेऽनुपूर्वशः ॥ तत्त्वतोऽर्हस्युदाहर्तुं प्रपन्नाय महामुने ॥२४॥ अत्र प्रमाणं हि भवान्परमेष्ठी यथात्मभूः ॥ परे चेहानुतिष्ठन्ति पूर्वेषां पूर्वजैः कृतम् ॥२५॥ न मेऽसवः परायन्ति ब्रह्मन्ननशनादमी ॥ पिबतोऽच्युतपीयूषमन्यत्र कुपिताद्द्विजात् ॥ २६ ॥ सूत उवाच ॥ स उपामन्त्रितो राज्ञा कथायामिति सत्पतेः ॥ ब्रह्मरातो भृशं प्रीतो विष्णुरातेन संसदि ॥२७॥ प्राह भागवतं नाम पुराणं ब्रह्मसंमितम् ॥ ब्रह्मणे भगवत्प्रोक्तं ब्रह्मकल्प उपागते ॥ २८ ॥ यद्यत्परीक्षिदृषभः पाण्डूनामनुपृच्छति ॥ आनुपूर्व्येण तत्सर्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ २९ ॥ इति श्रीभागवते महापुराणे द्वितीयस्कन्धे राजकृतप्रश्नविधिर्नामाऽष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥ ॥ श्रीशुक उवाच ॥ आत्ममायामृते राजन्परस्यानुभवात्मनः ॥ न घटेतार्थसंबन्धः स्वप्नद्रष्टुरिवाञ्जसा ॥१॥

परीक्षिता राज्ञा उपामन्त्रितः प्रार्थितः ब्रह्मरातः शुकः भृशं प्रीतः सन् संसदि तत्सभायां ब्रह्मकल्पे सर्वादिमे सृष्ट्युपक्रमकल्पे उपागते सति ब्रह्मणे भगवता प्रोक्तं ब्रह्मसम्मितं वेदतुल्यं भागवतं नाम पुराणं प्राह स्म ॥ २७ ॥ २८ ॥ यद्यदिति ॥ पाण्डूनां वंश ऋषभः श्रेष्ठः परीक्षिद्यद्यदनुपृच्छति अन्वपृच्छत् तत्सर्वमानुपूर्व्येण प्रस्तावक्रमेण नतु प्रश्नक्रमेण आख्यातुं भागवताख्यानेनैव तदुत्तरं वक्तुमुपचक्रमे उपक्रान्तवान् ॥ २९ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायो द्वितीयस्याष्टमे निरमादिमाम् ॥ ८ ॥ नवमे यत्प्राह चतुःश्लोकीभागवतं हरिः ॥ राज्ञे शुकस्तत्प्राहात्र श्लोकाः सार्द्धाः शराब्धयः[४५] ॥ अनुष्टुभः सार्द्धवह्नीषवो[५३]थोवाचपञ्चकम्[५] ॥ १ ॥ तत्र यदप्यातुमत इत्यत्रोत्तरमाह—आत्ममायामिति ॥ हे राजन् आत्मनो भगवतो मायाम् ऋते विना परस्य देहादिव्यतिरिक्तस्य अनु भवरूपस्यात्मनः जीवस्य अर्थेन दृश्येन देहादिनाञ्जसा तत्वतः संबन्धो न घटते न संगच्छते स्वप्नद्रष्टुरिव यथा मोहं विना स्वामिकदेहादिसंबन्धो न घटते तद्वत् ॥ १ ॥

संसारोऽपि मायैवेत्याह—बहुरूप इति ॥ बहुरूपया देवमनुष्यबाल्युवादिरूपैः परिणतया मायया तत्र प्रविष्टो जीवोऽपि बहुरूप इवाभाति । अस्या मायाया गुणेषु देहादिषु रममाणस्तान्ममेति देहमहमिति च मन्यते ॥२॥ यर्हीति ॥ वावेत्येवार्थे । यर्ह्येव कालमाययोः पुरुषप्रकृत्योः परस्मिन्स्वे एव महिम्नि परमार्थस्वरूपे रमेत तदा मायानिवृत्त्या गतसंमोहः सन् ममाहमित्युभयं त्यक्त्वा उदास्ते पूर्णरूपेणावतिष्ठते ॥ ३ ॥ आत्मेति ॥ अव्यलीकं निष्कपटं यद्व्रतं तेन आहतः आराधितः भगवान् ऋतं सत्यं रूपं दर्शयन् आत्मतत्वस्य विशुद्ध्यर्थं ज्ञानार्थं दशमस्य विशुद्ध्यर्थमितिवत् ब्रह्मणे यत्साधनं तपआदिना भजनं चतुःश्लोकीभागवतं वा आह स्म तदहं वक्ष्यामि इति शेषः । परे त्वाहुः । ननु कालमाययोः परं किं यत्र रमेत तत्राह आत्मेति । आत्मतत्वविशुद्ध्यर्थं यत् ऋतं चिद्घनं रूपं दर्शयन् ब्रह्मणे आह चतुःश्लोकीभागवतमुपदिदेश । अत्र यद्भगवता रूपं दर्शितं यच्च उपदिष्टं तदेव परमिति । श्रीस्वामिपादास्तु यच्च आसीद्यदुदरात्पद्ममित्यादिना जीवेश्वरयोः को विशेषो यदीश्वरभक्त्या जीवस्य मोक्षः स्यादित्युक्तं तत्राह यत्तप आदिना । भजनं भगवान् ब्रह्मणे आह स्म तत् आत्मनो जीवस्य तत्त्वज्ञानार्थं भवत्येवेति किं कुर्वन्नाह ऋतं सत्यं चिद्घनं रूपं दर्शयन् अयं भावः । जीवस्याविद्यया मिथ्या-

बहुरूप इवाभाति मायया बहुरूपया ॥ रममाणो गुणेष्वस्या ममाहमिति मन्यते ॥ २ ॥ यर्हि वाव महिम्नि स्वे परस्मिन्कालमाययोः ॥
रमेत गतसंमोहस्त्यक्त्वोदास्ते तदोभयम् ॥ ३ ॥ आत्मतत्त्वविशुद्ध्यर्थं यदाह भगवानृतम् ॥ ब्रह्मणे दर्शयन्रूपमव्यलीकव्रतादृतः ॥ ४ ॥ स
आदिदेवो जगतां परो गुरुः स्वधिष्ण्यमास्थाय सिसृक्षयैक्षत ॥ तां नाध्यगच्छद्दृशमत्र संमतां प्रपञ्चनिर्माणविधिर्यया भवेत् ॥ ५ ॥ स चिन्तयन्
द्व्यक्षरमेकदाऽम्भस्युपाशृणोद्द्विर्गदितं वचो विभुः ॥ स्पर्शेषु यत्षोडशमेकविंशं निष्किञ्चनानां नृप यद्धनं विदुः ॥ ६ ॥

रूपदेहसंबन्धः ईश्वरस्य तु योगमायया चिद्घनलीलाविग्रहाविर्भाव इति महान् विशेषः । अतस्तद्भजनान्मोक्षोपपत्तिरिति प्राहुः ॥ ४ ॥ ब्रह्मणोऽपि तत्त्वज्ञानं भगवत्प्रसादादेवेति दर्शयितुमाह—स इति ॥ जगतामादिदेवः परो गुरुः भक्तिरहस्योपदेष्टा स ब्रह्मा स्वाधिष्ठानान्वेषणार्थं पूर्वं जले निमग्नस्तत्र तदप्राप्य ततः परावृत्त्य स्वधिष्ण्यं पद्मरूपं स्वस्थानमास्थाय तत्र स्थित्वा सिसृक्षया जगत्स्रष्टुमिच्छया ऐक्षत कथं स्रष्टव्यमित्यालोचितवान् । एवं समीक्षमाणोऽपि यया प्रपञ्चनिर्माणविधिर्जगद्रचनाप्रकारो ज्ञातो भवेत् तामत्र सृष्टिविषये संमतां योग्यामव्यभिचारिणीं दृशं प्रज्ञां नाध्यगच्छन्न प्राप्तवानित्यर्थः ॥५॥ स चिन्तयन्निति ॥ हे नृप स विभुर्ब्रह्मा प्रज्ञाप्राप्त्युपायं चिन्तयन्नेकदा द्विर्गदितं द्विरुक्तं द्व्यक्षरं वचः अम्भसि मन्त्रमिव उपाशृणोत् समीपे श्रुतवान् तच्च स्पर्शेषु कादिषु मान्तेषु यत् षोडशं तकारः यच्चैकविंशं पकारः तच्च द्विर्गदितं तप तपेति लोटः सिपि रूपम् । आदरे वीप्सा त्वं तपश्चरेत्यर्थः । अकिञ्चनानां तपस्विनां यद्धनं लोका विदुः येन तपोधना इति ते प्रसिद्धाः ॥ ६ ॥

निशम्येति ॥ तप तपेति वचो निशम्य तस्य वचसो यो वक्ता तस्य दिदृक्षया द्रष्टुमिच्छया ततः प्रचलितः सन्सर्वा दिशो विलोक्य तत्र दिक्ष्वन्यद्वस्त्वन्तरमपश्यमानः आर्षः शानच् । पुनः स्वधिष्ण्यमास्थाय उपादिष्ट इव केनचित् प्रत्यक्षं नियुक्त इव तत्तपआचरणमात्मनो हितं कार्यसाधकं विमृश्य मत्वा तपसि मन आदधे धृतवान् ॥ ७ ॥ दिव्यमिति ॥ तप तपेति वचोर्थे अमोघं दर्शनं ज्ञानं यस्य सः जितः अनिलः आत्मा मनश्च येन सः तथा विजितानि ज्ञानकर्महेतुभूतान्युभयेन्द्रियाणि येन तपतां तपश्चरतां मध्ये तपीयान् अतिशयेन तपस्वी तपस्विन्शब्दादीयसुन् विन्मतोर्लुक् । समाहितः एकाग्रमनाः सन् दिव्यं देवमानभवं सहस्राब्दपर्यन्तम् अखिललोकानां तापनं प्रकाशकम् आविर्भावकारणमित्यर्थः । तपः अतप्यत स्मेति पादपूर्त्यौ तपस्तपः कर्मकस्येति कर्मवद्भावः ॥ ८ ॥ तस्मै इति ॥ एवं सभाजितस्तपसा आराधितो भगवांस्तस्मै ब्रह्मणे व्यपेता निरस्ताः संक्लेशाः अविद्यास्मितारागद्वेषाभिनिवेशाः पञ्चमोहो भ्रमः साध्वसं भयं च यत्र तं सुष्ठु अदृष्टं पुण्यं तद्वद्भिर्विबुधैर्देवैः यद्वा स्वस्य दृष्टं दर्शनं ज्ञानं येषां तै-

निशम्य तद्वक्तृदिदृक्षया दिशो विलोक्य तत्राऽन्यदपश्यमानः ॥ स्वधिष्ण्यमास्थाय विमृश्य तद्धितं तपस्युपादिष्ट इवाऽऽदधे मनः ॥ ७ ॥
दिव्यं सहस्राब्दममोघदर्शनो जितानिलात्मा विजितोभयेन्द्रियः ॥ अतप्यत स्माऽखिललोकतापनं तपस्तपीयांस्तपतां समाहितः ॥ ८ ॥ तस्मै
स्वलोकं भगवान्सभाजितः संदर्शयामास परं नयत्परम् ॥ व्यपेतसंक्लेशविमोहसाध्वसं स्वदृष्टवद्भिर्विबुधैरभिष्टुतम् ॥ ९ ॥ प्रवर्तते यत्र रजस्तम-
स्तयोः सत्वं च मिश्रं न च कालविक्रमः ॥ न यत्र माया किमुतापरे हरेरनुव्रता यत्र सुरासुरार्चिताः ॥ १० ॥ श्यामावदाताः शतपत्रलोचनाः
पिशङ्गवस्त्राः सुरुचः सुपेशसः ॥ सर्वे चतुर्बाहव उन्मिषन्मणिप्रवेकनिष्काभरणाः सुवर्चसः ॥ प्रवालवैदूर्यमृणालवर्चसः परिस्फुरत्कुण्डलमौलिमा-
लिनः ॥११॥ भ्राजिष्णुभिर्यः परितो विराजते लसद्विमानावलिभिर्महात्मनाम् ॥ विद्योतमानः प्रमदोत्तमाद्युभिः सविद्युदभ्रावलिभिर्यथा नभः ॥१२॥

रात्मविद्भिः विबुधैरभितः स्तुतं परं श्रेष्ठं यदस्मात्परं उत्कृष्टं नास्ति तं स्वलोकं वैकुण्ठाख्यं संदर्शयामास ॥ ९ ॥ प्रवर्तत इति ॥ यत्र वैकुण्ठे रजस्तमश्च न प्रवर्तते तयो-स्ताभ्यां मिश्रं सत्वं च न प्रवर्तते अपि तु शुद्धमेव कालस्य विक्रमो विनाशकत्वं न प्रवर्तते । यत्र कारणभूता मायापि न प्रवर्तते तत्रापरे तत्कार्यभूता रागलोभादयः न प्रवर्तन्त इति किमुत वक्तव्यम् । यत्र सुरैरिन्द्राद्यैः असुरैः प्रह्लादाद्यैरर्चिताः सत्कृता हरेरनुव्रताः पार्षदा भक्ताश्च विहरन्ति ॥ १० ॥ श्यामेति सार्द्धम् ॥ श्यामाश्च ते अवदाताः स्वच्छाश्च श्यामावदाताः शतपत्रलोचनाः पद्मदलायतेक्षणाः पिशङ्गवस्त्राः पीताम्बरधराः सुरुचः अतिकमनीयाः सुपेशसः अतिसुकुमाराः सर्वे चतुर्बाहवः उन्मिषन्त इव प्रभावन्तो मणिप्रवेका मण्युत्तमाः येषु तानि निष्काणि पदकानि अन्यानि चाभरणानि येषां ते सुवर्चसः अतितेजस्विनः न सर्वे श्यामा एव किंतु प्रवालवैदूर्यमृणालवत् वर्चो वर्णो येषां तेऽपि सन्ति परिस्फुरन्ति कुण्डलानि मौलयो मुकुटानि मालाश्च सन्ति येषां ते ॥ ११ ॥ भ्राजिष्णुभिरिति ॥ यो लोकः भ्राजिष्णुभिर्देदीप्यमानाभिर्महात्मनां

भक्तानां लसन्ति प्रकाशमानानि यानि विमानानि तेषामावलिभिस्तथा प्रमदोत्तमानां द्युभिः कान्तिभिश्च "द्यु क्लीबमह्नि गगने च ना ज्वलन" इति मेदिनी। कान्तौ तु लक्षणा। विद्योतमानः परितः विराजते यथा विद्युद्भिः सह वर्तमानाः सविद्युतः अभ्राणां मेघानामावलयः पङ्क्तयस्ताभिर्नभो विराजते तद्वत् विद्युत इव स्त्रियः अभ्रपङ्क्तय इव विमानानि नभ इव लोकः ॥ १२ ॥ श्रीरिति ॥ यत्र च रूपिणी मूर्तिमती श्रीः सम्पत् अतिसौन्दर्यवती लक्ष्मीर्वा विभूतिभिः स्वसखीभिः सह नानाविभवैर्वा उरुगायस्य हरेः पादयोः बहुधा मानं पूजां करोति या च लक्ष्मीः प्रेङ्खमान्दोलं श्रिता कुसुमाकरो वसन्तस्तदनुगाः शुककोकिलभृङ्गादयस्तैः स्वयं विविधं गीयमानापि प्रियस्य भगवतः कर्म गायती भवति नुमभाव आर्षः ॥ १३ ॥ ददर्शेति ॥ तत्र लोके ब्रह्मा अखिलसात्वतां पतिं श्रियः पतिं यज्ञपतिं जगत्पतिं सुनन्दनन्दप्रबलार्हणादिभिः द्वारपालैरन्यैश्च स्वपार्षदमुख्यैः परितः सेवितं विभुं ददर्श ॥ १४ ॥ भृत्येति ॥ भृत्यानां प्रसादेऽभिमुखं दृग्दृष्टिरेवासवः आसववन्मदकरी हर्षकरी च यस्य तम्। यद्वा। दृशां नेत्राणामासव इव मादको यस्तं प्रसादपूर्वको हासः अरुणे लोचने च यस्मिंस्तदाननं यस्य तं किरीटिनं कुण्डलिनं चतुर्भुजं पीताम्बरं वक्षसि वक्षोवामभागे स्थितया श्रिया स्वर्णरेखाकारया

श्रीर्यत्र रूपिण्युरुगायपादयोः करोति मानं बहुधा विभूतिभिः ॥ प्रेङ्खं श्रिता या कुसुमाकरानुगैर्विगीयमाना प्रियकर्म गायती ॥ १३ ॥ ददर्श तत्राखिलसात्वतां पतिं श्रियः पतिं यज्ञपतिं जगत्पतिम् ॥ सुनन्दनन्दप्रबलार्हणादिभिः स्वपार्षदमुख्यैः परिसेवितं विभुम् ॥ १४ ॥ भृत्यप्रसादाभिमुखं दृगासवं प्रसन्नहासारुणलोचनाननम् ॥ किरीटिनं कुण्डलिनं चतुर्भुजं पीताम्बरं वक्षसि लक्षितं श्रिया ॥ १५ ॥ अध्यर्हणीयासनमास्थितं परं वृतं चतुःषोडशपञ्चशक्तिभिः ॥ युक्तं भगैः स्वैरितरत्र चाध्रुवैः स्व एव धामन्रममाणमीश्वरम् ॥ १६ ॥ तद्दर्शनाह्लादपरिप्लुतान्तरो हृष्यत्तनुः प्रेमभराश्रुलोचनः ॥ ननाम पादाम्बुजमस्य विश्वसृग्यत्पारमहंस्येन पथाऽधिगम्यते ॥ १७ ॥

लक्षितमलंकृतम् ॥ १५ ॥ अधीति ॥ परमुत्कृष्टम् अध्यर्हणीयमतिपूजनीयमासनमास्थितमधिष्ठितं चतस्रः प्रकृतिपुरुषमहदहङ्काररूपाः षोडश एकादशेन्द्रियाणि पञ्चमहाभूताख्याः पञ्चतन्मात्रारूपा याः शक्तयस्ताभिर्मूर्तिमतीभिर्वृतं सेवितम्। यद्वा। चतस्रः शक्तयो धर्मज्ञानबलैश्वर्यरूपा ऋगादिवेदरूपाश्च षोडश शक्तयः चण्डप्रचण्डभद्रसुभद्रजयविजयधातृविधात्राख्याः प्रागादौ दिशो द्वारपालाः मुकुदकुमुदाक्षपुण्डरीकवामनशङ्कुकर्णसर्वनेत्रसुमुखसुप्रतिष्ठिता दिक्पालाः। पञ्च शक्तयः कूर्मनागराजगरुडच्छन्दोमन्त्राख्याः ताभिर्वृतं स्वैः स्वाभाविकैः इतरत्र ब्रह्मादिषु अध्रुवैः नित्यैर्भगैः ऐश्वर्यवीर्यादिभिर्युक्तं स्वे स्वकीये धामन् धामनि ङिलुगार्षः। स्वरूपे एव रममाणम् ईश्वरं ददर्श। पूर्वं मायानिषेधो मोहाद्यजनकतया अत्र विधानं सेवकतयेति न विरोधः ॥ १६ ॥ तद्दर्शनेति ॥ तस्य हरेर्दर्शनेन य आह्लादः तेन परिप्लुतं व्याप्तमन्तरमन्तःकरणं यस्य हृष्यन्ती रोमाञ्चिता तनुर्यस्य सः प्रेम्णो भरेण अश्रूणि लोचने यस्य सः विश्वसृक् ब्रह्मास्य भगवतः पादाम्बुजं ननाम। परमहंसानां ज्ञानिनां विवेकिनां भक्तानां वा कर्म पारमहंस्यं तेन

यथा ज्ञानमार्गेण भक्तिमार्गेण वा यत्पदाम्बुजमधिगम्यते प्राप्यते ॥ १७ ॥ तमिति ॥ तदा प्रीतमनाः ब्रह्मणः प्रियो हरिः समुपस्थितं समीपस्थं प्रीयमाणं स्वस्मिन् प्रीतियुक्तं प्रजाविसर्गरूपे कार्ये निजशासनार्हणं स्वनियोगयोग्यं प्रजाविसर्गे समुपस्थितमिति वाऽन्वयः तं ब्रह्माणं करे स्पृशन् तत्करग्रहणेन तस्मिन् क्रियाशक्तिं सञ्चारयन् इति भावः । ईषत्स्मितेन मन्दहासेन शोचिर्दीप्तिः शोभा यस्यास्तया गिरा तस्य प्रियं यथा स्यात्तथा बभाषे ॥ १८ ॥ त्वयेति ॥ हे वेदगर्भ कूटं छलं कामना तेन युक्तानां योगिनां शेषे षष्ठी । दुस्तोषः तोषयितुमशक्यः अहं त्वया सिसृक्षया हेतुना चिरं भृतेन अनुष्ठितेन तपसा साधनभूतेन सध्यक् सम्यक् तोषितः ॥ १९ ॥ वरमिति ॥ हे ब्रह्मन् वरेशं वरदातारं मा मां प्रति अभिवाञ्छितं वरं वरय याचस्व तेन ते तव भद्रं भविष्यति । पुंसां श्रेयसां फलानां प्राप्तये यः परिश्रामः परिश्रमः " नोदात्तोपदेश" इति वृद्धिनिषेधाभाव आर्षः । स मद्दर्शनमेवावधिर्यस्य तथाभूतो भवति ॥२०॥ मनीषितेति सार्द्धम् ॥ यन्मम लोकस्य वैकुण्ठस्यावलोकनं त्वया कृतं सोऽप्ययं मम मनीषितस्यायं लोकं पश्यत्विति संकल्प-

तं प्रीयमानं समुपस्थितं तदा प्रजाविसर्गे निजशासनार्हणम् ॥ बभाष ईषत्स्मितशोचिषा गिरा प्रियः प्रियं प्रीतमनाः करे स्पृशन् ॥१८॥ श्रीभगवानुवाच॥ त्वयाऽहं तोषितः सम्यग्वेदगर्भ सिसृक्षया॥ चिरं भृतेन तपसा दुस्तोषः कूटयोगिनाम्॥१९॥ वरं वरय भद्रं ते वरेशं माऽभिवाञ्छितम्॥ ब्रह्मञ्छ्रेयः परिश्रामः पुंसो मद्दर्शनावधिः ॥२०॥ मनीषितानुभावोऽयं मम लोकावलोकनम् ॥ यदुपश्रुत्य रहसि चकर्थ परमं तपः ॥ प्रत्यादिष्टं मया तत्र त्वयि कर्मविमोहिते ॥ २१ ॥ तपो मे हृदयं साक्षादात्माऽहं तपसोऽनघ ॥ २२ ॥ सृजामि तपसैवेदं ग्रसामि तपसा पुनः ॥ बिभर्मि तपसा विश्वं वीर्यं मे दुश्चरं तपः ॥ २३ ॥ ब्रह्मोवाच ॥ भगवन्सर्वभूतानामध्यक्षोऽवस्थितो गुहाम् ॥ वेद ह्यप्रतिरुद्धेन प्रज्ञानेन चिकीर्षितम् ॥ २४ ॥ तथापि नाथमानस्य नाथ नाथय नाथितम् ॥ परावरे यथा रूपे जानीयां ते त्वरूपिणः ॥ २५ ॥

स्यैवानुभावः । न च तत्र तव तपोहेतुः तत्प्रवृत्तेरपि मत्कृतत्वादित्याह यत् यतो रहसि तप तपेति वच उपश्रुत्य यत्परमं तपश्चकर्थ कृतवानसि तदपि त्वयि जगन्निर्माणरूपे कर्म्मणि विमोहिते सति तत्र तदा मयैव प्रत्यादिष्टं त्वां प्रत्युपदिष्टम् ॥ २१ ॥ तप इति सार्द्धम् ॥ हे अनघ यतस्तपो मे साक्षाद्धृदयमतरङ्गा शक्तिः तथा " यस्य ज्ञानमयं तपः " इत्यादिश्रुतेर्ज्ञानचिदादिनाम्नः तपसोऽहं साक्षादात्मा स्वरूपमेव किं बहुना ज्ञानात्मकेन तपसैवाहमिदं विश्वं पुनः पुनः सृजामि बिभर्मि पालयामि ग्रसामि संहरामि च तङ्भाव आर्षः । अतः दुश्चरं तप एव मे वीर्यं शक्तिः ॥ २२ ॥ २३ ॥ भगवन्निति ॥ हे भगवन् यद्यपि भवान् सर्वेषां गुहां गुहायां बुद्धाववस्थितः सप्तम्यर्थे द्वितीया । अतः अध्यक्षः तद्द्रष्टा च अत एवाप्रतिरुद्धेन प्रकृष्टज्ञानेन सर्वेषां मम च चिकीर्षितं कर्तुमिष्टं वेद जानात्येव न तत्कथनमावश्यकम् ॥ २४ ॥ तथापीति ॥ तथापि हे नाथ नाथमानस्य आत्मनि सृष्टिकर्तृत्वं याचमानस्य तदर्थमुपतप्यमानस्येति वा । " नाथृ नाधृ याच्ञोपतापैश्वर्याशीःषु " मम नाथितं याचितं नाथय आशंसय देहि । अहम् अरू-

पिणः ते परं सूक्ष्ममवरं स्थूलमेते द्वे अपि रूपे यथा यथावत् जानीयाम् एतन्मम नाथितम् ॥ २५ ॥ यथेति द्वयम् ॥ हे माधव यथा ऊर्णनाभिः ऊर्णुते असहाय एव तन्तुभिरात्मानमाच्छादयति तन्तुसन्तानं करोति वा एवम् अमोघसंकल्पः त्वं यथा आत्ममायारूपेण योगेन आत्मना एवात्मानं ब्रह्मादिरूपं गृह्णन् अनुगृह्णन्निति स्वामिपादाः । नानापञ्चविंशतितत्वात्मिकाभिः शक्तिभिरुपबृंहितं विश्वं विसृजन् उत्पादयन् बिभ्रत् पालयन् विलुम्पन् संहरन् क्रीडसि तथा तद्विषयां मनीषां यथार्थबुद्धिं मयि धेहि । अहं मायां तत्कार्यं च सर्वं जानीयामित्यर्थः ॥ २६ ॥ २७ ॥ भगवदिति ॥ भगवता त्वया शिक्षितमनुशिष्टं प्रजासर्गमहमतन्द्रितः अनलसः सन् करवाणि हि करिष्याम्येव । तथापि यत् यथा तवानुग्रहात् प्रजासर्गमीहमानः कुर्वन्नप्यहङ्कारादिभिर्न बध्येयं बद्धो न भवेयम् । कर्मकर्त्तरि तङ्भाव आर्षः । तथा ज्ञानं प्रार्थये ॥२८॥ यावदिति ॥ भो ईश ते त्वया लौकिकस्य सख्युः सखेवाहंकृतः करस्पर्शनादिना सत्कृतः प्रजाविसर्गरूपे ते परिकर्मणि सेवायां स्थितोऽपि अविक्लवः अव्याकुल एव यावत् जनं विभजामि उत्तमादिभेदेन सृजामि तावत् अजः स्वतन्त्र इति मानिनो मे मदः मासमुन्नद्ध उद्रिक्तो न भवेत् लुङ् । यद्वा । विसर्गरूपेते परिकर्मणि स्थितोऽहं प्रजाः विभजामि तथा तासां भोजनं

यथाऽऽत्ममायायोगेन नानाशक्त्युपबृंहितम् ॥ विलुम्पन्विसृजन्गृह्णन्बिभ्रदात्मानमात्मना ॥ २६ ॥ क्रीडस्यऽमोघसंकल्प ऊर्णनाभिर्यथोर्णुते ॥ तथा तद्विषयां धेहि मनीषां मयि माधव ॥ २७ ॥ भगवच्छिक्षितमहं करवाणि ह्यतन्द्रितः ॥ नेहमानः प्रजासर्गं बध्येयं यदनुग्रहात् ॥ २८ ॥ यावत्सखा सख्युरिवेश ते कृतः प्रजाविसर्गे विभजामि भो जनम् ॥ अविक्लवस्ते परिकर्मणि स्थितो मा मे समुन्नद्धमदोऽजमानिनः ॥ २९ ॥ श्रीभगवानुवाच ॥ ज्ञानं परमगुह्यं मे यद्विज्ञानसमन्वितम् ॥ सरहस्यं तदङ्गं च गृहाण गदितं मया ॥ ३० ॥

भोग्यं च विभजामि तावत् स्वाधिकारपर्यन्तमविक्लवो भवेयं समुन्नद्धो मदश्च माभूत् ॥ २९ ॥ आदौ भगवान्वररूपामाशिषं ददाति—ज्ञानमिति ॥ यत्परमं गुह्यं मे मम ज्ञानं शास्त्रोत्थं ज्ञानं विज्ञानमनुभवः तत्समन्वितं रहस्यं भक्तिः सुगोप्यमपि वक्ष्यामीत्यादिनिर्देशात् तत्सहितं तस्य ज्ञानस्याङ्गं साधनं च मया गदितम् उपदिष्टं त्वं सावधानतया गृहाण । प्रेमप्रधाना भागवतास्तु अत्र परावरे यथारूपे जानीयामित्यनेन तव अप्राकृतं रूपं प्राकृतं च रूपं कीदृशमिति यथात्ममायायोगेनेत्यनेन तव माया योगमाया च कीदृशीति यथा क्रीडसीति मायाधिकृतेषु योगमायाधिकृतेषु च लोकेषु तव केन प्रकारेण क्रीडेति भगवच्छिक्षितमहं करवाणि। ह्यतन्द्रित इत्यनेन मदभीष्टसिद्ध्यर्थं त्वच्छिक्षितं किं मम कर्त्तव्यमिति ब्रह्मणा क्रमेण पृष्टस्य वस्तुचतुष्टयस्य चतुःश्लोक्या क्रमेणैवोत्तरं दातुम् अथ परमभागवताय ब्रह्मणे श्रीभागवताख्यं शास्त्रमुपदेष्टुं तत्प्रतिपाद्यनमं वस्तुचतुष्टयं वा भगवान् प्रतिजानीते । ज्ञानमिति एतदेव भगवदुक्तोत्तरचतुष्टयात्मकमेव श्रीभागवतं शास्त्रं श्रीभगवत्प्रोक्तत्वेन प्रसिद्धमित्याहुः । न केवलं मद्रूपस्य ज्ञानमेव तुभ्यं ददाम्यपि तु विज्ञानेनानुभवेन समन्वितं यत्तदपि किंच परमगुह्यं निर्विशेषब्रह्मज्ञानादपि श्रेष्ठत्वादिति

भावः । किं च रहस्यं प्रेमभक्तिं च सुगोप्यमपि वक्ष्यामीत्यादिनिर्देशात्तस्य रहस्यत्वं ज्ञेयम् । तस्य रहस्यस्याङ्गं साधनं भक्तियोगस्तं चेति त्वया अपृष्टमप्येतत्त्रयं कृपयैव वक्ष्यामि इति व्याचक्षते ॥ ३० ॥ यावानिति ॥ अहं यावान् यत्परिमाणकः यथाभावो यादृक् सत्तावान् यानि रूपाणि गुणाः कर्माणि च यस्य सः यद्रूपगुणकर्मकः तथैव तत्वविज्ञानं ते तव मदनुग्रहादेवास्तु । प्रेमभक्तास्तु किंच ज्ञानं शाब्दं परोक्षं शुद्धचित्तानां संभवेदपि विज्ञानं यत् स्वरूपस्य याथार्थ्येन साक्षात्कारः स च मत्प्रेमभक्तिसाधनभक्तिभ्यां विना नैव भवतीति बोधयंस्तदर्थामाशिषं ददाति । यावान् यत्प्रमाणाकारः यादृशस्थौल्यकार्श्यदैर्घ्यतुङ्गतावृत्ततावौचित्यसन्निवेशविशिष्टावयव इत्यर्थः । यथाभावो यादृशाभिप्रायः यानि रूपाणि श्यामत्वचतुर्भुजत्वद्विभुजत्वकृष्णत्वरामत्वनृसिंहत्वादीनि गुणा भक्तवात्सल्याद्याः कर्माणि लक्ष्मीपरिग्रहगोवर्द्धनोद्धरणादीनि यस्य सः तथैवेति येन येन प्रकारेण मम परिमाणाभिप्रायरूपगुणकर्माण्याविर्भवन्ति तेनैव प्रकारेण तस्य विज्ञानं तेषां याथार्थ्यानुभवोऽस्तु इति व्याचक्रुः॥ ३१ ॥एवमाशिषं दत्वा चतुःश्लोक्या उपदिशन्नादौ यावानित्यस्यार्थं स्फुटयति—अहमिति ॥ अग्रे सृष्टेः पूर्वं अहमेव आसं यत् सत् स्थूलम् असत्सूक्ष्मं परं तयोः कारणं प्रधानम् अन्यच्च किंचित् तन्नाभूत् । अन्यस्य प्रधानस्यान्तर्मुखतया तदा मय्येव लीनत्वात् । अहं च तदा आसमेव न चान्यदकरवं पश्चात्सृष्टेरनन्तरमप्यहमेवाहमस्मि यदेतद्विश्वं तदप्यहमस्मि प्रलये योऽवशि-

यावानहं यथाभावो यद्रूपगुणकर्मकः ॥ तथैव तत्त्वविज्ञानमस्तु ते मदनुग्रहात् ॥ ३१ ॥

अहमेवाऽऽसमेवाऽग्रे नान्यद्यत्सदसत्परम् ॥ पश्चादहं यदेतच्च योऽवशिष्येत सोऽस्म्यहम् ॥ ३२ ॥

ष्येत सोऽप्यहमेव । अनेन चानाद्यनन्तत्वादद्वितीयत्वाच्च परिपूर्णोऽहमित्युक्तं भवति सोऽप्यहमेव । प्रेमभक्तास्तु अथ प्रकृतमनुसरन् परावरे यथारूपे जानीयामिति प्रश्नस्योत्तरमाह । अहमेवाग्रे सृष्टेः पूर्वमासम् इति तर्जन्या स्ववक्षः स्पृशति एवकारेण मद्विजातीयं प्राकृतं वस्तु किमपि नासीदिति लभ्यते । यः सम्प्रति त्वदग्रे प्रादुर्भूतः सोऽहमेवाग्रे महाप्रलयकालेऽप्यासमेव । अत्र वैकुण्ठतत्पार्षदादीनामपि तदुपाङ्गत्वादहंपदेनैवग्रहणं राजासौ प्रयातीतिवत् । अतस्तेषां च तद्वदेव स्थितिर्बोध्यते एतेन स्वान्तरङ्गलीलायामपि तथैव करणं बोध्यते । जगद्व्यापारस्यैव निषेधात् ननु क्वचिन्निर्विशेषमेव ब्रह्मासीदिति श्रूयते तत्राह सत्कार्यम् असत्कारणं ताभ्यां परं यद्ब्रह्म तन्न मत्तोऽन्यत् क्वचिदपि-कारिणि शास्त्रे वा स्वरूपभूतनानाविशेषव्युत्पत्त्यसमर्थे सोऽयमहमेव निर्विशेषब्रह्मतया प्रतिभामीत्यर्थः । ननु सृष्टेरनन्तरं जगदेव ननु त्वमुपलभ्यसे तत्राह । पश्चात् सृष्टेरनन्तरमप्यहमेवास्म्येव वैकुण्ठेषु भगवदाद्याकारेण प्रपञ्चेष्वन्तर्यामिरूपेण यथासमयं मत्स्याद्यवताररूपेण च । ननु तर्हि पृथिव्यादिकं देवतिर्यगादिकं च त्वं न भवसीति तदापूर्णत्वप्रसक्तिस्तत्राह । यदेतच्च व्यष्टिसमष्टिविराण्मयं विश्वं तदप्यहमेव मच्छक्तिजन्यत्वान्ममैव प्राकृतं रूपं परावरे यथारूपे जानीयामिति त्वया यदवरं रूपं पृष्टं तदेवेदं त्वं जानीहीत्यर्थः । तथा योवशिष्येत भवानेकः शिष्यते शेषसंज्ञ इत्याद्युक्तः परमेश्वरः सोऽहमस्मि । अत्राहमित्यस्य त्रिरावृत्त्या निर्द्धारसूचितत्वात् एतद्रूपगुणादिविशिष्टस्य

मम त्रैकालिकनित्यस्थित्यापररूपत्वं सृष्टिसंहारयोर्मध्य एव दृश्यमिदं मायिकप्रपञ्चजातमवरं रूपमिति परावररूपयोर्ज्ञानमुक्तम् विज्ञानं तु पररूपस्य प्रथमस्यैव इति व्याचक्षते ॥ ३२ ॥ मायां निरूपयति—ऋते इति ॥ अर्थमृतेऽपि वास्तवमर्थं विनापि यद्यतः किमपि आत्मनि अधिष्ठाने प्रतीयेत तथा यतः सदपि न प्रतीयेन तत् आत्मनो मम मायां विद्यात् माययैव हि आत्मनि असदपि कृशत्वदुःखित्वादि प्रतीयते सदपि आनन्दादि न प्रतीयते।यथा आभासो द्विचन्द्रादिरविद्यमानोऽपि प्रतीयते तथेति अविद्यमानस्य प्रतीतौ दृष्टान्तः। यथा च तमो राहुः ग्रहमण्डले स्थितेऽपि न दृश्यते इति सतो प्रतीतौ दृष्टान्तः। प्रेमभक्तास्तु किंच जीवस्य परमात्मविज्ञानं प्रति माया खल्वंशेनानुकूला प्रतिकूला च भवति विज्ञाते च परमात्मनि मयि योगमाययैवाधिकरोति सा त्वनुकूलैवेति। ते द्वे अप्यत्र द्वितीयप्रश्नोत्तरत्वेन निरूपयति ऋतेर्थमिति। यद्यतः अर्थं सत्यं वस्तु विना न प्रतीयेत किं त्वर्थः सत्यं वस्त्वेव प्रतीयेत इत्यर्थः। तथा यतः अर्थं विना प्रतीयेत अर्थो न प्रतीयेत किं त्वनर्थः तत् ताम् आत्मनि स्वस्मिन् मुक्तो बद्धश्च जीव आत्मनो मम मायां क्रमेण विद्या अविद्येति वृत्तिद्वयां मायाख्यां शक्तिं विद्यात् जानीयात्। विद्यायां दृष्टान्तः यथा भासो दीपादिप्रकाशः दीपादिप्रकाशात् यथा गृहे विद्यमानो घटपटादिरर्थ एव प्रतीयते नतु दीपानयनात् पूर्वं संभावितो घटपटाद्यभावस्तथा सर्पवृश्चिकादिरागन्तुकश्च भयकारणमनर्थः प्रतीयते। एवमेव विद्याया हेतोर्मुक्तेन जीवेन स्वस्मिन्नित्यसंबद्धं ज्ञानानन्दादिकमेव प्रतीयते न त्वविद्यादशायामिव तदभावः। नापि स्वस्मिन्नसंबद्धो देहदैहिकशोकमोहादिश्च प्रतीयते। अविद्यायां दृष्टान्तः। यथा तमोन्धकारः

ऋतेऽर्थं यत्प्रतीयेत न प्रतीयेत चात्मनि ॥ तद्विद्यादात्मनो मायां यथा भासो यथा तमः ॥ ३३ ॥

अन्धकाराद्यथा स्वगृहे विद्यमानो घटपटादिरर्थो न प्रतीयेत किंतु अविद्यमानोऽपि संभाव्यमानः सर्पचौरादिको भयकारणमनर्थः प्रतीयते। एतदविद्याया हेतोरेव बद्धेन जीवेन स्वस्मिन्नित्यसंबन्धितया वर्त्तमानमपि ज्ञानानन्दादिकं न प्रतीयते किंतु स्वस्मिन्नसन्नपि स्वसंबन्धित्वेन वर्तमानो देहदैहिकशोकमोहादिरेव प्रतीयते। तेन कुसुमशृङ्गादीनासत्यत्वेऽपि आकाशशशादीनां तत्संबन्धाभावादेव आकाशकुसुममलीकं शशशृङ्गमलीकमिति यथोच्यते तथैव देहादयो मिथ्याभूता इति शास्त्रेषूच्यते। जीवस्य मिथ्याभूतोऽपि देहसंबन्धः खल्वविद्यया कल्प्यते विद्यया लुप्यते इति विद्याविद्ययोर्दृष्टान्तावाभासतमसी इत्यत्र "छायातपौ यत्र न गृध्रपक्षौ" इत्यष्टमस्कन्ध एव प्रमाणं विज्ञेयम्। एवं जीवे सार्वदिकविद्यमानवस्त्वप्रत्यायनमविद्यमानवस्तुप्रत्यायनं चेत्यविद्याया धर्मावावरणविक्षेपशब्दाभ्यामुच्येते। एवं च विद्यया त्वंपदार्थस्य जीवात्मनोऽनुभवो भवति नतु तत्पदार्थस्य परमात्मनः तस्य निर्गुणत्वान्निर्गुणया भक्त्यैवापरोक्षानुभवः संभवेत्। "भक्त्याहमेकया ग्राह्यः" इति भगवदुक्तेः। किंच "कैवल्यं सात्त्विकं ज्ञानम्" इति भगवदुक्तेर्देहादिव्यतिरिक्तात्मज्ञानरूपेयं विद्या तस्याः सत्वगुणत्वादनया गुणातीतस्य परमात्मनो नैवानुभवः प्रत्युतास्या अप्यपाय एव। यदुक्तम् "द्रव्यं देशः फलं कालो ज्ञानं कर्म च कारकः। श्रद्धावस्थाकृतिर्निष्ठा त्रैगुण्यः सर्व एव हि ॥ ये नेमे निर्जिताः सौम्य गुणा जीवेन चित्तजाः। भक्तियोगेन मन्निष्ठो मद्भावाय प्रपद्यते ॥" इति। ननु तर्हि

मुक्तजीवेन परमात्मनोऽपरोक्षानुभवार्थं भक्तिः कुतो लभ्यते उच्यते। ज्ञानाधिकारिणः साङ्ख्ययोगतपआदिभिर्भक्तिमिश्रैरेव जनितया विद्यया अविद्यानिवर्तिकया प्रथमं त्वंपदार्थानुभवः ततस्तस्याविद्यातो विमुक्तस्य निरिन्धनाग्निन्यायेन विद्याया अप्युपरमतारतम्येन पूर्वसिद्धभक्तिचन्द्रकलायास्तदुपरागविच्युतायास्तदुद्गमतारतम्यं तयैव भक्त्या पुनः पुनरभ्यस्तया तत्पदार्थस्य परमात्मनोऽनुभवतारतम्यम्। यदुक्तं भगवता गीतासु। "ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति। समः सर्वेषु भूतेषु मद्भक्तिं लभते पराम्" ॥ इति। परां पौर्वकालिकगुणीभावराहित्यात् श्रेष्ठां केवलां वा ततश्च "भक्त्या मामभिजानाति यावान् यश्चास्मि तत्वतः।" इत्युक्तेर्जातिप्रमाणाभ्यामल्पीयस्या तया भक्त्या निर्विशेषब्रह्मण एवानुभवः नत्वनन्तचिद्विशेषब्रह्मणो भगवतः। यथा अल्पतेजस्विचक्षुष्केण जनेन मणिमयी मूर्तिः सामान्यतस्तेजोमय्येव दृश्यते नतु मुखनासिकानेत्रकर्णादिविशेषमयी ततश्च विद्यायाः सामस्त्येनैवोपरामे सत्युद्भूतनैर्गुण्यस्य तस्य तयैव भक्त्या ब्रह्मानुभवस्यापि पूर्णत्वम् एतदेव निर्वाणशब्दवाच्यं जीवब्रह्मैक्यम्। यदुक्तं तत्रैव "ततो मां तत्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम्।" इति। या तु चिच्छक्तिवृत्तीनां सारभूता कृपाविलासरूपा परमोत्तमा शुद्धा भक्तिर्जातिप्रमाणाभ्यामत्यधिका सा प्रबला परमस्वतन्त्रा गुणदोषादिकमप्यगणयन्ती बद्धेऽपि जीवे राक्षसपुलिन्दपुल्कसादौ दुराचारेऽपि यदृच्छयैवोदयते। विप्रे संन्यासिनि मुक्तेऽपि नोदयते तयैवाविद्यापर्य्यन्तसमस्तक्लेशध्वंसः। यदुक्तम् "जरयत्याशु या कोशं निगीर्णमनलो यथा।" इति। तथैवानन्तचिद्विशेषस्य भगवतोऽप्यपरोक्षानुभवो भवेत्। यथा बहुतरतेजस्विचक्षुष्केण जनेन सामान्यतस्तेजोमयी विशेषतश्च मुखनासिकानेत्रकर्णादिसौन्दर्य्यमयी च मूर्तिः तन्त्रेणैव दृश्यते इति। तदेवं भक्तिर्द्विविधा निर्गुणा गुणमयी च। तत्राद्यया पाकदशायां प्रेमभक्तिसंज्ञया भगवद्वशीकारः सच्चिदानन्दमयभगवद्रूपगुणलीलामाधुर्य्यानुभवश्च। द्वितीयया सात्विक्या सत्वगुणाद्विच्युतयैव निर्विशेषब्रह्मसुखानुभवमात्रमिति। तस्माद् ब्रह्मसुखानुभवदशातः पूर्वास्वेव दशासु जीवेषु मायाया अधिकार इति सिद्धं सत्यमेव प्रतीतं स्याद्यतोऽसत्यं तथा यतः तद्विद्यादात्मनो मायां यथा भासो यथा तमः। इत्यनुक्तेरितोऽन्यस्मिन्नर्थेऽप्याशय ईक्ष्यते ऋतेऽर्थशब्दौ परिवृत्य सहावर्पितौ यतः स चार्थो यथा ब्रह्मानुभववत्स्वपि जनेषु नानाविधेषु या स्पष्टम् अधिकरोति भगवदिच्छावशात्तदीयस्वरूपगुणलीलाप्रकाशनावरणधुरन्धरा स्वरूपभूता शक्तिस्तस्या योगमायाया अपि लक्षणं तन्त्रेणैवाह ऋते इति। आत्मनि परमात्मनि मयि ऋते ज्ञाते सति अर्तेर्गत्यर्थत्वेन ज्ञानार्थत्वात् साक्षादनुभूते सतीत्यर्थः। यदिति "इण् गतौ" शत्रन्तं तत्पदेनैव यत् पदस्याक्षेपात्। यतः अर्थं यत् प्रयोजनं प्राप्नुवद्वस्तु अप्राकृतं प्राकृतं च प्रतीयेत यया प्रकाशितं मत्प्रयोजनं वस्तु परमात्मसाक्षात्कारवता जनेन साक्षादनुभूयेतेत्यर्थः। यतः सकाशात् न प्रतीयेत च यया आवृतं तदैव वा समयान्तरे वा न प्रतीयेतेत्यर्थः। ताम् आत्मनो भगवतो मम मायां योगमायाख्यामन्तरङ्गां शक्तिं विद्यात् जानीयात्। मायया प्रयोजनं विनैवाभ्रियते। योगमायया तु प्रयोजनमुद्दिश्यैवेति विवेचनीयम्। "यथा भासो यथा तमः" इति आभासेन दीपादिना प्रकाशितं घटपटादिकं यथा प्रतीयेत तमसा आवृतं तन्नानुभूयेत च तथैव सा मदिच्छावशादाभासतमोधर्मवती योगमायेत्यर्थः। उदाहरणं तु यथा

ऐश्वर्यदर्शनेऽपि प्रेमसंकोचाभावज्ञापनार्थं भगवत्कुक्षौ यया प्रकाशितं गोकुलं यशोदाकृष्णादिस्वरूपं च यया मोहिता श्रीयशोदा साक्षादनुबभूव । क्षणान्तरे च यया आव-रणान्नानुबभूव । यथा चैश्वर्यानुभूत्या प्रेमसंकोचज्ञापनार्थं यया प्रकाशितं विश्वरूपं परमात्मस्वरूपं चार्जुनः साक्षादनुबभूव तत्रैव वर्तमानमपि कृष्णस्वरूपं ययाऽऽवरणान्नानु-बभूव । समयान्तरे च यया छादितं विश्वरूपादिकं च नानुबभूव द्विभुजश्रीकृष्णमेवानुबभूव । अत्रैकदैव एकस्य स्वरूपस्य प्रकाशनमन्यस्यावरणमिति पूर्वतो विशेषः । यथा च एकदैव ब्रह्मणे मञ्जुमहिमदर्शने दामबन्धनलीलायां श्रुतदेवबहुलाश्वातिथ्ये रुक्मिणीसत्यभामादिगृहेषु युगपत्स्थितौ सा खलु योगमायैव नतु माया तया मोहितानामपि तेषां परमात्मसाक्षात्कारदर्शनात् । सच परमात्मसाक्षात्कारो भक्तिमिश्रज्ञानवतामविद्याविद्ययोरुपरामे सति तथैवावतारसमये कृष्णं प्रीत्या पश्यतां तत्तद्भावविषयीभूतत्वादप्रेमवतामपि साक्षात्कारः । अन्यदा तु प्रेमवतामेव कृष्णरामादिसाक्षात्कारो भागवतमतेनोच्यते । तेषु योगमायैवाधिकरोति नतु माया । कृष्णं तदिच्छया पश्यतामपि कंसादीनां द्वेषलक्ष-णान्तःकरणदोषादेव न परमात्मसाक्षात्कारो यथा मत्स्यण्डिकां भुञ्जानानामपि पित्तदूषितरसनानां न मत्स्यण्डिकास्वादानुभवस्तेषु मायैवाधिकरोति नतु योगमाया । मायाश-क्तिश्च योगमायोत्था तस्या विभूतिरेव । यदुक्तं नारदपञ्चरात्रे श्रुतिविद्यासंवादे । "अस्या आवरिका शक्तिर्महामायाखिलेश्वरी । यया मुग्धं जगत्सर्वं सर्वे देहाभिमानिनः ॥" इति भगवता स्वस्वरूपत्वेनाभिमन्यमाना स्वस्वरूपात् पृथग्भूता सती मायाशक्तिर्जडैव । यथा सर्पस्य स्वरूपभूतापि त्वक् तेन त्यक्ता चेत्ततः पृथग्भूतं कञ्चुकं जडं स्यात् ।

यथा महान्ति भूतानि भूतेषूच्चावचेष्वनु ॥ प्रविष्टान्यप्रविष्टानि तथा तेषु न तेष्वहम् ॥ ३४ ॥

तथा चोक्तम् "श्रुतिभिस्त्वमुत जहासि तामहिरिव त्वचमात्तभगः" इति । सा च माया त्रिविधा प्रधानमविद्या विद्या च । प्रधानेनोपाधयः सृज्यन्ते ते च सत्या । एव अविद्यया जीवेषु तदध्यासः सृष्टः स चासत्य एव । विद्यया तदध्यासध्वंस इति तिसृणां शक्तीनां कार्यं तत्तन्मयं जगदिदमंशेन सत्यमंशेनासत्यम् । तथा जीवानां नित्यत्वात् भगवन्निकेतनादिभक्त्युपकरणानां निर्गुणत्वाच्चांशेन नित्यमपि वादिभिर्यथास्वमतं नानारूपतया निरूपितम् । "कार्यं प्राधानिकं सत्यं कार्यमाविद्यकं मृषा । नित्यं तद्भक्तिसं-बद्धमिदं तत्रितयात्मकम् ॥ प्राधानिकाः स्युर्देहास्तद्धर्मा आविद्यकाः पुनः । जीवेषु तत्तत्संबन्धो भक्तिश्चेन्निर्गुणाश्च ते ॥ चिज्जीवमाया नित्याः स्युस्तिस्रः कृष्णस्य शक्तयः । तद्वत्तयश्च ताभिः स भात्येकः परमेश्वरः ॥ कार्यकारणयोरैक्यात् शक्तिशक्तिमतोरपि । एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किंचन ॥ भक्तानामेव सिद्धान्तस्त्वनुश्लोकी-यमीरिता । शीलिता भगवद्भक्तैस्तैरेव न किलापरैः ॥" इति व्याचक्षते ॥ ३३ ॥ यथा भाव इत्येतत्स्फुटयति—यथेति ॥ यथा महान्ति भूतानि उच्चावचेषु स्थूलास्थूलेषु भूतेषु भूतविकारेषु अनु सृष्टेरनन्तरं प्रविष्टानि तेषूपलभ्यमानत्वात् अप्रविष्टानि च प्रागेव कारणतया तेषु विद्यमानत्वात् पृथगपि विद्यमानत्वाच्च । तथा तेषु भूतभौतिकेषु अहं प्रविष्टः न च तेष्वहं प्रविष्टः एवंभूता मम सत्ता । प्रेमभक्तास्तु एवं मायां योगमायां च तन्त्रेणैव लक्षयित्वा ताभ्यामधिकृतेषु सगुणनिर्गुणलोकेषु ब्रह्मणा पृष्टं स्वक्रीडाप्रकारं

तन्त्रेणैवाह । यथा महान्ति भूतान्याकाशादीनि भूतेषु देवमनुष्यतिर्यगादिषु अनुप्रविष्टानि तेषूपलभ्यमानत्वात् अप्रविष्टानि च पृथग्विद्यमानत्वात् तथा तेषु भूतभौतिकेष्वहं प्रविष्टः सन्नपि पृथक् शुद्धसत्वात्मकस्वधामनि वर्त्तमानत्वादप्रविष्टश्चास्मि किंतु महाभूतानामचेतनत्वादेव भूतेषु प्रवेश आसङ्गरहितः। मम तु चेतनत्वेऽपि आकाशवदसौ स्वगृहेष्वलिप्त एव वसतीतिवत् तेषु सर्वेषु प्रवेशनियमनपालनादीत्यासङ्गरहितानीत्येवंभूता भूतेषु मायिकेष्वासङ्गरहितैव क्रीडेति भावः। तथा तेषु प्रसिद्धेषु नतेषु प्रणतभक्तजनेषु प्रविष्टोन्तःकरणेषु दर्शनं दातुं तथा अप्रविष्टः बहिः स्थितश्च तेषां नयनेषु स्वसौन्दर्यमर्पयितुं नासासु स्वसौरभ्यं प्रवेशयितुं तैः सहोक्तिप्रत्युक्तीकुर्वंस्तेषां कर्णेषु स्वसौस्वर्य्यामृतं पूरयितुं स्पर्शालिङ्गनादिदानैस्तेषामङ्गेषु स्वीयसौकुमार्यमाधुर्य्यादिकं चानुभावयितुमिति तेषु गुणातीतभक्तेष्वन्तर्बहिर्मया त्यक्तुमशक्येष्वासङ्गसहितैव मम क्रीडेति भावः इति व्याचक्षते ॥ ३४॥ साधनमाह—एतावदिति ॥ आत्मनस्तत्वं जिज्ञासुना एतावदेव जिज्ञास्यं विचार्यम् अन्वयः कार्येषु कारणत्वेनानुवृत्तिः कारणावस्थायां च तेभ्यो व्यतिरेकः। तथा जाग्रदाद्यवस्थासु तत्तत्साक्षितयान्वयः व्यतिरेकश्च समाध्यादौ एवमन्वयव्यतिरेकाभ्यां यत्सर्वत्र सर्वदा च स्यात्तदेवात्मेति। प्रेमभक्तास्तु अथ भगवच्छिक्षितमहं करवाणि ह्यतन्द्रित इति ब्रह्मणा प्रार्थितं स्वप्राप्तिसाधनम् अतिरहस्यत्वाद्बहिरङ्गानामगम्यतयैवाह—एतावदेवेति ॥ अत्र बहुतरशास्त्रानुसन्धानमपि नापेक्षितव्यमिति भावः। तत्वजिज्ञासुना आत्मनः स्वस्य श्रेयःसाधनं तत्वं ज्ञातुमिच्छुना जनेन जिज्ञास्यं श्रीगुरुचरणेभ्यः शिक्षणीयमित्यर्थः। त्वया तु मदनुग्रहादवगम्यत एवेति भावः। किं तत् यत्

एतावदेव जिज्ञास्यं तत्त्वजिज्ञासुनाऽऽत्मनः ॥ अन्वयव्यतिरेकाभ्यां यत्स्यात्सर्वत्र सर्वदा ॥ ३५ ॥

श्रेयःसाधनेषु कर्मज्ञानयोगभक्त्यादिषु मध्ये अन्वयव्यतिरेकाभ्यां स्यात् सिद्ध्यति स्थिरीभवतीत्यर्थः। तत्र तावत् स्वर्गापवर्गादेः कर्मज्ञानयोगादिभिः केवलैरसिद्धेः भक्त्या तैर्विनापि सिद्धेः कर्मज्ञानयोगादयोऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां नैव साधनानि स्युः। भक्त्या तु केवलयैव सर्वाणि श्रेयांसि सिद्ध्यन्ति तया विना तु नैव सिद्ध्यन्ति इत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां भक्तिरेव सर्वश्रेयःसाधनत्वेन स्थिरीभवति। तथा हि अन्वयेन यथा। "अकामः सर्वकामो वा मोक्षकाम उदारधीः। तीव्रेण भक्तियोगेन यजेत पुरुषं परम् ॥" इति भक्तियोगस्य केवलस्यैव तीव्रत्वं निरभ्रसूर्यस्येवेति ज्ञेयम्। यथा वा "यत्कर्मभिर्यत्तपसा" इत्यादिव्यतिरेकेण। यथा "मुखबाहूरुपादेभ्यः पुरुषस्याश्रमैः सह। चत्वारो जज्ञिरे वर्णा गुणैर्विप्रादयः पृथक् ॥ य एषां पुरुषं साक्षादात्मप्रभवमीश्वरम्। न भजन्त्यवजानन्ति स्थानाद्भ्रष्टाः पतन्त्यधः ॥" इति। यथा वा "तपस्विनो दानपरा यशस्विनो मनस्विनो मन्त्रविदः सुमङ्गलाः। क्षेमं न विन्दन्ति विना यदर्पणं तस्मै सुभद्रश्रवसे नमो नमः ॥" इति। तत्र देशकालविशेषाभावमाह सर्वत्र सर्वदेशेषु सर्वाधिकारिषु च सर्वदा सर्वेष्वेव कालेषु यत्स्यात् तथा हि "शुचावेव देशेषु शुचिः तत् कालजीवी कर्म कुर्यात् शुद्धान्तःकरणात् विज्ञानं लभेत, शुचौ देशे प्रतिष्ठाप्य सुखमासनमात्मनः। योगी योगं युञ्जीत" इति कर्मज्ञानादीनां न सार्वत्रिकता। तथा यत् कर्म तत् संन्यासभोगप्राप्त्यवधिः योगः सिद्ध्यवधिः साङ्ख्यमात्मज्ञानावधि ज्ञानं मोक्षावधीति नापि सार्वदिकता।

भक्तेस्तु सार्वत्रिकतासार्वदिकते अतिप्रसिद्धे एव । " न देशनियमस्तत्र न कालनियमस्तथा । नोच्छिष्टादौ निषेधोऽस्ति श्रीहरेर्नाम्नि लुब्धक ॥ " इति । " तस्मात् सर्वात्मना राजन्हरिः सर्वत्र सर्वदा । श्रोतव्यः कीर्तितव्यश्च स्मर्तव्यो भगवान्नृणाम् ॥ " इति।कर्मज्ञानिप्रभृतिषु सर्वेष्वधिकारिषु भक्तेर्व्याप्तिरुक्तैव । किरातहूणान्ध्रपुलिन्दपुल्कसा इत्यादिना जातिचाण्डालकर्मचाण्डालादिष्वपि दृष्टा । तथा सर्वावस्थास्वपि गर्भे प्रह्लादादेर्बाल्ये ध्रुवादेः यौवनेऽम्बरीषादेः वार्द्धके ययात्यादेः मरणे अजामिलादेः नारकितायामपि मुच्येत यन्नाम्न्युदिते नारकोपीत्युक्तेः । " यथा यथा हरेर्नाम कीर्तयन्ति च नारकाः । तथा तथा हरौ भक्तिमुद्वहन्तो दिवं ययुः ॥ " इति नृसिंहपुराणोक्तेश्चेति भक्तेरेव साधनत्वं निर्धारितम् । अथ प्रेमभक्तिरूपं रहस्यमपि तन्त्रेणैवाह—एतावदिति ॥ तत्वजिज्ञासुना पुंसा एतावदेव श्रेयःसु स्वर्गापवर्गप्रेमसु मध्ये जिज्ञास्यं किं तत् यत् श्रेयः आत्मनः स्वस्यैव अन्वयव्यतिरेकाभ्यां सर्वत्र सर्वदा स्यात् तत्र न तावत्स्वर्गापवर्गौ स्वान्वयव्यतिरेकाभ्यां सिद्ध्यतः । प्रेमा तु स्वस्यैवान्वयव्यतिरेकाभ्यां सिद्ध्यति । प्रेम्णोऽपि भक्तिशब्दवाच्यत्वात् साधनभक्त्यैव साध्यभक्तेः प्रेम्णः सिद्धिदर्शनात् प्रेम्णः स्वेनैव सिद्धिः । यदुक्तं "भक्त्या संजातया भक्त्या बिभ्रत्युत्पुलकां तनुम् । " इत्यतो रहस्यतदङ्गशब्दाभ्यामुच्यमाने प्रेमभक्तिसाधनभक्ती तन्त्रेणैवोक्ते । ततश्च प्रेमभक्तिसाधत्वेनैव भक्तिः कर्तव्या नतु स्वर्गापवर्गादिसाधनत्वेनेति भगवतः शिक्षा व्यञ्जिता । भगवच्छिक्षितमहं करवाणि इति ब्रह्मणा प्रार्थितत्वात् शुद्धसाधनभक्तिसिद्धया प्रेमभक्त्यैव मद्रूपगुणादिमाधुर्य्यरसानुभवस्तस्य प्रेमभक्त्यनुभावरूपत्वादिति विज्ञानं स्वत एव लब्धमतो रहस्य-

एतन्मतं समातिष्ठ परमेण समाधिना ॥ भवान्कल्पविकल्पेषु न विमुह्यति कर्हिचित् ॥ ३६ ॥

तदङ्गविज्ञानानि श्लोकेनानेनैवोक्तानि । किंच " रसो वै सः " इत्यनन्तरं "सैषानन्दस्य मीमांसा भवति"इति श्रुतेः । सर्वश्रेयोऽवधिरूपो रस एव रङ्गभूमौ मल्लानामशनिरित्याद्याकार एव दर्शितस्तस्य च विज्ञानमत्रैव श्लोके तन्त्रेणैवोक्तम् यथा जिज्ञास्येषु मध्ये एतावदेव जिज्ञास्यमनुबुभूषणीयं किं तत् अन्वयव्यतिरेकाभ्यां योगायोगाभ्यां संभोगविप्रलम्भाभ्यां यत् स्यात् सर्वत्र सर्वब्रह्माण्डवर्तिनि श्रीवृन्दावनादौ दाससखिगुरुप्रेयसीषु सर्वदा नित्यमेव महाप्रलयसमयेऽपीति दास्यसख्यवात्सल्यशृङ्गाररसानाम् आस्वादनं व्यञ्जितम् । एवमतिरहस्यप्रेमभक्तिरसव्यञ्जकः श्लोकोऽयं ज्ञानरूपार्थान्तरेण भगवतैवाच्छादितश्चिन्तामणिरिव कनकसम्पुटेन बहिरङ्गजनाशक्त्योद्घाटनेन तथा च श्रुतिः "नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन । यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनुं स्वाम् ॥ " इति । तच्च ज्ञानरूपमर्थान्तरं यथात्मनस्तत्वजिज्ञासुना एतादेव जिज्ञास्यं किं तत् यत् अन्वयव्यतिरेकाभ्यां सर्वत्र सर्वदा स्यात्तदेवात्मा । तथा ह्यात्मनः कारणत्वेन जगत्यन्वयः जगतस्त्वात्मनि व्यतिरेकः । यथा च जाग्रदाद्यवस्थासु तत्साक्षितया आत्मनोऽन्वयः आत्मनि तु जाग्रदाद्यवस्थाव्यतिरेक इति व्याचक्षते ॥ ३५ ॥ नेहमानः प्रजा स्वर्गमित्यादि प्रार्थितं प्रसादीकरोति—एतदिति ॥ परमेण समाधिना चित्तैकाग्र्येणैतन्मतं सम्यगनुतिष्ठ निरन्तरमनुचिन्तय एवं चेत् कल्पे ये विकल्पा विविधाः सृष्टयः अवान्तरकल्पा वा तेषु भवान्कर्हिचिदपि न विमुह्यति कर्तृत्वा-

॥ ३१ ॥

भिनिवेशं न यास्यति श्रीकृष्णावतारे ब्रह्ममोहनं तु तत्कृपाविलसितमेवेति ज्ञेयम् ॥ ३६ ॥ संप्रदिश्येति ॥ अजनो हरिः जनानां परमेष्ठिनं ब्रह्माणं प्रत्येवं संप्रदिश्य तस्य ब्रह्मणः पश्यत एव सतः तद् आत्मनः रूपं न्यरुणत् तिरोभावयामास ॥ ३७ ॥ अन्तर्हितेति ॥ अन्तर्हितस्तिरोधापित इन्द्रियार्थः चक्षुरिन्द्रियविषयः स्वरूपं येन तस्मै हरये विहितोऽञ्जलिर्येन सर्वभूतमयः समष्टिरूपः स ब्रह्मा पूर्ववत् पूर्वकल्पवदिदं विश्वं ससर्ज ॥ ३८ ॥ तदनन्तरं पूर्वोक्तो ब्रह्मनारदसंवादः प्रवृत्तः इत्याह—प्रजापतिरिति ॥ एकदा धर्म्मपतिः प्रजापतिः ब्रह्मा प्रजानां भद्रं कल्याणमन्विच्छन् सन् प्रजा यमनियमाननुतिष्ठत्विति या स्वार्थकाम्यतया नियमान् शौचादीन् यमान् अहिंसादींश्चातिष्ठत् अनुष्ठितवान्॥ ३९॥ तामिति द्वयम् ॥ हे राजन् रिक्थादानां पुत्राणां मध्ये प्रियतमः अनुव्रतः अनुवर्ती महामतिः महाभागवतश्च नारदः मायाया ईशस्य विष्णोर्मायां विविदिषन् ज्ञातुमिच्छन् शुश्रूषमाणः तं नियमादीननुतिष्ठन्तं पितरं ब्रह्माणं शीलेन प्रश्रयेण दमेन च पर्यतोषयत् ॥४०॥४१॥ तुष्टमिति ॥ लोकानां प्रपितामहं स्वपितरं ब्रह्माणं तुष्टं निशम्य ज्ञात्वा

॥ श्रीशुक उवाच ॥ संप्रदिश्यैवमजनो जानानां परमेष्ठिनम् ॥ पश्यतस्तस्य तद्रूपमात्मनो न्यरुणद्धरिः ॥ ३७ ॥ अन्तर्हितेन्द्रियार्थाय हरये विहिताञ्जलिः ॥ सर्वभूतमयो विश्वं ससर्जेदं स पूर्ववत् ॥ ३८॥ प्रजापतिर्धर्मपतिरेकदा नियमान्यमान् ॥ भद्रं प्रजानामन्विच्छन्नातिष्ठत्स्वार्थकाम्यया ॥ ३९ ॥ तं नारदः प्रियतमो रिक्थादानामनुव्रतः ॥ शुश्रूषमाणः शीलेन प्रश्रयेण दमेन च ॥ ४० ॥ मायां विविदिषन्विष्णोर्मायेशस्य महामुनिः ॥ महाभागवतो राजन्पितरं पर्यतोषयत् ॥ ४१ ॥ तुष्टं निशम्य पितरं लोकानां प्रपितामहम् ॥ देवर्षिः परिपप्रच्छ भवान्यन्माऽनुपृच्छति ॥ ४२ ॥ तस्मा इदं भागवतं पुराणं दशलक्षणम् ॥ प्रोक्तं भगवता प्राह प्रीतः पुत्राय भूतकृत् ॥४३॥ नारदः प्राह मुनये सरस्वत्यास्तटे नृप ॥ ध्यायते ब्रह्म परमं व्यासायाऽमिततेजसे ॥ ४४ ॥ यदुताऽहं त्वया पृष्टो वैराजात्पुरुषादिदम् ॥ यथाऽऽसीत्तदुपाख्यास्ये प्रश्नानन्यांश्च कृत्स्नशः ॥ ४५ ॥ इति श्रीभागवते महापुराणे द्वितीयस्कन्धे नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

देवर्षिर्नारदो भवान्मां प्रति यदनुपृच्छति तदेव परिपप्रच्छ ॥ ४२ ॥ तस्मा इति ॥ तस्मै पृष्टवते पुत्राय नारदाय प्रीतः सन् भूतकृत् ब्रह्मा इदं यत् संक्षेपेण चतुःश्लोक्या भगवता प्रोक्तं तत् दशलक्षणानि लक्षणीया अर्था यस्मिंस्तद्विस्तृतं भागवतं नाम पुराणं प्राह स्म ॥ ४३ ॥ नारद इति ॥ हे नृप स च नारदः सरस्वत्यास्तटे परमं ब्रह्म ध्यायते अमिततेजसे व्यासाय मुनये प्राह स्म । व्यासादहमधीतवानिति प्रागुक्तम् ॥ ४४ ॥ यदिति ॥ पुरुषावयवैर्लोकाः सपालाः पूर्वकल्पिता इत्यादिना वैराजात्पुरुषाद्यथेदं विश्वमासीदिति यदुत यदपि त्वयाहं पृष्टस्तद्यथावदुपाख्यास्यामि अन्यांश्च कृत्स्नशस्तव प्रश्नान्भागवतव्याख्यानेनैवोपाख्यास्यामि । एवं नारायणो ब्रह्मणे ब्रह्मा नारदाय नारदो व्यासाय व्यासो मह्यमहं तुभ्यमिति षट्संवादीयं भागवतम् ॥ ४५ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायो द्वितीयस्याध्याये नवमे व्यधात् ॥ ९॥

अन्त्ये सर्गविसर्गादिदशानां लक्षणं ततः ॥ संक्षेपाल्लोकसृष्टिश्च तत्र श्लोका द्विमार्गणाः ॥ अनुष्टुभोऽपि तांवत्य उवाचेति त्रैयं तथा ॥ १० ॥ प्राक्सूचितानि दश लक्षणान्याह— अत्रेति ॥ अत्र श्रीभागवते सर्गविसर्गादयो दशार्था निरूप्यन्ते । मन्वन्तराणि च ईशकथाश्चेति द्वन्द्वः ॥ १ ॥ न चार्थभेदाच्छास्त्रभेद इत्याह—दशमस्येति ॥ अञ्जसा सुखेन दशमस्याश्रयस्य परब्रह्मणो विशुद्धयर्थं विविक्तप्रतिपत्त्यर्थं नवानां सर्गादीनां लक्षणमिह पुराणे महात्मानो विवेकिनः श्रुतेन अर्थेन च वर्णयन्ति । तत्र स्तुत्यादिस्थानेषु श्रवणेन कण्ठतः साक्षादेव तद्वाचकशब्देनाश्रयं वर्णयन्ति।तत्तदाख्यानेषु तु अर्थेन तात्पर्यवृत्त्या वर्णयन्ति अत आश्रय एवास्य ग्रन्थस्य विषयः।सर्गादिनवकं चात्रेश्वरहेतुकं जीवविषय-कमेव ॥ २ ॥ सर्गादीनां लक्षणान्याह—भूतेति ॥ ब्रह्मणः परमात्मनः प्रयोजकात् गुणानां सत्त्वरजस्तमसां वैषम्यात्परिणामाद्धेतोर्यद्भूतमात्रेन्द्रियधियां जन्मस्वरूपतो विराड्रू-पेण च उत्पत्तिः स सर्ग उदाहृतः । तत्र भूतान्याकाशादीनि पञ्चमात्राणि शब्दादीनि पञ्च इन्द्रियाणि चक्षुरादीनि दश । धीशब्देन महदहङ्कारौ अन्तःकरणमप्यत्रैव । पुरुषो वैराजो ब्रह्मा तत्कृतः पौरुषः चराचरसर्गो विसर्गः स्मृत इत्यर्थः ॥ ३ ॥ स्थितिरिति ॥ वैकुण्ठस्य भगवतो विजयः सृष्टानां तत्तन्मर्यादापालनेनोत्कर्षः ब्रह्मादिदेवापेक्षयाऽऽधि-

॥ श्रीशुक उवाच ॥ अत्र सर्गो विसर्गश्च स्थानं पोषणमूतयः ॥ मन्वन्तरेशानुकथा निरोधो मुक्तिराश्रयः ॥ १ ॥ दशमस्य विशुद्ध्यर्थं नवानामिह लक्षणम् ॥ वर्णयन्ति महात्मानः श्रुतेनाऽर्थेन चाञ्जसा॥२॥भूतमात्रेन्द्रियधियां जन्म सर्ग उदाहृतः॥ब्रह्मणो गुणवैषम्याद्विसर्गः पौरुषः स्मृतः॥३॥ स्थितिर्वैकुण्ठविजयः पोषणं तदनुग्रहः ॥ मन्वन्तराणि सद्धर्म ऊतयः कर्मवासनाः ॥४॥ अवतारानुचरितं हरेश्चास्यानुवर्तिनाम् ॥ पुंसामीशकथाः प्रोक्ता नानाख्यानोपबृंहिताः ॥ ५ ॥ निरोधोऽस्यानुशयनमात्मनः सह शक्तिभिः ॥ मुक्तिर्हित्वाऽन्यथारूपं स्वरूपेण व्यवस्थितिः ॥ ६ ॥

क्यम्। वैकुण्ठकर्तृको जीवदुःखाभिभवो वा "जि अभिभवे" स्थितिः स्थानं स्वभक्तेषु तस्यानुग्रहः पोषणं सतां तदनुगृहीतानां मन्वन्तराधिपतीनां धर्मो मन्वन्तराणि छन्दोनुरो-धात् ऊतेः प्राक्निर्देशः कर्मणां वासनाः " वेञ् तन्तुसंताने " ऊयन्ते कर्मभिः संतन्यन्त इत्यूतयः ॥ ४ ॥ अवतारेति ॥ हरेरवतारानुचरितमस्य हरेरनुवर्तिनां पुंसां च नाना-ख्यानोपबृंहिताः कथा ईशकथाः प्रोक्ताः ॥ ५ ॥ निरोध इति ॥ अस्यात्मनो जीवस्य हरेर्योगनिद्रामनु पश्चात् शक्तिभिरिन्द्रियाद्युपाधिभिः सह शयनं भगवति लयः निरोधः भगवदेकपरतया संसारविस्मृतिश्चापि निरोधो ज्ञेयः । निरोधनिरूपके दशमस्कन्धे तथैव प्रतीतेरित्यप्याहुः । अन्यथा रूपम् अविद्ययाध्यस्तं कर्तृत्वादि हित्वा स्वरूपेण ब्रह्मतया व्यवस्थितिर्मुक्तिः अत्रेदं बोध्यम् । सर्गादिनवसु आदौ भूतमात्रेन्द्रियादीनां स्वरूपेण विराड्रूपेण च जन्म ततो जीवानां भुक्तिमुक्तिसाधनबुद्धीन्द्रियादिप्राप्तिरूपा सृष्टिः तदनन्तरं जीवानां स्थितिः स्थितावेव केषुचिज्जीवेषु साधकभक्तेषु दैवादिकर्मपरेष्वपि तस्यानुग्रहः पोषणं स्थितावेवोत्कृष्टापकृष्टजीवानां स्वभावो वासनानुसारी ऊतावुक्तः स्थितावेव मन्वन्तराधिपत्यादीनां केषांचित्कर्मिणां धर्मः स्थितावेव केषांचिद्भक्तानां श्रवणकीर्तनादीनि भक्त्यङ्गानि ईशकथायामिति स्थितावेव पञ्च लक्षणानि । स्थित्यनन्तरं महाप्रलये

जीवानां परमेश्वरे लयो निरोधस्ततोऽन्यथारूपं हित्वा स्वरूपेणावस्थितिर्मुक्तिः ॥ ६ ॥ सर्गादिनवलक्षणैरेव तद्विषयान् जीवान् लक्षयित्वाऽऽश्रयलक्षणेन परमेश्वरं लक्षयति— आभास इति ॥ यतः आभासः सृष्टिः चकारात् स्थितिपोषणादयः निरोधो लयश्च भवति चान्मुक्तिश्च । यतश्च अध्यवसीयते प्रकाशते यश्च परं ब्रह्मेति परमात्मा इति च प्रसिद्धः स आश्रयः शब्द्यते कथ्यते ॥ ७ ॥ य इति ॥ योऽयमध्यात्मिकः पुरुषः चक्षुरादिकरणाभिमानी द्रष्टा जीवः स एवासावाधिदैविकः पुरुषः सूर्यादिः अत्र पुरुषस्य जीवस्योपाधित्वात् इन्द्रियादौ पुरुषशब्दप्रयोगः "स वा एष पुरुषोऽन्नरसमयः" इत्यादिश्रुतेः । अतोऽयं वास्तवोऽर्थः । यदिदमध्यात्मं चक्षुरादिकरणं सर्वत्र विनयादित्वात्स्वार्थे ठक् । संज्ञापूर्वकत्वाद्वृद्ध्यभावः । स एवासावाधिदैविकश्चक्षुराद्याधिष्ठाता सूर्यादिः पुरुषः स्मृतः । इन्द्रियतदधिष्ठानयोरपि सूर्याद्यंशत्वेनैकरूप्यात् । यस्तु तत्रैकस्मिन्नेवोभयोः आध्यात्मिकाधिदैवरूपयोर्विच्छेदो भेदो यस्मात्तथाविधश्चक्षुर्गोलकाद्युपलक्षितो दृश्यो देहः स ह्याधिभौतिकः पुरुषः स्मृतः । अभिन्नयोरपि करणतदधिष्ठात्रोर्गोलक एव भेदो बुध्यते अन्यत्र करणस्थित्यभावेन भेदबोधाभावात् । यद्वा । उभयः गोलकरूपः शब्दस्पर्शादिरूपश्च विच्छेदो यस्य स ह्याधिभौतिकः पुरुषः स्मृतः । एवं च इन्द्रियमध्या-

आभासश्च निरोधश्च यतश्चाऽध्यवसीयते ॥ स आश्रयः परं ब्रह्म परमात्मेति शब्द्यते ॥ ७ ॥ योऽध्यात्मिकोऽयं पुरुषः सोऽसावेवाधिदै-
विकः ॥ यस्तत्रोभयविच्छेदः स स्मृतो ह्याधिभौतिकः ॥८॥ एकमेकतराभावे यदा नोपलभामहे ॥ त्रितयं तत्र यो वेद स आत्मा स्वा-
श्रयाश्रयः ॥ ९ ॥ पुरुषोऽण्डं विनिर्भिद्य यदासौ स विनिर्गतः ॥ आत्मनोऽयनमन्विच्छन्नपोऽस्राक्षीच्छुचिः शुचीः ॥ १० ॥

त्मिकं देवता आधिदैविकं गोलकमाधिभौतिकं विषयोप्याधिभौतिक इति ॥ ८ ॥ एकमेकतराभाव इत्येतेषामन्योन्यसापेक्षसिद्धत्वे नानात्मत्वं सूचयति तथा हि दृश्यं विना तत्प्रतीत्यनुमेयं करणं न सिद्ध्यति नापि द्रष्टा न च तद्विना करणप्रवृत्त्यनुमेयस्तदधिष्ठाता सूर्यादिः न च तं विना करणं प्रवर्तते न च तद्विना दृश्यमित्येवं यदैकतरस्याभाव एकमपि नोपलभामहे न पश्यामस्तत्र तदा तत् आध्यात्मिकादित्रितयमालोचनात्मकेन प्रत्ययेन यो वेद साक्षितया पश्यति स आत्मैव स्वाश्रयाश्रयः स्वाश्रयः अनन्याश्रयः स चासावन्येषामाश्रयश्चेति अयमेवार्थः एकादशे । "दृग्रूपमार्कं वपुरत्र रन्ध्रे परस्परं सिद्ध्यति यः स्वतः स्वे ।" इत्यादिना वक्ष्यते । अन्येषां सिद्धिः अन्यसापेक्षा आत्मनः सिद्धिर्नान्यापेक्षा अत एव व्यभिचारित्वात्तेषां मायामयत्वम् । अत एव पुरुषावयवैर्लोकाः लोकैरमुष्यावयवा इति विरोधोऽपि परिहृतः ॥ ९ ॥ यदुताहं त्वया पृष्ट इति प्रतिज्ञातमर्थं वक्तुं कथां प्रस्तौति—पुरुष इति ॥ स पुरुषो वैराजः अण्डं विनिर्भिद्य पृथक्कृत्य यदा आदौ सृष्टेः पूर्वं विनिर्गतः पृथक् स्थितस्तदा आत्मनः स्वस्य अयनं स्थानमन्विच्छन् विमृशन् यतः स्वयं शुचिः शुद्धः अतः शुचीः फेनतरङ्गादिराहित्येन शुद्धाः अपो गर्भोदकसंज्ञाः अस्राक्षीत् ससर्ज ॥ १० ॥

तास्विति ॥ स पुरुषः स्वसृष्टासु तास्वप्सु सहस्रं परिवत्सरान् संवत्सरान् अवात्सीत् उवास । तेनाप्सु वासेन नारायण इति नामाभूत् । यत् यस्मात् पुरुषो नरस्तस्मादुद्भवो यासां ता नाराः आपः अयनमस्येति नारायण इत्यर्थः । "आपो नारा इति प्रोक्ता आपो वै नरसूनवः । ता यदस्यायनं पूर्वं तेन नारायणः स्मृतः ॥" इत्युक्तेः ॥ ११ ॥ द्रव्यमिति ॥ द्रव्यमुपादानं महदादिपृथिव्यन्तो भूतवर्गः कर्मजीवादृष्टं कालो गुणवैषम्यहेतुः स्वभावः परिणामहेतुः जीवो भोक्ता चकारादन्यदपि यत्किंचित् एते सर्वे यस्यानुग्रहतः सन्ति सत्तां लभन्ते कार्यक्षमाश्च भवन्ति यस्योपेक्षया च न सन्ति सत्तामेव न लभन्ते कुतः कार्यक्षमताम् । स नारायणः ॥१२॥ एक इति युग्मम् ॥ प्रभुर्देवः एकः अविभक्तनामरूपः आत्मनो देवमनुष्यादिरूपेण नानात्वमन्विच्छन् योगरूपात्तल्पात् समुत्थितः सन् हिरण्मयं प्रकाशबहुलं रमणीयं वीर्यं गर्भरूपं देहं मायया अधिदैवम् आध्यात्ममधिभूतमिति त्रिधा व्यसृजत् विभक्तवान् । अथ एकं पौरुषं वीर्यं यथा त्रिधा भिद्यत तथा शृणु । अत्र भागवताः । प्रलये स्वांशान् जीवानात्मनि प्रविलाप्य स्थितः तदनु सृष्टिकाले जीवान् स्वात्मनः पृथक्कुर्वन् रात्रिस्थानीयमहाप्रलयावसाने मायया स्वशक्त्या महदादीनि सृष्ट्वा तैर्हिरण्मयं वीर्यं ब्रह्माण्डं सावरणमसृजदिति म-

तास्ववात्सीत्स्वसृष्टासु सहस्रपरिवत्सरान् ॥ तेन नारायणो नाम यदापः पुरुषोद्भवाः॥११॥द्रव्यं कर्म च कालश्च स्वभावो जीव एव च ॥ यदनुग्रहतः सन्ति न सन्ति यदुपेक्षया ॥ १२ ॥ एको नानात्वमन्विच्छन्योगतल्पात्समुत्थितः ॥ वीर्यं हिरण्मयं देवो मायया व्यसृजत्त्रिधा ॥ १३ ॥ अधिदैवमथाऽध्यात्ममधिभूतमिति प्रभुः ॥ यथैकं पौरुषं वीर्यं त्रिधाऽभिद्यत तच्छृणु ॥ १४ ॥ अन्तः शरीर आकाशात्पुरुषस्य विचेष्टतः ॥ ओजः सहो बलं जज्ञे ततः प्राणो महानसुः ॥ १५ ॥ अनुप्राणन्ति यं प्राणाः प्राणन्तं सर्वजन्तुषु ॥ अपानन्तमपानन्ति नरदेवमिवानुगाः ॥१६॥

हासमष्टिसृष्टिस्ततस्तेषामेव महदादीनामंशैः परस्परमिलितैः समष्टिविराट्पञ्चाशत्कोटियोजनपरिमिताण्डकटाहमध्यगतः सृष्टोऽभूत्तदैव आदिपुरुषस्तदेवाण्डकटाहं प्रविश्य तदर्द्धं स्वसृष्टजलेनापूर्य तत्रस्थं समष्टिविराजं स्वोदरमध्ये कृत्वा सहस्रं समास्तस्मिन् गर्भोद एव सुष्वाप तदन्ते योगतल्पादुत्थितो हिरण्मयं समष्टिविराजम् अधिदैवादिभिदा त्रिधा व्यभजत् । एष एव समष्टिस्तस्य नाभिद्वारा कमलनालात्मको भावी । स एव पुनश्चतुर्दशलोकात्मको वैराजाख्यः स्थूलो भावी । सूक्ष्मस्तु हिरण्यगर्भः समष्टिजीवः वैराज एव विसर्गाद्यर्थं चतुर्मुखो भावीति ब्रह्मा त्रिधा इत्याहुः ॥ १३ ॥ १४ ॥ अन्तरिति ॥ विचेष्टतः क्रियाशक्त्या विविधं चेष्टमानस्य पुरुषस्य समष्टिविराजः आर्षः शता । अन्तःशरीरे य आकाशस्तस्मात् ओजः इन्द्रियशक्तिः सहो मनःशक्तिः बलं देहशक्तिः ततः शक्त्यात्मकात्सूक्ष्माद्रूपात् प्राणः सूत्रात्मा महान् मुख्यः असुः सर्वेषां प्राणस्वरूपः जज्ञे ॥ १५ ॥ सूत्रात्मनो महत्त्वं दर्शयति–अनुप्राणन्तीति ॥ सर्वजन्तुषु सर्वप्राणिषु प्राणा इन्द्रियाणि प्राणन्तं चेष्टां कुर्वन्तं यं प्राणम् अनु पश्चात्प्राणन्ति चेष्टां कुर्वन्ति अपानन्तं चेष्टां त्यजन्तं तम् अनु अपानन्ति चेष्टां त्यजन्ति नरदेवमनुगा इव । यथा अनुगा भृत्याः नरदेवं राजानं गच्छन्तम् अनुगच्छन्ति तं तिष्ठन्तमनुतिष्ठन्ति च

तथा ॥ १६ ॥ प्राणेनेति ॥ प्रभोर्वैराजस्यान्तरा उदरमध्ये क्षिपता व्याप्रियमाणेन निमित्तेन क्षुत्तृट् च आजायते स्म ततः पिपासतः पातुमिच्छतः जक्षतः भक्षयितुमिच्छतश्च प्राक् प्रथमं मुखं निरभिद्यत विभक्तमभूत् । प्रभोरिति विराड्जीवाभेदेनोपासनार्थम् एवमग्रेऽपि भूम्न इत्यादौ ॥ १७ ॥ पूर्वमुपक्रान्तमधिदैवादि त्रैविध्यं विवृणोति—मुखत इति ॥ मुखतो मुखोत्पत्त्यनन्तरं मुखे विवरात्मके तालु इन्द्रियाधिष्ठानं निर्भिन्नमुत्पन्नम् । तत्र तालुनि जिह्वाइन्द्रियमध्यात्ममुपजायते स्म । ततस्तदनन्तरं नाना मधुरादिभेदः रसः विषयोऽधिभूतं जज्ञे । यो रसो जिह्वयाधिगम्यते । वरुणदेवतारूपमधिदैवमनुक्तमपि ज्ञेयमेवं सर्वत्राधिष्ठानमिन्द्रियं देवताविषयश्चेत्येतच्चतुष्टयमनुक्तमप्यूह्यम् । त्रैविध्ये च विषयोऽधिष्ठानं च अधिभूतमध्ये गण्येते । इन्द्रियमध्यात्मं देवता अधिदैवतमिति ॥१८॥ विवक्षोरिति अर्द्धम् ॥ भूम्नो व्यापकस्य विवक्षोर्वक्तुमिच्छोर्मुखतो मुख एवाधिष्ठाने वह्निर्देवता वागिन्द्रियं तयोरिन्द्रियतदभिमानिदेवतयोः अधीनं कर्मरूपं व्याहृतं भाषणं विषयाख्यं चाभूत् ॥१९॥ जल इति सार्द्धम् ॥ यदा जले चरतस्तस्य सुचिरं वायोर्निरोधः समजायत जले इत्यत्र गल इति पाठान्तरम् । तदा नभस्वति प्राणवायौ दोधूयति अत्यन्तं प्रचलति सति आर्षः शता । श्वासप्रचलनं विना न निर्वाह इति श्वासमार्ग-

प्राणेन क्षिपता क्षुत्तृडन्तरा जायते प्रभोः ॥ पिपासतो जक्षतश्च प्राङ्मुखं निरभिद्यत ॥ १७ ॥ मुखतस्तालु निर्भिन्नं जिह्वा तत्रोपजायते ॥ ततो नानारसो जज्ञे जिह्वया योऽधिगम्यते ॥ १८ ॥ विवक्षोर्मुखतो भूम्नो वह्निर्वाग्व्याहृतं तयोः ॥१९॥ जले वै तस्य सुचिरं निरोधः समजायत ॥ नासिके निरभिद्येतां दोधूयति नभस्वति ॥ तत्र वायुर्गन्धवहो घ्राणो नसि जिघृक्षतः ॥२०॥ यदात्मनि निरालोकमात्मानं च दिदृक्षतः ॥ निर्भिन्ने ह्यक्षिणी तस्य ज्योतिश्चक्षुर्गुणग्रहः ॥२१॥ बोध्यमानस्य ऋषिभिरात्मनस्तज्जिघृक्षतः ॥ कर्णौ च निरभिद्येतां दिशः श्रोत्रं गुणग्रहः ॥२२॥ वस्तुनो मृदुकाठिन्यलघुगुर्वोष्णशीतताम् ॥ जिघृक्षतस्त्वङ्निर्भिन्ना तस्यां रोममहीरुहाः ॥ तत्र चान्तर्बहिर्वातस्त्वचा लब्धगुणो वृतः ॥ २३ ॥

तया अधिष्ठानभूते नासिके निरभिद्येताम् । ततश्च जिघृक्षतः गन्धं ग्रहीतुमिच्छोस्तस्य नसि नासिकायां गन्धं वहतीति तथाभूतो वायुर्देवता अभूत् । अनेनैव गन्धो विषय इति सूचितं घ्राणइन्द्रियं चाभूत् ॥ २० ॥ यदेति ॥ यदा आत्मनि देहे निरालोकं प्रकाशशून्यमासीदिति शेषः । निर्मक्षिकमितिवदव्ययीभावः । यदा प्रकाशाभाव आसीदित्यर्थः । तदा आत्मानं देहं चकारादन्यच्च वस्तु दिदृक्षतो द्रष्टुमिच्छतस्तस्य आर्षः शता । अक्षिणी अधिष्ठानभूते निर्भिन्ने उत्पन्ने । तत्र ज्योतिरादित्यो देवताभूत् चक्षुरिन्द्रियं ततश्च गुणस्य रूपस्य ग्रहः ग्रहणं भवति अनेनैव रूपं विषयो दर्शितः ॥ २१ ॥ बोध्यमानस्येति ॥ ऋषिभिर्वेदैर्बोध्यमानस्य तदात्मनः प्रबोधनं जिघृक्षतः ग्रहीतुमिच्छतः कर्णौ अधिष्ठानभूतौ निरभिद्येताम् । तत्र दिशो देवता अभूवन् । श्रोत्रं चेन्द्रियमभूत् ततश्च गुणस्य शब्दस्य ग्रहो ग्रहणं भवति । अनेन शब्दो विषयो दर्शितः ॥ २२ ॥ वस्तुन इति सार्द्धम् ॥ वस्तुनो द्रव्यस्य मृदुत्वं काठिन्यं च लघुत्वं च गुरुत्वं च ओष्णत्वम् उष्णत्वम् आङ् पादपूरणे । गुर्वुष्णेति पाठे सवर्णदीर्घप्राप्तौ यणादेश

आर्षः । पादपूरणार्थमेव अन्ये तु आङीषदर्थे उण्णस्य जिवृक्षाभावादाङ्प्रयोग इत्याहुः । शीततां च जिवृक्षतस्त्वक् निर्भिन्ना त्वगिन्द्रियाधिष्ठानं चर्म जातमित्यर्थः । तस्यां त्वचि रोमाणि इन्द्रियं जातं महीरुहाः वृक्षाभिमानिनो देवताः जाताः । वस्तुनि हस्तेनातोलिते लघुत्वगुरुत्वयोर्ज्ञानात्तयोरपि त्वगिन्द्रियविषयत्वमिति पौराणिकाः । तत्र त्वचि अन्तर्बहिश्च त्वचा लब्धो गुणः स्पर्शो येन सः वायुर्वृतः आवृत्य स्थितः कर्तरि निष्ठा अयमर्थः त्वगिन्द्रियमेव बहिः कण्डूतिसहितं स्पर्शं गृह्णन् लोमशब्देनोच्यते । तत्र च महीरुहाणां देवत्वम् अन्तर्बहिश्च स्पर्शं गृह्णत्तदेव त्वक्शब्देनोच्यते तत्र वायुर्देवता । तथा च तृतीये वक्ष्यते । "त्वचमस्य विनिर्भिन्नां विविशुर्धिष्ण्यमौषधीः । अंशेन लोमभिः कण्डूं यैरसौ प्रतिपद्यते ॥ निर्भिन्नान्यस्य चर्माणि लोकपालोऽनिलोऽविशत् । प्राणेनांशेन संस्पर्शं येनासौ प्रतिपद्यते ॥" इति । तत्र चर्माणीति चर्मोपलक्षिता त्वगित्यर्थः । प्राणेनांशेनेति प्राणवायुव्याप्तेन त्वगिन्द्रियेणेत्यर्थः । अत्र त्वचि इन्द्रियद्वयं स्थितम् एकत्र स्पर्शो विषयोऽन्यत्र कण्डूः । बह्वृचश्रुतौ "त्वेक एवांशो निर्दिष्टः त्वङ्निरभिद्यत त्वचो लोमानि लोमभ्य ओषधिवनस्पतयः" इति ॥ २३ ॥ हस्ताविति ॥ आदानप्रक्षेपादि नानाकर्मचिकीर्षया कर्तुमिच्छतः तस्य हस्तौ अधिष्ठानभूतौ रुरुहतुः

हस्तौ रुरुहतुस्तस्य नानाकर्मचिकीर्षया ॥ तयोस्तु बलमिन्द्रश्च आदानमुभयाश्रयम् ॥ २४ ॥ गतिं जिगीषतः पादौ रुरुहातेऽभिकामिकाम् ॥ पद्भ्यां यज्ञः स्वयं हव्यं कर्मभिः क्रियते नृभिः ॥ २५ ॥ निरभिद्यत शिश्नो वै प्रजानन्दामृतार्थिनः ॥ उपस्थ आसीत्कामानां प्रियं तदुभयाश्रयम् ॥ २६ ॥ उत्सिसृक्षोर्धातुमलं निरभिद्यत वै गुदम् ॥ ततः पायुस्ततो मित्र उत्सर्ग उभयाश्रयः ॥ २७ ॥ आसिसृप्सोः पुरः पुर्या नाभिद्वारमपानतः ॥ तत्रापानस्ततो मृत्युः पृथक्त्वमुभयाश्रयम् ॥ २८ ॥

तयोर्हस्तयोर्बलमिन्द्रियम् इन्द्रः देवता च प्रविवेश । बलवानिति पाठे बलसहित इन्द्र इत्यर्थः । आदानं कर्म च उभयाश्रयमिन्द्रियदेवताधीनम् ॥ २४ ॥ गतिमिति ॥ जिगीषत इति धात्वर्थो न विवक्षितः किन्तु सन्नर्थइच्छैव । तथा च अभिकामिकामभीष्टां गतिमिच्छतस्तस्य पादौ रुरुहाते सन्धिरार्षः । पद्भ्यां पादयोर्यज्ञो विष्णुः स्वयमेव गत्याख्येनेन्द्रियेण सह तदधिष्ठातृरूपेण स्थितः नृभिः कर्तृभिः कर्मभिः हव्यं क्रियते गमनागमनादिभिर्यज्ञार्थं द्रव्यरूपविषयः संपाद्यत इत्यर्थः । कर्मभिरिति गत्याख्या कर्मशक्तिरिन्द्रियमुक्तम् । प्राप्यं द्रव्यं विषयः नृभिरिति व्यष्टिजीवेष्वपि इयमेव रीतिरिति दर्शयन् यज्ञादीनां नराधिकारिकत्वं दर्शयति ॥ २५ ॥ निरभिद्यतेति ॥ प्रजा अपत्यमानन्दः स्त्रीसंभोगसुखममृतं स्वर्गादिः तदर्थिनः शिश्नोऽधिष्ठानं निरभिद्यत । तत्रोपस्थः इन्द्रियमासीत् प्रजापतिश्च देवता ज्ञेया । कामानां संबन्धि यत् प्रियं स्त्रीसंभोगसुखं तदुभयाश्रयमिन्द्रियदेवताधीनम् ॥ २६ ॥ उत्सिसृक्षोरिति ॥ धातुमलं भुक्तान्नादीनामसारांशम् उत्सिसृक्षोः त्यक्तुमिच्छोस्तस्य गुदमधिष्ठानं निरभिद्यत । ततस्तत्र पायुरिन्द्रियमासीत् । ततस्तस्य मित्रो देवतासीत् । उत्सर्गो मलत्यागरूपो विषयः उभयाश्रयः देवतेन्द्रियाधीनः ॥ २७ ॥ आसिसृप्सोरिति ॥ पुर्या देहात् पुरो देहान्तराणि आसिसृप्सोः

सर्वतो गन्तुमिच्छोस्तस्याऽपानतः अपानमार्गेण उपलक्षणमेतत्प्राणमार्गेण च प्राणापानविश्लेषो मृत्युरिति प्रसिद्धेः । नाभिरूपं द्वारं निरभिद्यत तत्रापानः इन्द्रियमासीत् । ततस्तस्याधिष्ठाता मृत्युर्देवतासीत् पृथक्त्वं प्राणापानविश्लेषरूपं मरणं विषयः । उभयाश्रयमिन्द्रियदेवताधीनम् ॥ २८ ॥ आदित्सोरिति ॥ अन्नपानानां शेषे कर्मणि षष्ठी । आदित्सोः संग्रहेच्छोः कुक्षिरधिष्ठानम् अन्त्राणि नाड्यश्चेन्द्रियं तयोर्नाडचन्त्रवर्गयोः क्रमेण नद्यः समुद्राश्च देवते तुष्टिरुदरभरणं पुष्टिस्तु रसपरिणामतः स्थौल्यं च विषयौ तदाश्रये तदुभयनिमित्ते तत्रान्नसंग्रहेच्छोः कुक्ष्यन्त्रसमुद्रतुष्टय इति अधिष्ठानादिचतुष्टयम् । पेयसंग्रहेच्छोः कुक्षिनाडीनदीपुष्टय इति चतुष्टयमिति विवेकः ॥ २९ ॥ निदिध्यासोरिति ॥ आत्मनो मायां मायिकं वस्तुमात्रं निदिध्यासोर्नितरां चिन्तयितुमिच्छोर्हृदयं कमलाकारमधिष्ठानं निरभिद्यत ततस्तत्र मनइन्द्रियं जातम् । तस्य चन्द्रोऽधिष्ठाता देवता ततश्च विषयभूतः संकल्पस्तत्तत्पदार्थचिन्तनं तत एव कामस्तद्विषयाभिलाषश्च भवति । अत्र हृदय एवाधिष्ठाने चित्ताहंकारबुद्धय इन्द्रियाणि तद्देवताश्च वासुदेवरुद्रब्रह्माणस्तृतीयस्कन्धोक्ता ज्ञेयाः । तदेवमष्टादशेन्द्रियाण्युक्तानि । प्रसिद्धानि तु एकादशैव ज्ञेयानि । तथा चात्र क्रमाज्जिह्वावाग्घ्राणचक्षुःश्रोत्ररोमत्वग्बलगत्युपस्थपाय्वपाना-

आदित्सोरन्नपानानामासन्कुक्ष्यऽन्त्रनाडयः ॥ नद्यः समुद्राश्च तयोस्तुष्टिः पुष्टिस्तदाश्रये ॥ २९ ॥ निदिध्यासोरात्ममायां हृदयं निर-
भिद्यत ॥ ततो मनस्ततश्चन्द्रः संकल्पः काम एव च ॥ ३० ॥ त्वक्चर्ममांसरुधिरमेदोमज्जास्थिधातवः ॥ भूम्यप्तेजोमयाः सप्त प्राणो
व्योमाऽम्बुवायुभिः ॥ ३१ ॥ गुणात्मकानीन्द्रियाणि भूतादिप्रभवा गुणाः ॥ मनः सर्वविकारात्मा बुद्धिर्विज्ञानरूपिणी ॥ ३२ ॥ एतद्भग-
वतो रूपं स्थूलं ते व्याहृतं मया ॥ मह्यादिभिश्चावरणैरष्टभिर्बहिरावृतम् ॥ ३३ ॥

न्त्रनाडिमनश्चित्ताहङ्कारबुद्धयोऽष्टादशेन्द्रियाण्युक्तानि ॥ ३० ॥ तदेवमधिदैवादिभेदं विभज्योक्त्वा तदंशभूतानां धात्वादीनां स्वरूपमाह—त्वगिति ॥ त्वगुपरितनं सूक्ष्मं चर्म चर्म तन्दन्तः स्थूलचर्म मांसं रुधिरं मेदः मज्जा अस्थि चेति समाहारद्वन्द्वः । शुक्रमप्युपलक्षणीयम् । एते सप्त धातवः भूम्यप्तेजोमयास्तेषां कार्यभूताः तेषां पाञ्चभौतिकत्वेऽपि वाय्वाकाशयोराहारादिरूपेण संवर्द्धकत्वाभावाद् भूम्यादित्रितयकार्यत्वमुक्तम् । प्राणस्तु व्योमाम्बुवायुभिरारब्ध इति शेषः । अत्र व्योमाम्बुनोः पोषकत्वम् ॥ ३१ ॥ गुणात्मकानीति ॥ इन्द्रियाणि गुणात्मकानि गुणेषु शब्दादिषु आत्मा येषां तानि विषयाभिमुखस्वभावानीत्यर्थः । गुणाः शब्दाद्यास्तु भूतादिरहंकारस्ततः प्रकर्षेण भवन्ति इति अहङ्कारकल्पितशोभनस्वभावा नतु वस्तुतः यतो मनः सर्वविकाराणामात्मा स्वरूपं बुद्धिस्तु तथाभूतार्थविज्ञानस्वरूपिणी नतु परमार्थग्राहिणीति वैराग्यार्थमुक्तम् । यद्वा । इन्द्रियाणि गुणात्मकानि रजोगुणकार्याणि गुणास्तु भूतादेरहङ्कारस्य प्रभवो येभ्यस्तथाभूताः अहङ्कारद्वारा गुणकार्यत्वं तेषामिति भावः । मनोऽपि कामक्रोधसर्वविकाराणामात्मा स्वरूपमेव बुद्धिरपि विविधज्ञानरूपिणीति ॥ ३२ ॥ एतदिति ॥ मह्यादिभिः पृथिव्यप्तेजोवाय्वाकाशाहङ्कारमहदव्यक्तरूपैर्दशगुणोत्तरवृद्धैरष्टभिरावरणैर्बहिरावृतमेतद् ब्रह्मा-

ण्डात्मकं भगवतः स्थूलं रूपं मया ते तुभ्यं व्याहृतं कथितम् । अत्र स्थूलं समष्टिसंज्ञम् । महादिभिरिति महासमष्टिसंज्ञं महास्थूलमित्याहुः ॥ ३३ ॥ अतः परमिति ॥ अतः स्थूलात् रूपात्परमन्यदस्य कारणभूतं सूक्ष्मतममतीन्द्रियम् । यतोऽव्यक्तं निर्विशेषं सर्वव्यावर्त्तकधर्मरहितम् अनादिमध्यनिधनम् उत्पत्तिस्थितिलयशून्यं नित्यं सदैकरूपमपक्षयादिशून्यं वाक् च मनश्च "न दधिपय आदीनि" इति निषेधाद्द्वित्वाभावः समासान्ताभावश्चार्षौ । तस्मात् परं तद गोचरं सर्वव्यवहारातीतं समष्टिलिङ्गशरीराख्यं भगवतो रूपमस्ति । अत्र सूक्ष्मतममित्यनेन सूक्ष्मम तिसूक्ष्मं चेति द्वयं लभ्यते । तत्र सूक्ष्मं समष्टिलिङ्गशरीरमतिसूक्ष्मं मायारूपं निर्विशेषणादिविशेषणचतुष्टयोक्तमित्याहुः ॥ ३४ ॥ अमुनी इति ॥ अमुनी स्थूलसूक्ष्मे भगवतो रूपे उपासनार्थं मया ते तुभ्यमनुवर्णिते । उभे अपि विपश्चितो विवेकिनो न गृह्णन्ति परमार्थतो न स्वीकुर्वन्ति । कुतो हि यस्मात् मायासृष्टे अमू इति वक्तव्ये अमुनी इत्यार्षम् । अमुनी इति द्विवचनं स्थूलयोः सूक्ष्मयोश्चैक्यादित्याहुः ॥ ३५ ॥ "यद्रूपगुणकर्मकः" इत्युक्तं तत्प्रपञ्चयितुमाह—स इति ॥

अतः परं सूक्ष्मतममव्यक्तं निर्विशेषणम् ॥ अनादिमध्यनिधनं नित्यं वाङ्मनसः परम् ॥ ३४ ॥ अमुनी भगवद्रूपे मया ते ह्यनुवर्णिते ॥ उभे अपि न गृह्णन्ति मायासृष्टे विपश्चितः ॥ ३५ ॥ स वाच्यवाचकतया भगवान्ब्रह्मरूपधृक् ॥ नामरूपक्रिया धत्ते सकर्माऽकर्मकः परः ॥ ३६ ॥ प्रजापतीन्मनून्देवानृषीन्पितृगणान्पृथक् ॥ सिद्धचारणगन्धर्वान्विद्याध्रासुरगुह्यकान् ॥ ३७ ॥ किन्नराप्सरसो नागान्सर्पान्किंपुरुषोरगान् ॥ मातृरक्षःपिशाचांश्च प्रेतभूतविनायकान् ॥ ३८ ॥ कूष्माण्डोन्मादवेतालान्यातुधानान्ग्रहानपि ॥ खगान्मृगान्पशून्वृक्षान्गिरीन्नृप सरीसृपान् ॥ ३९ ॥ द्विविधाश्चतुर्विधा येऽन्ये जलस्थलनभौकसः ॥ कुशलाकुशला मिश्राः कर्मणां गतयस्त्विमाः ॥ ४० ॥ सत्त्वं रजस्तम इति तिस्रः सुरनृनारकाः ॥ तत्राप्येकैकशो राजन्भिद्यन्ते गतयस्त्रिधा ॥ यदैकैकतरोऽन्याभ्यां स्वभाव उपहन्यते ॥ ४१ ॥

स परः भगवान् वस्तुतः अकर्मक सर्वव्यापाररहितोऽपि ब्रह्मा वेधास्तद्रूपधृक् अतः सकर्मा सव्यापारश्च सन् प्राणिनां वाचकतया देवमनुष्यादिनामानि तद्वाच्यतया देवादिरूपाणि तत्तदधिकारेण तत्तत्फलहेतुभूताः क्रियाश्च धत्ते सृजति ॥ ३६ ॥ एतदेव प्रपञ्चयति—प्रजापतीनिति सार्द्धत्रयम् ॥ प्रजापत्यादीन् सरीसृपान्तान् पृथक् तदवान्तरभेदेन धत्त इत्यनुषङ्गेणान्वयः । तत्र प्रजापत्यादीनि नामानि तद्वाच्यानि रूपाणि तत्तत्कर्माणि च ज्ञेयानि । पृथक् तदवान्तरभेदेन अत्र गिरीनित्यनन्तरं नृपेति संबुद्धिः ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ द्विविधा इति॥ ये चोक्तेभ्योऽन्ये द्विविधाः स्थावरजङ्गमरूपेण भेदेन चतुर्विधा जरायुजाण्डजस्वेदजोद्भिज्जरूपेण जलस्थलनभांस्योकांसि स्थानानि येषां तानपि विधत्ते सन्धिरार्षः । एतेषु इमाः प्रजापत्याद्याः कुशलाः पुण्यफलरूपाः सर्पपिशाचाद्याः अकुशलाः पापफलरूपाः नराद्यः मिश्रास्तदुभयरूपाः कर्मणां गतयः फलानि भवन्ति।एतच्च यावत्यः कर्मगतयः इति प्रश्नस्योत्तरम् ॥ ४० ॥ सत्वमिति सार्द्धम् ॥ इतिशब्दो हेतौ सत्वं रजस्तम एभ्यो हेतुभ्यः पुण्यादिद्वारा सुराः नरा नारकाश्चेति तिस्रो गतयो भवन्ति। सुरादिशब्दा ऋष्यादी-

नामप्युपलक्षणार्थाः । हे राजन् यदैकतरः सात्विकादिस्वभावोऽन्याभ्यामवशिष्टाभ्यां स्वभावाभ्यामुपहन्यते अभिभूयते अनुविध्यते वा तत्र तदा एकैकशोऽपि गतयस्त्रिधा भिद्यन्ते नवसङ्ख्या भवन्ति । यथा रजःस्वभावोऽपि नरः सत्वमिश्रणाधिक्याद्ब्राह्मणः तमोमिश्रणाच्छूद्र इत्यादि त्रिधेति । स्थूलतया गुणतारम्येनानन्तभेदसम्भवात् ॥४१॥ स एवेति ॥ स एव जगत्कर्ता भगवान् धर्मरूपधृक् धर्मरक्षकत्वाद्धर्मो विष्णुस्तद्रूपधृक् स्वस्य मर्यादायां स्थापयन् तिर्यगाद्यात्मभिरवतारैः इदं विश्वं पुष्णाति पालयति तत्र तिर्यगवतारा वराहमीनकच्छपहंसादयः नरावतारा रामकृष्णपरशुरामादयः सुरावतारा वामनसुयज्ञादयः ॥ ४२ ॥ तत इति ॥ कालः प्रलयकालस्तत्साधकोऽग्निः संकर्षणमुखानलस्तत्र रुद्रात्मा रुद्ररूपेणाविर्भूतो यदात्मनः स्वस्मादेवोपादानभूतात्स्वेनैव सृष्टमिदं विश्वं तत्कालेनैव करणभूतेन घनानीकं मेघसमूहम् अनिल इव संनियच्छति संहरति ॥ ४३ ॥ कर्तृत्वाद्यपवादेन दशमस्य शुद्धिमाह—इत्थंभावेनेति ॥ इत्थंभावेन स्रष्टृत्वादिरूपेण भगवत्तमः परिपूर्णैश्वर्यः भगवान् कथितः । हि हेत्वर्थे परंतु सूरयो विवेकिनः इत्थंभावेनैव द्रष्टुं नार्हन्ति किंतु निष्क्रियमित्यादि शुद्धं पश्यन्ति ॥ ४४ ॥ कुतस्तथा द्रष्टुं नार्हन्तीत्यपेक्षायामाह—नेति ॥ अस्य विश्वस्य जन्मादिरूपे कर्मणि परस्य

स एवेदं जगद्धाता भगवान्धर्मरूपधृक् ॥ पुष्णाति स्थापयन्विश्वं तिर्यङ्नरसुरात्मभिः ॥ ४२ ॥ ततः कालाग्निरुद्रात्मा यत्सृष्टमिदमात्मनः ॥ संनियच्छति कालेन घनानीकमिवानिलः ॥४३॥ इत्थंभावेन कथितो भगवान्भगवत्तमः ॥ नेत्थंभावेन हि परं द्रष्टुमर्हन्ति सूरयः ॥४४॥ नास्य कर्मणि जन्मादौ परस्यानुविधीयते ॥ कर्तृत्वप्रतिषेधार्थं माययाऽऽरोपितं हि तत् ॥४५॥ अयं तु ब्रह्मणः कल्पः सविकल्प उदाहृतः ॥ विधिः साधारणो यत्र सर्गाः प्राकृतवैकृताः ॥४६॥ परिमाणं च कालस्य कल्पलक्षणविग्रहम् ॥ यथा पुरस्ताद्व्याख्यास्ये पाद्मं कल्पमथो शृणु ॥४७॥

परमेश्वरस्य इत्थंभावः कर्तृत्वं नास्ति श्रुत्यापि तात्पर्येण न प्रतिपाद्यते किंतु कर्तृत्वप्रतिषेधार्थमनुविधीयते केवलमनुवर्ण्यते । हि यस्मात्तत् गुणगतं कर्तृत्वादि तत्र मायया भ्रान्त्या आरोपितमिति । तथा च श्रुतिः । "निष्कलं निष्क्रियं शान्तं निरवद्यं निरञ्जनम् । इन्द्रो मायाभिः पुरुरूप ईयते " इत्यादि॥४५॥ अयं त्विति ॥ पुरुषोऽण्डं विनिर्भिद्येत्यादिनोक्तः अयं तु ब्रह्मणः संबन्धी महान् कल्पः संवत्सरशतात्मकः ब्रह्मपरमायूरूपः विकल्पः अवान्तरब्रह्मदिनरूपस्तत्सहितः उदाहृतः उदाहरणतया संक्षेपतः उक्तः । यत्र महाकल्पे प्राकृताः महदादिपृथिव्यन्ताः सर्गाः वैकृताः पृथिव्यादिविकारारब्धाः स्थावरादिसर्गा इत्ययं विधिः प्रकारः अन्यैर्महाकल्पैः साधारणः समानः अस्ति ॥४६ ॥ परिमाणमिति ॥ कालस्य परिमाणं स्थूलं सूक्ष्मं च स्वरूपं कल्पस्य लक्षणम् इयानेवंरूप इति तद्विग्रहमवान्तरकल्पमन्वन्तरादिरूपं विभागं च यथास्ति तथा कल्पानां लक्षणमेव विग्रहो वपुर्यस्य तत्कालस्य परिमाणमिति वा पुरस्तात् तृतीयस्कन्धे यथा यथावद्विस्तरेण व्याख्यास्ये तदर्थः । एष सर्वोऽपि विशेषः पाद्मे कल्पेऽस्ति । अथो तस्मात्पाद्मं कल्पं प्रथमपरार्द्धान्तभवं त्वं शृणु । कल्पगणना तु स्कान्दप्रभासखण्डात् ज्ञेया । यथा " प्रथमः श्वेतकल्पस्तु द्वितीयो नीललोहितः । वामदेवस्तृतीयस्तु ततो गा-

थान्तरोऽपरः ॥ रौरवः पञ्चमः प्रोक्तः षष्ठः प्राण इति स्मृतः । सप्तमोऽथ बृहत्कल्पः कन्दर्पोऽष्टम उच्यते ॥ सद्योऽथ नवमः प्रोक्त ईशानो दशमः स्मृतः । ध्यान एकादशः प्रोक्तस्तथा सारस्वतोऽपरः ॥ त्रयोदश उदानस्तु गरुडोऽथ चतुर्दशः । कौर्मः पञ्चदशो ज्ञेयः पौर्णमासी प्रजापतेः ॥ षोडशो नारसिंहस्तु समाधिस्तु ततोऽपरः । आग्नेयो विष्णुजो वंशः सोमवंशस्ततोऽपरः ॥ द्वाविंशो भावनः प्रोक्तः स पुमानिति चापरः । वैकुण्ठश्चार्चिषस्तद्वद्वल्लीकल्पस्ततोऽपरः ॥ सप्तविंशोऽथ वैराजो गौरीकल्पस्तथापरः । माहेश्वरस्तथा प्रोक्तस्त्रिपुरो यत्र पातितः ॥ पितृकल्पस्तथान्ते च यः कुहूर्ब्रह्मणः स्मृतः । त्रिंशत्कल्पाः समाख्याता ब्रह्मणो दिवसैः सदा ॥ अतीताश्च भविष्याश्च वाराहो वर्ततेऽधुना । प्रतिपद् ब्रह्मणा प्रोक्ता द्वितीयार्द्धस्य साम्प्रतम् ॥" इति । तत्र श्वेतः श्वेतवाराहः अयमेव ब्रह्मोत्पत्तिसमये ब्राह्म उच्यते । एवं पितृकल्प एव प्रथमपरार्द्धान्ते पद्मनिर्मितलोकत्वात् पाद्म उच्यते इति च ॥ ४७ ॥ यदाहेति युग्मम् ॥ हे सूत भागवतेषूत्तमः क्षत्ता विदुरो दुस्त्यजानपि बन्धूंस्त्यक्त्वा भुवस्तीर्थानि चचार । यद्वा । तीर्थानि तथा

॥ शौनक उवाच ॥ यदाह नो भवान्सूत क्षत्ता भागवतोत्तमः ॥ चचार तीर्थानि भुवस्त्यक्त्वा बन्धून्सुदुस्त्यजान् ॥ ४८ ॥ कुत्र कौषारवेस्तस्य संवादोऽध्यात्मसंश्रितः ॥ यद्वा स भगवांस्तस्मै पृष्टस्तत्वमुवाच ह ॥ ४९ ॥ ब्रूहि नस्तदिदं सौम्य विदुरस्य विचेष्टितम् ॥ बन्धुत्यागनिमित्तं च तथैवागतवान्पुनः ॥५०॥ सूत उवाच ॥ राज्ञा परीक्षिता पृष्टो यदवोचन्महामुनिः ॥ तद्वोऽभिधास्ये शृणुत राज्ञः प्रश्नानुसारतः ॥५१॥ इति श्रीभागवते महापुराणे द्वितीयस्कन्धे पुरुषसंस्थानुवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः ॥१०॥ समाप्तोऽयं द्वितीयः स्कन्धः ॥ २ ॥

भुवो भगवत्क्षेत्राणि च चचार । तत्र अध्यात्मज्ञानसंश्रितः कौषारवेर्मैत्रेयस्य तथा तस्य विदुरस्य च संवादोऽभूदिति नोऽस्मान् यद्भवानाह स संवादः कुत्र जातः । यद्वा । यत्रैव स्थाने विदुरेण पृष्टः स भगवान् मैत्रेयः तत्त्वं परमार्थं तस्मै विदुराय ह स्फुटम् उवाच ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ब्रूहीति ॥ हे सौम्य तदिदं विदुरस्य विचेष्टितं तद्बन्धुत्यागस्य निमित्तं स्वगृहान्निर्गतः पुनर्यथा येन प्रकारेणागतवांस्तथा तं प्रकारं च नोऽस्मभ्यं ब्रूहि ॥ ५० ॥ राज्ञेति ॥ यद्विदुरमैत्रेयसंवादात्मकं वृत्तं यूयं मां पृच्छथ तदेव राज्ञा परीक्षितापि पृष्टो महामुनिः श्रीशुकः राज्ञः प्रश्नानुसारतः प्रश्नक्रमेण यदुत्तरमवोचत्तद्वो युष्मानहमभिधास्ये कथयिष्यामि । यूयं सावधानतया शृणुत ॥ ५१ ॥ प्रीतिस्तवास्ति मधुपेषु विटेषु चौरेष्ववापि हन्त यदि दुर्जन नो जहासि ॥ गोपीविटे च मधुपे नवनीतचौरे तां क्वापि धामनि बधान धृतावधानः ॥ १ ॥ इति श्रीकृष्णसेवार्थमन्वितार्थप्रकाशिकाम् ॥ गङ्गासहायो द्वितीयस्याऽध्याये दशमे व्यधात् ॥ १० ॥

अयं श्रीमद्भागवतस्य द्वितीयस्कन्धो बून्दीनगरवासिपण्डितगङ्गासहायकृतान्वितार्थप्रकाशिकाख्यव्याख्यासमेतः कल्याणनगर्यां श्रीकृष्णदासात्मजेन गङ्गाविष्णुना स्वकीये "लक्ष्मीवेंकटेश्वर" मुद्रणागारे मुद्रयित्वा प्रकाशितः । संवत् १९५७ शकाब्दाः १८२२ ॥

श्रीमद्भागवते द्वितीयस्कन्धः